

ธรรมชุดเตรียมพร้อม

ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน

ธรรมชุดเตรียมพร้อม

โดย ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน

วัดป่าบ้านตาด

สารบัญ

ภาค ๑ “เรา กับ กิเลส”

โลกในเรือนจำกับโลกนอก
วัฏจักร
อุบายวิธีดับกิเลสและเรื่องกรรม
เล่ห์เหลี่ยมของกิเลส
มายากิเลส
กิเลสฝังในจิต
ปลุกใจสู้กิเลส
ปราบ-ชู
กิเลสกดถ่วงจิต
กำจัดกิเลสพันทุกซ์
สัจญ์กับ ภัทรกับ
ปรียติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ

ภาค ๒ “เรา กับ จิต”

อะไรคือจิต_จิตพระอรหันต์
จะฝึกจิตต้องฝึก
จิตวุ่นวาย
อุบายฝึกจิตทางลัด
อุบายชำระจิตให้เป็นธรรม
จิตตานุปัสสนา
จิตผ่องใสคืออวิชชา
จิตว่างเพราะวางกาย
กายวิเวก จิตวิเวก อูปริวิเวก
สร้างธรรมให้จิตให้พอก่อนตาย
จงสร้างวาสนาที่ใจ

จงสร้างใจให้ช่วยตัวเอง
จิตบริสุทธิ์
พระนิพพานกังวลอยู่ในจิต
สร้างเรือนสามชั้นให้จิต

ภาค ๓ “ธรรมชุดเตรียมพร้อม”

ชั้นห้า(ชุดหัตตาย)
ทุกขเวทนา
พิจารณาทุกขเวทนา
พิจารณาทุกขเวทนาในวาระสุดท้าย
สงครามจิต สงครามชั้น
อุบายวิธีถอดถอนอุปาทานชั้น
ใจปลอมวิธีปฏิบัติเบื้องต้น
สู่สมรภูมิ
ความตายเป็นธรรมดา
หัตตาย
อะไรตายกันแน่
หัตตายวิธีปฏิบัติเบื้องต้น
สู่แค่ตาย
สร้าง อดตุตา หิ ก่อนตาย
งานล้างป่าช้า
ธรรมะจากจดหมาย
จงสร้างสมณะขึ้นที่ใจ
นิพพานสัจฉิกิริยา จะ
คืนอำนาจ

ภาค ๑ “เรา กับ กิเลส”

เทศน์โปรดคุณเพาพาง วรณะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

โลกในเรือนจำกับโลกนอก

จิตถ้าเราจะเทียบทางโลกแล้ว ก็เป็นผู้ต้องขังมาตลอดเวลา เหมือนคนที่เกิดอยู่ในเรือนจำ โดยอยู่ในเรือนจำ ในห้องขัง ไม่มีวันออกมาดูโลกภายนอก อยู่แต่ในห้องขังตั้งแต่เล็กจนโต จึงไม่ทราบว่าภายนอกเขามีอะไรกันบ้าง ความสุขความทุกข์ก็เห็นกันอยู่แต่ภายในเรือนจำ ไม่ได้ออกมาดูโลกภายนอกเขา ว่ามีความสุข ความสบาย และมีอิสระกันอย่างไรบ้าง ความรื่นเริงบันเทิง การไปมาหาสู่ เขาไปแบบไหน มาอย่างไร อยู่อย่างไรกัน โลกภายนอกเขามีความเป็นอยู่กันอย่างไร ไม่มีทางทราบได้ เพราะเราถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำมาตั้งแต่วันเกิดจนถึงวันตาย นี่เป็นข้อเปรียบเทียบ เทียบเคียง

ความสุข ความทุกข์ ก็เท่าที่มีอยู่ในนั้น ๆ ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ ไม่มีอะไรที่ได้ไปจากโลกภายนอก เมื่อกลับเข้าไปสู่ภายในเรือนจำพอได้เห็นว่า นี่เป็นสิ่งที่แปลกจากโลกในเรือนจำ สิ่งนี้มาจากโลกนอก คือนอกเรือนจำ เอามาเทียบเคียงกันพอให้ทราบว่า อันนี้เป็นอย่างไร อันนั้นเป็นอย่างนั้น อันนี้ดีกว่าอันนั้น อันนั้นดีกว่าอันนี้ อย่างไม่มี เพราะไม่มีสิ่งใดเข้าไปเกี่ยวข้อง มีแต่เรื่องของเรือนจำ สุขหรือทุกข์เล็กน้อยเพียงใด ขาดแคลนลำบากลำบาก ถูกกดขี่บังคับขนาดไหน ก็เคยเป็นมาอย่างนั้นตั้งแต่ดั้งเดิม เลยไม่ทราบจะหาทางออกไปไหน จะปลดปล่อยตนไปได้อย่างไร ด้วยวิธีใด แม้จะออกไปโลกนอก โลกนอกก็ไม่ทราบอยู่ที่ไหน เพราะเห็นแต่โลกในคือเรือนจำ ที่ถูกควบคุมอยู่ตลอดเวลา และถูกกดขี่บังคับ ฆีเยนตีกัน ทรมานกันอยู่อย่างนั้น อด ๆ อยาก ๆ ขาด ๆ แคลน ๆ ตลอดถึงที่นอน หมอนมุ้ง อาหารปัจจัย ที่อยู่อาศัยทุกสิ่งทุกอย่าง อยู่ในลักษณะของนักโทษในเรือนจำทั้งหมด เขาก็อยู่กันไปได้ เพราะไม่เคยเห็นโลกนอกว่าเป็นอย่างไร พอที่จะเอาไปเทียบเคียงว่า อันใดดีกว่า อันใดมีสุขกว่ากันอย่างไรบ้าง พอที่จะมีแก้ไขอยากเสาะแสวงหาทางออกไปสู่โลกภายนอก

จิตที่ถูกควบคุมจากอำนาจแห่งกิเลสอาสวะทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น คือถูกคุมขังอยู่ด้วยกิเลสประเภทต่าง ๆ ตั้งแต่กับไหนดกับไหนด เช่นเกิดมาในปัจจุบันนี้ กิเลสที่เป็นเจ้าอำนาจบนหัวใจสัตว์นั้นมีมาตั้งแต่วันเกิด ถูกคุมมาเรื่อย ๆ ไม่เคยได้เป็นอิสระภายในตัวบ้างเลย จึงยากที่เราจะคาดได้ว่า ความสุขที่นอกเหนือไปจากสิ่งที่เป็นอยู่ในเวลานี้นั้น คือความสุขอย่างไรกัน เช่นเดียวกับคนที่เกิดในเรือนจำ และอยู่มาตลอดเวลา

โลกนอกเป็นโลกยังงัย ? นำไปและนำอยู่ใหม่ ? ธรรมท่านประกาศสอนอยู่บั้ง ๆ ก็ไม่ค่อยสนใจกัน แต่ยังมีผู้สนใจยังมีอยู่บ้างบางแห่งบางสถานที่ ที่ไหนไม่มีใครประกาศ ไม่มีใครพูดถึงเลยว่าเป็นโลกนอก คือจิตที่มีธรรมครองใจนั้นเป็นอย่างไร ไม่มีใครพูดให้ฟัง จึงไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร ความสุขที่เกิดขึ้นจากอรรถจากธรรมเป็นอย่างไร มีดีแปดทิศ ดิดแบบจมดิ่งไม่มีวันฟู พอมองเห็นอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งบ้างเลย เพราะไม่มีศาสนาช่วยจุดลาก เหมือนว่า “โลกนอก” ไม่ปรากฏเลย มีแต่เรือนจำคือกิเลสควบคุมใจเท่านั้น เกิดมาในโลกนี้มีแต่เรือนจำเป็นที่อยู่อาศัย ที่เป็นที่ตาย อยู่ที่นี่ตลอดไป

จิตใจไม่เคยทราบว่าจะอะไรที่พอจะให้ความสุขความสบาย ความเป็นอิสระยิ่งกว่าที่เป็นอยู่เวลานี้ ถ้าจะเทียบเข้าไปอีกแห่งหนึ่งก็เหมือน “เปิด” เล่นน้ำอยู่ใต้ถุนบ้านใต้ถุนเรือน แชะ ๆ ๆ ๆ อยู่อย่างนั้น สกปรกโสมนขนาดไหนมันก็พอใจเล่น เพราะมันไม่เคยเห็นน้ำมหาสมุทรทะเล ไม่เคยเห็นน้ำบึงน้ำบ่อที่กว้างขวางพอที่จะแหวกว่าย หัวทางกลางตัวได้อย่างสะดวกสบาย มันเห็นแต่น้ำใต้ถุนบ้านใต้ถุนเรือน ที่เขาล้างสิ่งของลงไปขังอยู่เท่านั้น มันก็ไปเที่ยวเล่นและถือว่าสนุกสนาน แหวกว่ายของมันอย่างสะดวกสบายรื่นเริงเพราะเหตุไร ? เพราะมันไม่เคยเห็นน้ำที่กว้างขวางหรือลึกยิ่งกว่านั้น พอที่จะให้เกิดความรื่นเริงบันเทิง เกิดความสุขความสบายแก่การไปมา หรือการแหวกว่าย หัวทางกลางตัวสะดวกสบายกว่าน้ำใต้ถุนบ้านใต้ถุนเรือน

ส่วนเปิดที่อยู่ตามลำคลองอันกว้างลึกนั้น ผิดกันกับเปิดใต้ถุนบ้าน มันสนุกสนานรื่นเริง เที่ยวไปตามหัวหนองคลองบึง เจ้าของโลไปเที่ยวที่ไหนมันก็ไป ตามถนนหนทางข้ามไปมา โอโฮ ! แผ่กระจายกันเป็นฝูง ๆ เป็นร้อย ๆ เป็นพัน ๆ เปิดพวกนี้ยังพอมีความสุขบ้าง นี่ได้แก่อะไร ?

ถ้าเทียบเข้ามาก็ได้แก่ “จิต” ที่ไม่เคยเห็นความสุขความสบาย ความรื่นเริงบันเทิงที่เกิดขึ้นจากอรรถจากธรรม ซึ่งเป็นเช่นเดียวกับเปิดที่เล่นน้ำใต้ถุนบ้านใต้ถุนเรือน และจำพวกที่เพลินเล่นน้ำในลำคลอง หรือในบึงบางต่าง ๆ นั้นแล

พวกเรามีความสุขความรื่นเริง ด้วยอำนาจของกิเลสบังคับบัญชาอยู่เวลานี้ ซึ่งเหมือนกับความสุขของนักโทษในเรือนจำนั้นแล เมื่อ “จิต” ได้รับการอบรมจากโลกนอก หมายถึงธรรม ซึ่งออกมาจากโลกุตรธรรม มาจากดินแดนนิพพาน ลงมาโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งถึงมนุษย์โลก ท่านชี้แจงไว้หมดชั้นหมดภูมิทีเดียว

ผู้มีอุปนิสัยมีความสนใจต่อโลกนอก ต่อความสุขที่ยิ่งไปกว่าความเป็นอยู่เวลานี้มีอยู่ เมื่อได้ยินเสียงอรรถเสียงธรรมและอ่านตามตำรับตำราเกี่ยวกับโลกนอก คือเรื่องอรรถเรื่องธรรม เรื่องความปลดปล่อยความทุกข์ความทรมาน ที่ถูกบังคับขังไสอยู่ภายในใจโดยลำดับ จิตใจก็มีความรื่นเริงบันเทิง มีความพอกพอใจสนใจอยากฟัง สนใจอยากประพฤติปฏิบัติ จนปรากฏผลขึ้นมาโดยลำดับลำดับนั้นแหละเริ่มเห็นกระแสแห่งโลกนอกพัดพองเข้ามาแล้ว จิตใจก็มีความตั้งมั่นที่จะพยายามแหวกว่ายออกให้พ้นจากความกดขี่บังคับซึ่งมีอยู่ภายในใจ อันเปรียบเหมือนนักโทษในเรือนจำ

ยิ่งได้ปฏิบัติทางด้านจิตใจมีความสงบขึ้นเพียงไร ความตะเกียกตะกาย ความอุตสาหะพยายามก็ยิ่งมากขึ้น ๆ สติปัญญาที่ค่อยปรากฏขึ้นมา เห็นโทษแห่งการกดขี่บังคับของกิเลสภายในใจ เห็นคุณค่าแห่งธรรมอันเป็นเครื่องปลดปล่อยได้มากน้อยเพียงไร ก็เป็นความสบายภายในใจ เบาอกเบาใจ ซึ่งเป็นเครื่องเพิ่มศรัทธาขึ้นโดยลำดับ ความอุตสาหะพยายามความอดทนเกิดขึ้นตาม ๆ กัน สติปัญญาที่เคยนอนจมปลักอยู่อย่างแต่ก่อน ก็ค่อยฟื้นตัวตื่นขึ้นมา และค้นคิดพิจารณา

แม้สิ่งเหล่านี้จะเคยเป็นข้าศึกมานานมาน และกระทบกระเทือนกันอยู่ทั้งวันทั้งคืน แต่ไม่เคยสนใจ ก็เกิดความสนใจขึ้นมา อะไรมากระทบกระเทือนทางตา หู จมูก ลิ้น ใจ ซึ่งแต่ก่อนก็เหมือนคนตาย ถือเป็นธรรมดา ๆ ไม่สะดุ้งสะเทือนสติปัญญาพอให้ได้คิดค้น หาเหตุผลต้นปลายบ้างเลย แต่เมื่อใจเริ่มเข้ากระแสแห่งธรรมที่ได้รับการอบรม จนเป็นพื้นแพแห่งสติปัญญาไปโดยลำดับ ย่อมจะเห็นทั้งโทษทั้งคุณประจักษ์ใจ เพราะเป็นของมีอยู่ด้วยกันทั้งโทษทั้งคุณภายในใจดวงนี้ จิตใจก็มีความคล่องแคล่วในการคิด การพิจารณา ใจจะเกิดความอจหาญ ขุดค้นเห็นทั้งโทษ พยายามแก้ เห็นทั้งคุณ พยายามแหวกว่าย พยายามส่งเสริมไปโดยลำดับ

นี่เรียกว่าจิตค่อยปลดปล่อยจากสิ่งกดขี่บังคับ คือเรือนจำภายในออกได้โดยลำดับ ทั้งหมดมองเห็นโลกนอกอีกด้วยว่าโลกนอกเป็นโลกอย่างไร เหมือนเรือนจำที่มีอยู่เวลานี้ไหม ? ตาก็พอมองเห็นโลกนอกบ้างว่าท่านซึ่งอยู่โลกนอกท่านเป็นอยู่อย่างไร ไปมาหากันอย่างไร เราเป็นอยู่อย่างไรภายในเรือนจำ ความเป็นอยู่ภายในใจกิเลสครอบงำนี้เป็นอย่างไร ความที่เบาบางจากกิเลสลงเป็นลำดับ ๆ จิตใจมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ซึ่งพอเทียบกันได้

ที่นี่พอมองโลกนอก โลกใน เข้าเทียบกันแล้ว คือความสุขความสบายที่เกิดขึ้นจากการแก้กิเลสออกได้มากน้อยก็ปรากฏ ความทุกข์ที่กิเลสยังมีค้างอยู่พาให้แสดงผลก็ทราบชัด

และเห็นโทษด้วยปัญญาเป็นขั้น ๆ และพยายามแก้ไขอยู่ตลอดเวลา ไม่ลดละความพากเพียร

นี่แหละตอนที่สติปัญญา ศรัทธา ความเพียร เริ่มหมุนตัวออกแนวรบ ก็ตอนที่เห็นทั้งโลกนอก คือความปลดเปลื้องกิเลสออกจากใจได้มากน้อย และเห็นทั้งโลกในที่กิเลสกดขี่บังคับมาเรื่อย ๆ แต่ก่อนไม่ทราบจะเอาอะไรมาเทียบ เพราะไม่รู้ไม่เห็น เกิดขึ้นมาก็จมอยู่ในความทุกข์ทรมานอย่างนี้ ขึ้นชื่อว่าความสุขนั้น ไม่ปรากฏจากโลกนอกเลย คือ ไม่ปรากฏจากอรรถจากธรรม

การปรากฏก็ปรากฏแต่ความสุขแบบที่ความทุกข์อยู่หลังจาก ซึ่งคอยจะมาเหยียบย่ำทำลาย เพื่อลบล้างความสุขนั้นให้หายไปโดยไม่มีเวลานานาฬิกาเตือนบอกเลย ที่นี้รู้ได้เห็นบ้าง ความสุขภายนอก คือจากโลกนอกของผู้ที่ธรรมครองใจนั้น ก็เห็นความสุขภายใน เรือนจำ คือความสุขที่อยู่ใต้อำนาจของกิเลสก็เห็น ความทุกข์ที่อยู่ใต้อำนาจของกิเลสก็เห็น คือรู้ได้ด้วยสติปัญญาของตัวเองประจักษ์ใจ

ความสุขที่เกิดขึ้นจากโลกนอก ได้แก่กระแสแห่งธรรมที่ซาบซึ้งเข้าไปในจิตใจ ก็เห็นพอเป็นเครื่องเทียบเคียงกันไปโดยลำดับ ๆ เห็นโลกภายนอก โลกภายใน ทั้งคุณและโทษนำมาประกอบเทียบเคียงกัน ก็ยิ่งทำให้เกิดความเข้าใจ และความพากเพียรความอดทนมากขึ้น กระทั่งอะไรผ่านเข้ามาขึ้นชื่อว่าเรื่องของกิเลส ซึ่งเคยกดขี่บังคับจิตใจแล้ว ต้องต่อสู้กันทันที และแก้ไขปลดเปลื้อง หรือรื้อถอนกันโดยลำดับ ๆ ด้วยอำนาจแห่งสติปัญญา มีความเพียรเป็นเครื่องหนุนหลัง

จิตใจจะหมุนไปเอง เมื่อความเห็นโทษมีมาก ความเห็นคุณก็มีมาก เมื่อความอยากรู้อยากเห็นธรรมมีมาก และความอยากหลุดพ้นมีมากเพียงไร ความพากเพียรก็ต้องมากขึ้นไปตาม ๆ กัน แม้ความอดทนความทนก็ตาม ๆ กันมา เพราะมีอยู่ในใจดวงเดียวกัน เห็นโทษก็เห็นที่ใจทั้งดวงนั้นแล ใจทั้งดวงเป็นผู้เห็นโทษ แม้เห็นคุณก็ใจทั้งดวงนั้นเป็นผู้เห็น

การที่พยายามแหวกว่ายด้วยวิธีต่าง ๆ ตามความสามารถของตน ก็เป็นเรื่องของใจ ทั้งดวงจะเป็นผู้ทำความพยายามปลดเปลื้องตนเอง เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้มีความเพียรเป็นต้น ที่เป็นเครื่องมือของจิต เป็นเครื่องสนับสนุนจิต จึงมาพร้อม ๆ กัน เช่น ศรัทธา ความเชื่อต่อมรรคต่อผล ความเชื่อต่อแดนพ้นทุกข์ วิริยะ ความพากเพียรที่จะทำตัวให้หลุดพ้นไปโดยลำดับ ขันติ ความอดทนความทน เพื่อบิบบินให้ผ่านพ้นไปได้ ก็มาพร้อม ๆ กัน สติปัญญา ที่จะใคร่ครวญไปตามแนวทาง อันใดถูกอันใดผิดก็มาตาม ๆ กัน

ถ้าจะพูดตามหลักธรรมที่ท่านกล่าวไว้ ก็เรียกว่า “มรรคสมังคี” ค่อยรวมตัวกันเข้ามาอยู่ในใจดวงเดี่ยวนี้อะไรก็รวมเข้ามา สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปो สัมมาวาจา สัมมา กัมมันโต ตลอดถึงสัมมาสมาธิ ก็รวมเข้ามาอยู่ในจิตดวงเดี่ยวนี้นี้ทั้งหมด ไม่ไปที่อื่น

สัมมากัมมันตะ ก็มีแต่เดินจงกรม นั่งสมาธิ ซึ่งเป็นงานชอบ สัมมากัมมันตะ คือ งานชอบ เพราะเข้าถึงงานอันละเอียดที่ใจรวมเข้ามา จิตเป็น มรรคสมังคี คือมรรครวมตัว เข้ามาสู่ใจดวงเดียว สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปो ได้แก่เรื่องของปัญญา ค้นคว้าอยู่ตลอดเวลา เกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องขันธ เรื่องต่าง ๆ ที่ปรากฏหรือสัมผัส เกิดขึ้นแล้วดับไปทั้งดีทั้งชั่วทั้งอดีตและอนาคต ที่ขึ้นมาปรากฏภายในใจ สติปัญญาเป็นผู้ฟาดฟันหั่นแหลกไปโดยลำดับ ไม่รอให้เสียเวลาลำเวลา สัมมากัมมันตะ การงานชอบที่เกี่ยวกับกาย ก็คือการนั่ง ภาวนาหรือเดินจงกรม อันเป็นความเพียรละกิเลสในท่าต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับทางใจก็คือวิริยะ ความพากเพียรทางใจ

สัมมาวาจา พูดกันแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรม การสนทนากันก็มีแต่เรื่อง “สัลเลข ธรรม” ธรรมเป็นเครื่องขัดเกลา หรือชำระล้างกิเลสอาสวะออกจากจิตใจ ว่าเราจะทำด้วย วิธีใดกิเลสจึงจะหมดไปโดยสิ้นเชิง นี่คือสัมมาวาจา สัมมาอาชีวะ อารมณ์อันใดที่เป็นข้าศึก ต่อจิต เมื่อนำเข้ามาเป็นอารมณ์ของใจเรียกว่า “เลียงชีพผิด” เพราะเป็นข้าศึกต่อจิต จิต ต้องมีความมัวหมองไม่ใช่ของดี ต้องเป็นทุกข์ขึ้นมาภายในใจมากน้อยตามส่วนแห่งจิตที่มีความหยาบละเอียดขึ้นไปโดยลำดับ นี่ก็ชื่อว่า “เป็นยาพิษ” เลียงชีพไม่ชอบ ต้องแก้ไขทันที ๆ

อารมณ์ของจิตที่เป็นธรรม อันเป็นไปเพื่อความรื่นเริง เป็นไปเพื่อความ สุขความสบายนั้นแล คืออารมณ์ที่เหมาะสมกับจิต และเป็นอาหารที่เหมาะสมกับใจ ทำให้ใจเกิดความสงบสุข การเลียงชีพชอบจึงเลียงอย่างนี้ โดยทางธรรมชั้นปฏิบัติต่อจิตเป็นขั้น ๆ ขึ้นไป ส่วนการเลียงชีพชอบทางร่างกายด้วยอาหารหรือบิณฑบาตนั้น เป็นสาธารณะสำหรับชาวพุทธทั่ว ๆ ไปจะพึงปฏิบัติให้เหมาะสมกับหน้าที่ของตน ๆ

สัมมาวายามะ เพียรชอบ เพียรอะไร ? นี้เราก็อธิบาย ท่านบอกเพียรใน ๔ สถาน คือ พยายามระวังไม่ให้บาปเกิดขึ้นในตนหนึ่ง พยายามละบาปที่เกิดขึ้นแล้วให้หมดไป การระวังบาปต้องระวังด้วยความมีสติ พยายามสำรวมระวังอย่าให้บาปเกิดขึ้นด้วยสติ คือระวัง จิตที่จะคิด เทียบกว้านเอาความทุกข์ความทรมานเข้ามาสู่จิตใจนั่นเอง เพราะความคิด ความปรุงในทางไม่ดีนั้นเป็นเรื่องของ “สมุทัย” จึงพยายามระวังรักษาด้วยดี อย่าประมาท

หนึ่ง พยายามเจริญสิ่งที่ เป็นกุศล เป็นความเฉลียวฉลาด ให้มีมากขึ้นโดยลำดับ ๆ หนึ่ง และเพียรระวังรักษากุศลที่เกิดขึ้นแล้วให้เจริญยิ่งขึ้น อย่าให้เสื่อมไปหนึ่ง

“สัมมปปธาน สี่” ที่ท่านว่าก็อยู่ที่ตัวเราแล้ว “สัมมาสติ” ก็ดูอยู่ในใจของเรา การเคลื่อนไหวไปมา ความระลึก ความรู้ตัวนี้ รู้อยู่ตลอดเวลา อะไรมาสัมผัสทางตาทางหู ทางจมูก ทางลิ้นทางกาย ไม่เข้าไปสู่ใจจะไปที่ไหน ใจเป็นสถานที่ใหญ่โตคอยรับทราบเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งดีทั้งชั่วอยู่ตลอดเวลา ปัญญาเป็นผู้วินิจฉัยใคร่ครวญ สติเป็นผู้คอยดูตรวจตราพาชีอยู่เสมอ ในเมื่ออะไรเข้ามาเกี่ยวข้องกับใจ เป็นดีหรือเป็นชั่ว อารมณ์ชนิดใด สติ ปัญญาใคร่ครวญเลือกเฟ้นในอารมณ์ต่าง ๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับใจ อันใดที่เห็นว่าไม่ชอบธรรม จิตจะสลัดปิดทิ้งทันที ๆ คือปัญญานั้นแหละเป็นผู้ทำการสลัดปิดทิ้ง เนะ

“สัมมาสมาธิ” การงานเพื่อสงบกิเลสโดยสมาธิก็มั่นคงอยู่ตลอดเวลา จนปรากฏผลเป็นความสงบเย็นแก่ใจที่พักผ่อนอย่างแท้จริง ไม่มีความฟุ้งซ่านเข้ามาทวนใจในขณะนั้น ประการหนึ่ง

ในขณะที่จะเข้าสมาธิเป็นการพักผ่อนจิต เพื่อเป็นกำลังของปัญญาในการค้นคว้าต่อไปก็พักเสีย พักในสมาธิ คือเข้าสู่ความสงบ ได้แก่หยุดการปรุงการแต่งการคิดค้นคว้าทางด้านปัญญาโดยประการทั้งปวง ให้จิตสงบตัวเข้ามาอยู่อย่างสบาย ไม่ต้องคิดต้องปรุงอะไร ซึ่งเป็นเรื่องของงาน พักจิตให้สบายโดยความมีอารมณ์เดียว หากว่าจิตมีความเพลิดเพลिनต่อการพิจารณาไปมากจะยับยั้งไว้ไม่ได้ เราก้เอา “พุทโธ” เป็นเครื่องจุดลากเข้ามา ให้จิตอยู่กับ “พุทโธ ๆ ๆ”

คำบริกรรมกับ “พุทโธ” นี้ แม้จะเป็นความคิดปรุงก็ตาม แต่เป็นความคิดปรุงอยู่ในธรรมจุดเดียว ความปรุงอยู่ในธรรมจุดเดียวนั้นเป็นเหตุให้จิตมีความสงบตัวได้ เช่น คำว่า “พุทโธ ๆ ๆ” หากจิตจะแย้มออกไปทำงานเพราะความเพลิดเพลिनในงาน งานยังไม่เสร็จ เราก้กำหนดคำบริกรรมนั้นให้ถึยิบเข้าไป ไม่ยอมให้จิตนี้ออกไปทำงาน คือจิตชั้นที่เพลिनกับงานนั้นมีอยู่ ถ้าพูดแบบโลกก็ว่า “ผลไม่ได้” แต่จะว่าจิตผลอก็พูดยาก การพูดที่พอใกล้เคียงก็ควรว่า “รามือไม่ได้” พูดง่าย ๆ ว่ายังงั้น เรารามือไม่ได้ จิตจะต้องโดดออกไปหางาน ตอนนี้อย่าหนีแน่นอนในการบริกรรม บังคับจิตให้อยู่กับอารมณ์อันเดียว คือ พุทโธ เป็นเครื่องยับยั้งจิต กำหนด พุทโธ ๆ ๆ ๆ ให้ถึยิบอยู่นั้น แล้ว พุทโธ กับจิตก็ เป็นอันเดียวกัน ใจก็แน่ว สงบลง สงบลงไป ก็สบาย ปล่อยวางงานอะไรทั้งหมด ใจก็เยือกเย็นขึ้นมา นี่คือสมาธิที่ชอบ

ในขณะที่จะพักต้องพักอย่างนี้ ท่านเรียกว่า “สัมมาสมาธิ” เป็นสมาธิชอบ พอสมควรเห็นว่าใจได้กำลังแล้ว เพียงปล่อยเท่านั้นแหละจิตจะติดตัวออกทำงานทันทีเลย ติดออกจากความเป็นหนึ่ง ความเป็นอารมณ์อันเดียวนั้น แล้วก็ไปสองกับงานละทีนี้ ใจทำงานต่อไปอีก ไม่ห่วงกับเรื่องของสมาธิในขณะที่ทำงาน ในขณะที่ทำสมาธิเพื่อความสงบ ก็ไม่ต้องห่วงกับงานเลยเช่นเดียวกัน

ขณะที่พักต้องพัก เช่นในขณะที่รับประทานต้องรับประทาน ไม่ต้องทำงานอะไรทั้งนั้น นอกจากทำงานในการรับประทาน จะพักนอนหลับก็นอนหลับให้สบาย ๆ ในขณะที่นอนไม่ต้องไปยุ่งกับงานอะไรทั้งสิ้น แต่เวลาที่เริ่มทำงานแล้วไม่ต้องไปยุ่งในเรื่องการกิน การนอน ตั้งหน้าทำงานจริง ๆ นี้ได้ชื่อว่าทำงานเป็นขึ้นเป็นอัน ทำงานเป็นวรรคเป็นตอน ทำงานถูกต้องโดยกาลโดยเวลาเหมาะสมกับเหตุการณ์ เรียกว่า สัมมากัมมันตะ “สัมมากัมมันตะ” คือการงานชอบ ไม่ก้าวก่ายกัน เป็นงานที่เหมาะสม

เรื่องสมาธิปล่อยไม่ได้ การปฏิบัติเพื่อความรื่นเริงของใจ การเห็นว่า “สมาธิ” อยู่เฉย ๆ ไม่เกิดประโยชน์นั้นไม่ถูก ถ้าผู้ติดสมาธิไม่ยอมออกทำงานเลยอย่างนั้น เห็นว่าไม่ถูกต้องควรตำหนิ เพื่อให้ผู้นั้นได้ถอนตัวออกมาทำงาน แต่ถ้าจิตมีความเพลิดเพลिनในงานแล้ว เรื่องของสมาธิก็มีความจำเป็นในด้านหนึ่ง ในเวลาหนึ่งจนได้ คนเราทำงานไม่พักผ่อนนอนหลับบ้างเลยนี้ทำงานต่อไปไม่ได้ แม้จะรับประทานอาหาร สมบัติเสียไปด้วยการรับประทานก็ให้มันเสียไป ผลที่ได้คือธาตุขันธ์มีกำลังจากการรับประทาน ประกอบการทำงานตามหน้าที่ต่อไปได้อีก เงินจะเสียไป ข้าวของอะไรที่นำมารับประทานจะเสียไป ก็เสียไปเพื่อเกิดประโยชน์ เพื่อเป็นพลังในร่างกายเราจะเป็นอะไรไป ให้มันเสียไปเสียอย่างนี้ ไม่เสียผลเสียประโยชน์อะไร ถ้าไม่รับประทานจะเอากำลังมาจากไหน ต้องรับประทาน เสียไปก็เสียไปเพื่อกำลัง เพื่อให้เกิดกำลังขึ้นมา

นี่การพักในสมาธิ ในขณะที่พักให้มีความสงบ ความสงบนั้นแลเป็นพลังของจิต ที่จะหนุนทางด้านปัญญาได้อย่างคล่องแคล่ว เราต้องพักให้มีความสงบ ถ้าไม่สงบเลยมีแต่ปัญญาเดินทำเดี๋ยว ก็เหมือนกับมิดไม้ได้ลับหิน ฟันตึบ ๆ ตึบ ๆ ไม่ทราบว่าเขาสั้นลงเอาคมลง มีแต่ความอยากรู้อยากเห็น อยากเข้าใจ อยากถอนกิเลสโดยถ่ายเดียว โดยที่ปัญญาไม่ได้ลับจากการพักสงบ อันเป็นสิ่งที่หนุนหลังให้เป็นความสงบเย็นใจ ให้เป็นกำลังของใจ แล้วมันก็เหมือนกับมิดที่ไม่ได้ลับหินนะซี ฟันอะไรก็ไม่ค่อยขาดง่าย ๆ เสียกำลังวังชาไปเปล่า ๆ

เพราะฉะนั้นเพื่อความเหมาะสม ในขณะที่พักสงบจิตในเรือนสมาธิต้องให้พัก การพักผ่อนจึงเหมือนเอาหินลับปัญญานั้นเอง การพักธาตุขันธ์ คือสกลกายก็มีกำลัง การพักจิต จิตก็มีกำลังด้วย

พอมีกำลังแล้ว จิตออกคราวนี้ก็เหมือน “มีดได้ลับหินแล้ว” อารมณ์อันเก่านั้นแล ปัญญาอันเก่านั้นแล ผู้พิจารณาคนเก่านั้นแล แต่พอกำหนดพิจารณาลงไป มันขาดทะเลไปเลย คราวนี้เหมือนกับคนที่พักผ่อนนอนหลับ รับประทานอาหารให้สบาย ลับมีดพราให้เรียบร้อยแล้ว ไปฟันไม้ท่อนนั้นแล คน ๆ นั้น มีดก็เล่มนั้น แต่มันขาดได้อย่างง่ายดาย เพราะมีดก็คม คนก็มีกำลัง

นี่อารมณ์ก็อารมณ์อันนั้นแล ปัญญา ก็ปัญญาอันนั้นแล ผู้ปฏิบัติคนนั้นแล แต่ได้ “ลับหิน” แล้ว กำลังของจิตก็มีแล้วเป็นเครื่องหนุนปัญญา จึงแทงทะลุไปได้อย่างรวดเร็ว ผิดกับตอนไม่ได้พักในสมาธิเป็นไหน ๆ

เพราะฉะนั้นเรื่องของสมาธิกับเรื่องของปัญญา จึงเป็นธรรมเกี่ยวเนื่องกัน เป็นแต่เพียงทำงานในวาระต่าง ๆ กันเท่านั้น วาระที่จะทำสมาธิก็ทำเสีย วาระนี้จะพิจารณาทางด้านปัญญาให้เต็มมรรดเต็มธรรม เต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มสติกำลัง พิจารณาลงไปให้เต็มเหตุเต็มผล เวลาจะพักก็พักให้เต็มที่เต็มฐานเหมือนกัน ให้เป็นคนละเวลาไม่ให้ก้าวก่ายกัน แบบทั้งจะพิจารณาทางด้านปัญญา ทั้งเป็นห่วงสมาธิ เวลาเข้าสมาธิแล้วก็ เป็นอารมณ์กับเรื่องปัญญา อย่างนี้ไม่ถูก จะปล่อยทางไหน จะทำงานอะไรให้ทำงานนั้นจริง ๆ ให้เป็นขึ้นเป็นอัน นี้ถูกต้องเหมาะสม สัมมาสมาธิ ก็เป็นอย่างนี้จริง ๆ

เรื่องของกิเลสเป็นเรื่องกดถ่วงจิตใจ จิตเรานี้เหมือนเป็นนักโทษ ถูกกิเลสอาสวะทั้งหลายครอบงำอยู่ตลอดเวลา และบังคับทรมานจิตใจมาตลอดนับแต่เกิดมา

เมื่อปัญญาได้ถอดถอนกิเลสออกโดยลำดับ ๆ แล้ว ใจก็มีความสว่างไสวขึ้นมา ความเบาบางของจิตก็เป็นคุณอันหนึ่ง ที่เกิดขึ้นจากการที่ถอดถอนสิ่งที่เป็นภัย สิ่งที่สกปรกออกได้ เราก็เห็นคุณค่าอันนี้ แล้วพิจารณาไปเรื่อย ๆ

รวมแล้ว กิเลสอยู่ที่ไหน ภพชาติอยู่ที่ไหน ก็มีอยู่ที่ใจดวงเดียวนี้แหละ นอกนั้นเป็นกิ่งก้านสาขา เช่น ออกไปทางตา ทางจมูก ทางหู ทางลิ้น ทางกาย แต่ต้นของมันจริง ๆ อยู่ที่ใจ เวลาพิจารณาสิ่งเหล่านั้นรวมเข้ามา รวมเข้ามาแล้ว จะเข้ามาสู่จิตดวงเดียวนี้ “วิภูวน” ไม่ได้แก่อะไร ได้แก่จิตดวงเดียวนี้เป็นผู้หมุนผู้เวียน เป็นผู้พาให้เกิดให้ตายอยู่เท่านั้น เพราะอะไร ? เพราะเชื้อของมันมีอยู่ภายในใจ

เมื่อใช้สติปัญญาพิจารณาค้นคว้าเห็นชัดและตัดเข้ามา ๆ เป็นลำดับ ๆ จนเข้าถึงจิต ซึ่งเป็นตัวการ มี “อวิชชา” ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากที่เป็นเชื้อ “วิภูฏะ” อยู่ภายในใจ แยกลง ไปพิจารณาลงไป ๆ ไม่ให้มีอะไรเหลืออยู่ ว่าเป็นคือนั้น นั่นคือนั้น กำหนดพิจารณาลงไปที่ จิตเช่นเดียวกับสภาวะธรรมทั่ว ๆ ไป

แม้ใจจะมีความสว่างไสวขนาดไหนก็ตาม ก็พึงทราบว่าเป็นเรือนใจที่พอพักอาศัย ไปชั่วคราวชั่วคราวเท่านั้น หากยังไม่สามารถพิจารณาให้แตกกระจายลงไปได้ แต่เราอย่าลืม ว่า จิตที่มีความเด่นดวงนี้แลคืออวิชชาแท้ ให้พิจารณาเอาอันนั้นแหละเป็นเป้าหมายแห่ง การพิจารณา

อ้าว ! อันนี้จะสลายลงไปจนหมดความรู้ไม่มีอะไรเหลือ กระทั่ง “ผู้รู้” จะฉิบหาย จมไปด้วยกันก็ให้รู้เสียที เราพิจารณาเพื่อหาความจริง เพื่อรู้ความจริง ต้องให้ลงถึงเหตุถึง ผลถึงความจริงทุกสิ่งทุกอย่าง อะไรจะฉิบหายลงไปก็ให้ฉิบหาย แม้ที่สุด “ผู้รู้” ที่กำลัง พิจารณาอยู่นี้จะฉิบหายไปตามเขา ก็ให้รู้ด้วยสติปัญญา ไม่ต้องเหลือไว้ว่าอะไรเป็นเกาะ เป็นดอนหลอกเรา อะไรเป็นเรา อะไรเป็นของเรา ไม่มีเหลือไว้เลย พิจารณาลงไปให้ถึง ความจริงไปด้วยกันหมด

สิ่งที่เหลือหลังจากกิเลส “อวิชชา” ที่ถูกทำลายลงโดยสิ้นเชิงแล้วนั้นแล คือสิ่งที่ หมดวิสัยของสมมุติที่จะเอื้อมเข้าถึงและทำลายได้ นั้นแลท่านเรียกว่า “จิตบริสุทธิ์” หรือ “ความบริสุทธิ์” ธรรมชาติแห่งความบริสุทธิ์นี้ไม่มีอะไรทำลายได้

กิเลสเป็นสิ่งสมมุติที่เกิดขึ้นได้ดับได้ เพราะฉะนั้นจึงชำระได้ มีมากขึ้นได้ ทำให้ลด ลงได้ ทำให้หมดสิ้นไปก็ได้ เพราะเป็นเรื่องของสมมุติ

แต่จิตล้วน ๆ ซึ่งเป็นธรรมชาติที่เรียกว่า “จิตตวิมุตติ” แล้ว ย่อมพ้นวิสัยแห่งกิเลส ทั้งมวลอันเป็นสมมุติจะเอื้อมเข้าถึงและทำลายได้ ถ้ายังไม่บริสุทธิ์มันก็เป็นสมมุติเช่นเดียวกับ สิ่งทั้งหลาย เพราะสิ่งสมมุตินั้นแทรกตัวอยู่ในจิต เมื่อแก่นนี้ออกจนหมดแล้ว ธรรมชาติที่เป็นวิมุตตินี้แล เป็นธรรมชาติที่กิเลสใด ๆ จะทำอะไรต่อไปไม่ได้อีก เพราะพ้นวิสัยแล้ว แล้วอะไรฉิบหาย ?

ทุกข์ก็ดับไปเพราะสมุทัยดับ นิโรธความดับทุกข์ก็ดับไป มรรคเครื่องประหารสมุทัย ก็ดับไป สัจธรรมทั้งสี่ดับไปด้วยกันทั้งนั้น คือ ทุกข์ก็ดับ สมุทัยก็ดับ มรรคก็ดับ นิโรธก็ดับ แน่ะ ! ฟังซิ

อะไรที่รู้ว่า “สิ่งนั้น ๆ ดับไป” นั่นแหละคือผู้ไม่ใช่สังขาร ผู้นี้ผู้เหนือสังขาร การพิจารณาสังขาร คือการพิจารณาเพื่อผู้นี้เท่านั้น เมื่อถึงตัวจริงนี้แล้ว สังขารทั้งสี่ก็หมดหน้าที่ไปเอง โดยไม่ต้องไปชำระ ไม่ต้องไปแก้ไข ไม่ต้องไปปลดเปลื้อง เช่น ปัญญาเราทำงานเต็มที่แล้วปัญญาเราปล่อยได้ ไม่ต้องมีกำหนดกฎเกณฑ์ สติก็ดี ปัญญาที่ดี ที่เป็นเครื่องรบ พอสงครามเลิก ข้าศึกหมดไปแล้ว ธรรมเหล่านี้ก็หมดปัญหาไปเอง นั่น

อะไรเหลืออยู่ ? ก็คือความบริสุทธิ์นั้นแหละ พระพุทธเจ้าที่ทรงประกาศธรรมสอนโลก ก็เอาจากธรรมชาติที่บริสุทธิ์นี้แลไปสอน ศาสนธรรมออกจากธรรมชาติอันนี้ และอุบายแห่งการสอน ต้องสอนทั้งเรื่องของทุกข์ เรื่องของสมุทัย ของนิโรธ ของมรรค เพราะอาการเหล่านั้นเป็นอาการเกี่ยวข้องกับจิตดวงนี้ ให้รู้วิธีแก้ไข รู้วิธีดับ รู้วิธีบำเพ็ญทุกสิ่งทุกอย่าง จนถึงจุดหมายปลายทาง อันไม่ต้องพูดอะไรต่อไปอีกแล้ว ได้แก่ความบริสุทธิ์ จิตออกสู่โลกนอกแล้วที่นี้ ออกจากเรือนจำแล้วไปสู่โลกนอกคือความอิสระเสรี ที่ไม่ต้องถูกคุมขังอีกแล้ว

แต่โลกนี้ไม่มีใครอยากไปกันเพราะไม่เคยเห็น โลกนี้เป็นโลกสำคัญ “โลกุตระ” เป็นแดนสูงกว่าโลกทั่วไป แต่เราเพียงว่า “โลกนอก” นอกจากสมมุติทั้งหมด เรียก “โลก” ไปยังนั่นแหละ เพราะโลกมีสมมุติก็ว่ากันไปอย่างนั้น ให้พิจารณาออกจากที่คุมขังนี้ ชี เกิดก็เกิดในที่คุมขัง อยู่ก็อยู่ในที่คุมขัง ตายก็ตายในที่คุมขัง ไม่ได้ตายนอกเรือนจำสักที เอาให้ใจได้ออกนอกเรือนจำสักทีเถิด จะได้แสนสบาย ๆ ดังพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายท่าน ท่านก็เกิดในเรือนจำเหมือนกัน แต่ท่านออกไปตายนอกเรือนจำ ออกไปตายนอกโลก ไม่ได้ตายอยู่ในโลกอันคับแคบนี้

ขอยุติการแสดง

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณเพาพาง วรณะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

วัฏจักร

ปัญหาของโลกในปัจจุบันนี้มีมากก็คือปัญหาที่ “ตายแล้วเกิด” ดูจะมีน้อย “ตายแล้วสูญ” รู้สึกว่าจะมีมากขึ้นทุกที ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ต่อจิตใจของนักเกิดนั้นแหละ

การเข้าใจว่าตายแล้วสูญนั้นก็คือเรื่องของกิเลสพาให้เข้าใจ ไม่ใช่ความจริงพาให้เข้าใจ ผู้เชื่อความสำคัญของกิเลสจึงทำผิดเรื่อย ๆ แล้วก็ “เกิด” ไม่หยุด ทุกข์ไม่ถอย ไม่มีเวลาลดน้อย เพราะความคิดเช่นนั้นเป็นการส่งเสริมกิเลสและกองทุกข์ทั้งสิ้น

คนที่เข้าใจว่าตายแล้วสูญนั้น ย่อมไม่คิดเตรียมเนื้อเตรียมตัวเพื่ออนาคต เพราะหมดหวังแล้ว ทั้ง ๆ ที่สิ่งที่เป็นไป ที่ได้ประสบพบเห็นต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่เราไม่หวังก็ตามมีอยู่ และสิ่งสำคัญที่มีอยู่ขณะนี้คือมีอยู่ทุกขณะก็คือใจ ปัญหานี้จึงเป็นปัญหา “เพชรฆาต” เกิดขึ้นมาเพื่อทำลายตัวเองโดยแท้ การทำลายตัวเองไปในตัวไม่มีขึ้นดีแฝงอยู่บ้างเลยนั้น จัดว่าเป็นคนหมดหวัง ราวกับโลกที่หมดหวัง ไม่มีใครช่วยได้นั่นเอง

ผู้ที่มีความเข้าใจว่าตายแล้วเกิด ย่อมมีการระมัดระวังตัวและกลัวบาป โดยคิดว่าถ้าเกิดแล้วจะเป็นอย่างไร หากว่าเราทำไม่ดีเสียอย่างนี้ เวลาไปโดนความทุกข์เข้าไปในเวลาไปเกิดใหม่ ก็จะได้รับสิ่งที่ไม่พึงใจทั้งหลายเป็นเครื่องตอบแทน ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ปรารถนาอย่างยิ่ง แล้วก็ไม่กล้ากระทำ เพราะอย่างไรเสียจิตก็ต้องไปเกิดอีกด้วยผลแห่งกรรมนั้น ๆ ผู้นี้จึงมักมีความระมัดระวังและขะเขย่งต่อสิ่งที่ไม่ดีไม่พึงปรารถนา และก็ไม่กล้าทำลงไป

แต่พวกที่เชื่อว่าตายแล้วสูญนั้น รู้สึกจะเห็นว่าสูญไปโดยประการทั้งปวง ในเรื่องบาปเรื่องบุญคุณโทษอะไรทั้งหมด พอยังมีลมหายใจอยู่เท่านั้น เมื่อสิ้นลมหายใจแล้วก็หมดหวัง ไม่มีความดี ความสุขสนองตอบ นอกจากความทุกข์ความไม่ดีที่ตนเข้าใจว่าไม่มีเท่านั้น จะให้ผลแก่ผู้นี้ การทำบุญทำบาปจึงไม่มีความหมายอะไรทั้งสิ้นกับเขา นอกจากเป็นความต้องการในปัจจุบัน จะทำอะไรก็ทำตามใจชอบ ผิดหรือถูกไม่คำนึง ผู้มีความคิดเช่นนี้ได้ชื่อว่าทำลายตนเองไปในตัวทุกระยะที่คิดและทำลงไป

ในหลักธรรมของพระพุทธเจ้าก็มีไว้ คือเจ้าที่รู้ต่าง ๆ ซึ่งมาสนทนารวมกับพระพุทธเจ้า สัตว์ตายแล้วสูญบ้าง ตายแล้วเกิดบ้าง ทุกสิ่งทุกอย่างเที่ยงบ้าง สัตว์ที่เคยเกิดเป็นชนิดใดก็ต้องเกิดเป็นชนิดนั้นบ้าง เช่นใครเคยเกิดเป็นคนก็ต้องเป็นคนเรื่อยไป เที่ยงต่อ

กำเนิดของตนที่เคยเกิดเป็นอะไร กลายเป็นความเที่ยงไปหมด นี่ก็เป็นเรื่องของความสำคัญ ไม่ใช่ความจริงซึ่งมีอยู่ในสันดานของสัตว์เต็มโลก

เรื่องของกิเลสเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก เมื่อพิจารณาและเรียนเรื่องของกิเลสซึ่งมีอยู่ในใจของเรา ด้วยหลักธรรมเป็นเครื่องพิสูจน์โดยลำดับแล้ว เราจะยังเห็นกิเลสเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก เพราะแทบทุกสิ่งซึ่งเป็นเครื่องหลอกลวงจากกิเลส อันทำให้สัตว์เป็นภัยเสมอไป แทบจะพูดได้ว่าทุกกระยะที่เป็นความกระชิบกระชาบ เป็นความบังคับบัญชา อำนาจมาก อำนาจน้อย มักมีอยู่กับกิเลสทั้งสิ้น จิตใจเราก็คล้อยตามมัน คล้อยตามมันจนลืมนั่น ว่าคิดเช่นนั้นเป็นสิ่งถูกต้องไปหมด แม้ที่ไม่น่าเชื่อก็เชื่อไปเลย ที่เรียกว่า “ลืมนิ้วอย่างมิดมิด” ไม่ทราบได้ว่าสิ่งที่คิดนั้นเป็นทางถูกหรือทางผิด เพราะเคยเชื่อธรรมชาติที่พาให้มัจฉานี้มานานแล้ว

กิเลสเป็นธรรมชาติที่ไม่มีค่าสำหรับผู้ที่มีค่า และความเป็นผู้มีคุณค่าคือตัวเรา จึงต้องระวังเสมอ

การที่จะพิสูจน์เรื่องเกิดเรื่องตายนี้ เราจะพิสูจน์อย่างไร ? ไปเรียนที่ไหนไม่สิ้นไม่สุด และก็ไม่สามารถที่จะระดับความสำคัญอันต้นเดาเหล่านั้นได้ นอกจากการปฏิบัติต่อจิตใจโดยเฉพาะ คือ “จิตตภาวนา” งานนี้เป็นทางตรงแนวต่อความจริงที่จิตจะพึงทราบ จิตจะต้องทราบด้วยวิธีนี้แน่นอน เพราะปราชญ์ทั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ทรงทราบจากวิธีนี้เป็นหลักใหญ่

การคิดตรองต้องมี “จิตตภาวนา” เป็นหลักยืนตัว จึงจะสามารถเข้าถึงความจริง อย่างอื่นไม่มีทางทราบได้ จะเรียนมากเรียนน้อยก็ตาม แต่ไม่ได้ประมาทเพราะการเรียนไม่ใช่การชำระกิเลส เป็นการจดจำเอาตามการเรียนมาเฉย ๆ แต่กิเลสก็เป็นกิเลสอยู่โดยดี ถ้าเราไม่แก้กิเลส กิเลสก็มีอยู่เต็มหัวใจตามเดิม ราวกับคนไม่เรียนไม่ละกิเลสนั้นแล เหมือนอย่างเขาสร้าง “แปลนบ้านแปลนเมือง” จะทำแปลนได้ก็มากน้อยมันก็เป็นแปลนอยู่เปล่าดี ๆ นั่นแหละ ถ้าเราไม่ลงมือทำมันก็ไม่เป็นตัวบ้านตัวเรือนขึ้นมาได้

การเรียนธรรม การจดจำชื่อเสียงของกิเลส จะเรียนกันไปขนาดไหนก็เรียนไปจำกันไปแต่ชื่อ ความจริงมันก็เป็น “กิเลส” ของมันอยู่อย่างนั้น ไม่บกพร่องลงบ้างเลยจนนิดเดียวด้วยการท่องจำ จึงไม่มีประโยชน์อะไรที่จะจดจำเปล่า ๆ ไม่สามารถจะแก้กิเลสต่าง ๆ ภายในจิตใจได้ นอกจากจะปฏิบัติเพื่อละเพื่อถอนมันไปโดยลำดับ ดังที่ปราชญ์ทั้งหลายพาดำเนินมาจนถึง “ความบริสุทธิ์พุทธโธ” เต็มดวงใจเท่านั้น

ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ทั้งสามนี้เป็นธรรมสามัคคีกันขาดไปไม่ได้ ถ้าอยากเห็นกิเลส หลุดลอยออกจากใจ ถ้าอยากเป็นผู้รับเหมากิเลสทั้งมวลกองเต็มหัวใจ ก็เพียงเรียนเอา จดจำเอาแต่ชื่อของมันก็พอตัวแล้ว แทบเดินไม่ไหว เพราะหนักคัมภีร์ไบเบิลที่เรียนจดจำมาเปล่า ๆ โดยเข้าใจว่าตนเป็นปราชญ์ฉลาดพอตัว ทั้งที่กิเลสเต็มหัวใจ

การปฏิบัติ เช่น จิตตภาวนา คือการปฏิบัติต่อจิตใจตัวเอง เป็นการเรียนเรื่องจิตใจ ของตนโดยตรง วิธีใจชอบคิดไปในทางใดบ้าง มีมากน้อยหนักเบาไปในทางใด ? ทางดี หรือชั่ว มีธรรมคือสติปัญญาเป็นต้น เป็นเครื่องพิสูจน์อารมณ์อยู่เสมอ ธรรมท่านสอนไว้ อย่างไม่ อะไรที่ควรเอาชนะ ที่ควรระวัง ที่ควรจับ ที่ควรส่งเสริม ท่านบอกไว้หมด

เช่น จิตมีความฟุ้งซ่านซึ่งเป็นการก่อกวนตัวเอง เวลาฟุ้งซ่านมากก็ก่อกวนมาก ทำลายตนมาก ให้พยายามระงับดับความคิดเหล่านั้นด้วยอุบายต่าง ๆ มีสติปัญญาเป็น สำคัญ ตามแต่จะเห็นควร เช่น การกำหนดภาวนา มีธรรมบทใดเป็นหลักยึดแทนอารมณ์ที่ เคยทำให้ฟุ้งซ่านนั้นเสีย จิตก็ย่อมมีทางสงบลงได้ พอจิตสงบลงได้ก็ทราบที่ จิตพักงานที่ แสนวุ่นวายลงได้เป็นพัก ๆ เพียงเท่านี้ก็พอทราบเบื้องต้นแห่งการภาวนาว่า มีผลเป็น ความสงบสุขทางใจ ถ้าเป็นโรคก็ถูกกับยา หรือระงับลงแล้วด้วยยา พอมีทางพยาบาลรักษา ให้หายได้โดยลำดับ จนหายขาดได้ด้วยยาขนานต่าง ๆ จิตใจต้องสงบเย็น เห็นผลโดย ลำดับด้วยธรรมแขนงต่าง ๆ จนถึงขั้นบริสุทธิ์ได้ด้วยธรรม

เมื่อจิตมีพลังทั้งหมดมันคงเข้าไปเป็นลำดับ ๆ ก็ย่อมทราบชัด และทราบเรื่องของ ธาตุของชั้นอื่นไปโดยลำดับ โดยทางปัญญาเป็นอย่างนั้น ๆ จนทราบว่า ธาตุชั้นอื่นเหล่านี้มัน ไม่ใช่อย่างเดียวกัน แม้จะอาศัยกันอยู่ราวกับเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันก็ตาม เปรียบเทียบ เหมือนกับเรามาอาศัยอยู่ในบ้าน บ้านนั้นเป็นบ้าน เราเป็นเรา จะอยู่ในบ้านเราก็เป็นเราคน หนึ่ง ต่างคนต่างอยู่ เป็นแต่อาศัยกันอยู่ชั่วคราว ฉะนั้นบ้านจึงไม่ใช่เรา เราจึงไม่ใช่บ้าน บ้าน เป็นสมบัติของเรา ธาตุชั้นอื่นเป็นสมบัติของเราคือใจ แต่เรานี้ไม่ใช่บ้านและเราไม่ใช่ธาตุ ชั้นอื่น ธาตุชั้นอื่นไม่ใช่เรา แต่เพียงอาศัยและเป็นความรับผิดชอบกันอยู่ ฉะนั้นเราจะเรียกว่า ธาตุชั้นอื่นเป็นของเราตามสมมุติก็ไม่ผิด แต่อย่างไร ๆ มันก็เป็นคนละอย่างอยู่ดี

การเรียนจิตตภาวนาย่อมทราบความจริงไปโดยลำดับ ๆ ดังที่อธิบายมา และการ เรียนเช่นนี้เป็นภาคปฏิบัติเพื่อกำจัดกิเลสโดยตรง

ครั้งพุทธกาลท่านเรียนเพื่อปฏิบัติกำจัดกิเลสต่าง ๆ ออกจากใจจริง ๆ ไม่ได้เรียน เพื่อเอาชื่อเอานามของกิเลสบาปธรรม และชั้นภูมิ ตรี โท เอก มหาเปรียญ อย่างเดียว โดย มีใบประกาศนียบัตรรับรอง อันเป็นราวกำแพงรักษาความปลอดภัยให้กิเลสผาสุกสนุก

แพร่พันธุ์ออกลูกออกหลาน สร้างบ้านสร้างเรือนที่ขับถ่ายบำรุงบำเรอบนหัวใจสัตว์โลก ตั้งที่เป็นอยู่เห็นอยู่นี้เลย

ชั้นภูมิของท่านที่ได้รับส่วนผลจากการปฏิบัติ ก็เป็นกัลยาณชน อริยชน เป็นชั้น ๆ โดยสนุทธิฎฐโก เป็นเครื่องรับรองตัวเองตามหลักความจริงของภูมิธรรมนั้น ๆ สมกับธรรมเป็นสวากขาตธรรม ที่ตรัสไว้ชอบ ได้ผลเป็นที่พึงใจตามพระประสงค์ที่ทรงสั่งสอนสัตว์โลกด้วยธรรมของจริง อันประกอบด้วยพระเมตตาเต็มพระทัยไม่เคยบกพร่องแต่ต้น จนถึงเวลาจะเสด็จดับขันธปรินิพพาน องค์พยานวาระสุดท้าย คือพระสุภัททะปัจฉิมสาวก ผู้บวชในราตรีจะปรินิพพาน ซึ่งตั้งหน้าทำความเพียร ยังกิเลสทั้งมวลให้สิ้นซากในคืนวันนั้น จากพระโอวาทที่ประทานโดยเฉพาะ หลังจากนั้นก็ประทานปัจฉิมโอวาทแก่พระสงฆ์ที่ประชุมพร้อม เพื่อการเสด็จปรินิพพานของพระองค์ โดยใจความสำคัญว่า

ภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราเตือนท่านทั้งหลายให้ทราบว่ (สังขารที่มีติดแนบอยู่กับตัว) คือ สังขารทั้งหลายที่เกิดขึ้น เฉพาะอย่างยิ่ง คือ (สังขารภายในได้แก่ ความคิดปรุงแต่งต่าง ๆ ทุกขณะ ทั้งดี ชั่ว กลาง) ล้วนดับไปโดยสติปัญญา ด้วยความไม่ประมาทเกิด

เหล่านี้คือพระเมตตาอันแผ่แห่งโลกธาตุ ที่ประกาศแก่มวลสัตว์เรื่อยมาจนวาระสุดท้าย สรุปลความแล้วก็ลงไปรวมที่ใจ

ใจจึงควรได้รับการอบรม อย่างน้อยก็พอรู้วิถีทางเดินของตน และวิถีของจิตไป โดยลำดับด้วยวิธีจิตตภาวนาวา ปกติจิตของสามัญชนชอบคิดไปในทางใด หนักไปทางใด จิตจะมีความบิกบั่นหรือมีความเสาะแสวงในทางนั้นเสมอ ถ้ามีสติมีปัญญาคอยสอดส่องคอยสังเกตอยู่แล้ว เราจะพบเห็นว่าจิตนี้ชอบไปในทางนั้นมาก เมื่อจิตคิดในทางนั้นมาก ก็ทำให้เกิดความสนใจว่าทางนั้นมันเป็นอะไร? เป็นทางดีหรือทางชั่ว เป็นทางผูกมัดหรือทางแก้ทางถอดถอน? ถ้าเป็นทางผูกมัด เป็นทางสั่งสมความชั่วหรือความทุกข์เกิดขึ้นมาแก่เรา เราก็พยายามแก้ไข พยายามหัก พยายามหักห้าม นี่มันมีทางแก้กันได้อย่างนี้

การพยายามอยู่โดยสม่ำเสมอไม่มีการลดละ ย่อมจะมีทางหักห้ามสิ่งไม่ควรนั้นได้ จนกระทั่งหักห้ามไว้ได้ และตัดขาดจากกันไปได้ เหมือนคนตัดไม้ ตัดฟันครั้งหนึ่งไม่ขาด ฟันสองครั้งเข้าไป สามครั้ง สี่ครั้งเข้าไป จนกระทั่งไม้ชิ้นขาดจริง ๆ เพราะความพยายามตัดอยู่เสมอ

การตัดกระแสของจิตที่ชอบคิดในเรื่องไม่ดี ด้วยความพยายามในทางดีอยู่เสมออย่างนี้ ย่อมเป็นไปได้ทำนองเดียวกัน เมื่อตัดสิ่งใดขาดไปจากจิตแล้ว ก็ทราบว่สิ่งนั้นได้

ขาดไปแล้วจากใจ เงื่อนที่จะต่อให้จิตเกิดความทุกข์ความลำบาก เพราะความคิดเช่นนั้นไม่มีอีกต่อไป

กิเลสประเภทใดที่จิตชอบคิด ชอบยึดเหนี่ยว ชอบยึดมั่นถือมั่น ก็คิดแก้ไขในแง่ นั้นมาก ๆ พึงกำหนดพิจารณาแก้ไขกันโดยทางสติปัญญาอย่างสม่ำเสมอ ต่อกิเลสประเภท นั้นหรือความคิดประเภทนั้นก็ค่อยอ่อนกำลังลงไป สติปัญญาค่อยแก้กล้าขึ้นมาจนกระทั่ง สามารถตัดขาดได้ไม่มีเหลือ

การพยายามด้วยความเพียรตัดขาดไปที่ละกิ่งสองกิ่งของกิเลส ก็นับว่าเป็นมงคลแก่ ตัวเราโดยลำดับ ถ้าเป็นต้นไม้ก็ต้องตัดขาดที่ละกิ่งสองกิ่ง ถ้าเป็นรากไม้ต้นหนึ่งๆ มันมี รากมากน้อยเพียงไรก็พยายามตัดมัน จนกระทั่งโคนล้มลงไปจนกระทั่งรากแก้วไม่ให้เหลือ หลอ ด้วยความพยายาม คือพยายามตัดที่ละรากสองรากเข้าไป จนกระทั่งมันทนไม่ไหว เพราะการตัดโดยสม่ำเสมอ ตัดโดยไม่หยุดหย่อน ไม่ลดละ มันก็ขาดล้มลงโดยไม่สงสัย

เรื่องกระแสของกิเลสที่ออกมาจากจิตมันมีมากมายเช่นเดียวกับรากไม้ รากฝอยนั้น แหละสำคัญ รากแก้วมันมีรากเดียว ไม้ตัวกิเลสก็มีตัว “อวิชชา” อันเดียวเท่านั้นแหละเป็น หลักใหญ่ นั้นแหละเรียกว่ารากแก้วของกิเลส ให้พยายามตัด มันแตกแขนงออกไปมาก ภายกายกอง คือมันแตกออกมาทางตาไปสู่รูป แล้วมีรูปอะไรบ้าง นั้นแหละมันแตกแขนง ไป เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น ยั่วจิตให้คิดไปทางกิเลส

ที่นี้ในทางเสียง เสียงอะไรบ้าง มันก็แตกแขนงออกไปเป็นรากฝอยไปเรื่อย ๆ แต่ อย่างไม่รู้ก็ตามเราก็อธิบายว่า รากฝอยก็คือรากฝอยของกิเลสตัวนี้เอง จะรากฝอยอะไรกัน เสียงเป็นลักษณะใด ถ้าเป็นเสียงที่จะทำให้เกิดกิเลสขึ้นมา ก็อธิบายว่าเป็นเรื่องของกิเลส ด้วยกัน เราก็อธิบายตัด พยายามแก้ คลี่คลายเสียงนั้น

รูปมันเป็นอะไร ถึงรักถึงชอบ ถึงเกลียดถึงโกรธ แยกออกไป ใครเป็นผู้โกรธ โกรธ เพราะเรื่องอะไร จิตเป็นผู้โกรธ โกรธเรื่องอะไร โกรธแล้วมันได้ประโยชน์อะไร ความโกรธ เป็นความรุ่มร้อน เป็นความทุกข์ ทำไมขยันโกรธ? โกรธแล้วมันได้ประโยชน์อะไร โกรธให้ ตัวเองค่อยยังชั่ว ไม้โกรธให้คนอื่นซึ่งตัวเองก็เป็นทุกข์ แล้วเขาก็เป็นทุกข์ ยิ่งเพิ่มความทุกข์ ทรมาณใจทั้งสองคน คือทั้งตนและเขาขึ้นอีกมากมาย

การโกรธให้ตัวเองยังมีทางที่จะแก้ไขได้ดีกว่าโกรธให้คนอื่น แม้จะเป็นกิเลสก็ยังพอ จะถอดถอนความโกรธนี้ได้ แต่ส่วนมากไม่ยอมโกรธตัวเอง ที่จะให้บังเกิดอุบายปัญญาพอ แก่ความโกรธตัวเองได้

การไปโกรธคนอื่นเหล่านี้เป็นเรื่องของกิเลสล้วน ๆ จงแยกแยะดู พิจารณาด้วยดี รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส มันมีเป็นแขนง ๆ ไป ออกไปทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น และทางกายนี้แหละ แล้วจึงมาสู่ใจ คือ “ธรรมารมณ” โดยอาศัย รูป เสียง ฯลฯ ที่เคยสัมผัสมาแล้วนั้นมาเป็นอารมณ์ของใจ ให้นำมาครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา นี่เป็นการสั่งสมกิเลสประเภทหนึ่ง ๆ ขึ้นมาเรื่อย ๆ มันแตกแขนงออกมา คือแตกออกมาจากใจ สติปัญญาหยั่งทราบอยู่ภายในใจและแก้ไขกันไปเรื่อย ๆ ไม่ลดละท้อถอย หนีไม่พ้นถ้าลงสติปัญญาจดจ่อตรงนั้น ไม่ทราบในวาระนี้ต้องทราบในวาระต่อไปจนได้ ไม่ทราบมากก็ต้องทราบน้อยทราบไปโดยลำดับ ๆ ก็ค่อยทราบมากไปเอง ค่อยตัดขาดไปเอง ทราบตรงไหนแล้วก็ค่อยละไป ละกันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งละได้ขาดจากกันไปจริง ๆ นี่การตัดกิเลสท่านตัดอย่างนี้ เช่นเดียวกับที่เราตัดรากฝอยของต้นไม้ ตัดไปตัดมาก็ไม่มีรากอะไรเหลืออยู่ สุดท้ายก็เหลือแต่รากแก้ว ก็ถอนขึ้นมาหมดไม่มีเหลือ

เราตัดและถอนต้นไม้ให้ตายด้วยวิธีนี้ เราจึงถอดถอนกิเลสด้วยวิธีเดียวกัน ด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร จนกิเลสตายเกลี้ยง เราก็ก็นอนสบายบรมสุข

เรื่องของจิต ภพชาติมันอยู่ที่จิต ความสูญไม่ทราบมันอยู่ที่ไหน เราไม่เห็น ในคัมภีร์ก็ไม่มีว่าสัตว์ตายแล้วสูญ มีแต่ตายแล้วเกิดถ้ากิเลสยังมีอยู่ในใจ ทำไมจึงไปเหมามันได้ว่าตายแล้วสูญนั้นนะ จึงเอามาพูด แต่ภพชาติมันไม่สูญนี้นะ มันอยู่ที่จิต ทำไมเราจึงไม่ดูที่ตรงนี้ ? ไปหาดันเดาเกาที่ไม่ค้นให้มันถลอกปอกเปิกเป็นทุกข์ไปทำไม เราเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นชาติที่ฉลาด ทำไมจึงมาโง่ต่อเรื่องของตัว หากมีผู้มาว่าพวกเราบัดขบจะไม่อายุเขาหรือ? หรือว่าไม่อายุ ต้องโกรธเขาซิ ดั่งนี้ก็ยิ่งไปใหญ่ ชายตัวสองต่อสามต่อจนไม่มีสิ้นสุดเพราะความโง่ตัวเดียวพาให้เป็นเหตุใหญ่

ใครแสดงภพชาติขึ้นมาให้เราเห็นในระยะนี้ เรานั่งอยู่ในเวลานี้ ?

ถ้าไม่มีเกิดมันจะมีรูปมีกายมาอย่างไร? ตอนเกิดนั้น มันเอาอะไรมาเกิด ถ้าไม่เอาของมีอยู่มาเกิดจะเอาอะไรมาเกิด? ธาตุชั้นธัมมนี้มาจากอะไร? ธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่เป็นร่างกาย ก็เอาสิ่งที่มีอยู่มาประสมกัน ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ มาผสมกันเรียกว่า “ส่วนผสม” อาศัยจิต จิตก็มีอยู่จึงเข้ามาอยู่ด้วยกันได้ ของไม่มีอยู่จะเอามาได้อย่างไร นี่มันล้วนแล้วแต่อาศัยสิ่งที่มีอยู่มาประกอบกันเข้าเป็นรูปเป็นกาย เป็นหญิงเป็นชาย เป็นต้นไม้ภูเขาอย่างนี้เป็นต้น มันมีอยู่ทั้งนั้น ถ้าไม่มีจะประกอบกันขึ้นมาไม่ได้ ปรากฏตัวขึ้นมาไม่ได้ แล้วเราว่า “สูญ” ขณะนี้มันสูญหรือไม่สูญ? เรามาจากไหนถึงได้มาเกิดอยู่เดี๋ยวนี้ ถ้าสูญจริงแล้วมันมาเกิดได้อย่างไร นั้น

ถ้าอะไร ๆ ก็สูญแล้วจะมาปรากฏตัวได้อย่างไร ก็เพราะมันไม่สูญนั่นเองจึงมาปรากฏตัวเป็นเราเป็นท่าน เป็นสัตว์เป็นบุคคล เรื่อยมาดังที่รู้ ๆ เห็น ๆ อยู่ที่นี่ที่เรารู้ว่า “สูญ” นั้น ไม่คิดอายุสิ่งที่มีอยู่เต็มโลกบ้างหรือ? หลวงตาบัวนี่อายุจึงไม่กล้าคิดว่าตายแล้วสูญ

นี่คือปัญญาแก้ตัวเอง พิจารณาแยกแยะมันลงไป ร่างกายมันเอามาจากสิ่งที่มีอยู่ สิ่งที่มีอยู่จึงปรากฏตัวขึ้นมาได้ ถ้าไม่มีก็ปรากฏขึ้นมาไม่ได้ นี่แหละภพชาติคือกิเลสวิชชา ตัณหา อุปาทาน กรรม เป็นเชื้อความสืบทอดของภพของชาติ เป็นกำเนิดเกิดมีที่โน้นที่นี่ มันมีเชื้อของมัน มีสืบทอดกันอยู่ในจิตใจดวงนี้ ตัวนี้จึงเป็น “ตัวภพ” ตัวนี้จึงเป็น “ตัวชาติ” ตัวนี้เป็นตัวไม่สูญ เป็นตัวเกิด ตัวแก่ ตัวเจ็บ ตัวตาย มันอยู่ที่ตรงนี้และรวมอยู่ที่นี้ทั้งหมด

ความสูญนั้นมองไม่เห็น มันสูญได้อย่างไร ? ตัวสูญอยู่ที่ไหน? เห็นแต่ความมีอยู่ภายในจิตใจ ความสูญภายในจิตใจนั้นมันไม่มี ไม่เห็นไม่ปรากฏ แล้วใจนั้นจะสูญได้อย่างไรเมื่อมันไม่มีสิ่งที่จะให้สูญ มันเป็นสิ่งที่มีอยู่ทั้งนั้น แล้วเราจะเอาอะไรมาให้มันสูญ ข้อสำคัญคือความสำคัญมันหลอกคนต่างหาก ความจริงแล้วเป็นอย่างนี้ มันมีอยู่ทุกสิ่งทุกอย่างภายในจิตใจ คือพร้อมที่จะเกิด เพราะสิ่งที่จะทำให้เกิดมีอยู่มากภายในจิต รากเหง้าเค้ามูลของความเกิดก็คือ “อวิชชา” นี่คือตัวให้เกิด ไม่เป็นอย่างอื่นเลย ถ้าตัวนี้ยังไม่หมดไปจากจิตใจเมื่อใด ต้องเกิดวันยังค่ำตลอดกัปตลอดกาลป์ ไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ ไม่มีต้นมีปลายเลย ต้องเกิดแล้วตาย ๆ อยู่อย่างนี้ เพราะเชื้อความเกิดมันมีอยู่ภายในใจ นี่เป็นของจริงที่ประจักษ์อยู่ภายในใจเราเอง

จงปฏิบัติจิตตรงจิตนี้ ดูตรงนี้ด้วยสติปัญญา แล้วตัดเชื้อความเกิดกันที่ตรงนี้ จะสิ้นสงสัยเรื่องตายเกิดหรือตายสูญทั้งมวล เพราะสุดท้ายก็ผู้ที่สำคัญว่าตายแล้วสูญนั้นแลไปเกิดอีก ได้รับความทุกข์ความลำบากจากที่ตนเข้าใจว่า เมื่อตายแล้วมันก็หมดเรื่อง ไม่มีอะไรที่จะสืบทอดข้างหน้าแล้ว คิดอยากทำอะไรก็ทำ อยากทำบาปอยากทำอะไรก็แล้วแต่ตามใจทุกอย่างในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ที่นี่ เมื่อตายแล้วหมดความหมาย

ที่นี่เมื่อมันไม่หมดความหมายตามความสำคัญตนแล้ว ใครจะเป็นคนรับความชั่วช้าลามกทั้งหลายเหล่านั้น? ก็คือเราเองเป็นผู้รับ เมื่อเป็นเช่นนั้นเรากล้าเสี่ยงแล้วหรือ? ทั้ง ๆ ที่เป็นมนุษย์ที่กำลังมีคุณค่าอยู่ทั้งคน และเป็นคนรับผิดชอบเราอยู่ตลอดเวลา เหตุไรเราจะต้องยอมเสียทำเสียที่ไปล้มจมขนาดนั้นด้วยอำนาจของกิเลสมันครอบงำ ด้วยความสำคัญที่ผิดอย่างมหันต์ ให้อภัยไม่ยอมรับ มาหลอกหลวงตนเองถึงขนาดนั้น จงรีบคิดเพื่อหาความจริงจากธรรมของจริงเครื่องพิสูจน์ และปราบปรามกิเลสตัวนั้นให้สิ้นไป ไม่ควรนอน

ใจนอนจมอยู่กับมัน แบบไม่รู้สึกรู้ตัวดังที่เคยเป็นมาก็กับนับไม่ถ้วนอยู่แล้ว ไม่นั้นจะสายเกินกาลนานเกินจะแก้ได้ เวลาตายจะไม่มีกุสลาติดตัว (กุสลาคือความฉลาด)

ความจริงมีอยู่ทำไมเราจึงไม่ดู? ความจริงก็คือใจและสังขาร ใจนี้มันไม่สูญนะ เชื้อกิเลสเชื้อแห่งภพแห่งชาติก็อยู่กับใจนี้เอง ตัวประกันตัวตีตราที่จะให้เกิดมันอยู่กับจิตใจนี้ แล้วจะสูญไปไหน? จะสูญได้อย่างไร นี่คือความจริง ความจริงลบไม่สูญมันสูญไม่ได้ แต่ความสำคัญนั้นมันสูญได้ สูญได้ตามความสำคัญซึ่งเป็นเรื่องของกิเลส แต่ความจริงมันไม่สูญ แล้วบาปบุญคุณโทษที่ทำลงไปก็เข้าไปอยู่ในจิต ไม่ได้ไปอยู่ที่อื่น เพราะจิตเป็นโรงงานผลิตออกมาจากที่นั่นเอง ผลดีชั่วก็เข้าไปรวมตัวอยู่ที่จิตนั้น

น่านนะความจริงจะไปไหน มันเกิดกันที่นั่น ผสมกันที่นั่น ดีชั่วมันอยู่ที่จิต จิตจะไปเกิดในสถานที่ใดภพใดแดนใดก็ตาม มันไปด้วยกำลังแห่งกรรม กรรมและวิบากแห่งกรรม มันผลักไสให้ไป เนะ มันจะสูญไปไหน ตายแล้วมันพร้อมเสมอที่จะเกิด จะเกิดสูงต่ำขนาดไหนนั้น มันแล้วแต่อำนาจแห่งกรรมที่มีอยู่ภายในจิตใจซึ่งตนสั่งสมไว้นั้นแหละ นี่เป็นหลักความจริง

การเรียนเรื่องความจริงเหล่านี้ จึงต้องเรียนลงที่ใจ พิจารณาลงที่ใจนี้ ดังที่กล่าวมาเมื่อสักครู่นี้ว่า ให้ตัดตรงนั้นลงมาหาตรงนี้ ลงมาด้วยจิตตภาวนา คือเราทราบได้ด้วยปัญญา ใจมีความสัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งใด มีความสุขสมใจกับสิ่งใด สิ่งนั้นเป็นทางดีหรือชั่ว เป็นสิ่งที่ดีหรือสิ่งชั่ว เราตามรู้เสมอด้วยจิตตภาวนา เราต้องทราบ เมื่อทราบแล้วพยายามแก้ไข พยายามตัดฟันด้วยอุบายของสติปัญญา จนกระทั่งตัดขาด ตัดขาดไป ๆ โดยลำดับ ๆ

ท่านพิจารณาทาง “จิตตภาวนา” หรือท่านว่า “นั่งกรรมฐาน” ท่านนั่งอย่างนี้แหละ จะไปนั่งอยู่ในป่าในเขา จะนั่งอยู่ “รุกขมูล” รมไม้ที่ไหนดก็เถอะ ก็ฝึกนั่งเรียนความเป็นไปของจิต เรียนเรื่องความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย เรียนเรื่องกิเลส การสั่งสมกิเลส และวิถีทางเดินของกิเลส ความดี ความโลภความหลงมันอยู่ที่จิต มันเกิดที่จิต มันหลั่งไหลจากจิตนี้ไปเป็นภพต่าง ๆ ให้เรารู้หลง บันเทิง โศกเศร้าเสียใจ มีแต่เรื่องนี้ออกไปจากจิตนี้ทั้งนั้น การเรียนจึงต้องเรียนลงที่นี้ จะต้องรู้สิ่งเหล่านี้ประจักษ์ใจด้วยสติปัญญาแน่นอน คือต้องทราบทั้งดีทั้งชั่วโดยลำดับ ๆ แล้วตัดขาดออกจากกันเรื่อย ๆ แล้วจิตก็หดตัวเข้ามา ๆ เพราะขาดสิ่งที่เคยสืบทอด หดตัวเข้ามา ย่นเข้ามา ๆ สู้วงแคบ และตัดภาระเข้ามาโดยลำดับ นี่แหละคือการตัดภพตัดชาติ ตัดส่วนหยาบเข้ามาเรื่อย ๆ ตัดเข้ามาสู่ความละเอียด ตัดเข้ามา

ในที่สุดร่างกายของเรานี้ก็เห็นชัดตามเป็นจริงว่า “มันเป็นแต่เพียงธาตุชั้นที่เท่า นั้น” นั่นคือธาตุดิน น้ำ ลม ไฟ มาผสมกันเข้า มีตัวคือจิตเป็นเจ้าของมายึดครอง แล้วก็ว่า เป็นรูปเป็นกายเป็นหญิงเป็นชาย เป็นสัตว์เป็นบุคคล เมื่อทราบชัดแล้วก็สลัดภายในจิตอีกรูปก็สักแต่ว่ารูป เวทนาจึงสักแต่ว่าเวทนา ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา สัญญา สังขาร วิญญาณ แต่ละอย่าง ๆ ก็สักแต่ว่าเท่านั้น ไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเราโดยประจักษ์ใจ นี่ปัญญาพิจารณาทราบลงไปอย่างนี้ เมื่อทราบชัดแจ้งแล้ว ใครจะไปกล่าวถือว่าเป็นเรา ใครจะไปกล่าวแบกหามสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นเราเป็นของเรา ไม่กล้ายึดไม่กล้าแบกหาม เพราะหนักเหลือทนอยู่แล้ว เพราะปัญญาหยั่งทราบหมดแล้วจะไปกล่าวอย่างไร

ที่กล่าวไม่เข้าเรื่องก็คือ พวกเราที่เป็นนักดันเตาเกาหาที่ไม่ค้นให้เกิดทุกข์เปล่า ๆ เท่านั้น ส่วนท่านที่รู้จักจริงเห็นจริง ท่านสลัดปิดทิ้งด้วยสติปัญญา ไม่มีอุปาทานเหลือเลย

สติปัญญาเป็นธรรมสำคัญมากตามหลักความจริง คือที่รู้จักจริงเห็นจริง คือปัญญาเป็นผู้รู้ผู้ฉลาด ตามรู้ตามเห็นความจริงเป็นอย่างนั้นแล้ว เราจะไปกล่าวฝืนความจริงได้อย่างไรว่าไม่ใช่เรา โดยทางปัญญาแล้ว เราจะยังไปถือ ถือก็ถือแต่ก็ไม่ใช่ปัญญา มันเป็นเรื่องของกิเลสอยู่โดยดี การแก้ก็ต้องแก้ด้วยปัญญา รู้ด้วยปัญญา ละด้วยปัญญา ทุกประเภทของกิเลสไม่นอกเหนือสติปัญญาไปได้แต่ไหนแต่ไรมา

นี่แหละการเรียนเรื่องการตัดภพตัดชาติ การเรียนเรื่องวิถีของกิเลส การตัดกิเลส ท่านทำกันอย่างนี้ จนกระทั่งรู้ธาตุชั้น ก็สักแต่ว่าธาตุว่าชั้น คือรู้ตามเป็นจริงแล้วก็ปล่อยวางลงไปเอง

การบอกให้ปล่อยเฉย ๆ ไม่เกิดผล ต้องปัญญาเป็นผู้พาให้ปล่อย เมื่อเข้าใจแล้วก็ปล่อย ปล่อย ๆ สิ่งไหนยังไม่เข้าใจก็พิจารณาค้นคว้าเข้าไปจนกระทั่งถึงความจริง เข้าใจเต็มภูมิแล้วก็ปล่อย สุดท้ายมันมีอะไรอยู่อีก การตัดรากฝอยไปเป็นลำดับมันก็ถึงรากแก้วเท่านั้นเอง เมื่อตัดรากแก้วจนไม่มีอะไรสืบต่อกันแล้ว ภพชาติก็ขาด อย่างอื่นมันก็ขาดไปด้วยตามลำดับ ที่ยังเหลือชิ้นสุดท้ายนั้นคืออะไร? ย้อนสติปัญญาเข้ามาจนถึงตัว นั่นคือ “อวิชชา” ที่เรียกว่า “รากแก้ว” นี่แหละคือตัวกิเลสแท้ กิ่งก้านสาขาของกิเลสได้ถูกตัดขาดหมดแล้ว ยังเหลือแต่ตัวกิเลสแท้ ๆ ได้แก่ตัว “อวิชชา”

ที่นี้ “อวิชชา” อยู่ที่ไหน? มันอยู่ที่จิตเท่านั้น อวิชชาไม่อยู่ที่อื่น มันครอบงำกับจิต จนกระทั่งจิตเองก็เข้าใจว่าอวิชชานั้นเป็นตน ตนเป็นธรรมชาติอันนั้น นี่แหละเมื่อปัญญายังไม่ทราบชัด แต่ก็ทนไม่ได้ เพราะฟังคำว่า “ปัญญา ๆ” เกิด มีความฉลาดแหลมคมมาก

เมื่อนำมาใช้ในสิ่งใดก็ต้องเห็นความจริงในสิ่งนั้น ดังนั้นเมื่อนำมาใช้ในจิตที่มีกิเลส คือ อวิชชาอยู่ที่นั่น ทำไมจะไม่ทราบ ทำไมจะทำลายกันไม่ได้ จะตัดขาดจากกันไม่ได้ เมื่อกิเลส ชนิดอื่น ๆ ปัญญาสามารถตัดขาดได้ แล้วสิ่งนี้ทำไมปัญญาจะไม่สามารถตัดขาดได้เล่า ปัญญาต้องสามารถตัดขาดได้

เมื่อตัดขาดกิเลสตัวสำคัญนี้แล้วต้องทราบชัดประจักษ์ใจ ถ้าจะพูดก็พูดได้เต็มปาก ไม่กระดากอายหรือสะทกสะท้านกับสิ่งใดหรือผู้ใด ถ้าจะพูดแบบโลก ๆ ก็ต้องเรียกว่ารู้ชัด ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ หมดปัญหากันเสียที่เรื่องความเกิดความตาย เรื่องความทุกข์ทรมานใน วัฏสงสาร ภพน้อยภพใหญ่ที่เคยเป็นมาก็กักก็กัลป์จนนับไม่ถ้วน เพราะตัวนี้พาให้เป็นไป ตัวนี้พาให้เกิดตัวนี้พาให้ตาย ตายแล้วเกิดซ้ำเกิดซากไม่หยุดไม่ถอย ทุกข์ซ้ำ ๆ ซาก ๆ มา ยุติกันเสียแล้วคราวนี้

ยุติด้วยอะไร? อะไรถึงต้องยุติ? นาน ยุติลงที่ฆ่าเชื้ออันใหญ่ขาดกระเด็นออกจาก ใจแล้ว เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ ที่เรียกว่า “ความบริสุทธิ์” นั้นเป็นจิตแท้ เป็นธรรมแท้ ไม่มีสิ่งใดเข้าไปเคลือบแฝงเลยแม้ชนิดเดียว ผู้นี้แลเป็นผู้ไม่เกิด ที่นี้สิ้นสุดแล้ว แต่ไม่ใช่สูญ แบบที่มองไม่เห็น ค้นคว้าไม่เจอก็หาว่าไม่มี แล้วก็แตกกันอย่างนั้นตามวิสัยของโลกด้นเดา

เรื่องกิเลสที่พาให้ด้นเดาเอาด้วยความสำคัญ เหมเอาด้วยความสำคัญ จึงได้รับความทุกข์เพราะกิเลส แต่ก็ยังไม่เห็นโทษของกิเลสที่พาให้ด้นเดา พาให้สำคัญมั่นหมายทั้ง ที่ไม่จริงตลอดมา จึงมีแต่ของปลอมเต็มตัวเต็มหัวใจ ทุกข์จึงเต็มหัวใจด้วย

เมื่อเรียนรู้ถึงความจริงทุกสิ่งทุกอย่างด้วยวิธีการปฏิบัติแล้ว ความปลอมมันก็สลาย ตัวไป จึงได้เห็นโทษชัดเจนว่า เหล่านี้มีแต่ความจอมปลอมทั้งหมด ที่เราได้รับความทุกข์ ความทรมานมาจนถึงปัจจุบันชาติที่เราจำได้เพียงเท่านั้น มันก็เป็นความทุกข์เพราะกิเลสตัวนี้ เท่านั้น ถ้าเป็นธรรมก็ไม่ทำให้เราเกิดทุกข์ เมื่อมีธรรมล้วน ๆ ภายในจิตแล้ว อะไรจะมาทำ ใจให้มีทุกข์อีกต่อไปเล่า ต้องไม่มี นั่นแน่ อย่างนี้แหละเรียนธรรมปฏิบัติธรรมภายในจิตใจ คือเรียนธรรมภาคปฏิบัติภาคภาวนา เห็นจริงอย่างนี้ ชัดเจนอย่างนี้ กิเลสแตกกระจายชนิด ไม่เป็นขบวน

ในเรื่องวิธีปฏิบัตินี้ไม่ใช่วิธีจำ แต่เป็นวิธีแก้กิเลส ทำงานกับกิเลสทำอย่างนี้ เมื่อ กิเลสสิ้นสุดไปแล้วภายในใจ ใจที่เป็นเจ้าของปัญหามาแต่ก่อนเพราะกิเลสพาให้เป็น ก็สิ้น สุดกันไปเองไม่มีสิ่งใดเหลือเลย นี่แหละความสิ้นสุดของวิภูษะ แต่ไม่ใช่ความสูญซึ่งเป็น ความแสดงต่อความจริง คือความมีอยู่อย่างยั่งยืน

ถ้า “ความสูญของวิญญู” นั้นถูกต้อง เพราะวิญญูภายในใจไม่มีต่อไปอีกแล้ว สูญสิ้นแห่งความสืบทอดของภพชาติ เกิด แก่ เจ็บ ตายแท้ ภพชาติต่อจากนั้นไม่มีอีก นี่เป็นความสูญสิ้นโดยธรรมโดยความจริง ถ้า “ความสูญ” อย่างนี้ถูกต้อง แต่คนและสัตว์ตายแล้วสูญสิ้นโดยประการทั้งปวง อะไรไม่มีเลยอย่างนี้ ขัดต่อความจริง

ใจเมื่อถึงความจริงเต็มที่แล้วก็ถึงความบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์แสดงขึ้นชัดในจิตใจ จิตเป็นธรรม ธรรมเป็นจิต จึงไม่ใช่ความสูญ

อย่างพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วก็เลิสูญไปหมด ไม่มีอะไรเหลืออยู่ภายในพระทัยแล้ว ต้องอาศัยความบริสุทธิ์นั้นแลประกาศธรรมสอนโลกมาเป็นเวลา ๔๕ พระพรรษา ถึงได้เสด็จปรินิพพาน ถ้าความบริสุทธิ์นี้ได้สูญสิ้นไปแล้ว พระพุทธเจ้าจะเอาอะไรมาประกาศศาสนาเล่า? ขณะที่สิ้นกิเลสแล้วถ้าจิตก็ได้สูญไปด้วย แล้วทรงเอาอะไรมาสอนโลกเล่า? ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนั้น ไม่ออกมาจากจิตที่บริสุทธิ์ซึ่งไม่ได้สูญสิ้นแล้ว จะออกมาจากไหน?

นี่แหละเรียนธรรมให้ถึงนี้แล้วหายสงสัย ปัญหาทั้งปวงก็หมดสิ้นไปไม่มีเหลือเมื่อเรียนจบ ทราบปัญหาภายในใจโดยตลอดทั่วถึงแล้ว อยู่ไหนก็อยู่เถอะ เพราะความสมบูรณ์พูนผลอยู่ที่ใจนี้ ความสุขอันสมบูรณ์มีอยู่ที่ใจนี้ ถ้าปฏิบัติให้ถูกต้องตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าแล้ว คนเราจะไม่ได้บ่นเรื่องความทุกข์ความลำบาก จะยอมดำเนินตนไปตามเหตุผลคือหลักธรรม ทุกข์ก็ยอมรับว่าทุกข์ จนก็ยอมรับว่าจน มีได้มาเสียไปเป็นธรรมดา

เรียนธรรมรู้ตามความจริงของธรรมแล้วไม่บ่น ทุกข์ก็ยอมรับตามเหตุตามผล มีก็รับตามเหตุตามผลไม่ปิ่นเกลียวกับธรรม ใจก็สบาย แม้จะมีกิเลสที่ยังละไม่ได้ ก็ไม่ถึงกับต้องเดือดร้อนแบบไม่มีขอบเขตเหตุผล ยังพอปลงพอวางได้

แต่ถ้าไม่สนใจเกี่ยวข้องกับธรรมเลย ไม่นำธรรมมาวินิจฉัยใคร่ครวญ ก็มักไม่มีเหตุผลเครื่องทดสอบ มีแต่ความต้องการของใจที่กิเลสบงการอย่างเดียว ความต้องการนั้นแลจะพาคนลุ่มจมฉิบหาย ความต้องการนั้นแลจะทำลายจิตใจคนให้เสียอย่างไม่มีประมาณ ให้ได้รับความเดือดร้อนอยู่เสมอ ๆ ตลอดกาลสถานที่ไม่มีอะไรอื่น คือความต้องการชนิดนั้นไม่มีเหตุผล มีแต่อยากตะพึดตะพือ อยากจนไม่สนใจทราบว่าจะอะไรเป็นพิษอะไรเป็นภัย อยากได้อะไรคว่ำไปกิน มันไม่หยุดหย่อนผ่อนคลาย ยิ่งอยากยิ่งต้องการก็ยิ่งเพิ่มความคิด ความปรุ่งแต่งไม่ถอย ยุ่งไม่หยุด ความทุกข์ทรมานภายในใจก็ยิ่งมากขึ้น ๆ ได้รับการส่งเสริมเท่าใดก็ยิ่งคิดมากขึ้นแบบไฟได้เชื้อ ดีไม่ดีสติดลวย เลยเป็นบ้าไปเลย น่าน พอเห็น

โทษของความอยากความทะเยอทะยานชนิดไม่มีธรรมเป็น “เบรก” ไหมล่ะ? ถ้าพอเห็นโทษของมันบ้างก็ควรพยายามแก้ไข อย่าอยู่เปล่าแบบคนสิ้นท่า

วันนี้พูดเรื่อง “วิญจกร” พูดเรื่องความสูญเสียความไม่สูญเสีย ตามหลักความจริงเป็นอย่างนี้ ศาสนาจึงเป็นธรรมที่เหมาะสมที่สุดที่จะพิสูจน์ความจริง สมควรแก่เวลาเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพาง วรณะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

อุบายวิธีดับกิเลสและเรื่องกรรม

โลกนี้แม้จะรุ่มร้อนเพียงไรก็ตาม ยังมีศาสนาเป็นเครื่องเยียวยา อย่างน้อยมีศาสนาเป็นเครื่องเยียวยา ก็ยังมีทางบรรเทาทุกข์ไปได้พอสมควร เช่นเดียวกับโรคแม้จะมีความรุนแรงเพียงไร แต่ถ้ามียาเครื่องเฝ้าระวังรักษาอยู่บ้างแล้วก็ยังพอทำเนาได้ ไม่เหมือนปล่อยให้ไปไปตามอัตรของโรคที่มีมากน้อยโดยไม่มียาไปเกี่ยวข้องเลย

จิตใจของโลก ถ้ามีแต่เรื่องของกิเลสกองทุกข์ล้วน ๆ เป็นเจ้าอำนาจบงการอยู่ภายในใจนั้น โลกไม่ว่าชาติชั้นวรรณะใด จะหาความสุขสบายไม่ได้เลย เพราะไม่มีเครื่องบรรเทา คือศาสนา

คำว่า “ศาสนา” ก็คือคำสั่งสอนที่กลมกลืนด้วยเหตุผลนั่นเอง รวมแล้วเรียกว่า “ศาสนธรรม” เมื่อแยกออกพูดเฉพาะคำว่า “ศาสนา” ก็เหมือนกับว่าเป็นอีกอันหนึ่ง และเป็นอีกอันหนึ่งแตกแขนงออกไป ความจริงคำว่า “ศาสนา” ถ้าพูดตามหลักความจริงแล้ว ก็คือเหตุกับผลบวกกันเข้านั้นแลเรียกว่า “ศาสนา” การเชื่อต่อเหตุต่อผลนั้นคือไม่ฝืน ไม่ปิ่นเกลียวต่อเหตุต่อผลที่ถูกต้องแล้ว และปฏิบัติดำเนินไปตามนั้น โลกจะพอมีทางเบาบางจากความทุกข์ความลำบากทั้งภายนอกภายใน

จำพวกไม่มีศาสนาเข้าเคลือบแฝงเลยนั้น ใครจะอยู่ในสถานที่ใดก็ตาม ไม่ว่าจะมีความรู้สูงต่ำฐานะเพียงไร จะหาความสุขความสบาย พอปลงจิตปลงใจลงชั่วระยะเวลาไม่ได้เลย เพราะไม่มีที่ปลง เราจะปลงลงที่ไหน? ที่ไหนก็มีแต่เรื่องของกิเลสอันเป็นไฟทั้งกอง คือมีแต่เรื่องความอยาก มีแต่เรื่องความต้องการไม่มีประมาณ อยากให้เป็นไปตามใจหวัง ความอยากนั้น ๆ ก็ผลิตทุกข์ขึ้นมาเผาตัวเอง สิ่งที่ต้องการกลับไม่เจอ แต่กลับไปเจอแต่สิ่งที่ไม่ต้องการโดยมาก เพราะอำนาจของกิเลสพาสัตว์โลกให้เป็นเช่นนั้น

ถ้าอำนาจของเหตุผลหรือธรรมพาให้เป็นไป แม้จะทุกข์จะลำบากบ้างในการฝืนกิเลส โดยทำลงไปตามเหตุตามผล แต่เวลาปรากฏผลขึ้นมาก็เป็นความสุขความสบาย พอมีทางผ่อนคลายความทุกข์ลงได้บ้าง เพราะฉะนั้นศาสนาจึงเป็นธรรมจำเป็นอย่างยิ่งต่อจิตใจของโลก เฉพาะอย่างยิ่งคือมนุษย์เรา ซึ่งเป็นผู้มีความฉลาดเหนือสัตว์ทั้งหลาย ควรจะมี

“ศาสนธรรม” เป็นสมบัติประดับและคุ้มครองใจกายวาจา และความประพฤติในแง่ต่าง ๆ จะเป็นที่ยามตาเห็นใจทั้งส่วนย่อยส่วนใหญ่ไม่มีประมาณ

คำว่า “ศาสนา” นั้น เป็นแขนงหนึ่งที่ย่อออกมาจากธรรมล้วน ๆ คือออกจากธรรม “ที่ประเสริฐ” เป็นของอัครจริย แยกออกมาเป็นคำสอนโดยทาง “สมมุติ” เป็นแขนง ๆ ว่า “ให้ทำอย่างนั้น อย่าทำอย่างนี้” เป็นต้น ให้เราดำเนินตาม ไม่ฝ่าฝืนปิ่นเกลียวกับธรรม อันเป็นแนวทางถูกต้องตั้งมาอยู่แล้ว แม้จะยากลำบากในการดำเนินตามเพียงไร เมื่อเชื่อต่อเหตุต่อผลแล้ว อุตสาหะพยายามฝืนทำลงไป การฝืนทำลงไปนั้นคือการฝืนกิเลสที่เป็น “ข้าศึก” ต่อธรรม อันเป็นการฝืนทำในสิ่งที่ตนต้องการ อันเป็นเรื่องของ “ธรรม” มีใจเป็นผู้บงการ ผลที่พึงได้รับก็ย่อมเป็นความร่มเย็นเป็นสุข

ยกตัวอย่างเช่น เราคิดอะไรวันนี้จนเกิดความว้าวุ่นซุ่นมัวไปหมด ใจทั้งดวงกลายเป็นไฟทั้งกอง เฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ไม่ชอบใจ สิ่งที่ขัดใจมาก จิตจะไปยุ่งอยู่กับสิ่งที่ขัดใจมากไม่พอใจมากนั้นแหละ ทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอนไม่ยอมปล่อยวาง ถือเป็นการมรรณ แทนคำบริกรรมภาวนา แล้วผลจะมีความสุขขึ้นมาได้อย่างไร มันก็ต้องเป็นไฟขึ้นมาเป็นลำดับ ๆ เพราะเรื่องนั้นพาให้เป็น “ไฟ” และความคิดในเรื่องนั้นพาให้เป็นไฟ ผลจะปรากฏขึ้นมาเป็น “น้ำ” ได้อย่างไร มันก็ต้องเป็นไฟอยู่โดยดี ชินคิดมากเพียงไรก็ยิ่งจะทำลายจิตใจของเราเพียงนั้น สุดท้ายจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ แทบไม่มีสติหรือไม่มีสติยับยั้ง จนเป็นบ้าไปเลยก็มีไม่น้อย เพราะเรื่องและความคิดทำลาย

สิ่งที่ทำลายเหล่านี้คืออะไร? ก็คือเรื่องของกิเลส ไม่ใช่เรื่องของธรรม ฉะนั้นการฝืนไม่คิดในอารมณ์ไม่ตีนั้น ๆ ด้วยการหักห้ามความคิดปรุงของใจด้วยสติ สกัดกั้นด้วยปัญญา แม้จะลำบาก ผลที่ปรากฏก็คือความสงบยอมเป็นที่หวังได้ หรือพอมีสติขึ้นมาพิจารณาใคร่ครวญถึงทางที่ถูกต้องที่ควร สิ่งดีชั่วในสิ่งที่คิดนั้น ในเรื่องที่เราคิดนั้นว่า ทำไมจึงต้องคิด ก็ทราบแล้วว่าไม่ดีคิดไปทำไม แล้วหาทางแก้ไขเพื่อความดีไม่ได้หรือ? นั่นเรื่องของเหตุผลเป็นอย่างนั้น การคิดมาทั้งหมดนั้นก็พอเห็นโทษของมันแล้ว เพราะทุกข์เป็นประจักษ์ พยานอยู่ภายในใจ มีความรู้ร้อนเป็นกำลัง นี่คือผลของความคิดในสิ่งนั้น ๆ ที่เป็นของไม่ดี ถ้าจะฝืนคิดมากยิ่งกว่านี้แล้วจะเป็นอย่างไร ขนาดที่คิดนี้ความทุกข์ก็แสดงให้เห็นชัดเจนอย่างนี้แล้ว ถ้าจะคิดเพิ่มยิ่งกว่านี้ ความทุกข์จะไม่มากกว่านี้จนท่วมหัวใจไปละหรือ แล้วจะทนแบกหาม “มหันตทุกข์” ได้อย่างไร?

ถ้าฝืนคิดมาก ทุกข์ต้องเพิ่มมากกว่านี้เป็นลำดับ เมื่อมากกว่านี้แล้วเราจะมีกำลังวังชามาจากไหน พอต้านทานแบกหามความทุกข์ที่ผลิตขึ้นทุกกระยะ จากความคิดในสิ่งที่ไม่พอใจนั้น ๆ เราจะฝืนคิด ยังจะฝืนกอบโกยทุกข์เหล่านั้นเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ ยิ่งขึ้นกว่านี้อยู่หรือ? เพียงเท่านี้จิตก็ได้สติ พอได้สติจิตก็เริ่มสงบและยังยั้งตัวได้ และพยายามปล่อยวางความคิดเช่นนั้นโดยทางเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่จะให้จิตผละออกจากสิ่งนั้นและระงับความคิดนั้น ๆ ได้ ผลที่จะปรากฏดังที่เคยเป็นมาแล้วก็ระงับ เพราะความคิดอันร้อนอันเป็นสาเหตุของมันระงับตัวลง การระงับตัวลงได้แห่งความคิดนั้น เพราะความมีสติยับยั้ง นี้ก็พอเป็นสักขีพยานอันหนึ่งแล้วว่า เท่าที่เราฝืนคิดในสิ่งนั้นมาด้วยสติ และใคร่ครวญด้วยปัญญา มีผลปรากฏขึ้นมาอย่างนี้ คือปรากฏเป็นความสงบเย็นขึ้นมา ที่นี้ทุกข์ก็ระงับดับไป

แม้จะลำบากในการฝืน ในการบังคับจิตใจ ก็จงคิดหาอุบายปลดเปลื้องตนเช่นนั้น อันความลำบากนั้นเราก็มอมรับว่าลำบาก แต่ลำบากในทางที่ถูก ที่นี้ผลที่ปรากฏขึ้นมาก็เป็นความสุขและเป็นความดี เรื่องก็ไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายต่อไป ทุกข์ก็ไม่เพิ่มขึ้นมาอีก เราก็คงผ่อนคลายตัวได้ หรือมีเวลาปลงวาง “ถ่านเพลิง” คือความทุกข์ร้อนบนหัวใจลงได้ นี้เป็นหลักเกณฑ์หนึ่งที่เราจะนำมาพิจารณา เกี่ยวกับเรื่องที่ไม่ถูกต้องดังงามทั้งหลาย

เช่น เขาดูเขาด่า เขาติฉินนินทาว่าอย่างนั้น ๆ คำติฉินนินทาเขาก็ผ่านปากเขาไปแล้ว ผ่านความรู้สึกของเขาไปแล้ว ตั้งแต่วันไหนเดือนไหนไม่ทราบ เราเพิ่งทราบในขณะที่เวลานั้นก็เป็นความไม่พอใจขึ้นมา ไอ้ลมปากเขาก็หายไปแล้วตั้งที่ปีกี่เดือนไม่ทราบ เพียงแต่ลมปากใหม่ขึ้นมาว่า “เขาว่าให้คุณอย่างนั้น ๆ” เช่น “นาย ก นาง ข.ว่าให้คุณอย่างนั้น ๆ ไม่ดีอย่างนั้น ๆ” นี้เป็นลมปากครั้งที่ ๒ เราก็มืดเอาอันนั้นมาเป็น “ไฟ” เผาตัวขึ้นมาอย่างลม ๆ แล้ง ๆ โดยไม่มีเหตุผลอะไรเลย นี้เป็นความสำคัญผิดของเรา ถ้าเขาไม่เล่าให้ฟัง เราก็คงธรรมด้าธรรมดา ทั้ง ๆ ที่เรื่องนั้นเขาได้พูดไปแล้ว ถ้าเขาได้เคยตำหนิติฉินนินทาเรา เขาก็ตำหนิไปแล้ว ผ่านไปแล้ว เราก็มองไม่เห็นมีความรู้สึกอย่างไร เพราะจิตใจไม่กระเพื่อมออกมารับสิ่งเหล่านั้น จิตเป็นปกติ ผลก็ไม่แสดงขึ้นมาในทางความทุกข์ความร้อนใด ๆ ทั้งสิ้น

เมื่อเป็นผู้มีสติอยู่ภายในตัว พอเขาพูดขึ้นมาเช่นนั้น ก็ทราบทันทีว่าสิ่งนั้นไม่ดี เราจะไปคว่ำเอามายึดถือให้สกรปรกและหนักหน่วงถ่วงใจเราทำไม ของสกรปรกเราก็มทราบแล้ว แม้แต่เดินไปตามถนนหนทางไปเจอสิ่งสกรปรก เรายังหลีกเลี่ยงให้ห่างไกล ไม่กล้าสัมผัสถูกต้อง แม้แต่ฝ่าเท้าก็ไม่แตะต้องเลยเพราะทราบแล้วว่าของไม่ดี ถ้าขึ้นแตะต้องก็จะต้องเปื้อน

เประอะไปหมต เราทราบแล้วว่าสิ่งเหล่านี้สักรก แล้วทำไมเราชอบไปคลุกคลี ชอบไปยุ่ง ชอบไปนำมาคิดมาวุ่นวายตัวเอง จนให้เกิดผลขึ้นมาเป็นความสกรกไปทั้งจิต กลายเป็นไฟทั้งดวง ไม่สมควรเลย

เราคิดอย่างนี้ เราระงับความคิดและอารมณ์นั้นได้ พอจะคิดขึ้นในขณะที่สติเรากันทันและรู้ทันที แล้วปล่อยไปได้ ไม่ยึดมาเป็นอารมณ์เผลอนใจอยู่นาน ที่กล่าวมาแล้วนี้ทั้งหมด เป็นหลักธรรมวิธีป้องกันตัวในวิธีรักษาตัว

เมื่อเราใช้วิธีนี้เป็น “ยาประจำบ้าน” ประจำตัวทุกอิริยาบถ ใจก็ปกติไม่ค่อยจะเป็นภัยแก่ตัวเองจากสิ่งที่มาสัมผัสทั้งหลาย จะมาทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย แม้ในทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับใจโดยเฉพาะ ที่ไปคิดในเรื่องอดีตที่ไม่ดีไม่งามต่าง ๆ มารบกวนเจ้าของก็ตาม หรืออะไร ๆ มาสัมผัสก็สลัดได้ทันที เพราะสติปัญญาอยู่กับใจ นำมาใช้เมื่อไรก็เกิดประโยชน์เมื่อนั้น นอกจากจะปล่อยให้สิ่งเหล่านั้นเข้ามาเหยียบย่ำทำลายเสียโดยไม่คำนึงถึงเครื่องป้องกันคือสติปัญญาเลย เราถึงยอมรับทุกข์

แต่ถ้ายอมรับทุกข์ตามหลักความจริงที่ตนโง่ ตนประมาทแล้ว ก็ไม่ต้องบ่นกัน แต่เนื่ก็บ่นกันทั่วโลกดินแดน เพราะอะไรเล่าถึงบ่น? เพราะไม่อยากทุกข์ เมื่อไม่อยากทุกข์ก็คิดทำไมเล่า ในสิ่งที่จะเป็นทุกข์ฝืนคิดทำไม ก็เพราะความไม่รู้ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เมื่อเป็นเช่นนั้นจะเอาอะไรมาใหู้เท่าถึงการณ์? ก็ต้องเอาสติปัญญามาใช้ก็ทันกับเหตุการณ์ ไม่เสียไปหมดทั้งตัว ยังพออื้อแย่งไว้ได้บ้างในขั้นเริ่มแรกแห่งการฝึกหัด ต่อไปก็ทันเหตุการณ์ทุกกรณี ดีชนะได้ทุกวิถีทาง

วิธีปฏิบัติต่อตัวเองด้วยหลักศาสนาต้องปฏิบัติอย่างนี้ โลกถ้าต่างคนต่างมีเหตุผลเป็นเครื่องดำเนิน ไม่ว่าจะกิจการภายนอก ไม่ว่าจะกิจการภายใน อันใดที่จะเป็นภัยต่อตนและส่วนรวม ต่างคนต่างคิด ต่างคนต่างเข้าใจ ต่างคนต่างละเว้นไม่ฝ่าฝืนคือด้านหาญทำกัน ซึ่งเป็นการช่วยกันทำลายตนและส่วนรวมให้เสียไป

อันใดที่เป็นคุณประโยชน์แก่ตนและส่วนรวมแล้ว พยายามคิดทำในสิ่งนั้น ๆ โลกก็มีความเจริญรุ่งเรือง อยู่ด้วยกันมากน้อยก็มีความผาสุกเย็นใจไปทั่วหน้ากัน เพราะมีหลักศาสนาเป็นเครื่องพาดำเนิน ย่อมยังบุคคลให้เป็นไปเพื่อความสงบสุข ด้วยการปฏิบัติถูกต้องตามหลักเหตุผล อันเป็นหลักสากลที่พาโลกให้เจริญ

ดังนั้นเรื่องศาสนาจึงเป็นเรื่องสำคัญสำหรับการอยู่ด้วยกัน นี่หมายถึงปัจจุบันที่อยู่ด้วยกัน แม้ปัจจุบันจิตและตัวเราเองก็มีความร่มเย็นเป็นสุข ไม่เดือดร้อนวุ่นวายแผ่กระจายออกไปสู่ส่วนรวม ต่างคนต่างก็มีความรู้สึกเช่นนั้น โลกก็มีความผาสุก เมื่อหมาย

ถึงอนาคตข้างหน้าของจิต จิตที่มีเหตุมีผลเป็นหลักยึด มีธรรมอยู่ภายในใจแล้ว จะหาความเดือดร้อนจากที่ไหน มาจากโลกใด เพราะจิตเป็นผู้ผลิตขึ้นเอง เมื่อจิตไม่ผลิต จิตมีธรรมมีธรรมเป็นเครื่องป้องกันรักษาตนเองอยู่แล้ว ไปโลกไหนก็ไปเถอะ ไม่มีความทุกข์ร้อนที่จะไปทำลายจิตใจของผู้มันได้เลย

พูดตามหลักธรรมแล้ว จิตที่มีคุณงามความดีประจำใจ ย่อมจะไม่ไปเกิดในสถานที่ จะได้รับความทุกข์ความทรมาน เพราะ “กรรมประเภทนั้น” ไม่มีจะผลักไสไปได้ มีแต่ความดีคือกุศลกรรม เป็นเครื่องพุงจูงไปสู่สถานที่ดี คดีที่งามโดยลำดับ ๆ เท่านั้น อนาคตก็เป็นอย่างนี้แล

ผู้ปฏิบัติธรรม ผู้มีธรรมในใจ ผิดกับบุคคลที่ไม่มีธรรมเป็นไหน ๆ แม้แต่อยู่ในโลกเดียวกัน เป็นรูปร่างเหมือนกันก็ตาม แต่ความรู้ความเห็น ความคิด การกระทำต่าง ๆ นั้น มีความผิดกันอยู่โดยลำดับ ผลที่จะพึงได้รับจะได้เหมือนกันย่อมเป็นไปได้ ต้องมีความแตกต่างกันอยู่เช่นนี้เป็นธรรมดาตั้งแต่ไหนแต่ไรมา

ฉะนั้น พระพุทธเจ้า จึงทรงสอนว่า “กมฺมํ สตุเต วิภชตี ยทิทํ หินฺนปฺปณฺีตํ กรรม เป็นเครื่องจำแนกสัตว์ทั้งหลาย ให้มีความประณีตเลวทรามต่างกัน” ไม่นอกเหนือไปจากกรรม กรรมจึงเป็นเรื่องใหญ่โตที่สุดของสัตว์โลก ทำไมจึงใหญ่โต? เพราะเราต่างคนต่างเป็นผู้ผลิตกรรมขึ้นมาโดยลำดับด้วยกัน แม้จะไม่คิดว่าตนสร้างกรรมก็ตาม ผลดีชั่วก็เกิดจากกรรมคือการกระทำทุกอย่าง จะหักห้ามไม่ได้เมื่อยังทำกรรมอยู่

คำว่า “กรรม” คืออะไร? แปลว่าการกระทำ เป็นกลาง ๆ คิดด้วยใจเรียกว่า “มโนกรรม” พูดด้วยวาจา เรียกว่า “วจีกรรม” ทำด้วยกาย เรียกว่า “กายกรรม” ในกรรม ๓ ประเภทนี้ เราเป็นผู้ผลิตผู้สร้างอยู่ตลอดเวลา แล้วจะปิดกั้นผลไม่ให้ปรากฏดีชั่วขึ้นมาได้อย่างไร เมื่อการผลิตมีดีมีชั่วประจำตนอยู่ ธรรมชาติที่เราผลิตขึ้นมาแล้ว เป็นเจ้าอำนาจสำหรับปกครองจิตใจ สนับสนุนหรือจะบังคับจิตใจให้ไปเกิดและอยู่ในสถานที่ใด คดีใดก็ได้ จะนอกเหนือไปจากผลแห่งกรรมที่เรียกว่า “วิบาก” ซึ่งตนกระทำแล้วนี้ไปไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดมีอำนาจยิ่งไปกว่าผลแห่งกรรมที่ตนทำนี้ จะเป็นเครื่องประคับประคอง หรือเป็นเครื่องกดขี่บังคับตนในวาระต่อไป

หลักศาสนาท่านสอนอย่างนี้ ท่านไม่ให้เชื่อที่อื่นยิ่งไปกว่าความเคลื่อนไหวดีชั่วทางกายวาจาใจที่เรียกว่า “กรรม” นี้เป็นหลักประกันตัวอยู่ที่นี้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ทำลายตัวและส่งเสริมตัวก็คืออันนี้เท่านั้น ไม่มีอะไรมาทำลายและส่งเสริมได้

การคิด การพูด การกระทำ ในทางที่ไม่ดี คือการทำลายตัวเอง การคิด การพูด การกระทำในทางที่ดี คือการส่งเสริม บำรุงตนเอง การประกันตนเอง ไม่ให้ตกไปในทางไม่พึงปรารถนาก็มีอยู่ใน “หลักกรรม” นี้เท่านั้น ไม่มีอะไรยิ่งไปกว่านี้ เพราะฉะนั้นเราจึงไม่ควรกลัวสิ่งโน้นกลัวสิ่งนี้โดยหาเหตุผลไม่ได้ จะกลายเป็นกระต่ายตื่นตูมทั้งที่ถือพุทธ อันเป็นองค์พยานแห่งความฉลาดแหลมคม

สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือ ความคิด การพูด การกระทำ ที่เป็นภัยแก่ตนเอง ไม่ว่าจะในแง่ใดพึงทราบว่ “นี่แลคือตัวพิษตัวภัยซึ่งกำลังแสดงออกกับกาย วาจา ใจของเรา ของท่านอยู่เวลานี้” ถ้าไม่ยอมรู้สึกตัวแก้ไขใหม่เสีย อันนี้แหละจะเป็นตัวพิษภัยที่ร้ายกาจที่สุดให้โทษแก่เราไม่เพียงแต่ปัจจุบันนี้ ยังจะเป็นไปในอนาคต จนหมดฤทธิ์หมดอำนาจของ “กรรม” ที่ทำไว้แล้ว ทุกข์ภัยต่าง ๆ จึงจะหมดไปได้

ผู้เชื่อศาสนาจึงต้องเชื่อ “หลักกรรมกับวิบากแห่งกรรม” คือผลพึงติดตามมาโดยลำดับ เราทุกคนมีใครนอกเหนือไปจากการทำกรรมได้? ไม่มี ต้องทำด้วยกันทุกคน คนมีศาสนาหรือไม่มีศาสนาก็ทำ “กรรม” กันทั้งสิ้น เพราะเป็นหลักธรรมชาติแห่งการกระทำ ซึ่งมีประจำตนอยู่แล้ว และถูกต้องตามหลักของศาสนาที่ท่านสอนไว้แล้ว กรรมมีอยู่กับทุกคน นอกจากจะเชื่อหรือไม่เชื่อเท่านั้น ซึ่งก็ไม่มีทางเลือกกรรมนั้นได้ ทั้งกรรมทั้งผลแห่งกรรมไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ ต้องเป็นกรรมและเป็นผลดีชั่วไปทุกภพทุกชาติ ไม่มีอันใดนอกเหนือไปจาก “กรรม” และ “วิบากแห่งกรรม” ซึ่งเกิดจากการทำดีทำชั่วของตัวเอง จึงไม่ควรกลัวเรื่องสุมสี่สุมห้าอันหาเหตุผลไม่ได้ ถ้ากลัวนรกก็กลัวบ่อนรกที่กำลังสร้างอยู่เวลานี้ ซึ่งอยู่ภายในจิตใจเป็นต้นเหตุสำคัญ นี้แหละ “บ่อนรก”

สาเหตุที่จะทำให้ไฟนรกเผาก็อยู่ที่ใจนี้ ให้รู้สึกตัวและมีสติจดจ่อ มีปัญญาพิจารณาแก้ไขเครื่องมือของตนที่กำลังคิดผิด และผลิตยาพิษหรือผลิตคุณธรรมขึ้นมาภายในใจ ให้เลือกเฟ้นตรงนี้ และทำตามความเลือกเฟ้นด้วยดีแล้ว จะไม่มีอะไรเป็นพิษเป็นภัยแก่สัตว์โลกมีเราเป็นต้นเลย

นี้แหละศาสนาจำเป็นหรือไม่จำเป็น? ให้คิดที่ตรงนี้ ผู้ที่สอนก็คือผู้ที่รู้เรื่องของกรรม รู้เรื่องผลของกรรมด้วยดีแล้วไม่มีที่แย้ง คือพระพุทธเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งกรรมของพระองค์และกรรมของสัตว์โลก ทั้งผลแห่งกรรมของพระองค์และผลแห่งกรรมของสัตว์โลกทั่วไตรโลกธาตุ ไม่มีใครสามารถอาจเอื้อมที่จะรู้ได้เห็นได้อย่างพระพุทธ

เจ้า จึงทรงประกาศความจริงนี้ออกมาเป็น “ศาสนธรรม” ให้เราทั้งหลายได้ยินได้ฟัง ได้ประพฤติปฏิบัติตามโดยไม่มีอะไรผิด

ถ้าไม่ฝืนศาสนธรรมที่ท่านสอนไว้เสียอย่างเดียว โดยการกระทำในสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย ผลจึงปั่นเกลียวกันกับความต้องการ กลายเป็นความไม่สมหวังหรือเป็นความทุกข์ขึ้นมา หลักใหญ่อยู่ที่ตรงนี้

โลกมีเราเป็นต้น ถ้ามีศาสนาอยู่ภายในใจ แม้จะมีทุกข์มากน้อยก็พอมิที่ปลงที่วางได้ เหมือนกับโรคที่มียาระงับ ไม่ปล่อยให้ไปตามกำลังหรืออำนาจของโรคโดยถ่ายเดียว ย่อมพอมิทางหายได้

การสร้างความดีไม่เป็นสิ่งที่น่าเบื่อ ไม่เป็นสิ่งที่น่าเอือมระอา ไม่เป็นสิ่งที่น่าเกลียด ไม่เป็นสิ่งที่น่าอิดหนาระอาใจ เพราะสิ่งทั้งหลายที่เป็นความสุขความสมหวังทั้งมวล เกิดขึ้นจากการสร้างความดีเท่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นจากอะไร สร้างเท่าไรมีเท่าไรขึ้นชื่อว่าความดีแล้วไม่เพ้อ ไม่เหมือนสิ่งภายนอกซึ่งมีทางเพ้อได้ ถ้ามีมากเข้าจริง ๆ แต่คนดีมีมากเท่าไรไม่เพ้อ ความดีมีมากเท่าไรไม่มีเพ้อ ดีเท่าไรยิ่งมีความอบอุ่นแน่นหนามั่นคงภายในใจ ยิ่งมีความดีงามต่อกันจำนวนมากเท่าไรยิ่งอบอุ่นไปหมด ไม่มีคำว่า “เพ้อ”

ผิดกับสิ่งต่าง ๆ ที่มีการเพ้อได้ เช่น “เงินเพ้อ” “คนเพ้อ” เราเคยได้เห็นไหม? เราเคยได้ยินแต่ “เงินเพ้อ” สิ่งของมีมากจนล้นตลาดก็เพ้อ ขายไม่ได้ราคา ต้องขายลดราคาลงไปตามลำดับ ๆ ที่นี้ “มนุษย์เพ้อ” เราเคยได้ยินไหม?

เวลานี้มนุษย์กำลังเพ้อจะหาราค่าราคาไม่ได้แล้วเพราะมีมากต่อมาก ใครก็จะเอาแต่ตัวรอดว่าเป็นยอดดี แล้วสร้างความทุกข์ให้ผู้อื่นมากมายเพื่อความสุขของตัวเอง มีเท่าไรเวลานี้ มีมากมายทีเดียวที่มีความเห็นแก่ตัวมาก เห็นแก่ได้มาก โลภมาก เพราะกิเลสตัณhamันเจริญขึ้นโดยลำดับ สิ่งที่ทำให้มันเจริญขึ้นโดยลำดับก็เพราะได้รับการส่งเสริมเลี้ยงดูอย่างเหลือเฟือจน “เพ้อ” ซึ่งเวลานี้กำลังมีมาก นิยมกันมาก มีเต็มอยู่ทุกแห่งทุกหน ซึ่งแต่ก่อนเราก็ไม่เคยเห็น ไอ้สิ่งส่งเสริมให้กิเลสตัณhamันแสดงตัวขึ้นเป็นเปลวเหมือนฟืนเหมือนไฟ ทุกวันนี้ได้เห็นกันแล้ว

แต่โลกก็ยินดีจะว้ายังไง ? ทุกข์เท่าไรก็ไม่เห็นโทษของมัน ยังถือว่าสิ่งนั้นดีสิ่งนี้ดี ถือว่าดีอยู่เรื่อย ๆ จนกระทั่งจะไม่มีสติตั้งเลยแทบจะเป็นบ้า ก็ยังว่าดีอยู่เรื่อยไป แล้วจะมีทางแก้กันที่ตรงไหน? เมื่อยังมีความยินดีในความเป็นบ้าอยู่เช่นนั้นแล้ว มันจะมีสติตั้งเป็นคนดีได้อย่างไร? นี่แหละ “มนุษย์เพ้อ” ดูเอา เพ้อจนจะเป็นบ้ากันทั่วดินแดนทั้งเขา

ทั้งเรา เมื่อจิตใจที่เพ้ออย่างนี้แล้วมันก็ทำให้มนุษย์เพ้อด้วย ก่อนที่มนุษย์จะเพ้อ จิตใจต้องเพ้อเสียก่อน คือจิตใจไม่มีคุณค่า จิตใจไม่มีราคา ถูกสิ่งสกปรกโสมมซึ่งรกรุงรังเข้าไปทับถมคลุกเคล้าเสียหมด หุ้มห่อหมด จนมองหา “ตัวจริง” คือจิตไม่เจอ แล้วคุณค่าของจิตดวงนี้จะมีมาจากที่ไหน

เมื่อมีแต่ของเพ้อ ๆ เต็มหัวใจอย่างนี้ เวลาแสดงออกทางกายวาจาภิรียมารยาทก็เป็น “มนุษย์เพ้อ” เพ้อไปตาม ๆ กันหมด แล้วคุณค่าของมนุษย์นั้นจะมีได้ที่ไหน? เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว โลกนี้มันน่าดูน่าชมและน่าอยู่ที่ตรงไหน ? ถ้าไม่อยู่กับมนุษย์ที่ทำให้ตัวให้ตีมีคุณค่าสำหรับตัว มันก็มีเท่านั้น ถ้ามนุษย์เราทำให้เพ้อแล้วจะไม่มีโลกอยู่แน่นอน แล้วจะไปตำหนิใคร ก็มนุษย์เป็นผู้ทำให้เพ้อเสียเอง ใครไม่เห็นก็ดูเอา พุดย่อ ๆ แต่เพียงเท่านี้ก็พอจะทราบได้ว่ามนุษย์เพ้อเป็นอย่างไร

เราไม่ไปตำหนิคนอื่น เราก็กเพ้อ ถ้าที่ไหนไม่ดีสำหรับเรา เราก็กเพ้อเหมือนกัน นี่เราเอาหลักธรรมของพระพุทธเจ้ามาทดสอบ ทดสอบพวกเรากำลังเพ้อ ๆ อยู่เวลานี้แหละ ให้พยายามแก้สิ่งที่เพ้อออก สิ่งที่เพ้อนั่นแหละคือสิ่งที่ทำลายคุณสมบัติของเรา คุณค่าของมนุษย์เรา พยายามแก้ตรงนี้ที่กำลังเพ้อนี้ ให้กลับเป็นความดีขึ้นมา

อ้าว ร่นเข้ามาหานักปฏิบัติเรา ความขี้เกียจนั่นแหละคือความเพ้อ แก้มันออก ความขี้เกียจ ความอ่อนแอ มันพาให้เราเพ้อ จงชะล้างมันออกไป ให้มีความเข้มแข็ง มีความอุตสาหะพยายามเข้ามาแทนที่ ด้วยความเชื่อบุญเชื่อกรรม เชื่อพระพุทธเจ้า

อ้าว เป็นก็เป็น ตายก็ตาย เรื่องความเกิดกับความตายนั่นมันเป็นของคู่กันอยู่เสมอ จะแยกมันออกจากกันไปไหน เพราะเราเกิดมาด้วยความตาย เราไม่ได้ตายมาด้วยความเกิด เมื่อเกิดแล้วมันต้องมีตาย ถ้าแก้ไขได้แล้ว ตายแล้วไม่ต้องเกิดอีก เพราะฉะนั้นจึงว่าเกิดมากับความตาย ไม่ใช่ตายมากับความเกิดนะ

ดังพระพุทธเจ้าทั้งหลายและสาวกทั้งหลายท่านตายแล้วท่านไม่เกิดอีก ผู้บริสุทธิ์แล้วตายแล้วไม่ต้องกลับมาเกิดอีก แต่เกิดแล้วกับความตายจะต้องตายเป็นคู่กัน พระพุทธเจ้าก็ต้องตายที่เรียกว่า “ปรินิพพาน” ความจริงคือธาตุขันธ์สลายเช่นเดียวกับโลกทั่ว ๆ ไปนั่นเอง เพราะต้นเหตุมันมีอยู่แล้ว จะไปลบผลมันไม่ได้ ผลคือเกิดขึ้นมาแล้ว ความตายจะต้องมีเป็นธรรมดา นี่ต้นเหตุคือความเกิดขึ้นมา ผลคือความตาย จะแยกกันไม่ได้ มันต้องมีเป็นคู่กันเสมอ นี่แหละคู่แห่งความเกิดตายของโลกที่มีกิเลสฝังเชื้ออยู่ภายในใจ เป็นอย่างนี้

เราสู้เพื่อชัยชนะ จิตไม่ตาย แต่จิตถูกจองจำทำเชืง ยุ่งกันไปวนกันมาจนเป็น “นักโทษ” ทั้งดวง หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ เพียงแต่ฝึกซ้อมดัดแปลงตัวเองออกจากสิ่งที่สกปรกรกรุงรัง ก็ยังแยกไม่ได้ เพราะความอ่อนแอ แม้สติปัญญาที่อยู่ก็ไม่ผลิตขึ้นมาเพื่อแก้ต้น การแก้ต้นแก้ด้วยสติ แก้ด้วยปัญญา แก้ด้วยศรัทธาความเพียร พระพุทธเจ้าเคยแก้อย่างนี้มาแล้วก่อนจะได้ผลและนำธรรมมาสั่งสอนโลก พอได้ลื้ตามองเห็นบุญเห็นบาบบ้างตามกำลัง

ส่วนเราเอาอะไรมาแก้ เอาความขี้เกียจมาแก้ก็เพิ่มเข้าไปอีก เพิ่มโทษเข้าไปเรื่อย ๆ ติดโทษประมาณเท่านี้ปีเท่านี้ปี แทนที่จะได้ออก กลับเพิ่มโทษขึ้นมาเรื่อย ๆ มันก็ไม่ได้ ออกจากคุกจากตารางสักที เลยตายอยู่ในเรือนจำ นี่ดีแล้วหรือ?

“เรือนจำ” ในที่นี้หมายถึง “วัฏจักร” คือความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของโลก เกิดตาย อันฉาบทาไปด้วยความทุกข์ทรมาน ซึ่งได้แก่พวกเราเอง แล้วเราจะเอาอะไรมาแก้? เอาความอ่อนแอมาแก้มันก็จม เพิ่มโทษเข้าอีก ต้องเอาความเข้มแข็งความขยันหมั่นเพียร ความอุตสาหะพยายาม สติปัญญา ศรัทธา ความเพียร เร่งลงไป เอา ตายก็ตาย โลกนี้มีความเกิดความตายเท่านั้นไม่มีใครจะนอกเหนือกว่ากัน สิ่งที่จะนอกเหนือ คือสติปัญญา ศรัทธา ความเพียรของเรา ที่จะนำตัวเราให้หลุดพ้นไปได้ในระยะใดก็ตาม ได้ชื่อว่าเราได้ชัยชนะเป็นพัก ๆ ไป นี่แหละที่จะทำให้เรามีคุณค่า เอาตรงนี้ ชนะกันตรงนี้ ซึ่งเป็นความชนะเลิศเหนือกิเลสสมมุติทั้งปวง

ชนะอะไรก็เคยชนะมาแล้ว แต่ชนะตัวเองคือชนะกิเลสของตัวเอง ยังไม่เคยเลย เอา เอาให้ชนะให้ได้เป็นพัก ๆ ไป จนกระทั่งชนะไปโดยสิ้นเชิงไม่มีสิ่งใดเหลือมันแหละ การชนะอะไรหรือผู้อื่นใดคุณด้วยล้าน ยังไม่จัดว่าชนะเลิศประเสริฐเหมือนชนะกิเลสของตนคนเดียว การชนะกิเลสภายในใจของตนเพียงคนเดียวเท่านั้น ผู้นั้นแลเป็นผู้ประเสริฐสุดในโลก

นั่นฟังซิ ชนะสิ่งอื่นไม่มีอะไรประเสริฐเลย นอกจากจะเพิ่มโทษเพิ่มกรรมเพิ่มเวรให้ยุ่งเหยิงติดต่อก่อแขนง เกี้ยวโยงกันเป็นลูกโซ่ไปไม่มีทางสิ้นสุดลงได้เท่านั้น แต่การชนะกิเลสของตนด้วยสติปัญญาศรัทธาความเพียรนี้ เป็นผู้ประเสริฐ ไม่ต้องกลับมาแพ้อีกแล้ว มีหนทางเดียวเท่านั้น ตาย ตายเฉพาะหนเดียว เฉพาะอัฐภาพที่มีอยู่ที่นี่ อันเป็นต้นเหตุที่จะให้ตายอยู่เท่านั้น นอกนั้นไม่ต้องมาก่อกำเนิดเกิดเที่ยวหาจับจองป่าช้าที่ไหนอีก เราเคยจับจองป่าช้ามานานแล้ว เรื่องป่าช้านี้มันควรจะเบื่อกันเสียที เกิดที่ไหนก็จองที่นั่นแหละ

สัตว์โลกทุกตัวสัตว์มีแต่ “นักจองป่าช้า” กันทั้งนั้น เกิดแล้วต้องตาย ตายแล้วเอาป่าช้าที่ไหน? ก็เอาตัวของเราเองเป็นป่าช้า มันมีด้วยกันทุกคน เราทำไมจะขยันจองนักจองป่าช้ามันดีหรือ? คนและสัตว์ทนต์ทุกซจนถึงตายไป ไม่เข็ดไม่หลาบที่ตรงนี้จะไปเข็ดหลาบที่ตรงไหน? อะไรมาให้ทุกซให้ภัยแก่เรา ถ้าไม่ใช่เรื่องของการเกิดและการตายเท่านั้นเป็นทุกซเป็นภัย ในระหว่างทางก็เป็นทุกซในธาตุในชั้นธ ความหิวโหยโรยแรง ความทุกซร้อนต่าง ๆ มันเป็นอยู่ในธาตุในชั้นธนี้ ไม่ใช่เป็นอยู่ที่ภูเขานี้นา ไม่ได้อยู่ในอากาศ ไม่ได้อยู่ที่ต้นไม้ มันอยู่ในบุคคลคนหนึ่ง ๆ สัตว์ตัวหนึ่ง ๆ นี้เท่านั้น กองทุกซรวมแล้วมันอยู่ที่เรา เราจะไปคิดว่า “อยู่ที่นั่นจะดี อยู่ที่นี้จะดี” ถ้าธาตุชั้นธมันเป็นภัยอยู่แล้วหาอะไรดีไม่ได้ ถ้าจิตยังเป็นภัยอยู่แล้วหาอะไรสุขเจริญไม่ได้ ต้องแก้ไขที่นี้(จิต) ดับกันที่นี้ เอน้ำดับ ดับกันที่นี้ น้ำคือน้ำธรรม ดับลงที่นี้แล้วก็เย็น เย็นแล้วก็สบาย หายโศกเศร้า เลิกกันเสียที่การจับจองป่าช้า

นี่แหละพระพุทธเจ้าท่านสอนศาสนา สอนจนถึงที่นี้ การดำเนินที่จะให้มีความสุข ความสบาย ก็ให้ดำเนินไปตาม “สัมมาอาชีวะ” โดยสม่ำเสมอ ภายนอกภายใน

สัมมาอาชีวะภายใน ก็บำรุงเลี้ยงจิตของตนด้วยศีลด้วยธรรม อย่าเอายาพิษเข้ามา แผลเผาจิตใจ มีอารมณ์ที่ไม่พอใจเป็นต้น เข้ามารบกวนจิตใจ เผาผลนจิตใจให้เดือดร้อนขุ่นมัว ก็เป็นความชอบ ชอบ ชอบไปตามลำดับ จนกระทั่งจิตไปถึงความชอบธรรมโดยสมบูรณ์แล้วก็ผ่านไปได้นี้

การแสดง “สัมมาอาชีวะภายนอก” ไม่ค่อยมีเวลาเพียงพอ

เอาละ การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอยุติเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

เล่าให้เลื่อมของกิเลส

ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติผู้รักษาตั้งแต่ศีลอุโบสถขึ้นไปจนถึงฌณถึงพระ ไม่ให้นั่งให้นอนบนที่นอนอันสูงและใหญ่ภายในขัดด้วยนุ่นและสำลี นั้นท่านทรงกล่าวว่าคุณปฏิบัติธรรมจะมีความประมาท เพลินในการหลับนอนจนเกินไปยิ่งกว่าทำความพากเพียร พระองค์ทรงมีอุปายห้ามทุกแง่ทุกมุม ซึ่งจะเป็นทางเพิ่มพูนกิเลสทั้งหลาย ทรงพยายามช่วยเหลือตัดหนทางที่จะเพิ่มพูนกิเลสของผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ในบรรดาที่รักษาศีลตั้งแต่ศีล ๕ ศีล ๘ ขึ้นไปถึงศีล ๒๒๗ ตามขั้นตอนของผู้รักษาศีลนั้น ๆ

แม้ธรรมก็ไม่มีธรรมข้อใดที่จะสอนให้ผู้ปฏิบัติมีความประมาทนอนใจ มีแต่สอนให้มีสติให้มีปัญญา ความระมัดระวัง ให้มีความพากเพียรความอุตสาหะพยายาม ให้เป็นนักต่อสู้อยู่ตลอดเวลา ไม่เคยปรากฏในบทใดบาทใดว่าพระองค์ทรงสอนให้ลดละความพากเพียรและอ่อนแอในการทำงานที่ชอบทั้งหลาย

สอนฝ่ายฆราวาสก็สอนให้มีแต่ความขยันหมั่นเพียรทั้งนั้น เราจะเห็นได้ในบทธรรมว่า **อุฏฐานสัมปทา** ให้ถึงพร้อมด้วยความขยันหมั่นเพียรในกิจการงานที่ชอบ **อารักขสัมปทา** เมื่อแสวงหาทรัพย์สมบัติมาด้วยความชอบธรรมแล้ว ให้พยายามเก็บหอมรอมริบ อย่าใช้สุรุ่ยสุร่าย **กัลยาณมิตตตา** ให้ระมัดระวังอย่าคบคนพาล สันดานชั่ว ให้คบเพื่อนที่ดีงาม ระวังพวกปาปมิตรจะเป็นเหตุให้เสียได้ เพราะคนเราเมื่อคบกันไปนาน ๆ ย่อมมีนิสัยกลมกลืนไปในรอยเดียวกันได้ ทั้งคนดีหรือคนชั่ว มีทางเป็นไปได้ทั้งสอง คบคนชั่วก็เป็นคนชั่วไปได้ คบคนดีก็เป็นคนดีไปได้ สมชีวิตา ให้เลี้ยงชีพพอประมาณ อย่าสุรุ่ยสุร่ายหรือฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมลืมน้ำใจ

การเก็บทรัพย์เป็นสิ่งสำคัญ ให้รู้เหตุผลที่ควรเก็บ เหตุผลที่ควรจ่าย นั้นน่าฟังไหม ท่านสอนพวกเราที่เป็นนักสุรุ่ยสุร่ายนะ มีจุดไหนที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้คนมีความลืมน้ำใจ ไม่มี เพราะฉะนั้นคำว่าประหยัด มัธยัสถ์ จึงเป็นหลักประกันการครองชีพของบุคคลทั่วไปตลอดถึงผู้ปฏิบัติ ความไม่ลืมน้ำใจคือความมีสติปัญญาเป็นเครื่องรักษาตัวนั่นเอง สมบัติมีมากมีน้อยให้มีความประหยัดความมัธยัสถ์ ให้รู้จักใช้สอยให้เกิดความสุข บรรดาสมบัติเงินทองมีมากน้อยอย่าให้เป็นข้าศึกแก่ตน เพราะความลืมน้ำใจนั้น

นี่เทศน์สอนมรณวาสท่านสอนอย่างนี้ และเข้ากันได้ทั้งฝ่ายพระด้วย เพราะธรรม เป็นกลาง ๆ ใช้ได้ทั่วไป แล้วแต่จะยึดมาปฏิบัติให้เหมาะสมกับตนในธรรมชั้นใด หรือ จะให้เป็นไปตามจิตใจของผู้ปฏิบัติชั้นใดได้ทั้งนั้น

เวลาสอนพระยังมีความเข้มแข็งมากขึ้น ไม่ให้มีความประมาทอุบายวิธีที่จะกัน ความรุ่มไหลเข้ามาแห่งกิเลสทั้งหลาย เพราะเท่าที่มีอยู่นี้ก็มากต่อมากจนล้นหัวใจ ใน บางเวลาต้องระบายออกทางกิริยา จนเป็นสิ่งที่น่ากลัวมาก และพยายามจุดลากมันออก ยกยิ่งกว่าสิ่งใดอยู่แล้ว ไม่มีอันใดที่จะเหนียวแน่นยิ่งกว่ากิเลสภายในจิตใจของสัตว์ วิธี ถอดถอนกิเลสนี้ก็ต่อลำบากยิ่งกว่าถอดถอนสิ่งใด ท่านจึงสอนพยายามระมัดระวัง ไม่ให้กิเลสที่ยังไม่มีหลังไหลเข้ามา ที่มีอยู่แล้วก็ให้พยายามรื้อถอนมันออกด้วยความ พากเพียรความอุตสาหะพยายาม ด้วยความขยัน ความเฉลียวฉลาด ไม่ให้นอนใจกับ กิเลสชนิดใดทั้งสิ้น ใน **อปินณกปฏิปทา** ที่ท่านสอนไว้สำหรับผู้ปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่ง คือสอนพระ **อปินณกปฏิปทา**คือการปฏิบัติไม่ผิด ปฏิบัติด้วยความสม่ำเสมอ คือ

ตั้งแต่ปฐมยามไปให้ประกอบความเพียร จะเดินจงกรมก็ได้จะนั่งสมาธิภาวนาก็ ได้ พอถึงมัชฌิมยามก็พักผ่อนนอนหลับ พอปัจฉิมยาม ก็ตื่นขึ้นเดินจงกรมนั่งสมาธิ ภาวนาเรื่อย ๆ ไป **ตอนกลางวัน**ก็ทำนองเดียวกัน หากจะมีการพักผ่อนบ้างในตอน กลางวันก็พักได้ แต่ต้องระมัดระวังให้ปิดประตู รักษาการยาทในการพักผ่อน ท่านสอน ไว้โดยละเอียด แต่อธิบายเพียงย่อ ๆ เท่านั้น การปฏิบัติโดยสม่ำเสมอเช่นนี้ชื่อว่า **อปินณกปฏิปทา**

ผู้ที่เรีบเร่งยิ่งกว่านี้ในบางกาลก็ยังเป็นความชอบยิ่งขึ้นไป แต่หย่อนกว่านั้น ท่านไม่ได้สอน ว่าให้หย่อนกว่านี้ได้ กินแล้วอยากหลับอยากนอนเมื่อใดก็นอนเอาตาม ใจชอบเถอะ อยากกินอยากขบอยากฉันอะไรก็ฉันไปเถอะเลี้ยงไปเถอะ ตถาคตได้ตรัสรู้ ด้วยวิธีนี้แหละ เรื่องของธาตุชั้นนี้เลี้ยงให้มันมีความอึดหนาสำราญให้มีความบริบูรณ์ แล้วเอาไปแข่งหมูตัวกำลังจะขึ้นเขียง นี่ท่านไม่ได้ว่า

สำคัญที่หล่อเลี้ยงจิตใจ นำธรรมเข้ามาหล่อเลี้ยงจิตใจให้มีความชุ่มเย็น การ หล่อเลี้ยงจิตใจด้วยอรรถด้วยธรรมนี้มีความชุ่มเย็น จนกระทั่งร่างกายก็พลอยมีความ ผาสุกไปด้วยใจที่เป็นหลักใหญ่ของกาย แต่การหล่อเลี้ยงร่างกายโดยไม่เกี่ยวข้องกับ ธรรมเลยนั้น ไม่ผิดกับที่เขาเลี้ยงหมูไว้สำหรับขึ้นเขียง เพื่อหอมกระเทียมจะได้เป็น ญาติกันสนิท ถ้าใครต้องการผูกญาติมิตรอันสนิทกับหอมกระเทียมละก็ให้เร่งการกิน การนอนความซี้เกียจเข้าให้มาก มีหวังได้ขึ้นเวทีคลุกเคล้ากับหอมกระเทียมโดยไม่ สงสัย

ศาสนธรรมที่ประทานไว้นั้นจึงหาที่แทรกหาที่คัดค้านไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นธรรมชั้นใด อูบายวิธีทรงสั่งสอนไว้เพื่อปิดกั้นกิเลส เพื่อขับไล่กิเลส ไม่มีอูบายของผู้ใดที่จะมีความฉลาดแหลมคมยิ่งกว่าอูบายของพระพุทธเจ้าที่ทรงนำมาสั่งสอนสัตว์โลก เพราะการขับไล่กิเลส การหักห้ามใจที่กำลังมีกิเลสครอบงำ พระพุทธเจ้าได้ทรงดำเนินมาแล้วจนได้ผลเป็นที่พอพระทัยถึงขั้นศาสดา เมื่อได้ทรงประสบพบเห็นมาด้วยข้อปฏิบัติหรืออูบายใด พระองค์ก็ทรงนำข้อปฏิบัติหรืออูบายนั้น ๆ มาสั่งสอนโลก ด้วยความถูกต้องแม่นยำไม่ผิดพลาดคลาดเคลื่อน ถ้าปฏิบัติตามแนวทางที่พระองค์ทรงแสดงไว้แล้วเรียกว่าดำเนินตามหลักมัชฌิมา คือเหมาะสมอย่างยิ่งกับการแก้กิเลสทุกประเภท ด้วยอูบายวิธีต่าง ๆ ตามชั้นของกิเลสที่หยาบละเอียด

เพราะคำว่ามัชฌิมานั้นเหมาะสมกับการแก้กิเลส โดยทางสติปัญญาศรัทธาความเพียร ซึ่งอยู่ในองค์มรรคของมัชฌิมาที่ประทานไว้แล้ว กิเลสประเภทหนาแน่นหรือเหนียวแน่นแก่แห่งวิภูฏะก็ต้องทำให้หนักมือ เช่นเดียวกับเขาถากไม้ ไม้ที่ตรงไหนคดงอมากก็ต้องถากให้หนักมือเพื่อให้ตรง ถ้าที่ไหนตรงอยู่แล้วก็ไม่ต้องถากมากมายนัก ที่ไหนตรงอยู่แล้วจะถากมากก็เสียไม้ ถากพอได้สัดส่วนก็พอแล้ว

เรื่องกิเลสนี้ก็เช่นเดียวกัน บางชั้นบางตอนหรือบางประเภทของกิเลส หรือบางเวลาที่กิเลสแสดงออกอย่างผาดโผนรุนแรงมาก ต้องใช้ความเพียรอย่างแข็งแกร่งและแก้กันอย่างหนัก จะอ่อนแอทอดลอยไม่ได้ ถึงจะพอกันหรือเหนือกว่ากิเลสประเภทนั้น ๆ ถึงจะยอม ถึงคราวจะทำอย่างนี้ก็ต้องทำ จะผัดเพี้ยนเลื่อนเวลาว่าเข้าสายบ้ายืนอยู่ไม่ได้ ความเพียรชนิดเอาเป็นเอาตายเข้าว่ากันเช่นนี้ท่านก็เรียกว่ามัชฌิมาสำหรับกิเลสประเภทที่แสดงขึ้นเฉพาะกาลนี้เวลานี้เกิดขึ้นลักษณะนี้ เราต้องใช้วิธีการแบบนี้ถึงจะทันกัน หรือสามารถปราบปรามกันได้ด้วยวิธีการนี้ วิธีนี้เรียกว่ามัชฌิมาของกิเลสประเภทนี้เช่นเดียวกัน

คำว่ามัชฌิมาจึงมีหลายชั้น เป็นคู่ปรับกันกับกิเลสประเภทต่าง ๆ เช่นเดียวกับเครื่องมือทำงานของนายช่างต้องมีหลายชนิดด้วยกัน เพื่อสะดวกแก่งานและควรแก่การปลูกสร้างนั้น ๆ กิเลสประเภทหยาบก็ต้องใช้มัชฌิมาแบบแผลงฤทธิ์ให้ทันกันกับกิเลสประเภทหยาบนั้นจึงเรียกว่ามัชฌิมา ส่วนหยาบ ส่วนกลางก็ใช้สติปัญญาศรัทธาความเพียรแห่งมัชฌิมาให้เป็นไปตามนั้น เพื่อให้กิเลสหลุดลอยไปด้วยข้อปฏิบัตินั้น ๆ นี้ก็เรียกว่ามัชฌิมาสำหรับกิเลสชั้นนั้น ถึงขั้นละเอียดสติปัญญาก็ต้องละเอียด ความเพียรก็ต้องละเอียดลออ นั่งอยู่ที่ใด ยืนเดินอยู่ที่ใดอยู่ในอิริยาบถใด ก็เป็นความเพียรอยู่ในทำนั้น ๆ

ไม่ใช่ว่าเดินจงกรมจึงจะเรียกว่าเป็นความเพียร นั่งสมาธิจึงจะเรียกว่าเป็นความเพียร นั่งอยู่ก็ตาม ยืนอยู่ก็ตาม เดินอยู่ก็ตาม ไม่ว่าอิริยาบถใด ๆ เว้นแต่หลับเท่านั้น ต้องเป็นความเพียรโดยตลอด ไม่มีระยะใดที่จะไม่มีความเพียร ด้วยสติปัญญาซึ่งเป็นอัตโนมัติเกิดขึ้นกับตนเพื่อแก้กิเลสซึ่งมีอยู่ภายใน นี้เรียกว่ามัชฌิมาชั้นละเอียด คือสติปัญญาไหลรินอยู่ด้วยความคิดตลอดเวลา เช่นเดียวกับน้ำซับน้ำซึมที่ไหลรินอยู่ทั้งหน้าแล้งหน้าฝนไม่มีเวลาเหือดแห้ง ไหลซึมอยู่ตลอดเวลาเวลานั้น การแก้กิเลสประเภทนี้ ก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน สติปัญญาก็ละเอียด พินิจพิจารณากันอย่างละเอียดอยู่ภายใน นี้เรียกว่ามัชฌิมา

การปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติไม่ถูกต้องเหมาะสมตามวิธีการของการแก้กิเลสประเภทนั้น ๆ ก็ไม่ได้ผล ขณะกิเลสกำลังหนา ๆ ความขี้เกียจมันต้องมีมากขึ้น ความอ่อนแอ มันก็ต้องมาก ความมาก ๆ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นกองทัพของกิเลสด้วยกัน เมื่อเป็นเช่นนั้น ความเพียรก็ต้องด้อยถอยกำลังแล้วมันจะเข้ากันได้ได้อย่างไร กิเลสหนานั้นเองมันถึงทำให้คนขี้เกียจและมีทุกข์มาก ถ้ากิเลสเบาบางบ้างความทุกข์ก็น้อยลง ความพากเพียรก็ไหวตัวและตั้งหน้าทำงานเต็มเม็ดเต็มหน่วยไปโดยลำดับ ไม่อยู่ด้วยความอัปมงคลแบบคนขี้คุก

ตอนที่จะทำกิเลสที่กำลังหนา ๆ ให้เบาบางลงไปจะทำด้วยวิธีใด ความเพียรเพียงจะนั่งแค่ ๑๐ นาทีก็เอาละ เท่านั้นพอแล้ว ถ้าขึ้นทำมากกว่านี้จะผิดหลักมัชฌิมา ทำ ๑๐ นาทีนี้ถูกต้องกับมัชฌิมาแล้ว ซึ่งเป็นอุบายของกิเลสมันหลอกเราต่างหากว่าพอแล้ว ๆ นี่คือมัชฌิมาของกิเลสไม่ใช่มัชฌิมาของธรรม นักปฏิบัติจึงควรทราบไว้และตื่นตัวว่าถูกหลอกแล้ว เพราะอุบายแก้กิเลสไม่ทราบว่าเป็นอย่างไรบ้างไม่ปรากฏ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็มิได้เรื่องกิเลสให้อุบายโดยถ่ายเดียว เขาจะเอาอุบายแห่งธรรมยื่นให้เรา นั่นอย่าหวัง ถ้าเป็นมิดพร้าวเขาก็ยื่นทางปลายมาให้เรา เขาจะจับทางด้ามไว้แล้วฟันเราโดยถ่ายเดียว

ทำความเพียรก็กิเลสเป็นคนสั่งให้ทำ ไม่ใช่ธรรมเป็นผู้สั่งให้ทำ นั่งทำสมาธิภาวนาก็ให้กิเลสเป็นผู้สั่งให้ทำ นั่งสมาธิ เ้านั่งเสียประมาณ ๑๐ นาทีเอาละนะ เดียววันพรุ่งนี้จะเหนื่อยลำบากลำบาก นั่งมากกว่านี้สุขภาพจะไม่ดีเดี๋ยวเกิดโรค จะอดนอน ผ่อนอาหารบ้างก็เดี๋ยวสุขภาพทรุดโทรมนะจะว่าไม่บอก นั่นรู้ไหมเห็นไหมอุบายของกิเลสมันหลอกนะ อะไร ๆ ก็ต้องทำตามกิเลสหลอก ทีนี้กิเลสมันจะหลุดลอยไปได้ อยากรู้ ก็อุบายของมันเพื่อส่งเสริมมันเอง ไม่ใช่อุบายของธรรมเพื่อกำราบปราบปรามมันให้หายซากลงไปนี่

เพราะฉะนั้นเพื่อผลกำไรชัยชนะ จึงต้องใช้อุบายของธรรมตามหลักที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน ไม่เอาอุบายของกิเลสตั้งที่กล่าวมานี้มาใช้มาทำความพากเพียร จะเป็นการเพิ่มกิเลสโดยไม่รู้สึกรู้ตัว เพราะเหตุใด ก็เพราะเวลานั่งทำความเพียรเราก็คอยนับเอาเวลาว่าเรานั่งได้เท่านั้นเท่านี้เท่านี้เท่านี้ นี่เป็นความเพียรของเรา แล้วกิเลสมันหายไปสักกี่ตัวละ พอเคลื่อนที่ซบ ๆ บ้างสักตัวใหม่ ไม่ปรากฏเลย เราก็ได้แต่เวลาว่านั่งได้เท่านั้นเท่านี้ เวลาเท่านั้นเท่านี้ชั่วโมง ส่วนกิเลสเพียงหนึ่งถลอกปอกเปิกบ้างเพราะความถูไปไกลมาไม่มีเลย

หลังจากนั่งนับเวลานานที่แล้วก็อะอะขึ้นมาว่า เอ้ นั่งเวลานานขนาดนี้ไม่เห็นได้เรื่องได้ราวอะไรนี่ จิตใจไม่เห็นสงบ จะนั่งไปทำไม นี่ก็เป็นอุบายของกิเลสหลอกย้าเข้าไปอีก ส่วนอุบายของธรรมที่จะทำลายกิเลสเลยไม่มี นี่แหละที่เราเสียเปรียบกิเลสนะ เสียเปรียบอย่างนี้เอง อุบายที่คิดในแง่ใดก็ตามถ้าสติปัญญาไม่ทันกลมายาของกิเลส ต้องถูกตมตมถูกตมอยู่รำไป

การพูดทั้งนี้ไม่ได้พูดด้วยเจตนาจะตำหนิติเตียนท่านผู้หนึ่งผู้ใด มิได้ตำหนิศาสนาหรือตำหนิบรรพชาปฏิบัติธรรมแต่อย่างใด แต่เรื่องของกิเลสต้องตำหนิบรรพชาปฏิบัติธรรม เพราะกิเลสกับธรรมเป็นข้าศึกกัน สำหรับบุคคลนั้นไม่มีความรู้สึกรู้ว่ากิเลสพาทำหนิธรรม เช่นว่า นั่งเท่านั้นชั่วโมงเท่านั้นเท่านี้ไม่เห็นได้เรื่องได้ราวอะไรเลย ทำไปเสียเวลาเวลาเปล่า ๆ ทำไปทำไม หยุดเสียดีกว่า นั้นล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมดที่นี้ตัวเองก็อยู่ในกรอบของกิเลสหาทางออกไม่ได้ เพราะอุบายไม่ทันมัน เนื่องจากกิเลสมีเล่ห์เหลี่ยมร้อยพันพันคมไม่ยอมลุ่มจมเพราะเราง่าย ๆ ถ้าไม่เอาจริง ๆ จัง ๆ กับมันให้เราทราบไว้ว่าล้วนแล้วแต่เป็นอุบายของกิเลสที่จะพอกพูนใจเราและทำลายเรา โดยการเพิ่มกำลังของตนตามลำดับ ด้วยอุบายหลอกเราให้หลงเชื่ออย่างสนิทติดจม

ผู้ปฏิบัติพึงคำนึงศาสนธรรมคือคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เฉพาะอย่างยิ่งพึงคำนึงถึงพระพุทธเจ้าผู้ทรงเป็นบรมศาสดา ท่านเป็นบรมศาสดาได้เพราะเหตุใด ได้เพราะความนับเวลาได้เพราะความท้อถอยอ่อนแอ ได้เพราะความโง่เขลาบาปปัญหา หรือได้เพราะความขยันหมั่นเพียร ได้เพราะความอดความทน ได้เพราะความฉลาดแหลมคม พระพุทธเจ้าได้เป็นศาสดาด้วยการฆ่ากิเลสตายไปโดยลำดับ ๆ จนไม่มีเหลือในพระทัย ท่านฆ่าได้โดยวิธีใด ท่านปราบกิเลสด้วยวิธีใด ด้วยความเพียรนั่นเอง

พึงแต่ว่าความเพียรเกิด เพียรอย่างไม่ถอย ติดตามเรื่อย ๆ กิเลสออกช่องไหนตามรู้ตามเห็นไปเรื่อย ๆ ความโลภเกิดขึ้น ติดตามความโลภให้รู้ว่ามันเกิดขึ้นเพราะเหตุไร ที่มันไปโลภไปโลภอยากได้อะไร อยากได้ไปทำไม เท่าที่มีอยู่เพราะความโลภไปเที่ยวกว้านเอามาที่หนักเหลือกำลังอยู่แล้ว ยิ่งหาที่ปลงวางไม่ได้นี่ ในใจเต็มไปด้วย

ความโลภคือความหิวโหยไม่มีเวลาอิ่มพอ เมื่อคิดค้นย้อนกลับไปกลับมา ก็จะมาถึงตัว คือใจซึ่งเป็นผู้ตื่นรนหิวโหย

ความโกรธเกิดขึ้นก็เหมือนกัน ไม่พึงเลี้ยงผู้ที่ถูกเราโกรธ ต้องย้อนเข้ามาดูตัว โกรธซึ่งแสดงอยู่ที่ใจและออกจากใจ ว่าไม่มีอันใดที่จะรุนแรง ไม่มีอันใดที่จะให้เกิด ความเดือดร้อนเสียหายยิ่งกว่าความโกรธที่เกิดขึ้นภายในใจเรา ทำลายเราก่อนแล้วถึง ไปทำลายคนอื่น เพราะไฟเกิดที่นี่และร้อนที่นี่แล้วจึงไปทำผู้อื่นให้ร้อนไปตาม ๆ กัน เมื่อพิจารณาอย่างนี้ไม่ลดละต้นเหตุของผู้ก่อเหตุ ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี ย่อมระงับดับลง เพราะการย้อนเข้ามาพิจารณาที่ต้นตอของมัน ซึ่งเป็นจุดที่ถูกต้องและเป็นจุดที่สำคัญที่ควรทำลายกิเลสประเภทต่าง ๆ ได้

พระพุทธเจ้าท่านเคยทรงชำระอย่างนี้มาแล้ว เรื่องเป็นเรื่องตาย เรื่องกลัวอย่าง ไน้กลัวอย่างนี้ท่านไม่เคยคิดและส่งเสริมให้คิด เพราะนั่นเป็นเรื่องของกิเลส ท่านเคย มีท่านเคยรู้และเห็นพิษของมันมาเป็นเวลานาน ท่านจึงทรงพยายามละเต็มความสามารถทุกวิถีทาง กระทั่งละได้และได้เป็นศาสดาขึ้นมาด้วยความขยันหมั่นเพียร ด้วยความอดทน ด้วยความเป็นนักรบ โดยอุบายสติปัญญาอันแหลมคมทันกับการแก้กิเลส หรือปราบปรามกิเลสทั้งหลายให้หลุดลอยไปจากพระทัย กลายเป็นความบริสุทธิ์ขึ้นมา ล้วน ๆ

พวกเราเป็นศากยบุตรพุทธชิโนรสคือเป็นพุทธบริษัท เรียกว่าเป็นลูกเต้าเหล่า กอของพระพุทธเจ้า ถ้าไม่ดำเนินตามรอยของพระพุทธเจ้าจะดำเนินอย่างไร ถึงจะสม ชื่อสมนามว่าเป็นศากยบุตรเป็นพุทธชิโนรสที่ปรากฏตัวว่าเป็นพุทธบริษัท จำต้อง ดำเนินแบบลูกศิษย์มีครูสอนและเดินตามครูรู้ตามครูหลุดพ้นตามครู เพราะกิเลสก็เป็น ประเภทเดียวกันซึ่งจะต้องดำเนินแบบเดียวกัน เป็นแต่ว่ามีมากมีน้อยต่างกัน ความ เพียรเพื่อละกิเลสก็ต้องดำเนินไปตามกำลังหรือสติปัญญาของตน เท่าที่กิเลส ประเภทนั้น ๆ จะสงบตัวลงไปและขาดกระเด็นออกไปจากใจ ด้วยความพากเพียรของ ศิษย์ที่มีครูฝึกสอนวิชาการ ใครจะนำไปปฏิบัติก็นำไปปฏิบัติเถิด

ตามที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นสวากขาตธรรม แน่นนอนต่อความพันทุกขที่ไม่มีทาง สงสัย การดำเนินตามธรรมนี้จะไม่หนีจากร่องรอยของพระพุทธเจ้า จะไม่หนีจากร่อง รอยของพระสาวก ที่ท่านแก้กิเลสได้ด้วยอุบายใด เราก็จะแก้ได้ด้วยอุบายนั้น ท่านถึง ไหนเราก็จะถึงนั้น ต่างกันเพียงช้าหรือเร็วเท่านั้นไม่เป็นอย่างอื่น และสมนามว่าสวาก ขาตธรรมแท้ ผู้ปฏิบัติตามสวากขาตธรรม ไม่ปลีกจากร่องรอยแห่งธรรม กิเลสต้อง หลุดลอยจากใจโดยลำดับด้วยอำนาจแห่งธรรมนี้โดยไม่ต้องสงสัย เพราะนี่เป็นธรรม ตายตัว การปฏิบัติจะแยกแยะธรรมเป็นอย่างอื่นตามชอบใจของตนไม่ได้

เพราะความชอบใจคนเรา ร้อยทั้งร้อยมักเป็นความชอบใจของกิเลสผลักดันให้ เป็นไป โดยที่เราไม่รู้ว่าเป็นกิเลสและความคิดของเราเป็นกิเลส ความอยากของเรา เป็นกิเลส ความต้องการของเราเป็นกิเลส ความจริงมันเป็นกิเลสด้วยกันทั้งนั้น นอกจากจะเลือกเฟ้นด้วยวิจารณ์ปัญญาค้นหาเหตุผล แม้จะไม่ชอบและฝืนใจอยู่ก็ตาม เมื่อ เห็นว่านั่นเป็นธรรมแล้ว นั่นเป็นเครื่องแก้กิเลสได้โดยตรงแล้ว จะต้องยึดมั่นเป็นหลัก แล้วฟาดฟันเปลือกกระพี้ที่หุ้มห่อธรรมลงไป ให้เห็นเหตุเห็นผลกันจริง ๆ แบบนี้กิเลส กลัวมาก

ผู้ดำเนินอย่างนี้กิเลสกลัว ผู้มีเครื่องมืออย่างนี้กิเลสกลัว เพราะเครื่องมือนี้เป็น ธรรมเพศฆราวาส ธรรมนี้เคยปราบปรามกิเลสมาแล้วนับแต่พระพุทธเจ้าองค์ไหน ๆ มา เพราะอย่างนั้นกิเลสจึงกลัวและยอมทั้งสิ้น เหตุที่ยอมก็เพราะกิเลสเห็นอำนาจของ ธรรมแล้วว่าไม่สามารถจะต้านทานหรือต่อสู้ได้ ต้องถูกทำลายลงไปด้วยอำนาจของธรรม นั้น ๆ ไม่สงสัย ผู้ปฏิบัติที่ต้องการเรื่องอำนาจเหนือกิเลสต้องทำแบบนี้ คือเป็นก็เป็น ตายก็ตายในท่าต่อสู้ ไม่ยอมถอยทัพกลับแพ้

นอกจากนี้มักเป็นเรื่องของกิเลสเรื่องอำนาจ ทั้งที่ผู้ปฏิบัตินั้น ๆ เข้าใจว่าตนมี ความเพียรดี ผู้มีความเพียรที่กิเลสกลัวบ้างไม่กลัวบ้างนั้น คือขณะที่กิเลสกลัวนิ่งหรือ หมอบ ใจก็สงบเย็นเป็นสมาธิ ขณะมันสู้เราไม่ได้มันก็วิ่งหนีหาที่หลบซ่อน ขณะเราสู้มัน ไม่ได้เราก็วิ่งหนีเช่นกันจะว่ายอย่างไร เราวิ่งหนีคืออย่างไร วิ่งหนีจากทางจงกรมบ้าง วิ่งหนี จากการนั่งสมาธิภาวนาบ้าง วิ่งหนีจากความความพอกความเพียรทำต่าง ๆ บ้าง คือ ความเพียรลดน้อยถอยกำลังลงเป็นลำดับ ๆ นี้แหละที่เรียกว่าวิ่งหนี ความไม่สู้ ความอ่อน แอห मदกำลังเป็นการวิ่งหนีทั้งนั้นแหละ

สู้มันไม่ได้ก็ถอย ๆ ถอยเท่าไรมันยังตามเหยียบย่ำทำลายลงไปเป็นลำดับ ๆ เรา อย่าเข้าใจว่าถอยแล้วจะพ้น การถอยกิเลสไม่มีทางพ้น นอกจากจะสู้เท่านั้นจึงจะพ้น จากอำนาจของกิเลส กลัวอย่างอื่นวิ่งหนียังพอเอาตัวรอดได้ แต่การวิ่งหนีกิเลสนั้นนั้น แลคือการเอาคอเข้าไปสวมให้กิเลสพันเอา ๆ พันเอาแหลกไปหมด เราจะหาอุบายได้ เป็นทางออก

วิภูวนันท์เคยเกิดมากี่ภพกี่ชาติแล้วแม้จะจำไม่ได้ก็ตาม เราถือหลักปัจจุบันอัต ภาพปัจจุบันนี้ก็พอจะทราบได้แล้วว่า เบื้องหลังที่เคยผ่านมาแล้วเคยมี อดีตเคยมีมา แล้วจึงต้องมีอย่างนี้ได้ ฉะนั้นกาลข้างหน้ามันจะต้องมีอย่างนี้ได้ เช่นเดียวกับเมื่อวานนี้ มีแล้ววันนี้ทำไมจะมีไม่ได้ แล้ววันพรุ่งนี้เดือนนี้ปีหน้าทำไมจะมีไม่ได้ เพราะมันสืบ เนื่องไปจากอันเดียวกันนี้

เฉพาะในชาติปัจจุบันยังได้อยู่เราเป็นมนุษย์ มีสิทธิ์มีอำนาจยิ่งกว่าบรรดาสัตว์ จึงพอมีความสุขความสบายบ้าง นี่เราก็คงทราบว่าอยู่ในโลกอนิจจัง เป็นของแน่นอนเมื่อไร แต่ก่อนเราอาจเป็นภพเป็นชาติอะไรมาก็ได้ มาปัจจุบันนี้เรามาเป็นมนุษย์ แม้อันอดีตภาพนี้มันยังมีความเปลี่ยนแปลงให้เราเห็นอยู่ ตั้งแต่วันแรกเกิดขึ้นมาจนถึงทุกวันนี้ มันคงเส้นคงวาเมื่อไร สังขารร่างกายกำลังวังชาสติปัญญาอะไรมันก็ทรุดโทรมเปลี่ยนแปลงของมันไปเรื่อย ๆ ต่อจากนี้ก็เปลี่ยนไปจนถึงที่สุดของมัน สุดท้ายก็ลงธาตุเดิม แล้วจิตนี้ก็มีกำลังมากน้อยเพียงใด ที่จะสามารถทรงตัวไว้ได้ให้อยู่ในภุมินีหรือภุมิสุงยิ่งกว่านี้ ก็เป็นเรื่องของเราจะคิดหาอุบายช่วยตัวเองในทางดีต่อไปไม่นั่งนอนใจ ที่เรียกว่าเตรียมพร้อมเพื่อตัวเองทั้งปัจจุบันและอนาคต ไม่ให้อับจนในสถานที่และกาลใด ๆ

จงทำการส่งเสริมกำลังในทางดีของเราให้มากขึ้น อย่างน้อยเพื่อรับอนาคต หากจะยังเป็นไปอยู่ในวัฏสงสาร ซึ่งเปรียบเหมือนห้องขังนักโทษที่มีกิเลสย่ำยี้ พอได้อยู่ในฐานะที่ดีบ้าง หากว่าพอจะผ่านพ้นไปได้เพราะมีกำลังสติปัญญาพอตัว เหยียบย่ำทำลายกิเลสอันเป็นกัจจกรให้ท่องเที่ยวในวัฏฏะนี้ไปได้ ก็ทำลายให้สิ้นซากไปในชาติปัจจุบันนี้ อย่าเข้าใจว่าสติปัญญาเราจะไม่ มีอยู่ด้วยกันทุกคนถ้าทำให้มี ความเพียรอย่าเข้าใจว่าไม่มี ถ้าเราจะทำให้มีมีได้ทั้งนั้น นอกจากมีกิเลสเป็นผู้กั้นกีดขวางไม่ให้มีความเพียร ไม่ให้มีสติปัญญา ให้มีแต่ความท้อแท้อ่อนแอเป็นเจ้าเรือน ความดีทั้งหลายจึงหาทางเกิดขึ้นไม่ได้

เรื่องความดีทั้งหลายหาทางเดินไม่ค่อยได้นั้น มักขึ้นอยู่กับกิเลสเป็นเครื่องกีดกันไม่ใช่อันใด ไม่ใช่อำนาจไม่ใช่วาสนา ไม่ใช่มีอันวันเดือนปี ไม่ใช่กาลสถานที่ แต่เป็นเรื่องของกิเลสโดยตรงเป็นผู้กีดกันและหักห้าม อย่างลึกลับบ้าง อย่างเปิดเผยบ้าง แต่เรามันตาบอดมองไม่เห็นความลึกลับ ความเปิดเผยของกิเลสที่แสดงตัวกีดกันหวงห้ามอยู่ตลอดเวลา เพราะกลัวจะพ้นจากเขา เขาเป็นเจ้าอำนาจครองใจมานาน พอขยับออกมาอีกนิดหนึ่ง แสดงกิริยาจะออกจากเขานิดหนึ่งเขาก็ห้าม เราก็อ้าง เชื่อมั่นเสียแล้ว มันไม่ต้องยกบทบาทคาถาบาลีอะไรมาแสดงเลย

กิเลสสอนมนุษย์นั้นจะสอนง่ายจะตายไป แต่มนุษย์จะสอนมันบ้าง เดี่ยวเดียวถูกมันเอาคัมภีร์วัฏจักรฟาดหัวเอาหมอบและหลักศอก ๆ ไม่มีทางสู้ นอกจากหมอบบนหมอน ฉะนั้นศาสตราจารย์ของวัฏจักรก็คือกิเลสบนหัวใจสัตว์นั้นแล การเรียนรู้มากผู้น้อยจะต้องถูกกล่อมมันทั้งนั้นแหละ นอกจากวิชาธรรมดั่งที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนตามที่ทรงดำเนินมาและสาวกท่านดำเนินมา ท่านเอาจริงเอาจังลงถึงเหตุถึงผลถึงความสัตย์ความจริง

ไม่เพียงแต่จำชื่อของกิเลสได้แล้วก็จะสำเร็จประโยชน์ หากเป็นเช่นนั้นไม่ การจำชื่อจำได้กันทั้งนั้นแหละ เช่นเดียวกับเราจำชื่อของเสือนั้นเสือนี่ มีที่ร้อยก็พันเสือกก็ตามที่มีน้ําก่อนความวุ่นวายให้แก่บ้านเมือง เราจำชื่อของมันได้เท่านั้นยังไม่พอ จำได้กระทั่งโคตรแซมมันก็ตาม ถ้ายังจับตัวเสือนั้น ๆ ไม่ได้เมื่อไรบ้านเมืองจะหาความร่มเย็นเป็นสุขไม่ได้ เสือตัวที่จำชื่อมันได้นั้นแลก่อนความวุ่นวายให้แก่บ้านเมือง นอกจากเราจับมันได้แล้วจะทำอะไรกับมันก็ได้ ที่นี้บ้านเมืองก็ได้รับความสุขสงบร่มเย็น ไม่มีเสือร้ายมาก่อกวนลวบลามเขย่าขวัญประชาชนดังที่เคยเป็นมา

เรื่องกิเลสท่านว่ากิเลสพันห้าตัวหาร้อยแปด อย่ว่าแต่ร้อยแปด พันแปด หมื่นแปดก็ตามเถิด ถ้าเราตามจับตัวมันไม่ได้ ปรามมันไม่ได้ ทำลายมันไม่ได้แล้ว เราจำได้แต่ชื่อมัน จำได้สักเท่าไรก็ไม่มีปัญหาพอสะเทือนขนมันเลย คือไม่มีผลดีอะไรเกิดขึ้น เพราะการจำได้นั้นเลย เพราะฉะนั้นเราต้องทำลายมันด้วยความพากเพียรจนไปถึงความจริงของกิเลส ถึงความจริงของธรรม จะชื่อว่าจับตัวเสือร้ายมาประหารได้ จากนั้นก็นอนหลับเต็มตา อ้าปากพูดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

คำว่ากิเลสแต่ละประเภทนี้มันแสดงอาการอย่างไร ก่อนที่มันจะแสดงผลขึ้นมา มันแสดงเหตุขึ้นมาอย่างไรบ้าง จงตามรู้และฆ่ามันด้วยสติปัญญา ส่วนมากก็แสดงขึ้นในชั้นนี้แหละไม่ได้แสดงขึ้นที่ไหน ออกทางตากก็เกี่ยวกับรูป ออกทางเสียงก็เกี่ยวกับหู จมูก ลิ้น กาย มันสืบเนื่องกับจิตและเครื่องสัมผัส ผลสุดท้ายก็เกี่ยวกับเบญจขันธ์ของเราเอง รูปก็แสดงขึ้นอย่างหนึ่ง เวทนามก็แสดงอย่างหนึ่ง สัญญาแสดงขึ้นอย่างหนึ่ง สังขารแสดงขึ้นอย่างหนึ่ง วิญญาณแสดงขึ้นอย่างหนึ่งจากกิเลสเป็นผู้บัญชาออกมา เราก็คล้อยตามหลงตาม หลงตามมันอยู่เรื่อย ๆ หลงตามมันมาเท่าไรแล้ว ล้วนแล้วแต่กลมายาของกิเลสทั้งนั้น ทุกข์ทั้งมวลเรายังไม่ทราบว่ามันเป็นพิษของกิเลส จะให้มีความฉลาดแหลมคมได้อย่างไร แล้วยังเข้าใจว่าตนมีความฉลาดแหลมหลักนักปราชญ์ชาติกวีอยู่หรือ ไม่อับอายกิเลสที่คอยหัวเราะเยาะเย้ยอยู่เบื้องหลังบ้างหรือ มันน่าอับอายจริง ๆ นี้

การที่จะฉลาดแหลมคมพอรู้ทันกิเลสก็ต้องค้นดูกิเลสให้ดี ทุกขเวทนาเกิดขึ้นที่ไหน เอ้า ค้นลงไป เอาให้เห็นฐานเกิดของมันว่าเกิดเพราะเหตุไร คนตายแล้วมีเวทนาไหม เอ้าดูซิ ถ้าทุกขเวทนาเกิดขึ้นภายในร่างกาย และกายเป็นตัวทราบเวทนาจริง ๆ เวลาคนตายแล้วทุกขเวทนามีไหม เอาไปเผาไฟกายว่าอย่างไร เอาไปฝังดินกายว่าอย่างไร มันไม่ว่าอย่างไร แล้วทำไมถึงมันเป็นตัวทุกขอยู่ละเมื่อยังเป็นอยู่ ก็เพราะจิตนั้นแลเป็นผู้รับรู้และทรงไว้ ความยึดมั่นสำคัญว่าขันธ์ ๕ เป็นต้นก็เพราะกิเลสนั้นแลเป็นผู้กระซิบบนผู้หลอกลวงให้ยึดมั่นถือมั่น ให้สำคัญว่าเวทนาเป็นตนเป็นของตน ให้ถือว่ากายนี้

เป็นเราเป็นของเรา เมื่อมันมีอะไรมากระทบกระเทือนสิ่งที่เรารักเราสงวนและปกป้องเขตแดนเอาไว้ ก็เกิดความกระทบกระเทือนทุกซ່อร้อนขึ้นภายในใจ เพราะกิเลสมันหลอกอย่างนี้

เมื่อแยกแยะพิจารณาให้ถึงฐานของความจริงด้วยสติปัญญาจริง ๆ แล้ว สิ่งเหล่านี้ก็หมดปัญหาไปเอง ใจก็หายสงสัย ความเป็นข้าศึกต่อกันระหว่างชั้นธัมกับจิตก็ไม่ มี เพราะสติปัญญาเป็นผู้พิพากษาวินิจฉัยตัดสินโดยถูกต้องให้เลิกแล้วกันไป รูปก็รู้กันแล้วว่ารูปซึ่งเป็นความจริงของร่างกายทุกส่วน เวทนาที่เกิดขึ้นภายในร่างกายของเรา ส่วนใด นั่นก็ทราบว่าเป็นความจริงของตน ๆ สัญญา สังขาร วิญญาณ แต่ละอย่างก็เป็นความจริงแต่ละอย่างของมันอยู่แล้ว จิตจะมีความกระทบกระเทือนเพราะอะไรกันอีก เพราะจิตเป็นผู้รู้และรู้ด้วยปัญญาอย่างประจักษ์แล้ว นั่นแหละท่านเรียกว่าเห็นความจริงคือสังขารที่มีอยู่กับตัว จะไปรู้เห็นที่ไหน เห็นในแบบก็เป็นแบบ เห็นในคัมภีร์ก็เป็นคัมภีร์ เห็นในหนังสือก็เป็นตัวหนังสือไม่ใช่ตัวกิเลส มันไม่ใช่สังขารที่แท้จริง

ที่แท้จริงมันอยู่ที่กาย ที่เวทนา ที่จิต ที่ตัวของเรานี้เท่านั้น ความทุกข์ทั้งหมดที่เกี่ยวกับกายก็แสดงขึ้นที่นี่ การที่พิจารณาทุกข์ก็พิจารณากันที่นี่ รู้เท่าเรื่องทุกข์เรื่อง สมุทัยทั้งหลายก็รู้เท่ากันอย่างเปิดเผยที่นี่ รู้แจ้งแทงตลอดก็รู้กันที่นี่ พันทุกข์กันที่นี่ นี่ ท่านเรียกว่ารู้สังขารแท้รู้อย่างนี้ ไม่ต้องรู้ที่ไหน ไม่ว่าครั้งพุทธกาลหรือครั้งไหน ๆ สังขารมีอยู่ที่กายที่ใจของสัตว์โลกเท่านั้น การเรียนจึงเรียนย้อนเข้ามาที่นี่ ปฏิบัติให้รู้วิถีจิตที่เป็นไปด้วยอำนาจของกิเลสอาสวะอันเป็นตัวสมุทัย เมื่อรู้อันนี้แล้วจะไปสงสัยอะไร ที่ไหนกันอีก โลกวิทูรู้แจ้งโลก ก็คือรู้แจ้งธาตุแจ้งชั้นธัมรู้แจ้งจิตใจของตนเป็นสำคัญ

นี่แลอุบายวิธีแก้กิเลสปราบปรามกิเลส ปราบปรามลงที่ตรงนี้ อย่าไปลูปไปคล่า ที่อื่นให้เสียเวลาเปล่าประโยชน์ รวมลงที่นี้หมด พระไตรปิฎกก็อยู่ที่นี้ ไตรจักรก็อยู่ที่นี้ วิภูจักรไตรจักรมันอยู่ที่นี้แล เวลาธรรมไม่เกิดสติปัญญาไม่สามารถ จิตก็เป็นไตรจักร ไตรภพ และหมุนไปใน ๓ ภพ คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ พอสติปัญญาเพียงพอแก้ไขไตรจักรนี้ออกได้หมดก็เป็นความบริสุทธิ์ขึ้นมา หรือเป็นธรรมจักรหมุนรอบตัวขึ้นมา ภายในจิต ทั้งวิภูจักร ธรรมจักรและวิภูจักร มีอยู่ที่ใจนี้ไม่อยู่ไหน จงพิจารณากันที่นี่ ปฏิบัติให้เข้าใจ

เรียนอะไรก็ไม่ยากเหมือนเรียนเรื่องของจิตเลย จิตนี้สลับซับซ้อนละเอียดลอบมาก ต้องใช้ความพินิจพิจารณา ต้องใช้สติปัญญา ใช้ความพากเพียร ความอดความทน เต็มสติกำลังความสามารถ บางครั้งแทบจะตายเราก็กยอมเสียสละชีวิต เพราะความอยากรู้อยากเข้าใจความจริงทั้งหลาย ดังที่พระพุทธเจ้าได้รู้ได้เข้าใจแล้ว เป็นความประเสริฐอย่างยิ่ง เราอยากเห็นความจริงเป็นสมบัติสำหรับเราเอง ไม่เพียงแต่ได้ยิน

กิตติศัพท์กิตติคุณท่านว่าประเสริฐ ท่านหลุดพ้นอย่างนั้นท่านประเสริฐอย่างนี้ท่านนั้น
เรายังไม่พอใจ ยังอยากทราบทุกสิ่งทุกอย่างบรรดาธรรมที่ท่านรู้ท่านเห็นด้วยจิตใจของเรา
เราเอง เมื่ออยากทราบและดำเนินตามท่านเราก็ต้องทราบ ทั้งธรรมฝ่ายต่ำฝ่ายสูง ทั้ง
ฝ่ายดีฝ่ายชั่ว

ในวงสังฆธรรมนี้ทุกข์ สมุทัย เป็นฝ่ายต่ำ นิโรธคือความดับทุกข์เป็นฝ่ายสูง มรรค
คือข้อปฏิบัติเพื่อถอดถอนกิเลสเป็นฝ่ายสูง เราอยากทราบความจริงของสังฆธรรมทั้งสี่นี้
ประจักษ์ใจเราเอง และการพ้นจากกิเลสอาสวะเพราะรู้รอบในสังฆธรรมนั้น เราก็อยากจะ
พ้นด้วยความประจักษ์ใจเราเอง ไม่อยากทราบอย่างอื่นให้มากไปกว่าอยากจะทราบ
เรื่องของเรา

เพราะเราเป็นกองทุกข์ เราเป็นกองจักร เราเป็นผู้มีตหนาสาโหด เราต้องการ
ความฉลาด เราต้องการความแหลมคมภายในจิตใจ เราต้องการความหลุดพ้น เราจึง
พยายามเต็มความสามารถในทางความเพียร เพื่อรู้และละสังฆธรรม ใจถูกบีบถูกบังคับ
ถูกผูกมัดถูกจำจองอยู่ที่ตรงไหน จงแก้มันด้วยสติปัญญา ฟาดฟันลงไปตรงนั้นจน
แหลกแตกกระจายไม่มีชิ้นใดเหลือ ใจถึงความจริงล้วน ๆ นั้นแลท่านเรียกว่าหลุดพ้น
หลุดพ้นแล้วจากกิเลสซึ่งเคยเป็นนายเรามากก็กับที่กัลป์ หรือเคยเป็นศาสตราจารย์พรา
สอนเรามาเป็นเวลานาน ได้เห็นโทษของมันและถอดถอนมันออกไปหมดโดยสิ้นเชิง
แล้ว ใจเป็นอิสระเต็มภูมิ นี่แลคือที่สุดแห่งทุกข์ ที่สุดแห่งธรรม ที่สุดแห่งวิญจักร สิ้นสุด
ที่ใจนี้เองไม่สิ้นสุดในที่อื่นใด เพราะกิเลสและธรรมไม่มีอยู่ที่อื่น จึงขอให้ยอนจิตเข้ามา
พิจารณาในภายในใจด้วยดี ความสมหวังที่เคยหวังมานานจะสมบูรณ์ในใจที่ชำระถึงขั้น
บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว

ขออย่าอีกครั้ง จงเรียนจิตให้รู้ เรียนจิตรู้ทั่วถึงแล้วไม่มีอะไรสงสัยในโลกนี้ กว้าง
แคบไม่สำคัญ สำคัญที่เรียนจิตให้รู้เรื่องของจิต รู้กิเลสชนิดต่าง ๆ ที่แทรกอยู่ภายในจิต
จริง ๆ เป็นพอกับความต้องการ พระพุทธเจ้าเมื่อถึงนี้แล้วไม่ต้องการอะไรอีก สาวกทั้ง
หลายพอ ใคร ๆ ก็พอ เมื่อถึงขั้นเพียงพอแล้วพอ พอทั้งนั้น เพราะเป็นจิตเป็นธรรมที่
สมบูรณ์เต็มที่แล้วตลอดอนันตกาล

จึงขอยุติธรรมเทศนาเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

มายากิเลส

การฟังธรรมทางด้านปฏิบัติ ทั้งผู้เทศน์ทั้งผู้ฟัง ส่วนมากไม่ค่อยมีคำว่า “พิธี” เช่น ฟังพอเป็นพิธี เทศน์พอเป็นพิธี อย่างนี้ทางภาคปฏิบัติไม่ได้นำมาใช้กัน สำหรับผู้มุ่งอรรถมุ่งธรรมจริงๆ ไม่นำมาใช้ ถ้ามุ่งโลกามิสอยู่แล้วอาจนำมาใช้ แต่ถ้ามุ่งต่อโลกามิสก็ไม่เรียกว่า “ปฏิบัติ” มันขัดกันตรงนี้.

ทางด้านปฏิบัติแล้วไม่มีพิธีอะไรมาก ผู้เทศน์ตั้งใจเทศน์ให้ผู้ฟังได้รับความเข้าใจจริงๆ ด้วยเจตนา ผู้ฟังก็ตั้งใจฟังด้วยความสำรวมระวังจิตของตน ไม่ให้ส่งไปที่อื่น ๆ ในขณะที่ฟัง ทำความรู้สึกอยู่กับใจของตนเท่านั้น โดยไม่จำเป็นต้องส่งกระแสจิตออกมาภายนอกเพื่อรับเสียง เช่น ส่งออกมาสู่ผู้เทศน์ เป็นต้น อย่างนี้ไม่ควร เพราะจะขาดกำลังภายในใจ ที่จะฟังได้รับจากการฟัง ด้วยจิตจดจ่อต่อเนื่องกันอยู่เฉพาะภายใน

เมื่อได้ตั้งใจไว้เฉพาะหน้าคือมีความรู้สึกอยู่กับตัว นั้นแหละถ้าจะเทียบก็คือคนอยู่ในบ้านแขกคนมาจากที่ไหนเข้ามาเกี่ยวข้องกับบ้านนั้น เจ้าของก็รับทราบว่าเขาคนนั้นมาธุระอะไรบ้าง นอกจากเจ้าของไม่อยู่บ้านเสียเท่านั้น แม้เขาจะมาขโมยของไปก็ขึ้น ก็ร้อยก็พันอย่าง ก็ไม่ทราบได้เลย

จิตที่อยู่กับตัว ขณะท่านแสดงธรรมหนักเบา จะต้องรับทราบทุกระยะ เพราะใจอยู่กับตัวเหมือนคนอยู่ในบ้าน ถ้าความรู้สึกได้ส่งออกไปจากตัวเสีย การฟังเทศน์ก็ไม่เข้าใจ ไม่ค่อยรู้เรื่อง ผลไม่ค่อยเกิด ถ้าเป็นกิเลสสว่างเข้าไป เอาอะไรไปหมด เหมือนกับโจรผู้ร้ายขโมยของอะไรภายในบ้านก็ไม่รู้ เราไม่เคยทำจริงทำจัง จะไปตำหนิติเตียนดูโทษพระพุทธรูป พระสาวก และพุทธบริษัททั้งหลายว่า “เวลาพระพุทธรูปทรงเทศน์คนได้สำเร็จมรรค ผล นิพพาน” จะสำเร็จอย่างไรเพียงเทศน์เท่านั้น โดยผู้ฟังไม่ตั้งใจฟัง นอกจากคุยกันแข่งพระเทศน์เท่านั้น บางคนไม่เชื่อก็มีว่าผู้เทศน์จะสามารถยังผู้ฟังให้สำเร็จ มรรค ผล นิพพาน ได้ และผู้ฟังก็ไม่สามารถจะบรรลุธรรมได้ในขณะที่ฟัง

นี่เป็นความคิดเห็นของคนประเภทลอยลม หาหลักเกณฑ์ไม่ได้ สักแต่ว่าเท่านั้น ตามความลอยลมของตน ถือศาสนาที่สักแต่ว่าถือ ถ้ามว่าถือศาสนาอะไร ถือศาสนาพุทธ ก็มีแต่ชื่อของพระพุทธรูปเต็มปากเต็มคอ แต่ไม่เคยมีธรรมเข้าไปเกี่ยวข้องกับหัวใจเลย ขึ้นชื่อว่าพุทธ ว่าธรรม ว่าสงฆ์ ไม่ใช่เป็นของเล็กน้อย ไม่ใช่เป็นของเล่น ไม่ใช่ของพิธี ที่จะนำมาทำเล่น ๆ อย่างนั้น ประเภทที่เล่น ๆ นี้แหละเป็นประเภทที่ทำลายศาสนาได้อย่างแท้จริง ดังที่เราทราบ ๆ กัน จะมีเจตนาหรือไม่มีไม่สำคัญ เช่นไม้หลุดจากมือ

เราตกลงไปทับเท้าของเรานั้นก็เจ็บได้ ทั้ง ๆ ที่เจ้าของไม่มีเจตนา หรือมีดถูกมือเจ้าของ โดยไม่มีเจตนา หรือฟันมือก็เจ็บได้เป็นแผลได้ คำพูดที่เป็นภัยต่อศาสนาก็เป็นได้ ทำนองเดียวกันนี้

ท่านปฏิบัติจริง ๆ พระพุทธเจ้าก็ปฏิบัติจริง เอาเป็นเอาตายเข้าว่ากันจริง ๆ พระสาวกก็ปฏิบัติจริง ๆ ฟังจริง ๆ พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมด้วยพระเมตตา มีเจตนาเพื่อสัตว์โลกให้รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมตามกำลังความสามารถสัตว์โลก ทุกกระยะแห่งการ แสดงธรรมของพระองค์ ไม่ทรงลดละเจตนาที่หวังจะให้สัตว์โลกได้รับผลประโยชน์จากการ ฟังนั้นเลย ท่านเต็มเม็ดเต็มหน่วยในการปฏิบัติ เวลาตรัสธรรมก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย โลกทั้งหลายไม่มีใครที่จะสามารถทำได้อย่างพระองค์

นี่โลกปัจจุบัน คือพวกเราอาจจะลบล้าง คือปฏิเสธก็ได้ว่า “ไม่จริง”

ท่านทำถึงขนาดนั้นแต่เราว่า “ไม่จริง” เพราะเราไม่เคยทำอย่างท่านจะเอาความจริงมาจากไหน เห็นคนอื่นทำเราก็คัดค้าน เห็นคนอื่นขยันเราขี้เกียจ ก็ไปคัดค้านเขา เขาฉลาด เราโง่ ก็ไปตำหนิเขา ทั้งที่เราไม่มีความสามารถอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าท่านทรงสามารถทั้งด้านปฏิบัติ สามารถทั้งความรู้ความเห็นเต็มภูมิของพระองค์ การประทานพระโอวาทแก่สัตว์โลก จึงต้องประทานเต็มพระสติปัญญาความสามารถทุกสิ่งทุกอย่าง ให้สมภูมิกับคำว่า “ศาสดาของโลก” แม้ผู้ฟังก็ฟังด้วยเจตนาอย่างนั้นด้วย ผลไม่เป็นไปตามเจตนา ไม่เป็นไปตามการกระทำที่ถูกต้องดีงามจะเป็นอื่นไปได้อย่างไร ? เพราะเหตุกับผลเป็นความเกี่ยวเนื่องกันเป็นลำดับอยู่แล้ว การทำเต็มเม็ดเต็มหน่วย ผลจะไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยได้อย่างไร ต้องเต็ม ! ต้องได้ ! เพราะฉะนั้น ครั้งพุทธกาล ท่านแสดงธรรม ผู้บรรลุธรรมจึงมีเป็นจำนวนมาก ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมานี้

ครั้นตกมาสมัยทุกวันนี้ ศาสนาซึ่งเป็นของแท้ของจริง ของท่านผู้วิเศษ ของท่านผู้ทำจริงรู้จริงเห็นจริง สั่งสอนสัตว์โลกจริงด้วยธรรมนั้น ๆ แต่ธรรมเหล่านี้ถูกกลายเป็น “ธรรมพิธีไปตามโลก ซึ่งเป็นโลกพิธี ผู้นับถือกันเป็นพิธี ผลก็เป็นไปแบบวาง ๆ อย่างนั้นแล อะไรร ๆ เลื่อน ๆ ราง ๆ จางไปหมด ปลอมไปหมด เพราะหัวใจเราให้ปลอม ถ้าหัวใจไม่จริงเสียอย่างเดียว อะไรก็ปลอมไปหมด

เวลานี้ศาสนธรรมกำลังอยู่ในระยะหรือจุดนี้ ! ส่วนพวกเราจะอยู่ในจุดไหน ระยะใด จะเป็นแบบนี้หรือเป็นแบบไหน !

ถ้าเราต้องการเป็นแบบแก่ตัวเองตามหลักความจริง ที่ท่านสอนไว้ด้วยความจริง เราก็คงต้องทำจริง ปฏิบัติให้จริง นี่เป็นการเตือนให้เราทั้งหลายซึ่งเป็นกันเอง ได้ทราบถึง

ข้อเท็จจริงของศาสนาและผู้ปฏิบัติศาสนา ว่าผลจะเป็นจริงและได้รับมากน้อยเพียงไร หรือกลายเป็นโมฆะไปหมด เพราะเหตุผลที่กล่าวมานี้ไม่เป็นความจริง

การฟังธรรมซึ่งเป็นหลักสำคัญที่ปฏิเสธไม่ได้ในการรับผล ก็คือฟังด้วยความตั้งอกตั้งใจ มีความรู้กับมีสติกำกับอยู่กับตัวเป็นหลักใหญ่ เชื่อว่าได้ตั้งภาวนาไว้เรียบร้อยแล้ว การแสดงธรรมถ้าท่านผู้รู้จริงเห็นจริงแสดง จะไม่หนีธรรมของจริง ของจริงกับของจริงต้องเข้ากันได้ ผู้ฟัง ฟังจริง ๆ ผู้แสดง แสดงจริง ๆ แสดงด้วยอรรถธรรมอันเป็นข้อเท็จจริงจริง ๆ ไม่ได้คว่ำหรือลูบ ๆ คลำ ๆ มาแสดง ต้องเข้าใจตามหลักธรรมนั้น ๆ

ธรรมทั้งหมดท่านมีไว้เพื่ออะไร ? ถ้าเป็นน้ำ ก็มีไว้สำหรับอาบดื่มใช้สอย ชักฟอกหรือล้างสิ่งสกปรกโสภณทั้งหลาย ธรรมก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน เพราะพวกเราเป็นพวกสกปรกทั้งนั้น บรรดาจิตใจที่มีกิเลสเป็นจิตใจที่สกปรก กายวาจาที่เป็นรวงรังของกิเลส และจิตที่เป็นรวงรังของกิเลส มันจึงเป็นเรื่องสกปรกไปตาม ๆ กันกับกิเลสซึ่งมีอยู่ภายใน ท่านจึงต้องหาน้ำที่สะอาดคือธรรมมาสั่งสอน หรือชะล้างจิตใจของพวกเรา

ธรรมที่สะอาดก็คือ “สวากขาตธรรม” ตรัสไว้ชอบแล้ว นี่แสดงว่าสะอาดเต็มที่แล้ว “นียยานิกธรรม” เป็นธรรมที่รองรับ เหมือนกับน้ำเป็นเครื่องรองรับ ชะล้างสิ่งสกปรกทั้งหลายให้สะอาด เช่นนั้นได้ไม่เป็นอย่างอื่น ธรรมก็เป็นธรรมชาติที่สะอาดเช่นนั้น สำหรับชะล้างสิ่งสกปรกในหัวใจของสัตว์ให้สะอาด ขอให้หัวใจนี้จดจ่อเพื่อความสะอาดเถอะ ผลการฟังจะทำให้ใจสงบระงับ และสะอาดผ่องใสได้ไม่สงสัย เมื่อใจสงบผ่องใส กาย วาจา หากค่อยเป็นไปเอง เพราะนี่เป็นเครื่องมือเท่านั้น

ที่สำคัญจริง ๆ ก็คือใจซึ่งเป็นตัวการ หากใจยอมรับความจริง ใจยอมรับที่จะชักฟอกตัวเองแล้ว ต้องมีวันสะอาดขึ้นสักวันหนึ่งจนได้ จากน้ำสะอาดคือ “ธรรม” พระพุทธเจ้าทรงประกาศสอนโลก และทรงใช้ต่อโลกมานานแล้ว ได้รับผลที่พอใจมาโดยลำดับ แม้คำว่า “สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ” เรากล่าวถึงท่านเพื่อประโยชน์อะไร ถ้าไม่ใช่เป็นผู้สะอาดหมดจดเต็มที่แล้วจาก “น้ำ” คือพระสัจธรรมของพระพุทธเจ้า ชำระเสียจนสะอาด “ธมฺมํ สรรณํ คัจฉามิ” ซึ่งเป็นธรรมที่บริสุทธิ์แท้ ไม่ออกมาจากพระทัยที่บริสุทธิ์ของพระพุทธเจ้าจะออกมาจากไหน พระทัยที่จะบริสุทธิ์ได้ เพราะการชำระสะสาง การขัดเกลา การชำระล้างด้วยอรรถด้วยธรรม เป็นความจริงมาโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งถึงปัจจุบันเรานี้ ธรรมก็เป็นธรรมชาติที่สะอาดอยู่เสมอมา สำหรับล้างสิ่งสกปรกโสภณของสัตว์โลก

ถ้าเราคิดตามธรรมตาอย่างเผิน ๆ อย่างโลกที่สมมุติทั่ว ๆ ไปก็ว่า เรานี้สะอาดที่สุดไม่มีใครจะหยิ่งยิ่งกว่าคนใจ ไม่มีใครจะสะอาดยิ่งกว่าคนใจที่สกปรก ถ้าพูดตามธรรมแล้วเป็นอย่างนี้ เมื่อเราทราบที่เราสกปรกทางใจ ซึ่งเต็มไปด้วยกิเลสโสภณแล้ว

เราต้องเป็นผู้มุ่งต่ออรรถต่อธรรมเป็นเครื่องชะล้าง ดังที่ท่านทั้งหลายได้อุทิศสละเวล่ำเวลาหน้าที่การงาน ตลอดจนชีวิตจิตใจมาเพื่อบำเพ็ญตนเช่นนี้ จึงเป็นความถูกต้องตามแนวทางที่พระพุทธเจ้าทรงดำเนินมาที่เรียกว่า “อริยประเพณี” ประเพณีของพุทธบริษัทที่ดั่งงามของพระพุทธเจ้าท่านดำเนินมาอย่างนั้น จึงขอขอบคุณขออนุโมทนา กับท่านทั้งหลายไว้ในโอกาสนี้ด้วย นอกจากเป็นความดีสำหรับตนแล้ว ยังเป็นคติตัวอย่างแก่อนุชนรุ่นหลังอีกไม่มีสิ้นสุด

คำที่ว่าพวกเราสกปรกนี่ก็พอจะทราบกันได้ คำว่าสกปรก สกปรกเพราะอะไร? เพราะขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ขี้สามกonge เต็มอยู่บนหัว บนหัวอะไร ก็บนหัวใจนั่นแล นี่นักปราชญ์ทั้งหลายท่านดำหนิตีเตียน ท่านขยะแหยงมาก แต่พวกเราชอบจึงไม่รู้สีกตัว เมื่อไม่รู้สีกตัวก็ไม่รู้สึกสนใจในสิ่งที่จะนำมาชำระล้าง เห็นผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมก็ดูถูกเหยียดหยาม มีเยอะสมัยจรวดนี้จะว่ายังไง? เพราะความเห็นผิด ต้องผิดไปเรื่อย ๆ อะไรทำให้เห็นผิด? ถ้าไม่ใช่หัวใจที่เต็มไปด้วยกิเลสซึ่งเป็นตัวผิดทั้งเพนั้น ถ้าจิตใจผิดไปด้วยก็พาให้แสดงออกทุกแง่ทุกมุมผิดไปตาม ๆ กัน จนกระทั่งกาย วาจา ที่แสดงออกผิดไปทั้งนั้น เพราะสิ่งที่ทำผิดที่มีอยู่ภายในจิตใจนั้นไม่ต้องมากมายอะไรเลย ตัวนั้นเป็นตัวการ

พระพุทธเจ้าท่านจึงสอนให้ชำระให้ล้าง การฟังเทศน์ฟังธรรมก็เป็นการชะล้างจิตใจของตนด้วยธรรม คือในขณะที่ฟังธรรม ท่านว่ามีอานิสงส์เกิดขึ้นจากการฟังธรรม อานิสงส์คือ ผลที่เกิดขึ้นในขณะที่ฟังนั่นแล ทำจิตของเรา อย่างน้อยมีความสงบเย็นใจ รู้เหตุรู้ผล รู้ทางดีทางชั่ว และรู้วิธีจะปฏิบัติต่อตนเอง ข้อสำคัญ ใจมีผ่องใสขึ้น ได้รับความร่มเย็นในขณะที่ฟัง นี่คือผลที่เกิดขึ้นจากการฟังธรรม ท่านว่ามีอานิสงส์ ๕ เราจะคอยเอาอานิสงส์ที่ไหน ถ้าไม่เอาในขณะที่ฟัง เพราะการฟังก็คือการบำเพ็ญอยู่แล้ว ผลต้องเกิดตามมาในขณะนั้น ๆ มีความสงบเย็นใจเป็นต้น

หากว่ากิเลสอาสวะเป็นวัตถุ และเป็นตัวข้าศึก เช่นเสือร้ายเป็นต้นแล้ว คนเราจะอยู่ในโลกด้วยกันไม่ได้เลย มองดูคนไหนก็เห็นแต่เสือร้าย ทั้งเหยียบย่ำทั้งเดินเพ่นพ่าน ทั้งนั่งทั้งนอน ทั้งขับถ่าย ทั้งหยอกเล่นกัน ทั้งกตัญญูและถลกหนังเล่นอยู่บนหัวเหมือนกันหมด คนทั้งคนมีแต่เสือร้ายที่จืดจ้องย่องกัตอยู่บนหัวคน แล้วก็กตัญญูหัวคนลงไปเรื่อย ๆ ไม่หยุด นอนอยู่ก็กัต ยืนอยู่ก็กัต เดินอยู่ก็กัต นั่งอยู่ก็กัต อะไร ๆ ก็กัตทั้งนั้น กิริยาความเคลื่อนไหวต่าง ๆ มีแต่เสือร้ายมันกัตมันฉีกอยู่ตลอดเวลา จะหาเนื้อหาหนังกินหาเอ็นหากระดูกมาจากที่ไหน ให้ติดให้ต่อกันเป็นรูปเป็นกาย เป็นหญิงเป็นชาย เป็นสัตว์เป็นบุคคล เป็นเราเป็นท่านอย่างที่เป็นอยู่นี้ได้เล่า มองดูคนนั้นก็เป็นอย่างนี้ มองดู

คนนี้ก็แบบนั้น เข้มไปด้วยบุพโพลีโหดน้ำเน่าน้ำหนอง เพราะถูกเสี้ยนกัตมันจึกมันทำลายอวัยวะส่วนต่างๆ ของมนุษย์เรา

กรุณาดูวอดลายของกิเลสมันแสดงออกกับโลกทุกๆ ไป เป็นอย่างนี้ ถ้ากิเลสมันเป็นตัวเป็นตนอย่างนี้ แต่มันไม่ได้เป็นตนเป็นตัวอย่างนี้ โลกจึงไม่เห็นโทษของมัน และกลับเห็นว่าเป็นของดีเสียอีก เมื่อไปเสกสรรมันว่าเป็นของดี คือเห็นของชั่วว่าเป็นของดี เห็นของดีว่าเป็นของชั่วแล้ว ผลก็ต้องกลับตาลปัตรกันไป สิ่งที่จะควรจะได้รับเป็นความสุข แต่มันกลายเป็นความทุกข์ไปหมด ที่โลกร้อน ร้อนเพราะอะไร? ถ้าไม่ใช่เพราะกิเลสเพราะความโลภมาก เพราะความเห็นแก่ตัวมาก เป็นต้น

ทุกวันนี้เขาพูดว่า “โลกเจริญ” มันเจริญที่ตรงไหน? ถ้าพูดตามหลักความจริงแล้วมันเจริญที่ตรงไหน คนกำลังจะถูกเผาทั้งเป็นกันอยู่แล้ว เพราะความทุกข์มันสุมหัวใจเวลานี้ จะหาความเจริญมาจากไหน ความเจริญก็ต้องเป็นความสงบสุข ความสะอาดสบาย ความเป็นอยู่สบาย หน้าที่การงานสะดวกสบาย การคบค้าสมาคมสะดวกสบาย อยู่ด้วยกันเป็นหมู่เป็นคณะมีจำนวนมากน้อย เป็นความสะอาดสบาย ไม่ทะเลาะเบาะแว้ง ไม่แข่งดิบแข่งดีที่เรียกว่า “แข่งกิเลสกัน” ไม่ฆ่าไม่ตี ไม่แย่งไม่ชิง ไม่คดไม่โกง ไม่กดขี่บังคับ ไม่ริดไม่ไถ ซึ่งกันและกัน อันเป็นการทำลายสมบัติและจิตใจของกันและกัน

ในขณะที่เดียวกัน ต่างก็เห็นอกเห็นใจกัน เมตตาสงสารกัน เฉลี่ยเผื่อแผ่ ให้ความเสมอภาคด้วยความมีเมตตากรุณาต่อกัน ไม่อิจฉาริษยากัน ไม่เบียดเบียนกัน อยู่ด้วยกันฉันพี่น้องเลือดเนื้ออันเดียวกัน จะเรียกว่าโลกเจริญได้ตามความจริง โลกได้รับความสงบสุขทั่วหน้ากัน ทุกคนมีคนจน คนโง่คนฉลาด โลกไม่ดูถูกเหยียดหยามกันและกัน นำความยิ้มแย้มแจ่มใสออกทักทายกัน ไม่แสดงอาการบูดบึ้งใส่กัน ต่างคนต่างมีเหตุมีผลเป็นหลักดำเนิน

เมื่อพูดตามความเป็นจริงแล้ว ทุกวันนี้โลกเป็นอย่างนี้ไหม? ถ้าเป็นอย่างนี้เรียกว่าโลกเจริญจริง แต่ทั้งๆ ที่ว่า “เวลานี้โลกกำลังเจริญ” จึงทำให้สงสัยว่ามันเจริญอะไรบ้าง? เจริญที่ตรงไหน?

ถ้าเจริญด้วยวัตถุเครื่องก่อสร้าง จะสร้างเท่าไรก็ได้ ถ้าไม่แบกกongทุกข์เพราะอะไรท่วมหัวนะ

ที่นี่ย้อนเข้ามาหาตัวของเรา วันหนึ่งคืนหนึ่งตั้งแต่ตื่นขึ้นมา หมุนตัวเป็นเกลียวอยู่ตลอดเวลาเหมือนกงจักร การที่กายและใจหมุนเป็นกงจักร ไม่มีเวลาพักผ่อนตัวบ้างเลยเช่นนี้เป็นความสุขหรือ? คนเดินทางไม่หยุด คนวิ่งไม่มีเวลาหยุด เป็นความสุขหรือ? ความจริงต้องมีเวลาพักผ่อนนอนหลับให้สบายบ้าง คนเราถึงจะมีความสุข การ

คิดมากต้องวุ่นมากทุกข์มาก ถ้าหนักเข้าต้องเป็นโรคประสาท ธาตุชั้นที่เต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บ ทั้งเจ็บหัว ปวดท้อง เต็มอวัยวะ คนนั้นมีความสุขหรือ?

กิเลสมันชอบมันไขมันกัดมันฉีกอยู่ตลอดเวลา ทุกอาการที่เคลื่อนไหวแห่งจิตใจ นั้นมีความสุขหรือ? โลกเจริญแล้วหรืออย่างนั้น? ความกัดฉีกของกิเลส ผลที่เกิดขึ้นจากการกัดการฉีกของกิเลสมันก็มีแต่กองทุกข์ทั้งนั้น หาความสุขไม่มี เมื่อเป็นเช่นนี้จะเอาความสุขมาจากไหน? เวลาที่ย้อนเข้ามาดูที่ตัวเรา มันก็เป็นไฟอยู่ภายในจิตใจ เพราะกิเลสก่อไฟเผาใจอยู่ตลอดเวลา “ราคคฺคินา โทสคฺคินา โมหคฺคินา” นั้น ฟังซิ! “ไฟคือราคะ ไฟคือโทสะ ไฟคือโมหะ” ไฟคือความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเผาอยู่ที่ใจ

ขึ้นชื่อว่า “ไฟ” ไม่ว่าจะก่อที่ในเวลาใดมันร้อนที่นั่น ถ้าไฟที่มันลุกโพล่งขึ้นมาภายในจิตใจ คือไฟโลภะ โทสะ โมหะ มันต้องเผาที่จิตใจ แม้กายก็จำต้องรับทุกข์ไปด้วย รับประทานไม่ได้ นอนไม่หลับ ไม่มีแรง

ตามหลักธรรมท่านสอนไว้ว่า “โก นุ หาสฺ กิमानนุโท นิจฺจํ ปชฺชชลิเต สติ อนฺธกาเรน โอนทฺธา ปทีปํ น คเวสธ” เป็นต้น เมื่อโลกสันนิบาสนี้ เต็มไปด้วยความมืดมนอนธการ เพราะอำนาจแห่งกิเลสตัดหนามันแผดเผาอยู่ตลอดเวลา พวกท่านทั้งหลาย เพลิดเพลินหัวเราะรำเริงกันหาอะไร? ทำไมจึงไม่รีบแสวงหาที่พึ่ง มาเพลินอยู่กับไฟทำไมกัน เพราะ “ความลืมหืมตา ประมาท” นั่น! ท่านสอนฟังซิ ถึงใจไหม? พระพุทธเจ้าสอนโลกนะ

ถ้าเราฟังเพื่อถอดถอนกิเลส มันถึงใจจนน่าละอายตัวเอง เมื่อฟังด้วยความถึงใจแล้ว ทำไมจิตใจจะไม่เห็นโทษ และมีความกระหึ่มต่อคุณงามความดีทั้งหลาย ทำไมจะไม่มีความพอใจแก่กิเลสตัดหาอาสวะ ซึ่งลุกเป็นไฟทั้งกองอยู่ในจิตใจอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยเล่า และกิเลสทำไมจะไม่หลุดลอยออกไป เมื่อได้ทำความเพียรถอดถอนมันด้วยความถึงใจ ด้วยความเห็นโทษของกิเลสอย่างถึงใจ ของผู้แสวงหาความจริงอย่างเต็มใจ

นี่แหละบรรดาสาวกและพุทธบริษัททั้งหลายที่ท่านรู้เห็นธรรม เวลาท่านเห็นโทษก็เห็นอย่างถึงใจจริงๆ การทำความเพียรพยายามถอดถอน ก็ทำอย่างถึงใจ เวลาารู้จึ้งรู้ถึงเหตุถึงผลถึงจิตถึงใจจริงๆ และถึงความหลุดพ้นไปด้วยความถึงใจ ไม่ใช่เป็นเรื่อง “พิธี” เช่น รับศีลก็รับศีลพอเป็นพิธี อะไรๆ ก็ทำเป็นพิธี ฟังธรรมก็พอเป็นพิธี ประพฤติปฏิบัติธรรมซึ่งเป็นของประเสริฐก็พอเป็นพิธี เหมือนกับเด็กเล่นตุ๊กตาทัน

แต่ศาสนาไม่ใช่เด็ก และไม่ใช่เรื่องของเด็ก จึงเข้ากันไม่ได้

พระพุทธเจ้าทั้งพระองค์เป็นผู้ประทานศาสนาไว้ พระพุทธเจ้าไม่ใช่เด็ก ศาสนธรรมไม่ใช่ศาสนธรรมของเด็ก ผู้ปฏิบัติศาสนาคือพุทธบริษัท จึงไม่ควรนำเรื่องของเด็ก

เข้ามาแทรกกับตัวเอง ในกิริยาแห่งการทำเกี่ยวกับศาสนา “พอเป็นพิธี” นี้ โลกเลยเป็นพิธีไปหมดในทางศาสนา แล้วจะหาผลอันแท้จริงมาจากไหน? เมื่อมีแต่พิธีเต็มจิตเต็มใจ เต็มอาการทุกอย่างที่เกี่ยวข้อกับศาสนาในงานต่างๆ พวกนั้นทราบหรือยังว่า กิเลสมันมีพิธีที่ไหน เวลามันจะกัดหัวคน มันมีพิธีไหม? เราดูซิ มันตั้งทำตั้งทางยกครูยกคันทำพิธีรีตองต่างๆ ก่อนไหม เวลามันจะขยี้หัวใจคนนะ

ความโลภมันเกิดขึ้นมาทันที เมื่อได้โอกาสที่มันจะแสดงความโลภ แสดงความโกรธ ความหลง มันแสดงอาการออกมา ออกมาด้วยกิเลสประเภทต่างๆ ทันที มันไม่ได้คอยหาพิธีรีตองเหมือนกับพวกเราที่จะคอยข่มมัน และแล้วก็ฆ่าพอเป็นพิธี ดีเพียงหน้าๆ พอให้มันหัวเราะเยาะเย้ยว่า “มนุษย์นี้มันช่างกลัวเราเสียจริงๆ ยิ่งกว่าหมากลัวเสือ มาหยอกเราเล่นเพียงหน้าๆ แล้วก็รีบวิ่งใส่หมอน นอนคอยเรต่าน้ำพริกไปจิ้มกันที่นั่น ชนิดหมอบราบไม่มีทางต่อสู้อยู่เลย” นั่นฟังดูซิ ความเพียรเราเพื่อจะฆ่ากิเลส มันจะเข้ากันได้ไหม? เรากลัวบ้างไหม? ถ้ากิเลสเป็นเหมือนกับเสือร้ายสักตัวหนึ่ง อยู่บนหัวใคร หัวเราทุกคน มีแต่เสือรุมก็ต่ออยู่ทั้งวันทั้งคืน ยืน เดิน นั่ง นอน มองไปทางไหนก็มีแต่เสือรุมก็ต่ออวัยวะจนแทบไม่มีเหลือ ทั้งกัดทั้งฉีก ไปไหนมันก็กัดก็ฉีกไปเรื่อย เดินไปมันก็กัดก็ฉีกไปเรื่อย เราจะดูได้ไหม? ตอบแทนว่า “ดูไม่ได้เลย” ต้องพากันวิ่งแน่นบ ยิ่งกว่าหมากลัวเสือนั้นแล ทั้งจะมีอะไรบ้างก็ไม่ทราบจะหลุดเรียกรวดไปตามทางนะ คิดเอาเองเถอะ ชี้เกียจบอกเสียทุกแง่ทุกมุม

แต่นี้กิเลสมันไม่เป็นตนเป็นตัวเช่นนั้น มันกัดมันฉีกอยู่ภายใน เรายังนอนเคลิ้มให้มันกัดมันฉีกอย่างสบายไปอีก แล้วจะหาทางแก้กิเลสได้อย่างไร เมื่อไม่ทราบว่ากิเลสไม่ทราบความกัดของกิเลส และไม่ทราบความทุกข์ที่กิเลสสร้างขึ้นบนหัวใจ เราจะหาทางแก้กิเลสได้อย่างไร นี่แหละที่พวกเราไม่ทันกลมายากิเลส เราเป็นคนอภัพ ก็อภัพเพราะกิเลสมันบังคับนี้แล ธรรมแท้ไม่เคยทำคนให้อภัพ นอกจากส่งเสริมคนให้ได้อย่างเดียว

ถ้าแก้กิเลสออกจากใจได้เป็นลำดับแล้ว วิชาไม่ต้องบอกจะค่อยดีขึ้นมาเอง ดีขึ้นด้วยความดีของเราที่ทำอยู่เสมอ การให้ทานก็เป็นการสร้างวิชา การรักษาศีลก็เป็นการสร้างวิชา การเจริญเมตตาภาวนาก็เป็นการสร้างวิชา ถ้าทำด้วยเจตนาอันถูกต้อง ไม่ทำสักแต่ว่า “พอเป็นพิธี”

ทานถ้าทำพอเป็นพิธีเฉยๆ ก็สักแต่ว่าทาน ไม่มีผลมาก ศีลก็สักแต่ว่าพอเป็นพิธี แต่เวลาล่วงเกินศีลไม่ล่วงพอเป็นพิธี มันล่วงเกินจริงๆ ทำศีลให้ขาดจริงๆ ภาวนาก็พอเป็นพิธี แต่เวลาล่วง ความง่วงเข้ามาครอบงำไม่ใช่พิธี ล้มตุมลงจริงๆ ถ้าหมอนไม่รับไว้ กิเลสต้องยุ่งเผาศพ เพราะไม่ได้นอนพอเป็นพิธีนี้ มันนอนหลับเสียจริงๆ หลับ

ครอกๆ เหมือนคนตาย มันไม่เป็นพิธี เมื่อถึงเวลาสิ่งเหล่านี้เข้ามาเกี่ยวข้องแล้ว แต่เวลาบำเพ็ญธรรมนั้นทำพอเป็นพิธี นี่แหละมันจึงไม่ทันการ ไม่ทันกลมายาของกิเลส จึงต้องยอมเป็นพลพรรคของกิเลส ให้กิเลสย้ายชุดรีดกดขี่บังคับทั้งวันทั้งคืนทั้งปีทั้งเดือน ทั้งภพทั้งชาติ ตลอดกัปตลอดกาลป์ ยังไม่สามารถจะทราบได้ว่า วันไหนเราพอจะรู้จักเงาของกิเลสบ้าง มันทำเราด้วยวิธีใดบ้าง มันมีเงาไหม? ถ้าไม่เห็นตัวมันพอเห็นเงาบ้างก็ยังมี เช่นกิเลสมันตั้งหมัดตั้งมวยใส่เรา พอมองเห็นเขาบ้างก็ยังน่าดู แม้ไม่เห็นตัวตนเขาแต่พอมองเห็นเงามันก็ยังน่าดู แต่นี่เราไม่เห็นจนกระทั่งเงาของกิเลสที่มันฆ่าคน ทำลายคน เบียดเบียนคน ทรมานคน กดขี่บังคับคน แล้วเราจะไปแก้กิเลสได้ที่ตรงไหน? เมื่อเงามันเรายังไม่เห็นเลย ไม่ต้องพูดถึงตัวมันว่าอยู่ที่ไหนและทำลายคนด้วยวิธีใดบ้าง

เอ้า! ทีนี้เพื่อให้รู้ เพื่อให้ทราบเงาของมันและตัวของมัน จึงกำหนดความรู้คือจิต สติเป็นเครื่องกำกับเข้าสู่ภายในกายภายในใจของตน หูจะออกไปรับกับเรื่องอะไร เจ้าของหูนี้คือความรู้ สติปัญญาของมันออกไปกระทบกับเรื่องอะไร รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส เข้ามาสัมผัส จะเข้ามาสัมผัสจิตใจทั้งหมดซึ่งเป็นผู้รับทราบ นอกจากตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจเป็นตัวการสำคัญ ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบและรับผลโดยประการทั้งปวงจากอายตนะเหล่านี้ ซึ่งไปก่อเรื่องก่อราว แล้วนำผลโยนมาให้จิตเป็นผู้รับบาปหาบทุกซึ่ไม่มีวันเวลาปลงวางเท่านั้น ถ้ากำหนดอย่างนี้ เราจะทราบทั้งเงาของกิเลสทั้งตัวของกิเลส ว่ามันมาด้วยเหตุใดผลใด มันมาด้วยอาการอะไร ผู้ที่ออกต้อนรับคือใจเรา มันออกต้อนรับกิเลส ยอมรับกิเลส มันยอมรับด้วยเหตุใด เราจะทราบในขณะเดียวกันเมื่อทราบแล้วก็มีทางที่แก้ไขและถอดถอนได้

เอ้า ตั้งสติลงที่ตัวรู้ คือใจนั้นแล ตัวคะนองอยู่ตรงนั้น ทำไมใจจึงคะนอง เพราะกิเลสทำให้คะนอง พาให้ตื่นรนกวัดแกว่ง และแสดงขึ้นมาจากตรงนั้น เมื่อมีสติแล้วจะรู้ความกระเพื่อมของจิต เบื้องต้นเรากำหนดรู้อย่างนี้ พยายามกำหนดให้รู้โดยมีบทธรรมกำกับ ไม้คอยตี อาศัยไม้คือธรรมบทนั้นๆ คอยกำกับ ไม้ให้มันไหลขึ้นมาได้ ดีด้วยบทธรรมให้ถึยิบลงไป เช่น “พุทโธ ะ” เป็นต้น แล้วจิตจะมีความสงบ เมื่อสงบแล้วจะเย็นลงไป ะ สงบแน่วลงจริงๆ นั่นแหละคุณค่าแห่งความสงบจะเห็นประจักษ์ในขณะเดียวกันจะเห็นโทษแห่งความฟุ้งซ่านของจิต ว่าเทียวก่อความทุกข์ให้เราไม่น้อยเพียงไร เพราะความฟุ้งซ่าน

นี่เป็นสาเหตุที่จะให้เราทราบในวาระต่อไปของกิเลสประเภทต่างๆ ว่า เงาก็พอทราบหรือว่าตัวก็พอทราบแล้ว ความฟุ้งซ่านเราก็ทราบว่ามันเป็นภัย ความสงบเราก็ทราบว่าให้คุณ จะสงบด้วยวิธีใดก็ทราบ คือด้วยวิธีการภาวนาด้วยความมีสติ

เมื่อทราบในเงื่อนไขหนึ่งแล้ว ต่อไปก็จะทราบไปโดยลำดับ เพราะสติย่อมมีความแก่กล้าขึ้นได้ในเมื่อได้รับการบำรุงส่งเสริมอยู่เสมอ ปัญญาก็สามารถได้ เฉลียวฉลาดได้ คนเราไม่ใช่คนโง่งอยู่ตลอดเวลา ถึงคราวจะฉลาดฉลาดได้ ถ้าเจ้าของสนใจเพื่อความฉลาด นอกจากจะนอนอยู่เฉยๆ เหมือนหมูอยู่ในเล้าในตมในโคลนเท่านั้น จะหาความฉลาดไม่ได้จนกระทั่งวันตาย และตลอดก็ปตลอดกลับ จะจมอยู่ใน “วิภูสงสาร” ตลอดไปเพราะความโง่งพาให้จม เราไม่ใช่ผู้ต้องการจะจมด้วยความโง่งเช่นนั้น เรามาเสาะแสวงหาความฉลาดเพื่อจะปลดเปลื้องความโง่งของตน ให้ใจดีตื่นจากตมจากโคลนทั้งหลาย คือกิเลสอาสวะประเภทต่างๆ กลายเป็นอิสระเสรีขึ้นมา เราต้องทำความพยายามให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย จิตสงบด้วยการบังคับ ด้วยความมีสติ โดยอาศัยบทธรรมเป็นเครื่องกำกับ เป็นผลขั้นหนึ่งขึ้นมาแล้ว

แต่คำว่า “ขั้นนั้นขั้นนี้” ไม่อยากจะเรียกให้เสียเวลา สงบหรือไม่สงบมันก็ทราบภายในตัวเองนั่นแล เหมือนเรารับประทานอาหาร มันถึงขั้นไหนแล้วเวลานี้? เราก็ไม่เห็นถามกันนี่นา เริ่มรับประทานเบื้องต้นสำเร็จขั้นไหนไม่เห็นว่าเป็นไรไปๆ จนกระทั่งอิ่มก็รู้เอง ไม่จำเป็นต้องเอาชั้นเอาภูมิไปหาความอิม อันนี้ก็เหมือนกันใจรู้ ไม่มีอะไรที่จะรู้ยิ่งกว่าใจ ทุกข์ก็รู้ สุขก็รู้ ดีรู้ ชั่วรู้ ร้อนรู้ หนาวรู้ รู้ไปทั้งนั้น เป็นผู้รู้อยู่ตลอดเวลา ใจนี้แหละเป็นผู้รับรู้

เมื่อได้สร้างสติปัญญาเป็นเครื่องกำกับใจด้วยดีแล้ว ใจจะเด่นขึ้นด้วยความรู้ ความสงบ และมีความชำนาญชำนาญไปโดยลำดับ เอ้า จะพิจารณาแยกแยะเหตุผลต่างๆ ที่จิตไปติดพันเกี่ยวข้องกับเรื่องอะไรจึงกลายเป็นไฟขึ้นมาเผาตัวเอง ก็จจะทราบทั้งร่องรอยและตัวเหตุตัวผลของมันอีกด้วย จิตมีความรู้อันเดียวเท่านั้น

สติมีความระลึกแล้วดับไป ๆ เรียกว่า สติ ปัญญาคือความสอดส่อง ความใคร่ครวญ ใคร่ครวญก็ใคร่ครวญเรื่องของตัวเองนั่นแหละ

“อนิจจัง” ท่านว่า นี่เป็นแผนที่ของปัญญานะ “ทุกข์ อนตตา” นี่เป็นแผนที่แนวทางเดินของปัญญา จึงเรียกว่า “หินลับปัญญา”

พิจารณาเรื่อง “อนิจจัง” มันเป็นอะไร อนิจจัง นี้? ไตร่ตรองไปเรื่อยๆ นับจากขั้นหนึ่ง สองขั้น สามขั้น จนกระทั่งรอบตัว รอบโลกธาตุแต่ละอย่างๆ เป็นอนิจจังทั้งสิ้น นี่ก็ทราบด้วยปัญญา เมื่อทราบชัดด้วยปัญญาว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอนิจจังหมดแล้ว เราจะไปนอนใจตายใจติดกับสิ่งเหล่านั้นได้อย่างไร ทั้งที่รู้ว่ามันเป็นอนิจจังอย่างประจักษ์ใจ การพิจารณาธรรมให้ประจักษ์ใจเป็นอย่างนี้

ทุกข์ก็ทราบ มันแสดงอยู่ตลอดเวลา มันเป็นภัยจริงๆ ก็ทราบ แล้วใจจะชินกับทุกข์ได้อย่างไร ไม่ชิน ไม่เคยได้ยินว่าใครเคยชินกับความทุกข์ ถ้าเราอยากรู้ชัด ๆ ก็ลอง

เอามือจ่อเข้าไปในไฟดูซิ มันจะชินไหม? เราอยู่กับไฟมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งบัดนี้ มันชินกับความร้อนที่จะทำให้เราทุกข์นั้นไหม? ไม่เคยชิน พอมือจ่อลงไปบีบมันก็จะถอนมือทันที มือย้อนกลับบีบทันที กระตุกตัวเองทันที เพราะความร้อนมันแผดเผาทนอยู่ไม่ได้ นั่น! มันชินไปได้ยังไง? พิจารณาให้เห็นชัดด้วยปัญญาอย่างถึงใจจริง

คำว่า “อนตตา” มันว่างไปหมด เราเสกสรรเอาเฉย ๆ ว่านั่นเป็นตัว นั่นเป็นตน นั่นเป็นสัตว์ นั่นเป็นบุคคล แม้แต่ก้อนธาตุที่อยู่ในร่างกายของเรานี้ มันก็ว่างจากความ เป็นตนเป็นตัวอยู่แล้วโดยธรรมชาติของมัน แต่เรามาเสกสรรเอาว่ามันเป็นก้อนเป็นกลุ่ม จากนั้นก็ว่า “เป็นเราเป็นของเรา” ธรรมชาติจริงๆ แล้ว อนตตา มันว่างจากความ เป็นตนเป็นตัวเป็นสัตว์เป็นบุคคลไปหมดอยู่แล้ว จึงพิจารณาให้เห็นตามหลัก ธรรมชาติอย่างนี้ จิตจะได้ถอยตัวเข้ามาจากความลุ่มหลงนั้นๆ แล้วปล่อยความกังวลได้ ในสภาวะทั้งหลายซึ่งเป็น “อนิจจัง ทุกขัง อนตตา”

ทราบโดยทาง “ปัญญา” ทราบอย่างถึงใจ จิตเมื่อได้ถอยถอนตัวหรือได้เปิด เผยหรือฟื้นตนจากสิ่งที่ปิดบังทั้งหลาย โดยความรู้ชัดว่าสิ่งเหล่านี้เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนต ตา แล้ว ทำไมจิตจะไม่โล่ง ทำไมจิตจะไม่สว่างไสว ทำไมจิตจะไม่เบา ทำไมจิตจะไม่ อัจฉริยะ ทำไมจิตจะไม่ผ่องใสและเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ ต้องเป็นของอัศจรรย์อย่างแน นอนไม่ต้องสงสัย

ที่จิตไม่แสดงความอัศจรรย์ให้เจ้าของเห็นเลย ก็เพราะมีแต่สิ่งสกปรกโสภณ ที่หากคุณค่าไม่ได้มันครอบจิตอยู่ จิตจึงกลายเป็นนักโทษทั้งดวง แล้วจะมีคุณค่าที่ ไหน เพราะมันเป็นนักโทษทั้งดวง เพราะธรรมชาติที่เป็นโทษมันอยู่กับจิต คือกิเลสทั้ง หลายนั้นแล

พอเปิดออกไป ๆ อุปาทานการยึดมั่นถือมั่นเปิดเผยตัวออกไปโดยลำดับ ๆ ความสว่างกระจ่างแจ้งของจิต ความเป็นอิสระของจิตตามขั้นนั้นๆ ไม่ต้องถาม เบาหวิ เลย อยู่ที่ไหนก็เพลินและเบาไปหมด แต่ก่อนเคยแบกหามจนหนักแก็หาที่ปลงวางไม่ ได้ นอนก็แบก นั่งก็แบก ยืนก็แบก แบกอยู่อย่างนั้นแหละ แบกอุปาทานความหนัก ภู เขาทั้งลูกว่ามันใหญ่โตมันหนัก เราได้เคยแบกมันบ้างแล้วหรือ? เราถึงจะทราบว่ามัน หนัก เรายังไม่เคยแบกเรายังไม่หาญพูดได้ ดูตัวที่มันหนัก ๆ คือ “เบญจขันธ์นี่นะ” มันหนักอยู่ตรงนี้ ยิ่งมีความเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วยิ่งลุกไม่ขึ้นเอาเลย ต้องให้คนอื่นช่วย พยุงช่วยก็เจ็บหนักเข้าอีก ด้วยการเจ็บป่วยในอวัยวะต่างๆ มันทั้งหนัก ทั้งเจ็บทั้งปวด เลยเพิ่มเป็นเรื่องหนักไปหมด นี้แลตัวหนักจริงๆ ท่านจึงว่า “ภารา หเว ปรณฺจกฺขนุ

ธา” ภาระอันหนักจริง ๆ ก็คือเบญจขันธ์ ท่านไม่ได้บอกว่าภาระอันหนักจริงคือภูเขา ท่านไม่เห็นว่

เราพิจารณาให้เห็นจริงอย่างนี้ อันนี้แลเป็นเครื่องทักจิตใจเรา พิจารณาให้รู้ใน อากาหทั้ง ๕ นี้ มันคือไตรลักษณ์ทั้งนั้น เราอย่าไปอาจหาญ อย่าไปเอื้อม อย่าไปจับ อย่าไปยึด อย่าไปแบกหามมันหนัก เข้าไปแบกมันหนักจริง ๆ ถ้าปล่อยเสียมันก็เบา ปล่อยด้วยปัญญาให้รู้ชัดตามความเป็นจริง จิตจะเพลिन มีความรื่นเริงบันเทิง อยู่ที่ไหน ก็รื่นเริง อยู่ในป่าในเขาอดอิมเป็นตายอะไร มีแต่ความรื่นเริงบันเทิงในธรรมทั้งหลาย

“ธมมปีติ สุขุ เสติ” ผู้มีปีติในธรรมย่อมอยู่เป็นสุข อันนี้ยังหยาบไป เมื่อเข้า ถึงขั้นนี้แล้ว คือว่าละเอียดยังยิ่ง มีความสุขละเอียดเป็นพื้นฐาน นอนก็เป็นสุข นั่ง ก็ เป็นสุข ยืน เดิน อยู่ก็เป็นสุขทั้งนั้น อดอิมเป็นสุข สบายไปหมด หมดความกังวล หมด ภาระเป็นเครื่องกดถ่วงจิตใจ

เอ้า! เพื่อให้กิเลสทั้งมวลสิ้นซากไปเสียไม่ให้มีอะไรเหลือ ต้นไม้เราตัดกิ่งตัด ก้านตัดต้นมันออกหมด ยังเหลือแต่หัวตอ รากแก้วรากฝอย ขุดต้นมันขึ้นมา เอาเผาไฟ เสียให้สิ้นซากหมดเท่านั้น ต้นไม้ต้นนั้นไม่มีทางเกิดได้อีกเลย

จิตก็เหมือนกัน ถอนรากแก้วซึ่งอยู่ภายในจิต ท่านเรียก “อวิชชา” ใจปล่อย ะไร ๆ หมด แต่ตัวเองก็มาอัศจรรย์อ้อยอิ่งอยู่กับความสง่าผ่าเผย ความละเอียดลออ ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสประเภทละเอียด พิจารณาเข้าอีกให้พอ นี่ก็คือกองไตรลักษณ์อีก เช่นเดียวกัน อย่าถือว่าเป็นเรา มันเราอะไรกัน เป็นกอง อนิจจัง ทุกขัง อนตตตา อัน ละเอียดต่างหากนี้ กิเลสตัวร้ายยังว่าเป็นเราอยู่หรือ? ความผ่องใสที่ควรจะผ่านไปได้ ถือไว้ทำไม อันนี้เป็นกิเลสประเภทหนึ่งทีละเอียดมากเกินกว่าสติปัญญาธรรมดาจะรู้ เห็นได้ ต้องเป็นสติปัญญาอัตโนมัติกำจัดมัน

นี่เวลาข่อนจิตเข้ามา เมื่อไม่มีที่พิจารณาจริง ๆ ก็ต้องข่อนจิตเข้ามาพิจารณา ธรรมชั้นละเอียดสุดนั่นคือ กิเลสตัวละเอียดอันเป็นจุดสุดท้าย “สพฺเพ ธมฺมา นาลํ อภิ นิเวสยา” ธรรมทั้งปวงไม่ควรถือมั่น นั่นเมื่อถึงจุดสุดท้ายแล้วก็ “สพฺเพ ธมฺมา อนต ตา” ธรรมทั้งปวงเป็น อนตตตา ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นส่วนหยาบส่วนละเอียด ตลอดความ ผ่องใส ความเศร้าหมองทั้งสิ้นที่มีอยู่ภายในจิตโดยเฉพาะ เป็น อนตตตา ทั้งสิ้น

ผู้ปฏิบัติจงพิจารณาจิตดวงผ่องใส ให้เห็นเช่นเดียวกับสภาวะธรรมทั้งหลาย ธรรมทั้งปวงเป็น อนตตตา ธรรมทั้งปวงจึงไม่ควรถือมั่น จากสิ่งนี้เองที่ไม่ควรถือมั่น พอ พิจารณาเต็มที่เต็มภูมิของปัญญาแล้ว สลัดพบเดียวหมด เมื่อสมมุติทั้งปวงไม่ว่าหยาบ

กลาง ละเอียดได้สิ้นสุดไปจากใจแล้ว ปัญหาอะไรที่จะมีอีกต่อไป? ไม่มี! หหมด! นั่นแหละท่านผู้หมดทุกข์ท่านหมดอย่างนี้ นั่นแลผู้เหนือกิเลส

กิเลสมากัดมาฉีกเหมือนเสื้อโคร่งดั่งที่กล่าวมาแล้วนี้ เป็นอันยุติกันเพียงเท่านี้ เพราะถูกฆ่าหมดฉิบหายไม่มีเหลือเลย กิเลสทุกประเภทที่ท่านเปรียบเหมือนเสื้อโคร่ง ถูกฆ่าด้วยสติปัญญาอันแหลมคม คือมหาสติมหาปัญญา สิ้นซากไปหมด เสวย อมตธรรม โดยหลักธรรมชาติ นี่คือผลแห่งการปฏิบัติอย่างแท้จริงเป็นอย่างนี้ เพราะธรรมเป็นธรรมชาติที่ถึงใจของสัตว์โลก ธรรมเป็นของจริง ผู้สอนจึงสอนด้วยความจริง ผู้ปฏิบัติปฏิบัติจริง ๆ จัง ๆ ฟังจริง ๆ จัง ๆ แก้กิเลสตัณหาสวะซึ่งเป็นภัยอย่างจริงจัง เพราะเห็นว่าเป็นภัยอย่างจริงใจ แก้อย่างจริง ๆ จัง ๆ ก็พ้นได้จริง ๆ อย่างนี้ไม่เป็นอื่น เพราะ “สวากขาตธรรม” นั้นท่านเรียกว่า “มัชฌิมา” ทันทต่อเหตุการณ์อยู่ตลอดเวลาไม่ว่ากาลใดอาการใดของกิเลสที่แสดงขึ้นมา “มัชฌิมาปฏิบัติ” เป็นอาวุธที่ทันสมัย ฟาดฟันกิเลสให้แหลกกระจายไปหมดไม่มีอะไรเหลือเลย ท่านจึงเรียกว่า “มัชฌิมา” เหมาะสมตลอดเวลากับการแก้กิเลสกองทุกข์ที่มีอยู่ภายในใจของสัตว์โลก

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควร ขอยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

กิเลสฝังในจิต

ศาสนาในชั้นเริ่มแรกที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศเอง มีสาวกช่วยพุทธภาระให้เบาบางลง ในครั้งนั้นศาสนาไม่ค่อยกว้างขวาง มีแต่เนื้อๆ ครั้นต่อมาหนาเข้าๆ เนื้อก็ไม่ค่อยปรากฏ มักมีน้ำๆ แล้วเลยกลายเป็นมีแต่เปลือก มีแต่กระพี้ไป คือมีแต่พิธีรีตอง ไปไหนมีแต่พิธี ศาสนาจริงๆ มองไม่ค่อยเห็น มีแต่พิธีเต็มไปหมดในงานต่างๆ เกี่ยวกับศาสนา เมื่อเป็นเช่นนั้นผู้ที่จะยึดเอาเป็นหลักเป็นเกณฑ์กับศาสนาจริงๆ ก็เลยยึดไม่ได้ ไม่ทราบว่าจะอะไรเป็นศาสนา คือแก่นแท้ อะไรเป็นกระพี้ เป็นเปลือก คือพิธีรีตองต่างๆ เพราะการแสดงออกแห่งพิธีนั้นๆ มีมากต่อมาก ผู้ยังไม่เข้าใจก็เข้าใจว่าเป็นเรื่องศาสนาทั้งนั้น พิธีรีตองเลยทำให้ผู้ตั้งใจต่อศาสนาจริงๆ ยุ่งและสับสนไปหมด ไม่อาจจะยึดศาสนาอันแท้จริงได้

นี่เป็นปัญหาหนึ่งในเวลานี้ซึ่งมีมากมาย และถือเป็นหลักเป็นเกณฑ์เสียด้วยไม่ใช่ธรรมดา พิธีต่างๆ ซึ่งแฝงศาสนากลายเป็นหลักเกณฑ์ขึ้นมา ส่วนที่เป็นหลักเกณฑ์จริงๆ จึงคล้ายกับค่อยเสื่อมค่อยหายไปเป็นลำดับ ถ้าไม่มีการปฏิบัติเข้าไปเกี่ยวข้อง ถ้าพูดตามแบบโลกๆ ก็ว่า การปฏิบัติธรรมกับพิธีรีตองกำลังเป็นคู่แข่งกัน โดยไม่มีเจตนาหรือมีก็ไม่อาจทราบได้ เพราะเวลานี้กำลังอยู่ในความสับสนปนเปกันระหว่างพิธีรีตองต่างๆ กับการปฏิบัติ อาจไม่ทราบว่าอะไรจริงอะไรไม่จริง อะไรแท้ อะไรปลอม อะไรเป็นเปลือกอะไรเป็นกระพี้ อะไรเป็นแก่น หากไม่มีการปฏิบัติเกี่ยวข้องไปด้วยแล้วอย่างไรๆ เปลือก กระพี้จะต้องถูกเสกสรรขึ้นมาเป็นแก่นเป็นหลัก เป็นความจริงของศาสนาโดยไม่สงสัย ทั่วๆที่ไม่ใช่ความจริงเลย นี่เป็นเรื่องที่น่าวิตกอยู่มาก

ศาสนาแท้ๆ ท่านไม่มีอะไรมากมายก่ายกอง นอกจากสิ่งที่จำเป็น ทำลงไปแล้วเกิดประโยชน์เท่านั้น สมัยต่อมาชอบยุ่งไม่เข้าใจเรื่อง เช่น รับศีล ก็ต้องยุ่งไปหมด มาไม่ทันรับศีลก็เสียใจ นั่น! ฟังดูซิ อะไรๆ ก็รับศีล รับศีลอยู่ตลอดเวลา ดัง

“มยฺ ภนฺตฺ ติสฺรณฺน สห ปญฺจ สีสฺยานิ ยาจาม” ขอวันยังคำ แต่การรักษาศีลไม่ทราบว่ารักษาอย่างไร เห็นแต่การขอรับศีล สมาทานศีลอยู่ท่านองนั้น ไม่ว่าที่ไหน ๆ ยุ่งไปหมด

การรับศีลก็มีเจตนาอยู่ภายในใจเป็นผู้ชี้ขาด หรือการรับรองในศีลของตนด้วยเจตนาวิริติ เรื่องก็มีเท่านั้นเป็นสำคัญ

ถ้าเป็นฆราวาสทั่วๆ ไปและศีลทั่วๆ ไป เช่น ศีลห้า ศีลแปด ก็ควรรับไว้เพื่อ
รักษาศีลจริง ๆ จะมีประโยชน์

ส่วนศีลที่เป็นศีลของพระของเณรนั้น เพื่อประกาศเพศของตนให้โลกทราบ จึง
ทำอย่างมีกฎเกณฑ์ไปตามหลักธรรมหลักพระวินัย เช่น ศีลเณร ศีลพระ แต่สุดท้ายก็
เจตนาอันเดียวกัน ไม่ได้มากมายอะไรนัก ทำพิธีก็ เอา!

ถวายทาน ก็ฟาดกันจนหมดคัมภีร์ ผู้นั่งฟังจนหาวนอน จะนอนหลับคานั่ง คำ
ถวายทานนี้ก็ไม่ว่าถวายอะไรต่ออะไร เป็นคัมภีร์ๆ ไล่มาหมดโลกธาตุ ดีไม่ดี
อยากจะอวดภูมิของตัวเองด้วยว่าได้เรียนมามากและรู้มาก ให้คนอื่นเขาสงสัยเสียมั่ง
ภูมิน้ำลาย นั้น! อย่างนี้เป็นต้น

เมื่อได้ผ่านการปฏิบัติมาพอสมควร ได้เห็นว่าอะไรทำให้เสียเวลา อะไรจริง
อะไรปลอม หรืออะไรมันยึดเยื้อ กว่าที่จะเข้าถึงตัวจริงละโอ้โฮ เป็นชั่วโมงๆ อย่างนี้ไม่
ทราบจะทำเพื่ออะไร เพราะฉะนั้นในวงกรรมฐานท่านจึงไม่ค่อยมีพิธีรีตองอะไรนัก
อยากจะพูดว่า “ไม่มี” แต่พูดว่า “ไม่ค่อยมี” นั้นเป็นความเหมาะสม เพราะบางทีก็
ต้องอนุโลมผ่อนผันทั้งๆ ที่ก็ทราบอยู่แล้ว เพื่อจิตใจคนผู้ยังใหม่ต่อศาสนา แม้เช่นนั้นก็
ควรนำของจริงมาใช้ร่วมกัน อวดพิธีกันให้โก้หรูไป แต่เอาของปลอมมาใช้! เมื่อพอ
ผ่อนผันสั้นยาวก็ผ่อนไปบ้างทั้งที่ขวางใจขวางธรรม ในวาระต่อไปค่อยบอกกันให้รู้เรื่อง
รู้ราวในความจริง และหลักเกณฑ์ของพระพุทธศาสนา

จะเห็นได้ในขณะที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสาวกตั้งแต่เริ่มเข้าบวช พระองค์
เริ่มมีความจริงจิ่งขึ้นในขณะบวชทีเดียว ครั้งแรกพระองค์ทรงบวชเองด้วยพระวาจาว่า
“เอหิภิกขุอุปสัมปทา”.ท่านจึงเป็นภิกษุเถิด นี่เป็นวาระแรก ต่อมาก็ “ติสรณ
อุปสัมปทา” ถึงสรณะสาม คือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วก็สำเร็จเป็นพระขึ้นมา
ถึงวาระที่สามนี้ก็ยกให้สงฆ์เป็นใหญ่ ให้สำเร็จในสงฆ์ ตอนนี้อย่างนี้ท่านประกาศ “รุกขมูล
เสนาสน์” ให้เป็นที่อยู่อาศัยของพระเพื่อประพฤติพรหมจรรย์ เพื่อความสิ้นทุกข์โดย
ชอบ ทั้งๆ ที่แต่ก่อนก็สอนให้อยู่รุกขมูลร่มไม้้อยู่แล้ว แต่ไม่ได้ยกขึ้นเป็นกฎเป็นเกณฑ์
ในการบวช พอต่อมาวาระที่สามนี้ขึ้นเป็นกฎเกณฑ์เลย

“รุกขมูลเสนาสน์” ฤๅชฌาย์จะไม่สอนอย่างนี้ไม่ได้ ผิด ต้องสอนให้ถูกต้อง
ตามนี้ ฤๅชฌาย์ใดก็ตาม แม้เจ้าของจะไม่ชอบ “รุกขมูลเสนาสน์” ขนาดไหน การบวช
กุลบุตรตอนสุดท้ายภายหลัง ก็ต้องบวชต้องสอนอย่างนี้ มี “รุกขมูลเสนาสน์” ขึ้น
หน้าอนุศาสน์ ไม่เลือกกว่าใครหรือนิกายไหน เพราะคำว่า “นิกาย” ก็เป็นเพียงชื่ออัน
หนึ่งเท่านั้น หลักใหญ่คือการบวชนั่นเอง

ท่านเอาจริงเอาจัง สอนแล้วไล่เข้าป่าเข้าเขาไปเลยเพื่อประพฤติปฏิบัติ จนได้บรรลุนิยามแล้วแม้ท่านจะออกประกาศธรรมสอนประชาชน ก็ให้เป็นไปตามอัธยาศัยของท่านผู้มีอำนาจวาสนามากน้อย มีความรู้ความฉลาดลึกตื้นหยาบละเอียดมากน้อยเพียงไร ก็สั่งสอนประชาชนไปตามภูมินิสัยวาสนาของตน

องค์ใดที่ท่านไม่มีนิสัยเกี่ยวข้อง วาสนาท่านไม่มีในทางนั้น ท่านก็ไม่เกี่ยว เช่น พระอัญญาโกณฑัญญะ ไปอยู่ที่สระ “ฉัททันต์” มีช้าง “ฉัททันต์” เป็นหัวหน้าโขลงอุปถัมภ์อุปฐากท่าน ตั้งสืบทอดปี ผ่าสบงจิวร้อมด้วยดินแดง ถึงวาระแล้วก็มาทูลลาพระพุทธเจ้าเข้าสู่นิพพานไปเลย องค์นี้ปรากฏว่าได้สอนเฉพาะ “พระปุลณมณินดาภิบุตร” ซึ่งเป็นหลานชายเท่านั้น สอนองค์เดียว และพระปุลณมณินดาภิบุตร ปรากฏว่าเป็น “ธรรมกถึกเอก” นอกนั้นท่านไม่สนใจกับใครเลย พระอัญญาโกณฑัญญะ เป็น “รัตตัญญู” เป็นพระสาวกองค์แรกที่ได้บรรลุนิยามพระศาสดาได้ในต้นพุทธกาล

องค์ที่ท่านมีอำนาจวาสนาในทางใด ท่านก็เป็นไปตามเรื่องของตนเอง เช่น “พระสารีบุตร” “พระโมคคัลลาน” เป็นผู้มีอำนาจวาสนามากเกี่ยวกับบริษัทบริวาร มีความรู้ความฉลาดมากตั้ง “พระสารีบุตร” การแนะนำสั่งสอนก็กว้างขวางลึกซึ้ง ทุกสิ่งทุกอย่างเต็มไปด้วยความเหมาะสม เพราะฉลาดในการสั่งสอน “พระโมคคัลลาน” ก็เป็นผู้ทรงฤทธิ์ทรงเดช เป็นไปตามนิสัยวาสนาของท่านที่เกี่ยวข้องกับบริษัทบริวารพระเถระ เมื่อถึงขั้น “อรหัตตภูมิ” แล้ว เป็นนิสัยวาสนาล้วนๆ ไม่มีกิเลสเจือปน ท่านจะอบรมสั่งสอนประชาชนมากน้อยเพียงไร ย่อมเป็นไปตามอัธยาศัยของท่าน ไม่มีกิเลสเข้าเคลือบแฝง ไม่ลุ่มๆ ดอนๆ สูงๆ ต่ำๆ เพราะท่านสอนท่านได้แล้วค่อยมาสอนคนอื่น จึงไม่มีความผาดโผนโลดเต้นแฝงอยู่ในองค์ท่าน เวลาเกี่ยวข้องกับประชาชนที่มาพึ่งร่มเงาแห่งธรรมท่าน

ในเบื้องต้นท่านฝึกอบรมใจท่าน การอบรมสั่งสอนคนท่านทำอย่างเต็มที่ ท่านฝึกฝนทรมาณตนอย่างเต็มฝีมือ ไม่ลุ่มๆ คล้ำๆ การฝึกอบรมตนด้วยวิธีต่างๆ เพื่อแก้กิเลสทั้งหมด ก็ต้องเป็นการทรมาณตัวอยู่โดยตรง ถ้าไม่ทำอย่างนั้นกิเลสก็ไม่ยอมจางจืดและหมดไปจากใจ การทรมาณกิเลสกับการทรมาณตนในขณะนั้น จะเรียกว่าเป็น “ความทุกข์ในคนๆ เดียวกัน” ก็ได้ไม่น่าจะผิด เพราะขณะที่ทรมานกำลังเพื่อ “การบรรเทาทุกข์” หรือ “เพื่อแก้กิเลส” นั้น ต้องใช้ความ “อุตสาหะพยายาม” อย่างเต็มที่ ต้องได้รับความทุกข์มาก สมกับขั้นเวทีเพื่อชัยชนะโดยถ่ายเดียว แม้ทุกข์มากน้อยหรือจะถึงขั้นตาย เจ้าของต้องยอมรับ ไม่ยอมรับไม่ได้ชัยชนะมาครอง มีบางองค์ท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก นั้นเห็นไหม! ทั้งๆ ที่ฝ่าเท้าท่านนั้นไม่ใช่กิเลส แต่จำเป็นก็ต้องได้รับ

ความกระทบกระทั่งเือนไปด้วย ถึงฝ่าเท้าแตกด้วยการรบกิเลส บางองค์ก็ตาแตก “พระจักขุบาล” ตาแตกทั้งสองข้าง เพราะไม่นอนเป็นเวลาตั้งสามเดือน ท่านฝึกกรรมานอย่างเต็มที่จนตาทั้งสองข้างแตก แต่ใจสว่างจ้าขึ้นมาในขณะนั้น เพราะบรรลุขั้นอรหัตตธรรม

ถึงคราวที่จะต้องรับความทุกข์ลำบาก เพราะการประกอบความเพียรเพื่อแก้กิเลส ก็ต้องยอมรับกัน จะไม่ยอมรับไม่ได้ ต้องยอมรับ เมื่อถึงขั้นยอมรับเพื่อชัยชนะอันใหญ่หลวง พระพุทธเจ้าก็ทรงยอมรับ พระสาวกทั้งหลายกว่าจะได้มาเป็น “สรณะ” ของพวกเรา ท่านก็ยอมรับความทุกข์ความลำบากในการฝึกฝนกรรมานตนเพื่อฆ่ากิเลสทั้งนั้น เพราะกิเลสอยู่กับตัว การพินกิเลส ถ้าไม่พินเข้าไปถูกตัวด้วยก็ไม่กระทบกระทั่งเือนกิเลสที่อยู่กับตัว ฉะนั้นการห้าหั้นกิเลสไม่กระทบกระทั่งเือนตัวด้วยจึงไม่ได้ ต้องมีการกระทบกระทั่งเือนตัวเป็นธรรมดา

พวกเราเหมือนกัน ถ้าจะให้กิเลสมันอยู่ห้องโน้น เรามาอยู่ห้องนี้ ชังกิเลสไว้ในห้องโน้น เรามาอยู่ในห้องนี้ มันเป็นไปไม่ได้ ถ้าเป็นไปได้พระองค์ต้องทรงทราบก่อนใครๆ ในโลก เราอยู่ในห้องไหนกิเลสก็อยู่ในห้องนั้น การฝึกกรรมานเราตรงไหนก็เป็น การฝึกกรรมานกิเลสตรงนั้น และในขณะเดียวกันก็เป็นความทุกข์ในการแก้กิเลสเช่นเดียวกัน คือเราต้องยอมรับทุกข์ เช่น นั่งมากก็ทุกข์ เดินมากก็ทุกข์ นอนมากก็ทุกข์ คือนอนพิจารณาเพื่อแก้กิเลสนะ ไม่ใช่นอนแบบหมูขึ้นเขียง เวลากำหนดภาวนามันทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น ชื่อว่า “ประโยชน์พยายามที่จะแก้กิเลส” แล้ว มันเป็นความทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น ฉะนั้นจึงไม่ควรท้อใจอ่อนใจ กิเลสจะแข็งข้อต่อสู้อาจจะว่าไม่บอก

แม้จะเป็นการอดนอนผ่อนอาหาร มันก็เป็นเรื่องความทุกข์ทั้งนั้นแหละ แต่เพื่อดับเชื้อของกิเลสนะ ทุกข์ก็ต้องยอมรับ การขาดตกบกพร่องในสิ่งใดบรรดาที่อาศัย เป็นความผิดเคืองกับสิ่งใดก็ยอมรับ อะไรจะขาดตกบกพร่องต้องยอมรับ ะ เมื่อเข้มทิศอันใหญ่ยิ่งมุ่งต่ออรรถต่อธรรม คือแดนแห่งความพ้นทุกข์อยู่แล้ว อะไรๆ ก็ต้องยอมรับ ต้องยอมรับทั้งนั้นไม่กังวล ไม่ยอมรับไม่ได้ กิเลสมันอยู่กับเรา เราไม่ยอมรับความกระทบกระทั่งเือน ความทุกข์ความลำบากด้วยเพราะการแก้กิเลส ย่อมไม่ได้ ต้องยอมรับ

เอ้า! ทุกข์ก็ทุกข์ ยอมทุกข์ ลำบากก็ยอม ขอให้กิเลสมันค่อยหมดไป ะ เพราะกิเลสเป็นเครื่องก่อกวนภายในจิตใจ จำพวกบ่อนทำลายก็คือกิเลสนี้แหละ อย่างภายนอกที่เราเห็นนั่นแหละ ล้วนแล้วแต่กิเลสบงการ เพื่อความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงเกินมนุษย์มนา เทวดาอินทร์พรหม ไม่ยอมมองดูตัว เตียวสไตรค์ที่นั่น สไตรค์ที่นี่ เดินขบวนที่นั่น เดินขบวนที่นี่ ก็คือพวกบ่อนทำลาย ทำลายบ้านเมือง ทำลายที่นั่นทำลายที่นี่ ทำลายหลายครั้งหลายหนมันก็แหลกไปเอง นั่น!

กิเลสมันทำลายเรามันทำลายอย่างนั้น มันบ่อนที่ตรงนั้น มันบ่อนที่ตรงนี้ แต่เราไม่ทราบว่ามันบ่อนทำลายเราชิ เราเลยหลงไปเข้าข้างมันเสีย แล้วก็แย! ตัวเราก็เลยเป็นกองทุกข์ขึ้นมาโดยไม่เห็นโทษของตัวเอง

เพราะฉะนั้นจึงต้องใช้ปัญญาแยกแยะออก เจตสิกธรรมอันใดเป็นไปเพื่อความก่อทุกข์ความลำบากแก่ตน ให้ระมัดระวังว่า เจตสิกธรรมคือความคิดประเภทที่ผิดพลาดแก้ไขโดยถูกต้อง ก็จะมีความสุขเย็นใจ ผู้เกี่ยวข้องก็มีความสุขเย็นใจเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอุบายแห่งการแก้กิเลสของแต่ละรายจะชวนชวยใส่ตน

คำว่า “กิเลส” เราอย่าคิดว่ามันอยู่ที่ไหน ก็คือความคิดความปรุงนี้แหละ เป็นเครื่องมือของกิเลสโดยตรง กิเลสจริงๆ มีฝังอยู่ในใจ ฝังอย่างจมนิด ไม่ทราบว่าใจคืออะไร กิเลสคืออะไร เพราะมันเป็นอันเดียวกัน ในขณะนี้มันเป็นอันเดียวกัน มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ กระเทือนใจก็กระเทือนกิเลส

เมื่อแยกแยะกันไปโดยลำดับด้วยความเพียรพยายาม เราถึงจะทราบว่า กิเลสเป็นชนิดใด ใจแท้หรือ “จิตแท้” เป็นอย่างไร เพราะอำนาจของปัญญาเป็นเครื่องทดสอบ สติเป็นเครื่องระลึกไว้ในงานนั้นๆ ปัญญาเป็นผู้คลี่คลายพิจารณาให้ทราบว่าผิดหรือถูกโดยทางเหตุผล แล้วก็แก้กันไปได้ตามลำดับของกิเลสที่มีประเภทต่างๆ กัน เราจะทราบว่าอันไหนเป็นเรื่องของกิเลส อันไหนเป็นเรื่องของธรรม ก็ค่อยทราบไปเรื่อย ๆ โดยภาคปฏิบัติจิตตภาวนา แต่เรื่องความทุกข์เพราะความเพียร ก็ย่อมมีเป็นธรรมดาของการทำงาน ไม่ว่าจะเป็ความเพียรเพื่อแก้กิเลสขั้นต่ำ ขั้นกลาง หรือชั้นละเอียด เมื่อกิเลสยังมีอยู่ ความทุกข์ในการฝึกฝนทรมานตนก็ต้องมีอยู่โดยดี ถึงจะมีก็ตาม พึงทราบว่าการทำงานไม่ว่างานชนิดใด งานเล็กงานใหญ่ต้องเป็นความทุกข์ตามความหนักเบาของงาน แต่คุณค่านั้นสูงสมกับงาน

ผู้หวังพ้นทุกข์ต้องมีความเข้มแข็ง ไม่เข้มแข็งไม่ได้ การจุดการลากจิตออกจากสิ่งมัวหมอง ออกจากกิเลส ออกจากสิ่งสกปรกโสภณนี้ เป็นของทำได้ยาก เพราะฉะนั้นโลกจึงไม่ยอมทำกัน สู้นอนจมอยู่กับกิเลสไม่ได้ ก็จำเป็นต้องนอน นอนจมอยู่นั้นแลนอนบ่นอยู่นั้นแหละ ฝีกกองทุกข์ บ่นทุกข์บ่นยาก บ่นว่าลำบากรำคาญ แต่ไม่มีทางที่จะแยกทุกข์ออกจากตัวได้ แมื่บ่นกันกระทั่งวันตายก็ตายไปเปล่า ๆ ไม่ได้รับประโยชน์อะไร ฉะนั้นการมีแต่บ่นให้ทุกข์และระบายทุกข์ออกด้วยการบ่น จึงไม่เกิดผลอะไร แต่ก็จำเป็นต้องระบายตามนิสัยที่เคยบ่นกันแก้มไม่ตก ได้ระบายให้ใครฟังชนิดหนึ่งก็ยังคงคิดว่าได้เปลื้องทุกข์บ้าง ทั้งที่ทุกข์ยังมีอยู่อย่างเดิม เพราะนั้นไม่ใช้การแก้ทุกข์! ถ้าไม่แก้กิเลสซึ่งเป็นตัวก่อทุกข์ให้เบาบางและสิ้นไป! การบ่นเพื่อระบายทุกข์ เป็นการเพิ่มพูนกิเลสขึ้นเสียอีก ไม่ใช่อุบายแก้ทุกข์!

ถ้าเดินทางสติปัญญาโดยจิตตภาวนา ไคร่ครวญไตร่ตรอง ก็มีทางแก้กิเลสและ
กองทุกข์ได้ตั้งท่านพาดำเนินมาแล้ว มีพระพุทธเจ้าและพระสาวกเป็นตัวอย่าง ท่านแก้
กิเลสกองทุกข์ด้วยวิธีปฏิบัติต่อจิตใจ

ศาสนาในครั้งพุทธกาลท่านปฏิบัติและสอนอย่างนี้ ท่านสอนเข้าในวงจิตโดย
เฉพาะ การแสดงออกทางกายทางวาจานั้น เป็นกิริยาที่สื่อออกมาจากใจ เมื่อใจได้รับการ
การอบรมดีแล้ว อันไหนถูกอันไหนผิดใจย่อมทราบเอง

ข้อสำคัญให้จิตได้รับธรรมคือเหตุผลเข้าสู่ดวงใจ ทุกสิ่งทุกอย่างแสดงออกจะ
เป็นด้วยเหตุด้วยผลและเป็นความราบรื่นดีงาม การแก้กิเลสถ้าไม่มีเหตุผลเป็นเครื่อง
มือแก้ เช่น โกรธใคร ก็พึงย้อนจิตเข้ามาดูตัวผู้กำลังโกรธอันเป็นต้นเหตุไม่ดี เป็นต้น
คนเราย่อมจะเห็นโทษของตัว ความโกรธก็จะระงับไป ไม่ใช่ไปเพ่งเล็งผู้ถูกโกรธ ซึ่งเป็น
การเพิ่มพูนกิเลสและกองทุกข์ให้แก่ตัวมากขึ้น

อ่านคัมภีร์ไหนก็ว่าแต่เรื่องกิเลส เราเลยเข้าใจว่ากิเลสไปอยู่ในคัมภีร์นั้น ๆ เสีย
นั้นซีมันผิดนะ อันหนึ่งความโลภ ความโกรธ ความหลง หรือกิเลสพันห้าตำหนักร้อย
แปด อะไรทำนองนี้ เข้าใจว่ามันอยู่ในคัมภีร์ การอ่านชื่อกิเลสได้มาก ๆ เรียนจำได้
มาก ๆ ก็ว่าตัวนี้รู้แหลมหลักนักปราชญ์ชาติกวีไปเสีย แน่มันผิดไปแล้วนั้น มันผิด
จากหลักธรรมและเจตนาของพระพุทธเจ้า ที่ทรงสั่งสอนเพื่อแก้กิเลสซึ่งมีอยู่กับตัว
คืออยู่กับใจ การเข้าใจดังที่ว่านั้น มันเป็นการสั่งสมกิเลสโดยไม่รู้สึกรู้สึกละเลย เช่นสำคัญ
ว่ากิเลสอยู่ในคัมภีร์ ไปจำชื่อกิเลสนั้นแล้วก็ว่าตัวรู้ตัวเข้าใจตัวฉลาดเสีย แน่! ทั้ง ๆ ที่
ไม่ได้ให้ใจแต่ต้องหรือเขย่าพอให้กิเลสตกใจบ้างสักตัวเดียว หรือพอให้มันหนังถลอก
ไปบ้าง กิเลสยังอยู่เต็มหัวใจ และมากกว่าที่ยังไม่ได้เรียนชื่อของมันเสียอีก ทั้งนี้มันผิด
พระประสงค์ของพระพุทธเจ้า!

เพื่อถูกตามความเป็นไปของธรรม หรือนโยบายของพระพุทธเจ้า กิเลสตัวใดก็
ตาม เรียนรู้ชื่อมันอยู่ในคัมภีร์ได้ก็ตาม นั่นเป็นชื่อของมัน แต่กิเลสอยู่ภายในใจคน หัว
ใจสัตว์ ความโลภชื่อมันอยู่ในคัมภีร์ ตัวโลภอยู่ในใจคน ความโกรธในคัมภีร์ไม่ได้โกรธ
แต่หัวใจคนมันโกรธต่างหาก ความลุ่มหลงคัมภีร์ไม่ได้ลุ่มหลง ชื่อของกิเลสไม่ได้ลุ่ม
หลง ตัวกิเลสที่อยู่ภายในตัวของเรานี้เอง เป็นตัวให้ลุ่มหลงต่างหาก

การแก้กิเลสจึงต้องแก้ที่นี้คือใจ แก้ที่อื่นไม่ถูกไม่เกิดผล การแก้ถูกหลักถูกวิธี
กิเลสจะค่อยเบาบางลงและหมดไปจากใจ ผู้ปฏิบัติจิตตภาวนาจึงควรดูใจตัวเองและ
แก้กิเลสที่ใจเป็นสำคัญ ดูภายนอกแล้วก็ย้อนทบทวนเข้าดูภายในจึงชื่อว่า “เรียนธรรม
ปฏิบัติธรรม” อย่าดูแบบโลก ๆ ที่ดูไปรักไปชังไปเกลียดไปโกรธ อันเป็นการสั่งสมกิเลส
ให้มากมุนจนลึมนื้อลึมนัว

ถ้าดูเข้ามาในตัวดูออกไปข้างนอก เทียบเคียงเหตุเทียบเคียงผลเพื่อหาทางแก้ ย่อมมีส่วนที่จะลงกันและแก้กิเลสได้เป็นพัก ๆ ไป ใจก็สบายและเบา ไม่นั่งอึ้งด้วยการแบกการหามกิเลสทั้งโคตรเช่นปุ๋ยาตาทวดดั่งที่เคยแบกหามา วันหนึ่ง ๆ ให้พิจารณาทบทวนมาก ๆ ทบทวนเรื่องของตัวเอง พิจารณาเรื่องของตัวเองให้มาก ด้วยสติปัญญาพิจารณาอ่อนน้อมหลังเพื่อรู้ความจริง เพราะวันเวลาหนึ่ง ๆ ใจผลิตความยุ่งเหยิงวุ่นวายขึ้นมาภายในตัวไม่ได้หยุดถ้าเราปล่อย แม้แต่ไม่ปล่อยกิเลสมันยังไหลออกมาได้ซึ่ง ๆ หน้าอย่างกล้าหาญตามสันดานที่หยาบคายของมัน บางที่มันยังแสดงลวดลายออกมาต่อหน้าต่อตาแก้มันไม่ได้ก็มี เพราะกำลังของเราไม่เพียงพอ ขณะนั้นจำต้องยอมไปก่อน อันไหนอยู่ในวิสัยก็พยายามแก้มันไป

นี่แหละการแก้กิเลส ที่ท่านดำเนินมา ท่านไม่ทอดยถและยอมมันเองง่าย ๆ จะทุกข์ยากลำบากก็ทนเอา เพราะเป็นงานของตัวเองโดยเฉพาะ คนอื่นช่วยไม่ได้ ทั้งนี้ก็เพื่อรู้สิ่งที่เป็นเสี้ยนหนามอยู่ในใจออกนั้นแล เพราะขึ้นชื่อว่า “กิเลส” แล้วมันเป็นเสี้ยนหนามที่มแทงจิตใจทั้งนั้นแหละ จงพยายามถอดถอนออกไปโดยลำดับ จนไม่มีอะไรที่มแทงใจต่อไป และเป็นใจที่ “สมบูรณ์แบบแท้”

ประการสำคัญก็คือ ชีวิตจิตใจมันหมดไปทุกวัน ๆ เมื่อวานนี้ก็หมดไปแล้ววันหนึ่ง มันมีแต่หมดไปเรื่อย ๆ หมดจนกระทั่งไม่มีเหลือ ชีวิตสังขารผ่านไปเรื่อย ๆ จนไม่มีอะไรเหลือติดตัว เมื่อไม่มีลมหายใจเหลือติดตัวแล้วเขาเรียกว่า “คนตาย” กันทั้งนั้น

คนตายสัตว์ตายที่ไม่มีกุศลผลบุญติดเนื้อติดตัว ยิ่งเป็นความทุกข์อย่างหาที่ปลงวางไม่ได้ ฉะนั้นจึงต้องรีบเร่งชวนช่วยก่อสร้างคุณงามความดีซึ่งจะไม่สูญหายไปไหนเสียแต่บัดนี้ ความดีนี้จะติดแนบกับใจไปในภพหน้า ไม่ลดละปล่อยวางเจ้าของผู้บำเพ็ญ การสร้างคุณงามความดีท่านเรียกว่า “สร้างวาสนาบารมี”

“วาสนา” ก็คือธรรมเครื่องอยู่นั่นเองจะเป็นอะไรไป คือธรรมเครื่องอยู่เครื่องอาศัย เครื่องพึ่งพิง เครื่องส่งเสริมจิตใจ เหมือนคนมีบ้านมีเรือนเป็นที่อยู่อาศัยย่อมสบาย ถ้าไม่มีก็ลำบาก บ้านเมืองเขามีที่อยู่อาศัยแต่เราไม่มี ซึ่งเราไม่ใช่กระจ๊อนกระแต ไม่ใช่สัตว์ จึงไม่สมควรอย่างยิ่ง แม้แต่สัตว์เขายังมีรวงรัง มนุษย์เราไม่มีบ้านมีเรือนอยู่ได้หรือ? มันลำบากแค่ไหน จิตใจไม่มีหลักมีเกณฑ์ ไม่มีเหตุมีผล ไม่มีที่พึ่งพิงอาศัย ไม่มีที่เกาะที่ยึดเหนี่ยว อยู่โดยลำพังไม่มีสรณะ จะเป็นทุกข์เพียงไร ลองวาดภาพดูก็ได้ ภาพของคนทุกข์เป็นอย่างไร

เราเคยเห็นทั้งคนและสัตว์เป็นทุกข์ทรมานจนตายต่อหน้าต่อตาก็เคยเห็น มันนำยินดีเมื่อไหร่! เมื่อมีบารมีธรรมก็พอมีความร่มเย็นเป็นสุขภายในใจบ้าง ยังดีกว่ามีแต่ทุกข์ล้วน ๆ อันเป็นไฟทั้งกองบนร่างกายและจิตใจเป็นไหน ๆ เฉพาะอย่างยิ่งให้สร้างสติ

ปัญญาขึ้นให้มาก แก้กิเลสในปัจจุบันนั้นแหละ ให้เห็นชัดๆ กับใจ แก้ไปได้มากน้อยก็รู้เอง กิเลสมันเต็มอยู่ที่ในจิตนี้แหละไม่เคยบกพร่องเลย แม้โลกจะพากันบ่นว่า สิ่งนี้บกพร่องสิ่งนั้นบกพร่อง หรือว่าโลกบกพร่อง มันวิ่งออกทาง “ขันธ” และทาง “อายตนะ” คือทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ อยู่ตลอดเวลา ไม่เคยบกพร่องกับใครถ้าไม่ทำลายมัน

แม้เวทนาจะเกิดขึ้น มันก็ไม่เกิดเฉพาะเวทนาเท่านั้น กิเลสมันเกิดด้วยผัสสะไม่มี ทำให้เกิดความเดือดร้อนเสียใจ เพราะเป็นทุกข์ที่นั่นเจ็บปวดที่นี่ ความเสียใจนั้นเกิดขึ้นจากความหลงขันธหลงอายตนะว่าเป็นตนเป็นของตน กิเลสจึงเกิดขึ้นตรงนี้ ความทุกข์ทางใจจึงเกิดขึ้นได้ เช่นเกิดความกระวนกระวายภายในใจว่า ทุกข์เกิดขึ้นที่นั่นที่นี่บ้าง กลัวทุกข์จะไม่หายบ้าง กลัวตนจะตายบ้าง เหล่านี้มีแต่เรื่องส่งเสริมกิเลสให้เกิดขึ้นซ้ำเติมเจ้าของ เพราะความโง่เขลาเบาปัญญาตามไม่ทันมันนั่นแล!

ถ้าจะเป็นศิษย์พระตถาคตจริงไม่เป็นศิษย์ปลอมละก็ตายซี! เราเรียนความรู้เรียนเพื่ออะไร ก็เพื่อความรอบรู้ในสิ่งเหล่านี้เอง เป็นก็เป็นมาแล้วตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งบัดนี้ ทราบทุกระยะอยู่แล้ว เวลาตายทำไมจะไม่ทราบ เพราะอยู่ในอวิยะอันเดียวกัน เอ้า ตายเดี๋ยวนี้ก็ให้ทราบกันเดี๋ยวนี้ซิ จิตไม่เคยอาภัพความรู้แต่ไหนแต่ไรมา

เรื่องความเป็นความตายเป็นเรื่องของธาตุขันธ์ การรู้ความเป็นความตายของตัวเองเป็นหลักวิชา คือสติปัญญาทางพุทธศาสนา เมื่อรู้แล้วตัวเองก็ไม่เสียท่าเสียทีไปกับสิ่งที่เกิดขึ้นดับไป มีเวทนาเป็นต้น หรือร่างกายที่ปรากฏขึ้นแล้วสลายตัวลงไป จิตใจมีความมั่นคงไม่หวั่นไหวโยกคลอนไปตาม จิตมีหลักเกณฑ์เป็นที่อยู่อาศัย มีความมั่นคงภายในตัวเอง ไม่วุ่นวายไปกับธาตุขันธ์ที่มันจะสลายตัวไป ที่กิเลสมันแทรกขึ้นได้นั้น เพราะความสำคัญมั่นหมายของจิตเป็นต้นเหตุ ว่าความทุกข์ที่นั่น ความเจ็บปวดที่นี้ กายเราทุกข์ตรงนั้น ขาเราเจ็บตรงนี้ ศีรษะเราปวดข้างนั้น ท้องเราเดินไม่หยุด กลัวจะไม่หาย กลัวจะตาย กลัวจะตายวันนั้น กลัวจะตายวันนี้ หาเรื่องคิดไปไม่มีเวลาจบสิ้น ทั้งนี้มีแต่เรื่องก่อความทุกข์ความลำบากให้แก่ร่างกายและจิตใจ รับภาระหนักซ้ำเข้าไปอีก ดีไม่ดีโรคเสียใจเมื่อเกิดมากขึ้น ก็ทำให้ตายเร็วกว่าที่ควรจะเป็น จึงไม่ใช่ของดี ไม่ใช่เรื่องแก้กิเลสให้ระงับหรือสิ้นไป แต่เป็นเรื่องส่งเสริมกิเลสให้ซ้ำเติมทั้งร่างกายและจิตใจให้นักเข้าโดยลำดับ จึงควรคำนึงให้มากในเวลาไม่สบาย

การแก้กิเลสคืออะไร? เอ้า! อะไรเกิดขึ้นก็ให้รู้เรื่องความเกิดขึ้นของสิ่งนั้น เจ็บก็ให้ทราบว่ามันเจ็บขนาดไหน จะรู้ให้ถึงความจริงขนาดนั้น เรื่องของความเจ็บเป็นอันหนึ่งต่างหาก ผู้รู้เจ็บเป็นอันหนึ่งต่างหาก ไม่ใช่อันเดียวกันนี้ จะตายก็ให้ทราบถึง

ขณะตาย อันไหนตายก็ให้มันตายไป ผู้ไม่ตายคือผู้รู้ ก็ให้รู้ว่าไม่ตาย เพราะผู้ที่รู้ไม่ได้ตายไม่มีปาฐา เป็น “อมต” (อะมะตัง)

อมต ก็หมายถึงจิตนี้เอง แม้มีกิเลสอยู่ใจก็เป็น “อมต” ของมัน กิเลสสิ้นไปแล้วก็เป็น อมต แต่เป็น “อมต” ที่ต่างกันเท่านั้นเอง อมตอันหนึ่งเป็นอมตวิภูฏะ คือตัวหมุนเวียนอย่างนั้นเรื่อย ๆ ไป อมตอีกอันหนึ่งไม่เกิดต่อไปอีกและไม่ตายด้วย นี่เป็นอมตของความบริสุทธิ์แห่งใจ มีอยู่สองอย่างจงเรียนให้รู้ อันใดที่มาเกี่ยวข้องมาทำลายจิตใจ ให้ทราบว่ามันนั้นคือข้าศึก ให้รีบแก้ไขทันที

นี่แหละเรียนธรรม คือเรียนเรื่องธาตุเรื่องขันธ เรื่องอายตนะ สำคัญที่สุดก็คือขันธ ระหว่างขันธกับจิตนี้ มันกระทบกระเทือนกันอยู่ทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน หรือทุกอิริยาบถ มันกระทบกระเทือนกันอยู่เสมอไม่เคยมีเวลาสงบตัวเลย

ถ้ามีสติปัญญา สิ่งเหล่านั้นก็เป็นหินลับอยู่เสมอ ความกระเทือนทั้งนี้เป็นหินลับปัญญา คือเป็นเครื่องปลุกสติปัญญาให้ตื่นทันกับเหตุการณ์ และให้รู้รอบขอบชิดต่อสิ่งนั้น ๆ สิ่งเหล่านั้นก็ไม่ซึมซาบเข้าภายในและปล่อยยาพิษเข้าไปในใจได้ ใจก็ไม่เดือดร้อนกระวนกระวาย

เอ้า! ถึงวาระจะตายก็ตายไปอย่าง “สุคโต” เพราะความรู้รอบคอบแล้ว ความจริงก็เป็นอย่างนั้น เรียนธรรมปฏิบัติธรรมทำอย่างนี้แหละ กิเลสทั้งหลายถึงจะกลัวและล่าถอย ไม่ตั้งหน้าย่ำยีจิตใจดังที่เคยเป็นมา

กิเลสก็คือความสำคัญมั่นหมายต่าง ๆ นี่แหละ ซึ่งเกิดขึ้นจากจิตดวงเดียว แก้ให้ทันกับเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้น ยิ่งเวลาจนตรอกเข้าจริง ๆ เวทนามีมากเท่าไร จะโหมตัวเข้ามาอย่างเต็มที่เวลานั้น แต่พึงทราบว่ “นั่นตัวเวทนา” อย่าเข้าใจว่าเวทนาเป็นตนสำคัญมาก!

จงพิจารณาให้เห็นความจริงของเวทนา แม้ทุกข์มากน้อยเพียงไรก็ให้รู้ เอาจิตกำหนดอยู่ตรงนั้น พิจารณาอยู่ตรงนั้น จนรู้ความจริงของเวทนา จิตเป็นธรรมชาติรู้เวทนาเป็นสิ่งที่แสดงขึ้น เกิดขึ้นแล้วดับไปตามธรรมชาติของมันเอง ผู้ที่รู้ให้รู้เวลาเวทนาเกิดและดับ ถ้าจะตายก็ให้รู้ว่ามันตาย อะไรมันตายก็ให้รู้ สิ่งที่ไม่ตายก็อยู่ คือผู้รู้นี่!

ให้ทันกันอยู่ตลอดเวลา แล้วก็ไม่วิตกกังวล การเป็นการตายเป็นเรื่อง ธรรมดาธรรมดา! ถ้าทราบตามหลักธรรมชาติแล้ว จะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการเป็นการตายอะไรเลย การจะก่อปัญหาขึ้นมา ก็คือกิเลสเป็นผู้สร้างปัญหาขึ้นมา แล้วก็มาพัวพันจิตใจให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายไปด้วย

ทั้งๆ ที่ยังไม่ตายก็เดือดร้อนแล้ว กลัวตาย แน่! เวลาจะตายจริงๆ ยิ่งเดือดร้อนใหญ่ ซึ่งไม่เกิดประโยชน์อะไร มีแต่ความทุกข์เต็มตัว ตายแล้วก็เสียท่าเสียทีเพราะความร้อนเป็นเหตุอีกนั่นแหละ เพราะเหตุนี้จึงต้องแก้ความเดือดร้อน ด้วยความรู้ความเข้าใจในธาตุในชั้นในอวัยวะต่างๆ ซึ่งอยู่ในกองชั้นกองสมมุติทั้งหมด

เราอาศัยกองสมมุตินี้ จะให้กองสมมุตินี้เป็นตัวเราได้อย่างไร? มันก็ต้องเป็นเรื่องของเขาอยู่นั่นเอง ธาตุก็เป็นธาตุ ชั้นก็เป็นชั้น ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ จะให้มาเป็น “เรา” มันเป็นไม่ได้ จะให้ตั้งอยู่ยืนานถาวรตามที่ความคาดหมายความสำคัญแห่งใจ ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะหลักธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้นมาตั้งแต่เดิม ผู้เรียนวิชาธรรมะจึงต้องเรียนให้รู้ตามหลักธรรมชาติ แล้วอยู่ตามหลักธรรมชาติ

ต่างอันต่างจริงก็สบาย ไม่มีอะไรมาท้อทวน นี่แหละชื่อว่า “เรียนธรรม” ชื่อว่า “แก้กิเลส” ปฏิบัติเพื่อแก้กิเลส แก้อย่างนี้

ถึงเวลาเร่งต้องเร่งเต็มที่ เป็นกับตายไม่ถือเป็นการระแวกกังวล เพราะเพื่อความรู้อะไรอย่างเดียวนั้น อ้ออะไรอื่น ๆ ไม่เกี่ยว จนรู้เท่าและปล่อยวางไว้ตามสภาพของสิ่งทั้งปวง

ความดีเหล่านี้แหละ จะเป็นเครื่องสนับสนุนจิตใจให้พ้นจากโลกได้ พ้นด้วยอำนาจแห่งความดีนี้แล

นี่หลักศาสนาส่วนใหญ่ท่านสอนลงที่นี้ แต่เราอย่าพากันเดินจงกรมแต่พอเป็นพิธีก็แล้วกัน การทำพอเป็นพิธีนั้น คือนั่งก็สັกแต่ว่านั่ง สติตั้งไม่มีเลย นั่งสัปหงกงกนแล้วหลับครอกๆ อยู่กับท่านั่ง นั่นแหละมันพิธีอะไรไม่รู้ละ พิธีบ้านะ! จะว่ายังไง? ผู้เป็นคนดีฟังเอง!

เดินจงกรมก็เดิน เดินไปยังงั้นแหละ สติตั้งไม่ทราบไปอยู่ไหน แล้วก็มานับคะแนนเอาเองว่า “วันนี้เราเดินจงกรมได้เท่านี้เท่านี้เท่านี้ ดีใจ!” ดีใจกับลมกับแสงไป ไม่ได้เรื่องอะไรเลย!

พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ตลอดครูอาจารย์ ท่านเปื้อเจ้าพิธีแทบจะอยู่กับโลกพิธีไม่ได้ ไม่ได้คิดบ้างหรือว่า กิเลสมันไม่ใช่เจ้าพิธีเหมือนพวกเรานี้มา มันคือตัวเหยียบย่ำทำลายผู้เป็นเจ้าพิธีโดยตรง ฉะนั้นต้องแก้มันลงที่ใจนั้น แก้ที่ตรงนั้น โดยถูกทางแล้วด้วยสติปัญญาอันแหลมคม อยู่ไหนก็เป็นความเพียร นั่งอยู่ก็เป็นความเพียร ถ้ามีสติปัญญารักษาจิตใจอยู่โดยสม่ำเสมอ อิริยาบถทั้งสี่เป็นความเพียรด้วยกันทั้งสิ้น

เอ้า! ให้มีความเพียรกันจริงๆ จังๆ นะ นี่แหละเรียกว่า “เดินทางศาสนาแบบ ศาสตรา” เดินตามแนวทางของผู้แก้กิเลส เราจะลั่นกิเลสด้วยแบบนี้ ลั่นในลักษณะนี้ ไม่ ลั่นในแบบอื่นลักษณะอื่น

พระพุทธเจ้าท่านลั่นไปเพราะเหตุนี้ สาวกท่านลั่นไปด้วยอุบายวิธีนี้ ด้วยปฏิบัติทา อันนี้ กิเลสมีประเภทเดียวกัน การดำเนินแบบเดียวกัน กิเลสจะต้องหลุดลอยไปโดย ลำดับๆ เช่นเดียวกัน และถึงความพ้นทุกข์เช่นเดียวกัน จึงขอให้เป็นที่ลงใจในการ ปฏิบัติของตน

ขอยุติเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

ปลุกใจสู้กิเลส

ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี ไม่มีอะไรจะสุขหรือทุกข์ยิ่งกว่าใจ ความสกปรกก็ดี ความสะอาดก็ดี ไม่มีอะไรจะสกปรกและสะอาดยิ่งกว่าจิตใจ ความโง่ก็ดี ความฉลาดก็ดี ก็คือใจ ท่านสอนไว้ว่า “มโน ปุพฺพคฺมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา” สิ่งทั้งหลาย สำคัญอยู่ที่ใจ สำเร็จแล้วด้วยใจ

ศาสนาที่สอนลงที่ใจ ศาสนาออกก็ออกจากใจ รู้ที่ใจ พระพุทธเจ้ารู้ที่ใจ นำออกจากใจนี้ไปสอนโลก ก็สอนลงที่ใจของสัตว์โลก ไม่ได้สอนที่อื่นใดเลย

ในโลกธาตุนี้จะกว้างแคบขนาดไหนไม่สำคัญ ธรรมมีจุดหมายลงที่ใจแห่งเดียว ใจที่ควรกับธรรมอยู่แล้วก็เข้าถึงกันได้โดยลำดับ ที่ท่านว่า “มีอุปนิสัย” นั้นหมายถึง ผู้ควรอยู่แล้ว เห็นได้อย่างชัดเจน ผู้มีนิสัยสูงต่ำต่างกันอย่างไรพระองค์ทรงทราบ เช่น ผู้มีอุปนิสัยที่จะสามารถบรรลุถึงที่สุดแห่งธรรม ควรจะเสด็จไปโปรดก่อนใครๆ เพราะเกี่ยวกับชีวิตอันตรายที่จะมาถึงผู้นั้นในกาลข้างหน้า เร็วกว่าธรรมดาที่ควรจะเป็น ก็รีบเสด็จไปโปรดคนนั้นก่อน ที่ท่านว่า “ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก” ผู้ที่มาเกี่ยวข้องกับ “ตาข่าย” คือพระญาณของพระองค์

คำว่า “เล็งญาณดูสัตว์โลก” นั้น ท่านเล็งญาณดูจิตใจนั่นเอง ท่านไม่ได้เล็งญาณดูต้นไม้ภูเขา ดินฟ้าอากาศ ซึ่งเป็นวัตถุภายนอก และใหญ่โตยิ่งกว่าคนและสัตว์ แต่เมื่อเกี่ยวกับธรรมแล้ว ใจเป็นสิ่งที่ใหญ่โตมากกว่าสิ่งใดในโลก และเหมาะสมกับธรรมอย่างยิ่ง การเล็งญาณก็ต้องเล็งดูที่ใจ การสั่งสอนก็ต้องสั่งสอนลงที่ใจ ให้ใจรู้และเข้าใจ สิ่งต่างๆ ซึ่งมีอยู่กับใจเอง

สำหรับเจ้าของไม่สามารถที่จะรู้ได้ว่าอะไรผิดอะไรถูก การแก้ไขจะแก้ด้วยวิธีใดก็ไม่ทราบทางแก้ไข วิธีแก้ไขพระองค์ก็สอน ไม่ใช่สิ่งที่นำมาสอนนั้นไม่มีอยู่กับจิตใจของสัตว์โลก เป็นสิ่งที่มีอยู่ด้วยกัน เป็นแต่เพียงผู้นั้นยังไม่ทราบ ถูกปิดบังหุ้มห่ออยู่ด้วยสิ่งสกปรกทั้งหลาย ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า ไม่มีอะไรที่จะสกปรกยิ่งกว่าใจ และสกปรกไม่มีวันสะอาดเลยถ้าไม่ชำระซักฟอกด้วยการบำเพ็ญธรรม ร่างกายเราสกปรกยังมีวันชะวันล้างให้สะอาดได้ เสื้อผ้ากางเกงสถานที่สกปรก ยังมีการชำระซักฟอกเช็ดถูล้างให้สะอาดสะอาดอันได้ตามกาลเวลา

แต่จิตใจที่สกปรกโดยที่เจ้าของไม่ได้สนใจนั้นนะ มันสกปรกมาตั้งแต่เมื่อไหร่ และสกปรกไปตลอดกาลตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย ภาวนีถึงภพนั้น ภพไหนก็ภพไหน มีแต่เรื่องสกปรกพาให้เป็นไป พาให้เกิดพาให้ตายเรื่อยๆ ไปอย่างนั้น หาเวลาสะอาดไม่ได้ ท่านเรียกว่า “ใจสกปรก” สิ่งสกปรกมันจะพาไปได้ได้อย่างไร? อยู่ก็อยู่กับความสกปรก ไม่ใช่ของดี ผลแห่งความสกปรกก็คือความทุกข์ความลำบาก คดีที่ไปก็ลำบาก สถานที่อยู่ก็ลำบาก กำเนิดที่เกิดก็ลำบาก มีแต่ของลำบาก ลำบากหมดเพราะความสกปรกของใจ จึงไม่ใช่เป็นของดี ควรจะเห็นโทษของใจที่สกปรก ไม่มีสิ่งใดที่น่าสะอาดสะอ้านยิ่งกว่าใจที่สกปรก อย่างอื่นที่สกปรกไม่ค่อยได้มีครูมีอาจารย์สอนกันเหมือนใจสกปรก

ส่วนจิตใจที่สกปรกนี้ ต้องหาผู้สำคัญมาสอนจึงจะสอนได้ ใครจะมาสอนเรื่องการชักฟอกจิตใจที่สกปรกนี้ให้สะอาดสะอาดไม่ได้ นอกจากธรรมของพระพุทธเจ้า แต่ละพระองค์ที่ทรงรู้ทรงเห็น และทรงสละเป็นสละตายในการบำเพ็ญ เพื่อรู้ทั้งพระทัยของพระองค์เองตลอดถึงวิธีแก้ไข แล้วก็นำมาสั่งสอนโลกได้ถูกต้อง ตามวิธีที่พระองค์ทรงบำเพ็ญและได้ทรงเห็นผลนั้นมาแล้ว ใจจึงต้องมีครูอาจารย์สอนอย่างนี้

ความทุกข์มันก็เป็นผลมาจากสิ่งที่สกปรกนั่นเอง ออกมาจากความโง่ โง่ต่อตัวเองแล้วก็โง่ต่อสิ่งต่างๆ ไปเรื่อยๆ ตัวเองโง่อยู่แล้ว สิ่งที่มาเกี่ยวข้องก็ไม่ทราบว่าจะไร ถูกอะไรผิด แม้ไม่ชอบใจก็ต้องได้ยึดต้องได้คว่ำ คนเราจึงต้องมีทุกข์ทั้งๆ ที่ไม่ต้องการกันเลย แต่ทำไมจึงต้องเจอกันอยู่ทุกแห่งทุกหนทุกเวลาลำเวลา ทุกสัตว์ทุกบุคคล ก็เพราะไม่สามารถที่จะหลบหลีกปลีกตัวออกได้ ด้วยอุบายต่างๆ แห่งความฉลาดของตน นั้นแลจึงต้องอาศัยคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ได้รับการชักฟอกด้วยความดีทั้งหลายเป็นลำดับๆ มา

ทานก็เป็นการชักฟอกกิเลสประเภทหนึ่ง ศีลก็เป็นการชักฟอกกิเลสประเภทหนึ่ง ภาวนาก็เป็นการชักฟอกกิเลสประเภทต่างๆ รวมตัวเข้ามาอยู่ในองค์ภาวนานี้! ล้วนแต่เป็น “น้ำสะอาด” ที่ชักฟอกสิ่งสกปรกซึ่งรกรุงรังอยู่ในจิตใจของสัตว์โลกนี้แล

อุบายวิธีต่างๆ พระพุทธเจ้าจึงได้สอนกันมาเป็นลำดับลำดับมา องค์นี้ผ่านไปแล้ว องค์นั้นก็มาตรัสรู้ ตรัสรู้ก็ตรัสรู้ในธรรมอันเดียวกัน ความจริงอันเดียวกัน เพื่อจะแก้กิเลสต้นหาอาสวะของสัตว์โลกอย่างเดียวกัน เพราะฉะนั้นโอวาทของพระพุทธเจ้าทั้งหลายจึงเหมือนๆ กัน

นี่เรานับว่าเป็นผู้มีวาสนา ได้เป็นผู้ใคร่ต่อศีลต่อธรรม ซึ่งเป็น “น้ำที่สะอาดที่สุด” สำหรับชะล้างสิ่งที่สกปรกที่มีอยู่ภายในใจของตน คนที่ไม่มีความสนใจกับธรรม

ไม่เชื่อธรรมและไม่เชื่อศาสนา เหล่านี้มีจำนวนมากมาย เราไม่ได้เข้ากับคนประเภทนั้น
ก็นับว่า “เป็นวาสนาอย่างยิ่ง”

แม้คนดีมีธรรมในใจจะมีจำนวนน้อย ก็มีเราคนหนึ่งที่มีส่วนอยู่ด้วย สำหรับผู้ที่
ใคร่ต่ออรรถต่อธรรม มีความเชื่อความเลื่อมใสพระโอวาทของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่ง
สอนไว้ นับว่าเป็นผู้ที่มีวาสนา นี่แหละวาสนาของเรา! คืออันนี้เองเป็นพื้นฐานที่จะให้
เราได้บำเพ็ญความดีสืบเนื่องกันเป็นลำดับมา เป็นความเจริญรุ่งเรือง จิตใจก็จะได้มี
ความสะอาดสะอาดขึ้น เมื่อจิตใจมีความสะอาดขึ้นโดยลำดับ ความสุขก็ปรากฏขึ้นเป็น
เงาตามตัว ความเพลินอันใดจะเหมือนความเพลินของใจ ที่รื่นเริงไปด้วยอรรถด้วย
ธรรม มีความรักใคร่ใฝ่ใจในธรรม การประพฤติปฏิบัติก็เป็นไปด้วยความอุตสาห
พยายาม ผลก็ปรากฏขึ้นมาให้เป็นความสงบร่มเย็น เป็นความเพลินอยู่ภายในจิตใจ
ท่านจึงว่า “รสอะไรก็สู้รสแห่งธรรมไม่ได้” “รสแห่งธรรมชานะซึ่งรสทั้งปวง” คือรส
อันนี้ไม่มีวันจืดจาง ไม่มีเบื่อ ไม่มีชินชา เป็นรสหรือเป็นความสุข เป็นความรื่นเริงดู
ดีมีไปโดยลำดับลำดับมา แม้ที่สุดจนมาถึงขั้น วิมุตติพระนิพพานแล้ว ความสุขนั้นยังมี
ความสม่ำเสมอตัว คือคงที่ คงเส้นคงวา ตายตัว

การพยายามจะยากหรือง่ายขึ้นอยู่กับความพอใจ เราพอใจแล้วงานอะไรมันก็ทำ
ได้ทั้งนั้น สำคัญอยู่ที่ความพอใจ เล็งดูเหตุดูผลเข้ากันได้แล้ว ความพอใจหากมาเอง ถึง
ไม่มีก็บังคับได้ เราบังคับเรา บังคับคนอื่นยังยากยิ่งกว่า เราบังคับเรา เราอยู่กับตัวเรา
เอง จะบังคับให้ทำอะไรก็ได้

“เฮ้! นั่งภาวนานี่ก็นั่ง” “เฮ้! เดินจงกรมก็ได้” เฮ้ ทำบุญให้ทาน เฮ้
รักษาศีลนะ ได้ทั้งนั้น เราเป็นเจ้าของเราเป็นหัวหน้า เป็นผู้บังคับบัญชาจิตใจ เราเป็น
เจ้าของ เจ้าของทุกส่วนภายในร่างกายเรา อากาศเคลื่อนไหวทั้งภายนอกภายในเราเป็น
ผู้รับผิดชอบ เราเป็นผู้ระมัดระวัง เราเป็นผู้รักษาเอง ควรหรือไม่ควรอย่างไร เป็นหน้าที่
ของเราจักต้องบังคับบัญชาหรือส่งเสริมเราเอง ในสิ่งที่ควรหรือไม่ควร เราทราบอยู่
ด้วยดี

หากเราไม่สามารถปกครองตนเองได้ในขณะนี้แล้ว เราจะเอาความสามารถมา
จากไหนในวันหน้าเดือนหน้าปีหน้า ซาดิหน้าภพหน้า? เราต้องทำความเข้าใจไว้กับ
ปัจจุบันด้วยดีตั้งแต่บัดนี้ ปัจจุบันนี้แลเป็นรากฐานสำคัญที่จะส่งไปถึงอนาคตให้ม
ีความเจริญรุ่งเรืองขนาดไหน ต้องไปจากปัจจุบันซึ่งบำเพ็ญอยู่ทุกวัน เจริญอยู่ทุกวัน
ส่งเสริมอยู่ทุกวัน บำรุงอยู่ทุกวัน เจริญขึ้นทุกวัน นี่แหละหลักปัจจุบันอยู่ที่เราเวลานี้

วันเดือนปี ภพชาตินี้ะ มันเป็นผลพลอยได้ที่จะสืบเนื่องกันโดยลำดับ เช่นเดียวกับ
กับเมื่อวานนี้สืบเนื่องมาถึงวันนี้ แล้วก็สืบเนื่องไปถึงพรุ่งนี้ ส่วนผลที่จะได้รับดีชั่วมันขึ้น

อยู่กับเรา เราเป็นผู้รับผิดชอบ จึงต้องพิจารณาให้เห็นประจักษ์เสียแต่บัดนี้ที่ยังควรแก่กาลอยู่

ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็น “สนุทิจฺฉิโก” ประกาศอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่วันพระองค์ทรงประกาศธรรมสอนโลก ก็ประกาศเรื่อง “สนุทิจฺฉิโก” นี้ด้วยกันตลอดมาจนปัจจุบัน เป็นสิ่งที่ผู้ปฏิบัติจะพึงรู้พึงเห็นภายในใจของตัวเอง กำลังเรามีเท่าไรเราก็ทราบผลที่ได้รับมากน้อยเพียงไรก็ทราบภายในจิตใจ เพราะใจเป็นผู้คอยรับทราบอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้วทำไมจะไม่ทราบ บกพร่องที่ตรงไหนเร่งเข้าไป การเร่งอยู่โดยสม่ำเสมอ ความบกพร่องนั้นก็ค่อยสมบูรณ์ขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งสมบูรณ์เต็มที่ได้ ไม่ใช่สมบูรณ์ด้วยความท้อถอย ความท้อถอยเป็นเรื่องที่จะตัดทอนสิ่งที่มีอยู่แล้วให้ลดลงไป และเป็นสิ่งที่กีดกันสิ่งที่ยังไม่เกิดไม่ให้เกิดขึ้น บรรดาสิ่งที่เราพึงใจทั้งหลายจะไม่มีทางเกิดขึ้นได้ เพราะไม่มีการส่งเสริมอันเป็นเหตุให้ผลเกิดขึ้นได้!

โง่เราก็โง่มาพอ จะเอาไปแข่งกันได้ยังไง เพราะต่างคนต่างโง่เต็มตัวอยู่ภายในใจด้วยกัน จะเอาไปแข่งกันได้อย่างไร ไม่ใช่เรื่องจะแข่งขันกัน เพราะต่างก็มีด้วยกันทุกคน สกปรกก็สกปรก ทุกข์ก็ทุกข์ด้วยกัน รู้ด้วยกันทุกคน ต่างคนต่างทุกข์ ต่างคนต่างรู้ ต่างคนต่างรับภาระเหล่านี้ด้วยกัน ไม่ใช่เรื่องที่จะมาแข่งขันกันได้ เราไม่มีความสงสัยในเรื่องเหล่านี้

เอาให้ฉลาด ไม่ฉลาดกว่าใครก็ตาม ขอให้ฉลาดเหนือเรื่องที่เคยมีอยู่ในจิตใจของเราซึ่งเคยหลอกลวงเรามาจน เราคล้อยตามสิ่งเหล่านี้มานานแล้ว ให้พยายามทำความเข้าใจให้ทันกันกับเรื่องของตัวเองนี่แหละสำคัญ! เมื่อทันกับเรื่องของตัวเองแล้วจะเรียกว่า “ชนะตัวเอง” ดังที่ท่านพูดไว้ในหลักธรรมก็ไม่ผิดนี่ ชนะอะไรก็ตาม ที่ท่านพูดไว้ในธรรมบทหนึ่งว่า “โย สหสฺสํ สหสฺเสน สงฺคาเม มานุเส ชินเ, เอกญฺจ เชยฺยมตฺตานํ, ส เว สงฺคามชุตฺตโม” การชนะสงครามที่คุณด้วยล้าน ถึงขนาดนั้น ล้วนแต่เป็นการก่อเวรทั้งนั้น ไม่ใช่เป็นของดีเลย การชนะตนนี้เพียงผู้เดียวเท่านั้นเป็นของประเสริฐสุด”

ชนะตนหมายถึงอะไร? ก็หมายถึงชนะสิ่งที่ตัวเราเคยแพ้มายู่ภายในใจของเรา นี้แล เราแพ้อะไรบ้าง เราทราบเราเองเรื่องอย่างนี้ ก็เลสทั้งหมดไม่ว่าเงาใด ลูกมันเราก็แพ้ หลานมันเราก็แพ้ เหลนมันเราก็แพ้ พ่อแม่ของมันเราก็แพ้ ปู่ย่าตายายของมัน เราก็แพ้ เราแพ้เสียทั้งหมด แพ้อย่างหลุดลุ่ยยังงี้ อะไรๆ ของมันแพ้หมด ถ้าสมมุติว่ามันมีบุตรคูเหมือนอย่างคนเราธรรมดานี้ บุตรคูของมันเราก็แพ้อีก แต่นี่มันไม่มี ก็มีแต่ “ข้าโลก ข้าไกรธ ข้าหลง” ว่าไปยั้งนั่นเสีย เราแพ้มันแล้วทั้งนั้นนี่

ความแพ้น้ำมันเป็นของดีหรือ? อยู่กับผู้ใดไม่มีดีเลย คำว่า “แพ” นั่งอยู่ที่แพ นอนอยู่ที่แพ ยืนอยู่ที่แพ เดินอยู่ที่แพ หาเวลาชนะไม่มีเลย มีศักดิ์ศรีที่ไหน! มีแต่ความแพ้เต็มตัวคนเรามีสาระที่ไหน ถ้าเป็นธรรมดาแบบโลกๆ เขาแล้ว อยากจะไปผูกคอตายนั่นแหละ แต่น้ำมันเป็นเรื่องธรรมดา มันสุดวิสัย เราจะว่ายังไงล่ะ พุดกันให้เห็นอย่างนี้แหละ ไม่ยกขึ้นมาอย่างนี้ไม่เห็นโทษจะว่ายังไง?

นำธรรมมาตีพวกเรานี้แหละ พวกนักแพ้นี้แหละ แผลอยู่ทุกเวล่ำเวลา เราไม่เห็นโทษของความแพ้อของเราบ้างหรือ? นี่เป็นวิธีปลุกจิต เราหมายถึงวิธีปลุกจิตใจเรา เรายังจะแพ้อย่างนี้ตลอดไปหรือ? แผลอย่างหลุดล่อนนะ จะแพ้อาบอย่างนี้เรื่อยๆ ไม่ต้องการชัยชนะบ้างหรือ?

พระพุทธเจ้าเป็นผู้มีชัยชนะ สาวกอรหัตตอรหันต์ท่านเป็นผู้ชนะ พระอรียเจ้าท่านเป็นผู้ชนะไปโดยลำดับ สรรณะของเราทั้งสาม “พุทฺธ ธมฺม สงฺฆ สรณฺ คจฺฉามิ” ล้วนแล้วตั้งแต่ชัยชนะทั้งนั้นที่เราหนักน้อมถึงท่าน ตัวเราแพ้อย่างราบตลอดเวลา สมควรแล้วหรือจะเป็นลูกศิษย์ตถาคตนะ? นั่นว่าอย่างนั้นซี นี่แหละวิธีปลุกจิตเจ้าของปลุกอย่างนี้ให้ลุกขึ้นต่อสู้เพื่อชัยชนะ ไม่จมอยู่กับความแพ้อย่างราบคาบเรื่อยไป

จิตมันเป็นสิ่งที่ส่งเสริมได้ กดขี่บังคับได้ เหยียบย่ำทำลายได้ สำคัญที่เราเองเป็นผู้หาอุบายคิดในแง่ต่างๆ ที่จะปลุกจิตปลุกใจของเราให้เกิดความอาจหาญว่าเริง ต่อสู้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ที่จะเอาชัยชนะขึ้นมาสู่ตนด้วยอุบายต่างๆ ดังที่กล่าวมานี้

นี่แหละเป็นทางเดินของพระพุทธเจ้า เป็นทางเดินของผู้จะก้าวเข้าสู่ชัยชนะ ชนะไปวันละเล็กละน้อยเรื่อย ๆ ไป ผลสุดท้ายก็ชนะจนไม่มีอะไรเหลือเลย ปัญหาที่แพ้สำคัญมาก

สติกับปัญญาเป็นธรรมอันสำคัญอย่างยิ่ง สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปो ขึ้นต้นนะ พิจารณาเอาให้ได้ชัยชนะสิ่งที่แวดล้อมเราอยู่ตลอดเวลา คอยตบคอยตีเราอยู่ตลอดเวลา คืออะไร? มันมีที่ไหน?

มันมีแต่รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่เท่านั้น ตัวสำคัญจริงมันอยู่ที่ตรงนี้ ตา หู จมูก ลิ้น กาย มันเป็นทางเดินเข้ามาแห่งอารมณ์ต่างๆ แล้วเข้ามาหาสัญญาอารมณ์ซึ่งเป็นกองชั้นนี้เอง สุดท้ายก็กองชั้นนี้แหละรบกับเรา หรือมันไม่ได้รับก็ไม่ทราบ เราหมอบราบอยู่แล้วก็ไม่ทราบว่ามารรบกับอะไร นอนทับถ้ายรดไปเลยไม่มีปัญหาอะไร เพราะยอมมันอย่างราบคาบแล้วนี่!

ทีนี้เราจะไม่ให้เป็นอย่างนั้น เราแก้ตัวเรา เราให้เป็นเท่าที่เป็นมาแล้วเท่านั้นเวลานี้เราได้ศัตรารูธ คืออรรถธรรม สติปัญญาแล้ว เราจะต่อสู้ พิจารณาเอาให้ได้ชัยชนะภายในตัวเรา ไม่เอาชัยชนะกับผู้ใดเลย เอากับผู้ใดจะเป็นเรื่องก่อเวรกับผู้นั้น เอา

กับสัตว์ตัวใดก็เป็นเรื่องก่อเวรกับสัตว์ตัวนั้น ขึ้นชื่อว่า “อื่น นอกไปจากตัวเอง” แล้วมีแต่เรื่องก่อกรรมก่อเวร ไม่เป็นของดีเลย สิ่งทีเลิศประเสริฐสุดก็คือ “เอกภจ ษะยมุต ตานัม ส เว สุขคามชุตโตโม” การชนะเรื่องของเราเท่านั้นเป็นเรื่องประเสริฐสุดในโลก พระพุทธเจ้าก็ชนะแบบนี้ สาวกอรหัตตอรหันต์ท่านชนะแบบนี้ ท่านเป็นผู้ไม่ก่อเวรก่อกรรม นอกจากนั้นสัตว์โลกยังได้อาศัยท่านมาเป็นลำดับจนกระทั่งบัดนี้ ท่านเอาชนะตรงนี้

“อ้าว พิจารณา มันเคยหลงอะไรอยู่เวลานี้ ?” พิจารณาให้เห็นชัด สิ่งเหล่านี้ไม่ปิดบังลึกลับ มีอยู่ภายในตัวเรา ร่างกายก็เดือนเราอยู่ตลอดเวลา เจ็บนั้นปวดนี้ ความสลาย ความแปรสภาพ แปรที่ไหนกระเทือนที่ตรงนั้น แปรไปนานเท่าไร ก็กระเทือนมากขึ้น ๆ เวทนากับความแปรสภาพมันเป็นคู่เคียงกัน อะไรวิปริตผิดไปนิดหนึ่ง เวทนาจะเตือนบอกขึ้นมาเรื่อย ๆ เตือนบอกสติปัญญาของผู้ปฏิบัติ ของผู้ตั้งใจจะส่งเสริมสติปัญญาให้มีกำลังเพื่อรู้เท่าทันกับสิ่งเหล่านี้ จึงเหมือนกับแสดงธรรมเทศนาอยู่ทั้งวันทั้งคืน ไม่จำเป็นจะต้องให้พระท่านขึ้นธรรมาสน์ “นโม ตสฺสະ ภควโต”

สิ่งเหล่านี้เป็น “ธรรมเทศนา” สอนเราตลอดเวลาอยู่แล้ว อ้าว! ทุกข์เกิดขึ้นที่ตรงไหน ตั้งธรรมาสน์ที่ตรงนั้น วินิจฉัยกัน ปุจฉา วิสัชนา กันลงไป นี่แหละเทศนาสองธรรมาสน์ ระหว่างชั้นกับจิต ชั้นใดก็ตาม รูปชั้น เวทนาชั้น สัญญาชั้น สังขารชั้น วิญญาณชั้น นี่แหละปุจฉา วิสัชนา ให้เข้าใจชัดเจนตามสิ่งเหล่านี้ที่มีอยู่ รูปแปร แปรมาโดยลำดับ นี่เราอยู่ด้วยกันนี้กี่วัน กี่วันนั้นคือล่วงไปแล้วเสียไปแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ท่านอาจารย์หม่ออุดมท่านไปกรุงเทพฯ ไปวันที่ ๑๗ ท่านกลับมาวันนี้วันที่ ๒ กลับมาวันนี้ ท่านไม่ได้วันสมบูรณ์มาเหมือนแต่ก่อน ตั้งแต่วันที่ ๑๗ ไปจนถึงวันที่ ๒ เป็นกี่วันเนาะ ล่วงไปเท่านั้นวัน ท่านขาดวันนี้ไปแล้ว เราอยู่นี้ก็ขาดไปเช่นเดียวกันกับท่าน นี่แหละเราอยู่ด้วยความบกพร่องไปทุกวัน ๆ นะ ไม่ได้อยู่ด้วยความสมบูรณ์ วันนี้ขาดไป วันนั้นขาดไป วันหน้าขาดไป วันหลังขาดไป ขาดไปเรื่อย ๆ

เราบกพร่องไปเรื่อย ๆ เรื่องธาตุเรื่องชั้นเราเรียนอย่างนี้แหละ เรียนธรรม เราไม่ได้อยู่ด้วยความสมบูรณ์ อยู่ด้วยความ “หมดไป” ทุกวัน ๆ นี่นะ แล้วเราจะนอนใจได้อย่างไร เมื่อเป็นนักธรรมะที่ปฏิบัติเพื่อเอาตัวรอดเป็นยอดคนแล้ว ต้องให้เป็นยอดแห่งความรู้ที่จะแก้สถานการณ์ซึ่งมีอยู่ในตัวของเรานี่ ให้รู้ตามเป็นจริงโดยลำดับ เราพบกันวันนี้ วันหลังมาพบกัน บกพร่องมาแล้ว ขาดไปเท่านั้นวัน ขาดไปเท่านี้ชั่วโมง ผู้ที่อยู่ก็ขาด ผู้ไปก็ขาด กลับมาก็ขาด อยู่ประจำที่ก็ขาด ต่างคนต่างขาด มีแต่ต่างคนต่าง

บกพร่องไปทุกๆ วัน ขาดไปทุกวัน แล้วขาดไป ๆ ขาดไปจะไปถึงไหน? มันก็ไปถึงที่สุดปลายทางแห่งความขาดสะบั้นเท่านั้นเอง!

นี่! มันต่างกันแต่ “มีด” กับ “แจ้ง” ที่ล่วงไปวันนั้นวันนี้เท่านั้นแหละ ช้าเร็วต่างกัน มีนิตเดียวเท่านั้น จะต้องไปถึงความขาดสะบั้นเช่นเดียวกันหมด เวลานี้ยังไม่ขาดเป็นแต่ว่าเตือนๆ เรา นาที่เตือน วินาทีเตือน ชั่วโมงเตือน หมดไปเท่านั้นวินาทีเท่านั้นนาที่ เท่านั้นชั่วโมง เท่านั้นวัน เตือนอยู่เสมอ เท่านั้นเดือน เท่านั้นปี เรื่อย สุดท้ายก็หมด มีเท่าไรก็หมด เพราะมันหมดไปทุกวันนี้เอาอะไรมาเหลือ!!!

นี่เป็นสติปัญญาอันหนึ่งที่จะต้องพิจารณา สิ่งที่มีนเหลืออยู่นี้แหละ ที่พอจะได้ประโยชน์จากสิ่งที่เหลืออยู่ ธาตุชั้นของเรานั้นที่มันเปลี่ยนแปลงมันก็หมดไป เราก็มืดหวังในอันนั้น เวลานี้อะไรยังอยู่บ้าง? อะไรที่มีนยังอยู่พอที่จะทำประโยชน์ได้ เอาสิ่งที่กำลังมีพอที่จะทำประโยชน์อยู่นี้แหละ มาทำประโยชน์เสียแต่บัดนี้ “อชฺเชว กิจฺจ มาตปฺปิ โภ ชญญา มรณํ สุเว” ความเพียรที่จะทำให้เป็นประโยชน์แก่ตน ควรทำเสียในวันนี้ ใครจะไปรู้เรื่องความตายจะมาถึงเมื่อไร! ท่านว่าไปอย่างนั้น บอกไม่ให้เราประมาท

เอ้า พิจารณารูป มัน “เหลือ” อยู่เท่าไรเวลานี้ มันเจ็บก็ยังมีเหลืออยู่บ้าง มันสลายหรือมันแปรสภาพไป ส่วนที่ยังอยู่ก็ยังมีอยู่บ้าง พยายามพิจารณาให้ทันกับเหตุการณ์ที่มีนยังเหลืออยู่ รู้เท่าทันด้วยปัญญา เวทนา ตั้งสติปัญญาพิจารณาให้ชัดเจน เรื่องเวทนามีเท่าเท่ากับเวทนาที่มีอยู่นั้นแหละ ไม่เลยจากนั้น ผู้รู้ รู้ไปหมด มันจะเท่าภูเขา ก็สามารถรู้เวทนาเท่าภูเขา ไม่มีอันใดที่จะเหนือผู้รู้ไปได้ มันจะใหญ่โตขนาดไหน เรื่องทุกขเวทนามันจะเหนือความรู้ไปไม่ได้ ความรู้นี้จะครอบเวทนาทั้งหมด นี้ถ้ามีสติรู้นะ ถ้าไม่ได้สติ ก็เลื่อนลอยเหมือนกับว่าไม่มีเชือก เชือกขาด แล้วแต่มันจะไปทางไหน

นี่เราไม่ใช่ว่าเชือกขาดนี้ เรามีสติปัญญา พิจารณาให้เห็นชัดตามความเป็นจริง เอ้า เกิดก็เกิด เกิดขึ้นมา เรื่องทุกขเวทนาเป็นธรรมดาประกาศสอนเราอยู่แล้ว เราเป็นนักธรรมะ เอ้า ฟังด้วยดี ด้วยสติปัญญาตามความจริงของมันแล้วแยกตัวออก เมื่อเข้าใจแล้วจะไม่ยึดไม่ถือกัน ไม่เป็นกังวลกับเรื่องทุกขเวทนา เรื่องสัญญา เรื่องสังขาร เรื่องวิญญาน จะปล่อยวางไปด้วยกันโดยสิ้นเชิง

สิ่งที่เหลือคืออะไร ? คือความบริสุทธิ์ ความรอบตัว นี้แลเป็นสาระเป็นแก่นสาร ถ้าจะพูดก็ว่า “เรา” นี้แหละ “เรา” แท้โดยหลักธรรมชาติ ไม่ใช่เราโดยความเสกสรร ถ้าเป็นความสุขก็เป็นความสุขในหลักธรรมชาติ ไม่ใช่ความสุขที่คอยแต่จะมี

ความทุกข์มาแบ่งเอาไปกิน ๆ เหมือนอย่างวันคืนปีเดือน แบ่งเอาจากร่างกายและจิตใจของเรา สังขารของเราไปกิน

นี่ถ้าพิจารณาให้เห็นตามความเป็นจริง อะไรจะแตกก็แตก ก็เรื่องมันแตก มันเคยแตกมาตั้งก็กัปก็กัลป์ ทางเดินของคตินิธรรมดาเป็นอย่างนี้ จะไปแยกแยะหรือไปกีดขวางไม่ให้มันเป็นได้ที่ไหน จะไปกั้นทางไม่ให้มันเดินได้อย่างไร “อนิจจัง ทุกขัง อนตตา” มันไปในสายเดียวกัน พอว่า อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ก็มาพร้อมกัน มันไปด้วยกัน ให้ความจริงของมันพร้อม ๆ กันไป แล้วปล่อยวางพร้อมกันหมด ไม่ใช่จะปล่อยแล้วในส่วน อนิจจัง ยังทุกขัง ยังอนตตา ไม่ใช่ พิจารณาครบแล้วมันปล่อยไปพร้อม ๆ กัน บริสุทธิ์พร้อมในขณะที่ปล่อยวางโดยสิ้นเชิง

ความบริสุทธิ์ไม่ต้องถามหาว่ามาจากไหน ! นั่นแลคือความฉลาดเต็มภูมิ ความสะอาดเต็มภูมิ ความสุขเต็มภูมิ ความสกปรกหายไป ความโง่หายไป ความทุกข์หายไป หายที่ตรงนี้แหละ ตรงที่แบกทุกข์ แบกความโง่ แบกความสกปรกนี้แหละ สิ่งเหล่านี้หายไปหมดเพราะอำนาจของปัญญา อำนาจของสติ อำนาจของความเพียร เป็นธรรมชาติที่ชะล้างไม่มีสิ่งใดเหลือเลย ผู้นี้แลเป็นผู้ไม่หมดไม่สิ้น

อะไรจะหมด หมดไปตามสมมุตินิยมโทษ ร่างกายจะหมดก็หมดไป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ จะแปรสภาพไปไหนก็แปรไปเถะ เมื่อรู้ตามเป็นจริงแล้ว สิ่งนั้นจะเป็นไปตามธรรมชาติของเขา ซึ่งเขาไม่มีความหมาย ไม่มีความรู้สึกเลยว่าเขาได้แปรไป มีแต่จิตของเราไปรับทราบว่าเขาได้แปรไป ถ้าไม่ยึดถือแล้วเพียงรับทราบเท่านั้น เราก็ไม่แบกทุกข์กับความยึดถือในอะไรทั้งหมดเราก็สุขสบาย นี่แลท่านว่า “เอกณฺจ เขยฺยมตฺตํ ส เว สงฺคามชุตฺตโม” ไม่ก่อเวรก่อกรรมกับอะไรทั้งหมด แม้แต่กับกิเลสก็ไม่ก่อ กิเลสแพ้เรา กิเลสไม่มาก่อกับเราได้ เหมือนคนแพ้คน เราชนะคน ชนะอะไรก็ตามก่อกรรมก่อเวรได้วันยังค่ำ ชนะไปมากเท่าไรก่อกรรมมากเท่านั้น คิดดูคุณด้วยล้าน นั่นแหละ! คือความก่อกรรมก่อเวรคุณด้วยล้าน

อันนี้ไม่มีเลย! ความสบายคือความชนะตนเองเท่านั้น นี่เป็นจุดสำคัญของผู้ปฏิบัติ จะหาศาสนาใดมาสอนพวกเราให้เห็นถึงขนาดนี้รู้ขนาดนี้ และจะให้ผู้ใดเป็นผู้ปฏิบัติ ให้รู้ให้เห็นอย่างที่ว่านี้ นอกจากเราเท่านั้นจะเป็นผู้ปฏิบัติสำหรับตัวเราเอง เพราะโง่ก็เราเป็นคนโง่เอง จะหาความฉลาดใส่ตนด้วยการแก้ความโง่เขลาออก ก็จะเป็นใครถ้าไม่ใช่เรา ทุกข์ก็เราเป็นคนทุกข์เอง จะเปลี่ยนแปลงตัวเองด้วยความฉลาดให้เป็นความสุขขึ้นภายในใจนี้ ทำไมเราจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ นั่น! เปลี่ยนแปลงได้ทั้งนั้น ไม่อย่างนั้นพระพุทธเจ้าหรือสาวกทั้งหลาย ท่านจะถึงความบริสุทธิ์ไม่ได้ ถ้าธรรมะชะ

ล้างสิ่งสกปรกไม่ได้ด้วยความสามารถของเรา เราก็เป็นผู้หนึ่งในพุทธบริษัท ซึ่งเป็นลูก
 เต้าเหล้ากอกของพระพุทธเจ้า ถึงจะไม่มีมากคนก็ขอให้เราเป็น “คนหนึ่ง ในจำนวนน้อย
 คน” นั้นนะ ชื่อว่าเราเป็นผู้มีส่วนแห่งพุทธบริษัทอันแท้จริง ลูกของพระพุทธเจ้าก็คือ
 อย่างนี้เอง พระพุทธเจ้าเดินอย่างไร เราเดินแบบศิษย์มีครู รู้อย่างไร เรารู้อย่างศิษย์มี
 ครู รู้แบบครูรู้ไปโดยลำดับ ๆ จนถึง “วิมุตติหลุดพ้น” สมกับเป็นลูกศิษย์มีครู!

การแสดงธรรมวันนี้ก็เห็นว่าสมควร ขอยุติเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรรณะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

ปราบ-ชู้

ในมงคลสูตรท่านกล่าวไว้พวกเราฟังจนชินหู สวดสาธยายจนชินปาก คือ “อเสวนา จ พาลานํ” แปลความว่า การไม่คบคนพาลสันดานหยาบ การคบบัณฑิตผู้ประพฤติชอบด้วยกายวาจาใจ “เอตมมฺกุคลมฺตตม” ท่านว่าเป็นมงคลอันสูงสุด

เราอาจคิดแต่ในแง่ภายนอก คบคนพาลสันดานหยาบนอกๆ อย่างนั้น นั่นก็ถูกในการเกี่ยวกับสังคม เพราะมนุษย์เราอยู่คนเดียวไม่ได้ ต้องมีเพื่อนฝูงญาติมิตรเกี่ยวข้องกับสังคมมากน้อย นี่ท่านสอนแง่หนึ่ง แต่อาจคิดในแง่เดียวเท่านั้น สำหรับตนเองเป็นพาลหรือเป็นบัณฑิตนั้นเลยลืมคิด ถ้าหากเราคิดแต่เพียงแง่เดียว เราก็กังวลเรื่องตัวเรา เป็นแต่เพียงไม่ไปคบคนพาลภายนอกแล้วก็ถือว่าดี แต่การที่เราคบคนพาลภายในคือใจเราเองนั้น เราไม่ทราบว่าจะคบกันมานานเท่าไร ความจริงคบกันมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งบัดนี้

คนพาลภายในหมายถึงอะไร ? หมายถึงตัวเราเอง ซึ่งเป็นคนๆ หนึ่งที่มีจิตเป็นพาล คอยกีดกันคอยจุกดลาก คือกีดกันในทางที่ดี ไม่ให้ทำความดีได้โดยสะดวกสบาย หาเรื่องนั้นมาขัดข้อง หาเรื่องนี้มายุแหยให้ล้มเหลวไปตามมันจนได้เรื่อยๆ มาที่เรียกว่า “พาลภายใน” คำว่า “พาล” นั้น ทางพุทธศาสนาท่านหมายถึงความคิดที่ทำให้ตนและผู้อื่นเดือนร้อนเสียหาย ท่านเรียกว่าคนพาลหรือคนเขลา จะมีความรู้ความฉลาดมากน้อยเพียงไรไม่สำคัญ ถ้ายังทำตนและคนอื่นให้เดือดร้อนอยู่แล้ว ความรู้ที่ท่านไม่เรียกว่าเป็นความรู้ที่ดีที่ฉลาด เพราะเป็นความรู้ที่ยังผู้มันให้เป็นคนเลวลงทางความประพฤติที่แสดงออก ตลอดคนอื่นให้ได้รับความเดือนร้อนเสียหายด้วยความคิดเป็นโจร ความคิดเป็นข้าศึก ความคิดแอบทำสิ่งไม่ดีแก่ตนอยู่เนืองๆ และคล้อยตามความคิดเห็นนั้นโดยไม่ยอมเห็นโทษของมัน บางครั้งถึงกับแสดงออกให้คนอื่นรู้และรังเกียจ นี่ท่านเรียกว่า “ใจพาลภายใน” ซึ่งมีอยู่กับทุกคน จะต่างกันบ้างก็เพียงมากหรือน้อย แสดงออกหรือไม่แสดงออกให้คนอื่นรู้หรือไม่เท่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากที่มีอยู่กับตัวเราตลอดมา เราเคยคบค้าสมาคมกับพาลตัวนี้มานานแสนนานจนบัดนี้ เราก้ยังมีความสนิทกับพาลของเราอยู่ โดยไม่รู้สึกรู้สีกตัวว่าเรามีพาล เราคบกับพาลคือความคิดและการกระทำที่เราไม่รู้สึกรู้สีกตัวว่าเป็นความผิด ท่านเรียกว่า “พาลภายใน”

จงพยายามเลือกฟื้นความคิดที่เห็นว่าไม่ดี ทั้งส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียดที่มีอยู่ภายในใจอันนี้ อย่าปล่อยให้ใจสั่งสมความเป็นพาล และตั้งบ้านเรือนอยู่บนหัวใจไปนาน ความคิดใดที่ไม่ดี เป็นไปบนหัวใจตลอดกาล บ้านเรือนคือร่างกาย เจ้าของคือใจที่อาศัยอยู่ด้วยกันจะเสียความมั่นคง ทรงความดีไว้ไม่ได้

ความคิดใดที่เป็นไปเพื่อสั่งสมทุกข์ขึ้นมา ความคิดนั้นท่านเรียกว่า “เป็นพาล” การเชื่อหรือคล้อยตามความคิดที่ไม่ดีไม่ถูกนั้น ท่านเรียกว่า “คบคนพาลภายใน” ซึ่งแยกตัวออกห่างยากกว่าพาลภายนอก ผู้เป็นบัณฑิตท่านเห็นโทษทั้งพาลภายในทั้งพาลภายนอก และหลีกเลี่ยงไม่คบและเชื่อถือ ทั้งคอยระวังอย่างอย่างเข้มงวดกวดขัน ไม่สนิทติดจมอยู่กับคนพาลทั้งสองจำพวกนั้น

ปกติคนเราทุกคนมีพาลรอบด้านทั้งภายในภายนอก ความเป็นอยู่ ความเคลื่อนไหว ไหว ทุกคนอยู่ในท่ามกลางแห่งพาลทั้งสองจำพวกดังกล่าวมา ผู้ต้องการความสงบสุขทั้งทางส่วนตน ครอบครัวและส่วนรวม จึงควรระวังภัยจากมารทั้งสองจำพวกนั้น เฉพาะอย่างยิ่งมารภายในที่เกิดกับใจตัวเองสำคัญมาก ควรระวังเสมอ ชื่อว่าเป็นผู้เห็นภัยของคนพาลทั้งภายนอกภายใน และจงคบบัณฑิตนักปราชญ์ ซึ่งหมายถึงภายนอกด้วยภายในด้วย ดังที่เราคบครูอาจารย์เพื่อนฝูงที่มีความรู้ดี ความประพฤติดีงามสม่ำเสมอ ไม่เอียงซ้ายเอียงขวา เอียงหน้าเอียงหลัง อันเป็นอาการแห่ง “อคติสี่” ซึ่งเป็นของไม่ดี จะเป็นญาติเป็นมิตรหรือเพื่อนฝูงอะไรก็ได้ สำคัญที่ต้องเป็นคนดีเชื่อถือได้ หรือฝากผีฝากไข้ฝากเป็นฝากตายได้ยิ่งเป็นการดีมาก

ในบรรดาบัณฑิตที่ควรคบค้าสมาคม ตลอดถึงครูอาจารย์ที่ให้อุบายสั่งสอนอันดีงามแก่เรา ชื่อว่าบัณฑิต ไม่ต้องมีความรู้ความฉลาดถึงขนาดต้องแบกตู้พระไตรปิฎกมา ยืนยัน หรือมีความรู้ความฉลาดขั้นปริญญาตรี โท เอก ก็ตาม สำคัญอยู่ที่ความคิดความเห็น การประพฤติตัวเป็นธรรม ซึ่งเป็นเครื่องชักจูงให้คนอื่นได้คิดและได้รับประโยชน์อันชอบธรรม และเห็นเป็นความถูกต้องดีงามไปด้วย เหล่านี้ท่านเรียกว่า “บัณฑิต” เป็นผู้ควรแก่การคบค้าสมาคมระยะสั้นหรือยาว ย่อมเป็นมงคลแก่ผู้คบ ไม่เสียหายล้มจมแต่อย่างใด ยังจัดว่าผู้รู้จักเลือกคบ เป็นผู้มีชีวิตชีวาอันอุดมมงคลเสียอีก ทางพระพุทธศาสนาท่านหมายคนอย่างนั้นว่า “บัณฑิต”

ส่วน “บัณฑิตภายใน” ได้แก่ความคิดอุบายวิธีต่าง ๆ ที่จะเป็นไปเพื่อคุณงามความดีแก่ตนและผู้อื่น นับแต่ฟื้นความคิดเห็นอันเป็นเหตุจะทำให้เกิดคุณงามความดี จนกระทั่งถึงสติปัญญาที่จะถอดถอนกิเลสออกจากจิตใจเป็นลำดับ ๆ เป็นขั้น ๆ ของสติปัญญา เรียกว่า “บัณฑิต, นักปราชญ์” เป็นขั้น ๆ ไปจนถึงขั้น “มหาบัณฑิต”

“มหัศจรรย์” ได้แก่ท่านผู้ทรงมหาสติมหาปัญญาอันแล เลยขึ้น “มหัศจรรย์”ไปแล้วก็ถึง “วิมุตติ” เรียกว่า “จอมปราษฎ์” หรือ “อัครมหาบัณฑิต” เลยขึ้นมหัศจรรย์ไปแล้วก็เป็น “จอมปราษฎ์” ได้แก่ผู้เฉลียวฉลาดรอบตัวภายในใจ คือพระอรหันต์ สันนิเสสอาสวะโดยประการทั้งปวง นี่เป็นมงคลอันสูงสุดทั้งสองอย่าง คือ “อเสวนา จ พาลาน” ไม่ให้คบคนพาลภายนอก ทั้งคนพาลภายใน “ปญฺธิตานญจ เสวนา” ให้คบบัณฑิตนักปราษฎ์ผู้เฉลียวฉลาดทั้งภายนอกและภายใน พยายามฝึกตัว ให้มีความเฉลียวฉลาดทันกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น ตลอดสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อใจของตนนี้ เรียกว่า “บัณฑิต นักปราษฎ์” ให้คบผู้นี้ เพื่อจะได้สั่งสมส่งเสริมความเป็นปราษฎ์ให้มีกำลังมากขึ้นโดยลำดับๆ เพราะอาศัยท่านผู้ดีมีสติปัญญาฉลาด “เอตมฺมฺกฺลฺมฺตฺตม” เป็นมงคลอันสูงสุดอีกข้อหนึ่ง

อีกข้อหนึ่งท่านกล่าวว่า “สมณานญจ ทสฺสนิ เอตมฺมฺกฺลฺมฺตฺตม” การเห็นสมณะผู้สงบกายวาจาใจ เป็นมงคลอันสูงสุดเช่นเดียวกัน

คำว่า “สมณะ” ตามหลักธรรมที่ท่านแสดงไว้ มี ๔ ประเภท

“สมณะที่ ๑ ได้แก่ พระโสดาบัน สมณะที่ ๒ ได้แก่ พระสกิทาคามี
สมณะที่ ๓ ได้แก่ พระอนาคามี สมณะที่ ๔ ได้แก่ พระอรหันต์

การเห็นสมณะเหล่านี้ชื่อว่าเป็นมงคลอันสูงสุด นี่เป็นมงคลชั้นหนึ่ง เป็นสมณะชั้นหนึ่ง ๆ จากภายนอก

ที่นี้เราพยายามทำให้แจ้งซึ่งมรรคผลทั้งสี่นั้น หรือสมณะทั้งสี่นั้น ได้แก่พระโสดา สกิทา อนาคา อรหัตผล ขึ้นภายในจิตใจของตน นี่ชื่อว่าเป็นผู้ทำให้แจ้งซึ่งมรรคผลทั้ง ๔ รวมเป็น ๘ เป็นมงคลอันสูงสุด

ในมงคลสูตรที่ท่านแสดงไว้นี้มีแต่ธรรมสำคัญๆ ทั้งนั้น แต่มีแยกดังที่ว่านี้ จงแยกแยะพิจารณาข้างนอกพิจารณาข้างในเทียบเคียงกัน

เทวดาท้งหลายมีปัญหาคงเคียงกันอยู่ถึง ๑๒ ปี ไม่มีใครสามารถแก้ปัญหานี้ได้เลย จึงพากันมาทูลถามปัญหานี้กับพระพุทธเจ้า โดยที่ทราบว่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ขึ้นแล้วในโลก และเป็นผู้สามารถชี้แจงอรรถธรรมหรือปัญหาในแง่ต่างๆ ให้เป็นที่เข้าใจแก่ผู้ข้องใจท้งหลาย จึงได้พากันมาทูลถามพระพุทธเจ้า ตามมงคลสูตรที่ท่านยกไว้เบื้องต้น

แต่เวลาที่ท่านสวดมนต์ท่านยกเอาตั้งแต่ “อเสวนา จ พาลาน” เรื่อยมาเลย ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องเทวดาท้งหลายจากโน้นจากนี้มากมาย มาเฝ้าพระพุทธเจ้าทูลถามปัญหา

ท่านตัดออกเสียหมด เอาแต่เนื้อ ๆ คือมงคลสูตร ๓๘ ประการนี้ เป็นคุณแก่ทั้งเทวดา และมนุษย์ทั้งหลายจนกระทั่งทุกวันนี้ เราจึงควรเจริญมงคลสูตรนี้

สูตรใดก็ตามเป็นที่แน่ใจ หรือเป็นที่สนิทกับจริตนิสัยดังที่กล่าวใน ๒-๓ บท เบื้องต้นนั้นว่า “ไม่คบคนพาลและให้คบบัณฑิต, การเห็นสมณะให้ปรากฏขึ้นภายในจิตใจ เชื่อว่าเป็นผู้ทรงคุณธรรมอันสูงสุดไว้ภายในใจ

คำว่า “เทวดา” ตั้งแต่วันเกิดมาเราไม่เคยรู้เคยเห็น คิดดูชิมมนุษย์ด้วยกัน แม้พระพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์คนหนึ่ง สาวกอรหัตตอรหันต์ท่านก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งๆ แต่ทำไมท่านสามารถรู้เห็นเทวดา จนถึงกับแนะนำสั่งสอนเทวดาให้ได้สำเร็จมรรคผล นิพพานเป็นจำนวนล้านๆ ไม่ใช่ทำธรรมดา!

บางเรื่องกล่าวไว้ในสูตรต่างๆ ว่า “เทวดามาฟังเทศน์พระพุทธเจ้าได้สำเร็จมรรคผลนิพพานเป็นโกฏิๆ แล้วไม่ใช่เพียงแต่เทศน์วันหนึ่งวันเดียว เทศน์จนกระทั่งพระองค์ปรินิพพาน ฟัง “พุทธกิจ” ท่านแสดงไว้ว่า “อพุทธตฺเต เทวปญฺหํ” ตั้งแต่หกท่มล่วงไปแล้ว ทรงแก้ปัญหาหรือแนะนำสั่งสอนเทวดาชั้นต่างๆ ที่มาทูลถามปัญหา ท่านถือเทวดาเหมือนกับมนุษย์ทั้งหลาย สอนเทวดาเหมือนกับสอนมนุษย์ทั้งหลายนี้เอง ท่านถือเป็นธรรมด้าธรรมดาเช่นเดียวกับเรามองเห็นคนทั่วไปโดยธรรมดา พระพุทธเจ้าทรงมองเห็นพวกเทวบุตรเทวดาชั้นต่างๆ ประจักษ์ด้วยพระญาณของพระองค์คือตาทิพย์ เช่นเดียวกับเรามองเห็นสิ่งต่างๆ หรือมนุษย์สัตว์ทั้งหลายด้วยตาเนื้อของเรา

แต่เมื่อเราไม่มีตาทิพย์เหมือนพระพุทธเจ้า ไม่สามารถมองเห็นเทวดาทั้งหลาย จึงกลายเป็นปัญหาโลกแตกอย่างทุกวันนี้ ที่พระพุทธเจ้าแสดงอย่างนั้นด้วยพระจักขุญาณของพระองค์ กับที่เรามาดันเดาและคาดคะเนด้วยความมืดบอดของเรา จึงเป็นที่น่าสลดสังเวชอย่างยิ่งทีเดียว

นี่แหละระหว่างคนตาดีกับคนตาบอด ระหว่างคนโง่กับคนฉลาด มันผิดกันอย่างไร ทั้งๆ ที่เป็นมนุษย์ด้วยกันก็ตาม พระองค์สามารถสอนเทวดาอินทร์พรหมมยักษ์ตลอดถึงสัตว์นรก เปรต อมนุษย์มนา ไม่มีจำกัดขอบเขตมีมากมายกายกอง พุทธภาวะจึงหนักมากสำหรับพระพุทธเจ้า ตามพุทธวิสัยคือวิสัยของพระพุทธเจ้า ที่ทำประโยชน์แก่โลก

พวกเราเป็นคนหูหนวกตาบอด ไม่สามารถมองเห็นทั้งเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมอะไรต่ออะไร แม้ที่สุดจะสั่งสอนตัวเองก็ยังไม่ได้ แล้วเราจะเอาความรู้อันมืดบอดนี้ไปเทียบกับพระพุทธเจ้าหรือ? ข้อนี้จะเป็นไปได้อย่างไร พระพุทธเจ้าทรงมีพระภาวะมากขนาดไหน ยังสามารถนำภระนั้นไปได้ตลอดทั่วถึงจนกระทั่งวันปรินิพพาน

ไม่มีภาระของผู้ใดที่จะหนักหนายิ่งกว่า “พุทธกิจ-พุทธภาระ” ของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ พระพุทธเจ้าเป็น “พุทธวิสัย” ของศาสนา นำพุทธภาระไปได้ตลอดทั่วถึง

สำหรับพวกเราไม่มีความสามารถอย่างท่าน แม้แต่จะสั่งสอนตนเพียงคนเดียวก็ยังล้มลุกคลุกคลาน ให้กิเลสตัณหาเหยียบย่ำทำลาย ชีร์ตเยียวรตวันยังค้ำคั้นยังรุ่ง บางทีเดินจงกรมมันก็ชีร์ตบนหัวอยู่ที่หัวทางจงกรม นอนภาวนามันก็ชีร์ตเยียวรตอยู่ที่นอน นั่นคนทั้งคนกลายเป็น “สัวม” ! เป็น “ถาน” ของกิเลสตัณหาทุกอิริยาบถด้วยความไม่มีสติ พิจารณาชี ดูมันต่างกันไหม? พระพุทธเจ้ากับพวกเราชาวสัวมชาวถานของกิเลสนะ!

ถ้าหากจะพิจารณาแล้ว นำคติท่านมาเป็นประโยชน์ เป็นคติเครื่องพรั่สอนตัวเองให้เกิดประโยชน์จากธรรมที่กล่าวมานี้ได้ มีบทสำคัญอยู่ว่า พระพุทธเจ้าทำไมสามารถสั่งสอนพระองค์ได้ แล้วเป็นครูของสัตว์โลกทั้งสามโลกธาตุโดยตลอดทั่วถึง แต่เราจะสามารถสอนตัวเรา และแก้กิเลสตัณหาอาสวะซึ่งมีอยู่ภายในใจเราเพียงดวงเดียวเท่านั้น ทำไมจะทำไม่ได้ ทำไมจะปล่อยตัวให้กิเลสตัณหาอาสวะทั้งหลายชีร์ตเยียวรตอยู่ทั้งวันทั้งคืนยืนเดินนั่งนอน ตั้งแต่เล็กจนถึงเฒ่าแก่ชรา ตายไปกับชีกับเยียวของกิเลสคละเคล้าเต็มตัวมีอย่างเธอ! มันสกปรกขนาดไหนกิเลสอาสวะนะ แล้วทำไมให้มันชีร์ตเยียวรตเราอยู่ตลอดเวลา เราไม่มีความขะแยงต่อมันบ้างเธอ?

เพียงเราคนเดียวก็ยังเอาตัวแทบไม่รอด ก็ยังนอนยั้งนั่งให้กิเลสตัณหาอาสวะมันชีร์ตเยียวรตตลอดมาในอิริยาบถทั้งสี่ ยังจะเป็นสัวมเป็นถานมันอยู่อีกหรือ? ควรพิจารณาตัวเอง นี่เป็นคติอันสำคัญที่เราจะนำมาใช้สำหรับตัวเอง กิเลสมันมีอำนาจวาสนาขนาดไหน พระพุทธเจ้า พระสาวกอรหัตตอรหันต์ หรือพุทธบริษัททั้งหลายตั้งแต่ครั้งพุทธกาล ท่านก็เป็นคนๆ หนึ่ง แต่ทำไมท่านปราบมันได้ เอามันมาเป็นสัวมเป็นถานได้ ชีร์ตเยียวรตมันได้ ทำไมเราจะทำไม่ได้? คิดค้นจับมันฟัดมันเหวี่ยงด้วยสติปัญญาศรัทธาความเพียร จนมันกลายเป็นสัวมเป็นถานของเราเสียที่ไม่ดีหรือ?

อ้าว พยายามมองดู มองไปทางไหนก็มีแต่ห้องน้ำห้องสัวมของกิเลส มันก็น่าสลดสังเวชเหมือนกัน อ้าว ฟัดตัวให้ดี แก้ให้ได้ดีกับมือ วันนี้มันอยู่ที่ไหนกิเลสนะ? มันอยู่ที่หัวใจเรานี้! ไม่ได้อยู่ตรงไหน แต่ว่าเรามักจะเข้าใจว่า กิเลสมันเป็นเพื่อนสนิทของเรา และเป็นเราเสียทั้งหมด นี่แหละ! ที่มันแก้ไม่ตก เพราะเห็นว่ากิเลสมันเป็นเรา จึงไม่กล้าแตะต้องทำลายมัน กลัวจะเป็นการทำลายตนที่รักสงวนมากไปด้วย

ถ้าถือว่ากิเลสเป็นกิเลสและกิเลสเป็นภัยแล้ว ก็มีทางแก้ไขได้ หาอุบายพิจารณาแก้ไขตัวเองให้ได้ พูดถึงการแก้ก็ไม่มีอะไรที่จะแก้ยากยิ่งกว่าแก้กิเลส กิเลสคืออะไร? ก็คือความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นต้นนั่นแล

มนุษย์เรามีหัวใจ สัตว์มีหัวใจ ทำไมจะไม่อยากได้อะไรก็มี ทำไมจะไม่อยากโโลภ “เมืองพอ” ของความโลภมันมีที่ไหน “เมืองพอ” ของความโกรธมันมีที่ไหน? “เมืองพอ” ของความหลงมันมีที่ไหน? มันไม่มีขอบเขต มันกว้างขวางยิ่งกว่าแม่น้ำท้องฟ้า มหาสมุทร เพราะฉะนั้นมันจึงแก้ยาก เพราะมันกว้างแสนกว้างจึงเป็นของแก้ได้ยาก แต่ถึงกว้างขนาดไหนก็ตาม รากฐานของสิ่งเหล่านี้มันก็อยู่ที่ใจดวงเดียวนี้เท่านั้น ประมวลลงมาอยู่ที่ตรงนี้! ตัดรากแก้วของมันออกที่ตรงนี้แล้วมันก็ตายไปหมด เช่นเดียวกับต้นไม้ที่ถูกถอนรากแก้วแล้วต้องตายตายเดียวจะนั้น!

ความโลภ ความโกรธ ความหลง กิ่งก้านสาขาของมัน แดกกิ่งแตกก้าน แดกใบ แดกดอก แดกผลออกไปมากมายเพียงใดก็ตาม มันขึ้นอยู่กับต้นของมัน มันมีต้นมีอาหารที่หล่อเลี้ยงมันจึงเจริญเติบโต แดกกิ่งแตกก้านออกไปได้ แต่ถ้าพยายามตัดสิ่งสำคัญๆ ของมันซึ่งมีอยู่ภายในจิตใจออกแล้ว มันจะไม่มีทางแผ่กระจายไปได้มากมายดังที่เคยเป็นมา จะค่อยยับเยินหรือค่อยยุบยอบตายลงไปโดยลำดับ จนกระทั่งตายหมดโดยสิ้นเชิงหลังจากถอนรากแก้ว คือ “อวิชชา” ออกหมดแล้ว ด้วยอำนาจของ “มหาสติ มหาปัญญา ศรัทธาความเพียร” ไม่มีอย่างอื่นที่จะยิ่งไปกว่าธรรมดังกล่าวนี้ ซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งกับการฆ่ากิเลสทั้งสามประเภทอันใหญ่โตนี้ให้หมดไปจากใจ

คำว่า “สมณะที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๓ ที่ ๔” จะปรากฏขึ้นมาเป็นลำดับๆ และปรากฏขึ้นมาอย่างแจ่มชัดประจักษ์ใจเป็น “สนทิกุลิก” รู้เองเห็นเอง ในวงผู้ปฏิบัติโดยเฉพาะ “ปัจจุตต เวทิตตโพ ญาณุหิ” ท่านผู้รู้ทั้งหลายจะไม่ว่างที่อื่น จะรู้ขึ้นกับตัวเองนี้ด้วยกันทั้งสิ้น เพราะธรรมะท่านวางไว้เป็นสมบัติกลาง นี่เป็นจุดที่จะตัดกิเลสอาสวะทั้งหลายต้องสู้มัน! เวลานี้เราได้สติตั้งมาพอสมควรแล้ว ได้รับการอบรมจากอรรถจากธรรม ได้ศึกษาเล่าเรียนมาพอสมควร ได้ฟังโอวาทจากครูอาจารย์มาพอสมควร ปัญหาอันใหญ่ก็คือเรื่องของเราที่จะพิชิตตัวให้มีสติปัญญาทันกับกลมายาของกิเลส ซึ่งมีร้อยเล่ห์พันเหลี่ยมร้อยพันพันคมภายในใจ ให้ขาดลงไปโดยลำดับๆ

กิเลสขาดลงไปมาน้อย ความสุขความสบายก็ค่อยปรากฏขึ้นมาภายในใจ ความเย็นใจนี้เย็นยิ่งกว่าสิ่งทั้งหลายเย็น สุขใจสุขไม่มึนงอม สุขไม่มีเบื่อมีเน่า สุขอย่างสม่ำเสมอ สุขสุดยอด จึงเป็น “สุข อากาลิก” ไม่มีสลายเปลี่ยนแปลงไปไหน เป็นความสุขที่ยอดเยี่ยมคงเส้นคงวา ไม่มีสมมุติใดมาทำลายได้อีก นี่แหละที่ท่านเรียกว่า “ความสุขของนักปราชญ์”

พระพุทธเจ้าท่านทรงค้นพบความสุขประเภทนี้ สาวกอรหัตตอรหันต์ทั้งหลาย ท่านก็ค้นพบความสุขประเภทนี้ ท่านจึงปล่อยวางความสุขสมมุติโดยประการทั้งปวง ที่

เคยเกี่ยวข้องกันมา ไม่เพียงแต่สุข ทุกข์ก็ปล่อยโดยสิ้นเชิงเช่นเดียวกัน เป็นผู้หมดห่วง ใยหมดป่าช้า ไม่ต้องมาวนเวียนตาย-เกิดกันไม่หยุดไม่ถอยในกำเนิดต่าง ๆ ภพน้อย ภพใหญ่ที่เรียกว่า “วิภูวน” วนไปวนมา ตัดกงจักร “วิภูวน” นี้ออกจากใจเสียได้ เป็น ความสุขเป็นความสบายอันล้นพ้น

นี่คือความสุขของมนุษย์แท้ สัมกับภูมิของมนุษย์ที่มีความเฉลียวฉลาด เจอ ความสุขนี้แล้ว สิ่งใด ๆ ก็ปล่อยไปหมด นี่ในธรรมบทที่ว่า “สมณานญจ ทสฺสนิ” ก็เข้า ในจิตดวงนี้ แม้ “นิพพานสจฺฉิกิริยาจ เอตมฺมจฺจลฺมุตฺตม” ก็เช่นเดียวกัน การทำพระ นิพพานให้แจ้ง คือเวลานี้พระนิพพานถูกปิดบังด้วยกิเลสประเภทต่าง ๆ จนมืดมิดทั้ง กลางวันกลางคืน ไม่มีความสง่าผ่าเผยขึ้นภายในจิตใจแม้ชนิดหนึ่งเลย

พระอาทิตย์แม้จะถูกเมฆปิดบัง แสงสว่างส่องมาไม่เต็มที่ได้ก็ตาม แต่ เป็นบางกาลบางเวลา ย่อมมีการเปิดเผยตัวออกได้อย่างชัดเจน ที่เรียกว่า “ท้องฟ้า อากาศปลอดโปร่ง” จิตใจของเราที่ถูกกิเลสหุ้มห่อปิดบังอยู่นี้ ไม่มีวันปลอดโปร่งได้ เลย มืดมิดปิดตาอยู่อย่างนั้น นั่นแหละท่านว่า “ให้ทำพระนิพพานให้แจ้ง” พระ นิพพานก็หมายถึงจิตนั่นเองไม่ได้หมายถึงอะไรอื่น ที่พระนิพพานยังแจ้งไม่ได้ก็เพราะ สิ่งปิดบังทั้งหลายคือกิเลสนี้ ซึ่งเปรียบเหมือนก้อนเมฆปิดบังพระอาทิตย์ เมื่อชำระด้วย ความเพียรมีสติปัญญาเป็นผู้บุกเบิกแล้ว พระนิพพานซึ่งเป็นตัวจิตล้วน ๆ นั้น ก็ค่อย แสดงตัวออกมาโดยลำดับ จนกระทั่งทำพระนิพพานแจ้งอย่างประจักษ์

นี่ก็ “เอตมฺมจฺจลฺมุตฺตม” เป็นมงคลอันสูงสุด ไม่มีมงคลอันใดในโลกนี้จะสูง ยิ่งกว่าการพบสมณะสุดท้ายคือพระอรหันต์ และการทำพระนิพพานให้แจ้ง คือถึงความ บริสุทธิ์ของใจ นี่เป็นมงคลอันสูงสุด ทำให้ประจักษ์กับใจเราเอง ทั้งจะได้รู้ชัดเจนว่า ศาสนาของพระพุทธเจ้านั้นสอนโลกอย่างปาว ๆ เล่น ๆ หรือว่าสอนจริง ๆ หรือ ใครเป็นคนเล่น ใครเป็นคนจริง โอวาทเป็นของเล่น หรือผู้ฟังผู้ถือเป็นคนเล่น หรือ อะไรจริงอะไรไม่จริง พิสูจน์กันที่หัวใจเรา นำโอวาทนั้นแหละเข้ามาพิสูจน์ เป็นเครื่อง มือเทียบเคียงว่าอะไรจริงอะไรปลอมกันแน่

เมื่อธรรมชาตินี้จริงขึ้นมาล้วน ๆ ที่ใจแล้ว ตำราธรรมของพระพุทธเจ้า แม้ที่ เขียนเป็นเศษกระดาษซึ่งตกอยู่ตามถนนหนทางยังไม่กล้าเหยียบย่ำ เพราะนั่นเป็นคำ สอนของพระพุทธเจ้า เหยียบไม่ลง เพราะลงได้เคารพหลักใหญ่แล้ว ปลีกย่อยก็เคารพ ไปหมด พระพุทธรูปก็ตาม จะเป็นอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับ “พุทธ ธรรม สงฆ์” แล้ว กราบอย่างถึงใจเพราะเชื่อหลักใหญ่แล้ว

หลักใหญ่คืออะไร? คือหัวใจเราถึงความบริสุทธิ์ เพราะอำนาจแห่งธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องชี้แจงแสดงบอกแนวทางให้รู้ทั้งเหตุและผล จึงเคารพไปหมด ดังท่านอาจารย์มั่นเป็นตัวอย่างในสมัยปัจจุบัน

ในห้องนอนใต้ที่ถุกนิมนต์ไปพัก ถ้ามีหนังสือธรรมะอยู่ต่ำกว่าท่าน ท่านจะไม่ยอมนอนในห้องนั้นเลย ท่านจะยกหนังสือนั้นไว้ให้สูงกว่าศีรษะท่านเสมอ ท่านจึงยอมนอน

“นี่ธรรมของพระพุทธเจ้า เราอยู่ด้วยธรรม กินด้วยธรรม เป็นตายเราอบกับธรรม ปฏิบัติได้รู้ได้เห็นมากน้อยเพราะธรรมของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น เราจะเหยียบย่ำทำลายได้อย่างไร! ท่านว่า “เอาธรรมมาอยู่ต่ำกว่าเราได้อย่างไร!” ท่านไม่ยอมนอนยกตัวอย่างที่ท่านมาพักวัดศาลวันเป็นต้น ในห้องนั้นมีหนังสือธรรมอยู่ ท่านไม่ยอมนอน ให้ชนหนังสือขึ้นไว้ที่สูงหมด นี่แหละ! ลงเคารพจะต้องถึงใจทุกอย่าง” เพราะธรรมถึงใจ

ความเคารพ ไม่ว่าจะฝ่ายสมมุติไม่ว่าอะไรท่านเคารพอย่างถึงใจ ถึงเรียกว่า “สุดยอด” กราบพระพุทธรูปก็สนิท ไม่มีใครที่จะกราบสวยงามแนบสนิทยิ่งกว่าท่าน อาจารย์มั่นในสมัยปัจจุบันนี้ เห็นประจักษ์ด้วยตากับใจเราเอง ความเคารพในอรรถในธรรมก็เช่นเดียวกัน แม้แต่รูปพระกัจจายนะ ที่อยู่ในชองยาพระกัจจายนะ พอท่านได้มา “โอ้โฮ ! พระกัจจายนะเป็นสาวกของพระพุทธเจ้านี้! ท่านรีบเทยกออก เอรูปเห็นไว้เหนือที่นอนท่าน ท่านกราบ “นี่องค์พระสาวก นีรูปร่างของท่าน” นั้น! “มีความหมายแค่ไหนไหนพระกัจจายนะ จะมาทำเป็นเล่นอย่างนี้ได้หรือ?” แน่ะ! ฟังดูซิ

นี่แหละเมื่อถึงใจแล้ว ถึงทุกอย่าง เคารพทุกอย่าง บรรดาสิ่งที่ควรเป็นของเคารพท่านเคารพจริง นั่น ท่านไม่ได้เล่นเหมือนปลุขุคนคนหนาหรือก เหยียบโน่นเหยียบนี่เหมือนอย่างพวกเราทั้งหลาย เพราะไม่รู้นี่ คอยลุ่มๆ คล้ำๆ งูๆ ปลาๆ ไปในลักษณะของคนตาบอดนั้นแล ถ้าคนตาดีแล้วไม่เหยียบ อันไหนจะเป็นขวากเป็นหนาม ไม่ยอมเหยียบ สิ่งใดที่จะเป็นโทษเป็นภัยขาดความเคารพ ท่านไม่ยอมทำ นักปราชญ์ท่านเป็นอย่างนั้น ไม่เหมือนคนตาบอดเหยียบตะไปเลย โดยไม่คำนึงว่าควรหรือไม่ควร (เสียงเครื่องบินดังไม่หยุด ท่านเลยหยุดเทศน์)

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

กิเลสกดถ่วงจิต

โดยปกติอากาศภายนอกไม่รบกวนประสาท เสียงต่างๆ ไม่มีประสาทก็สงบไม่มีการกระทบกระเทือนกัน การกระทบกระเทือนเป็นสาเหตุให้เกิดทุกข์ด้านจิตใจและส่วนร่างกาย ความสงบสงัดภายในก็ไม่กวนใจ นอกจากเป็น “คุณ” แก่ใจโดยถ่ายเดียวใจที่ไม่สงบก็เพราะมีสิ่งรบกวนอยู่เสมอ ความถูกรบกวนอยู่เสมอ ถ้าเป็นน้ำก็ต้องขุ่นน้ำถ้าถูกรบกวนมากๆ ก็ขุ่นเป็นโคลนเป็นตมไปเลย จะอาบตี๋มใช้สอยอะไรก็ไม่สะดวกทั้งนั้น เพราะน้ำเป็นตมเป็นโคลน

จิตใจที่เป็นเช่นนั้นก็แสดงว่า ให้ประโยชน์แก่ตนไม่ได้ ขณะที่ถูกรบกวนจนถึงเป็นตมเป็นโคลนอยู่ในจิตใจ ต้องแสดงความรุ่มร้อนให้เจ้าของได้รับความทุกข์มากเอาการ ผลของมันทำให้เป็นความทุกข์ความลำบาก เราจะเอาความทุกข์ความลำบากนี้ไปใช้ประโยชน์อะไรเล่า? เพราะความทุกข์ความลำบากภายในจิตใจนี้ โลกด้วยกันทั้งนั้น แล้วเราจะเอาทุกข์นี้ไปทำประโยชน์ที่ไหนได้ ! ไม่กลัวกับโลกผู้ดีและปราชญ์ผู้แหลมคมท่านบ้างหรือ?

การแก้ไขเพื่อไม่ให้มีอะไรกวนใจก็คือ การระวังด้วยสติ ถ้าจิตสงบก็สบาย เช่นเดียวกับน้ำที่ไม่มีอะไรรบกวน ตะกอนแม้จะมีอยู่ก็นอนกันไปหมดเพราะน้ำนิ่งไม่ถูกรบกวนบ่อยๆ ย่อมใสสะอาด

พระพุทธเจ้าผู้ประทานธรรมไว้ ทรงถือเป็นสำคัญอย่างยิ่งสำหรับใจในอันดับแรก ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลกในขณะที่ตรัสรู้ใหม่ๆ ก็เล็งญาณดูจิตใจ ไม่ใช่เล็งญาณดูความรู้วิชา ฐานะสูงต่ำ ความมั่งมีดีใจของสัตว์โลกต่างๆ ไปเลย แต่ทรงเล็งญาณดูจิตใจเป็นสำคัญ เช่น ผู้ควรจะได้บรรลุมรรคผลนิพพานในระยะรวดเร็ว และจะมีอันตรายมาทำลายชีวิตในเวลาอันสั้นก็มี หรือผู้มีอุปนิสัยที่ควรจะได้บรรลุมรรคผลนิพพานได้และไม่ มีอันตรายก็มี เหล่านี้ล้วนแต่ทรงถือเรื่องจิตเป็นสำคัญ เล็งญาณก็เล็งดูจิตของสัตว์โลกว่าควรจะได้บรรลุหรือไม่ หรือไม่ควรรับธรรมเลย เป็นจำพวก “ปทปรมะ” คือมีติดบอดทั้งกลางวันกลางคืนยืนเดินนั่งนอน เรียกว่า “มิดแปดทิศแปดด้าน” ไม่มีกาลสถานที่เข้ามาเปิด เข้ามาเบิกความมิดนั้นออกได้เลย มิดมิดปิดตาอยู่ในจิตใจ ประเภทที่เป็นเช่นนี้พระองค์ทรงทราบ และ “ชักสะพาน” คือไม่ทรงสั่งสอนอะไรทั้งสิ้น ถ้าเป็น

โรค ก็คือโรคหมดหวัง แต่หมอก็ยังต้องรักษาโดยมารยาทด้วยมนุษยธรรม จึงยังต้องให้ออกซิเจนหรือยาอะไร ๆ ไปบ้างตามสมควรจนกว่าจะถึงกาล

ส่วนพระพุทธเจ้าไม่ทรงสั่งสอน เพราะเป็นประเภทหมดหวังโดยสิ้นเชิงแล้ว ที่เรียกว่า “ปทปรมะ” คือประเภทที่ไม่มีทางแก้ไขเยียวยา รอเวลาความตายอยู่เพียงเท่านั้น ประเภทนี้เป็นประเภทที่มีตบอดที่สุด พระองค์ก็ทรงทราบ ทราบที่จิตใจนั่นเองไม่ทราบที่อื่น เพราะทรงมุ่งต่อจิตใจเป็นสำคัญ

ศาสนาวางลงที่จิตใจของมนุษย์เป็นสำคัญยิ่งกว่าสิ่งใดในโลกนี้

“ประเภท อุกมฤตัญญู” ที่จะรู้ธรรมได้อย่างรวดเร็ว เมื่อพระองค์ประทานธรรมะเพียงย่อ ๆ เท่านั้น พระองค์ก็ทรงทราบ และรองลงมาประเภท “วิปจิตัญญู” ก็ทรงทราบ และทรงสั่งสอนธรรมะที่ควรแก่อุปนิสัยของรายนั้น ๆ “เนยยะ” คือผู้ที่ต้องสั่งสอนหลายครั้งหลายหน คือผู้ที่พอแนะนำสั่งสอนได้ พอจะนำไปได้ ฉุดลากไปได้ พุดง่าย ๆ “เนยยะ” ก็แปลว่า พวกที่จะถูกลากไปได้นั่นเอง พระองค์ก็ทรงสั่งสอน ผู้นั้นก็พยายามปฏิบัติตนในทางความดีไม่ลดละปล่อยวาง ก็ย่อมเป็นผลสำเร็จได้

ส่วน “ปทปรมะ” นั้นหมดหวัง ถึงจะลากไปไหนก็เหมือนลากคนตาย ไม่มีความรู้สึกอะไรเลย ทั้งใส่รถหรือเหาะไปในเรือบิน ก็คือคนตายนั้นแล ไม่เกิดผลประโยชน์อะไรในทางความดี ตลอดจนรรคผลนิพพาน คนประเภทนี้เป็นคนที่หมดหวังทั้ง ๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ ไม่สนใจคิดและบำเพ็ญในเรื่องบุญ บาป นรก สวรรค์ นิพพาน ไม่สนใจกับอะไรเลยขึ้นชื่อว่า “อรรถ” ว่า “ธรรม” นอกจากตั้งหน้าตั้งตาสั่งสมบาปนรกใส่หัวใจให้เต็มจนจะหายใจไม่ออก เพราะอัดแน่นด้วยเชื้อไฟนรกเท่านั้น เพราะนั่นเป็นงานของคนประเภทนั้นจะต้องทำ เนื่องจากใจอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ ต้องคิดปรุงและทำงาน

พระองค์ทรงทราบหมดในบุคคลสี่จำพวกนี้ ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลกเป็นประจำตาม “พุทธกิจ ห้า” ซึ่งเป็นกิจของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ ในพุทธกิจห้าประเภทนั้น มีการเล็งญาณตรวจดูอุปนิสัยของสัตว์โลกเป็นข้อหนึ่ง ที่พระองค์ทรงถือเป็นกิจสำคัญว่า ใครที่ข้องตายเป็นพระญาณของพระองค์ และควรเสด็จไปโปรดก่อน ก่อนที่ภยันตรายจะมาถึงรายนั้น ๆ ในไม่ช้า ทั้งนี้หมายถึงจิตนั่นเอง เพราะฉะนั้น “จิต” จึงเป็นภาชนะสำคัญอย่างยิ่งของธรรมทั้งหลาย และจิตเป็นผู้บงการ “จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว” จิตได้บงการอะไรแล้ว กายวาจาจะต้องหมุนไปตามเรื่องของใจผู้บงการ เพราะฉะนั้นทางโลกเขาจึงสอน “นาย” หัวหน้างานเสียก่อน สอนหัวหน้างานให้เข้าอกเข้าใจในงานแล้วก็นำไปอบรมลูกน้องให้ดำเนินตาม

ฝ่าย “ธรรม” เมื่อสั่งสอน “ใจ” ผู้เป็นหัวหน้าให้เป็นที่เข้าใจแล้ว ใจก็ยึดมา รักษากายวาจาของตน ให้ดำเนินไปตามร่องรอยแห่งธรรมที่ใจได้รับการอบรมสั่งสอน มาแล้ว การปฏิบัติตัวก็เป็นไปเพื่อความราบรื่นชื่นใจ ดังนั้นใจผู้เป็นใหญ่เป็นประธาน ของกายวาจา จึงเป็นสิ่งสำคัญมากในตัวเรา พุดฟังง่ายก็ว่า แก่นของคนของสัตว์ที่เป็น อยู่ก็คือใจตัวรู้ๆ อยู่ในร่างกายนั้นแล เป็นตัวแรงงานและหัวหน้างานทุกประเภท ใจจึง ควรรับการอบรมด้วยดี

ศาสนธรรมจึงสั่งสอนลงที่ใจ ซึ่งเป็นภาชนะอันเหมาะสมแก่ธรรมทุกชั้นทุกภูมิ นับแต่ชั้นต่ำจนถึงชั้นสูงสุด คือ “วิมุตติพระนิพพาน” ไหลลงรวมที่ใจแห่งเดียว เราทุกคนมีจิตใจ มีความรู้อยู่ทุกขณะไม่ว่าหลับตื่น ความรู้นั้นมีอยู่เป็นประจำไม่เคย อันตรธานหายไปไหนเลย เวลาหลับสนิทก็ไม่ใช่คนตาย ความหลับสนิทติดกับคนตาย ผู้รู้ก็รู้ว่าหลับสนิท ตื่นขึ้นมาเราพุดได้ว่า “หลับ ไม่ยุ่งกับสิ่งนอกๆ ใจจึงราวกับกับไม่รู้ อะไรในเวลาหลับสนิท แต่ความจริงนั้นรู้ เวลาหลับสนิทก็ว่าหลับสนิท ตื่นขึ้นมาเราพุด ได้ว่า “แหม คึนนี้หลับสนิทดีเหลือเกิน” บางคนถึงกับพุดว่า “แหม เมื่อคึนนั้นนอน หลับสนิทเหมือนตายเลย” มันเหมือนเฉย ๆ แต่ไม่ตาย “ผู้รู้” อันนี้เป็นอย่างนั้น ละเอียดถึงขนาดนั้นเทียว จะฝันหรือไม่ฝัน พอตื่นขึ้นมาก็พุดได้ถ้าสัญญาทำหน้าที่ให้ คือความจำนั้นนะทำหน้าที่ให้ เราก็จำได้และพุดได้ ถ้า “สัญญา” คือความจำไม่อาจทำ หน้าที่ได้ หลงลืมไปเสียแล้ว เราก็นำเรื่องราวในฝันมาพุดไม่ได้ สิ่งที่เป็นไปแล้วนั้นก็ เป็นไปแล้ว รู้ไปแล้ว จำได้แล้ว แต่มันหลงลืมไปแล้วเท่านั้น ก็เกี่ยวกับเรื่องของความรู้ คือใจนั่นเอง ใจเป็นเช่นนั้นแล ละเอียดมาก

การนอนอยู่เฉยๆ ไม่มีผู้รับรู้เช่นกับคนตายแล้ว มันจะไปทำงานทำการ ประสบ พบเห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ เป็นเรื่องเป็นราวให้ฝันไปได้อย่างไร มันเป็นเรื่องของใจทั้งนั้นที่ แสดงตัวออกไปรู้เรื่องต่างๆ ให้เราจำได้ในขณะที่ฝันและตื่นขึ้นมา “วันนี้ฝันเรื่องนั้น เรื่องนี้ แต่จิตที่ลงสู่ภวังค์แห่งความหลับสนิทอย่างเต็มที่แล้วก็ไม่มีฝัน ชื่อว่า “เข้าสู่ ภวังค์แห่งความหลับสนิท” คือภวังค์แห่งความหลับสนิททางจิตเป็นอย่างนี้ ถ้าคน หลับสนิทก็ชื่อว่าใจเข้าสู่ภวังค์ความหลับสนิทอย่างเต็มที่ ก็ไม่มีฝันอะไร ตื่นขึ้นมาร่าง กายก็มีกำลัง จิตใจก็สดใส ไม่มีความทุกข์ความร้อนอะไร กำลังใจก็ดี ผิดกับการหลับ ไม่สนิท ปราภฏเป็นนิมิตในฝันโน่นนี่อย่างเห็นได้ชัด

เวลาหลับไปแล้วฝันไปต่างๆ นั่นคือจิตไม่ได้เข้าสู่ภวังค์แห่งความหลับสนิท จิต ออกเที่ยว เร่ๆ ร่อนๆ ไป ปกติของใจแล้วหลับก็รู้ คำว่า “หลับก็รู้” เป็นความรู้ใน หลับโดยเฉพาะ สติปัญญาไม่เข้าเกี่ยวข้องในเวลานั้น รู้โดยธรรมชาติ ไม่เหมือน

เวลาตื่น แต่เวลาตื่นแล้ว สติปัญญามีโอกาสเข้าไปเกี่ยวข้องได้ทุกระยะ ถ้ามีสติ คอยตามทราบความรู้อันนั้นโดยลำดับ ใจจะแยบไปรู้สิ่งใดก็ทราบ คนมีสติดีย่อม ทราบทุกขณะจิตที่เคลื่อนไหว ไปรู้เรื่องอะไรบ้าง หากไม่มีสติ มีแต่ความรู้ก็ไม่ทราบ ความหมายว่าไม่รู้เรื่องอะไรบ้าง ความไม่มีสติเป็นเครื่องกำกับรักษาใจ จึงไม่ค่อยได้ เรื่องอะไร ดังคนบ้า นั้นเขาไม่มีสติ มีแต่ความรู้คือใจ กับความมืดบอดแห่งโมหะ อวิชชาหุ้มห่อโดยถ่ายเดียว คิดจะไปไหนทำอะไร ก็ทำไปตามประสีประสาของคนไม่มี สติปัญญารับผิดชอบว่าถูกหรือผิดประการใด ไม่ใช่คนที่เป็บ้านั้นเป็นคนตาย เขาเป็น คนมีใจครองร่าง เขารู้เหมือนกัน เป็นแต่เพียงเขาไม่รู้ตัวชั่ว ไม่รู้ผิดรู้ถูกอะไรเท่านั้น เป็นเพียงรู้เฉยๆ คิดอยากไปอยากมาอยากอยู่ อยากทำอะไรก็ทำไปตามความอยาก ประสาคนบ้า ที่ไม่มีสติปัญญารับผิดชอบต่อตัวเอง

นี่แหละความรู้มันเป็นอย่างนั้น จิตมันเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่มีสติรักษาแล้ว จะไม่รู้ เรื่องดีเรื่องชั่ว เรื่องผิดเรื่องถูกอะไรเลย ไม่มีใครใคร่ครวญเหตุผลต้นปลายลึกตื้น หยิบละเอียดอะไรได้เลย ถ้าไม่มีสติปัญญาแฝงอยู่ในนั้น เพียงความรู้โดยลำพังก็เป็น อย่างที่ว่ามันแหละ ย่อมกลายเป็นคนบ้าคนบอไปได้อย่างง่ายดาย

พอมีสติขึ้นมาคนบ้าก็ค่อยหายบ้า เพราะมีสติรับทราบผิดหรือถูกต่าง ๆ ความรู้ที่ว่านี้ไม่ใช่ความรู้ที่บริสุทธิ์ เป็นความรู้ของสามัญชนธรรมดา และยังลดลงไป จากความรู้ของสามัญชนตรงที่ไม่มีสติคอยกำกับรักษา จึงได้เป็นความรู้ประเภท บ้าๆ บอๆ คือไม่มีสติปัญญาปกครองตน ไม่มีอะไรรับผิดชอบต่อเลย มีแต่ความรู้โดย ลำพัง จึงเป็นเช่นนั้น

ถ้ามีสติตั้งเป็นเครื่องกำกับรักษาอยู่แล้ว ความรู้นั้นจะเป็นอย่างนั้นไม่ได้ เพราะมีผู้คอยกระซิบและชักจูง มีผู้คอยเร่งคอยรั้งอยู่เสมอ เหมือนกับรถที่มีทั้งคันเร่ง มีทั้งเบรกมีทั้งพวงมาลัย จะหมุนไปทางไหนก็ได้ด้วยสติด้วยปัญญาของคนขับ ที่ควบคุม จิตและรถอยู่ตลอดเวลา

ส่วนจิตของท่านผู้ถึงความหลุดพ้นแล้วนั้นไม่ใช่จิตประเภทนี้! ความรู้เฉยๆ ที่ว่ามีกิเลสแฝงนั้นท่านก็ไม่มี เป็นความรู้ที่บริสุทธิ์ล้วนๆ จะว่าท่านมีสติหรือไม่มีสติ ท่านก็ไม่เสกสรร ท่านไม่มีความสำคัญมั่นหมายตามสมมุติใดๆ หลักใหญ่ก็คือ ความบริสุทธิ์ล้วนๆ เท่านั้น ซึ่งไม่มีปัญหาใดๆ เข้าไปแทรกซึมเลย ท่านเป็นคนพ้น สมมุติหรือนอกสมมุติแล้ว คำว่า “ไม่มีสติหรือขาดสติ” จึงไม่เกี่ยวข้องกับจิตดวงนั้น ใช้เพียงในวงสมมุติพอลถึงกาลเท่านั้น

จิตของสามัญชนต้องอาศัยสติปัญญาเป็นเครื่องรักษา จึงจะเป็นไปในทางที่ถูกที่ ควรในกิริยาอาการที่แสดงออก กิริยาทำทางนั้นๆ ถ้ามีสติปัญญาคอยควบคุมอยู่ก็น่าดู

สวยงาม การพูดการกระทำก็รู้จักผิดรู้จักถูก รู้จักควรหรือไม่ควร รู้จักสูงรู้จักต่ำ การพูดจา ก็มีเหตุมีผล ทำอะไรก็มีเหตุมีผล หลักใหญ่จึงขึ้นอยู่กับสติและปัญญาเป็นสำคัญในตัวคน

เรานับถือพระพุทธศาสนา เราเป็นชาวพุทธ คำว่า “พุทธะ” หมายความว่าอะไร ที่ว่า “พุทธ ธรรม คจฺฉามิ” เป็นพุทธอันเลิศโลก คือพุทธะที่บริสุทธิ์ พุทธะที่ประเสริฐ เราถือท่านเป็นผู้ประเสริฐ น้อมท่านผู้ประเสริฐเข้ามาไว้เป็นหลักใจ มาเป็นเครื่องยึดเครื่องพึ่งพิงอาศัย เราจึงควรระลึกถึงความรู้ของเราอยู่เสมอว่า ขณะใดสติตั้งไม่บกพร่องไปไม่มี เวลานั้นเราขาดสภาวะ ขณะที่เราขาดสติประจำผู้รู้คือใจ แม้ความโกรธก็โกรธมาก เวลาชุนเฉียวก็ชุนเฉียวมาก เวลารักก็รักมาก เวลาชังชังมากเกลียดมาก เพราะความไม่มีสติตั้ง ถ้ามีสติตั้งไว้บ้าง ก็พอให้ทราบโทษของมันและพอยับยั้งตัวได้ไม่รุนแรง

วันหนึ่งๆ ถ้ามีศาสนาอยู่ภายในใจ จะประกอบหน้าที่การงานอะไร ก็ราบรื่นดีงามและเต็มเม็ดเต็มหน่วยไม่ค่อยผิดพลาด เมื่อเรื่องราวเกิดขึ้นภายในใจ ก็มีสติปัญญา รับทราบและกลั่นกรองพิจารณา พอให้ทราบทางถูกและผิดได้ และพยายามแก้ไขตัดแปลงพอเอาตัวรอดไปได้

พูดตามความจริงแล้ว ธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะทำให้คนให้เสียหายล้มจม แต่เป็นสิ่งที่จุดลากคนให้ขึ้นจากหล่มลึกได้โดยไม่สงสัย เมื่อมีอุปสรรคหรือเกิดความทุกข์ความลำบากประการใด ธรรมะย่อมช่วยโดยทางสติปัญญาเป็นสำคัญ เพราะพระพุทธเจ้ามิได้ทรงสอนให้คนจนตรอกจนมุม แต่สอนให้มีความฉลาดเอาตัวรอดได้โดยลำดับของกำลังสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร

จิตเป็นรากฐานสำคัญในชีวิต กรุณาพากันทราบอย่างถึงใจ ความรู้ที่มีประจำตัวเรานี้แล แม้จะจับต้องความรู้ไม่ได้เหมือนวัตถุต่างๆ ก็ตาม ก็คือความรู้อันนี้แลที่เป็นรากฐานแห่งชีวิต และเป็น “นักท่องเทียว” ในวิภวสังสาร จะเคยเป็นมานานขนาดไหนก็คือผู้นี้ จะสิ้นสุดวิมุตติตัดเรื่องความสมมุติคือเกิดตายทั้งหมดออกได้ ก็เพราะจิตดวงนี้ได้รับการอบรมและชักฟอกสิ่งที่เป็นภัย อันเป็นเหตุให้เกิดให้ตายอยู่ภายในออกได้โดยไม่เหลือ จึงหมดเหตุหมดปัจจัยสืบต่อก่อแขนงโดยสิ้นเชิง ที่นี้คำว่า “ใจ เป็นนักท่องเทียว” ก็ยุติลงทันที

เวลาที่มีกิเลสอยู่ภายในใจ ไม่ว่าใครต้องเตรียมพร้อมอยู่เสมอที่จะไปเกิดในภพน้อยภพใหญ่ไม่มีประมาณ เมื่อต่างทราบอยู่แก่ใจเช่นนี้ จึงควรทำความระมัดระวังและศึกษาปฏิบัติต่อเรื่องของจิตให้เพียงพอ ในการดำเนินให้ถูกต้องตามหลักของ

พระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง นอกจากนั้นยังจะนำอรรถธรรมนี้ไปใช้เป็นประโยชน์แก่สังคมอย่างกว้างขวาง ตามกำลังความสามารถของตนอีกด้วย

ศาสนธรรมเป็นเครื่องส่งเสริม เป็นเครื่องพยุงโลกให้มีความสงบร่มเย็น ไม่ใช่เป็นเครื่องกดถ่วง ดังที่คนจำนวนมากเข้าใจกันว่า “ศาสนาเป็นเครื่องกดถ่วงความเจริญของโลก” ความจริงก็คือผู้ที่ว่านั่นเองเป็นผู้กดถ่วงตัวเอง และกดถ่วงกีดขวางความเจริญของโลก ไม่ใช่ผู้ถือศาสนาและปฏิบัติศาสนา เพราะพระพุทธเจ้าไม่ใช่ผู้กดถ่วงโลก! ธรรมไม่ใช่ธรรมกดถ่วงโลก พระสงฆ์สาวกอรหันต์ไม่ได้เป็นผู้กดถ่วงโลก ท่านไม่เป็นภัยต่อโลกเหมือนคนไม่มีศาสนา ซึ่งกำลังเป็นภัยต่อโลกอยู่เวลานี้ ศาสนธรรมจะสิ้นสูญไปจากโลก ก็เพราะคนประเภทไม่มีศาสนาเป็นผู้ทำลาย

เมื่อพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไม่เป็นภัยต่อโลกแล้ว จะว่าเป็นสิ่งของโลกน่ากลัวได้อย่างไร และจะกดถ่วงโลกจะทำความทุกข์ร้อนให้แก่โลกได้อย่างไร? ข้อสำคัญก็ความคิดเช่นนั้นของบุคคลผู้นั้นแลคือความเป็นภัยแท้ ผู้ที่หลงผิดคิดเช่นนั้น คนนั้นคือผู้เป็นภัยแก่ตนและส่วนรวมแท้ไม่อาจสงสัย

การเชื่อถือในคำของบุคคลที่เป็นภัยนั้น ย่อมจะมีความเสียหายแก่ผู้อื่นไม่มีประมาณ เพราะระบาตไปเรื่อย ๆ นั้นแลคือภัยแท้ที่เห็นได้อย่างชัดเจน

ส่วนศาสนธรรมมิได้เป็นภัย ถ้าธรรมเป็นภัยแล้ว พระพุทธเจ้าวิเศษได้อย่างไร ถ้าธรรมเป็นภัยพระพุทธเจ้าก็ต้องเป็นภัยต่อพระองค์และต่อโลก แม้พระสงฆ์ก็ต้องเป็นภัยอย่างแยกไม่ออก เพราะสามรัตนันนี้เกี่ยวโยงกันอย่างสนิท แต่ไม่ปรากฏปรากฏแต่ว่าพระพุทธเจ้า พระสาวก เสด็จไปที่ใด ประทานธรรม ณ ที่ใด ลัทธิโลกมีความร่มเย็นเป็นสุขโดยทั่วกัน ไม่มีใครเบื่อหน่ายเกลียดชังท่าน หากจะมีก็คือผู้เป็นข้าศึกแก่พระศาสนาและแก่ประชาชนเท่านั้น

ส่วนมากที่ประจักษ์ในเรื่องความเป็นภัยนั้นเห็น ๆ กัน แต่คนไม่มีธรรมในใจนั้นแล เป็นภัยทั้งแก่ตนและแก่ส่วนรวม เพราะสติปัญญาเครื่องระลึกรู้บุญบาปไม่มี คุณค่าของใจไม่มี ถูกความเสกสรรทางวัตถุทับบมจนมองไม่เห็น การแสดงออกจึ่งรักก็เป็นภัย เกลียดก็เป็นภัย โกรธก็เป็นภัย ชังก็เป็นภัย อะไรร ๆ เป็นภัยหมดเพราะจิตเป็นตัวภัยด้วย.“ราคคฺคินา โทสคฺคินา โมหคฺคินา” ผู้นี้แลคือผู้เป็นภัย เพราะกิเลสตัวทับบมเหล่านี้พาให้เป็นภัย

ศาสนธรรมซึ่งเป็นเครื่องแก้สิ่งที่เป็นภัยทั้งหลายโดยตรงอยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นจะเป็นภัยได้อย่างไร หากเป็นภัยแล้วจะแก้สิ่งไม่ดีเหล่านั้นได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าทรงแก้สิ่งเหล่านี้ได้แล้วโดยสิ้นเชิง ไม่มีเหลืออยู่เลยในพระทัยขึ้นชื่อว่าภัยดังที่กล่าวมา จนเป็นผู้บริสุทธิ์วิมุตติพทุโธทั้งดวง จึงเรียกว่าเป็น “ผู้เลิศ” “ผู้ประเสริฐ”

พระธรรมของพระองค์ก็เหมือนกัน “ธมฺโม ปทีโป” เป็นธรรม “กระจ่างแจ้งภายในจิต”

สังโฆเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งความสว่างกระจ่างแจ้งแห่งธรรมทั้งดวง ด้วยความบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้น นำศาสนาธรรมที่ปราศจากภัยมาสอนโลก

ทำไมศาสนาธรรมจะเป็นเครื่องกีดขวางโลกและเป็นภัยต่อโลก นอกจากผู้สำคัญว่าศาสนาเป็นภัยนั้นแลเป็นตัวภัยแก่ตัวและสังคม เพราะความสำคัญเช่นนี้เป็นความสำคัญผิด!

อะไรที่พาให้ผิด? ก็คือหัวใจที่เป็นบ่อเกิดแห่งความคิดนั้นแล เป็นต้นเหตุแห่งความผิดหรือเป็นผู้ผิด การแสดงออกมานั้นจึงเป็นความผิด หากไม่เป็นความผิดเราลองนำความคิดเช่นนี้ไปใช้ในโลกดุชชี โลกไหนจะไม่ร้อนเป็นพินเป็นไฟไม่มี แม้ตัวเองก็ยังร้อน

หากนำศาสนาไปสอนโลกตามหลักที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนและได้ทรงบำเพ็ญมาแล้วจนได้ตรัสรู้ โลกจะเป็นภัย โลกจะเดือดร้อนได้อย่างไร? โลกอุ่นวยมันถึงเกิดความทุกข์ความร้อน พระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงสอนให้อุ่นวย แต่สอนให้มีความสงบร่มเย็น ให้เห็นอกเห็นใจกัน ให้รู้จักรักกัน สามัคคีกลมกลืนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเสมอ ให้รู้จักเหตุจักผล รู้จักเขารู้จักเรา เพราะโลกอยู่ด้วยกัน ไม่ใช่อยู่คนเดียวคนเดียวอยู่ด้วยกันเป็นหมู่เป็นคณะ ตั้งเป็นบ้านเป็นครอบครัว เป็นตำบลหมู่บ้าน เป็นอำเภอเป็นจังหวัด เป็นมณฑลหรือเป็นภาค เป็นเขตเป็นประเทศ ทั้งประเทศนั้นประเทศนี้ ล้วนแต่หมู่ชนที่รวมกันอยู่ทั้งนั้น ซึ่งควรจะเห็นคุณค่าของกันและกัน และของการอยู่ร่วมกันด้วยธรรม มีเมตตากรุณาธรรม เป็นมาตรฐานของการอยู่ร่วมกันของคนหมู่มาก

คนที่อยู่ด้วยกันไม่เห็นอกเห็นใจกัน มีแต่ความเบียดเบียนทำลายกัน มีแต่ความคับแคบเห็นแก่ตัวจัด ย่อมเป็นการทำลายคนอื่น เพราะความเห็นแก่ตัว แม้ไม่ทำลายอย่างเปิดเผยก็คือการทำลายอยู่นั่นแล จึงทำให้เกิดความกระทบกระเทือนกันอยู่เสมอ ในสังคมมนุษย์ ขึ้นชื่อว่า “คนคับแคบ เห็นแก่ตัวจัด” จะไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อนฉิบหายนั้นไม่มี! ไม่ว่าที่ใดถ้ามีคนประเภทนี้แฝงอยู่ด้วย สังคมย่อมเดือดร้อนทุกสถานที่ไม่ไป เพราะคนประเภทนี้เคยเป็นภัยแก่สังคมมานาน และนานจนประมาทไม่ได้ สังคมจึงรังเกียจกันเรื่อยมาจนปัจจุบันนี้

ที่ธรรมท่านสอนไม่ให้เบียดเบียนกัน ก็เพราะหัวใจมนุษย์มีคุณค่าด้วยกัน ตลอดสมบัติแต่ละสิ่งละอย่างซึ่งอยู่ในครอบครอง ด้วยเป็นของมีคุณค่าทางจิตใจอยู่มาก จึงไม่ควรทำจิตใจกันให้กำเริบ เพราะใจของใคร ๆ ก็ต้องการอิสรภาพเช่นเดียวกัน ไม่ประสงค์ความถูกกดขี่บังคับด้วยอาการใด ๆ ซึ่งล้วนเป็นการทำลายจิตใจกันให้กำเริบ อันเป็นสาเหตุให้ก่อกรรมก่อเวรไม่มีที่สิ้นสุดยุติลงได้ เพียงสัตว์เขายังกลัวตาย เขายังกลัวความเบียดเบียนการทำลาย

มนุษย์อยู่ด้วยกันไม่กลัวการเบียดเบียน ไม่กลัวการทำลาย ไม่กลัวการเอารัดเอาเปรียบกัน ไม่กลัวการดูถูกเหยียดหยามกัน จะมีได้หรือ! สิ่งเหล่านี้ใครก็ไม่ปรารถนา กันทั้งโลก

การที่ทำให้เกิดความกระทบกระเทือนซึ่งกันและกัน จนโลกหาความสงบไม่ได้ เป็นพื้นเป็นไฟอยู่ตลอดเวลาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ และจะเป็นไปโดยลำดับไม่มีที่สิ้นสุด เพราะอะไรเป็นเหตุ ถ้าไม่ใช่เพราะความเห็นแก่ตัว อันเป็นเรื่องของกิเลสตัวสกปรกตัวหยาบ ๆ นี้จะเป็นเพราะอะไร

ความผิดถูกตีชั่วต่าง ๆ พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนไว้หมด ท่านมีพระเมตตา กรุณาสุดส่วนแก่มวลสัตว์ทุกประเภทแม้ปรมานู ก็ไม่ให้เบียดเบียนทำลายกัน เพราะมีกรรม มีวิบากแห่งกรรม อย่างเต็มตัวด้วยกัน อยู่ด้วยกรรมไปด้วยกรรม สุขทุกข์ด้วยกรรมเหมือนกัน ควรนับถือกันเป็นความเสมอภาค ดังในธรรมว่า

“สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน ไม่ให้เบียดเบียนทำลายกัน” เป็นต้น

เมื่อต่างคนต่างเห็นความสำคัญของชีวิตจิตใจ และสมบัติของกันและกันเช่นนี้ ย่อมไม่เบียดเบียนกัน เพราะทำกันไม่ลง เมื่อต่างคนต่างมีความรู้สึกอย่างนี้แล้ว โลกก็เย็น อยู่ด้วยกันอย่างผาสุก มีการยอมรับผิดรับถูก มีหลักธรรมเป็นกฎเกณฑ์ ต่างคนต่างระมัดระวัง ไม่หาเรื่องหลบหลีกปลีกกฎหมายและศีลธรรมกัน เป็นหลักปกครองให้เกิดความร่มเย็นผาสุก

เช่นไม่ยอมรับความจริงดังที่เป็นอยู่เวลานี้ และที่เคยเป็นเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน ไม่มีใครกล้าเป็นกล้าตายตัดหัวธรรม ด้วยการยอมรับความจริง แม้ไปฉกไปลักเขามาหยก ๆ เวลาถูกจับตัวได้ก็แก้ตัวว่า “เขาหาว่า” คนเราถ้ารับความจริงแล้วจะว่า “เขาหาว่า...” ไปทำไม! ขายตัวเปล่า ๆ ! แม้คนติดคุกติดตะรางลองไปถามดูซิว่า “นี่เป็นอะไรถึงต้องมาติดคุกติดตะรางล่ะ?” ต้องได้รับคำตอบว่า “เขาหาว่าผมลักควาย” เป็นต้น เมื่อถามกลับว่า “เราไม่ได้ลักควายของเขาจริงๆ หรือ?” “ลักจริงๆ”

แน่ะ! ลักจริง ๆ ทำไมบอก “เขาหาว่า....” ทั้งนี้เพราะไม่ยอมรับความจริง เนื่องจากความเห็นแก่ตัว กลัวเสียเกียรติ ชายชู้หน้า ว่าเป็นคนเลวทรามหยามเหยียด อายเพื่อนมนุษย์นั้นแล แต่การพูดโกหกไม่ยอมรับความจริงซึ่งเป็นความผิดสองชั้นนั้น ไม่พึงเจตนาใจและอวยบัง ความเป็นมนุษย์ผู้ดีจะได้มีทางกระตือรือร้นขึ้นมาบ้าง

เหล่านี้เป็นเรื่องของกิเลสความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ จึงทำให้หมดอายุโดยสิ้นเชิง สิ่งเหล่านี้เป็นของสกปรกเลวทรามในวงผู้ตีมีศีลธรรมในใจ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่กตถ่วง เป็นสิ่งที่ทำลายจิตใจและทำลายสมบัติของเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน สิ่งสกปรกรกรุงรังเหล่านี้ ผู้มีจิตใจใฝ่ต่ำชอบมันอย่างยิ่ง ทั้งที่มันให้โทษมากไม่มีประมาณ มีมากมีน้อยก็ทำความกระทบกระเทือน และทำความฉิบหายแก่ผู้อื่นไม่สงสัย

จึงขอตั้งปัญหาถามตัวเองเพื่อเป็นข้อคิดว่า “เหล่านี้หรือที่ว่าโลกเจริญ?” เจริญด้วยสิ่งเหล่านี้หรือ? อันนี้หรือที่เรียกว่า “เชิดชูกันและกัน และเชิดชูโลกให้เจริญ?”

คำตอบ “จะเชิดชูโลกอย่างไร เวลานี้โลกกำลังร้อนเป็นฟืนเป็นไฟ ยังไม่ทราบว่ามีนกคตถ่วงอยู่หรือ? นั่น! ส่วนศาสนามีบทใดบาปใดที่สอนให้โลกเบียดเบียนกัน ให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายแก่กัน เพียงสังเกตตามความรู้สึกธรรมดาก็ไม่ปรากฏเลย”

ที่นี้ทำ “โอปนยิโก” น้อมข้างนอกเข้ามาข้างในเพื่อให้เกิดประโยชน์ ไม่เสียหายไปเปล่า” การแสดงธรรมมีทั้งข้างนอกข้างใน ข้อสำคัญก็ให้น้อมเข้ามาเป็นสาระสำหรับเรา

การแสดงนั้นก็เพื่อแยกข้างนอกให้ดูเสียก่อน แล้วย้อนเข้ามาข้างใน เวลานี้ข้างในของเราเป็นอย่างไรบ้าง? “สวัสดิมชีช้อยู่หรือเป็นประการใดบ้าง?” “เวลานี้กิเลสประเภทต่างๆ ที่เป็นเจ้าอำนาจกตถ่วงจิตใจเรามีบ้างไหม? โลกแห่งชั้นนี้ และระหว่างชั้นนี้กับจิต สวัสดิมชีช้อยู่หรือ? ไม่กตถ่วงใจของผู้เป็นเจ้าของชั้นนี้หรือ?”

จงดูให้ดีด้วยสติ พิจารณาด้วยปัญญาอย่างรอบคอบ ขณะใดที่สติปัญญาประลาตไปจากใจ ขณะนั้นแลเราได้รับความทุกข์ความเดือดร้อน เพราะถูกกตถ่วงย่ำยีโดยอาการต่างๆ ของกิเลสทั้งหลาย ขณะใดมีสติปัญญารักษาใจไม่เปลื้องตัว แม้สติปัญญาจะยังไม่เพียงพอกับความต้านทาน หรือปราบปรามสิ่งเหล่านั้นให้หมดไป เราก็ยังพอยับยั้งได้ ไม่ทุกข์ถึงขนาด หรือไม่ทุกข์เสียจนเต็มเปา ยังพอลดหย่อนผ่อนเบาบ้าง ยังมีสติปัญญาพอตัวแล้ว ไม่มีกิเลสตัวใดที่จะมาเป็นข้าศึกต่อใจได้เลย! พอขยับตัวออกมาก็ถูกปราบเรียบในขณะนั้น

นี่แลผู้มีธรรมครองใจเป็นอย่างนี้ ใจเป็นอิสระเพราะธรรมครองใจ ใจมีความสุขได้เพราะการรักษาใจด้วยธรรม ตลอดถึงความหลุดพ้นจากความกดดันทั้งหลายโดยประการทั้งปวง ก็เพราะการปฏิบัติธรรม เพราะรู้ธรรม เพราะเห็นธรรม ประจักษ์ใจไม่สงสัย ลูบ ๆ คลำ ๆ ดังที่เคยเป็นมาในขั้นเริ่มแรก

ธรรมอยู่ในสถานที่ใด ต้องเย็นในสถานที่นั้น ธรรมอยู่ที่ใจ ใจย่อมชุ่มเย็นผาสุก ทุกอริยาบถไม่มีสิ่งรบกวน เมื่อจิตก้าวเข้าถึงขั้นธรรมเป็นใจ ใจเป็นธรรม ยิ่งเย็น ไม่มีกาลสถานที่เข้ามาเกี่ยวข้องเลย เย็นเต็มที่เต็มฐาน ก็คือใจเป็นธรรม ธรรมเป็นใจ นั่นแล

เราคิดดูซิ ธรรมบทใดแรงใดที่ทำความกดดัน ทำโลกให้มีความสุขความเดือดร้อน ไม่ปรากฏแม้แต่นิดหนึ่ง! การทำให้เราและโลกเดือดร้อนวุ่นวายระส่ำระสายจนแทบไม่มีที่ปลงวาง ก็เพราะมันมีแต่เรื่องของกิเลสทั้งนั้นเป็นเจ้าการ!

ผู้ปฏิบัติทั้งหลายที่มีสติปัญญาประคองตัว กิเลสแสดงออกมามากน้อยย่อมทราบทันที และเริ่มแก้ไขถอดถอนไม่นอนใจ จนไม่มีอะไรแสดงแล้วก็อยู่เป็นสุข ดังปราชญ์ว่า “ฆ่ากิเลสได้แล้วอยู่เป็นสุข” ถ้าพลิกกลับก็ว่า “ฆ่ากิเลสไม่ได้ย่อมเป็นทุกข์ ทั้งอยู่ทั้งไป ทั้งเป็นทั้งตาย!” ฉะนั้นพวกเราต้องสร้างสติปัญญาให้ดี เพื่อต่อสู้กิเลสที่มีอยู่ภายในตัว จงระวังอย่าให้มันกล่อมเสียหลับทั้งคืนทั้งวัน ทั้งยืนเดินนั่งนอน ให้มีเวลาตื่นบ้าง ให้มีเวลาต่อสู้กับเขาบ้าง ถ้ามีการต่อสู้กัน คำว่า “แพ้ ชนะ” ก็จะปรากฏขึ้นมาไม่หมอบราบเสียทีเดียว เพราะไม่มีการต่อสู้ มีแต่หมอบราบ และเชื่อมั่นไปหมด กิเลสว่ายังงใจเชื่อไปหมด หากมีการต่อสู้บ้าง ก็มีแพ้มีชนะสลับปนกันไป ต่อไปก็ชนะเรื่อย ๆ ชนะไปเรื่อย ๆ และชนะไปเลย ใจเป็นอิสระเต็มภูมิ!

นี่อำนาจแห่งศาสนธรรมที่ผู้นำมาปฏิบัติเป็นอย่างนี้! เป็นที่เชื่อใจ เป็นที่แน่ใจได้ ไม่มีอะไรที่จะแน่ใจได้ยิ่งกว่าศาสนธรรม ถ้าเราปฏิบัติเต็มกำลังความสามารถเราก็เชื่อใจเราได้ เมื่อบรรลุถึงขั้น “จิตบริสุทธิ์” แล้วก็แน่นอนตลอดเวลาไม่สงสัย ไม่อยากไม่หิวโหยกับอะไรทั้งนั้น ไม่อยากรู้ไม่ยากเห็น ไม่อยากศึกษากับใคร ๆ ว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น น่าจะเป็นอย่างนี้ อยากรู้นั้นอยากรู้นี้ เพื่อนั้นเพื่อนี่อีกต่อไป!

รู้ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ภายในใจ เมื่อเต็มภูมิความรู้ความเห็นแล้ว ก็ไม่ยากไม่หิวโหย ไม่มีอะไรรบกวนใจก็แสนสบาย ขอให้พากันนำธรรมนี้ไปปฏิบัติรักษาดตน อยู่สถานที่ใดไปสถานที่ใดจงทราบเสมอว่า ความผิดถูกชั่วดีนั้นอยู่กับเรา การละวางในสิ่งที่ควรละวาง และการส่งเสริมสิ่งที่ควรส่งเสริม ก็อยู่ที่ตัวของเรา ไปไหนให้มีวัด อย่านำปราศจากวัด อย่างท่านอาจารย์ฝั้นท่านเคยว่า “วัดที่นั่น วัดที่นี่ วัดอยู่ภายในใจ”

ท่านพูดถูก ให้มีวัดอยู่ภายในจิตใจเสมอ คือ “วัตรปฏิบัติ” มีสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร ใคร่ครวญเหตุตุผลอยู่เสมอ เวลานั่งรถไปก็ภาวนาไปเรื่อย ๆ ใครจะว่าบ้าว่าบอ ก็ตาม ข้อสำคัญผู้รับผิดชอบเรื่องนี้คือเราเอง อย่าเป็นบ้าไปกับเขาก็แล้วกัน ถ้าเราไม่เป็นบ้าเสียอย่างเดียว คนเป็นร้อย ๆ คนจะมาติเตียนหรือกล่าวต่อว่าเราเป็นบ้า เป็นบอ คนร้อย ๆ คนนั้นนะมันเป็นบ้ากันทั้งนั้นแหละ! เราไม่เป็นบ้าเสียคนเดียวเราก็สบาย

นี่แหละเป็นคติหรืออุดมการณ์อันสำคัญ ฟังแล้วจงพากันนำไปประพฤติปฏิบัติ เวลาถูกใครว่าอะไรก็ให้คำนึงถึงพระพุทธเจ้า อย่าไปโกรธไปเกรี้ยวให้เขา ความโกรธให้เขาก็คือไฟเผาตัว ความไม่พอใจให้เขาก็คือไฟเผาตัวไม่ใช่เผาที่ไหน มันเผาที่นี่ก่อนมันถึงไปเผาที่อื่น ให้ระมัดระวังไฟกองนี้อย่าให้เกิด!

เราจะไป “สุคโต” นั่งรถนั่งเราไปก็สุคโตเรื่อยไป นั่งในบ้านก็สุคโต อยู่ก็สบาย อยู่ที่ไหนก็สบาย เวลาตายก็เป็นสุข ไม่วุ่นหัววุ่นหลังตื่นปลานอยู่ราวกับลิงถูกลูกศร ซึ่งดูไม่ได้เลยในวงปฏิบัติ

ฉะนั้นจงระวังไว้แต่บัดนี้ ปฏิบัติให้เต็มภูมิแต่บัดนี้! คำว่า “อาชาไนย” หรือ “ราชสีห์” จะเป็นใจของเราผู้ปฏิบัติเสียเอง!

เอาละ การแสดงธรรมก็พอสมควร!

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

กำจัดกิเลสพันทุกซ์

ที่ท่านพูดว่า “โลก” ก็คือหมู่มสัตว์ “สตุต” แปลว่าผู้ซ่อง ผู้ยังติดยังซ่อง อะไรทำให้ซ่อง? เพียงเท่านั้นก็ทราบแล้ว ท่านพรรณนาไว้หลายสิ่งหลายอย่างหลายภพหลายภูมิ ล้วนแต่ภูมิสถานที่ให้จิตติดจิตซ่องและจะต้องไปทั้งนั้น ท่านจึงว่าจิตนี้เป็นนักท่องเที่ยว เพราะเที่ยวไปไม่หยุดไม่ถอย กลัวหรือกลัวก็ต้องไป เพราะกำลังตกอยู่ในความเป็นนักต่อสู้ ขึ้นชื่อว่า “นัก” แล้วมันต้องต่อสู้อย่างไม่ลดละทอดย ถ้าไม่เป็นอย่างนั้นก็ไม่เรียกว่า “นัก” คือสู้ไม่ถอย

ภพภูมิต่าง ๆ ไปเกิดได้ทั้งนั้น แม้แต่รกอบเวจีซึ่งเป็นสถานที่ที่มีทุกซ์เดือดร้อนมากผิดทุกซ์ทั้งหลาย จิตยังต้องไปเกิด! อะไรทำให้จิตเป็นนักต่อสู้?

เชื้อแห่งภพชาติคือกิเลสทั้งมวลนั่นเอง ที่ทำให้สัตว์ทำกรรม กรรมเกิดวิบากเป็นผลดีผลชั่ว วนไปเวียนมาในภพต่าง ๆ ภพน้อยภพใหญ่ไม่มีประมาณว่าจะหลุดพ้นจากความเกิดในภพนั้น ๆ ได้เมื่อใด เกิดเป็นภพอะไรตัวประธานก็อยู่ที่ “ใจ” เป็นผู้จะไปเกิด เพราะอำนาจกิเลส กรรม วิบาก พาให้เป็นไป

ในโลกเรามีสัตว์เกิดมากน้อยเพียงไรใครจะไปนับได้! เพียงในบริเวณวัดนี้ สัตว์ต่างๆ ที่สุดวิสัย “ตาเนื้อ” จะมองเห็นได้มีจำนวนมากเท่าใด สัตว์ที่เกิดที่อยู่ในที่มองเห็นได้ด้วยตาเนื้อก็มี ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อ เพราะละเอียดก็มี แม้แต่สัตว์เล็กๆ ซึ่งเป็นด้านวัตถุ แต่ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อก็มี สัตว์ที่เกิดเป็น “ภพ” เป็นทั้งลับทั้งเปิดเผยในโลกทั้งสามจึงมีมากมาย ถ้าเป็นสิ่งที่มองเห็นด้วยตาเนื้อได้แล้ว จะหาที่เหยียบย่ำลงไปไม่ได้เลย เต็มไปด้วยจิตวิญญาณของสัตว์ เต็มไปด้วยภพด้วยชาติของสัตว์ประเภทต่างๆ ทั้งหยาบทั้งละเอียด เต็มไปทั้งสามภพสามภูมิ แม้แต่ช่องลมหายใจเรายังไม่ว่าง

ในตัวของเรา ก็มีสัตว์ชนิดต่างๆ อยู่มากจนน่าตกใจ ถ้ามองเห็นด้วยตาเนื้อ เช่น เชื้อโรค เป็นต้น ไม่เพียงแต่วิญญาณ คือจิตเราดวงเดียวที่อาศัยอยู่ในร่างนี้เท่านั้น ยังมีอีกที่พันที่หมื่นวิญญาณอาศัยอยู่ในร่างนี้ด้วย ฉะนั้นในร่างกายเราแต่ละคน จึงเต็มไปด้วยวิญญาณปรมาณูของสัตว์หลายชนิดจนไม่อาจคณนา มีอยู่ทุกแห่งได้ เพราะมีมากต่อมาก และละเอียดมากจนไม่สามารถเห็นได้ด้วยตา ฟังได้ด้วยหู

ในอากาศกลางหา ในน้ำ บนบก ทั่วทิศต่างๆ มีสัตว์เต็มไปหมด แล้วยังมี สงสัยอยู่หรือว่า “ตายแล้วสูญไม่ได้เกิดอีก” ก็อะไรๆ มันเกิดอยู่เวลานี้เคลื่อนแผ่นดิน ภพหยาบก็มีมนุษย์ ซึ่งกำลังหาโลกจะอยู่ไม่ได้ ยังจะมาสงสัยอะไรอีก

ความเกิดก็แสดงให้เห็นอยู่ทุกแห่งหน ทั้งหยาบทั้งละเอียด ทั้งในน้ำบนบกมีไป หมด ตลอดบนอากาศ ยังจะสงสัยอยู่หรือว่าตายแล้วไม่เกิด แล้วอะไรมันมาเกิด ดูเอาซี เครื่องยืนยัน “ไม่สูญ” มีอยู่กับทุกคน ถ้าสัตว์ตายแล้วสูญดังที่เข้าใจกัน สัตว์เอาอะไร มาเกิดเล่า? ลงตายแล้วสูญไปจริงๆ จะเอาอะไรมาเกิดได้ สิ่งที่ไม่สูญนั้นเองพาให้มา เกิดอยู่เวลานี้ ไปลบล้างสิ่งที่มีอยู่ให้สูญไปได้อย่างไร ความจริงมันมีอยู่อย่างนั้น ที่ลบ ไม่สูญก็คือความจริงนั้นแล

จะมีใครเป็นผู้ฉลาดแหลมคม รู้ได้ละเอียดลออทุกสิ่งทุกอย่างตามสิ่งที่มีอยู่ เหมือนพระพุทธเจ้าเล่า?

พวกเราตาบอดมองไม่เห็นตัวเอง ได้แต่ลูบลำไปลูบลำมา คำไม่เจาก็ว่าไม่ มี แต่ไปโดนอยู่ไม่หยุดหย่อนในสิ่งที่เข้าใจว่าไม่มีนั้น ต่างคนต่างโดน “ความเกิด” อย่างไรละ โดนกันทุกคนไม่มีเว้น เหมือนเราไม่เห็น เดินไปเหยียบขวากเหยียบหนาม นั้นนะ เราเข้าใจว่าหนามไม่มีขณะที่เหยียบ แต่ก็เหยียบหนามที่ตนเข้าใจว่าไม่มีนั้น แหละ มันปักคนผู้ไม่เห็นแต่ไปเหยียบเข้า เพียงเท่านั้นก็พอทราบได้ว่า ควรเชื่อแล้วหรือ ความรู้ความเห็นอันมีติดบอดของตัวเองนะ เพียงหนามอันเป็นของหยาบๆ ยังไม่เห็น และไปเหยียบจนได้ ถ้ารู้ว่าที่นั่นมีหนามจะกล้าไปเหยียบได้อย่างไร เช่น หัวตอไปโดน มันทำไม ไม่ไปโดนมันทำไม ถ้าแน่ใจว่ามีใครจะกล้าไปโดน ใครจะกล้าไปเหยียบหนาม ซึ่งไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย มันเป็นเรื่องเจ็บปวดขนาดไหน แล้วทำไมถึงโดนกันเรื่อย ๆ เล่า? ก็เพราะความเข้าใจว่าหนามไม่มีนั่นเอง

ฉะนั้นสิ่งต่าง ๆ จึงไม่อยู่ในความสำคัญว่ามีหรือไม่มี มันอยู่ที่ความจริงอย่าง ตายตัว ไม่มีใครอาจแก้ไขให้เป็นอื่นไปได้

นี่ก็เหมือนกันเรื่องภพเรื่องชาติของคนและสัตว์ มีเกิดให้เห็นมีตายให้เห็นอยู่ เคลื่อนแผ่นดิน เฉพาะในโลกเรานี้ก็เห็นเคลื่อนแผ่นดินอยู่แล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้จะปฏิเสธ จะไปลบล้างได้อย่างไรว่ามันไม่เกิด ว่ามันตายแล้วสูญสิ้นไป

เราไม่เชื่อพระพุทธเจ้า แต่เราเชื่อเราเป็นอย่างไรบ้าง? ผลของมันที่แสดงตอบ! ความรู้ความเห็นของเรามีสูงต่ำหรือแหลมคมขนาดไหนถึงจะเชื่อตนเอง จนสามารถลบ ล้างความจริงทั้งหลายที่มีอยู่ให้สูญไปตามความรู้ความเห็นของตน ทั้งๆ ที่ตนไม่ สามารถรู้ความจริงนั้นๆ ทำไมจึงสามารถอาจเอื้อมไปลบล้างสิ่งที่เคยมีอยู่ให้สูญไปเมื่อ

เราไม่รู้ ลบเพื่อเหตุผลอันใด? ความรู้ที่มันโง่สองชั้นสามชั้น แล้วยังจะว่าตนฉลาดอยู่หรือ?

ถ้ามุ่งต้องการความจริงด้วยใจเป็นนักกีฬา ก็ควรยอมรับตามความจริงที่ปรากฏอยู่ ลองคิดดู มีนักปราชญ์ที่โง่บ้างสอนอย่างถูกต้องแม่นยำตามหลักความจริงเหมือนพระพุทธเจ้า จะแหกกันไปหาที่ไหน ลองไปหาดูซิ หหมดแผ่นดินทั้งโลกนี้จะไม่มีใครเหมือนเลย ใครจะมาสอนให้ตรงตามหลักความมีความเป็นและความจริงดังพระพุทธเจ้า แน่ใจว่าไม่มี!

ประการสำคัญก็คือการคิดว่า “ตายแล้วสูญ” นั้นเป็นภัยอันตรายแก่ผู้คิดและผู้เกี่ยวข้องไม่มีประมาณ เพราะคนเราเมื่อคิดว่าตายแล้วสูญยอมเป็นคนสิ้นหวัง อยากทำอะไรก็ทำตามใจชอบในเวลาที่มีชีวิตอยู่ ส่วนมากก็มักทำแต่สิ่งที่เป็นโทษเป็นภัยแก่ตัวเองและผู้อื่น เพราะชาติหน้าไม่มี ทำอะไรลงไปผลจะสนองตอบไม่มี ฉะนั้นความคิดประเภทนี้จึงทำคนสิ้นใจหวัง หลังจากนั้นก็ทำอะไรแบบไม่คำนึงชั่ว บุกบาป นรก สวรรค์ พอตายแล้วก็ไปเกิดในกำเนิดสัตว์ผู้สิ้นทำ เช่น สัตว์นรก เป็นต้น อย่างช่วยอะไรไม่ได้ ทั้งนี้พวกเรายังไม่เห็นเป็นของสำคัญอีกหรือ? ถ้ายังไม่เห็นศาสนธรรมซึ่งเป็นของแท้ของจริงว่าเป็นของสำคัญ ตัวเราเองก็หาสาระอะไรไม่ได้นั่นเอง ในขณะที่เดียวกันการปฏิเสธความจริงก็เท่ากับมาลบล้างสารคุณของเราเอง กลายเป็นคนไม่สำคัญ คนไม่มีสารคุณ คนหมดความหมาย คนทำลายตัวเอง ชนิดบอกบุญไม่รับ เพราะความคิดที่ลบล้างความจริงที่มีอยู่นั้นเป็นความคิดทำลายตนเอง สิ่งที่มีความหมายแต่ไปลบล้างสิ่งที่จริง แต่ไปขัดความจริง สุดท้ายก็สะท้อนกลับสิ่งที่จริงมาหาตัวเอง เป็นผู้รับเคราะห์กรรมเสียเองโดยไม่มีใครอาจช่วยได้ กลายเป็นคนขาดทุนทั้งสิ้น ทั้งล่องซี!

พวกเรานับว่าดีมาก วาสนาเรามีความดีคุ้มครองถึงได้มาพบพระพุทธศาสนาอันเป็นศาสนาที่ถูกต้องตายตัว บอกขวากหนามให้สัตว์โลกรู้และหลบหลีกกัน และบอกสวรรค์ นิพพาน ให้สัตว์โลกได้ไป ได้น้อมใจเข้ามาประพฤติปฏิบัติ ถวายกาย วาจา ใจ ตลอดชีวิตทุกสิ่งทุกอย่างกับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ดำรงตนอยู่ด้วยศีลด้วยธรรม ประพฤติคุณงามความดีตลอดมา เพื่อเป็นการเพิ่มพูนบุญวาสนาบารมีของตนๆ ให้สูงส่งยิ่งขึ้นไป

ผู้ไม่มีโอกาสทำได้อย่างนี้มีจำนวนมากมาย อยากจะพูดว่า ราว ๙๙ % ประเภทเป็นอยู่ด้วยความเชื่อบุญเชื่อบาป ยังเหลือเปอร์เซ็นต์เดียวหรือไม่ถึงเปอร์เซ็นต์ก็อาจเป็นได้ เมื่อเทียบกับโลกทั้งโลก

ความเกิดความตายมันเห็นอยู่ชัด ๆ ภายในจิต เพราะฉะนั้นขอให้เรียนความจริงซึ่งมีอยู่ที่จิต มันเกิดอยู่ที่นั่น มันตายอยู่ที่นั่น เชื่อให้เกิดให้ตายมีอยู่ที่จิต เมื่อเรียนและประพฤติปฏิบัติทางด้านจิตตภาวนา ทดสอบเข้าไปหาความจริงที่มีอยู่ภายในจิต ทั้งเรื่องเกิดเรื่องตาย เรื่องความเกี่ยวข้องพัวพันต่าง ๆ เรื่องดีเรื่องชั่ว เรื่องบุญเรื่องบาป เรียนเข้าไปตรงนั้น จะเจอเข้ากับความจริงในแง่ต่าง ๆ ที่นั่นโดยไม่มีทางสงสัย

เมื่อเจอด้วยใจตนเองอย่างประจักษ์แล้ว ก็เหมือนเราไปเห็นด้วยตาเนื้อเราจริง ๆ เราจะลบล้างได้อย่างไร ปฏิเสธได้อย่างไรว่าสิ่งนั้นไม่มี แต่ก่อนเข้าใจว่าไม่มี แต่ไปเห็นด้วยตาแล้วจะปฏิเสธได้อย่างไร เพราะตนเป็นผู้เห็นเอง ถ้าลบก็ต้องลบด้วยการควักลูกตาตนออกเพราะลูกตาโกหก

ที่ลบล้างไม่ลบล้างไม่ได้เพราะตนเห็นด้วยตาว่า สิ่งนั้นมันมีอยู่จริง ถ้าเป็นด้านวัตถุที่จับต้องดูได้ก็จับต้องดูได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นตนจะลบล้างได้หรือ? ว่าสิ่งนั้นไม่มี คือสิ่งที่ตนถือและดูอยู่นั้น ลบล้างไม่ได้ ดังนั้นความจริงที่มีอยู่ ท่านผู้ใดรู้เห็น ท่านผู้นั้นต้องยอมรับความจริงนั้น นอกจากผู้ไม่สนใจอยากรู้อยากเห็นยิ่งกว่าการเชื่อตัวเองเท่านั้น ก็สุดท้ายที่ธรรมจะช่วยได้

เรื่องของความจริงเป็นอย่างนี้ และพวกที่รู้ความจริงก็รู้อย่างนี้ ท่านจึงไม่ลบล้างและสอนตามความมีความจริง พวกเราเป็นคนมีตบอด จึงควรเชื่อและดำเนินตามท่านจะเป็นทางที่ถูกต้องดีงาม เป็นความสวัสดิ์มงคลแก่ตัวเอง ผู้มุ่งหวังความหลุดพ้นทั้งปวงนับแต่ชั้นต่ำจนถึงชั้นสูงสุด เป็นความจริงไปตามขั้นของธรรมและขั้นของผู้เรียน “จิตตภาวนา” นั้นแหละ เป็นผู้จะทราบได้ชัดเจน

ในวงชั้นมัธยมศึกษากระเพื่อม กระเทือนด้วยภพชาติ โดยอาศัยอารมณ์เป็นผู้ชักใยอยู่ตลอดเวลา ด้วยความเกิดความดับ ๆ อันมีเชื้ออยู่ภายในให้เป็นผู้ผลักดันให้อาการของจิตออกแสดงตัว จิตยังไปไม่ได้เพราะยังมีอัทธภาพเป็นความรับผิดชอบอยู่ จิตจึงกระเพื่อมอยู่ อารมณ์เป็นความเกิดดับ ๆ อยู่เพียงเท่านั้น ถ้าใจสามารถออกจากร่างได้ ใจจะเข้าไปปฏิสนธิสักก็อัทธภาพก็ได้ในวันหนึ่ง ๆ จะได้เป็นล้านอัทธภาพในคน ๆ หนึ่ง เพราะมีความติดความข้องความรักความชอบใจเป็นสายใย รักก็ติด ชังก็ติด โกรธก็ติด เกลียดก็ติด ติดได้ทั้งนั้นไม่มีอัน อะไร ๆ มันติดทั้งนั้น ถ้าใจติดอะไรทำให้เป็นภพเป็นชาติขึ้นมาอย่างเปิดเผยในขณะที่ติดแล้ว วันหนึ่ง ๆ จะมีกี่ล้านอัทธภาพในตัวเราเอง แต่นั่นมันได้อัทธภาพอย่างเปิดเผยเพียงอันเดียวเท่านั้น ใจจึงเป็นเพียงไปติดไปยึดอยู่กับอารมณ์นั้น ๆ เท่านั้น ไม่อาจถอนตัวออกจากอัทธภาพนี้ไปเข้าสู่อยู่กับอารมณ์ที่ใจติดได้ คนเราจึงมีได้เพียงอัทธภาพเดียว ความเป็นจริงอย่างนี้ การเรียนก็เรียนอย่างนี้ เรียนให้ทราบวิถีของจิตซึ่งพร้อมที่จะติดอยู่เสมอ

คิดเรื่องอะไรคอยแต่จะติด ตำนานิตชมสิ่งใดก็ไปติดกับสิ่งนั้น ตำนานิตติด ชมก็ติด ถ้าจิตอยู่ในขั้นที่ควรจะติดเป็นติดทั้งนั้น ไม่ถอยในเรื่องติด เพราะฉะนั้นเรื่องเกิด เรื่องตายของจิตจึงไม่มีถอย เรื่องสุขเรื่องทุกข์ของจิตจึงมีประจำตน เพราะความคิดปรุงพาให้เป็นไป จิตเป็นผู้ไม่ถอยในการทำกรรมดีชั่ว ผลสุขทุกข์จึงเป็นเงาตามตัวแล้ว ปฏิเสธได้อย่างไร เรื่องความเป็นของจิตก็เป็นอยู่อย่างนี้ เห็นชัด ๆ ภายในตัวเอง การเรียนจึงเรียนลงที่นี้ เมื่อเรียนลงไปทีนี้ซึ่งเป็นเป้าหมายแห่งความจริงทั้งหลาย ก็รู้ชัด เจนโดยลำดับ ๆ

อันใดที่ควรปล่อย เมื่อมีความสามารถรู้ได้ด้วยสติปัญญาแล้วมันปล่อยของมันเอง เมื่อปล่อยแล้วสิ่งนั้นไม่มีมาข้องใจอีกค่อย ๆ หดไป ๆ ใจหดตัวเข้ามาเลื่อนเข้ามา จากที่เคยอยู่กว้าง ปล่อยแล้วปล่อยเข้ามา ๆ วงก็แคบเข้าจนกระทั่งเหลือชนิดเดียวคือที่ใจนี้ ก็รู้ว่า “นี่เชื้อแห่งภพยังมีอยู่ภายในใจ” นี่เชื้อแห่งภพนี้เป็นสิ่งหลอกตาได้เป็นอย่างดี ถ้าไม่ใช่สติปัญญาพิจารณาอย่างละเอียดสุขุม จะติดเชื้อแห่งภพอย่างไม่สงสัย ได้เคยบอกแล้วว่า จิตมันรู้ตัวเองอย่างชัด ๆ จากการปฏิบัติ จะลบล้างได้อย่างไรว่า “จิตนี้เมื่อตายไปแล้วจะไม่พาเกิดอีก” เพราะตัวเกิดก็อยู่กับจิต จิตก็รู้ว่าการจะเกิดอีกนั้นเพราะเชื่อนี้เป็นเหตุ รู้ ๆ เห็น ๆ กันอย่างเปิดเผยจากการปฏิบัติทางจิตตภาวนา ซึ่งเป็นทางดำเนินที่ทรงดำเนินแล้ว ทรงรู้ประจักษ์พระทัยมาแล้ว เชื้อแห่งภพชาติมีอยู่ในจิตมากน้อย จิตจะต้องเกิดในภพอีก

เมื่อปฏิบัติจิตตภาวนาเข้าสู่ขั้นละเอียด ก็เลสยังมีมากน้อยย่อมรู้ได้ชัดด้วยปัญญา เพราะสติปัญญาอันละเอียดนี้คมมาก ไม่มีอะไรจะหนีรอดไปได้ เพราะปัญญาความรู้เห็นสิ่งต่าง ๆ ที่มาเกี่ยวข้องกับจิตได้อย่างรวดเร็ว จิตจะมีสาเหตุให้ไปเกิดที่นั่นไปเกิดที่โน่น สติปัญญาตามแก้ไขทันกับเหตุการณ์ไม่เนิ่นช้า และสามารถตัดขาดได้ในโอกาสที่เหมาะสม

ประการหนึ่ง จิตขั้นละเอียดนี้พร้อมที่จะหลุดพ้นอยู่แล้ว เมื่อสติปัญญาถึงพร้อมกับสิ่งที่ควรตัดในโอกาสที่ควร จนสามารถตัดขาดเสียได้ ไม่มีเงื่อนสืบทอดภายในจิต จนเป็นจิตที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ ขึ้นมา

เมื่อจิตบริสุทธิ์แล้วจะสูญไปไหน? ถ้ามีการสูญไปอยู่จะเอาอะไรมาบริสุทธิ์? และเอาอะไรมาศักดิ์สิทธิ์วิเศษ? แม้พิจารณาเท่าไร ๆ ก็ไม่มีเงื่อนสืบทอด เพราะกิเลสหมดไปแล้ว จิตถึงความบริสุทธิ์แท้แล้ว จึงเป็นอันหมดปัญหากับจิตดวงนี้ ความที่จิตนี้จะเกิดจะตายต่อไปอีกไม่มี! ความสูญก็ไม่ปรากฏว่ามี เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ จึงไม่ทรงแสดงความสูญไว้กับจิตพระอรหันต์ และจิตของสัตว์โลก จึงขอย้ำอีกว่าจิตที่จะหมดปัญหาแล้วมันสูญไหม? จิตยิ่งเด่น แล้วจะเอาอะไรมา

สูญเปล่า? เมื่อความจริงเป็นอย่างนี้จะเอาอะไรมาสูญ? ขุดค้นเรื่องสูญเท่าไร จิตยิ่งเด่น ยิ่งชัดไม่มีอะไรสงสัย เด่นจนพูดไม่ถูก บอกไม่ถูกตามโลกนิยมสมมุติซึ่งหาที่สิ้นสุดยุติไม่ได้ ถ้าใครยังอวดเก่งต่อความคิดว่า “ตายแล้วสูญ” เวลาไปโดยผลที่ไม่คาดฝันในภพหน้า ก็จงเรียก “ความตายแล้วสูญ” มาช่วยถ้าจะสมหวัง

จิตที่เด่นนอกวงสมมุตินี้ แม้เด่นเพียงไรก็พูดให้ถูกต้องความจริงไม่ได้!

เมื่อปัญหาเกี่ยวกับการตายเกิดตายสูญสิ้นไปจากใจแล้ว ก็เป็นผู้ “สิ้นเรื่อง” โดยประการทั้งปวง ถึงความบริสุทธิ์เต็มภูมิ จิตที่บริสุทธิ์เต็มภูมินี้สูญไหม? เมื่อรู้ชัดเห็นชัดอย่างนี้แล้วธรรมชาตินี้จะสูญไปไหน? ลงความจริงที่รู้ยู่นี้จะลบได้ไหม? จะให้สูญได้ไหม? ใครจะไปลบเล่า? นอกจากคนตาฝ้าฟางมองไม่เห็นหนทาง เหยียบแต่ขวางแต่หนามแล้วก็บอกว่าหนทางไม่ดี สิ่งที่มีก็คือขวางหนามเต็มฝ่าเท้าเท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นเราจะเชื่อคนตาดีหรือคนตาบอด จงตัดสินใจด่วน! อย่าให้เสียตายเดียวตายเปล่า จะว่าไม่บอกไม่เตือน ที่อธิบายมาทั้งนี้เป็นการบอกคำเตือนอยู่แล้ว

ความบริสุทธิ์ที่ไม่ต้องฝืนอะไรๆ ก็คืออันนี้แล แล้วอันนี้จะสูญไปได้อย่างไร แต่จะมาตั้งอยู่เหมือนหม้อไหโองน้ำไม่ได้ เพราะคนไม่ใช่หม้อ และนี่เป็นจิต จิตธรรมดา กับจิตบริสุทธิ์นั้นผิดกันมากมาย จะมาตั้งกฎเกณฑ์ให้เป็นอย่างนี้ ให้อยู่แบบนี้ๆ ไม่ได้ ไม่ว่าแบบใดๆ เพราะไม่ใช่ “ฐานะ” ของจิตประเภทนี้ที่จะมาตั้งแบบนั้นหรือแบบใดๆ ดังท่านว่า “นิพพาน ปรหม์ สุธมฺม” นิพพานสูญแบบนี้เอง คือสูญแบบนิพพาน มิใช่สูญแบบโลกๆ ที่เข้าใจกัน

“สูญแบบนิพพาน” คือไม่มีอะไรบรรดาสสมมุติเหลืออยู่ภายในจิต ผู้ที่รู้ว่าสิ่งทั้งหลายสูญสิ้นแล้วจากใจนั้นเลย นั้นแหละคือตัวจริง นั้นแหละคือผู้บริสุทธิ์ ผู้นี้จะสูญไปไม่ได้ ยิ่งเด่นยิ่งชัดยิ่งเข้าใจแจ่มแจ้งทุกสิ่งทุกอย่าง ผู้ที่ไม่สูญ ผู้นี้แลเป็นผู้ทรงคุณสมบัติอันยอดเยี่ยม ในบทที่สองว่า “นิพพาน ปรหม์ สุข” ผู้นี้แลเป็นสุขอย่างยิ่งนอกสมมุติทั้งปวง

ถ้าจิตบริสุทธิ์ได้สูญไปจริงๆ ธรรมบทนี้จะขึ้นมารับไม่ได้ เพราะก็สูญไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรจะมาเป็นสุขอย่างยิ่งได้เลย การปฏิบัติให้เข้าใจความจริงความแท้ของธรรม ต้องปฏิบัติให้ถูกธรรม อย่าฝืนธรรม จะไม่รู้ความจริงแม้มีอยู่ในตน

คำว่า “โลก” คือ “หมู่มสัตว์” ก็หมู่มสัตว์ตรงนี้เอง คือตรงที่มีเชื่อได้แก่อวิชชา ตัณหาอุปาทานพาให้เกิดอยู่ไม่หยุด ก่อนจะไปเกิดใหม่ต้องเกิดอยู่ภายในจิตนี้เอง ท่านเรียกว่า “หมู่มสัตว์พากันเกิดอยู่ทั่วโลกดินแดน” “ตายทั่วโลกดินแดน” ก็คือธรรมชาติที่ว่ามันเอง ไม่มีอันใดเป็นผู้พาให้เกิดพาให้ตาย

ส่วน ความทุกข์ความลำบากที่มาจากธรรมชาติที่ก่อภพ ได้แก่ “ชาติปิ ทุกขา ชาติปิ ทุกขา มรณมปิ ทุกข์” ธรรมชาติอันนี้เอง เมื่อละหมดโดยตลอดทั่วถึงไม่มีเชื้อ “วิภวัญญะ” ที่จะพาให้เกิดอีกแล้ว ธรรมชาตินี้ก็เลยเป็น “วิภวัญญะ”

คำว่า “โลกคือหมูสัตว์” ก็พูดไม่ได้อีกแล้ว หมดปัญหาที่จะพูดว่าโลกคือหมูสัตว์ของผู้บริสุทธิ์นั้น ฉะนั้นพวกเราจงพยายามปฏิบัติตามหลักความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วนี้ ในธรรมท่านว่า “สุวากุขาโต ภควตา ธมฺโม” พระธรรมอันพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าเบื้องต้น คือ “อาทิกุลยาณ” ไพบเราะเพราะพริ้ง เต็มไปด้วยเหตุด้วยผลในเบื้องต้นแห่งธรรม “มชฺฌกกุลยาณ” ไพบเราะเพราะพริ้ง เต็มไปด้วยเหตุด้วยผล เต็มไปด้วยความถูกต้องดีงามในท่ามกลางแห่งธรรม “ปริโยสานกุลยาณ” ไพบเราะในที่สุด ทำให้ผู้ฟังซาบซึ้ง เต็มไปด้วยเหตุด้วยผล ด้วยความถูกต้องดีงามสุดส่วนแห่งธรรม ทุกชั้นทุกวรรคทุกตอน

สิ่งที่น่าติเตียนและควรแก้ไขอย่างยิ่งก็คือ จิตใจของสัตว์โลกผู้ฝืนหลักธรรมอยู่ตลอดเวลา เพราะกิเลสมีอำนาจมากกว่าจึงทำให้ฝืนธรรม เมื่อฝืนธรรมก็ต้องได้รับความทุกข์ เกิดก็เป็นเรา แก่ก็เป็นเรา เจ็บก็เป็นเรา ตายก็เป็นเรา ทุกข์ยากลำบากชนิดไหน ๆ ตนก็เป็นคนรับเสียเอง กิเลสมันไม่มารับแทนพอจะให้มันกลัวทุกข์ แล้วแสวงหาธรรมเป็นที่พึ่งดังพวกเรา

พระพุทธเจ้าท่านไม่รับทุกข์ สาวกท่านไม่รับทุกข์ ดังที่มवलสัตว์รับกัน!

เพราะฉะนั้นจึงควรเห็นโทษแห่งการฝืนธรรมว่าเป็นของไม่ดี จะทำให้เกิดไปเรื่อย ๆ ตามความฝืนฝืน จงพยายามแก้ไขตัดแปลงหรือฝึกกรรมาน ชำระสะสางสิ่งที่พาให้ฝืนนั้นออกจากใจ เราจะคล้อยตามธรรมซาบซึ้งในธรรมไปเรื่อย ๆ ความซาบซึ้งในธรรมนั้น เพราะธรรมเริ่มเข้าถึงใจเรา และกิเลสก็เริ่มถอยทัพ กิเลสเบาบางลงไปแล้วจึงทำให้มีความซาบซึ้งดีมีค่า มีความพอใจบำเพ็ญศีลบำเพ็ญธรรม

ถ้ามีแต่กิเลสล้วน ๆ เต็มหัวใจ ไม่มีธรรมเข้าขัดขวางต้านทานไว้บ้างเลย ย่อมไม่มีใครจะสนใจในอรรถในธรรมกัน ชาตินี้นับว่ามีเรวาวสนา เพราะมีธรรมคอยสะกิดใจ ให้เรามีความชอบความพอใจอยากไปวัดไปวา บำเพ็ญศีล บำเพ็ญทาน บำเพ็ญภาวนา ให้มีช่องทางปฏิบัติบำเพ็ญธรรม มีความดูดีมีค่า มีความพอใจ มีความเชื่อความเลื่อมใสในธรรม อันเป็นธรรมรสภายในใจ มีธรรมคุ้มครองจิตใจ กิเลสแม้ยังมีอยู่ในใจก็จริง แต่ธรรมที่ได้สั่งสมมาจึงพอต่อสู้ต้านทานกัน หากมีแต่เรื่องกิเลสล้วน ๆ แล้ว การทำความดีย่อมเป็นการทำยากยิ่ง ทั้งไม่สนใจจะทำ สนใจแต่ “บาปกรรม” นำตนเข้าสู่ความลามกตกนรกทั้งเป็นทั้งตาย ไม่มีวันผลุบโผล่ได้เลย

ผู้ไม่มีธรรมในใจ ก็คือผู้มีบาปเต็มไปทั้งดวงใจนั้นแล ผลของบาปจึงได้รับแต่ความทุกข์ความลำบากเรื่อย ๆ ไป ไม่ว่าจะอยู่ในภพใดกำเนิดใด แดนใดภาษาใด เพราะใจนั้นมันไม่มีชาติชั้นวรรณะ ไม่มีภาษา แต่เป็นแหล่งผลิตรกรรมดีชั่วทั้งปวง และเป็นคลังแห่งวิบากคือผู้รับผล จึงต้องรับทั้งความสุขความทุกข์ที่ตนสร้างขึ้นทำขึ้นมากน้อย จะหลบหลีกปลีกตัวไปที่ไหนไม่ได้ ถ้าไม่สร้างป้อมปราการคือบุญกุศลไว้เสียแต่บัดนี้ ซึ่งยังไม่สายเกินไป เพื่อบรรเทาหรือลดล้างบาปให้ลดน้อยลงจนไม่มีบาปติดตัวติดใจ ผู้นี้แลคือผู้มีความสุขแท้ ไม่เพียงแต่ความสุขที่เกิดจากการเสกสรรปั้นยอซึ่งหาความจริงมิได้

การกล่าวทั้งหมดนี้ ให้ต่างคนต่างน้อมเข้าสู่ใจของตนเอง ซึ่งเป็นตัวการก่อกรรมทำเข็ญด้วยกัน เป็นตัวการทั้งเรื่องที่เป็นมานี้ เป็นตัวการทั้งเรื่องชำระคือแก้ไข ต้องฝืนต่อสู้กับกิเลส ต้องฝืน อย่าถอยมันจะได้ใจ เพราะกิเลสเคยฝืนเราและเคยบังคับเรามานานแล้ว คราวนี้เราพอมีทางสู้ เพราะได้อรรถไถ่ธรรมมาจากพระพุทธเจ้า จากครูบาอาจารย์เป็นเครื่องมือต่อสู้กับกิเลส สู้ไม่ถอย ขึ้นชื่อว่าสู้แล้วจะต้องมีชัยชนะจนได้ในวันเวลาหนึ่ง ที่แรกเรายอมมันแบบหมอบราบเลย ถ้าไม่สู้มันก็ไม่เรียกว่า “ลูกศิษย์พระตถาคต” ผู้เก่งกล้าในการรบกับกิเลส การต่อสู้ยังตีกว่ายอมแพ้เสียทีเดียว คราวนี้แพ้เพราะกำลังยังไม่พอ ก็ต้องยอมแพ้ไปก่อน คิดอุบายขึ้นมาใหม่ สู้เรื่อย ๆ สู้กันไปสู้กันมา ย่อมมีทางชนะกันไปเรื่อย ๆ เมื่อสู้บ่อยเข้าความชำนาญย่อมตามมา และความชำนาญมากขึ้น ๆ ต่อไปความแพ้มันค่อยบ่ค่อยมี นั่น! ฟังซิ

ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น? เพราะจิตถึงธรรมขั้นไม่ยอมถอยทัพกลับแพ้แล้ว ถ้าจะแพ้กิเลสน้อยใหญ่ต่อไปอีก ก็ขอให้ตายเสียดีกว่าที่จะมาเจอความแพ้นี้ ซึ่งเป็นความต่ำต้อยด้อยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร จึงขอให้ตายเสียดีกว่า ขอให้ชนะกิเลสทุกประเภทโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ไม่ขออย่างอื่นที่โลกขอกัน ถ้าไม่ชนะ ก็ให้ตาย นั่น! ฟังซิ เต็ดไหม? จิตดวงเดียวนี้แหละ ดวงที่เคยแพ้ เคยล้มลุกคลุกคลาน นี้แหละ

เมื่อเวลาพลิกตัวขึ้นสู่ธรรม ด้วยได้รับการฝึกฝนอบรมจากครูอาจารย์มาแล้ว ด้วยดี จิตมีกำลังวังชาพอมีความรู้ความฉลาด ตลอดถึงผลที่ได้รับประจักษ์ใจ เป็นเครื่องสนับสนุนจิตใจให้ถึงขั้นที่ว่า “ให้ตายเสียดีกว่าที่จะเจอความแพ้กับกิเลสน้อยใหญ่อีก” ไม่ประสงค้อีกแล้ว เรื่องความแพ้นี้ ไม่เป็นของดีพอจะส่งเสริมเลย

เขาแข่งกีฬากันแพ้กัน ผู้แพ้กีย่อมเสียใจ แม้จะเป็นการเล่นสนุกกันก็ตาม ยังทำให้ผู้แพ้เสียใจได้

เรื่อง “วิภูสงสาร” คือเรื่องความเกิดความตาย เรื่องกิเลสซึ่งเป็นภัยต่อเราโดยตรง ไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ ดังเขาเล่นกีฬากัน เป็นเรื่องของความทุกข์กองทุกข์ในตัวเราแท้ ๆ

การแพ้งนี้ถือเป็นของเล่นของดีแล้วหรือ เราคิดดูให้ดี ความจริงแล้วไม่ใช่ของดีเลย ความแพ้งก็เป็นความเสียหายแก่ตัวเราไม่มีที่สิ้นสุด ฉะนั้นการแพ้งจึงเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ทำไม่ถึงยอมแพ้งมันเรื่อย ๆ เอ้า! สู้มันไม่ถอย จนได้ชัยชนะไปเป็นลำดับ ๆ จนถึงขั้นไม่ให้มีคำว่า “แพ้ง” กระทั่งชนะไปเลย!

ผู้นี้แลเป็นผู้ประเสริฐ เมื่อชนะไปเลยแล้ว ที่นี้คำว่า “ตายแล้วเกิด ตายแล้วสูญ” นั้นหมด! ไม่มีอะไรเหลืออยู่ในใจเลย เพราะความสำคัญมันหมายถึงเป็นกิเลสทั้งนั้น คำว่า “ตายแล้วเกิด ตายแล้วสูญ นรกมีหรือไม่มี สวรรค์มีหรือไม่มี นี่เป็นเรื่องของกิเลสพาไปให้คิดตันเดาทั้งสิ้น

พอมาถึงขั้น “ชนะไปเลย” เรื่องเหล่านี้ก็หมดไปในทันทีทันใด ไม่มีการเกิดได้อีกเพราะไม่มีสิ่งผลักดันให้เกิด ความล้งเลงสยปลงใจลงกับธรรมไม่ได้ ท่านเรียกว่า “นิรวณ” เครื่องกันทางทางดี แต่เปิดทางชั่วให้ทำ ผู้มีนิรวณเข้าเป็นใหญ่ในใจ จึงต้องตัดสิ้นใจเพื่อความดีงามอะไรไม่ได้ นอกจากงานที่จะลงทางต่ำไปเรื่อย ๆ นั้น เป็นงานที่สนใจจดจ่อ โดยไม่คิดว่าจะผิดพลาดประการใดและให้ผลเช่นไรบ้าง ด้วยเหตุนี้ความชั่วสัตว์โลกจึงทำได้ง่าย แต่ความดีนั้นทำได้ยาก ผู้ใดในทุกขจึงมีมากแทบทุกคน และมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง แม้จะพูดว่าหลงกองทุกข์กันก็ไม่ผิด แต่ผู้เป็นสุขกายสุขใจนั้นมีน้อยมาก แทบไม่น่าเชื่อว่าจะมีได้

การที่เราเห็นเขาแสดงความรื่นเริงออกมาในท่าต่าง ๆ และ สถานที่ต่าง ๆ เช่นในหน้าหนังสือพิมพ์เป็นต้น นั้นเป็นเพียงเครื่องหลอกกันเล่นไปอย่างนั่นเอง ความจริงต่างอมความทุกข์ไว้ภายในใจแทบระเบิด โดยไม่เลือกชาติชั้นวรรณะใดๆ เลย ทั้งนี้เพราะสิ่งที่ทำให้อ่อนความจริงไว้นั้น ได้แก่ความอาย กลัวเสียเกียรติ และเป็นคนใหญ่คนโตที่โลกนิยม นี้ จึงนำออกให้โลกและสังคมเห็นแต่อาการที่เห็นว่าเป็นความสุขรื่นเริงเท่านั้น

ตัวผลิตทุกข์แก่มวลสัตว์มันผลิตอยู่ภายในใครไม่อาจรู้เห็นได้ นอกจากปราชญ์ที่เรียนรู้และปล่อยวางมัน และกลมารยาของมันแล้วเท่านั้น จึงทราบได้อย่างชัดเจนว่าภายในหัวใจของสัตว์โลกคุกรุ่นอยู่ด้วยไฟราคะตัณหา ไฟความโลภ หาความอึดเพียงพอไม่เจอ แม้จะแสดงออกในท่าว่าเริง ทำฉลาดแหลมคม ทำผู้ดีมีความสุขฐานะดีเพียงไร ก็ไม่สามารถปิดความจริงที่มีอยู่ในหัวใจให้มืดได้เลย ปราชญ์ทั้งหลายรู้เห็นจับได้ เพราะกลมายาของกิเลสกับธรรมละเอียดต่างกันอยู่มาก ท่านผู้เป็นปราชญ์โดยธรรมจึงทราบได้ไม่ยากเย็นอะไรเลย

ด้วยเหตุนี้จึงควรพยายามสร้างความดีให้พอแก่ความต้องการ จิตใจเป็นของแก้ไขได้ ใจชั่วแก้ไขก็ทำได้ ทำไมจะแก้ไขไม่ได้ ถ้าแก้ไขไม่ได้พระพุทธเจ้าจะฝึกพระองค์ให้ทำได้

อย่างไร บาปนั้นก็มีด้วยกัน เพราะเราทุกคนเกิดมาท่ามกลางแห่งบาป เกิดมากับกิเลส และอยู่ในวงล้อมของกิเลสด้วยกัน เกิดมากับบุญกับบาป และอยู่ในท่ามกลางสิ่งที่ดีชั่ว เหล่านี้แล เนื่องจากยังไม่มีความดีพอจะให้อยู่เหนือสิ่งเหล่านี้ได้ แดนมนุษย์เป็นสถานที่และกำเนิดอันเหมาะสมดีอยู่แล้ว จะสร้างอะไรก็ได้เต็มภูมิ แต่การสร้างความดีนั้น เหมาะสมกับภูมิมนุษย์อย่างยิ่ง ดังพวกเราสร้างหรือบำเพ็ญอยู่เวลานี้ อันใดควรแก้ไข ดัดแปลง ก็แก้ไขและดัดแปลง สิ่งที่ควรส่งเสริมก็ส่งเสริมไปเรื่อยๆ ด้วยความไม่ประมาทอนใจ

การไม่ประมาท สร้างประโยชน์เพื่อโลกและตัวเองอยู่เสมอ แม้ไปเกิดภพใดก็ไม่เสียท่า คนที่มีความดีแล้วไม่เสียที มีแต่ความสุขความเจริญไปเรื่อยๆ ในภพนั้นๆ มีความสุขสบายตลอดไป จนอุปนิสัยวาสนาสามารถเต็มที่แล้ว ก็ผ่านไปยังแดนเกษม สำราญ การผ่านไปก็ผ่านไปด้วยดี อยู่ด้วยความดี ความดีเป็นเครื่องสนับสนุนให้ผ่าน กองทุกข์ต่างๆ ไปได้โดยไม่มีอุปสรรค ถ้าไม่มีความดีก็ไปไม่ได้ การไปสู่ความสุขความเจริญนั้น โลกอยากไปด้วยกันทุกคนนั้นแล แต่ทำไมจึงไปไม่ได้? ก็เพราะกำลังไม่พอที่จะไปนั่นเอง

ถ้าไปได้ด้วยความอยากไปเท่านั้น โลกทั้งโลกใครจะไม่ทนรับความทุกข์ความลำบากที่เป็นอยู่นี้เลย แม้แต่สัตว์เขายังกลัวทุกข์ ทำไมมนุษย์ฉลาดกว่าเขาจึงจะไม่กลัวทุกข์ จะทนแบกหามทุกข์อยู่ทำไม? ทั้งๆ ที่รู้ว่าทุกข์นะ สัตว์อยากพ้นจากทุกข์อย่างเต็มใจด้วยกัน ทำไมไม่พ้นไปเสีย? ทั้งนี้ก็เพราะกรรมยังมี วาสนาบารมียังไม่สมบูรณ์ สุตวิสัยที่จะไปได้ จึงยอมอยู่กันและเสวยทุกข์ตามที่ประสบ

ยิ่งหลงตาบัวซึ่งเป็นคลังแห่งกองทุกข์อย่างเต็มตัวเต็มใจอยู่แล้ว มีใครมากระซิบบว่า “โน่น! ความเกษมสำราญอยู่นั่นนะ มานอนกอดทุกข์อยู่ทำไม ไปซี!” จะโดดผางเดียวก็ถึงแดนเกษมนะ เฮ้! โดด ๆ ๆ เดี่ยวนี้ จะถึงเดี๋ยวนี้” ถ้าเป็นไปได้อย่างที่ว่านี้ ขาขาดแขนขาดไปขณะที่โดดก็ขาดไปเถอะ ขรวิสัยต้องโดดผิงเลยอย่างไม่เสียตาย เพื่อไปเสวยความสุขให้บ้านใจหน้อยก็ยังดี ดีกว่านอนกอดทุกข์อยู่ตลอดภพชาติที่เต็มไปด้วยทุกข์ ไม่มีความสุขมาเยี่ยมเยียนบ้างเลย แต่นี่มันสุตวิสัย จึงยอมนั่งหาหา เกาหมัดแบบคนลั่นทำอยู่อย่างนี้

จะนั้นขอทุกท่านจงเห็นคุณค่าแห่งความเพียรเพื่อไปสู่แดนเกษม อย่าเอาเพียงความอยากไปมาหลอกล่อให้จมอยู่ในทุกข์เปล่า ธรรมท่านกล่าวไว้ว่า “คนจะล่วงพ้นจากทุกข์ไปได้โดยลำดับๆ เพราะความเพียรพยายามเป็นหลักใหญ่” นี่เป็นธรรมของพระพุทธเจ้าผู้พ้นจากความทุกข์เพราะความเพียร ไม่ใช่เพราะความอยากพ้นเฉยๆ

และความที่อดยออ่อนแอแย่งทุกวัน กระทั่งรับประทานอาหารก็นอนรับเพราะขี้เกียจ ลูก นี้ชาติ

เราเป็นลูกศิษย์พระตถาคต เป็นพุทธบริษัท ท่านหมายถึงอะไร หมายถึงลูกเต้า เหล่ากอของพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงพาเราดำเนินไปอย่างไร พระองค์ทรงดำเนินก้าว หน้า เราเดินถอยหลังมันจะเข้ากันได้ไหม? เราก็ต้องเดินก้าวหน้าไปด้วยความ พากเพียรไม่ลดละทอดยอ จะช้าหรือเร็วก็ตาม ขอให้ความพยายามนั้นเป็นไปตามกำลัง สติปัญญาความสามารถ อย่าละเว้นความเพียรเท่านั้น ก็เชื่อว่า “เป็นลูกศิษย์ที่มีครู สอน ดำเนินตามครู” วิชาเราสร้างทุกวัน ทำไมจึงจะไม่เจริญก้าวหน้า พระพุทธเจ้าก็ ทรงสอนให้สร้างคุณงามความดีเพื่อเป็นอำนาจวาสนา ทำไมวาสนาจะไม่สนับสนุนเรา ความจริงตามธรรมแล้ว ธรรมเหล่านั้นต้องสนับสนุนอยู่โดยดี จึงทำให้ยิ่งๆ ขึ้นไปโดย ลำดับ ผลสุดท้ายก็เป็นไปได้เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้านั้นแล

ดังที่กล่าวเมื่อสักครู่นี้ว่า ที่แรกก็ยอมแพ้ไปก่อน สู้อันแพ้ไป ๆ ต่อไปสู้อันแพ้ บ้างชนะบ้างสลับกันไป ทั้งแพ้ทั้งชนะมีสลับขึ้นกันไป ที่เขาที่เรา ต่อไปที่เราชนะมากกว่าที่เขาชนะ ต่อไปที่เราชนะมากเข้า ๆ สุดท้ายมีแต่ที่เราชนะ!

กิเลสหมอบลงเรื่อย ๆ นอกจากหมอบแล้ว เราฆ่ามันจนฉิบหายไปหมดไม่มี อะไรเหลือ เมื่อฆ่ากิเลสให้ตายแล้วไม่ต้องบอกเรื่องความพันทุกข์ ใจหากพ้นไปเอง เท่าที่หาความสุขอันพึงหวังไม่เจอ ก็เพราะกิเลสเป็นกำแพงขวางกั้นไว้นั่นเอง พอ ทำลายมันให้วอดวายไปแล้ว ความพันทุกข์ก็เจอเองไม่ต้องถามใคร!

การที่สัตว์มาเกิดและทนทุกข์ทรมาน ก็เพราะมาอยู่ใต้อำนาจของกองกิเลสเท่านั้น ไม่มีเรื่องอื่นใดเลยเป็นสำคัญกว่าเรื่องกิเลสชนิดต่าง ๆ ซึ่งเป็นนายเหนือหัวสัตว์โลก เราจึงไม่ควรมองข้ามกิเลสว่าเป็นของเล็กน้อย เรื่องของกิเลสก็คือเรื่องกองทุกข์นั่นเอง มองให้ชัด ๆ กิเลสอยู่ในใจของเราแน่ มองให้เห็นกันที่นี่ ฝึกกันที่นี่ แก้กันที่นี่ ฆ่ากันที่ นี้ ตายกันที่นี่ ไม่ต้องเกิดกันที่นั่นแหละ! ที่สิ้นทุกข์ก็อยู่ที่นี้ไม่อยู่ที่อื่น

ขอให้พากันนำไปพิจารณา และบำเพ็ญคุณงามความดีให้มากเท่าที่จะมาก ได้ ไม่ต้องกลัวจะพันทุกข์เพราะความดีมีมาก นั้นคิดผิด กิเลสหลอกลวงอย่าเชื่อมั่น เดียวจวมจะว่าไม่บอก กิจการใดก็ตามที่จะให้เกิดความดี จะเกิดจากการให้ทานก็ตาม ศีลก็ตาม ภาวนาก็ตาม เป็นความดีด้วยกันทั้งนั้น รวมกันเข้าก็เป็นมหาสมบัติ เป็น เครื่องสนับสนุนจิตใจเราให้เป็นสุข เป็นสุขเรียกว่า “สุคโต” อยู่ที่สุคโต ไปก็สุคโต ถ้าคนมีบุญ เพราะการสร้างบุญ ไม่มีอย่างอื่น มีอันนี้เป็นสำคัญของคนใจบุญ

จึงขอยุติการแสดงแต่เพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

สัญญาប់-ภัทรกัปป

ตามหลักธรรมท่านกล่าวไว้ว่า “สัญญาប់” คือระยะที่ว่างเปล่าจากศาสนา ไม่มีอรรถไม่มีธรรม คำว่า “ศีล” ว่า “ธรรม” ว่า “บาป” ว่า “บุญ” นี้ไม่ปรากฏในความรู้สึกของประชาชนทั้งหลาย คงไม่มีความสนใจกันและไม่ทราบว่าเป็น “ศีลธรรม” หรือ “บาป-บุญ-คุณ-โทษ” เป็นประการใดบ้าง ท่านว่าเป็นระยะที่ร้อนมาก แต่ไม่ได้หมายถึงดินฟ้าอากาศร้อนผิดปกติธรรมดาที่เคยเป็น แต่มันร้อนภายในจิตใจของสัตว์โลกที่เต็มไปด้วยกิเลสซึ่งเป็นธรรมชาติที่เผลอนใจสัตว์ เพราะเป็นธรรมชาติที่ร้อนอยู่แล้ว เมื่อเข้าไปสิงในสถานที่ใดจุดใด จุดนั้นต้องร้อน ในหัวใจใดหัวใจนั้นต้องร้อน เพราะไม่มีน้ำดับคือ ศาสนธรรม

คำว่า “น้ำ” ก็ได้แก่ “ศีลธรรม” เป็นเครื่องดับความร้อนภายใน คือกิเลสที่สุขใจ แม้ศาสนาที่อยู่เช่นทุกวันนี้ ถ้าไม่สนใจนำ “น้ำศีลธรรม” เข้ามาชะล้างเข้ามาดับความร้อนนี้ก็ไม่วายที่จะร้อน เช่นเดียวกับ “สัญญาប់” คำว่า “สัญญาប់” ในครั้งโน้นกับ”สัญญาប់” ของเราในบางเวลา หรือของบุคคลบางคนนั้น มีอยู่เป็นประจำ ผู้ที่ไม่เคยสนใจกับศีลกับธรรม หรือกับคุณงามความดีอะไรเลยนั้นนะ เป็น “สัญญาប់” ผู้ไม่สนใจอย่างนั้นเราอย่าเข้าใจว่าเขามีเกียรติมีคุณงามความดี เขาเป็นคนเฉลียวฉลาด เขาเป็นคนมีฐานะดี เขาเป็นมนุษย์ที่มีสง่าราศี ตรงกันข้ามหมด! คือภายในจิตใจที่ไม่มีศีลธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงและเป็นน้ำดับไฟแล้ว จะให้ความร่มเย็นเกิดขึ้นได้อย่างไร

เพราะกิเลสมันฝังลึกอยู่ในจิตใจนั้นเป็นประจำ แม้มีสิ่งที่จะดับแต่ไม่สนใจที่จะนำมาดับ แล้วจะหาความสุขความสบายมาจากที่ไหน โลกเรามองกันส่วนมาก มองอย่างเผินๆ คือมองตามความคาดความหมาย ตามความรู้สึกของโลกและของตัวเอง โดยไม่ได้นำเหตุนำผลนำอรรถนำธรรมเข้ามาเทียบเคียง หรือวัดดวงกับคนและสิ่งเหล่านั้น เนื่องจากเราไม่มีความรู้และมีปัญญาลึกซึ้งทางด้านธรรมซึ่งเป็นความจริง และเป็นหลักเกณฑ์อันตายตัว มาทดสอบกับเรื่องทั้งหลาย จึงไม่ทราบความจริงซึ่งมีอยู่ในหัวใจด้วยกันทุกคน

ที่ล้วนแล้วแต่ความจริงคือธรรม ท่านสอนอรรถสอนธรรมแก่สัตว์โลกนั้น ท่านสอนความจริงไม่ได้สอนความปลอม แต่จิตใจของเรามันชอบปลอมกับธรรมอยู่เสมอ

เป็นข้าศึกต่อตัวเองอยู่เรื่อย ๆ เวลาจะประกอบศีลธรรมคุณงามความดีเข้าสู่จิตใจ มักจะหาเรื่องหาราวก่อกุศลให้ขัดข้องต่อการประกอบความดีนั้น ๆ กลายเป็นมารสังหารตนเองโดยไม่รู้สึกรู้หา โดยที่เราคิดว่าเส้นทางออกของเราอย่างดี นี่ก็เป็นเรื่องไฟที่จะทำความร้อนให้แก่เราแ่งหนึ่ง

เพราะฉะนั้นคำว่า “สุญญกัปป” อันเป็นเรื่องใหญ่นั้น จึงมาเป็นได้กับเรื่องย่อย ๆ ในบรรดาเราทั้งหลาย แม้จะนับถือพระพุทธศาสนาอยู่ก็ตาม ระยะเวลาที่ห่างเหินจากศีลธรรม จากการประกอบคุณงามความดี เฉพาะอย่างยิ่งคือการอบรมจิตใจให้มีความร่มเย็น ระยะเวลาที่นั่นมันก็เป็น “สุญญกัปป” ได้ ระยะเวลาที่เป็นสุญญกัปปภายในใจ ระยะเวลาที่ใจก็ร้อน ความร้อนนั้นมันก็เป็น “สุญญกัปป” ในหัวใจคน มันจะร้อนของมันไปเรื่อย ๆ

คำว่า “สุญญกัปป” คือว่างเปล่าจากเหตุจากผล จากคำว่า “อรรถ” ว่า “ธรรม” คำว่า “บาป” ว่า “บุญ” ไม่ได้ระลึกรู้พอที่จะหาทางแก้ไขและส่งเสริมเลย ท่านเรียกว่า “สุญญกัปปภายในจิตใจของสัตว์โลก” และ เมื่อ “สุญญกัปป” เข้าสู่จิตใจได้ แม้จะมีศาสนาอยู่โดยที่ตนก็ปฏิบัติตนว่านับถือศาสนาก็ตาม แต่ขณะที่ไม่มีศาสนา ไม่มีเหตุมีผลเป็นเครื่องยับยั้งซึ่งดวงทดสอบตนเองว่าผิดหรือถูกประการใดบ้าง ระยะเวลาที่เป็นความวุ่นวายร้อนรนของจิตไม่น้อย ที่เรียกว่า “สุญญกัปป” ฉะนั้นสุญญกัปป คือความว่างเปล่าจากศีลธรรมเครื่องให้ความร่มเย็น จึงมักเด่นอยู่ที่จิตใจคนไม่เลือกกาลว่าเข้าถึงสุญญกัปปหรือไม่ นี่เราเทียบเข้ามาให้ทราบเรื่อง “สุญญกัปป” ตามหลักธรรมที่ท่านกล่าวไว้ พอเลยจากนั้นก็ถึงพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ และทรงสั่งสอนธรรมแก่โลก โลกก็เริ่มรู้ศีลรู้ธรรมแล้วปรับตัวเป็นคนดี มีความร่มเย็นไปโดยลำดับ เพราะอำนาจแห่งศีลธรรมเป็น “น้ำ” สำหรับดับ “ไฟกิเลสตัณหาอาสวะ” ซึ่งเป็นความร้อนโดยหลักธรรมชาติของมัน

ท่านกล่าวไว้อย่างนั้น นี่เราเข้ามาด้วย “โอปนยิกโก น้อมเข้ามาสู่ตัวของเรา” ในวันหนึ่งคืนหนึ่ง เดือนหนึ่งปีหนึ่ง ตั้งแต่วันเกิดมานี้ ก็วันก็คืน ก็เดือนก็ปี ก็ชั่วโมงนาที ระยะเวลาบ้างในช่วงที่เกิดมาจนกระทั่งบัดนี้ซึ่งเป็น “สุญญกัปป” ภายในตัวเรา? ในระยะเวลาบ้างที่มีศาสนาประจำใจ เฉพาะอย่างยิ่งแม้ในขณะที่นั่งภาวนามันก็เป็น “สุญญกัปป” ได้อีก นั่งภาวนา “พุทโธ ๆ” สักประเดี๋ยวผลออกไปลงนรกแล้ว คืออยู่กับเรื่องนั้น อยู่กับเรื่องนี้ วุ่นวายกับอารมณ์นั้น วุ่นวายกับอารมณ์นี้ นั่นแหละมันเป็น “สุญญกัปป” แล้วโดยที่เราไม่รู้ตัว ทั้ง ๆ ที่เราก็นั่งภาวนานี้ แต่มันนั่งวุ่นนั้น นั่งวุ่นนี้ จึงกลายเป็นนั่ง นั่งสุญญกัปปไป! ในหัวใจของนักภาวนาที่ชอบนั่งสัปหงกงก้งัน และจิตใจพุ่งชานไปตามอารมณ์ โดยไม่มีสติปัญญาตามรักษาและแก้ไข

เพื่อให้เข้าใจในเรื่องเหล่านี้ และเพื่อให้ทันกับกลมารยาของกิเลส คือความลุ่มหลงอันเป็นกิเลสประเภทหนึ่ง จำต้องตั้งสติตั้งทำต้งทางระมัดระวังและพิจารณา มีเจตนามุ่งหน้าต่อการทำงานของตนในขณะที่ทำ อย่าให้ความพลั้งเผลอเหล่านั้นเข้ามาแบ่งสันปันส่วนเอาไปกิน และเอาไปกินเสียหมดกระทั่งไม่มีอะไรเหลือติดตัว

พอออกมาจากที่ภาวนา “เฮ้อ! ทำไมนั่งภาวนาจึงไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรเลยวันนี้!” สิ่งที่ได้เรื่องไม่พูดได้เรื่องอะไร? ก็เรื่องยุ่งเรื่องวุ่นวายนะซี เรื่องไปตกรกทั้งเป็นที่ไหนบ้างนั้นไม่พูด แล้วจะมาทวงเอาหนี้เอาสินจากอรรถจากธรรม เหมือนศาสนาเป็นหนี้สินของตน ทำเหมือนเราเป็นเจ้าหนี้ศาสนา ทวงอรรถทวงธรรมเอากับท่าน มันก็ไม่ได้นะซี เพราะเราทำเหตุไม่ดีให้แก่ตัวต่างหากนี่

“นั่งภาวนาตั้งนมตั้งนานไม่เห็นเกิดผลเกิดประโยชน์อะไร! วาสนาน้อย เราขึ้นอยู่กับอยู่เฉยๆ ไม่ทำเสียดีกว่า นั่น! เอาอีกแล้วนั่น หลอกไปเรื่อย ๆ

แต่นั่งภาวนาอยู่มันยังไม่ได้เรื่อง สิ่งที่ต้องการมันไม่ได้เพราะเหตุไร? เพราะเป็นเพียงเจตนาขณะหนึ่งเท่านั้นที่ว่าต้องการจะทำภาวนา แต่เจตนาที่แผ่ขึ้นมาและเพิ่มพูนขึ้นโดยลำดับ ๆ จนถึงจุดลากจิตไปสู่ที่ไหน ๆ ไม่รู้ ไม่มีศีลมีธรรมประจำจิตใจ ในขณะที่นั้นเลย ใจไปตกรกทั้งเป็นอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ นั่นเราไม่คิดไม่เอามาบวกลมาบ ไม่เอามาเทียบเคียงดูทดลองดูพอให้ทราบข้อเท็จจริงกัน แล้วก็ไปทวง “เอาหนี้เอาสิน” จากอรรถจากธรรมว่า “ทำแล้วไม่เกิดประโยชน์ ไม่เกิดความสุขความสบาย ไม่เกิดความสุขสบายใจ” แน่ะ!

ก็เราไม่หาความสงบ หาแต่ความวุ่น ผลมันก็ได้แต่ความทุกข์ความวุ่นนั่นนะซี ความจริงตามหลักธรรมที่ท่านแสดง ที่ท่านสอนไว้โดยถูกต้องนั้น ท่านไม่ได้สอน “ของปลอม” ให้พวกเราเลย สิ่งใดที่มีอยู่ภายในจิตใจเราทั้งดีทั้งชั่ว ท่านสอนให้เข้าใจตั้งที่กล่าวมา ซึ่งมีอยู่กับจิตใจของทุกคนที่เรียกว่า “สุญญกัปป” ะ ความว่างเปล่าจากอรรถจากธรรม ทั้ง ๆ ที่นั่งภาวนาอยู่แต่ใจเผลอไปไหนก็ไม่รู้ ปล่อยไปเรื่อย ๆ แล้วว่าตนนั่งภาวนา ผลก็ไม่ปรากฏอยู่โดยดี เพราะใจเป็น “สุญญกัปป”!

ถ้าหากมีสติตั้งกำหนดดูอยู่นั้น สมมุติว่าจะกำหนดลมหายใจ ก็ตั้งหน้าตั้งตาให้รู้เฉพาะลมหายใจไม่ยุ่งกับอะไร ก็ย่อมจะปรากฏผลเท่าที่ควรเป็นได้ตามกำลัง อันความอยากมันเป็นเครื่องผลักดันออกมาให้คิดให้ปรุง มันอยากอยู่ตลอดเวลาไม่มีความอึดพอในการคิดปรุงเพื่ออารมณ์ ให้ทราบว่าการอยากนี้เป็นภัยต่อความสงบ เพราะมันผลักดันจิตใจให้คิดปรุงในเรื่องต่าง ๆ ตามนิสัยที่เคยเป็นมา พยายามให้เห็นภัยในจุดนี้ แล้วบังคับไว้ไม่ให้ใจคิดในแง่ที่เราไม่ต้องการจะคิด เราต้องการรู้ในสิ่ง

ใดให้กำหนดจิตใจไว้ด้วยดีเพื่อรู้อสิ่งนั้น เช่น รู้อาณาปานสติหรือลมหายใจเข้าออก ลมเข้าออกก็ให้รู้ด้วยสติ ใจย่อมจะสงบเย็นได้

พระพุทธเจ้าจะหลอกคนโกหกคนจริงๆ หรือ? หากพระองค์เป็นนักโกหกคนทำไมพระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ด้วยธรรมของจริงล่ะ ถ้าไม่ทำจริงจะรู้ “ธรรม” ของจริงได้อย่างไร? เมื่อรู้ตามความจริงแล้วจะมาโกหกโลกได้อย่างไร มันเข้ากันไม่ได้ เหตุผลไม่มี! ท่านทำจริง รู้จริงเห็นจริง สอนจริง! ที่มันขัดกันก็ตรงที่เราเรียกเอาผลก่อนทำเหตุนี้เอง! หากการดำเนินของตนขัดกับธรรมที่ตรงไหน ควรรีบแก้ไขตัดแปลงจนเข้ากับธรรมได้ใจก็สงบ

ส่วนมากผู้ที่ “ปลอม” ก็คือเราผู้รับโอวาทจากท่านมา เอามายขี้ขำแหกเหลวหมด ทั้งๆ ที่เราว่าเรานับถือท่าน นับถือศาสนาเทิดทูนศาสนา แต่เราทำลายศาสนาซึ่งมีอยู่ภายในตัวของเรา และทำลาย “ตัวเอง” โดยไม่รู้สึกรู้สียง เพราะความผลอความไม่รอบคอบในตัวเรานั้นแลเป็นข้าศึกต่อเรา

ฉะนั้นเพื่อให้ได้ผลเท่าที่ควรหรือให้ได้ผลยิ่งๆ ขึ้นไป จึงควรคำนึงถึงเหตุที่ตนทำ คอยจดจ้องมองดูจุดที่ท้ออย่าให้ผลอ เช่นกำหนด “พุทโธ” ก็ให้เป็น “พุทโธ” จริงๆ ให้อยู่กับ “พุทโธ” เท่านั้น ไม่ต้องการสวรศรัทธาที่ไหนละ นอกจากคำว่า “พุทโธ” ให้กลมกลืนกันกับความรู้ มีสติกำกับงานอยู่เท่านั้น เราจะเห็นความสงบที่เคยได้ยินแต่ชื่อก็จะมาปรากฏที่ตัวของเรา ความเย็นความสบายความเป็นสุขที่เกิดขึ้นเพราะจิตใจสงบ ก็ให้เห็นภายในตัวเรา เราจะเป็นผู้รู้ จะเป็นผู้เห็น เราจะเป็นผู้รับผล อันนี้เพราะเป็นผู้ทำเอง ด้วยเจตนาที่ถูกต้องตามหลักธรรม จะไม่เป็นอย่างอื่น

ศาสนาเคยสอนโลกมาอย่างนี้ ถ้าผู้ปฏิบัติทำตามหลักธรรมที่ท่านสอนนี้แล้วจะไม่เป็นอื่น ใจต้องหยั่งเข้าถึงความสงบเป็นอย่างน้อย และจะสงบขึ้นไปเรื่อยๆ โทษที่เคยกลุ้มรุมภายในจิตใจก็จะเห็นกันรู้กัน เพราะอยู่กับใจ คุณค่าที่เกิดขึ้นจากใจเพราะการชำระการฝึกกรรมานปราบปรามกิเลสออกไปได้มากน้อย ก็จะไปปรากฏขึ้นภายในใจเราเอง เราจะเป็นผู้เห็นเองรู้เองโดยไม่ต้องฟังข่าวของใครๆ ทั้งนั้น เราเป็นตัวจริง เราเป็นตัวรู้ ผู้รับทราบ เราเป็นผู้เสวยผลเกิดขึ้นจากการกระทำของเรา เราจะทราบเรื่องต่างๆ เอง

เรื่องภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นงานที่อัศจรรย์มากมายในผลที่เกิดขึ้น พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้โลกดีก็เพราะการทำภาวนา ทรงกำหนด “อาณาปานสติ” ตามหลักท่านกล่าวไว้เช่นนั้น แต่ก่อนทรงอดพระกระยาหาร โดยมุ่งหวังความตรัสรู้จากการอดพระกระยาหารเท่านั้น ไม่เสวย แต่ไม่ได้ทรงพิจารณาทางใจซึ่งเป็นความถูก

ต้องประกอบกันเลย จึงไม่ได้สำเร็จ เมื่อย้อนพระทัยหวนกลับไประลึกถึงเรื่องเมื่อคราวยังทรงพระเยาว์ ที่พระราชบิดาทรงพาเสด็จไปแรกนาขวัญ ได้ทรงเจริญอานาปานสติ จิตใจมีความสงบ จึงทรงนำเรื่องนั้นเข้ามาพิจารณาด้วยอานาปานสติ และทรงปรากฏผลขึ้นมาแต่เริ่มแรกพิจารณา เพราะพระจิตมีความสงบ และสงบละเอียดไปโดยลำดับ ก็ทรงมีทางที่จะทรงพิจารณาไตร่ตรองโดยทางพระสติปัญญา

ทรงยก “ปฏิจจสมุปบาท” ขึ้นมา “อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา” เป็นต้น เพราะมีอยู่ในพระกาย มีอยู่ในพระจิตนั้นด้วยกัน ทรงไตร่ตรองตามเหตุตามผล ตามความสัตย์ ความจริงที่มีอยู่ด้วยพระปัญญาปรีชาสามารถ และได้ตรัสรู้ “อเนชชธรรม” โดยตลอดทั่วถึงในปัจฉิมยามแห่งราตรีของเดือนหกเพ็ญ

เมื่อ “อวิชชาปจฺจยา” ที่จูงมนุษย์จูงสัตว์ทั้งหลายให้ท่องเที่ยวอยู่ใน “วัฏฏวน” เหมือนกับคนหุนหวกสัตว์ตบอด มาตั้งก็ปั้งกัลป์ พระองค์ได้ทรงสลัดปิดทิ้งบรรดาความบอดหนวกทั้งปวงในราตรีวันนั้น ปรากฏในพระทัยว่า “อัสวักขณฺญาณ” ได้สิ้นไปแล้วจากอัสวะความมืดมนอนธการทั้งหลาย นอกจากนั้นยังทรงรู้ “ปุพฺเพนิวาสานุสสติญาณ” ทรงระลึกชาติย้อนหลังของพระองค์ได้จนไม่มีประมาณ และทรงรู้ “จุตฺตูปปาตญาณ” รู้ความเกิดความดับของสัตว์ทั้งหลายไม่มีประมาณ ญาณไหน ๆ ก็ทรงทราบโดยทั่วถึง แล้วก็ทรงนำสิ่งที่ทรงทำแล้ว ทรงรู้เห็นแล้วทั้งเหตุทั้งผลนั้นอันเป็นความถูกต้องแม่นยำ มาสั่งสอนโลกให้พอสลึมตาอ้าปาก พูดเป็นเสียงผู้เสียงคนขึ้นมาเป็นลำดับ ไม่หลับหูหลับตาอ้าปากพูดแบบป่าเถื่อนเลื่อนลอย เหมือนแต่ก่อนที่ยังไม่มีศาสนธรรมมาสรจสรจ ซึ่งไม่มีโอวาทคำสั่งสอนของผู้ใดที่จะถูกต้องแม่นยำ และสะอาดยิ่งกว่าพระโอวาทของพระพุทธเจ้า “เอกนามกิ” คือ พระโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ที่เป็นหนึ่งไม่มีสองนั้นแล และ “พระญาณ” ความหยั่งทราบในเหตุการณ์ต่างๆ ก็เป็นหนึ่งไม่มีสอง ทรงรู้ทรงเห็นตรัสมาอย่างไร ต้องเป็นไปตามความจริงนั้นโดยไม่เป็นอื่นไปได้เลย นี่แหละ “เอกนามกิ” แปลว่า หนึ่งไม่มีสอง

พระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ขึ้นมาแต่ละพระองค์นั้น ไม่ได้ตรัสรู้ซ้ำกัน มีพระองค์เดียวเท่านั้นที่ตรัสรู้แต่ละครั้ง ๆ นี้อันหนึ่งที่เรียกว่า “เอกนามกิ” มีพระพุทธเจ้าครั้งละพระองค์เดียวเท่านั้น

เอ้า! ที่นี่ย่นเข้ามาหาพวกเรา ที่กล่าวมาทั้งนี้เป็นได้ทั้งเราทั้งพระพุทธเจ้า เป็นแต่เพียงกว้างแคบต่างกัน สำหรับหลักฐานแห่งความจริงนั้นเหมือนกัน

“จุตฺตูปปาตญาณ” ความรู้ความเกิดความดับ รู้ที่ไหนถ้าไม่รู้สังขารที่เกิดขึ้นและดับไปทั้งดีทั้งชั่วอยู่ภายในจิตใจ เอาตรงนี้ ประุ่งแต่งเรื่องภพเรื่องชาติ เรื่องกิเลส

ต้นหาอาสวะ ก็คือตัวนี้แหละ ปัญหาพิจารณาให้เห็นอย่างนี้ “อาสวะ” ก็หมายถึงกิเลส รู้กันที่ตรงไหนก็ดับไป ๆ ที่ตรงนั้น จนกลายเป็น “อัสวัภยญาณ” ความรู้แจ้งในความสิ้นอาสวกิเลสทั้งหลายโดยสิ้นเชิง เราอยู่ในกัปไหนเวลานี้?

เราต้องทดสอบเราว่า อยู่ในภัทรกัปหรือในสุญญกัป?

“ภัทรกัป” แปลว่า กัปที่เจริญ เจริญในการประกอบความ پاکเพียร ในความมีสารคุณภายในใจ ในวันหนึ่งๆ ถ้าได้สร้างสัจธรรมขึ้นมาภายในจิตใจ ก็เป็น “ภัทรกัป” เป็นขณะเป็นเวลา เป็นกาลที่เจริญรุ่งเรือง นั่งสมาธิภาวนาก็เป็นสมาธิภาวนา ไม่เป็น “หั่วตอ” ไม่มีสติตั้ง ทั้งๆ ที่ไม่หลับแต่ก็หลับอยู่เรื่อยๆ ด้วยความไม่มีสติ คิดฟุ้งซ่านวุ่นวาย ผันดิบผันสุกไปเรื่อยๆ เรื่องนั้นเรื่องนี้ต่อกันไป ถึงลูกถึงหลาน ถึงบ้านถึงเรือน ถึงกิจการต่างๆ ตลอดเมืองนอกเมืองนาที่ไหนไปหมด อดีตอนาคตยุ่งไปไม่หยุดหย่อน นี่เป็น “กัป” อะไร? ดูซิ

ถ้าไม่มีสติตั้งก็เป็นอย่างนั้น ถ้ามีสติแล้วจะไม่ไป เราบังคับนี้ เวลานี้เราต้องการจะทำหน้าที่นี้อย่างเดียว “ให้เป็นภัทรกัป อย่าเป็น สุญญกัป” นั่นมันเป็น “สุญญกัป” ที่กล่าวไปแล้วนั่นมันนำ “ไฟ” มาเผาเจ้าของผู้เป็น “สุญญกัป” ที่ไม่มีศาสนาแฝงเลยขณะนั้นนะ คือไม่มีสติตั้ง ไม่มีปัญญาตามรักษาเลย ปล่อยแต่กิเลสให้กิเลสหลุดลากจิตใจถ่ายเดียวโดยเจ้าของไม่รู้รู้สึก กว่าจารู้สึกนะเขากินของดีหมดแล้วเขาปล่อยแล้วถึงรู้ตัว เวลาถูกเขาจุดเขาลากไปนั้น ผันสดไปกับเขา เวลาเขาปล่อยแล้วจึงมารู้ตัว!

“โอยตาย! มันคิดไปอะไร? เรื่องราวอะไร!” ก็ยังตื้ออยู่ที่รู้ว่าคิดไป ไ้อ้ที่ไม่รู้เลย นั่นซิ พอรู้ตัวลากกลับมา “เอ! มันยังงัย? มานั่งภาวนาเป็นเวลาตั้งหลายนาที่ หรือเป็นชั่วโมงๆ ไม่เห็นได้เรื่องอะไร นั่งอะไรไม่ได้เรื่องอย่างนี้นะ นอนเสียดีกว่า!” ล้มไปเลยสิ่งที่ได้เรื่องได้ราวก็คือ “หมอน” แม้หมอนเองถ้ามีวิญญูญาณ ก็จะไม่เป็นคนประเภทธรรมไม่ได้เรื่องนี้เต็มประดา เพราะ “สุญญกัป” บนหมอนไม่ยอมปล่อย เมื่อเป็นเช่นนั้นมันจะดีกว่ายังงัย? นอกจากมัน “ดีหมอน” เท่านั้น

ถ้าดีกว่าด้วยหมอนดังความเข้าใจนั้น ใครๆ ก็พ้นทุกข์ไปได้ด้วยกันทั้งนั้นแหละ! แต่ที่มันไม่ดีกว่า มันเป็นเรื่องกิเลสหลอกเรา กล่อมเราให้หลับว่าเป็นของดีกว่าคือดีกว่าภาวนา!

กิเลสมันต้องแทรกธรรมอยู่เสมอ พวกนี้พวกก่อกวน พวกขุแหย่ พวกทำลายหาทำลายทุกแง่ทุกมุม ทุกกาลทุกเวลาทุกอิริยาบถ ล้วนเป็นเรื่องของกิเลส พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้ปราบกิเลสพวกที่แทรกซึมอยู่ภายในใจ ด้วยสติปัญญา มีความเพียร

เป็นเครื่องหนุนหลัง ความอดความทน ความพยายาม เราทำหน้าที่การงานอันเป็นสารประโยชน์สำคัญเพื่อเรา ให้เป็น “ภัทรกัปบุคคล” ขึ้นภายในใจ จึงต้องอาศัยความขยันหมั่นเพียร

งานทุกด้านที่เป็นผลเป็นประโยชน์ เรื่อยสร้างอุปสรรคมาก็ดีขวางไม้ให้งานนั้น ๆ เป็นผลสำเร็จ

จิตถ้าสงบก็สบาย ถ้าไม่สงบไม่ว่าแต่กาลไหน ๆ จนกระทั่งวันตายก็หาความสบายไม่ได้ เพราะจิตวุ่นนี้จะหาความสบายที่ไหน จงทำความเข้าใจไว้ว่า “สุญญกัป” ก็อยู่กับความไม่เอาไหนนั่นแล ส่วน “ภัทรกัป” ก็อยู่ในผู้มีความเพียร มีสติปัญญาเป็นเครื่องรักษาตัว “สุญญกัป” ก็คือการปล่อยตามเรื่องตามราว ตามอารมณ์ ตามบุญตามกรรม ไม่ทราบบุญที่ไหนกรรมที่ไหน ปล่อยเรื่อยไป ความปล่อยเรื่อยไปนั่นคือความผูกมัดตนเองโดยไม่รู้สีกตัว แล้วก็จนตรอกจนมุม เจอแต่สิ่งที่ไม่พึงปรารถนา ความทุกข์ใครปรารถนาเล่าในโลกนี้? แต่ทำไมเจอกันทั่วโลกดินแดน นี้ก็เพราะความปล่อยตามบุญตามกรรมนั่นเอง มันไม่มีเหตุผลที่การปล่อยอย่างนั้น

ถ้าปล่อยกิเลสวางกิเลสด้วยสติปัญญา นั่นมีเหตุมีผล! พระพุทธเจ้าท่านทรงปล่อยอย่างนั้น รู้เหตุรู้ผลทุกสิ่งทุกอย่างแล้วปล่อยไปโดยลำดับ จนกระทั่งปล่อยได้โดยสิ้นเชิง สุตท้ายก็ปล่อยกิเลสหมด เหลือแต่พระทัยที่บริสุทธิ์ พระพุทธเจ้าท่านสอนให้ปล่อยอย่างนี้

พวกเรามีแต่เที่ยวยึดเที่ยวถือ เที่ยวแบกเที่ยวหามหนักเท่าไรอย่างมากก็บ่นเอา แล้วก็ไม่วายที่จะแบกจะหาม หามาเพิ่มเติมเรื่อย ๆ ไม่ว่าหนุ่มสาวเฒ่าแก่ชราเป็นตัวขยันที่สุด ก็คือการแบกการหามอารมณ์ความคิดความปรุงต่าง ๆ นั้นเอง ไม่ได้คิดคำนึงถึงวัย ถึงปีถึงเดือน อายุสังขารเจ้าของบ้างเลย

ขยันที่สุดก็คือเรื่องแบกเรื่องหามกองทุกข์ แบกสัญญาอารมณ์ การพูดเช่นนี้ก็เพื่อให้เราระลึกถึงตัวเรา ให้รู้ว่าเราเคยเป็นอย่างนี้มานานเท่าไร แล้วยังจะฝืนให้เป็นอย่างนี้อยู่หรือ ผลที่เป็นมาเพราะการกระทำอย่างนี้เป็นอย่างไร? เราก็ทราบในตัวเองเวลานี้ เราจะแก้ไขตัวเราอย่างไรบ้าง? พอได้มีความผ่อนคลายภายในใจ ได้รับความสะดวกกายสบายใจ

ดังที่ท่านทั้งหลายได้อุตสาหุ่หมานี้ ก็นับว่าเป็นบุญเป็นกุศล เป็นเจตนาดีที่สุดที่มาบำเพ็ญ นี้ชื่อว่า “มหาสารประโยชน์” เพราะฉะนั้นจึงกรุณาบำเพ็ญจิตตภาวนาให้เหมาะสมกับกาลเวลาที่มา นั่งสมาธิภาวนาตัวของเรา ตัวของเราเป็นอย่างไรถึงต้องดู ถ้าเป็นคนไข้ก็ต้องหมอบเป็นผู้ตรวจผู้รักษา เวลานี้จิตเรามันเป็น “โรค” เป็นโรคอะไร ใครจะเป็นผู้ตรวจผู้รักษา นี้แหละสำคัญ

โรคของจิตคือเรื่องของกิเลส “ยา” ก็คือธรรม “หมอ” ก็ได้แก่ครูแก่อาจารย์ หรือตำราตำราที่ท่านสอนไว้ เรานำมาประพฤติปฏิบัติกำจัดเชื้อโรคอันสำคัญที่ฝังอยู่ภายในอย่างจมิดนี้ ให้ถอนด้วยความพากเพียรอย่าลดละทอดถอย ความหวังที่ปรารถนาด้วยกันนั้นจะพึงสำเร็จไปโดยลำดับ ๆ

เฉพาะอย่างยิ่งคือการพิจารณาเรื่องธาตุเรื่องขันธ เรื่องความเป็นความตายในสกลกายนี้ เป็นสิ่งสำคัญมากยิ่งขึ้นไปกว่าคิดถึงเรื่องอื่น ๆ เรื่องความตายติดแนบกับตัวเราทุกคน ความเจ็บ ความทุกข์ ความลำบาก ในร่างกายและจิตใจ ก็ติดแนบอยู่กับร่างกายและจิตใจเราไม่ได้ปล่อยไม่ได้วาง นอนอยู่มันก็ทับ นั่งอยู่มันก็ทับ อิริยาบถทั้งสี่มีแต่เรื่องความแก่ ความเจ็บ ความตาย นี้ทับเราอยู่ทั้งนั้น ความทุกข์ความลำบากทับเราอยู่ตลอดเวลา เราจะหาอุบายวิธีไหนเพื่อจะให้เราพ้นกับสิ่งเหล่านี้ เพื่อจะถอดถอนสิ่งที่ควรถอดถอนด้วยอุบายวิธีใดบ้าง?

นี่เรียกว่า “เรียนรู้ตัวเราเอง” สิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวเรามีอะไรบ้างให้รู้ให้เข้าใจ สมกับศาสนาที่ออกมาจากท่านผู้ฉลาดแหลมคม มาสอนเราซึ่งเป็นพุทธบริษัท เพื่อความฉลาดแหลมคมให้ทันกับกลมารยาแห่งความโง่ของตนที่มีอยู่ภายใน ความโง่ก็คือกิเลสพาให้โง่ ธรรมพาให้ฉลาด เราว่ากิเลสมันโง่นะ แต่ความจริงกิเลสมันฉลาดที่สุด แต่ทำคนให้โง่และโง่ที่สุดได้อย่างสบายมาก เช่น เราถูกกล่อมไว้เรื่อยอย่างนี้ ด้วยความแหลมคมของกิเลสทั้งนั้น แล้วจะว่ากิเลสมันโง่ได้อย่างไร ผู้ที่เชื่อกิเลสนั้นแลคือผู้โง่ว่าอย่างนี้ถูกต้องดี แล้วใครละเชื่อกิเลสโดยลำดับลำดับ มีใครบ้าง? ก็สัตว์โลกนี้เองเป็นพวกโง่เพราะเชื่อ กิเลส มันกล่อมเมื่อไรก็หลับเมื่อนั้น เคลิ้มเมื่อนั้น ราบไปเมื่อนั้น ยิ่งกว่าเด็กถูกกล่อมด้วยบทเพลง ไม่เคยตื่นเนื้อตื่นตัว ไม่เคยเห็นภัยแห่งการกล่อมของมันก็คือพวกเรานี้แล

พระพุทธเจ้าและพระสาวกท่าน เป็นผู้รู้สีกพระองค์และรู้สีกตัว ได้นำธรรมเข้าไปรื้อถอนตนออกจากไฟทั้งหลายเหล่านี้เสียได้ แล้วนำธรรมเหล่านั้นมาสั่งสอนพวกเรา ประกาศทั้งคุณทั้งโทษ “โทษ” ได้แก่ความลุ่มหลงไปตามกิเลสตัณหาอาสวะ คุณก็ได้แก่สติปัญญาศรัทธาความเพียร ที่จะรื้อถอนสิ่งเหล่านี้ออกจากใจ ให้กลายเป็นผู้ฉลาดแหลมคมขึ้นมา และหลุดพ้นออกจาก “แอก” ที่มันกดถ่วงอยู่บนคอ ได้แก่หัวใจของเรา นี้ จนกลายเป็นอิสระขึ้นมาได้ ดังพระพุทธเจ้าและพระสาวกท่าน พระพุทธเจ้าท่านหมด หมดสิ่งกดถ่วงใจ ยึดอะไรหลงอะไร อันนั้นแหละกดถ่วง ความยึดความถือของตัวเองนั้นแลมันกดถ่วงตัวเอง ไปยึดภูเขาทั้งลูก ภูเขานั้นไม่ได้มากถ่วงเรา แต่ความยึดภูเขาทั้งลูกนั้นแลมันมากถ่วงเรา ยึดอะไรหลงอะไร ความยึดความหลงอันนั้นแหละมันมากถ่วง มาบีบบังคับจิตใจเรา สิ่งที่เราไปยึดไปถืออันนั้นมันไม่ได้มาทำเรา

เช่น เงินทอง ข้าวของ ตีกราม บ้านช่อง ที่ไร่นาอะไรก็ตาม มันก็อยู่ตามเรื่องของมัน มันไม่ถือว่ามันเป็นข้าศึก หรือเป็นคุณเป็นโทษแก่ผู้ใด แต่ผู้ที่ไม่หลงไปยึดไปถือสิ่งเหล่านั้นนั้นแหละมันกลับมาทักตัวเอง จึงต้องแก้ตัวนี้ด้วยสติปัญญา

การภาวนาก็เพื่อให้รู้เรื่องความคะนองของใจ ที่คิดไม่เข้าเรื่องเข้าราวอย่างนี้แหละ สิ่งสมมุติให้แก้ตัวมากเท่าไรยังไม่เคยเห็นโทษของมัน เมื่อได้เรียนทางด้านภาวนาแล้วเริ่มจะทราบขึ้นโดยลำดับๆ จนมาถึงเรื่องธาตุเรื่องชั้นอันเป็นสมบัติสำคัญของเรา ได้แก่ร่างกาย เลื่อนเข้ามาตรงนี้ ร่างกายทุกส่วนนี้มันก็ต้องสลายไปในวันหนึ่ง ทุกวันนี้มันก็เริ่มของมันแล้วตลอดเวลา เปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อยๆ ความเปลี่ยนแปลงของธาตุชั้นแต่ละชั้นละอันนี้ มันทำความทุกข์ให้แก่เรามากน้อยเพียงไร ถ้ามันแสดงออกอย่างเปิดเผยก็ทราบชัดว่า นี่มันเจ็บตรงนั้น ปวดตรงนี้ เช่น เจ็บท้อง ปวดหัว เป็นต้น ถ้ามันไม่แสดงอย่างเปิดเผย เป็นไปอยู่อย่างลับๆ เราไม่ทราบได้ เรื่องธาตุเรื่องชั้นนี้เป็นอย่างนี้ “เวทนา” ก็ความทุกข์ คือทุกข์เวทนาบีบอยู่อย่างนั้นแหละ ยืน เดิน นั่ง นอน มันก็บีบบังคับอยู่อย่างนั้น พิจารณาให้รู้แล้ว แม้ธาตุชั้นนี้จะยังอยู่กับเราก็ตามก็ไม่กดถ่วงเราได้ เพราะความยึดถือของเราไม่มี เนื่องจากเรารู้เท่าทันกับสิ่งเหล่านี้ ปล่อยวางได้ตามความเป็นจริงเช่นเดียวกับสภาวะธรรมทั้งหลาย ใจก็สบาย อยู่ในท่ามกลางแห่งธาตุชั้นนี้ก็มิหลงธาตุชั้น ธาตุชั้นก็ไม่มาทักถมเราได้ เราก็เป็นอิสระอยู่ภายในจิตใจ

นี่เรียกว่า “ผู้ฉลาดครองชั้น ผู้ฉลาดรักษาชั้น ชั้นนี้ไม่สามารถมาเป็นภัยต่อเราได้ เพราะมีปัญหาความเฉลียวฉลาดทันกับมัน นักปราชญ์ท่านว่า “นี่คือความฉลาดฉลาดแก้ตัวให้รอดพ้นไปได้” นั่นแหละเป็นความฉลาดของนักปราชญ์ทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าเป็นต้น

ความฉลาดนอกนั้น พาให้เจ้าของเสียมาก พระพุทธเจ้าจึงไม่ทรงชมเชยว่า นั่นเป็นความฉลาดอย่างแท้จริง ความฉลาดใดที่เป็นไปเพื่อความสุขความเจริญแก่ตนและส่วนรวมนั้นแหละ เป็นความฉลาดแท้ เฉพาะอย่างยิ่งความฉลาดเอาตัวรอดนี่เป็นสำคัญ! เอาตัวรอดได้ก่อน แล้วก็นำผู้อื่นให้รอดพ้นไปได้โดยลำดับๆ นี้ชื่อว่า ความฉลาดแท้!

จึงขอยุติการแสดง ฯ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

ปริยัติ, ปฏิบัติ, ปฏิเวธ

วันนี้เทศน์เรื่องมนุษย์สูงกว่าบรรดาสัตว์ โลกสูงกว่ามนุษย์ ธรรมสูงกว่าโลก เพราะฉะนั้นธรรมกับมนุษย์จึงเป็นคู่ควรกัน มนุษย์ก็เหมาะสมกับธรรมที่จะรับธรรมไว้ บนดวงใจเพื่อประพฤติปฏิบัติ ธรรมก็สมควรแก่มนุษย์ที่จะเทิดทูนสักการบูชา นอกเหนือจากธรรมแล้วยังมองไม่เห็นอะไรที่เป็นความเลิศประเสริฐในสกลโลกนี้ ไม่มีอะไรที่ยอดเยี่ยมยิ่งกว่าธรรม

ความฉลาดของโลกก็ไม่มีใครจะเยี่ยมยิ่งไปกว่ามนุษย์ ในโลกมนุษย์ที่มีพุทธศาสนาประจำ จึงเหมาะสมกับมนุษย์ผู้ใคร่ธรรมและมีธรรมในใจ แต่ศาสนธรรมไม่เหมาะสมกับผู้เป็นมนุษย์เพียงแต่ร่างไม่มีธรรมภายในใจบ้างเลย ทั้งนำเสียดายภูมิแห่งมนุษยชาติ สู้สัตว์บางประเภทบางตัวที่มีจิตใจสูงส่งก็ไม่ได้ นับว่าขาดทุนสูญดอก ไม่มีความดีงามออกเงยได้บ้างเลย เกิดมาเป็นมนุษย์ทั้งที!

เราทั้งหลายได้ประพฤติปฏิบัติ ได้นับถือพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นสิ่งที่เลิศประเสริฐอยู่แล้วโดยหลักธรรมชาติของธรรม ชื่อว่าเราเป็นผู้เหมาะสม ทั้งได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ทั้งได้นับถือพระพุทธศาสนา ได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมตามกำลังความสามารถของตน ๆ

เฉพาะอย่างยิ่งทางจิตตภาวนาเป็นสิ่งสำคัญมาก ที่จะทำให้มองเห็นเหตุผลต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ภายในตัวเราใกล้ไกลรอบด้าน จะรู้เห็นได้ด้วยภาคปฏิบัติคือ “จิตตภาวนา” การภาวนาท่านถือเป็นสำคัญในภาคปฏิบัติศาสนา ครั้นพุทธกาลจึงถือภาคปฏิบัติเป็นเยี่ยม เช่นท่านกล่าวไว้ว่า “ปริยัติ, ปฏิบัติ, ปฏิเวธ” เนอะ!

“ปริยัติ” ได้แก่การศึกษาเล่าเรียน

“ปฏิบัติ” ได้แก่ศึกษาเล่าเรียนมาเป็นที่เข้าใจแล้ว ออกไปประพฤติปฏิบัติตามเข็มทิศทางเดินของธรรมที่ได้เรียนมาแล้วนั้น

“ปฏิเวธ” คือความรู้แจ้งแทงตลอดไปเป็นลำดับ ๆ กระทั่งรู้แจ้งแทงตลอดโดยทั่วถึง ธรรมทั้งสามนี้เกี่ยวเนื่องกัน เหมือนเชือกสามเกลียวที่พันติดกันไว้

คำว่า “ปริยัติ” นั้นเมื่อครั้งพุทธกาล ส่วนมากท่านเรียนเฉพาะเรียนจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้ามากกว่าอย่างอื่น ผู้จะมาเป็นสาวกอรหัตตอรหันต์ ส่วนมากเรียนจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้า เรียนอะไร? ขณะที่บวชท่านทรงสั่งสอน “ตจปัญจก

กรรมฐาน” ให้ คือ “เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ, ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสา” โดยอนุโลมปฏิโลม ย้อนกันไปกันมาเพื่อความชำนาญ นี่คือน่าสอนธรรมเป็นเครื่องดำเนินของนักบวช การสอนธรรมเป็นเครื่องดำเนินนั้นแลเป็นการให้อิโฉวาท ผู้ที่สดับฟัง ในขณะที่พระพุทธเจ้าประทานพระโอวาทก็ได้ชื่อว่า การเรียนด้วยและการปฏิบัติไปในตัวด้วย

การสอนว่า “สิ่งนั้นเป็นนั่น ๆ” เช่นท่านสอนว่า “เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ” อย่างนี้เป็นต้น นี่คือน่าสอนธรรมซึ่งเป็นปริยัติจากพระโอษฐ์ เราก็อ่านให้ทราบ ว่า “เกสา คืออะไร โลมา นขา ทันตา ตโจ แต่ละอย่าง ๆ คืออะไร

ผู้เรียนก็เรียน และปฏิบัติด้วยความสนใจใคร่รู้ใคร่เห็นจริง ๆ ไม่สักว่าเรียนว่าปฏิบัติเพื่อเกียรติยศชื่อเสียงใดๆ พระพุทธเจ้าทรงสอนสภาพความเป็นจริง ความเป็นอยู่และเป็นไปของสิ่งเหล่านี้ที่มีอยู่กับตัวเอง ตลอดถึงอาการ ๓๒ ทุกแห่งทุกมุมโดยลำดับ ให้ทราบว่าสิ่งนั้นเป็นนั่น สิ่งนั้นเป็นจริง ๆ ตลอดความเป็นอยู่ของสิ่งนั้น ความแปรสภาพของสิ่งนั้นว่าเป็นอย่างไร และธรรมชาตินั้นคืออะไรตามหลักความจริงของมัน ให้พิจารณาทราบอย่างถึงใจ เพื่อจะแก้ “สมมุติ” ที่เป็นเครื่องผูกพันจิตใจมานาน

ความสมมุติของโลกว่า สิ่งนั้นเป็นนั่น สิ่งนี้เป็นนี่ ไม่มีสิ้นสุด แม้จะสมมุติว่าสิ่งใดเป็นอะไรก็ยึดถือในสิ่งนั้น รักก็ยึด ชังก็ยึด เกลียดก็ยึด โกรธก็ยึด อะไร ๆ ก็ยึดทั้งนั้น เพราะเรื่องของโลกก็คือกิเลสเป็นสำคัญ มีแต่เรื่องยึดและผูกพัน ไม่มีคำว่า “ปล่อยวาง” กันบ้างเลย ความยึดถือเป็นสาเหตุให้เกิดทุกข์กังวล โลกจึงมีแต่ความทุกข์ความกังวลเพราะความยึดถือ ถ้าความยึดถือเป็นเหมือนวัตถุมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อแล้วมนุษย์เราแบกหามกันทั้งโลกคงดูกันไม่ได้ เพราะบนหัวบนบ่าเต็มไปด้วยภาระความแบกหามพะรุงพะรัง ที่ต่างคนต่างไม่มีที่ปลงวาง ราวกับเป็นบ้ากันทั้งโลกนั้นแล ยังจะว่า “ดี มีเกียรติยศชื่อเสียง” อยู่หรือ? จนปราชญ์ท่านไม่อาจทนดูได้เพราะท่านสงสารสังเวชความพะรุงพะรังของสัตว์โลกผู้หา “เมืองพอดี” ไม่มี ภาระเต็มตัวเต็มหัวเต็มบ่า

ธรรมท่านสอนให้รู้และปล่อยวางเป็นลำดับ คือปล่อยวางภาระความยึดมั่นถือมั่นซึ่งเป็นภาระอันหนัก เพราะความลุ่มหลงพาให้ยึด พาให้แบกหาม ตนจึงหนักและหนักตลอดเวลา ท่านจึงสอนให้รู้ทั่วถึงตามหลักธรรมชาติของมัน แล้วปล่อยวางโดยสิ้นเชิง ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการได้ยินได้ฟังมาจากพระพุทธเจ้าแล้วนำไปปฏิบัติ จนกลายเป็น “ปฏิเวธ” คือความรู้แจ้งเห็นจริงขึ้นโดยลำดับ

ครั้งพุทธกาลท่านสอนกันอย่างนี้เป็นส่วนมาก สอนให้มีความหนักแน่นมั่นคงในการประพฤติปฏิบัติยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด พระในครั้งพุทธกาลที่ออกบวชจากตระกูลต่าง ๆ

มีตระกูลพระราช เป็นต้น ท่านตั้งหน้าบวมเพื่อหนีทุกข์จริง ๆ จึงสนใจอยากรู้ อยากเห็น ธรรมด้วยการปฏิบัติเป็นอย่างยิ่ง ทั้งตั้งใจฟัง ทั้งตั้งใจปฏิบัติด้วยความจดจ่อต่อเนื้อ ในทางความเพียร พยายามสอนตนให้รู้เห็นธรรมก่อน แล้วจึงนำธรรมนั้นมาสั่งสอน โลก ท่านเป็น “พระธรรมกถึก” เพื่อองค์ท่านเองก่อนแล้วจึงเพื่อผู้อื่น ธรรมท่านจึง สมบูรณ์ด้วยความจริงมากกว่าจะสมบูรณ์ด้วยความจดจำ

พระธรรมกถึกในครั้งพุทธกาลเช่น “พระปุลณมณตานิบุตร” ท่านเป็นพระ ธรรมกถึกเอก ซึ่งได้รับคำยกย่องชมเชยจากพระศาสดา ท่านมักยก “สัลเลขธรรม” ขึ้นแสดง กล่าวถึงเรื่องควรขัดเกลากิเลสทั้งนั้น นับแต่ “อัปปิจจตา” ความมักน้อยขึ้น ไปจนถึง “วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ” คือความรู้แจ้งแห่งการหลุดพ้น

พระพุทธเจ้าท่านทรงยกย่องให้เป็น “เอตทัคคะ” ในทางธรรมกถึก เรียกว่า เป็นธรรมกถึกเอก พระปุลณมณตานิบุตรนั้นท่านเป็นพระอรหันต์ด้วย รู้แจ้งสัจธรรม ทั้งสี่โดยตลอดทั่วถึงด้วย เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนด้วยเหตุด้วยผล ด้วยความสัตย์ความ จริง ซึ่งออกมาจากจิตใจของท่านที่รู้แล้วจริง ๆ ไม่ได้สอนแบบ “ลูป ๆ คล่า ๆ” ตามที่ เรียนมา ซึ่งตนเองก็ไม่แน่ใจว่าเป็นอะไรกันแน่ เพราะจิตใจยังไม่สัมผัสธรรม เป็นแต่ เรียนจำชื่อของธรรมได้เท่านั้น เพราะฉะนั้นท่านจึงอธิบาย “สัลเลขธรรม ทั้ง ๑๐ ประการนี้ได้โดยถูกต้องถ่องแท้ ไม่มีอะไรคลาดเคลื่อนจากหลักความจริง เนื่องจากจิต ท่านทรงหลักความจริงไว้เต็มส่วน นี่ธรรมกถึกที่เป็นอรรถเป็นธรรม เป็นความถูกต้องดีงามแท้เป็นอย่างนั้น

ส่วนธรรมกถึกอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ที่มีกิเลสนั้นผิดกัน แต่ไม่ต้องกล่าวไปมากก็ เข้าใจกัน เพราะต่างคนต่างมี ต่างคนต่างรู้ด้วยกัน ครั้งพุทธกาลก็ยังมีอยู่บ้างที่ท่าน เรียนจนจบพระไตรปิฎก และมีลูกศิษย์ลูกหาเป็นจำนวนมากนับร้อย ๆ ที่ไปเรียนธรรม กับท่าน ท่านสอนทางด้านปริยัติถ่ายเดียว พระพุทธเจ้าทรงตำหนิ

ที่ทรงตำหนินั้นด้วยทรงเห็นอุปนิสัยของท่านสมควรแก่มรรคผลนิพพาน ท่าน ชื่อ “โปฐิลละ” ซึ่งแปลว่า “โบลานเปล่า” ท่านเป็นผู้ทรงธรรมไว้ได้มากมายจนเป็น “พหูสูต” แต่ไม่ใช่ “พหูสูต” อย่างพระอานนท์ ท่านเป็นผู้เรียนมาก มีลูกศิษย์บริวาร ตั้ง ๕๐๐ ท่านมีอุปนิสัยอยู่ แต่ก็ลืมตัวในเวลานั้น เมื่อไปเฝ้าพระพุทธเจ้า พระองค์จึง ทรงแสดงเป็นเชิงตำหนิ เพราะพระพุทธเจ้าทรงตำหนิใครก็ตาม ทรงสรรเสริญใครก็ ตาม ต้องมีเหตุมีผลโดยสมบูรณ์ในความดีเช่นนั้น ๆ

เมื่อท่านทรงตำหนิ “พระโปฐิละ” พระโปฐิละจึงเกิดสังเวชสลดใจ ขณะที่เข้าไปเฝ้า พระองค์ทรงย้าแล้วย้าเล่าอยู่นั้นแหละว่า “โปฐิละ” ก็แปลว่า “โบลานเปล่า” เรียนเปล่า ๆ ได้แต่ความจำเต็มหัวใจ ส่วนความจริงไม่สนใจ

อย่างท่านอาจารย์มันท่านเคยเทศน์อย่างนั้นนี่! “เรียนเปล่า ๆ”, “หัวโหล่นเปล่า ๆ” “กินเปล่า ๆ นอนเปล่า ๆ” ย้าไปย้ามาจนผู้ฟังตัวชาไปโน่นแน่ะ ท่านว่าไปท่านแปลศัพท์ของท่าน “โปฐิละ” องค์เดียวนี้แหละ คือท่านสอนพระลูกศิษย์ของท่าน ท่านยกเอาเรื่องพระโปฐิละมาแสดง ให้เป็นประโยชน์สำหรับพระผู้ที่ฟังอยู่ในขณะนั้น ซึ่งมุ่งถือเอาประโยชน์อยู่แล้วอย่างเต็มใจ

เมื่อพระพุทธรองค์ทรงเรียก “พระโปฐิละ” ว่า “โปฐิละ เข้ามา,โปฐิละ จงไป, อะไร ๆ ก็โปฐิละ ๆ โปฐิละ...โบลานเปล่า ๆ เรียนเปล่า ๆ แก้กิเลสสักตัวเดียวก็ไม่ได้ เรียนเปล่า ๆ กิเลสมากและพอกพูนขึ้นโดยลำดับ ท่านประทานอุบายให้พระโปฐิละรู้สึกตัว และเห็นโทษแห่งความลุ่มลุ่มมั่วสุมเคลื่อนกล่นด้วยพระเนตรทั้งหลาย ไม่หาอุบายสั่งสอนตนเองบ้างเพื่อทางออกจากทุกข์ตาม “สวากขาตธรรม”

เวลาทูลลากลับไปแล้ว ด้วยความสลดสังเวชเป็นเหตุให้ฝังใจลึก พอไปถึงวัดเท่านั้นก็ขโมยหนีจากพระทั้งหลายซึ่งมีจำนวนตั้ง ๕๐๐ องค์ด้วยกันบรรดาที่เป็นลูกศิษย์ออกปฏิบัติกรรมฐานโดยลำพังองค์เดียวเท่านั้น ท่านมุ่งหน้าไปสู่สำนักหนึ่งซึ่งมีแต่เป็นพระอรหันต์ทั้งนั้น นับแต่พระมหาเถระลงไปจนกระทั่งถึงสามเณรน้อย เป็นพระอรหันต์ด้วยกันทั้งหมด เหตุที่ท่านออกไปท่านเกิดความสลดสังเวชว่า “เราก็เรียนมาถึงขนาดนี้ แทนที่พระพุทธรเจ้าจะทรงชมเชยในการที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาของเรา ไม่มีเลย มีแต่อะไร ๆ ก็ “โปฐิละ ๆ” ไปเสียหมด ทุกอาการเคลื่อนไหวไม่มีเงาใดที่จะทรงชมเชยเลย แสดงว่าเรานี้ไม่มีสารประโยชน์อะไรจากการศึกษาเล่าเรียนมา หากจะเป็นประโยชน์อยู่บ้างพระองค์ย่อมทรงชมเชยในเงาใดเงาหนึ่งแน่นอน” ท่านนำธรรมเหล่านี้มาพิจารณาแล้วก็ออกประพฤติปฏิบัติธรรม ด้วยความเอาจริงเอางัง

พอก้าวเข้าไปสู่สำนักพระมหาเถระดั่งที่กล่าวแล้วนั้น ก็ไปถวายตัวเป็นลูกศิษย์ท่าน แต่บรรดาพระอรหันต์ท่านฉลาดแหลมคมอย่างลึกซึ้ง ฉลาดออกมาจากหลักธรรมหลักใจที่บริสุทธิ์ เวลาพระโปฐิละเข้าไปมอภายถวายตัวต่อท่าน ท่านกลับพูดต่อมตัวไปเสียทุกองค์ เพื่อจะหลีกเลี่ยงภาระหนักนั้น เพราะราวกับสอนพระสังฆราช หรือจะเป็นอุบายอะไรก็ยากที่จะคาดคะเนท่านได้ถูก

ท่านกลับพูดว่า “อ้าว! ท่านก็เป็นผู้ที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมาจนถึงขนาดนี้แล้ว เป็นคณาจารย์มาเป็นเวลานาน จะให้พวกผมสอนท่านอย่างไรได้ ผมไม่มีความสามารถ

จะสั่งสอนท่านได้’ ทั้ง ๆ ที่ท่านเป็นพระอรหันต์ทั้งองค์ เต็มไปด้วยความสามารถฉลาด
รู้ทุกแง่ทุกมุม

“ท่านกลับไปถามท่านองค์นั้นลองดู บางทีท่านอาจมีอุบายแนะนำสั่งสอนท่าน
ได้”

ท่านก็ไปจากองค์นี้แล้วไปถวายตัวต่อองค์นั้น องค์นั้นก็หาอุบายพูดแบบเดียว
กัน ให้ไปหาองค์นั้น ๆ ๆ องค์ไหนก็พูดอย่างเดียวกันหมด จนกระทั่งถึงสามเณรองค์
สุดท้าย แน่ะ! ยังพูดแบบเดียวกัน คือท่านขอถวายตัวเป็นลูกศิษย์เณร เณรก็พูด
ท่านเองเดียวกัน

ที่นี้พระมหาเถระท่านเห็นทำจะไม่ได้การ หรือว่าท่านจะหากลอุบายให้เณรรับ
พระองค์นี้ หรือให้องค์นี้เข้าไปเป็นลูกศิษย์เณรเพื่อตัดเสียบ้าง เพราะท่านเป็นพระที่
เรียนมาก อาจมีทิฐิมามากก็คาดไม่ถึง คาดยาก พระมหาเถระท่านว่า “ก็ทดลองดูซิ
เณร จะพอมีอุบายสั่งสอนท่านได้บ้างไหม?”

พอทราบอุบายเช่นนั้นแล้ว พระโปลิสะก็มอบกายถวายตัวต่อสามเณรนั้นทันที
แล้วเณรก็สั่งสอนด้วยอุบายต่างๆ อย่างเต็มภูมิ

เราลองฟังซิเณรสอนพระที่เป็นมหาเถระ หาอุบายสอนด้วยวิธีต่างๆ เช่นให้พระ
มหาเถระไปเอาอันนั้นมาให้ ไปเอาอันนี้มาให้บ้าง แล้วให้ครองจีวร เช่นต้องการสิ่งของ
อะไรที่อยู่ในน้ำ ก็ให้มหาเถระครองผ้าไป ถ้าจะเปียกจีวรจริงๆ ก็ให้ขึ้นมาเสีย “พอ
แล้วไม่เอา” ความจริงเป็นการทดลองทั้งนั้น

ท่านมหาเถระที่เป็นธรรมกถึกเอกลั้นไม่มีขัดขืนไม่มีทิฐิมานะ สมกับคำว่า
“มอบกายถวายตัว” จริงๆ เณรใช้ให้ไปไหนไปหมด บางทีให้ไปเอาอะไรอยู่ในกอไผ่
หนามๆ รกๆ ท่านก็ไป แล้วให้ครองผ้าไปด้วยท่านก็ทำ เวลาถึงหนามเข้าจริงๆ เณรก็
ให้ถอยมาเสีย “หยุดเสียอาจารย์ ผมไม่เอาละมันลำบาก หนามเกาะผ้า” เณรหาอุบาย
หลายแง่หลายมุมจนกระทั่งทราบชัดว่าพระองค์นี้ไม่มีทิฐิมานะ เป็นผู้มุ่งหน้าต่ออรรธ
ต่อธรรมจริงๆ แล้วเณรจึงได้เริ่มสอนพระมหาเถระด้วยอุบายต่างๆ

เณรสอนพระมหาเถระโดยอุบายว่า “มีจอมปลวกแห่งหนึ่ง มีรูอยู่ ๖ รู ใหญ่ใหญ่
มันอยู่ในจอมปลวกนี้ และเที่ยวออกหากินทางช่องต่างๆ เพื่อจะจับตัวเหยื่อให้ได้ ท่าน
จงปิด ๕ ช่องเสีย เหลือเอาไว้เพียงช่องเดียว แล้วนั่งเฝ้าอยู่ที่ช่องนั้น เหยื่อไม่มีทางออก
จะออกมาทางช่องเดียวนี้ แล้วก็จับตัวเหยื่อได้”

นี่เป็นข้อเปรียบเทียบ แม้ภายในตัวของเรานี้ก็เป็นเหมือนจอมปลวกนั้นแล

ท่านแยกสอนอย่างนี้ ท่านอุปมาอุปมัยเข้ามาใน “ทวาร ๖” คือ ตา เป็นช่องหนึ่ง หู เป็นช่องหนึ่ง จมูก เป็นช่องหนึ่ง ลิ้น ช่องหนึ่ง กาย ช่องหนึ่ง ใจ ช่องหนึ่ง ให้ท่านปิดเสีย ๕ ทวารนั้น คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย เหลือไว้แต่ใจเพียงช่องเดียว แล้วให้มีสติรักษาอยู่ที่ใจแห่งเดียว ขณะรักษาใจด้วยสติ จงทำเหมือนไม่รู้ไม่เห็นไม่รู้ไม่ซื่ออะไรทั้งหมดที่มาสัมผัส ทำเหมือนว่าโลกอันนี้ไม่มีเลย มีเฉพาะความรู้คือใจอันเดียวที่มีสติควบคุมรักษาอยู่เท่านั้น ไม่เป็นกังวลกับสิ่งใด ๆ ในโลกภายนอกมีรูป เสียง เป็นต้น จงตั้งข้อสังเกตดูให้ดีว่าอารมณ์ต่าง ๆ มันจะเกิดขึ้นที่จิตแห่งเดียว ไม่ว่าอารมณ์ดีอารมณ์ชั่ว มันจะปรากฏขึ้นที่จิตซึ่งมีช่องเดียวเท่านั้น เมื่อเรามีสติจ้องมองดูอยู่ตลอดเวลาไม่ประมาทแล้ว ก็จักจับเหี้ยคือจิต และความคิดปรุงต่าง ๆ ของจิตได้

จิตจะปรุงออกในทางดีทางชั่ว อดีตอนาคต ปรุงไปรัก ปรุงไปชัง เกลียดโกรธกับอะไร ก็จักทราบได้ทุกระยะ ๆ เพราะความมีสติกำกับรักษาอยู่กับความรู้คือใจ ให้ทำอย่างนี้อยู่ตลอดไป จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงโดยทางอารมณ์ และวิธีตัดแปลงแก้ไข

พระเถระพยายามทำตามอุบายที่เณรสอนทุกประการ ไม่มีมานะความถือตัว พระเถระองค์นั้นเมื่อได้ฟังและปฏิบัติตามสามเณร ก็ได้สติและได้อุบายขึ้นมาโดยลำดับ จนมีหลักใจ เณรเห็นว่าสมควรที่จะพาไปเฝ้าพระพุทธเจ้าได้แล้ว ก็พาพระเถระนี้ไปเณรเป็นอาจารย์ พระมหาเถระเป็นลูกศิษย์

เมื่อไปถึงสำนักพระศาสดา พระองค์ตรัสถามว่า “เป็นอย่างไรเณร, ลูกศิษย์เธอนะ?” เณรกราบทูล “ดีมากพระเจ้าค่ะ ท่านไม่มีทิฐิมานะใด ๆ ทั้งสิ้น และตั้งใจปฏิบัติดีนำเคารพเลื่อมใสมาก แม้จะเป็นผู้เรียนมากและเป็นขนาดมหาเถระก็ตาม แต่กิริยาอาการที่ท่านแสดงเป็นความสนใจ เป็นความอ่อนน้อมถ่อมตน เป็นความสนใจที่จะรู้เห็นความจริงทั้งหลายตลอดมา” นั้น! ฟังซิเป็นยังไร นักปราชญ์สนทนากันและปฏิบัติต่อกัน ระหว่างพระมหาเถระกับสามเณรผู้เป็นอาจารย์ ซึ่งหาฟังได้ยาก

หลังจากนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงสอนพระมหาเถระว่า “ปัญญา เว ชายเต ฐิริ” ปัญญาซึ่งมีความหนักแน่นมั่นคงเหมือนแผ่นดิน ย่อมเกิดขึ้นแก่ผู้ใคร่ครวญเสมอ! ฉะนั้นจงพยายามทำปัญญาให้มั่นคงเหมือนแผ่นดิน และสามารถจะแทงทะลุอะไร ๆ ได้ ให้เกิดขึ้นด้วยการพิจารณาอยู่เสมอ ไม่มีอะไรจะแหลมคมยิ่งกว่าปัญญา ปัญญานี้แลเป็นเครื่องตัดกิเลสทั้งหมด ไม่มีอะไรจะเหนือปัญญาไปได้ พระองค์ทรงสอน “วิปัสสนา” ในขณะนั้น โดยสอนให้แยกธาตุแยกชั้น อายตนะ ส่วนต่าง ๆ ออกเป็นชั้นเป็นอัน อันนี้เป็นอย่างนี้ อันนั้นเป็นอย่างนั้น ให้พระมหาเถระเข้าใจเป็นลำดับ ๆ โดยทาง “วิปัสสนา” จากนั้นก็แสดงเรื่องราว รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แต่ละ

อย่าง ๆ อันเป็นอาการของจิต สรูปธรรมที่ทรงแสดงแก่ พระโปกขิละ ก็คือ อริยะสังสี
ปรากฏว่าท่านได้บรรลุอรหัตผลในวาระสุดท้ายแห่งการประทานธรรม

จะอธิบายขั้นนี้ให้ต่อ ส่วนมากจิตไปหลงอาการเหล่านี้ จึงไม่ทราบตัวตนของ
ตัวอยู่ที่ไหน ไปอิงอยู่กับอาการคือรูป ว่ารูปเป็นตนบ้าง ว่าเวทนาเป็นตนบ้าง สัญญา
เป็นตนบ้าง สังขาร วิญญาณ เป็นตนบ้าง เลยหาตนไม่ได้ อะไร ๆ ก็ว่า “ตน” เสียสิ้น
เวลาจะจับ “ตน” เพื่อเอาตัวจริงเลยหาตัวจริงไม่ได้! ทั้งนี้ก็เพราะจิตหลงไปคว้าไป
ยึดเอาสิ่งไม่ใช่ตนมาเป็นตนเป็นตัวนั้นแล ซึ่งเป็นเพียงอาการหนึ่ง ๆ ที่อาศัยกันอยู่ชั่ว
ระยะเวลาเท่านั้น จึงทำให้จิตเสียเวลาเพราะความเกิดตาย ๆ อยู่เปล่า ๆ แต่ละภพ
ละชาติ!

นอกจากเสียเวลาเพราะความหลงกับสิ่งเหล่านี้แล้ว ยังได้รับความทุกข์ความ
บอบช้ำทั้งทางกายและทางจิตใจอีกด้วย เพราะฉะนั้นจึงใช้ปัญญาพิจารณาให้เห็นตาม
ความจริงของมันเสียแต่บัดนี้ซึ่งเป็นกาลอันควรอยู่ ตายแล้วหมดวิสัยจะรู้ความจริงได้

พระพุทธเจ้าประทานพระโอวาทไว้อย่างชัดเจนแล้ว ไม่น่าสงสัยว่าจะมีอะไรดี
กว่าความพ้นจากทุกข์ อันมีการเกิดตายเป็นต้นเหตุ เอ้า! พิจารณาลงไป!

“รูป” มีอะไรบ้างที่เรียกว่า “รูป?” มันผสมกับอะไรบ้าง? คำว่า “รูป” นี้มีที่
อาการ? อาการหนึ่ง ๆ คืออะไร? ที่รวมกันอยู่ สภาพความเป็นอยู่ของมันเป็นอย่าง
ไร? เป็นอยู่ด้วยความบ่าบับรักษา เป็นอยู่ด้วยความปฏิภูลโสโครก เหมือนกับป่าช้าผี
ดิบซึ่งเต็มอยู่ภายในร่างกายนี้ แต่ใจเราก็งงตั้งคำถามหาเหตุคือว่า รูปนี้เป็นเราเป็นของ
เรา ไม่ทราบว่าสิ่งนี้เป็นของสกปรกโสภณ เป็นกอง อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เป็นป่าช้าผีดิบ
บ้างเลย ต่างคนต่างมีป่าช้าเต็มตัว ทำไมมัวเพลิดเพลิน มัวเสกสรรปั้นยอ ชนิดไม่รู้เนื้อ
รู้ตัวว่าเป็นป่าช้าผีดิบกันบ้างเลย เวลา “เขา” แตกดับไป “เรา” จะเอาสาระอะไรเป็น
เครื่องอบอุ้มใจ ถ้าปัญญาไม่ถากถางให้เห็นความจริงไว้มาก่อนแต่บัดนี้

ในหลักธรรมชาติของมันก็คือธาตุ สมมุติเพิ่มเข้ามาก็คือสกลกาย เต็มไปด้วย
“ปุพฺพ โลกิต” น้ำเหลือง น้ำเลือด แสดงความปฏิภูลโสโครก และความทุกข์ให้รู้ให้
เห็นอยู่ตลอดเวลา นับแต่วันเกิดมา ไม่เคยขาดวรรคขาดตอนเลย มีอันใดสิ่งใดที่จะควร
ยึดว่าเป็น “เรา” เป็น “ของเรา” ด้วยความสนิทใจ? ไม่มีเลย!

จึงควรพิจารณาตามหลักความจริงนี้ ทั้งความเป็นอยู่ ทั้งความสลายทำลายลง
ไป มันลงไปเป็นอย่างนั้น คือลงไปเป็นธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ

ส่วน “เวทนา” ก็พิจารณาแยกแยะให้เห็น ความสุขก็ดี ความทุกข์ก็ดี ความ
เฉย ๆ ก็ดี มันเกิดขึ้นได้ทั้งทางกายและทางใจ สักแต่ว่าอาการอันหนึ่ง ๆ เกิดขึ้นและ

ดับไปเท่านั้น รู้ได้เห็นอยู่ประจักษ์ตาประจักษ์ใจ ทุกข์ปรากฏขึ้นมาก็เป็นเพียงความ
จริงอันหนึ่งของมัน ตัวมันเองก็ไม่ทราบความหมายของมัน การที่เราไปให้ความหมาย
มันนั้นก็เท่ากับผูกมัดตนเอง เท่ากับเอาไฟมาเผาตนเอง เพราะความลุ่มหลงนี้เองจึง
ไปหมาย “เขา” ในทางที่ผิด โดยที่ถือเอาว่าเป็น “เรา” ทุกข์ก็เป็นเรา เป็นไฟทั้งกอง
ยังถือว่าเป็นเรา อะไรๆ ก็เป็นเรา ๆ หมดทั้งที่หาตัวเราไม่เจอ ไปเจอแต่ความทุกข์
ตลอดเวลาที่สำคัญมันหมาย

สัญญา ก็คือความจำ จำแล้วหายไป ๆ เมื่อต้องการก็จำขึ้นมาใหม่ มีความเกิด
ความดับ ๆ ประจำตัวของเขา ทั้งเวทนา ทั้งสัญญา ทั้งสังขาร ทั้งวิญญาณ มีลักษณะเช่น
เดียวกัน ถ้าพิจารณาสิ่งหนึ่งให้เข้าใจแจ่มแจ้งหรือประจักษ์ด้วยปัญญาแล้ว อาการทั้ง
ห้านี้ก็เหมือนกันหมด ความเข้าใจหากกระจายทั่วถึงกันไปเอง

เมื่อสรุปความแล้ว กองธาตุกองขันธ์เหล่านี้ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราทั้งนั้น เป็น
ความจริงของเขาแต่ละอย่าง ๆ ทั้งรูปธรรมและนามธรรมก็เป็นสาเหตุมาจากจิต แต่
เพราะ “ใจ” เป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน จึงสุดท้ายก็ใจเป็น “บ่อยเขา” เพราะรับใช้ด้วย
ความลุ่มหลง ตัวเองยังยืนยันว่า “เขา” เป็น “เรา” “เป็นของเรา” ก็เท่ากับถือ
“เขา” เป็นนายเรานั้นเอง ฟังซิฟังให้ถึงใจ จะได้ถึงตัวกิเลสเสียบ้างและทำลายมันลงได้
ด้วยสติปัญญา

ธรรมของนักปราชญ์ท่านสอนพวกเรา ยังจะพากันมามัวเมาไปหาความวิเศษวิโส
จากธาตุขันธ์ ซึ่งเหมือนป่าช้าอะไรกันอีก! นอกเหนือจากความรู้อย่างเห็นจริงในสิ่งเหล่านี้
เท่านั้น พวกเราพากันหลงตามความเสกสรรธาตุขันธ์ ว่าเป็นเราเป็นของเรา มากี่ก็
กลับแล้ว ส่วนผลเป็นอย่างไร? เราภาคภูมิใจกับคำว่า “เรา” “ของเรา” เหมือนเรามี
อำนาจวาสนาเหนือสิ่งเหล่านี้ และเป็นผู้ปกครองสิ่งเหล่านี้

ความจริงเราเป็น “คนรับใช้” สิ่งเหล่านี้ ลุ่มหลงก็คือเรา ได้รับความทุกข์ความ
ลำบาก ได้รับความกระทบกระเทือนและแบกหามสิ่งเหล่านี้ด้วยความลุ่มหลง ก็คือเรา
ผลสุดท้ายเราเป็นคนแย่และแยกว่าอะไรบรรดามีในโลกเดียวกัน สิ่งทั้งหลายไม่ใช่ผู้
หลงผู้ยึดถือ ไม่ใช่ผู้แบกหาม ไม่ใช่ผู้รับความทุกข์ทรมาน ผู้รับภาระทั้งปวงจากสิ่งเหล่านี้
คือเราคนเดียวต่างหากนี้

เพราะฉะนั้นจึงควรแยกสิ่งเหล่านี้ ออกให้เห็นตามความจริงของมัน จิตจะได้
ถอนตนออกมาอยู่ตามหลักธรรมชาติไม่มีเครื่องจองจำ การพิจารณานั้นเมื่อถึงความ
จริงแล้วก็ต่างอันต่างจริง ไม่กระทบกระเทือนกัน และปลดเปลื้องภาระทั้งหลายจาก
ความยึดถือ คืออุปาทานเสียได้ ใจเป็นอิสระเสรีและเรื่องฤทธิ์เรื่องเดชตลอดกาล

ระหว่างใจกับขันธก็ทราบกันตามความจริงและไม่ยึดไม่ถือกัน การพะวักพะวนกันเรื่องขันธเพราะอำนาจแห่งอุปาทานนี้ไม่มี เวลายังครองขันธอยู่ก็อยู่ด้วยกันราวกับมิตรสหาย ไม่หาเรื่องร้ายป้ายสีกันดังที่เคยเป็นมา ฉะนั้นจึงอยากให้เราชาวปฏิบัติธรรมพิจารณาเข้าไปถึงตัวจิตนั้นแล “เหี้ยจริง ๆ คือตัวจิต” เหี้ยนั้นมันออกช่องนี้ถึงได้พิจารณาช่องนี้ จนกระทั่งเข้าไปหาตัวมัน คือจิต

“จิต” คืออะไร? คือรังแห่ง “วิญจกร” เพราะกิเลสอาสวะส่วนละเอียดสุดฝังจมอยู่ภายในจิต ต้องใช้ปัญญาพิจารณาแยกแยะ กำหนดเอาจิตนั้นเป็นเป้าหมายแห่งการพิจารณา เช่นเดียวกับอาการต่างๆ ที่เราได้พิจารณาลงไปเป็นลำดับๆ ด้วยปัญญามาแล้ว

เมื่อถือจิตเป็นเป้าหมายแห่งการพิจารณา ด้วยความไม่สงวนสิ่งใดไว้ทั้งสิ้น ต้องการทราบความจริงจากจิตที่เป็นแหล่งสร้างปัญหาทั้งหมดนี้โดยตลอดทั่วถึง การพิจารณาไม่หยุดยั้ง ก็จะทราบด้วยปัญญาว่า ในจิตนั้นมีอะไรฝังจมอยู่อย่างลึกลับ สลับซับซ้อน อยู่ด้วยกลมารยาของกิเลสทั้งปวง

จงกำหนดเข้าไป พิจารณาเข้าไป จิตถ้าพูดตามหลักการพิจารณาแล้ว จิตก็เป็นตัวอนิจจัง เป็นตัวทุกข์ เป็นตัวอนตตา เพราะยังมีสมมุติแทรกอยู่จึงต้องเป็นลักษณะสาม คือ “ไตรลักษณ์” ได้ จงฟาดฟันนั้นแหลกลงไปที่ตรงนั้น โดยไม่ต้องยึดมั่นถือมั่นว่าจิตนี้เป็นเรา จิตนี้เป็นของเรา ไม่เพียงแต่ไม่ยึดมั่นถือมั่นในรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ว่าเป็นเราเป็นของเราเท่านั้น ยังกำหนดให้เห็นชัดเจนในตัวจิตอีกว่า ควรจะถือเป็นคนเราเป็นของเราหรือไม่ เพราะเหตุไร! เอ้า กำหนดลงไปพิจารณาลงไป แยกแยะให้เห็นชัดตามความเป็นจริง

สิ่งที่ เป็น อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ภายในจิตนี้จะกระจายออกหมดไม่มีอะไรเหลือเลย เมื่อธรรมชาตินี้ได้กระจายหายไปไม่มีอะไรเหลือแล้ว อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ที่มีอยู่ภายในจิตก็หายไปพร้อมกัน เป็นจิตที่สิ้นสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว!

การใช้คำว่า “จิต” เราจะเรียก “จิต” ก็ได้ไม่เรียกก็ได้ เพราะนอกโลกนอกสมมุติไปแล้ว เมื่อจิตแยกตัวออกจากสมมุติแล้ว คำว่า “อนิจจัง ทุกข์ อนตตา” จึงไม่มีในจิตอีกต่อไปตลอดอนันตกาล

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างสลายตัวไปแล้ว แต่ความรู้นั้นก็กลับบริสุทธิ์ขึ้นมา ไม่สลายหรือไม่ฉิบหายไปกับสิ่งทั้งหลาย นี้เรียกว่า “จับตัวเหี้ยได้แล้ว!” เหี้ยใหญ่คือจิตนี้เอง! ที่เณรสั่งสอนพระโปฐิละนะ! จงจับตัวนี้ให้ได้จะเป็นผู้สิ้นจากทุกข์ พระโปฐิละก็ได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะในขณะที่พระพุทธรูปเจ้าประธานพระโอวาทจบลง เพราะเข้าถึงจุดนี้

คือเหยียใหญ่ตัวนี้ และทำลายเหยียใหญ่ตัวนี้ได้ด้วยปัญญา ที่ท่านว่า “ปัญญา เว ชายเต
ภูริ” ทำปัญญาให้เป็นเหมือนแผ่นดิน มันคงต่อความจริงทั้งหลาย พิจารณาให้เข้าถึง
ความจริงให้รู้ความจริง สมกับปัญญาคือความจริงอันฉลาดแหลมคมมากในองค์
“มรรคแปด”

ที่ท่านสอนให้หยั่งเข้าถึงจุดสุดยอดแห่งกิเลสทั้งหลายคืออะไร? ก็คือจิตที่เต็ม
ไปด้วย “อวิชชา” นั่นแล เมื่อพิจารณาธรรมชาตินี้ให้แตกกระจายออกไปแล้ว จิตก็
บริสุทธิ์ เมื่อจิตบริสุทธิ์ขึ้นแล้ว คำว่า “เหยีย” จะเรียกว่า “ถูกจับได้และทำลายได้” ก็
ถูก “ถึงตัวจริงของธรรม” ก็ถูก และหมดปัญหา!

นี่แหละการพิจารณาธรรม พระพุทธเจ้าของเราชาวพุทธท่านสอนอย่างนี้
ส่วนพวกเราชาวพุทธพากันงัวเงีย ตื่นหรือยัง? หรือยังหลับสนิทพากันฝันเพลิน
วาดวิมานเพื่อราคาจะตัดหาอยู่รำไป?

วันนี้พูดเรื่อง “ปริยัติ, ปฏิบัติ, ปฏิเวธ” ในครั้งพุทธกาลก็มีมาอย่างนั้นเหมือน
กัน แต่ท่านมีความหนักแน่นในการประพฤติปฏิบัติมากกว่าอย่างอื่น ไม่เหมือนสมัย
ปัจจุบันนี้ซึ่งมีแต่การเรียนรู้มากๆ ไม่สนใจในการประพฤติปฏิบัติกันบ้างเลย ความจำ
อรรถจำธรรมได้มันก็ไม่ผิดอะไรกับนกขุนทองที่ว่า “แก้วเจ้าขา ๆ” แต่เวลาเอาแก้วมา
ให้นกขุนทองดูจริงๆ แล้ว มันก็ไม่ทราบเลยว่านั่นคืออะไร นอกจากเป็นผลไม้
นกขุนทองจะทราบและทราบดีกว่าคน แต่แก่นกขุนทองไม่สนใจทราบ!

ธรรมเปรียบเหมือนแก้วดวงประเสริฐ อย่าพากันจำแต่ชื่อจะเป็นนกขุนทองไป
จงคั่นดูแก้ว คือธรรมภายในใจให้รู้ เมื่อรู้แล้ว ชื่อของธรรมก็เจอกันที่นั่นเอง
คำว่าธรรมคืออะไร? ถ้าไม่สนใจกับการประพฤติปฏิบัติตามหลักธรรมที่ได้ร่ำ
เรียนมา ก็เท่ากับว่า “แก้ว คืออะไร” นั่นเอง “ธรรมคืออะไรก็ไม่ทราบ “สมาธิ” คือ
อะไรใจไม่เคยสัมผัส เพราะไม่เคยนั่งสมาธิ “ปัญญา” คืออะไร? ก็ไม่ได้สัมผัสอีก
เพราะไม่ได้เจริญปัญญาทางด้านการปฏิบัติ “วิมุตติ” คืออะไร? ไม่ทราบ เพราะจิตไม่
เคยหลุดพ้น นอกจากจะสั่งสมกิเลสให้เต็มหัวใจจนแบกไม่ไหว นั่งอยู่ก็คราง นอนอยู่ก็
คราง ไปไหนก็บ่นเป็นทุกข์ขุ่นไปตลอดกาลสถานที่ ทั้งๆ ที่เข้าใจว่าตนฉลาดเรียนรู้อีก
แต่ก็บ่นว่า “ทุกข์ๆ” ไม่ได้วายแต่ละวัน

เพราะฉะนั้นเพื่อทราบธรรมชาติความจริงนี้และหายบ่น จึงต้องเรียนและปฏิบัติ
ให้เข้าถึงความจริง ให้สัมผัสสมาธิถึงความสงบเย็นใจ ด้วยการปฏิบัติ ให้สัมผัสปัญญา
คือความฉลาดแหลมคม ด้วยการปฏิบัติภาวนา ให้สัมผัส “วิมุตติ” ความหลุดพ้นจาก
กิเลสทั้งมวล ด้วยการปฏิบัติภาวนา

การสัมผัสสมาธิ ปัญญา วิมุตติ ด้วยการปฏิบัติของตัว และธรรมเหล่านี้เป็นสมบัติของตัวแท้แล้ว ย่อมหายสงสัยไม่ถามใคร แม้พระพุทธเจ้าประทับอยู่ตรงหน้าเรานี้ก็ตาม จะไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าให้ทรงรำคาญและเสียเวล่ำเวลาเลย เพราะเป็นการแสดงความง้อออกมาทั้งๆ ที่ตนรู้แล้ว ใครจะแสดงออกมาก็รู้แล้ว ถามทำไม นั่น! เพราะความจริงเหมือนกันและเสมอกัน ก็หมิ่นก็แสนองค์ ก็พินก็หมิ่นคน ที่ได้สัมผัสวิมุตติธรรมด้วยใจตัวเองแล้ว ไม่มีแม้รายหนึ่งจะทูลถามพระพุทธเจ้าให้ทรงรำคาญรำคาญเลย

เพราะคำว่า “สนุทธิโก” ผู้ปฏิบัติจะพึงรู้เองเห็นเองนั้น พระพุทธเจ้าไม่ทรงผูกขาด แต่มีไว้สำหรับผู้ปฏิบัติโดยทั่วกัน ตั้งแต่ครั้งนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้ ตามหลักธรรมที่ท่านทรงสอนไว้ไม่มีเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด ตั้งแต่ครั้งพุทธกาลมาจนถึงบัดนี้ ธรรมเป็นธรรมชาติที่คงเส้นคงวาเสมอมา ถ้าผู้ปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักธรรมนั้น เรื่องมรรคผลนิพพานไม่ต้องไปถามใคร ผู้ปฏิบัติจะพึงชุดค้นขึ้นมาชมอย่างเต็มใจได้ด้วยการปฏิบัติโดยทางศีล สมาธิ ปัญญา ที่เป็น “สวากขาตธรรม” ไม่ต้องสงสัย และไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะมีอำนาจมาปิดกั้นมรรคผลนิพพานให้สิ้นเขตสิ้นสมัยได้ และไม่มีสิ่งใดที่จะชุดค้นมรรคผลนิพพานขึ้นมาให้รู้เห็นได้ นอกจากการประพฤติปฏิบัติด้วยศีล สมาธิ ปัญญา นี้เท่านั้น

เพราะฉะนั้นหลักมรรคแปด มีสัมมาทิฐิ เป็นต้น มีสัมมาสมาธิเป็นที่สุด ที่ท่านเรียกว่า “มัชฌิมา” จึงเป็นธรรมคงเส้นคงวาต่อทางมรรคทางผลอย่างสมบูรณ์ และเป็นธรรมสม่ำเสมอ เป็นธรรมศูนย์กลางในการแก้กิเลสอาสวะทุกประเภทตลอดมา ตั้งแต่โน้นจนบัดนี้และตลอดไปไม่มีทางสิ้นสุด ต้องเป็น “มัชฌิมาปฏิบัติ” แก่ผู้ปฏิบัติถูกต้องตามนั้นตลอดกาลสถานที่

ผลที่พึงได้รับจากการปฏิบัติจะไม่ต้องไปถามใคร ขอให้ดำเนินไปตามหลักธรรมนี้ให้ถูกต้องเท่านั้น จะเหมาะสมอย่างยิ่งต่อมรรคผลนิพพาน อันเป็นสมบัติล้ำค่าของตน ๆ แต่ผู้เดียวไม่มีใครเข้ายุ่งได้

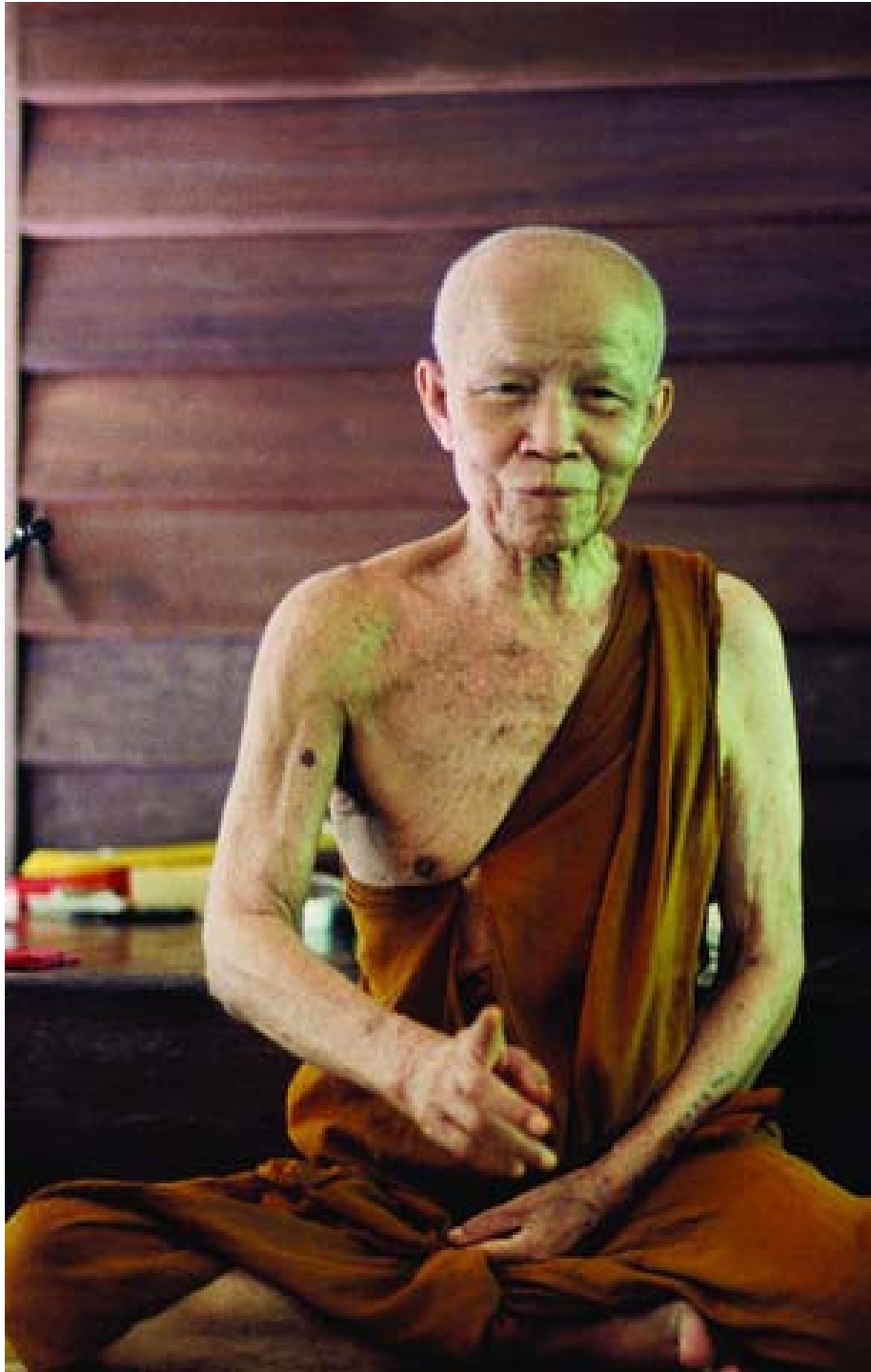
ที่ว่า “มรรคผลนิพพานสิ้นเขตสิ้นสมัยไปแล้ว” นั้น ก็คือคนที่ไม่เคยปฏิบัติ คนไม่เคยสนใจกับธรรมเลย แต่อุตริตั้งตนเป็นศาสดาเหนือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ คอยให้คะแนนตัดคะแนนพระรัตนตรัยและชาวพุทธทั้งหลาย เขาคอนั้นคือ “ตัวแทนเทวทัต” จะไปรู้เรื่องมรรคผลนิพพานสิ้นเขตสิ้นสมัยได้อย่างไร ไม่มีอะไรมาคอยอุด มีอย่างไรก็พูดไปอย่างนั้นตามประสาของคนที่มีนิสัยต่างกัน เพื่อคนอื่นแม้ไม่เชื่อแต่สนใจฟังบ้างชั่วขณะก็ยังมี

พระพุทธเจ้า สัตว์โลกรู้และกราบไหว้กันทั้งนั้น แต่สัตว์แปลกประหลาดไม่มีตน มีตัว ปรากฏแต่คำอวดฉลาด ไม่มีใครนับถือและกราบไหว้ก็พูดอย่างนั้นเอง ผลของการพูดก็ทำให้คนอื่นพลอยโง่ไปด้วย ถ้าผู้ต้องการจะโง่อยู่แล้วก็โง่ได้จริงๆ เพราะคำพูดนี้เป็นคำพูดที่ทำคนให้โง่ ไม่ใช่เป็นคำพูดให้คนฉลาด ถ้าผู้ปฏิบัติมีเหตุมีผลถอดแบบ “พุทธธิ์ สรรณ คจฺฉามิ” แล้วจะไม่สนใจกับคำนี้เลย แต่สนใจกับหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ แล้วปฏิบัติตามนั้น นั่นแหละเป็นสิ่งที่เหมาะสมหรือถูกต้องที่สุด เราทั้งหลายได้รับพระโอวาท คือศาสนธรรมจากพระพุทธเจ้ามาโดยถูกต้องแล้ว จึงพากันนำไปประพฤติปฏิบัติกำจัดสิ่งที่เป็นภัยแก่ตน ผลที่จะพึงได้รับจะเป็นที่พึงพอใจ เพราะเราจะเป็นผู้รับ จะเป็นผู้ครอง จะเป็นเจ้าของสมบัติที่ตนปฏิบัติได้โดยทั่วกัน ตามหลักธรรมว่า “ผู้ทำดียอมได้ดี ผู้ทำชั่วยอมได้ชั่ว ผู้ทำตนถึงขั้นบริสุทธิ์ยอมพ้นจากทุกข์ทั้งหมด”

จงจำให้ถึงใจ ปฏิบัติให้ถึงธรรม ผลพึงใจทั้งหมดคือเราเป็นผู้สวย ไม่มีใครแย่งชิงได้ตลอดไป จึงขอยุติเพียงนี้

<<สารบัญ

ภาค ๒ “เรา กับ จิต”

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๑๘

อะไรคือจิต - จิตพระอรหันต์

ท่านอาจารย์มั่นท่านว่า "ใจ" มีภาษาเดียวเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็ชาติใด ภาษาใด มีเพียงความรู้คือใจนี้ ฉะนั้นท่านจึงว่าเป็นภาษาเดียว พอ निकออกมาก็เข้าใจ แต่เวลาแยกออกมาพูดต้องเป็นภาษานั้นภาษานี้ ไม่ค่อยเข้าใจกัน ความรู้สึกภายในจิต ใจนั้นเหมือนๆ กัน ธรรมกับใจจึงเข้ากันสนิท เพราะธรรมก็ไม่ได้เป็นภาษาของอะไร ธรรมก็คือภาษาของใจ ธรรมอยู่กับใจ"

ความสุขความทุกข์อยู่กับใจ การทำให้สุขหรือให้ทุกข์เกิดขึ้นก็ใจเป็นผู้คิดขึ้นมา ผลที่ปรากฏขึ้นเป็นสุขเป็นทุกข์ ใจเป็นผู้รับรู้ เป็นผู้รับภาระในผลของตนที่คิดขึ้นมา ใจกับธรรมจึงเข้ากันได้สนิท ไม่ว่าจะเป็ชาติใดภาษาใด เรื่องธรรมนั้นเข้ากันได้ทั้งนั้น เพราะใจกับธรรมเป็นของคู่ควรกันอยู่แล้ว

ใจนี้คือแก่นในสกลกายของเรา เป็นแก่นอันหนึ่งหรือเป็นของแข็ง หรือเป็นสาระสำคัญที่มีอยู่ในร่างกายนี้ ได้แกใจเป็นหลักใหญ่ อาการที่เกิดขึ้นจากใจ เช่น ความคิดความปรุง เกิดแล้วดับ ๆ ก็หมายถึงความกระเพื่อมของใจกระเพื่อมขึ้นมา คือความคิดปรุง ความหมายเกี่ยวกับการคาดการณ์นั้นหมายถึงสัญญา ยาวออกไปก็เป็นสัญญา สั้นก็เป็นสังขาร คือปรุงแพลส์ก็เป็นสังขาร สัญญา คือความหมายความจำ วิญญาณหมายถึงการรับรู้ในขณะที่สิ่งภายนอกเข้ามาสัมผัสอายตนะภายใน เช่น ตากับรูปสัมผัสกันเกิดความรู้ขึ้นมา เป็นต้น เหล่านี้มีการเกิดการดับอยู่ประจำตัวของเขาเอง ท่านจึงเรียกว่า "ขันธ" แต่ละหมวดแต่ละกองรวมแล้วเรียกว่า "ขันธ"

ขันธห้ากองนี้มีการเกิดการดับกันอยู่เป็นประจำ แม้แต่พระชินาสพท่านก็มีอาการเหล่านี้เช่นเดียวกับสามัญชนทั่วๆ ไป เป็นแต่ว่าขันธของท่านเป็นขันธล้วนๆ ไม่มีกิเลสเป็นเครื่องบังคับบัญชาใช้ให้ทำนี้ ปรุงนี้คิดนั้น เป็นขันธที่คิดโดยธรรมชาติของมันเอง เป็นอิสระของขันธ ไม่มีอะไรมาบังคับให้คิดนั้นปรุงนี้เหมือนจิตสามัญชนทั่วๆ ไป ถ้าจะเทียบขันธของสามัญชนทั่วไป ก็เหมือนนักโทษที่ถูกบังคับบัญชาอยู่ตลอดเวลา ความคิดความปรุง ความสำคัญมันหมายต่างๆ เหล่านี้ ล้วนแต่มีผู้บังคับบัญชาออกมาให้คิดอย่างนั้นให้ปรุงอย่างนี้ ให้สำคัญมันหมายอย่างนั้นอย่างนี้ คือมีกิเลสเป็นนาย หัวหน้า บังคับบัญชาขันธเหล่านี้ให้แสดงตัวขึ้นมา

ส่วนพระขีณาสพคือพระอรหันต์ท่านไม่มี ปรุ่ก็ปรุ่ธรรมดา พอปรุ่แล้วก็ดับ ไปธรรมดาไม่มีเชื้อต่อ ไม่มีเชื้อกตถ่วงจิตใจ เพราะไม่มีอะไรบังคับเหมือนดังชั้นที่มีกิเลสปกครองหรือมีกิเลสเป็นหัวหน้า ผิดกันตรงนี้ แต่ความจริงนั้นเหมือนกัน

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นอนิจจัง คือความไม่เที่ยง ความแปรสภาพของแต่ละชั้นๆ มีประจำตัวด้วยกัน นับแต่รูปขันธ์คือกายของเรา เวทนาขันธ์ ได้แก่ความสุข ความทุกข์ ความเฉยๆ นี้ก็เกิดดับๆ สัญญา สังขาร วิญญาณ มีเกิดมีดับประจำตนอยู่ตลอดไป

ส่วนความรู้จริงๆ ที่เป็นรากฐานแห่งความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่เกิดดับๆ นี้ไม่ดับ เราจะพูดว่า "จิตนี้ดับไม่ได้" เราจะพูดว่า "จิตนี้เกิดไม่ได้" เพราะฉะนั้นจิตที่บริสุทธิ์แล้วจึงหมดปัญหาในเรื่องเกิดเรื่องตาย ที่เกี่ยวกับธาตุขันธ์ไปถือกำเนิดเกิดที่นั่นที่นี้ แสดงตัวอันหยาบออกมา เช่น เป็นสัตว์เป็นบุคคลเหล่านั้น เป็นต้น จึงไม่มีสำหรับจิตท่านที่บริสุทธิ์แล้ว

แต่ถ้าไม่บริสุทธิ์ ก็พวกนี้แหละไปเกิดไปตาย หมายป่าช้าอยู่ไม่หยุด เพราะจิตที่ไม่ตายนี้แหละ

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงสอนโลก เฉพาะอย่างยิ่งคือโลกมนุษย์เรา ผู้ที่รู้ตัวรู้ชั่ว รู้บาปบุญคุณโทษ และรู้วิธีการที่จะแก้ไขตัดแปลงหรือส่งเสริมได้ เข้าใจในภาษาธรรมที่ท่านแสดง ท่านจึงได้ประกาศสอนโลกมนุษย์เป็นสำคัญกว่าโลกอื่น ๆ เพื่อจะได้พยายามตัดแปลงหรือแก้ไขสิ่งที่เห็นว่าไม่เกิดประโยชน์และเป็นโทษ ออกจากจิตใจกายวาจา และสอนให้พยายามบำรุง ส่งเสริมความดีที่พอมืออยู่บ้างแล้วหรือมีอยู่แล้ว และที่ยังไม่มีให้มีให้เกิดขึ้น สิ่งที่มีแล้วบำรุงรักษาให้เจริญ เพื่อเครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจให้มีความชุ่มเย็นมีความสุข มีหลักมีเกณฑ์ด้วยคุณธรรมคือความดี หากได้เคลื่อนย้ายจากธาตุขันธ์ปัจจุบันนี้ไปสู่สถานที่ใด ภพใดชาติใด จิตที่มีความดีเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงอยู่เสมอ ย่อมเป็นจิตที่ดี ไปก็ไปดี แม้จะเกิดก็เกิดดี อยู่ก็อยู่ดี มีความสุขเรื่อย ๆ ไป

จนกว่าจิตนี้จะมีกำลังสามารถอำนาจจลาจลา มีบุญญาภิสมภารที่ได้สร้างโดยลำดับลำดับ นับตั้งแต่อดีตมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ต่อเนื่องกันมา เช่นวานนี้เป็นอดีต สำหรับวันนี้ วันนี้เป็นอดีตสำหรับวันพรุ่งนี้ ซึ่งเป็นวันที่เราได้สร้างความดีมาด้วยกันทั้งนั้น และหนุนกันเป็นลำดับ จนกระทั่งจิตมีกำลังสามารถ เพราะอำนาจแห่งความดีนี้เป็นเครื่องสนับสนุน แล้วผ่านพ้นไปได้

คำว่า "สมมุติ" คือการเกิดการตายดังที่เป็นอยู่นั้น จะไปเกิดในภพที่เจียบๆ ละเอียดขนาดไหนก็ตาม ที่เป็นเรื่องของสมมุติแฝงอยู่นั้นจึงไม่มี ท่านผ่านไปหมดโดยประการทั้งปวง นี้ได้แก่จิตพระอรหันต์และจิตพระพุทธเจ้า พูดถึงเรื่องนี้ก็ยังมีเรื่องของ

"พระวังคีสะ" พระวังคีสะ ท่านเก่งมากในการที่ดูจิตผู้ที่ตายแล้ว ไปเกิดในภพใดแดนใด ตั้งแต่ท่านเป็นฆราวาส ใครตายก็ตาม จะว่าท่านเป็นหมอดูก็พูดไม่ถนัด ท่านเก่งทางไสยศาสตร์นั้นแหละ เวลาใครตายเขานำเอากะโหลกศีรษะมาให้เคาะ ป็อก ๆ ๆ กำหนดดูทราบว่ามันไปเกิดที่นั่น ๆ เช่นไปเกิดเป็นสัตว์นรกก็บอก ไปเกิดในสวรรค์ก็บอก ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไปเกิดเป็นเปรตเป็นผีอะไรท่านบอกหมดไม่มีอึดมีอั้นบอกได้ทั้งนั้น ขอให้ได้เคาะกะโหลกศีรษะของผู้ตายนั้นก็แล้วกัน

พอท่านวังคีสะได้ทราบจากเพื่อนฝูงเล่าให้ฟังว่า พระพุทธเจ้ายังเก่งกว่านี้อีกหลายเท่า ท่านอยากได้ความรู้เพิ่มเติม จึงไปยังสำนักพระพุทธเจ้าเพื่อขอเรียนวิชาแขนงนี้เพิ่มเติมอีก พอไปถึงพระพุทธเจ้าท่านก็เอาศีรษะพระอรหันต์มาให้เคาะ "อ้าว ลองดูซิไปเกิดที่ไหน?" เคาะแล้วฟัง เสียง, เคาะแล้วฟัง เสียง, คิดแล้วเงียบ กำหนดแล้วเงียบ ไม่ปรากฏว่าเจ้าของกะโหลกศีรษะนี้ไปเกิดที่ไหน!

ท่านจนตรอก ท่านพูดสารภาพอย่างตรงไปตรงมาว่า "ไม่ทราบที่เกิด"

ที่แรกพระวังคีสะนี้ว่าตัวเก่งเฉลียวฉลาด จะไปแข่งกับพระพุทธเจ้าเสียก่อนก่อนจะเรียนต่อ พอไปถึงพระพุทธเจ้า พระองค์เอากะโหลกศีรษะพระอรหันต์มาให้เคาะนี่ซิ ! ท่านมาติดตรงนี้! ที่นี้ก็จะเรียนต่อ ถ้าเรียนได้แล้วก็จะวิเศษวิโสมาก เมื่อการณเป็นไปเช่นนั้นก็ขอเรียนที่สำนักพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ทรงสอนวิชาให้ สอนวิธีให้ คือสอนวิชาธรรมนี้ให้ ฝึกปฏิบัติไป ๆ พระวังคีสะก็เลยสำเร็จพระอรหันต์ขึ้นมาเลยไม่สนใจจะไปเคาะศีรษะใครอีก นอกจากเคาะศีรษะเจ้าของ รู้แจ้งชัดเจนแล้วหมดปัญหาไปเลย นี้เรียกว่า "เคาะศีรษะที่ถูกต้อง"!

เมื่อยกเรื่องจิตที่ไม่เกิดขึ้นมา กะโหลกศีรษะของท่านผู้บริสุทธิ์แล้ว เคาะเท่าไรก็ไม่รู้ว่าไปเกิดที่ไหน! ทั้ง ๆ ที่พระวังคีสะแต่ก่อนเก่งมาก แต่จิตที่บริสุทธิ์แล้วหาที่เกิดไม่ได้ ! เช่น "พระโคธิกะ" ก็เหมือนกัน นี่ก็น่าเป็นคดีอยู่ไม่น้อย ท่านไปบำเพ็ญสมณธรรมเจริญขึ้นไปโดยลำดับ ๆ แล้วเสื่อมลง เจริญขึ้นเสื่อมลง ฟังว่าถึงหกหน หนที่เจ็ดท่านจะเอามัดโกนมาเช็ดคอตตนเอง "โอ้ เสียใจ" แต่กลับได้สติขึ้นมา จึงได้พิจารณาธรรมจนได้เป็นพระอรหันต์ในวาระสุดท้าย อันนี้เราพูดย่อเอาเลย ตอนท่านนิพพาน พวกพญามารก็มาคั่นหาวิญญูณของท่าน พูดตามภาษาเราก็คือ "ตลบเมฆเลย" การขุดการคั่นหาวิญญูณของท่านนั้นไม่เจอเลย ไม่ทราบที่ท่านไปเกิดที่ไหน

พระพุทธเจ้าจึงรับสั่งว่า "การที่จะคั่นหาวิญญูณของพระโคธิกะที่เป็นบุตรของเรา ซึ่งเป็นผู้สำเร็จเสร็จสิ้นไปแล้วโดยประการทั้งปวงนั้น จะขุดจะคั่นจะพิจารณาเท่าไร

หรือพลิกแผ่นดินค้นหาวิญญานท่านก็ไม่เจอ มันสุขวิสัยของ "สมมุติ" แล้วจะเจออย่างไร! มันสุขวิสัยของคนที่มีกิเลสจะไปทราบอำนาจจิตของพระอรหันต์ท่านได้!

ในวงสมมุติทั้งหลาย ไม่มีผู้ใดจะสามารถตามวิถีจิตของพระอรหันต์ท่านได้ เพราะท่านนอกสมมุติไปแล้ว จะเป็นจิตเหมือนกันก็ตาม ลองพิจารณาดูซิ จิตของเราที่กำลังล้มลุกคลุกคลานอยู่เวลานี้ก็ตาม เมื่อได้ถูกชำระเข้าไปโดยสม่ำเสมอไม่หยุดไม่ถอย ไม่ละความเพียรแล้ว จะค่อยละเอียดไปได้ จนละเอียดถึงที่สุด ความละเอียดก็หมดไป เพราะความละเอียดนั้นเป็นสมมุติ เหลือแต่ธรรมชาติทองทั้งแท่งหรือธรรมทั้งดวง ที่เรียกว่า "จิตบริสุทธิ์" แล้วก็หมดปัญหาอีกเช่นเดียวกัน เพราะกลายเป็นจิตประเสริฐ เช่นเดียวกับจิตของท่านที่พ้นไปแล้วนั้นนั่นแล

จิตประเภทนี้เป็นเหมือนกันหมด ไม่นิยมเป็นผู้หญิงผู้ชาย นี่เป็นเพศหรือสมมุติอันหนึ่งต่างหาก ส่วนจิตนั้นไม่ได้นิยมว่าเป็นหญิงเป็นชาย ความสามารถในอรรถในธรรมจึงมีได้ทั้งหญิงทั้งชาย และความสามารถที่บรรลุนิยามชั้นต่าง ๆ จนกระทั่งถึงวิมุตติหลุดพ้นไปได้ ก็เป็นไปได้ทั้งหญิงผู้ชาย ไม่มีกฎเกณฑ์ที่จะบังคับกันได้ ขอแต่ความสามารถอำนาจวาสนาของตนพอแล้ว เป็นอันผ่านไปได้ด้วยกันทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นเราจึงควรพยายามอบรมจิตใจของเรา อย่างน้อยก็ให้ได้ความสงบเย็น จะด้วยธรรมบทใดก็ตาม ที่เป็นธรรมซึ่งจะกล่อมให้จิตมีความสงบ แล้วปรากฏเป็นความร่มเย็นเป็นสุขขึ้นมาภายในจิตใจ ฟังนำธรรมบทนั้นมาเป็นเครื่องกำกับ มาเป็นเครื่องพึ่งพิง เป็นเครื่องยึดของจิต เช่น อานาปานสติ ซึ่งเป็นกรรณฐานสำคัญบทหนึ่งในวงปฏิบัติทั้งหลาย รู้สึกว่าอานาปานสติจะเป็นธรรมที่ถูกกับจริตนิสัยของคนจำนวนมากว่าธรรมบทอื่นๆ และนำเข้ามาประพุดติปฏิบัติภายในจิตใจของเราให้ได้รับความสงบเย็น

เมื่อใจเริ่มสงบ เราก็จะเริ่มเห็นสาระของใจ หรือจะเริ่มเห็นใจว่าเป็นอะไร เป็นอย่างไร ก็คือความที่จิตรวมกระแสของตัวเข้ามาสู่จุดเดียว เป็นความรู้ล้วน ๆ อยู่ในตัว นั่นแหละท่านเรียกว่า "จิต" ความรวมตัวเข้ามาของจิตนี้ รวมเข้ามาตามขั้นตามความสามารถ ตามความละเอียดของจิต ตามขั้นของจิตที่มีความละเอียดเป็นลำดับ ถ้าจิตยังหยาบ รวมตัวเข้ามาก็พอทราบได้เหมือนกัน เมื่อจิตละเอียดเข้าไปก็ทราบความละเอียดลงไปอีกว่า จิตนี้ละเอียด จิตนี้มองใส จิตนี้สงบยิ่ง จิตนี้เป็นของอัศจรรย์ยิ่ง ยิ่งขึ้นไปโดยลำดับ ๆ จิตดวงเดียวนี้แหละ!

การชำระการอบรมเพื่อความสงบ การพิจารณาค้นคว้าแก้ไขสิ่งที่ขัดข้องภายในจิตด้วยปัญญา ซึ่งเป็นวิธีที่จะทำให้จิตก้าวหน้า หรือทำให้ถึงความจริงของจิตได้โดยลำดับ ด้วยการกระทำดังที่กล่าวนี้ ใจจะหยาบขนาดไหนก็หยาบเถอะ ถ้างลางความเพียร

ได้พยายามติดต่อกันอยู่เสมอด้วยความอุตสาหะพยายามของเราอยู่แล้ว ความหยาบนั้นก็จะค่อยหมดไป ๆ ความละเอียดจะค่อยปรากฏขึ้นมาเพราะการกระทำหรือการบำเพ็ญของเรา จนกระทั่งสามารถผ่านพ้นด้วยการฟาดฟันกิเลสให้แหลกไปได้เช่นเดียวกันหมดไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย

ในขณะที่เรายังไม่สามารถจะทำอย่างนั้นได้ก็ไม่ต้องเดือดร้อนใจ ขอให้ทำใจให้มีหลักมีเกณฑ์ เป็นที่ยึดเป็นที่พึ่งของตนเองได้ ส่วนสกลกายนี้เราก็พึ่งเขามาแล้วตั้งแต่วันเกิด ทราบได้ด้วยกัน พาอยู่พานอน พาขับพาถ่าย พาทำงานทำการ ทำมาหาเลี้ยงชีพ ทั้งเราใช้เขา ทั้งเขาใช้เรา ทั้งเขาบังคับเรา ทั้งเราบังคับเขา เช่น บังคับให้ทำงาน แล้วเขาก็บังคับเราให้เป็นทุกข์ ปวดนั่นเจ็บนี่ ต้องไปหาหยุดหายมารักษา ก็เขานั้นแหละเป็นคนเจ็บ และก็เขานั้นแหละเป็นคนหาหยุดหายา เงินทองข้าวของก็เขาแหละหามา มั่นหนุ่กันไปหนุ่กันมาอยู่อย่างนี้

ไม่ทราบว่าเป็นใหญ่กว่าใคร ธาตุชั้นไหนกับเรา? เราบังคับเขาได้ชั่วคราว และเขาก็บังคับเราได้ตลอด! การเจ็บไข้ได้ป่วย การทิวกระหาย การอยากหลับอยากนอน ล้วนแต่เป็นเรื่องกองทุกข์ซึ่งเขาบังคับเราทั้งนั้น และบังคับทุกด้าน แต่เราบังคับเขาได้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ ฉะนั้นในกาลอันควรที่เราจะบังคับเขา ให้พาเขาภวานา เอ้า ทำลงไป เมื่อธาตุชั้นนั้นปกติอยู่ จะหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรก็ทำลงไป แต่ถ้าธาตุชั้นนั้นไม่ปกติ มีการเจ็บไข้ได้ป่วย เราก็ต้องรู้ความหนักเบาของธาตุชั้นนั้น เรื่องใจให้เป็นความเพียรอยู่ภายในตัวอย่าลดละปล่อยวาง เพราะเป็นกิจจำเป็น

เราอาศัยเขามานานแล้ว เวลานี้มันชำรุดทรุดโทรมก็ให้ทราบว่ามันชำรุด อันไหนที่ควรจะใช้ได้ อันไหนที่ใช้ไม่ได้ เราเป็นเจ้าของทราบอยู่แก่ใจ ที่ควรลดหย่อนผ่อนผันก็ผ่อนผันไป

ส่วนใจที่ไม่เจ็บป่วยไปตามชั้น ก็ควรเร่งความเพียรอยู่ภายใน ไม่ขาดประโยชน์ที่ควรได้รับ ให้ใจมีหลักมีเกณฑ์ อยู่ก็มีหลัก ตายก็มีหลัก เกิดที่ไหนก็ให้มีหลักเกณฑ์ อันดีเป็นที่พึงพอใจ คำว่า "บุญ" ก็ไม่ให้ผิดคาดผิดหมาย ไม่ให้ผิดหวัง ให้มีสิ่งที่พึงพอใจอยู่ตลอดเวลา สมกับเรา "สร้างบุญ" คือความสุขที่โลกต้องการด้วยกัน ไม่มีใครอึดพอก็คือความสุขนี้แหละ จะเป็นสุขทางไหนก็ตามเป็นสิ่งที่โลกต้องการ เฉพาะอย่างยิ่งสุขทางใจ ซึ่งจะเกิดขึ้นเพราะการทำคุณงามความดีเป็นลำดับ ๆ มีภวานา เป็นต้น

นี่เป็นความสุขอันเป็นแก่น หรือเป็นสาระสำคัญภายในใจ ฉะนั้นให้พากันบำเพ็ญในเวลาว่างกายหรือธาตุชั้นนั้นยังเป็นไปอยู่ เมื่อถึงอวสานแห่งชีวิตแล้วมันสุดวิสัยด้วยกัน ทำได้มากน้อยก็ต้องหยุดในเวลา นั้น เรียกว่าหยุดงานพักงาน และเสวยผลในอันดับต่อไป

โนน! ภพต่อไปโนน! ควรจะทำได้เราก็ทำ ถ้าผ่านไปเสียหรือหลุดพ้นไปได้ ก็หมดปัญหาด้วยประการทั้งปวง ไม่มีอะไรมาเกี่ยวข้องยุ่งเหยิงต่อไป นี่พูดถึงเรื่องจิต เพราะจิตเป็นหลักใหญ่ ที่จะพาเราไปดีไปชั่ว ไปสุขไปทุกข์ ก็คือจิต ไม่ใช่สิ่งอื่นใดที่จะพาให้เป็นไป

คำว่า "กรรม" ว่า "เวร" ก็อยู่ที่จิตเป็นผู้สร้างไว้ ตนจะจำได้หรือไม่ได้ก็ตาม แต่เชื่อของมันซึ่งมีอยู่ภายในใจนั้นก็ปิดไม่อยู่ในการให้ผล เพราะเป็นรากเหง้าอยู่ในจิต เราก็ยอมรับไปตามกรรมนั้น แต่เราอย่าไปตำหนิมัน เมื่อเราทำลงไปแล้วก็ไปอันทำจะไปตำหนิได้อย่างไร มือเขียนต้องมีมือลบ ยอมรับกันไปเหมือนนักกีฬา เรื่องของกรรมเป็นอย่างนั้น จนกว่าจะพ้นไปได้ มันก็หมดปัญหานั้นแหละ

ต่อไปให้ท่านปัญญา (ภิกษุปัญญาวฑโฒ Peter John MORGAN ชาวอังกฤษ) อธิบายให้ท่านเหล่านี้ฟัง เพราะมีชาวต่างประเทศอยู่ด้วย

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘
 จะฝึกจิต ต้องฝึก

เราเป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้าของเราเป็นนักเหตุผล เป็นนักอรรถนักรธรรม นักรู้
 นักฉลาดแหลมคม และเป็นคลังแห่งธรรม ผลธรรมที่อยู่ในคลัง คือพระทัยอันบริสุทธิ์
 ของพระองค์นั้น มีแต่พระธรรมดวงประเสริฐเลิศโลก ท่านได้มาด้วยเหตุผลอันใดท่าน
 จึงได้รำลือ เราก็คือเป็นคณิกหนึ่งไม่เห็นเป็นที่รำลือ พระพุทธเจ้าก็เป็นคณิกหนึ่ง แต่
 ทำไมท่านจึงรำลือทั่วโลกธาตุ "สตฺถา เทวมนุสฺसानิ" เป็นครูของเทวดาและมนุษย์ทั้ง
 หลาย ท่านรำลือทุกอย่างบรรดาความดีทั้งหลายไม่ว่าฝ่ายเหตุไม่ว่าฝ่ายผล ท่านเป็น
 "คลังแห่งพระธรรมดวงประเสริฐ"

พระธรรมที่ปรากฏให้โลกผู้สนใจกราบไหว้บูชาอยู่นี้ พระพุทธเจ้าทรงชุดค้นได้
 มาก่อนใครทั้งโลก แล้วทรงนำออกแจกจ่ายโลก แม้กระนั้นโลกยังไม่เห็นสำคัญในธรรม
 ดวงประเสริฐนั้น เห็นสำคัญแต่เรื่องไม่ประเสริฐเรื่องเหลวไหล ที่กุมอำนาจอยู่ใน
 จิตใจ ความเคลื่อนไหวไปมาของใจกายวาจา จึงเป็นไปตามอำนาจเหล่านี้เสียโดยมาก

เมื่อเช่นนั้น แม้ความต้องการสิ่งประเสริฐเลิศโลกก็ "สักแต่ความต้องการเท่านั้น"
 เพราะไม่ได้สนใจดำเนินตามเท่าที่ควร ไม่ได้ฝึกสิ่งที่กุมอำนาจไว้ในใจเพื่อการ
 ปฏิบัติบำเพ็ญธรรม สมกับเป็นลูกศิษย์พระตถาคตผู้ทรงฝึกอย่างยิ่ง

การฝึกเพื่อเหตุเพื่อผลเพื่ออรรถเพื่อธรรมนั้นแล เป็นความดียิ่งสำหรับเรา
 เพราะครูเราคือพระศาสดาและสาวก ท่านพาฝึกและได้ตีสิริมทางมงคลสูงเด่นแก่โลก
 เพราะความฝึก ความดีมีคุณค่าของคนเรามีอยู่ที่ตรงนี้ ไม่ใช่มีอยู่ที่เนื้อที่หนังเหมือน
 สัตว์ ตายแล้วนำเข้าสู่ตลาด ผลปรากฏออกมาเป็นเงินเป็นทอง เป็นอาหารการบริโภคที่
 สำเร็จประโยชน์ได้ทั่วโลกดินแดน

ส่วนมนุษย์เราไม่ได้มีคุณค่าอยู่ที่เนื้อที่หนังอย่างสัตว์เหล่านั้น แต่มีคุณค่าทาง
 จิตใจ มีคุณค่าทางความประพฤติอิทธิพลที่หน้าที่การงาน อันเป็นประโยชน์แก่ตนและ
 ส่วนรวม

ความประพฤติ ถ้าไม่ดำเนินมาจากจิตใจก็ไม่มีทางดำเนิน จิตใจถ้าไม่มีเหตุผล
 เป็นเครื่องดำเนินก็ไม่ปลอดภัย เพราะฉะนั้นมนุษย์เราจึงควรมีเหตุผลแนบสนิทกับใจ
 ใจต้องใคร่ครวญเหตุว่าดีหรือไม่ดีอยู่เสมอ ทุกอาการที่เคลื่อนไหวไปมา ผลที่สำเร็จ
 ออกไปจากเหตุนี้จะเป็นอย่างไร? เมื่อเหตุไม่ดีแล้วผลก็ต้องไม่ดี เพราะไม่ขึ้นอยู่กับ

ความเสกสรรปั้นยอหรือเสกเป่าแล้วก็ว่าดี ดังที่โลก ๆ มักนิยมใช้กันเสมอมา แต่ดีและชั่วอยู่ที่การทำเหตุเป็นสำคัญกว่าการ “เสก” ใดๆ นี่เป็นหลักธรรมชาติที่ใครๆ ไม่ควรฝืน เพราะเป็นความจริง เมื่อเหตุดีผลต้องดี ใครจะติเตียนวันยังค่ำ หรือยกโลกธาตุมาตำหนิติเตียนว่า “ทำชั่วได้ดี ทำดีกลับได้ชั่ว” อย่างนี้ ก็สักแต่คำพูดหรือความเสกสรรปั้นยอของคนต่างหาก แต่นำมาใช้เป็นการยืนยันรับรองไม่ได้ เพราะเป็นความคิดการกระทำของคนผู้จะทำลายตนและสังคมต่างหาก ธรรมแท้ไม่เกี่ยวกับเรื่องจอมปลอมอย่างนี้ เพราะความจริงเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ในโลกทั้งสามไม่มีอะไรจะจริงยิ่งกว่าความจริงดังที่กล่าวมานี้

พระพุทธเจ้าท่านก็ทรงสั่งสอนโลกตามหลักความจริงนี้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะธรรมในแง่ใด ไม่ว่าจะพระสูตร พระวินัย พระปรมาัตถ์ ล้วนแสดงตามหลักความจริง จะเคลื่อนคลาดจากนี้ไปไม่มี ฉะนั้นพวกเราที่เป็นชาวพุทธ จึงต้องพยายามประพฤติปฏิบัติตน และพึงคำนึงถึงพระพุทธเจ้าเสมอ แม้จะไม่ได้มุ่งความเป็นพระพุทธเจ้าเหมือนพระองค์ก็ตาม แต่ก็ควรคำนึงถึงความเป็น “ลูกศิษย์ของตถาคต” คือพุทธบริษัท ได้แก่อุบาสก อุบาสิกา เป็นต้น แล้วพยายามปฏิบัติบำเพ็ญตามธรรมของพระองค์ พระพุทธเจ้าทรงฝืนทุกสิ่งทุกอย่างบรรดาที่เป็นข้าศึกต่อความดี เราก็ต้องฝืนเช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า เพราะต้องการความดีหรือของดีที่ปราษฎ์ท่านว่าดี ไม่ใช่ดีแบบเสกสรรปั้นยอเสกเป่าแล้วก็ตื่นลมกัน โดยไม่ยอมเหลือบมองดูปราษฎ์ท่านว่าเป็นอย่างไรบ้าง

อันความไม่ดีนั้นมิได้อยู่แล้วภายในจิตใจ สิ่งที่ฝืนมิให้ทำความดีนี้ล้วนแต่สิ่งที่ชั่วทั้งนั้น ถ้าเราไม่ยอมฝืนก็แสดงว่า เรายอมจำนนต่อความชั่วความต่ำทรามที่มีอยู่ภายในจิตใจมากน้อยนั้น ถ้าเราฝืนก็แสดงว่าเราเห็นโทษแห่งความไม่ดีนั้น และฝืนให้หลุดพ้นจากความไม่ดี หรือทำลายความไม่ดีโดยลำดับด้วยความฝืน ความบากบั่น กลั่นกรองตัวเอง ความเห็นโทษเป็นเหตุปัจจัยให้ฝืนสิ่งต่ำทรามเหล่านี้ เพื่อความดีทั้งหลาย

เรื่องของศาสนาเป็นเรื่องฝืนสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลาย ไม่ใช่เป็นสิ่งที่คล้อยตามของไม่ดี แต่เป็นสิ่งที่ฝืน ฝืนตั้งแต่เบื้องต้นจนถึงที่สุด จนหาสิ่งที่ให้ฝืนไม่ได้ จิตก็สะดวกสบาย ไม่มีอะไรมาฝืนกันอีกต่อไป สิ่งที่ฝืนมีมากมีน้อยเพียงไรนั้นแลคือตัวภัย สิ่งนั้นเมื่อเราดำเนินไปตามหรือคล้อยไปตาม จะมีกำลังมากขึ้นโดยลำดับจนกลายเป็นนิสัย คำว่า “กลายเป็นนิสัย” คือที่โลกเขาว่า “ตามใจตัวเองจนเป็นนิสัย” แต่ความจริงก็ตามธรรมชาติฝ่ายต่ำนั้นแหละ เพราะใจไม่มีอำนาจเหนือสิ่งนั้น และสิ่งนั้นอยู่ในใจ โลกเลยพูดเสียว่า “เอาแต่ใจตัวเอง ไม่คำนึงถึงเหตุผลบ้างเลย”

ที่นี้การที่เรามาประพฤติปฏิบัติ เราจำต้องฝืน ดังที่ท่านทั้งหลายมาสู่สถานที่นี้ หรือไปสู่สถานที่ใดเพื่อคุณงามความดีทั้งหลาย ก็ต้องฝืนเช่นเดียวกัน ถ้าไม่ฝืนก็ไม่ได้

ของดี ปกติของคนส่วนมาก เวล่ำเวลาจะมีมากน้อยเท่าไร สิ่งที่มีนกดขี่บังคับอยู่ภายในใจ ซึ่งเป็นผู้กุมอำนาจหรือผู้คุมอำนาจนั้น จะแย่งชิงเอาไปกินจนหมดไม่มีเหลือเลย จนกระทั่งโน้นละ ขณะที่สิ้นลมหายใจมันจึงจะปล่อย ก่อนนั้นมันไม่ค่อยปล่อยให้มีเวลาว่างกัน! ด้วยเหตุนี้โลกจึงไม่ค่อยมีเวลาทำความดีกัน จำต้องมีดีทั้งมา มีดีทั้งอยู่และมีดีทั้งเวลาจะไปและไปกัน ไม่มีเวลาว่างสร้างชา

วันคืนปีเดือนมีอยู่เท่าเดิม ปีหนึ่งมี ๓๖๕ วัน วันหนึ่งคืนหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง ก็ไม่มีว่าง! สำหรับธรรมชาติเจ้าอำนาจนี้จะไม่ยอมว่างให้ใครเลย กุมอำนาจอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งสิ้นลมหายใจถึงจะเปิดโอกาสให้ว่า "เวลานี้ว่าง จึงได้ตาย!" นั่น จงพิจารณาให้ถึงใจ เคียดแค้นให้ถึงธรรม ดำเนินให้ถึงแดนปลดปล่อยอย่าถอยมันเป็นอันขาด ชาตินุชย์พุทธบริษัทที่ฉลาดและแข็งแกร่งในโลก มีศาสดาเป็นจอมทัพ ไม่เคยพาพวกเราให้กลับแพ้นี้

เมื่อคิดเรื่องเหล่านี้มันน่าสลดสังเวชมากที่สุด เพราะสิ่งเหล่านี้เคยกดถ่วง เคยทรมาน เคยทำให้เราได้รับความทุกข์มามากต่อมากจนไม่อาจคณนาได้ แม้เช่นนั้นก็ยังไม่ว่ากันว่าสิ่งเหล่านี้เป็นภัยแก่ตัวเอง ถึงจิตใจจะวุ่นวายเดือดร้อนขนาดหนักแทบไม่มีสติ ก็ว่า "วันนี้ใจไม่ดีเลย!" แล้วก็ไม่ว่ากันว่า ไม่ดีเพราะอะไรเป็นเหตุทำให้ใจไม่ดี

ความจริงก็คือธรรมชาติอันนั้นแลทำคน จะเป็นอะไรมาจากโลกไหนเล่า? แต่เราไม่อาจทราบได้ จึงต้องอาศัยการอบรมให้ทราบว่า สิ่งไหนผิดสิ่งไหนถูก สิ่งไหนดีสิ่งไหนชั่ว ความดีเป็นคุณแก่จิตใจ ความชั่วเป็นภัยต่อจิตใจ มันติดอยู่กับใจดวงเดียวทั้งสองอย่าง มีเพียงมากกับน้อยที่ต่างกัน

เพราะฉะนั้นเราจะหาอุบายวิธีใด แก่สิ่งไม่ดีซึ่งมีอยู่ในจิตอันเดียวกัน ให้ออกไปได้โดยลำดับ? นอกจากอรรถธรรมและตัวเราเองที่จะฝืน โดยอาศัยหลักธรรมเป็นเครื่องมือเท่านั้น ไม่มีวันที่จะได้รับการปลดปล่อยตัวออกสู่ความว่างได้ตลอดไป

"พระพุทธเจ้าท่านทำไมจึงว่าง?" เราต้องคิดไปเช่นนั้นเพื่อแก้ตัวเอง "ท่านก็เป็นถึงพระมหากษัตริย์ ทำไมท่านถึงว่างและออกบำเพ็ญพระองค์ได้" เราไม่มุ่งบำเพ็ญตามแบบพระพุทธเจ้าก็ตาม แต่เรายกท่านเป็นครูในส่วนที่เราจะยึดได้ มาปฏิบัติเพื่อตัวเอง

ทำไมพระพุทธเจ้าท่านว่าง ท่านไม่มีกิเลสหรือ? ท่านไม่หึงไม่หวงอะไรบ้างหรือ? ลูกก็มี เมียก็มี สมบัติพัสถานมากน้อย ไพร่ฟ้าประชาชนทั้งหลายเต็มแผ่นดิน ซึ่งเป็นสมบัติอันมีค่ามหาศาลของพระองค์ทั้งนั้น ทำไมพระองค์ว่างได้ พระองค์ปล่อยได้และว่างได้ จนได้ตรัสรู้และสะเทือนโลกธาตุ

เราไม่ถึงกับจะต้องปล่อยอย่างพระพุทธเจ้า แต่ปล่อยแบบลูกศิษย์มีครู จึงควรวางเวลาว่างสำหรับตนให้ได้บ้าง อะไรที่มีสาระสำคัญที่สุดในโลกนี้? จิตของเรามุ่งต่ออะไรทุกวันนี้? ว่าอะไรเป็นศักดิ์สิทธิ์และวิเศษที่สุด ที่จะเป็นสารคุณอันสำคัญพึงเป็นพึ่งตายได้จริง ๆ มีอะไรบ้างอยู่ในโลกนี้? เราเป็นมนุษย์พุทธบริษัททั้งคน ควรคิดให้เต็มใจก่อนจะหมดโอกาสคิดและทำ เพื่อสิ่งที่พึงหวังตั้งใจหมาย คิครอบ ๆ ตัวก็พอสะดุดสะเทือนใจไม่เสียผล ดูเอาซีไปที่ไหนเห็นมีแต่ป่าช้าเคลื่อนไปหมด ไม่ว่าสัตว์ว่าบุคคล "ป่าช้า" เต็มตัวด้วยกัน เราหวังอะไรเป็น "สธณะ" เราหวังอะไรเป็นหลักเป็นฐานเป็นที่มั่นใจเรา? เมื่อมองไปไหนมีแต่ภัยรอบด้าน จนจะหาทางคืบคลานออกไม่มี

ทั้งนี้ถ้าไม่มีธรรมมีธรรมภายในใจบ้างแล้ว คนเราจะหาหลักเกณฑ์ไม่ได้เลย จะรวนเร่เลื่อนลอย จนกระทั่งวันสิ้นชีพายชนม์ก็เลื่อนลอยไปอย่างนั้น ไม่มีอะไรเป็นหลักในอนาคต ถ้าไม่รับสร้างหลักยึดไว้เสียแต่บัดนี้ เมื่อจิตใจในปัจจุบันมันเลื่อนลอยอย่างไร ไม่มีหลักเกณฑ์อย่างไร อนาคตไม่ต้องพูด ก็คือผู้นี้แหละ ผู้เลื่อนลอยนี้แหละจะไปเป็นผู้เดือดร้อนระทมขมขื่นในอนาคต ไม่ใช่อะไรจะพาให้เป็น ต้องใจดวงรวนเร่เลื่อนลอยนี้แหละจะพาให้เป็น

พระสาวกท่านมีจำนวนมาก ท่านทำไมว่างได้? ท่านทำไมฝันได้ คำว่า "ฝัน" เป็นสิ่งสำคัญมาก ทำไมท่านฝันได้ ก็เลสของท่านเป็นกิเลสประเภทใดท่านจึงฝันได้? กิเลสของเราเป็นกิเลสประเภทใดเราจึงฝันไม่ได้ ก็เป็นกิเลสประเภทเดียวกัน ธรรมเครื่องแก้ไขก็เป็นประเภทเดียวกัน ทำไมจะนำมาแก้สิ่งที่ฝันธรรมไม่ได้!

บุคคลผู้จะต่อสู้แก้ไข หาเวลาล่าเวลาหรือหาโอกาสเพื่อตัวเอง ก็เป็นบุคคลเช่นเดียวกับเราไม่ผิดกันเลย ถ้าผิดก็ผิดแต่ว่าท่านมีความเข้มแข็ง เรามีความอ่อนแอ ท่านเป็น "นักต่อสู้" เราเป็น "นักถอยหลัง" ท่านกล้าหาญ เราซ้ซลาดหวาดกลัวท่านนั้นที่ผิดกัน! แล้วจะอย่างไรกับตัวเราจึงจะเข้ากันได้กับท่านและหลักธรรมของท่าน จะไม่เป็นข้าศึกกัน

ความอ่อนแอ เป็นต้น นี้แลเป็นสิ่งที่จะทำให้เราได้รับความทุกข์ความลำบากบ่นเพ้ออยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่ความบ่นไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย แต่เมื่อได้บ่นบ้างก็อาจเป็นทางระบายออกแห่งความทุกข์ทางหนึ่ง ความจริงไม่ใช่ทางระบายออกแห่งทุกข์ ความบ่นมันเป็นแง่ที่น่าคิดอันหนึ่งเหมือนกัน เพราะความคิดที่จะบ่นก็เป็นงานของจิต การบ่นออกมาก็เป็นงาน นอกจากนั้นยังทำให้บางคนรำคาญ อีกอย่างหนึ่งเขาก็มีอะไรอยู่ในใจของเขา พอมาพบเรื่องของเราที่มาบวกกันเข้า เลยไปกันใหญ่ สุดท้ายมีแต่กองทุกข์ทั้งสองฝ่าย จึงต่างคนต่างหาบหามอย่างเต็มกำลังไม่มีคำว่า "ปลง"!

เพราะฉะนั้นเพื่อปลดเปลื้องสิ่งที่เราไม่พึงปรารถนาทั้งหลาย จึ่งขึ้นอยู่กับ
 “ความฝัน” ฝันมากฝันน้อย ฝันเถอะ การฝันเรา ฝันสิ่งไม่ดีของเราเป็นความชอบธรรม
 ไม่ผิด ฝันได้มากได้น้อยเป็นสิริมงคล เป็นความดีประจำตัวของเรา จนกลายเป็นนิสัย
 แห่งการฝันสิ่งไม่ดีทั้งหลาย ใจจะมีความมองอาจกล้าหาญขึ้นมา ผลสุดท้ายเรื่องที่เราฝัน
 นั้นก็เลยยอมจำนน

จะไปไหนมาไหน จะพูดอะไร มีเหตุผลอย่างไร ที่เห็นว่าถูกว่าควรแล้วก็ดำเนิน
 ตามนั้น ไม่มีอะไรมาขัดแย้งกีดขวาง ย่อมเป็นไปตามเหตุผลนั้นอย่างเดียว สิ่งที่จะมา
 ฝัน สิ่งที่มาคอยกีดกันขวางทางเดินของเรา นั้นค่อยสลายค่อยละลายไป ในที่สุดก็
 ล้มละลายไป เมื่อเราเคยฝันเสมอๆ เคยต่อสู้ต้านทานมันเสมอ และเคยได้รับชัยชนะมา
 แล้ว สิ่งนั้นจะมาชนะเราอีกไม่ได้ เราได้ชัยชนะโดยลำดับ ชนะไปเรื่อยๆ และชนะจนไม่
 มีอะไรจะต่อสู้กับเราอีก นั่น! ความฝันเป็นผลอย่างนี้แล

ใจชอบอย่างนี้ แต่เหตุผลเป็นอย่างนั้น เราต้องฝันความชอบใจเพื่อเหตุผลนั้น ๆ
 ซึ่งเป็นความถูกต้อง ถ้าจะดำเนินหรือทำไปตามความชอบใจ ก็ความชอบใจนี้มีเหตุผล
 อะไรบ้าง? ส่วนมากไม่มี นอกจากเหตุผลของกิเลสเพื่อหาทางเล็ดลอดธรรมเท่านั้น ซึ่ง
 มีอะไรก็อ้างมาตามเรื่องของมัน ส่วนมากเราชอบเหตุผลของกิเลสมากกว่าเหตุผลของ
 ธรรม ฉะนั้นผลที่ได้รับจึงมีแต่ความทุกข์ความร้อนภายในใจ ที่เกิดขึ้นจากการทำตาม
 เหตุผลของกิเลส

แม้นั่งอยู่นิ่งๆ แต่จิตไม่ได้นิ่ง จิตมีความคิดปรุงยุ่งเหยิงอยู่ตลอดเวลา ไม่มี
 อิริยาบถใดมาห้ามมันได้นอกจาก “สติปัญญา” ปกติแล้วจิตล้วนสร้างความคิดปรุงขึ้นแก่
 ตน ด้วยความคิดปรุงในแง่ต่างๆ ซึ่งเป็นทางไม่ดี เราก็มักยอมเห็นโทษ นี้แหละเหตุผล
 ของกิเลสเป็นอย่างนี้ หาความถูกต้องไม่ได้เลยแต่ไหนแต่ไรมา

ส่วนเหตุผลของธรรมนั้นมีความถูกต้อง ผลที่ได้รับคือความสุขความเย็นใจ
 ตลอดไป ตั้งแต่ขั้นเริ่มฝึกหัดจนถึงขั้นสูงสุด

การปฏิบัติตัวหรือการปฏิบัติศาสนา เป็นความลำบากผิดธรรมดาอยู่บ้าง ถึงจะ
 ผิดธรรมดา เราก็มักหาว่าเราหักห้ามใจ ไม่ให้เป็นไปตามสิ่งต่ำทรามที่กิเลสตั้งชื่อตั้ง
 นามในสิ่งที่ตนชอบว่า “ธรรมดา” ฉะนั้นจำต้องฝืนกัน เมื่อฝืนครั้งนี้ได้ผล ครั้งต่อไปสิ่ง
 ที่จะให้เราฝืนก็อ่อนลง ๆ ความเข้มแข็งทางด้านเหตุผลและความเพียรก็เพิ่มขึ้น เลยไม่
 คำนึงถึงสิ่งที่จะมาขัดขวางเรายิ่งกว่าเหตุผลที่จะดำเนินไปตามที่เห็นว่าถูกต้อง นี้แหละ
 นักธรรมะมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น ท่านทรงดำเนินอย่างนี้!

ทำไมท่านจึงไม่หึงไม่หวงไม่ห่วงไม่ใยครอบครัวเหย้าเรือน ท่านเป็นมนุษย์
 ปุถุชนเช่นเดียวกัน ท่านต้องห่วง ท่านต้องฝืนอย่างยิ่ง เพื่อธรรมดวงเลิศ นั่นแลครูของ
 พวกเรา! สาวกทั้งหลายท่านก็ฝืนเต็มกำลังของท่าน จนได้เป็น "พุทฺธ ธมฺม สงฺฆํ สรณํ
 คจฺฉามิ" เข้ามาสู่ใจของพวกเรา

เราที่เป็นผู้รับเอา "พุทฺธ ธมฺม สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ" เข้ามาสู่ใจ ก็อย่าเอาเข้ามา
 เหยียบย่ำทำลายท่านเล่น โดยไม่คำนึงถึงคุณสมบัติแห่งธรรมนั้น ๆ หรือแห่งพุทธ แห่ง
 ธรรม แห่งสงฆ์ ว่ามีคุณค่ามากเพียงไร จึงเอามาเหยียบย่ำทำลายกับความขี้เกียจอ่อน
 แอ ความเห็นแก่ตัว ความไม่มีเหตุผล นำพระพุทฺธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาสกปรก
 ด้วยทำไม ต้องคิดอย่างนี้เสมอ ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจเราให้ตื่นตัว จะได้พยายามแก้ไข
 ตนตามท่านไปโดยลำดับ

อะไรโล่งก็สู้อึดใจโล่งไม่ได้ อะไรคับแคบตีบตันก็สู้อึดใจคับแคบตีบตันไม่ได้
 อะไรจะทุกข์ก็สู้อึดทุกข์ไม่ได้ อะไรจะสุขก็สู้อึดสุขไม่ได้ เนอะ! รวมลงที่จิตแห่งเดียว!

ดินฟ้าอากาศก็โล่งอย่างนั้นเอง เมื่อมีความทุกข์ภายในจิตใจ แม้จะอยู่ในกลาง
 ทุ้งโล่ง ๆ นั้น อากาศโล่ง ๆ ก็ช่วยอะไรไม่ได้ จึงว่ามันอยู่ที่จิต ถ้าจิตมีความปลอดโปร่ง
 โล่งสบายแล้วอยู่ที่ไหนก็สบาย อยู่ในถ้ำ ในเหว ในกระต๊อบ อยู่ในร่มไม้ชายภูเขา ก็
 สบายทั้งนั้น ไม่จำเป็นต้องคิดหาว่าอากาศโปร่งที่นั่น อากาศโปร่งที่นี่ เพราะผู้ชัดซึ้ง
 จริง ๆ ก็คือจิตซึ่งเป็นตัวก่อเรื่องเท่านั้น ฉะนั้นความสุขความทุกข์ ตลอดทั้งสาเหตุให้
 เกิดสุขเกิดทุกข์ จึงรวมอยู่ที่จิตเป็นสำคัญกว่าสิ่งอื่น ๆ ปราชญ์ท่านจึงสอนลงที่ใจอันเป็น
 ตัวการสำคัญ ใครจะสอนได้ถูกต้องยิ่งกว่าปราชญ์คือพระพุทฺธเจ้าไม่มี! อย่าพากันลูป
 คล่าที่นั่นที่นี้ เดี่ยวเวลาเมื่อไปโดนเอาแมงป่องเข้าจะร้องไม่เป็นเสียงคน จะว่า "ไม่บอก"

สมบัติอันมีค่ามากที่สุดก็คือใจ เป็นหลักเป็นประธานของสิ่งทั้งหลายก็คือใจ จึงไม่
 ควรปล่อยใจให้สิ่งเลวทรามทั้งหลายเข้ามาเหยียบย่ำทำลาย จนแหลกเหลวไปอย่างน่า
 เสียหาย ส่วนผลอันไม่พึงปรารถนามันโยนให้เราเป็นคนรับเคราะห์ แม้ทุกข์แทบเป็น
 แทบตายก็คือเราเองเป็นผู้รับ! ส่วนกิเลสความต่ำทรามเหล่านั้นไม่ได้มารับทุกข์กับเรา
 เลย ผู้เสียเปรียบจึงคือเรา ผู้โง่เขลาต่อเล่ห์เหลี่ยมของมันอยู่เรื่อยไป

ฉะนั้นจงพยายามแก้ไขถอดถอนมันด้วยเหตุด้วยผล ความสุขอันพึงหวังนั้นเรา
 จะไปหาที่ไหนในโลกนี้ มันก็เพียงผ่าน ๆ ไปดังที่เคยได้ประสบพบเห็นกันมาแล้ว ผ่าน
 มาชั่วขณะ ๆ เท่านั้นแล้วก็ผ่านไป มันไม่เป็นความสุขที่จีรังถาวรอะไรเลย

แต่ความสุขที่เป็นขึ้นในจิตใจ เกิดขึ้นตามหลักธรรมชาติของจิตด้วยการ
 ประพฤติปฏิบัติธรรม นี่เป็นความสุขที่จีรังถาวร จนกลายเป็นความสุขอันตายตัว เป็น

“อกุปธรรม” คือเป็นความสุขที่ไม่กำเริบ เพราะจิตใจไม่กำเริบไม่เปลี่ยนแปลงตลอดอนันตกาล

สมบัติในโลกนี้ก็คือใจซึ่งเป็นสมบัติอันล้ำค่า จงพยายามรักษาใจให้ดีโดยสม่ำเสมอ เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนาย่ำถือเป็นเรื่องเล็กน้อย เช่น ทำพอเป็นพิธีรึตองก็เราไม่ใช่เป็นคนพิธี แต่เราเกิดมาเป็นคนทั้งคนไม่ใช่ตุ๊กตา พอจะภาวนาเป็นพิธี นั่งภาวนาที่ละ ๕ นาที ๑๐ นาที ๑๕ นาที ก็แทบล้มแทบตาย แทบจะหามกายเข้าโรงพยาบาล ซึ่งเป็นเรื่องอับอายขายหน้าชาวพุทธและนักปฏิบัติจริง ๆ เกินกว่าจะอภัยกันได้

เวลากิเลสพาเอาไปถลึงทั้งวันทั้งคืน ยังสนุกกับมันได้ชนิดลืมตัวลืมตายลืมป่าช้าที่มีมืออยู่กับตัว นั่นเรารู้ไหม? กิเลสมันกล่อมคนดีขนาดไหนดูเอาที่รู้เอง เพราะเคยถูกกล่อมถูกลดลงมาด้วยกัน แม้ผู้เทศน์ก็ไม่มีกรยกเว้นในการถูกต้มตุ๋น ฟังเอามันกล่อมดีขนาดนั้นแหละ กล่อมจนเคลิ้มหลับไม่รู้สึกรู้สึกละเลย แม้จะเข้าโลงฝังอยู่แล้ว ยังอยากฟังเสียงเพลงลูกทุ่งมันอยู่เลยไม่มีวันเวลาอึดพอ จนหมดลมหายใจไปเปล่า ๆ

สิ่งเหล่านี้มักปราชญ์ท่านตาทนินัก แต่พวกเราทำไมจึงชอบนัก ชอบอะไรมันก็ไม่รู้ ตามความจริงแล้วคนเราชอบอะไรย่อมจะเจอสิ่งนั้น ชอบกิเลสก็เจอกิเลสและทุกข์ที่แฝงมากับกิเลส ชอบธรรมก็เจอธรรมและสุขที่แฝงมากับธรรม เพราะสิ่งเหล่านี้มีอยู่ในโลกไม่บกพร่องจึงหาได้ด้วยกัน สุขก็หาได้จากเราคนเดียว ทุกข์ก็หาได้จากเราคนเดียวตามสาเหตุที่เราดำเนินไป ผลก็ต้องเป็นอย่างนั้นไม่เป็นอย่างอื่น

นี่เราแน่ใจแล้วว่าเราเกิดเป็นมนุษย์ เป็นภูมิที่สูงส่ง ในโลกนี้ถือว่ามนุษย์สูงกว่าสัตว์ และได้พบพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นคำสั่งสอนที่ถูกต้องแม่นยำมาจากหลักแห่ง “สวากขาตธรรม” พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว พยายามดำเนินให้เป็นไปตามหลักแห่ง “สวากขาตธรรม” ผลที่พึงได้รับจะเป็นที่พึงพอใจ เราอย่าถือใครเป็นหลักเป็นเกณฑ์ยิ่งไปกว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ในการยึดและการดำเนิน

วิถีทางแห่งการครองชีพก็ตาม วิถีทางแห่งการปฏิบัติธรรมเพื่อความอบอุ่นแก่จิตใจก็ตาม ไม่มีใครจะเกินพระพุทธเจ้าไปได้ในความฉลาดแหลมคม ด้วยอุบายวิธีป้องกันหรือรักษาตัว ทั้งเกี่ยวกับสิ่งภายนอกและสิ่งภายใน พระพุทธเจ้าเป็น “นักรู้ นักฉลาดแหลมคมทุกอย่าง” “นักปกครองบ้านเมือง” ก็เป็นพระองค์หนึ่ง “นักปกครองด้านจิตใจ” ก็เป็นพระองค์หนึ่ง นักปกครองโลกทั่วๆ ไปด้วยอุบายวิธีการอบรมสั่งสอนโดยถูกต้องเหมาะสม ไม่มีศาสดาองค์ใดจะแซงพระองค์ไปได้ โดยความฉลาดแหลมคมยิ่ง

กว่าพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงสอนจนถึงขั้น "นิพพาน" เราจะหาขนาดไหนอีก มีใครที่จะสอนให้เลย 'นิพพาน' ไปเคยได้ยินบ้างไหม? ไม่เคยได้ยิน!

เพราะถึงที่นั่นแล้วเป็นสถานที่ที่สุดจุดหมายปลายทางโดยสมบูรณ์แล้ว เช่นเดียวกับเราขึ้นมาถึงบนบ้านแล้ว เป็นที่ที่เหมาะสมและถึงจุดที่หมายแล้ว เพราะไม่ใช่ขรัวตา ดังที่ท่านอาจารย์มั่นท่านเคยนำมาพูดเป็นอุบายเพื่อเป็นคติแก่พระเสมอว่า "ทำอะไรทำแบบเถรตรงนี่ มันไม่ได้เรื่องอะไร? ท่านว่า แล้วท่านก็ยกนิทานขรัวตาขึ้นมาว่า "ขรัวตาคนนั้นเดินเข้าไปในบ้าน ถูกเขานิมนต์ขึ้นไปบนบ้าน การนิมนต์ขึ้นไปบนบ้านก็คือนิมนต์ขึ้นนั่งบนบ้านนั่นเอง แต่ขรัวตาไม่เข้าใจอย่างนั้น พอถูกเขานิมนต์ให้ขึ้นไปบนบ้านก็ปีนขึ้นไปบนช่อโน้น "อ้าว! ท่านปีนขึ้นไปบนช่อโน้นทำไมล่ะ แล้วกันพิสดารเกินเหตุแล้วนี่ นิมนต์ท่านลงมา" พอขรัวตาองค์นั้นลงมาแล้ว ก็เผ่นออกจากบ้านเขาไปเลย ไม่มองหน้ามองหลัง นั่น! เป็นอย่างนั้นไปเสีย

ความจริงเขานิมนต์ขึ้นไปนั่งบนบ้านเขาต่างหาก แต่ท่านกลับปีนขึ้นไปบนช่อบ้านเขาโน้น เวลาถูกนิมนต์ให้ลงมาก็ลงและเตลิดเลยบ้านเขาไปเสีย นี่คือความไม่พอดี ไม่มีประมาณ ไม่มีเหตุมีผลเอาเลย เพราะความซื่อเสียจนเชื่อไปแบบไม่รู้สีกตัว

การสั่งสอนนั้น เมื่อสอนถึงนิพพานแล้วจะสอนไปไหนกันอีก เมื่อจิตบรรลุถึงนิพพานแล้วจะเตลิดไปไหนกันอีก ถ้าไม่คว่ำเอาแบบขรัวตามาใช้ก็ต้องยุติการก้าวไปเพียงเท่านี้ เพราะสุดยอดแห่งธรรมแล้ว หรือสุดยอดแห่งสมมุติ จิตเป็นวิมุติเต็มภูมิ อรรถกถาธรรมแล้ว ปัญญาทั้งมวลก็ยุติกันลงแค่นี้

การกล่าวนิทานเรื่องขรัวตามาแทรกก็เพื่อให้ทราบว่าเป็นเรื่องความไม่ใคร่ครวญ คนไม่ใคร่ครวญพิจารณา คนแบบ "เถรตรง" ตรงเสียจนเชื่อนั้น ไม่ยังประโยชน์ใดๆ ให้เกิดขึ้น จึงควรถือเป็นคติตัวอย่างได้ดี

ในวงปฏิบัติของเรามีบ้างไหมที่ปีนขึ้นไปบนช่อ มีซิ! มีแต่จำพวกที่คอยจะปีนขึ้นไปบนช่อนั้นแหละเป็นส่วนมาก ไม่ไปกันละตามหลัก "มัชฌิมา" ตามหลักที่พระพุทธเจ้าทรงสอน ชอบปีนขึ้นไปบนช่อกันแทบทั้งนั้น ท่านยกนิทานขรัวตาปีนขึ้นไปบนช่อมาประกอบการแสดงธรรม น่าฟัง! เพราะขบขันดี "พวกบนช่อ" ท่านว่าอย่างนั้น เป็นคติสำคัญน่าฟังมาก ฟังแล้วซึ่งใจ ทั้งอดหัวเราะอยู่ภายในไม่ได้ นี่ท่านพูดถึงเรื่องคนไม่ใช่ความคิด ไม่ใช่ความพิจารณาเหตุผลว่าควรไม่ควร เรียกว่า "เถรตรง" คำว่า "เถรตรง" นี้บ้างท่านก็จะไม่เข้าใจ นี่ท่านพูดถึงครูบาอาจารย์

ท่านล้างบาตรและเช็ดบาตรแห้งแล้ว ท่านเอาปากบาตรคว่ำลง แล้วท่านส่องดูกันบาตรท่าน ส่องให้ตรงกับตะวัน การส่องดูกันบาตรตรงตะวันนั้น ท่านมีความหมาย

ว่าบาตรนี้อาจมีก้นทะลุ เป็นช่องเป็นรูตรงไหนบ้าง ส่องออกไปที่แจ้งหรือส่องกับแสง พระอาทิตย์ มองออกไป ถ้ามีช่องทะลุก็จะมองเห็นชัดเจนตรงที่ทะลุนั้น แล้วก็จะได้อุทยาเสีย

ที่นี้ลูกศิษย์ "เถรตรง" เห็นอาจารย์ส่องดูก้นบาตร ตนก็ทำตามบ้างโดยไม่ทราบ เหตุผลความมุ่งหมายว่าท่านทำเพื่ออะไร เวลาถูกถามว่า "ทำเพื่ออะไร?" ก็บอกแบบเถรตรงว่า "เห็นครูอาจารย์ท่านส่องเราก็เลยส่องบ้าง เพราะท่านขลังดี บางที่เราอาจขลัง" นี่ฟังซิ เรื่องบนชื่อชาติใหม่? ฟังได้ไหม ในวงปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรม ในคำที่ว่า "บางที่เราอาจขลังอย่างท่านบ้าง" ถ้าอย่างนี้ก็ปฏิบัติเพื่อ "ความขลัง" ไม่ได้ปฏิบัติเพื่อ "ความหลุดพ้น" อย่างน้อยก็เพื่อความเป็นคนดีมีความสุข

ครูอาจารย์ผู้ฉลาดมีเหตุผล ท่านทำอะไรย่อมเป็นไปตามเหตุผลทุกอย่าง ไม่ได้ทำแบบลอยๆ เราผู้มาศึกษากับท่านควรพิจารณาด้วยดีในสิ่งที่ตนทำ ไม่สักแต่ว่าพูดว่าทำไปแบบสุ่มเดา เพราะความไม่สนใจดูตัวอย่างท่าน จึงเป็นราวกับทัพที่อยู่กับแกง ไม่รู้รสชาติของแกงว่าเปรี้ยวหวานเค็มประการใดบ้างเลย จึงหาความฉลาดรอบรู้อะไรไม่ได้ นอกจากแสวงหาความขลังไปแบบโลกๆ ที่ทำกัน

การศึกษาขึ้นอยู่กับสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร เป็นสำคัญ มิได้ขึ้นอยู่กับการกินอยู่หลับนอนในสำนักของท่านเฉยๆ โดยไม่สนใจกับอะไร การปฏิบัติธรรมของพวกเราทุกวันนี้ก็เหมือนกัน เห็นท่านเดินจงกรมก็เดิน แต่ไม่มีสติตั้ง มีแต่ความคิดผิติดคิดเพลินเล่นเลอผลอตัวยุ่งไปหมด พอออกจากทางจงกรม "แหม วันนี้จิตไม่เห็นมีความสงบบ้างเลย เราเดินจงกรมตั้งนานไม่เห็นได้เรื่องอะไร?" จะได้เรื่องอะไร? เพราะไม่เอาเรื่องอรรถเรื่องธรรมเรื่องความสงบเป็นอารมณ์บ้างเลย เอาแต่เรื่องวุ่นวายมาพัวพันพันแหลอกอยู่กับจิตตลอดเวลาในทางจงกรม

จากนั้นก็มานั่งภาวนา พอนั่งก็ "เอาละ เท่านั้นพอ!" เวลานั้นก็นั่งคิมนั่งปรุงยุ่งเหยิงวุ่นวายแบบ "ตามรอยโคในคอก" นั้นแล แล้วก็มาตำหนิแบบลมๆ แล้งๆ ไปว่า "นั่งได้เท่านั้นนาที่เท่านั้นนาที่ ไม่เห็นได้เรื่องอะไร นอนเสียดีกว่า" นั้น! ไปลงเอยที่หมอนนั้นแล เลยกลายเป็นที่ตัดสินกิเลสอยู่บนหมอนไปเสีย คำว่า "นอนเสียดีกว่า" นั้น แม้นอนก็ไม่ได้เรื่องอยู่นั้นแล เพราะคนไม่ได้เรื่องอยู่แล้ว ก็ได้แต่เรื่อง "หมอน" เท่านั้นนะซี ไม่ได้มรรคผลนิพพานอะไร จิตหลง "ภวังค์หลวง" หลับครอกๆ จนตะวันส่องกันก็ไม่ถือนขึ้นมา (ไม่ตื่นนอนนั่นเอง)

อยู่ที่ใดไปที่ใดก็มีแต่กิเลสตามเหยียบย่ำทำลายอยู่ตลอดเวลา ที่จะได้เหยียบย่ำทำลายกิเลสบ้างไม่ปรากฏ เพราะสติตั้งไม่มี ความจงใจไม่มี มีแต่กิเลสตามล่าอยู่ตลอดทุกอิริยาบถ เรามั่นพวก "กิเลสตามล่า" จะวายังไง? ถ้าไม่ว่าอย่างนั้น

เอ้า! พยายามตามล่ากิเลสนะ ที่นี่เป็นนายกิเลสเสียบ้าง ต้องฝืนกันบ้าง! ทนและฝืนตรงนี้! จิตไม่อยากคิดไปในอรรถในธรรม เราต้องบังคับให้คิด ทำไมจะบังคับไม่ได้จิตเป็นของเรา เราเป็นเจ้าของจิต เราบังคับไม่ได้ ใครจะบังคับได้ละ ถ้าจิตแหวกแนวแล้วจิตจะมีหลักแหล่งที่ตรงไหน ผลที่เกิดขึ้นจากการแหวกแนวจะเป็นอย่างไร เราต้องรับเคราะห์กรรมอยู่ดี ฉะนั้นเราต้องคิดต้องรู้ไว้ล่วงหน้า จึงเรียกว่า "ปัญญา" มันอยากไปไม่ยอมให้ไป เอ้า! มันอยากทำสิ่งนั้นไม่ยอมให้ทำ มันจะฝืนเราไปได้อย่างไร! เมื่อเหตุผลพร้อมแล้วที่จะไม่ทำ เราต้องไม่ทำ เมื่อเหตุผลพร้อมแล้วที่จะทำ ต้องทำลงไป เป็นก็เป็น ตายก็ตาย! นี่คือนักธรรมะแท้ อยากริเลสก็ไปไม่พ่นมือ ต้องตายในเงื้อมมือไม่วันใดเวลาหนึ่งแน่นอน

ทำไมโลกเขาทำได้ ทำไมเราทำไม่ได้ โลกเขาทำไม่ตาย ทำไมเราทำจะตาย ตายก็ให้ตาย ป่าช้ามีทุกหนทุกแห่งไม่ต้องเป็นกังวลกับความเป็นความตาย ขอให้ทำสิ่งที่ถูกต้องดีงามอย่างสนใจเถอะ ถ้าทำอย่างนั้นบ้างกิเลสมันก็หมอบและต้องได้ผล ไม่มีอะไรมีอำนาจเหนือธรรมของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นเครื่องแก้และปราบปรามกิเลส เพราะกิเลสทุกประเภทกลัวธรรมเท่านั้น ใช้อื่นกิเลสไม่ยอมและไม่กลัว ยิ่งความคล้อยตามด้วยแล้ว กิเลสยิ่งร้องเพลงรื่นเริงสนุกสนานอยู่บนหัวใจ ไม่มีวันจบเพลงเลยนั่นแล

ขณะที่ฟังเทศน์นี้จิตมีความสงบจิตอยู่กับตัว ถ้าจิตอยู่กับตัว เวลาฟังท่านอธิบายก็เข้าอกเข้าใจไปโดยลำดับๆ ให้จิตอยู่กับตัวนั้นแหละถูกต้อง ในการฟังเทศน์ไม่จำเป็นต้องส่งใจออกมาข้างนอก ให้อยู่กับตัว กระแสธรรมจะเข้าไปสัมผัสกับความรู้คือใจ เมื่อสัมผัสกันเรื่อยๆ จิตจะได้รับความสงบในขณะที่ฟัง เมื่อจิตสงบแล้วความสุขนั้นเกิดขึ้นเอง ที่ความสุขไม่เกิดความสุขไม่มีเพราะจิตไม่สงบ จิตยุ่งอยู่ตลอดเวลา ก่อกวนตนเอง อยู่ไม่หยุด ความทุกข์ก็มีเรื่อยๆ นะซี เพราะป้อนเหตุให้เรื่อยๆ ท่านจึงว่า

"การฟังธรรมมีผล ๕ ประการ ประการสุดท้ายคือจิตผู้ฟังยอมผ่อนไส" จิตจะผ่อนไสได้จิตจะต้องอยู่กับตัว รับสัมผัสกระแสแห่งธรรมที่ท่านแสดงไปโดยลำดับไม่ให้ขาดวรรคขาดตอน ตั้งความรู้ไว้เท่านั้นแหละ ไม่ต้องไปเสียดายอะไรกับสิ่งภายนอก ไม่ต้องไปวุ่นวายกับสิ่งใด ที่เราเคยรู้เคยคิดเคยปรุงเคยเห็นมาแล้ว ไม่เห็นเกิดประโยชน์!

คราวนี้เราต้องการให้รู้ให้เห็นให้เข้าใจในอรรถในธรรม จึงให้ธรรมเหล่านั้นสัมผัสจิตใจ เพราะใจถูกสิ่งอื่นมาสัมผัสเสียมากมายจนใจไม่เป็นใจของตน มันเป็นใจ

กิเลสตัณหาอาสวะ หรือเป็นใจเปรตใจผีอะไรไปก็ไม่รู้ละ ใจเป็นนรกอเวจีไปหมดเพราะสิ่งไม่เป็นท่าเข้ามาก่อกรรมวุ่นวาย เวลานี้ให้จิตเป็นภพสำหรับรับกรรม ตั้งหน้าตั้งตาฟังโดยเฉพาะ จิตก็สงบ เมื่อสงบแล้วก็เย็น พอจิตเย็นเท่านั้นแหละก็สบายไปเองคนเรา! เราหาความสบายไม่ใช่เหรอ? เราไม่หาความทุกข์!

นี่แหละจุดแห่งความสบายอยู่ที่ตรงนี้ ให้พยายามระงับจิต อย่าปล่อยให้คิดมากเกินไป ความคิดมากเกินไปไม่ใช่ของดี คิดมาก ๆ ไปจนจะเป็นบ้าก็มี เพราะเหตุไร? เพราะสิ่งที่ไม่ดีนั้นแหละจิตชอบคิด จิตชอบไปเกี่ยวข้องกับพัวพัน ยิ่งความโกรธแค้นจิตยิ่งติดยิ่งชอบคิด ก็ยิ่งเพิ่มความร้อนให้จิตใจมากขึ้นโดยลำดับไม่มีประมาณ ตั้งตัวไว้ไม่ได้ ฉะนั้นต้องหักห้ามด้วยการฝืนใจ ใจจะขาดก็ให้ขาดไป จิตเป็นสมบัติของเราทำไมเราจะบังคับไม่ได้ และจะมอบให้ใครเป็นคนบังคับให้เรา? ใครเป็นคนรับผิดชอบในจิตของเรา? เราเองเท่านั้นเป็นผู้รับผิดชอบ

จงทุ่มกำลังลงไปไม่ทอดยจิตจะยอมจำนนเอง แล้วสงบตัวลง เห็นผลละที่นี้! ว่า "อ้อ! ผลแห่งการบังคับจิตเป็นอย่างนี้หรือ!" ต่อไปก็มีแก้ไข หรือเกิดความกล้าหาญที่จะบังคับกรรมตนเอง สุดท้ายจิตก็เป็นสมบัติอันมีค่าขึ้นมาเป็นลำดับ ๆ อยู่ไหนก็สบาย และมีความยับยั้งตั้งตัวได้ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยสติปัญญาซึ่งเคยได้บำเพ็ญมาและเคยได้หลักได้เกณฑ์มาแล้ว

นี่คือการปฏิบัติตนตามหลักศาสนา ความอดความทนต่อหลักศาสนา การพร่ำสอนตามหลักศาสนาดีกว่าการพร่ำสอนใครทั้งนั้น ยิ่งผู้ที่สอนตนดีแล้ว พูดให้คนอื่นฟังหรือสั่งสอนก็จับใจเพราะและเชื่อถือไม่จืดจาง

ถ้าตนยังเหลวไหลพูดออกไปก็ไม่มีรสชาติแก่ผู้ฟัง ถึงแม้จะนำคำสอนของพระพุทธเจ้าไปพูดเป็นตุ้ ๆ หีบ ๆ มันก็ไม่น่าฟัง มันมีลักษณะ จืด ๆ ชืด ๆ ราวกับอาหารไม่มีรสอร่อยนั่นแล ถ้าจิตใจเข้มแข็ง ความรู้สึกอยู่ภายในก็มั่นคง ใจมีพลังธรรมการแสดงออกก็มีรสชาติดี จับใจซาบซึ้ง เพราะธรรมออกไปจากใจที่เป็นตัวการสำคัญ ซึ่งบรรจุไว้แล้วหรือบรรจุเต็มแล้ว

จึงขอให้พยายามรักษาจิตใจให้มีสารคุณปรากฏเด่นชัดขึ้นโดยลำดับ ๆ จากการปฏิบัติ มีจิตตภาวนาเป็นต้น อย่าเห็นว่าเป็นกิจนอกประเด็นหรือเป็นกิจพิเศษนอกจากความสำคัญไปเสีย การภาวนานั้นแหละคือเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตจิตใจของเรา มีธรรมนี้แหละเป็นสำคัญมากกว่าสิ่งอื่นใด นอกนั้นก็เพียงปริยาย อาศัยกันไปชั่วคราวชั่วคราวแล้วก็พลัดพรากจากกันไปทั้งเขาทั้งเรา จะหาความจริงถาวรไม่ได้ ทัวทั้งแดนโลกธาตุอันเป็นสมมุติมั่นเป็นอย่างเดียวกัน จึงขอยุติเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

จิตวุ่นวาย

คนที่มีนิสัยวาสนาพร้อมแล้ว คือจำพวก "อุคฆฏิตัญญู" เช่นพระยสกุลบบุตร และพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ เป็นต้น นี่คือท่านผู้ที่เป็น "อุคฆฏิตัญญู" ซึ่งคอยจะรู้ จะเข้าใจในธรรม และบรรลุมรรคผลนิพพานได้อย่างรวดเร็วกว่าทุกๆ จำพวกที่เป็น เวไนยชน ที่ควรจะรู้หรือบรรลุธรรมตามศาสนธรรม

พระยสกุลบบุตร อยู่ในบ้านอยู่ไม่ได้ เมื่อถึงกาลแล้วบอกว่า "วุ่นวายๆ, ชัดข้องๆ" จนถึงกับออกจากบ้านหนีไปในเวลาเช้าตรู่ โดยไม่มีจุดหมายปลายทางว่าจะกลับมาอยู่ บ้านอีกหรือไม่กลับ เพราะความชัดข้องวุ่นวายภายในใจ พอดีไปพบพระพุทธเจ้าซึ่ง กำลังทรงจกรมอยู่ข้างทางที่พระยสกุลบบุตรเดินผ่านไป พระองค์จึงรับสั่งว่า "มาที่นี่ ที่นี้ ไม่ยุ่งไม่วุ่นวาย ที่นี้ไม่ชัดข้อง ที่นี้แสนสบาย เธอจงเข้ามาหาเราที่นี่"

พระยสกุลบบุตรเข้าไป ก็ประทานพระโอวาท จนสำเร็จมรรคผลขึ้นในขณะนั้น อย่างรวดเร็ว

ถ้าอย่างนี้ก็เหมือนง่าย ๆ ง่ายนิดเดียว และง่ายจนอาจลืมความทุกข์ความลำบาก ของผู้เป็นศาสดา ซึ่งได้สลบไสลไปถึงสามครั้ง ก่อนได้ตรัสรู้ธรรมนำมาสอนโลกที่มี นิสัยมักง่ายเป็นเจ้าเรือน พระยสกุลบบุตรนั้นเหมือนกับคนเป็นโรคซึ่งคอยรับยาอยู่แล้ว ยาที่พร้อมที่จะยังโรคให้หายอยู่ด้วย พอรับประทานยาเข้าไป โรคก็หายวันหายคืนและ ระงับดับไปโดยลำดับจนหายขาด ไม่ยากอะไรเลย! ถ้าเป็นอย่างนี้หมอก็ไม่ต้องเรียน มากมายนัก คนไข้ก็ไม่ต้องเป็นทุกข์เดือดร้อนและทรมานไปนาน พอเป็นขึ้นหมอให้รับ ประทานยาก็หายไปเลย

นี่ถ้าเราพูดขึ้นง่ายก็เป็นอย่างนี้ แต่พึงทราบในหลายแง่ของโรคที่เกิดและฝังกาย ฝังใจในมวลสัตว์ ว่ามีประเภทต่างๆ กัน ทั้งรักษายากทั้งรักษาง่าย เพราะมิใช่โรคหวัด แต่อย่างเดียว พอจะนัดยาแล้วก็หายไปเลยอย่างนั้น

อีกชั้นหนึ่งก็หนักลงไปกว่านี้ หนักลงไปเป็นชั้นๆ จนถึงขนาดที่กิเลสไม่ฟัง เสียงธรรม โรคไม่ฟังยา ธรรมจะดี ยาจะดีวิเศษวิโส พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ และ หมอ จะมีความรู้ดีเชี่ยวชาญฉลาดขนาดไหน มันก็เข้ากันไม่ได้กับกิเลสและโรคชนิดไม่ รับยารับธรรม สุดท้ายก็ต้องปล่อยไปตามบุญตามกรรมไม่มีใครช่วยไว้ได้ นอกจาก "กุ สลา ธมฺมา" ที่เชื่อถือกันว่ารับได้ทั้งคนตายคนเป็นไม่เลือกหน้า จนพระที่มุ่งต่อ

"ธรรมาภิสมัย" ยุ่งแทบเป็นแทบตายเพราะหาเวลาบำเพ็ญ ไม่ยุ่งกับ กุสลา ธมฺมา มาติกาบังสกุล แทบเป็นลมตาย

จิตของสัตว์โลกที่มีกิเลสเครื่องวุ่นวายสับสน ก็มักเป็นกันอย่างนี้แต่ไหนแต่ไรมาตำหนิกันไม่ลง เพราะต่างคนต่างมี

โรคที่คอยรับยาคือธรรมอยู่แล้ว เช่นประเภท "อุคฆฏิตัญญู" ถัดลงมาคือ "วิปจิตัญญู" และถัดลงมาประเภท "เนยยะ" ที่พอแนะนำสั่งสอนหรือพอจุดลากันไปได้ ตั้งเราทั้งหลายที่ได้พากันอุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายด้วยวิธีต่างๆ หลายครั้งหลายหน บำเพ็ญและฟังการอบรมซ้ำๆ ซากๆ ไม่ลดละท้อถอย ธรรมก็ค่อยๆ หยั่งเข้าถึงใจ ๑ เมื่อรับธรรมด้วยการปฏิบัติบำเพ็ญไม่หยุดไม่ถอย ธรรมก็เข้าถึงใจและหล่อเลี้ยงใจให้ชุ่มชื้นเบิกบานด้วยคุณธรรมในอิริยาบถต่างๆ กิเลสทั้งหลายภายในใจที่เคยหนาแน่น ก็ค่อยๆ จางออกไป เบาบางลงไป ใจค่อยติดตัวขึ้นสู่ธรรม นำความสุขเข้าไปหล่อเลี้ยงน้ำใจไม่ขาดสาย ราวกับน้ำซบน้ำซึมไหลรินเย็นฉ่ำอยู่ตลอดเวลา ความหวังทั้งหลายก็ค่อยเต็มตื่นขึ้นมาเรื่อยๆ

ความจริงธรรมมีมากเพียงไร อำนาจใจก็มีมาก กิเลสก็มีอำนาจน้อยลง ถ้าธรรมไม่มีเลย กิเลสก็มีอำนาจเต็มที่ อยากรแสดงอำนาจอย่างไรก็แสดงออกมาอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ความเดือดร้อนจึงมีมาก เพราะกิเลสมีมากและมีอำนาจมาก ก่อความเดือดร้อนให้แก่โลกได้มาก เมื่อธรรมแทรกซึมเข้าถึงใจมากน้อย กิเลสก็ค่อยอ่อนกำลังลงไป ธรรมก็มีอำนาจมากขึ้นไปโดยลำดับ ๑

ฉะนั้นการปฏิบัติธรรมจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะพยายามให้ธรรมเข้าสู่ใจอย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะอยู่ในสถานที่ใด ๆ ควรมีธรรมเป็นสรณะ เป็นที่ยึดเหนี่ยวใจอยู่เสมอ เพราะกิเลสไม่ได้มีกาล ไม่มีสถานที่ เวล่ำเวลา อดีต อนาคต ไม่ขึ้นอยู่กับสิ่งใดทั้งสิ้น แต่ขึ้นอยู่กับการผลิตการกระทำของมันเท่านั้น อยู่ไหนกิเลสก็สร้างตัวให้เป็นปีกแผ่นมันคงบนหัวใจของสัตว์โลกไม่เว้นวันเวลาเลย กิเลสจึงไม่มีขาดแคลนบนหัวใจสัตว์แต่ไหนแต่ไรมา

ถ้าเราไม่ระมัดระวังตัว มันต้องผลิตผลออกมาเรื่อยๆ ให้ได้รับความทุกข์ความลำบากไม่มีสิ้นสุดจุดหมายปลายทางเลย ความหวังในสิ่งที่พึงใจของสัตว์โลก ก็มีแต่นับวันเลือนรางหายไป เพราะกิเลสที่ตนผลิตขึ้นลบล้างไปเสียหมด

การสั่งสมธรรม การประพฤติปฏิบัติธรรม ซึ่งเป็นคู่แข่งหรือเครื่องปราบปราม กิเลส จึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเราผู้มีความหวังประจำใจ และต้องการความสงบร่มเย็นเป็นมิ่งขวัญของใจ ตลอดหน้าที่การงานที่เป็นไปเพื่อความราบรื่นดีงามสม่ำเสมอและผลที่พึงพอใจ ต้องอาศัยการอบรมการประพฤติปฏิบัติทางด้านศีลธรรม เมื่อธรรมเข้าสู่

จิตใจมากน้อย ใจก็ค่อยๆ เกิดความขี้มึนแหม่มแจ่มใส มีรัศมีแพรวพราว เพราะมีความสงบร่มเย็นภายในตัวเป็นพื้นฐานแห่งธรรม พร้อมกับเห็นคุณค่าแห่งใจและคุณค่าแห่งความพากเพียรไปโดยลำดับ ธรรมเป็นสมบัติที่จำเป็นสำหรับผู้ต้องการความสุขความเจริญทั้งภายในและภายนอกโดยทั่วกัน จึงควรอบรมศีลธรรมให้มีขึ้นภายในจิตใจอย่าได้ลดละปล่อยวาง แม้จะยากแสนยาก ลำบากกายใจเพียงไร ก็ควรทำความดีเป็นคู่เคียงกันไป จะเป็นผู้สมหวังทั้งเบื้องหลังเบื้องหน้า ไม่ขาดทุนสูญดอกไปเปล่าจากความเป็นมนุษย์

ความยากลำบากเราไม่ต้องยึดมาเป็นอุปสรรค ที่เคยได้อธิบายมาหลายครั้งหลายหนแล้ว การแก้กิเลสจะไม่ยากได้อย่างไร เพราะกิเลสมันก่อตัวและแสนเหนียวแน่นมาแต่เมื่อไรไม่มีใครทราบได้เลย และไม่ทราบจนกระทั่งปฏิกายของมันเป็นคืออะไร โศตรแซ่ของกิเลสคืออะไร ไม่ทราบได้เลย ทราบได้แต่เพียงว่า มันเป็นโคตรแซ่ที่เหนียวแน่นแสนเอาเปรียบสัตว์โลกมาเป็นประจำ ไม่ยอมเสียเปรียบใครอย่างง่าย ๆ เลยแต่ไหนแต่ไรมาเท่านั้น ฉะนั้นจงพากันผูกอาฆาตมันให้ถึงใจทีเดียว

เราจะทำลายกิเลสซึ่งฝังรากฐานลงอย่างลึกทะลุชั่วหัวใจ จะทำลายเอาอย่างใจคิดใจหวัง ให้ง่ายอย่างปกอกกล้วยมันเป็นไปไม่ได้ เพราะกิเลสไม่ใช่กล้วยพอกที่จะปกอกแล้วเอามารับประทานเลยอย่างนั้นได้ ผู้ปฏิบัติธรรมจึงต้องเป็นผู้มีหลักใจแน่วหนามั่นคง มีความมุ่งมั่นเป็นต้น นี่คือนคนมีหลักใจหรือใจมีหลัก ใจหนักแน่น พุดง่าย ๆ มีเหตุมีผลประจำใจเสมอ เป็นเครื่องบังคับให้ใจดำเนินตาม หรือเดินตามเหตุผลที่พิจารณาเห็นว่าถูกต้องแล้วนั้น ๆ เมื่อใจดำเนินตามหลักของเหตุผลอยู่โดยสม่ำเสมอ ความเคยชินของใจก็มีด้วย สิ่งที่จะมาก่อกังวลใจให้ได้รับความทุกข์ความลำบาก ก็จะมีน้อยลงเป็นลำดับด้วย ไม่กำเร็บเสิบสานดังที่มันมีอำนาจสังหารโลกให้ย่อยยับทางจิตใจ และศีลธรรมอยู่ในท่ามกลางที่ใคร ๆ ก็ว่า "โลกเจริญ ๆ" อยู่เวลานี้แบบไม่ลืมหูลืมตาตั้งผู้เทศน์อยู่เวลานี้เองซึ่งกำลังมีดบอดเต็มที

นี่แหละที่ท่านสอนให้ไปอยู่ป่า หาที่สงบสงัดดังที่พระท่านอยู่กันเรื่อยมา เช่นพระในครั้งพุทธกาลมีจำนวนมากมายที่มุ่งต่อแดนพื้นทุกซ์ ได้ประพฤติกปฏิบัติตนด้วยวิธีที่ได้กล่าวมานี้ องค์กรนั้นสำเร็จมรรคผลอยู่ที่ป่านั้น องค์กรนี้บรรลुरुธรรมอยู่ที่ภูเขาภูกันเรื่อยมาโดยลำดับ ชาวของท่านมีแต่ชาวตีวิเศษวิโส บทชาวของเรามีแต่ความโลภโกรธหลงเต็มตัว แพบเคลื่อนย้ายตัวไปไม่ได้ เพราะมันหนักสิ่งเหล่านี้เหลือประมาณเกินกว่าจะหอบหามไปได้

ถ้าดูเผิน ๆ แบบคนขี้เกียจทั้งหลายสมัยจรวดดาวเทียม ก็เหมือนท่านล้างมือเปิบเอา ๆ ง่ายเหลือเชื่อ ของคนสมัยที่ไม่อยากเชื่อใคร นอกจากเชื่อตัวผู้เดียวที่กำลัง

จะพาลมลงเหวลึกทั้งเป็นๆ อยู่ทุกขณะไม่มีขอบเขตอยู่แล้ว แต่เหตุคือการบำเพ็ญของท่าน ท่านสละเป็นสละตายมาแทบทุกองค์ ไม่ว่าจะออกมาจากสกุลใดๆ เมื่อได้มุ่งหน้ามาประพฤติปฏิบัติธรรม ด้วยความเชื่อความเลื่อมใสต่อพระโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว ต้องเป็นผู้เปลี่ยนเครื่องแบบใหม่เสียทั้งหมด จริตนิสัยใจคอที่เคยเป็นอะไรบ้าง ซึ่งไม่ดีไม่งามมาแต่ก่อน ท่านพยายามสลัดปิดทั้งหมด เหลือแต่นิสัยดีประจำเพศความเป็นนักบวช ที่กล้าหาญต่อความเพียรเพื่อแดนพ้นทุกข์โดยถ่ายเดียว ท่านพยายามดำเนินตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเท่านั้น

เอ้า! หนักก็หนัก, เป็นก็เป็น, ตายก็ตาย, อดก็ยอมอด อิ่มก็ยอมรับว่าอิ่ม ขอให้ได้บำเพ็ญธรรมเพื่อความพ้นทุกข์สมความมุ่งหมายก็เป็นทีพอใจแล้ว สวาทท่านดำเนินอย่างนี้ แล้วก็ถ่ายทอดข้อปฏิบัติปฏิบัติพาเครื่องดำเนินอันดีงามนั้นมาจนถึงพวกเรา ซึ่งเป็นปฏิบัติที่ราบรื่นดีงามสม่าเสมอควรแก่บรรคผลนิพพาน และเป็นปฏิบัติที่สามารถแก้กิเลส ถอดถอนกิเลสทุกประเภทออกจากใจได้โดยสิ้นเชิงไม่สงสัย ไม่ว่าจะกาลใดสมัยใด เมื่อผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมที่พระองค์ทรงสอนไว้แล้ว ต้องได้ผลเป็นที่พอใจ โดยลำดับทุกยุคทุกสมัย เพราะ "สวาทชาตธรรม" ไม่ขึ้นกับโลกกับสมัย แต่ขึ้นกับความจริงอย่างเดียว

คำว่า "ที่นั่นวุ่นวาย ที่นั่นวุ่นวาย" จะหมายถึงอะไร? ถ้าไม่หมายถึงใจตัวก่อเหตุนี้เท่านั้นพาให้เป็นไปต่างหาก สถานที่เขาไม่ได้วุ่นวาย นอกจากใจเป็นผู้วุ่นวายแต่ผู้เดียว ดินฟ้าอากาศเขาไม่ได้ว่าเขาเป็นทุกข์เป็นร้อนและวุ่นวายอะไร ถ้าดูแบบนักปฏิบัติธรรมเพื่อธรรมอย่างจริงจัง จะเห็นแต่ใจดวงเดียวนี้เท่านั้นตื่นร่นวุ่นวายอยู่ตลอดเวลา ยิ่งกว่าทางจิ้งเหลนขาด (ทางจิ้งเหลนขาดมันดินริดๆ) สถานที่ใดก็เป็นสถานที่นั้น อยู่ตามสภาพของเขา ผู้ที่วุ่นวายก็คือหัวใจที่เต็มไปด้วยกิเลสเครื่องก่อกรวนให้วุ่นวายนั่นเอง ขึ้นชื่อว่า "กิเลส" แล้ว ทุกประเภทต้องทำคนและสัตว์ให้อยู่เป็นปกติสุขได้ยาก ต้องลูกลูกลูกจนกระวนกระวายสายส่ายไปตามความผลัดดันของมันมากน้อยอยู่นั่นเอง

ที่พระพุทธเจ้าท่านว่า "จงมาสู่สถานที่นี้ ที่นี้ไม่วุ่นวาย!" คือพระองค์ไม่วุ่นวาย พระองค์ได้ชำระความวุ่นวายหมดแล้ว บรรดาสิ่งที่ทำให้วุ่นวายภายในพระทัยไม่มีเหลือแล้ว สถานที่นี้จึงไม่วุ่นวายไม่ขัดข้อง

"ยสกุลบุตร" ถ้าพูดถึงชื่อ ก็ว่า "ยส" เข้ามานี้ ที่นี้ไม่วุ่นวาย ที่นี้ไม่ขัดข้อง ที่นี้ไม่เศร้าหมองขุ่นมัวไปด้วยตมด้วยโคลนคือกิเลสโสมมต่างๆ แต่ครั้งนั้นพระพุทธเจ้าจะทรงทราบชื่อทราบนามของเขาหรือไม่ก็ตาม ก็หมายเอาผู้นั้นนั่นแหละ เมื่อเราทราบชื่อของท่านแล้วก็ถือเอาความว่า สถานที่นั้นก็คือสถานที่บำเพ็ญเพื่อความไม่วุ่นวายนั่นเอง

สถานที่ที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่เวลานั้น ก็เป็นสถานที่ที่ฆ่ากิเลส ทำลายกิเลสทั้งหมด ไม่ใช่เป็นที่สั่งสมกิเลส เป็นสถานที่ไม่วุ่นวายกับอะไรรวดราข้าศึกเครื่องก่อกวน จึงทรงเรียกพระยสเข้ามาว่า

“มาที่นี่ ที่นี่ไม่ยุ่งเหยิง ที่นี่ไม่วุ่นวาย ที่นี่ไม่เดือดร้อน” ที่นี่เป็นที่อบรมสั่งสอนธรรมเพื่อแก้ความเดือดร้อนวุ่นวายภายในใจโดยตรง จนยสกุศลบุตรได้บรรลุธรรมเป็นที่พอใจในที่นั้น

ที่นั่นควรเป็นเครื่องระลึก ให้เราทั้งหลายได้คิดถึงเรื่องความวุ่นวายว่า มันอยู่ในสถานที่ใดกันแน่? ถ้าไม่อยู่ในหัวใจนี้ไม่มีในที่อื่นใด เมื่อความวุ่นวายที่ก่อกวนอยู่ภายในใจระงับดับลงไปแล้ว ด้วยความประพฤติปฏิบัติธรรมในสถานที่อันเหมาะสม ความสงบเย็นใจก็เกิดขึ้น ไปที่ใดอยู่ที่ใดก็ไม่วุ่นวาย เมื่อหัวใจไม่วุ่นวายเสียอย่างเดียว อยู่ที่ไหนก็อยู่เถอะไม่วุ่นวายทั้งสิ้น สบายไปหมด! จะอดบ้างอึดบ้างก็สบาย เพราะใจอึดธรรม ไม่หิวโหยในอารมณ์เครื่องก่อกวนให้วุ่นวาย เราสังเกตดูเผิน ๆ ก็พอทราบได้ ด้วยอาการที่แสดงออกของสัตว์และบุคคล ในเวลาที่มีความทุกข์เข้าทับถมมากน้อย เฉพาะอย่างยิ่งขณะจะตายสัตว์จะดิ้นรน คนจะอยู่เป็นปกติสุขไม่ได้ ต้องกระวนกระวายทั้งเนื้อทั้งตัว จนไม่มีสติประคองใจ กระทั่งตายไป

ฉะนั้นจึงมีใจดวงเดียวเป็นตัวก่อเหตุให้เกิดความวุ่นวาย แต่ใจนั้นมีสิ่งที่พาให้ก่อเหตุ ไม่ใช่เฉพาะใจเฉย ๆ จะก่อเหตุขึ้นมาอย่างตื้อ ๆ สิ่งที่แทรกสิงอยู่นั้นคือสิ่งวุ่นวายหรือตัววุ่นวาย เมื่อเข้าไปสิงในจิตใจของผู้ใด ผู้นั้นก็ต้องวุ่นวายไปด้วยมัน การแก้กิเลสคือธรรมชาติที่ทำให้วุ่นวายนี้ จึงแก้ลงที่ใจด้วยข้อปฏิบัติ เช่น ท่านสอนให้กำหนด “พุทโธ, ัมโม, สังโฆ” เป็นเครื่องบริกรรม หรือกำหนด “อานาปานสติ” เป็นอารมณ์ เพื่อใจได้รับความสงบระงับในขั้นเริ่มแรก ซึ่งเป็นธรรมเครื่องระงับความวุ่นวาย ต่อไปก็ตามดูใจว่ามันวุ่นวายกับเรื่องอะไร? นี่คือขั้นเริ่มแรกที่ปัญญาจะเริ่มออกก้าวเดินเพื่อค้นหาสาเหตุ คือตัวกิเลสที่ทำให้ใจวุ่นวายไม่หยุดหย่อน จนกว่าจะรู้เรื่องของมันไปโดยลำดับ ไม่ยอมถอยทัพกลับไปแพ้ข้าศึก ตัวแทรกซึมก่อกวนที่แอบซ่อนอยู่ภายในจิต

เช่นใจวุ่นวายกับเรื่องรูป รส กลิ่น เสียง เครื่องสัมผัส ซึ่งเข้าใจว่าอันนั้นดี อันนี้ชั่ว อันนั้นเป็นอย่างนั้น อันนี้เป็นอย่างนี้ ด้วยความสำคัญต่าง ๆ ปัญญา พิจารณาคลี่คลายดูให้เห็นตามความเป็นจริงในสิ่งนั้น ๆ แล้วย้อนเข้ามาดูจิตใจผู้มีความสำคัญมันหมายในสิ่งนั้น ๆ ว่าเป็นนั่นเป็นนี่ จนเกิดความวุ่นวายขึ้นภายในตัว ให้เห็นชัดเจน

ทั้งภายในภายนอก ใจก็สงบระงับลงไปได้ เป็นอรรดเป็นธรรม พอมีที่ผ่อนคลายหาย ทุกข์ไปได้ไม่รุนแรง

การแก้ความวุ่นวายแก้ตรงที่ความวุ่นวายมีอยู่ คือใจนี้เอง แก้ไม่หยุดไม่ถอย ใจจะฝืนเราไปที่ไหน จะต้องสงบระงับความกำเริบลงจนได้ไม่เห็นอธรรมเครื่องฝึกกรรมทานไปได้ ปรารถน์ท่านเคยฝึกกรรมทานจนเห็นผลมาแล้ว จึงได้นำอุบายวิธีนั้นๆ มาสอนสัตว์โลกเช่นพวกเรา ชาวปฏิบัติธรรมทางใจ

อย่าลืม! อย่าหนีจากจุดนี้! "วิภูจักร" ก็คือจิต เรื่องเกิดเรื่องตาย เรื่องทุกข์ลำบากทั้งหมด คือจิตเป็นสำคัญ เอา! เอาลงที่นี้เลย! ตัวนี้เป็นตัวก่อเหตุ คำว่า "คือจิตนี้" ก็คือกิเลสมีอยู่ในจิตนั่นเอง จิตยังสำรอกปกอกกิเลสออกไม่ได้หมด จึงต้องมีเรื่องไม่พึงปรารถนาเกิดขึ้นภายในจิตอยู่เสมอ ทั้งๆ ที่ไม่ต้องการให้มันเกิดแต่มันก็เกิด เพราะธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้น ทางเดินของมันอยู่ที่นั่น จึงลบล้างไม่ได้ด้วยความสำคัญ ด้วยความต้องการเฉยๆ

แต่ต้องลบล้างด้วยการปฏิบัติ กำจัดสิ่งนั้นๆ ด้วยเหตุผลที่ควร ได้แก่อรรดธรรมนี้แหละเป็นหลักใหญ่ เอา! บำเพ็ญลงไป คำว่า "อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ" "ตนเป็นที่พึ่งของตน" ดังที่เคยแสดงแล้ว ให้เด่นภายในใจและความสามารถของเราเอง อย่าหวังพึ่งใครอื่นอันเป็นการอ่อนความสามารถไม่พิตตัวให้เข้มแข็ง ดังธรรมท่านสอน

มนุษย์เราเกิดมาชอบอาศัยผู้อื่นอยู่เป็นนิสัย อะไรๆ ต้องพึ่งผู้อื่น อาศัยผู้อื่น ตั้งแต่เล็กจนโต ราวกับไม่มีแข่งมีขามีไม่มีมีมีเท่า ไม่มีสติปัญญาใดๆ เลย มีแต่ปากกับท้อง เวลาเข้าจนตรอกจนมุมไม่มีผู้อาศัยจะไม่จมไปละหรือ? ฉะนั้นเราเป็นนักปฏิบัติธรรม ต้องหัดพึ่งตัวเองตามหลักธรรมที่สอนไว้ จะเป็นผู้ไม่จนมุมในเวลาจำเป็น พยายามสร้าง "อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ" ขึ้นในตัว สติไม่มีพยายามสร้างให้มี ปัญญาไม่มีพยายามสร้างให้มี ความซื่อเกียจพยายามปราบปรามมันลงไปให้สิ้นซาก อย่าให้มากิดขวางลงใจอีกต่อไป ความขยันผลิดขึ้นมาจากความมีเหตุมีผล เมื่อมีเหตุมีผลความขยันมันเกิดขึ้นได้เอง

ความซื่อเกียจซึ่คร้านนี้ เราเคยได้เงินหมื่นเงินแสนเงินล้านจากมันบ้างไหม? ถ้าเราสร้างโลกด้วยความซื่อเกียจ จะเป็นคนมั่งมีได้ไหม? ความโง่มันจะทำให้คนฉลาดแหลมคมได้ไหม? คนโง่จะทำอะไรให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความน่าชมมีไหม? ความโง่ ความซื่อเกียจอ่อนแอนำหน้า ทำอะไรทันเขาไหม? ความโง่ ความซื่อเกียจ เมื่อได้เข้าเป็นอันเดียวกันแล้วทำอะไรไม่สำเร็จ ที่สำเร็จของมันคือบนหมอน "ก่อนแล้วนิน กินแล้ว

นอน!" อยู่นั่นแล นี่แหละโทษของมันเป็นอย่างนี้ แต่คุณของมันยังมองไม่เห็น อาจเป็นเพราะชีวิตาเรียนน้อยจึงไม่อาจรู้เท่าทันมัน จึงขอมอบให้ผู้เรียนมากนำไปวินิจฉัยเอง จะเหมาะสมกว่า

ที่ต้องการเห็นอรรถเห็นธรรม เห็นความจริงของศาสนธรรมซึ่งมีอยู่ภายในใจเรา ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนไว้ เราจะทำวิธีไหน? จะนำความซึ่เกียดซึ่คร้านนี้เข้ามาเป็นผู้นำทางหรือ? หรือจะเอาความโง่เข้ามาเป็นเครื่องบุกเบิกทาง นอกจากมันจะเพิ่มความซึ่เกียดและความโง่ขึ้นอีก หอะไรเป็นชั้นเป็นอันบังไม่ได้เท่านั้น ไม่มีอย่างอื่นจะเป็นสารคุณของทั้งสองสิ่งนี้

เพราะฉะนั้นสิ่งใดที่จะแก้ทั้งสองนี้ได้ จะต้องพยายามผลิตสิ่งนั้นขึ้นมา ความฉลาดผลิตได้ ความพยายามคิดอ่านไตร่ตรองอยู่เสมอ เป็นสิ่งที่ผลิตได้ทำไม่ได้ที่สุด วิสัยมนุษย์เรา ที่แรกต้องพยายามพาคิดพาค้นไปก่อนเพราะยังไม่เห็นผล ก็ยังไม่มีการกำลังใจดูดีในงานคิดค้นไตร่ตรองเป็นธรรมดา จนกว่าผลปรากฏขึ้นมาแล้ว เรื่องความอุตสาหะพยายาม ความบึกบึน ความเชื่อความเลื่อมใส ความดูดีภายในจิต จะเป็นไปเอง เพราะผลเป็นเครื่องดึงดูดให้เป็นไป

จงนำสติปัญญาแก้สิ่งที่นี้ กิเลสมันอยู่ที่ใจ อย่าไปคาดไปหมายที่โน่นที่นี้ เป็นความผิดทั้งนั้น กิเลสตัวพาเป็นพาคราดพาหมายเราไม่ดูมัน คาดว่าที่นั่นจะดี ที่นี้จะดี ที่นั่นจะเป็นสุข ที่นี้จะสบาย ล้วนแต่มันหลอกเรา เมื่อไปแล้วก็อย่างว่านั่นเอง เพราะ "ตัวนี้" มันร้อน ไปไหนๆ ก็ต้องร้อน ตัวนี้มันทุกข์ ไปไหนๆ ก็ทุกข์ ถ้าไม่ดูตัวมันก่อน ทุกข์ก่อเหตุก่อความวุ่นวายอยู่เสมอภายในใจนี้ จะไม่เห็นที่จุดแหวะ จะไม่เห็นที่แก้ไข จะไม่เห็นที่ระงับดับมันลงไปได้เลย ความสงบสุขความเย็นใจจะไม่ปรากฏ ถ้าไม่ระงับดับลงที่นี้ ด้วยการพิจารณาที่นี้ แก้มันที่ตรงนี้

มันร้อนที่จุดไหนกำหนดดูที่มันร้อนนั้น มันวุ่นวายที่ตรงไหนกำหนดดูที่มันวุ่นวายนั้น ตั้งสติจ่อเข้าไป! ที่ตรงนั้น ให้เห็นความจริงและความวุ่นวายนี้ว่า มันเกิดขึ้นมาจากอะไร? ความทุกข์เกิดขึ้นมาจากอะไร? อะไรเป็นสาเหตุให้เกิดทุกข์ ค้นมันลงไปที่จิตนั้น ทุกข์นั้นมันเป็นสนามรบด้วยดีแล้วนี้ ความทุกข์เกิดขึ้นก็เอาความทุกข์เป็นเป้าหมาย กำหนดลงไป หาเหตุมันเกิดขึ้นมาจากอะไร ค้นคว้ามันอยู่ที่ตรงนั้น ค้นมันที่ตรงนั้น ความวุ่นวายกับความทุกข์มันเกี่ยวพันกันอยู่ มันเกิดขึ้นมาจากอะไร เกิดมาจากความสำคัญมันหมายนั้นแลไม่ใช่เกิดจากอื่น ว่าอันนั้นเป็นนั่น อันนี้เป็นอย่างนี้ ทั้งๆ ที่มันไม่เป็น จิตไปสำคัญเอาเองแล้วหลงความสำคัญของตัว ก็โทษทุกข์ขึ้นมาเผาผลาญ

เองให้ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อน มีเท่านี้ เรื่องสำคัญอยู่ที่ตรงนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ย่อนจิตเข้ามาดูที่จุดนี้

เอ้า! เป็นก็ให้รู้ ตายก็ให้รู้ ให้เห็นความจริงกับสิ่งที่ปรากฏอยู่ในเวลานี้ มันทุกข์แค่ไหนให้ดูตัวทุกข์ แต่ก่อนมันยังไม่เกิด ทำไมมาเกิดในขณะนี้ แล้วมันเกิดขึ้นมาจากอะไร ตัวทุกข์มันเป็น "ทุกข์" อยู่แล้วนี่ และเป็นตัว "อนิจจัง อนตตา" อยู่แล้วนี่ ดูให้ชัดด้วยปัญญาจริงๆ นี่แหละเป็นหินลับปัญญา กำหนดพิจารณาสิ่งที่จุดนั้น แล้วความเปลี่ยนแปลงของมันจะแสดงให้เห็น เมื่อสติจดจ่ออยู่ที่ตรงนั้น ไม่ยอมให้จิตคิดไปทางอื่น ซึ่งเป็นการเพิ่มกิเลสขึ้นมาอีก ไม่มีสิ้นสุดยุติลงได้สักที

จงดูเฉพาะจิตที่ว่ามันเป็นทุกข์นั้นด้วยปัญญา ด้วยสติ ใคร่ครวญด้วยความละเอียดถี่ถ้วน นี่แหละชื่อว่าพิจารณาถูกต้อง และเป็นทางระงับดับทุกข์ลงได้โดยไม่ต้องสงสัย ปรารถนาท่านดับทุกข์ท่านดับที่นี้ ผู้มีสติปัญญาท่านดับกันที่นี้ ตรงนี้แหละคือสถานที่ทำความเพียรให้เกิดปัญญา ไม่ต้องไปปรารถนาว่า ให้ทุกข์นี้ดับไปเสีย ไม่ต้องไปตั้งความอยากให้ทุกข์มันดับ ความอยากนี้เป็นสิ่งก่อกวนและเป็นสมุทัย จะเพิ่มทุกข์ขึ้นมาเมื่อมันไม่ดับอย่างใจหมาย เพราะฉะนั้นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมกับสิ่งที่ปรากฏอยู่คือความทุกข์เวลานี้ ก็คือการกำหนดให้รู้เรื่องราวรู้ราวของความทุกข์ว่าเกิดขึ้นมาจากอะไร จะเห็นความจริงทั้งทุกข์ด้วย จะเห็นความจริงทั้งสิ่งที่ทำให้เกิดทุกข์ด้วยปัญญา นี่แหละเป็นอุบายที่จะยุติความทุกข์ได้ และเป็นอุบายที่จะระงับดับทุกข์ลงได้โดยไม่ต้องสงสัย มีจุดนี้เป็นจุดสำคัญ

ไม่ต้องไปปรารถนา ไม่ต้องไปหมาย มันจะเพิ่มทุกข์ ต้องการแต่ความจริง ให้รู้ความจริง ดูความจริงให้เห็น เมื่อทุกข์ไม่ดับมันจะตายไปด้วยกันก็ให้รู้ "มันจะไปไหนวะ?" เอายังงี้เลย เอาลงให้เด็ดถึงคราวเด็ด จิตไม่ตายไม่ต้องกลัว! เอ้า! พิจารณาในสนามรบนี้ ระหว่างชั้นธัมกับจิตนี้เป็นสนามรบของสติปัญญากับกิเลสที่ต่อสู้กัน สติปัญญา กิเลส นั้นเป็นอันหนึ่ง ชั้นธัมเป็นอันหนึ่ง มันเป็นคนละอย่างกันตามความจริง

ถ้าชั้นธัมไม่ปกติจะเป็นชั้นธัมใดก็ตาม จิตต้องกระเทือน ถ้าสติปัญญาไม่ทันจิตต้องกระเทือนและทุกข์ร้อนไปด้วย เพราะตามปกติจิตแล้ว ต้องยึดถือชั้นธัมเหล่านี้ว่าเป็นตนอย่างฝังใจ เพราะอะไร? เพราะกิเลสพาให้ฝัง การพิจารณาสิ่งเหล่านี้โดยแยกส่วนแบ่งส่วนออกไป ย่อมเป็นการถอดถอนกิเลส คือความสำคัญนั้นๆ ให้เบาบางลง จนกระทั่งความสำคัญเหล่านี้หมดไป คำว่า "นั่นเป็นเรา,นี่เป็นเรา" ก็หมดไปไม่ต้องบังคับ แต่มันหมดไปด้วยการพิจารณา นี่แหละที่ว่า "ปัญญาตัดขาด ตัดขาดอย่างนี้เอง"

กรุณาฟังให้ตั้งใจ เพราะเทศน์อย่างเต็มภูมิแบบถึงใจ ที่ได้ปฏิบัติหรือสู้รบกับสิ่งเหล่านี้ ชนิดเอาชีวิตเข้าประกันความเป็นความตาย ไม่อาลัยเสียตายชีวิตมาแล้ว จงตัดความสำคัญว่า “นั่นเป็นเรา นี่เป็นของเรา” ออกให้ได้ เพราะทุกข์จะพาให้จม ยิ่งว่าเป็นเราเป็นของเรายู้อีกหรือ? ยึดเอาทำไม ทุกข์นั้นเป็นเหมือนไฟ ยิ่งว่าเป็นเราและนำมาเผาเราทำไมกัน ความร้อนก็รู้ว่าร้อน ความทุกข์ก็รู้ว่าทุกข์ ยังจะกวาดเข้ามาเผาเจ้าของเข้าไปอีกหรือ ทุกข์ก็ให้รู้ว่ามันเป็นทุกข์ กำหนดดูตรงที่ว่ามันทุกข์ด้วยปัญญา นั่นเป็นความถูกต้องที่สุดแล้ว อย่าไปลูบคลำ หาขวากหาหนามมาทิ่มแทงหัวใจเพิ่มเข้าอีก ถ้าไม่อยากจมไปกับกองทุกข์ไม่มีวันโผล่ขึ้นมาได้นะ

เอ้า ทุกข์ตั้งอยู่ก็ให้รู้ว่าทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์เกิดขึ้นขณะนี้ ตั้งอยู่ขณะนี้ แล้วมันจะดับไปขณะต่อไปนั้น ก็ควรจะรู้เห็นตามความเคลื่อนไหวของมัน แต่จิตทำไมไม่เห็นมันเกิดมันดับ จิตกับทุกข์มันเป็นผู้เดียวกันหรือ? ทุกข์เกิดทุกข์ดับ ทำไมไม่เห็นจิตดับไปด้วยกัน? นอกจากรู้ยู่ตลอดเวลาเท่านั้น ถ้ามีสติคอยดูจ้องดูมัน ฉะนั้นจงพิจารณาให้ชัดเจน เมื่อทุกข์ไม่ดับและมันจะตายไปด้วยกันก็ให้มันตายไป จิตยังไม้มันก็ไม่ตายแน่นอน ขอให้รู้ตามความจริงอันนี้เถิด อย่างกลัวทุกข์กลัวตายซึ่งเป็นสังขาร

นี่คือวิธีเผาผลาญกิเลสในหลักปัจจุบันธรรมตามทางของพระพุทธเจ้า ท่านสอนอย่างนี้ ท่านประพฤติปฏิบัติอย่างนี้ ท่านรู้เห็นมาอย่างนี้ ได้ผลมาอย่างนี้ ไม่เป็นอย่างอื่น เพราะกิเลสไม่เป็นอย่างอื่น คือเป็นกิเลสอยู่โดยดี และธรรมคือสติปัญญาก็สามารถแก้ได้จริงๆ ไม่สงสัย

การแก้กิเลสชนิดต่างๆ ด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ที่เราบ่าเพ็ญปฏิบัติอยู่เวลานี้ เป็นการกระทำที่ถูกต้อง และเหมาะสมแก่การแก้กิเลสทุกประเภทดังพระพุทธเจ้าพาดำเนินมา อยู่ที่ไหนก็ตามอย่าละกิจที่ควรแก้ไข ควรถอดถอน กิจที่ควรจงดอง กิจที่ควรสอดรู้ กิจที่ควรพยายามให้เข้าใจ อย่าผลอดตัวนอนใจว่ากิเลสจะตายไปเองโดยไม่ถูกฆ่าด้วยความเพียรทำต่างๆ เพราะกิเลสไม่ใช่หนูพอจะให้แมวช่วยกัดช่วยฆ่าได้ โดยเจ้าตัวไม่ต้องทำงาน

ส่วนอาการของจิตจะมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ ถ้ามีการชำระสะสางด้วยข้อปฏิบัติอยู่เสมอ แม้แต่สมาธิก็ยังคงเปลี่ยนแปลงสภาพไป จากความหยาบในเบื้องต้นจนเข้าสู่ความละเอียดขึ้นไปเรื่อย ๆ ฐานของจิตคือความแน่นหนามั่นคง ก็จะแน่นหนามั่นคงขึ้นไปเรื่อย ๆ ตามความละเอียดของสมาธิ

สติปัญญาเมื่อเรานำมาใช้อยู่เสมอ ก็จะค่อยมีกำลังขึ้นเรื่อย ๆ และรวดเร็วขึ้นโดยลำดับเพราะฝึกซ้อมอยู่เสมอ นี่แหละสิ่งที่จะทำให้ปราบปรามกิเลสคือสติกับปัญญา มีมากเพียงไรกิเลสยิ่งกล้ำมากขึ้น ถ้ามีน้อยกิเลสก็เหยียบย่ำทำลายจนแทบไม่

ปรากฏสติปัญญาเลย มีแต่นั่งเฝ้าทุกซอกอยู่เท่านั้น ปล่อยให้ทุกซอกมันเหยียบย่ำทำลายเอา และบ่นอยู่เท่านั้น บ่นเท่าไรก็ไม่เป็นประโยชน์ จะบ่นไปทำไม

หน้าที่ของเรามีอย่างไร พาดพิงมันลงไปให้เห็นเหตุเห็นผล เห็นความสัตย์ความจริงซึ่งมีอยู่ภายในจิตใจดวงนี้ เมื่อเห็นชัดเจนแล้วกิเลสไม่ต้องบอก มันแตกกระจายไปหมด นั่น! และจะสู้เหนือปัญญาไปไม่ได้

นั่นแหละจึงเห็นได้ชัดว่าอะไรเป็นกิเลส อะไรเป็นกมลจักร อะไรเป็นตัวพาให้เกิดให้ตาย อะไรเป็นตัวทุกข์ตัวลำบากทั้งหลาย อะไรเป็นตัวยุ่งเหยิงวุ่นวาย ที่ไหนเป็นที่เดือดร้อน ที่ไหนเป็นที่วุ่นวาย ปัญญาชัดประจักษ์ใจสิ้นสงสัย เพราะความเดือดร้อนวุ่นวายหมดไป เพราะกิเลสตัวก่อให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวาย ลื่นไปด้วยอำนาจของปัญญา นั่น!

ความหมดทุกข์หมดที่ใจ ร่างกายมีก็เป็นเรื่องของมันจะเป็นไรไป มันมีของมันอยู่จนกระทั่งวันสลายนั่นแหละ ยังเป็นอยู่เดี่ยวแสดงนั้น เดี่ยวแสดงนี้ เดี่ยวเจ็บท้อง เดี่ยวปวดหัวไหล่ ปวดหลัง ปวดเอว ปวดนี้ปวดนั้นอยู่ยั้งจั่ง เรื่องของขันธไม่มีเวลาเป็นปกติสุขได้จะว่ายังไง เราอย่าไปสำคัญมันหมายมัน ให้เห็นความจริงของมันจะไม่เดือดร้อน ถึงคราวจริงๆ มันก็เป็นอย่างนั้น นี่เราเห็นชัดตามเป็นจริงอยู่แล้ว มันจะแตกก็แตก ยึดกับมันได้จะว่ายังไง เพราะไม่มีอะไรจะมาทำลายใจได้นี่

การตายของธาตุของขันธ การสลายของธาตุของขันธ ไม่ใช่สิ่งที่จะมาลบล้างหรือทำลายจิตใจให้ฉิบหายไป มันเป็นเรื่องของเขาทำหน้าที่ตามธรรมชาติของเขา คือเขาทำหน้าที่ตาม "ไตรลักษณ์" ได้แก่ "อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา" เขาก็ทำของเขาไป สติปัญญาเรามีเพียงไรก็พิจารณาไปไม่หยุดยั้ง จนรู้รอบตัวโดยสมบูรณ์

ผู้ที่รู้กฎไตรลักษณ์ก็พิจารณาเห็นตามความเป็นจริงไปชื่อว่า "ผู้ฉลาด" นี่แหละท่านว่า "กุสลา ธมฺมา" ให้ฉลาดที่ตรงนี้ สวดให้ดีนะ "กุสลา ธมฺมา" อย่าคอยแต่จะให้เขาเอาพระไปสวดให้เวลาตาย เคาะโลง ปักๆ แปะๆ เฮ้อ! ราคามันจะตายไป เราน่ะไม่อยากจะพบอยากเห็น "กุสลา" แบบนั้น นั่นมันแบบคนตายสิ้นท่าแล้ว ต้อง "กุสลา" แบบมีท่า นำกิเลสกลัวชิ! คือคิดค้นลงที่ "เบญจขันธ" ให้เกิดความฉลาดขึ้นมา และฆ่ากิเลสไปด้วยชิ ตอนยังเป็นคนอยู่ไม่อยากจะฉลาด เวลาตายแล้วไปกว้านเอาพระมาสวด "กุสลา ธมฺมา" ยุ่งไปหมด กุสลา ธมฺมา ก็เท่าเดิมนั่นแหละจะว่ายังไง ต้องสวดให้ถูกจุดประสงค์และความหมายชิ

สวด "กุสลา ธมฺมา" แปลว่าความฉลาด เรียนเรื่องของตัวให้รอบคอบให้รู้รอบความงอที่อยู่ในตัวนี้ ความฉลาดก็อยู่ในตัว ผลิตขึ้นมาได้ "อกุสลา ธมฺมา" ก็อยู่ที่จิต

แก้จิตจนบริสุทธิ์แล้วไม่ต้องพูดไม่ต้องสวด! "กุสลา ธมฺมา" ให้เสียเวลา "อกุสลา ธมฺมา" ก็เสียเวลา "อพฺยากตา ธมฺมา" ก็เสียเวลา ถ้าตัวเราเป็น "โมฆะ" ไม่สนใจกับ "กุสลา ธมฺมา" เพื่อความฉลาดด้วยสติปัญญา ดังพระพุทธเจ้าได้สั่งสอนไว้ ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ และสามารถทำได้อยู่ขณะนี้ย่อมฉลาด รอบรู้ตามความจริงแล้วสบายดี ตายแล้วไม่ต้องหาพระมา กุสลา ธมฺมา นะ ! จงทำให้ถึงเหตุถึงผลเถอะ เวลาว่ามันรู้จริงๆ นะภายในจิตใจนี้ เพราะความจริงมีอยู่กับทุกคน ถ้าตั้งใจค้นหาต้องเจอ

พระพุทธเจ้าไม่หลอกลวงโลกนี้ พระองค์เห็นก่อนแล้วรู้ก่อนแล้ว จึงนำความรู้จริงเห็นจริงมาสอนโลก แล้วธรรมนั้นๆ จะปลอมไปไหน! นอกจากจิตใจเรามันถูกกิเลสพาให้ปลอมเท่านั้นเอง มันถึงปลอมได้วันยังค่ำคืนยังรุ่ง ได้ยินได้เห็นอะไรปลอมไปหมด เพราะกิเลสมันพาให้ปลอม ถ้าสติปัญญาได้หยั่งเข้าไปตรงไหน ความจริงก็ชัดขึ้นมาตรงนั้น ปัญญาเต็มที่ความจริงแสดงเต็มภูมิไม่สงสัย นี่แหละท่านเรียกว่า "เรียนธรรมปฏิบัติธรรมจบ" จบที่ดวงใจนี้

เรียนเรื่องของ "วิภูจักร" "แก้ว วิภูจักร" จบที่จิตแล้วแสนสบาย! ท่านว่าโลกุตรธรรม ธรรมเหนือโลก" ทั้งๆ ที่อยู่ในโลกอยู่ในชั้นนี้ ก็เหนือโลกเหนือชั้นนี้ ไม่ยอมให้ชั้นนี้กดขี่บังคับได้เหมือนแต่ก่อน รู้ตามความจริงของมันเสียทุกอย่างแล้วไม่มีอะไรมากระเทือนจิตใจ ไม่มากกดขี่บังคับจิตใจได้เลย จึงเรียกว่า "เหนือโลก" "โลก" คือ "ชั้นนี้" เหนือที่ตรงนี้เอง

"โลกุตรธรรม" แปลว่า "ธรรมเหนือโลก" "นิพพานํ ปรมํ สุข" ถามหาอะไร? ขอให้จิตบริสุทธิ์เท่านั้น กับคำ "นิพพานํ ปรมํ สุข" ก็เข้ากันได้เอง เพราะเป็นธรรมอันเดียวกัน

สวดไม่สวด ว่าไม่ว่าก็อันเดียวกัน จงพยายามสวด "กุสลา ธมฺมา" ให้ตัวเองนะ อย่าไปคอยเอาพระมาสวด "กุสลา ธมฺมา" ให้ยุ่งไป โดยที่ตนไม่สนใจกับ "กุสลา ธมฺมา" ที่มีอยู่ในตนนี้เลย

ถ้าเป็นพระผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรมจริงๆ ท่านไม่อยากยุ่ง ท่านรำคาญท่านไม่ออกไป เพราะเสียเวลาบำเพ็ญเพียร นอกจากเป็น "พระหากิน" นั้นแลที่อยากไป เช่นหลวงตาบัวอย่างนี้ละ ไม่แน่ว่าอาจเป็น ขรвата "กุสลา" ก็ได้ใครอย่าด่วนเชื่อนัก ให้ใช้สติปัญญาด้วยดี

"เฮ้อ! วันนี้นักตายนะ กุสลาอาหารว่างเกิด วันนี้!" มันอาจเป็นไปได้

แต่พระท่านมุ่งอรรถมุ่งธรรมท่านไม่สนใจอะไร ท่านชี้เกี้ยวจูง เวลาสอนให้ "กุสลา ธมฺมา" ไม่สนใจ เวลาตายแล้วมากกว่านพระไป "กุสลา ธมฺมา" ให้ยุ่งทำไม? นั่น! ท่านว่าอย่างนี้ เพราะท่านแสวงธรรม ไม่ได้แสวงอะไรอื่นนี้

เอาละ เอวัง จบเสียดที่ ขึ้นพูดไปมากคนเขาจะแข่งเอา

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

อุบายฝึกจิตทางลัด

มีผู้ถามปัญหาพระลึกได้บ้างก็ปัญหา "ปากคอก" นี้แหละ มีอยู่กับทุกคน ว่า "โลกหน้ามีไหม? โลกหน้ากับผู้ไปโลกหน้าโลกหลังอะไรเหล่านี้ มันก็ไม่ใช่เรื่องของใคร แต่เป็นเรื่องของเราทุกคนที่กำลังแบกภาระอยู่นี้ มีผู้ถามอย่างนั้น เราก็ถามเขาว่า "เมื่อวานนี้มีไหม แล้วเมื่อเช้านี้มีไหม? ปัจจุบัน ณ บัดนี้มีไหม?" เขาก็ยอมรับว่ามี "แล้ววันพรุ่งนี้จะมีไหม วันมะรืน เดือนนี้เดือนหน้า ปีนี้ปีหน้า ปีต่อๆ ไปจะมีไหม?"

สิ่งที่ขึ้นมาแล้วพอจำได้ก็พอเอาไปได้ ถึงเรื่องยังไม่มาถึงก็ตาม ก็เอาสิ่งที่จำได้ซึ่งผ่านมาแล้ว มาเทียบเคียงกับสิ่งที่เคยมีเคยเป็นมาแล้ว ช่างหน้าจะต้องเป็นไปตามที่เคยเป็นมานี้ เช่นเมื่อวานนี้มีมาแล้ว วันนี้ก็มี มันเคยผ่านมาอย่างนี้เป็นลำดับ เราจำและจำได้ไม่ลืม แล้วตอนบ่าย ตอนค่ำ ตอนกลางคืนจนถึงวันพรุ่งนี้เช้า เราก็เคยรู้เคยเห็นมาแล้ว เรื่องมันเป็นมาผ่านมาอย่างนั้นซึ่งไม่มีอะไรผิดกัน และยอมรับว่ามีด้วยกัน

ความสงสัยโลกนี้โลกหน้า หรือเกี่ยวข้องกับตัว ก็คือความหลงเรื่องของตัวเองนั้นแหละ มันจึงกลายเป็นเรื่องใหญ่โต และกวนใจให้ยุ่งอยู่ไม่หยุดทั่วโลกสงสารว่า "โลกหน้ามีไหม? คนตายแล้วไปเกิดอีกไหม?" นั่นมันคู่กัน ก็ที่เกิดที่ตายนี้คือใครล่ะ? ก็คือเรานั้นเองที่เกิดที่ตายอยู่ตลอดมา มาโลกนี้ไปโลกหน้าก็คือเราจะเป็นใคร ถ้าไม่ใช่ "สัตว์โลก" ผู้เป็นนักท่องเที่ยวนี้ ไม่มีใครเป็นผู้แบกหามปัญหาและภาระเหล่านี้!

นี่โทษแห่งความหลง ความจำไม่ได้ มันมาแสดงอยู่กับตัวเรา แต่เราจับสาเหตุของมันไม่ได้ว่าเป็นมาเพราะเหตุใด สิ่งที่เป็นมาที่ผ่านมาแล้วมันก็จำไม่ได้ เรื่องของตัวเองเลยหมუნตัวเอง พันตัวเอง ไม่ทราบจะไปทางไหน ความหลงตัวเองจึงเป็นเรื่องยุ่งยากอยู่ไม่หยุด หลงสิ่งอื่นก็ยิ่งค่อยั้งชั่ว หลงตัวเองนี้มันปิดตันหาทางออกไม่ได้ ผลก็สะท้อนกลับมาหาตัวเราเองไม่ไปที่อื่น คือนำความทุกข์มาสู่ตัวเรานั้นแล เพราะความสงสัยเช่นนี้เป็นปัญหาผูกมัดตัวเอง มิใช่ปัญหาเพื่อแก้ตัวเองให้หลุดไปได้เพราะความสงสัยนั้น ถ้าไม่พิสูจน์ด้วยธรรมทางจิตตภาวนาไม่มีหวังเข้าใจได้

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้คลี่คลายดูเรื่องของตัวเอง แต่การจะคลี่คลายเรื่องของตัวเองนั้นสำคัญมาก จะทำแบบตันเตาเอาด้วยวิธีคาดคิด หรือด้วยวิธีอื่นใดไม่สำเร็จได้! นอกจากจะทำคุณงามความดีขึ้นมาโดยลำดับเป็นเครื่องสนับสนุน และยื่นเข้ามาสู่

“จิตตภาวนา” เพื่อคลี่คลายดูเรื่องของตัว อันรวมอยู่ในวงของจิตตภาวนา ซึ่งจะพาให้รู้
 แจ่มแทงความสงสัยนั้นให้ทะลุไปได้ พร้อมทั้งผลอันเป็นที่พึงใจ หายสงสัยทั้งการตาย
 เกิดตายสูญ

เรื่องของตัวคืออะไร? ก็คือเรื่องของใจ ใจเป็นผู้แสดง เป็นผู้ก่อเหตุก่อผลใส่ตัว
 อยู่ตลอดเวลา ทั้งความสุขความทุกข์ ความยุ่งเหยิงวุ่นวายต่างๆ ส่วนมากมักแสดง
 ความผูกมัดตัวเองมากกว่าการบำรุงส่งเสริม ถ้าไม่ใช้ความบังคับบัญชาในทางที่ดี ใจ
 จึงมีแต่ความรุ่มร้อนเป็นผล คือความทุกข์ที่เกิดขึ้นจากความฟุ้งซ่านวุ่นวาย ใจคิดสาย
 แล่ไปในแง่ต่างๆโดยหาเหตุหาสาระไม่ได้ แต่ผลที่จะพึงได้รับนั้น มันเป็นสิ่งสำคัญอัน
 หนึ่งที่จะทำให้เราเกิดความทุกข์ความกระทบกระเทือนได้ จึงเป็นเรื่องยากเรื่องหนัก
 สำหรับบรรดาผู้ยังหลงโลกหลงตัวเอง และตื่นโลกตื่นตัวเองอยู่ โดยไม่สนใจพิสูจน์ตัว
 เองด้วยหลักธรรมอันเป็นหลักรับรองความจริงทั้งหลาย เช่น ตายแล้วต้องเกิดอีก
 เป็นต้น เมื่อยังมีเชื่อใหลอกที่พาให้เกิดอยู่ภายในใจ ต้องเกิดอีกอยู่รำไปไม่เป็นอย่างอื่น
 เช่น ตายแล้วสูญ เป็นต้น

พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนให้ดูตัวเรื่อง คือดูใจตัวเองผู้พาให้เกิดตาย ถ้ายังไม่
 เข้าใจก็ต้องบอกวิธีการในแง่ต่างๆ จนเป็นที่เข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง เฉพาะอย่าง
 ยิงการสอนให้ภาวนา โดยนำธรรมบทใดก็ตามมาบริกรรมภาวนา เพื่อให้จิตดวงที่หา
 หลักยึดยังไม่ได้ กำลังวุ่นวายหาที่พึ่งยังไม่เจอ จนกลายเป็นความหลงใหลใฝ่ฝันไม่มี
 ประมาณ ได้ยึดเป็นหลักพอตั้งตัวได้ และมีความสงบเย็นใจไม่ออกแวกคลอนแคลน
 อันเป็นการทำลายความสงบสุขทางใจที่เราต้องการ เช่น ท่านสอนให้ภาวนา “พุทโธ ธัม
 โม สังโฆ” หรือ “อัญญิ เกสา โลมา” บทใดบทหนึ่งตามแต่จริตชอบ โดยความมีสติควบ
 คุมในคำบริกรรมภาวนาของตน อย่าให้เปลวส่งใจไปที่อื่นจากคำบริกรรมภาวนา เพื่อ
 ให้จิตที่เคยส่งไปในที่ต่างๆ นั้น ได้เกาะหรืออาศัยอยู่กับอารมณ์แห่งธรรม คือคำ
 บริกรรมภาวนานั้นๆ ความรู้ที่เคยฟุ้งซ่านไปในอารมณ์ต่างๆ ก็จะรวมตัวเข้ามาอยู่ใน
 จุดนั้น คือจิตซึ่งเป็นที่รวมแห่งความรู้ กระแสแห่งความรู้ทั้งหมดจะรวมตัวเข้ามาสู่
 อารมณ์แห่งธรรม ที่บริกรรมหรือภาวนาอยู่ด้วยความสนใจ ก็เพราะบทธรรมบริกรรม
 อันเป็นเครื่องเกาะของจิต เป็นเครื่องยึดของจิต ให้ตั้งหลักขึ้นมา เป็นความรู้อย่าง
 เด่นชัดเป็นลำดับนั้นแล ฉะนั้นขั้นเริ่มแรกของการภาวนา คำบริกรรมจึงสำคัญมาก

เมื่อได้เห็นคุณค่าธรรม ที่ปรากฏขึ้นเป็นความสงบสุขเช่นนี้แล้ว ในขณะที่
 เดียวกันก็เห็นโทษแห่งความฟุ้งซ่านวุ่นวายของจิตที่หาหลักยึดไม่ได้ และก่อความ
 เตือดร้อนให้แก่ตัวอย่างประจักษ์ใจในขณะนั้น โดยไม่ต้องไปตามใคร คุณและโทษของ

จิตที่สงบและฟังชาน เราทราบภายในจิตของเราเองด้วยการปฏิบัติจิตตภาวนา นี้เป็นขั้นหนึ่งอันเป็นขั้นเริ่มแรกที่ท่านสอนให้รู้เรื่องของจิต

แล้วพยายามทำจิตให้มีความสงบแน่วแน่ลงไปเป็นลำดับ ด้วยการภาวนากับบทธรรมดั่งที่กล่าวมานี้ เจริญแล้วเจริญเล่าจนมีความชำนาญ กระทั่งจิตสงบได้ตามความต้องการ ความสุขเกิดขึ้นเพราะใจสงบก็ยิ่งเด่นชัดขึ้นทุกวันเวลา พอจิตสงบตัวขึ้นมาปรากฏเป็นความรู้เด่นชัดแล้ว ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการรวมกิเลสเข้ามาสู่จุดเดียวกันเพื่อเห็นได้ชัด และสังเกตความเคลื่อนไหวของมันได้ง่ายขึ้น และสะดวกแก่การแก้การถอดถอนด้วยปัญญา ตามขั้นของปัญญาที่ควรแก้กิเลสประเภทหยาบ กลาง ละเอียด ตามลำดับไป

คำว่า "กิเลส" ซึ่งเป็นเครื่องบังคับจิตใจให้ฟังชานไปในแง่ต่างๆ จนคำนี้ คำว่าไม่ได้มัน เราไม่สามารถที่จะจับตัวของมันได้ว่าอะไรเป็นกิเลส อะไรเป็นจิต เป็นธรรม ต้องอาศัยความสงบของใจเป็นพื้นฐานก่อน เมื่อจิตสงบตัวเข้ามา กิเลสก็สงบตัวเข้ามาด้วย เมื่อจิตหดตัวเข้ามาเป็นตัวของตัวเอง หรือเป็นจุดหมายพอเข้าใจได้ เรื่องของกิเลสก็รวมตัวเข้าสู่จุดเดียวกัน คือรวมตัวเข้ามาที่จิต ไม่ค่อยออกเพ่นพ่านก่อความจิตใจเหมือนแต่ก่อนที่จิตยังไม่สงบ พอจิตสงบเย็นพอตั้งตัวได้บ้างแล้ว หรือตั้งตัวได้แล้ว จากนั้นท่านสอนให้พิจารณาคลีคลายดูอาการต่างๆ ของร่างกายอันเป็นที่ชุ่มชื้นของกิเลสทางด้านปัญญาว่า "จิตไปสนใจกับอะไร? ในขณะที่ไม่สงบไปยุ่งกับเรื่องอะไรบ้าง?" แต่ในขณะที่ใจสงบเป็นอย่างนี้ ไม่ก่อความตัวเอง

แต่ปกตินิสัยของคนเรา พอมีความสงบสบายบ้างมักก็เกียจ คอยแต่ล้มลงหมอน ไม่อยากคลีคลายร่างกายธาตุขันธ์ด้วยสติปัญญาเพื่อรู้ความจริง และถอดถอนกิเลสต่างๆ ออกจากใจ โดยไม่คำนึงว่าการละการตัดกิเลสประเภทต่างๆ ที่แทรกสิงอยู่ในภายในชั้นนั้น ท่านละท่านถอนด้วยสติปัญญา ส่วนความสงบของจิตหรือ "สมาธิ" นั้น เป็นเพียงการรวมตัวของกิเลสเข้ามาสู่จุดแคบเท่านั้น มิใช่เป็นการละการถอนกิเลส จึงกรุณาทราบไว้อย่างถึงใจ

ใจขณะที่ยังไม่สงบ มักไม่ยุ่งกับรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส แล้วนำมาเป็นอารมณ์กวนใจ บรรดารูป เสียง ฯลฯ นั้น จิตไปหนักในอารมณ์อะไร ซึ่งพอทราบได้ด้วยสติปัญญา ขณะพิจารณาจิตแสดงออกไปเกี่ยวข้องกับอารมณ์อันใด ก็พอทราบกันได้โดยทางสติปัญญา เรื่องราวของจิตก็พอมองเห็นได้ เพราะจิตเคยสงบ พอเริ่มออกไปสู่อารมณ์ต่างๆ ก็ทราบ ท่านจึงสอนให้พิจารณาคลีคลายด้วยปัญญาเพื่อให้ทราบว่า สิ่งที่จิตไปเกี่ยวข้องนั้นคืออะไรบ้าง พยายามดูให้รู้ให้เห็นอย่างชัดเจนด้วยสติปัญญาขณะ

ออกพิจารณา เว้นแต่จะตั้งใจให้สงบโดยทางสมาธิก็ไม่พิจารณา เพราะ “สมาธิ” กับ “ปัญญา” นั้นผลัดเปลี่ยนทำงานคนละวาระ ดังที่ได้เคยอธิบายแล้ว

ขณะที่พิจารณา “รูป” คือรูปอะไรที่ใจไปเกี่ยวข้องมากกว่าเพื่อน เพราะเหตุใด? ดูรูปขยายรูป แยกส่วนแบ่งส่วนรูปนั้น ให้เห็นชัดเจนตามความจริงของมัน เมื่อแยกแยะส่วนรูป จะเป็นรูปอะไรก็ตาม ให้เห็นตามเป็นจริงของมันด้วยปัญญา ในขณะเดียวกันก็จะได้เห็นความเหลวไหลลอกกลางของจิต ที่ไปยึดมั่นถือมั่นสำคัญผิดต่างๆ โดยหาสาเหตุอะไรไม่ได้ ห้ามูลความจริงไม่ได้ เพราะเมื่อพิจารณาละเอียดแล้ว ไม่มีอะไรเป็นสาระตามที่ใจไปสำคัญมั่นหมาย มีแต่ความสำคัญของจิตไปลุ่มหลงเขาเท่านั้น เมื่อพิจารณาแยกแยะส่วนต่างๆ ของร่างกาย “เขา” หรือร่างกาย “เรา” ออกดูโดยละเอียดถี่ถ้วนแล้วไม่เห็นสาระอะไร ใจก็เห็นโทษของความสำคัญมั่นหมาย ความยึดมั่นถือมั่นของใจไปเอง เมื่อพิจารณาหลายครั้งหลายหนเท่าไรก็ยิ่งชัดเจนยิ่งขึ้น ทั้งรูปและเสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัสต่างๆ ทั้งอาการของจิตที่เกี่ยวข้องกับอาการนั้นๆ จนรู้แจ้งเห็นชัดด้วยปัญญา เพราะคลี่คลายอยู่อย่างสม่ำเสมอทั้งภายนอกและภายใน รู้แจ้งเห็นชัดอาการของจิตทางภายในที่เกี่ยวข้องว่า เป็นเพราะเหตุนี้ๆ อันเป็นเรื่องเหลวไหลทั้งเพ

แต่ก่อนไม่ทราบว่ามันเกี่ยวข้องกันเพราะเหตุไร ต่อมาก็ทราบชัดว่ามันไปเกี่ยวข้องเพราะเหตุนี้ๆ คือเพราะความหลงความสำคัญผิด เมื่อพิจารณาตามความจริงเห็นความจริงในสิ่งภายนอกแล้ว ก็ทราบชัดทางภายในว่า “จิต ไปสำคัญว่าสภาวะธรรมต่างๆ เป็นอย่างนั้นๆ จึงเกิดอุปาทานความยึดมั่นถือมั่น หรือเกิดความรักความซึ้งขึ้นมา เป็นกิเลสเพิ่มพูนไปเรื่อยๆ ใจก็ทราบถึงความเหลวไหลของตน

จิตเมื่อทราบที่ตัวเป็นผู้ลุ่มหลงเหลวไหลแล้วก็ถอนตัวเข้ามา เพราะแม้จะฝืนคิดไปยึดมั่นถือมั่น สิ่งเหล่านั้นก็ถูกปัญญาแทงทะลุไปหมดแล้ว ไปยึดมั่นถือมั่นหาอะไร! การพิจารณาทราบชัดแล้วว่าสิ่งนั้นเป็นนั่น สิ่งนี้เป็นนี่ ตามความจริงของแต่ละสิ่งละอย่าง นี่แหละคือวิธีคลี่คลาย “กองปัญหาใหญ่” ที่รวมแล้วเป็นผลคือกองทุกข์ภายในใจ ท่านสอนให้คลี่คลายอย่างนี้

เมื่อปัญญาคลี่คลายอยู่โดยสม่ำเสมอไม่ลดละ จนเข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจนแล้ว ไม่ต้องบอกให้ปล่อย จิตรู้แล้วปล่อยเอง ย่อมปล่อยเอง จิตที่ยึดคือจิตที่ยังไม่รู้ไม่เข้าใจด้วยปัญญา เมื่อรู้อย่างเต็มใจแล้วก็ต้องปล่อยเต็มที่ ไม่มีอาลัยเสียดาย ความกังวลทั้งหลายที่จิตเคยกังวลเสียดายนั้นก็หายไปเอง เพราะปัญญาสอดส่องมองเห็นแจ้ง

เห็นชัดไปหมดแล้วจะไปมอะไรอีก ปัญหาของใจที่เคยกว้างขวางก็แคบเข้ามา เกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ภายนอกก็หมดไป ๆ เข้าทำนองที่เคยเทศน์นั่นเอง

จากนั้นก็มาคลี่คลายดูจิต อันเป็นที่รวมของกิเลสส่วนละเอียดว่า “แย็บออกไปหาเรื่องอะไรบ้าง?” และ “แย็บออกไปจากที่ไหน? มีอะไรเป็นเครื่องผลักดันให้จิตคิดปรุงเรื่องต่างๆ ขึ้นมา?” พอสติปัญญาทันความคิดปรุงที่แย็บออกในขณะนั้น มันก็ดับในขณะนั้น ไม่ถึงกับเป็นเรื่องเป็นราวอะไรขึ้นมาให้ยุ่งยากเหมือนแต่ก่อน เพราะสติทันปัญญาทัน คอยตีต้อนปราบปรามกันอยู่เสมอ เพราะขยับตามร่องรอยแห่งต้นเหตุเข้าไปเรื่อยๆ จนถึง “ต้นตอกิเลส” ว่ามีอยู่ ณ ที่ใดกันแน่ ลูกเต๋าหลานหลน กิเลสมันออกมาจากไหน สัตว์ต่างๆ ยังมีพ่อแม่ พ่อแม่ของกิเลสเหล่านี้คืออะไร? และอยู่ที่ไหน? ทำไมจึงปรุงแล้วปรุงเล่า คิดแล้วคิดเล่า ทำให้เกิดความสำคัญมั่นหมาย ขยายทุกข์อยู่ไม่หยุดไม่ถอย?

ความจริงการคิดปรุงก็คิดปรุงขึ้นที่จิต ไม่ได้คิดปรุงจากที่อื่น จงพิจารณาตามเข้าไปโดยลำดับๆ ไม่ลดละร่องรอยอันจะเข้าหาความจริงจนถึงตัว นี่คือการคิดค้นดูเรื่องของกิเลสทั้งหมดด้วยกำลังของสติปัญญาอย่างแท้จริง จนทราบว่าจิตนี้ได้ขาดจากสิ่งใดแล้ว สิ่งใดที่ยังมีความสัมพันธ์สัมพันธ์ และสนใจอยากรู้อยากเห็นกันอยู่เวลานี้ จึงตามสืบตามเชื่อนี้เข้าไป กิเลสก็นับวันเวลาแคบเข้ามา ๆ เพราะถูกตัดสะพานที่สืบต่อกับรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัสสัมพันธ์ และสิ่งต่างๆ ทั่วโลกดินแดน ออกจากใจด้วยสติปัญญาไปเรื่อยๆ จนหายสงสัย เหมือนโลกภายนอกไม่มี เหลือแต่อาการที่ปรุงยิบแย็บๆ ไปภายในจิตเท่านั้น ซึ่ง “กษัตริย์ใหญ่ตัวคนอง” ก็อยู่ที่นี้ ตัวปรุงแต่ง ตัวดีนรจนกระวนกระวายน้อยใหญ่ จึงอยู่ที่นี้

แต่ก่อนใจดีนไปไหนบ้างก็ไม่ทราบ ทราบแต่ผลที่ปรากฏขึ้นมาเท่านั้น ซึ่งไม่เป็นที่พึงใจเลยทุกระยะไป คือมีแต่ความทุกข์ซึ่งโลกไม่ต้องการกัน ใจเราเองก็แบกแต่กองทุกข์จนหาทางออกไม่ได้ เพราะไม่ทราบเงื่อนไขเงื่อนไขกัน ที่นี้พอทราบแล้ว เรื่องเหล่านี้ค่อยหมดไปสิ้นไป ก็ยังรู้ชัดเห็นชัดที่จิต ซึ่ง “อวิชา” มาแสดงเป็นตัวละคร เป็นตัวเรื่องราวอยู่ในตัวเอง หาที่ยึดที่เกาะอะไรกับภายนอกไม่ได้ เป็นแต่แสดงอยู่ภายในตัว เพราะเหตุใดจึงไม่ยึดไม่เกาะ ก็เพราะสติปัญญาเข้าใจและหวานล่อมไว้แล้ว จะไปยึดไปเกาะอะไรได้อีก เรื่องมันก็มีแต่ “ยิบแย็บๆ” อยู่เฉพาะภายในจิต ยิ่งเห็นได้ชัด กำหนดเข้าไปพิจารณาเข้าไป ค่อยๆ เชี่ยวชูดค้นด้วยสติปัญญาเข้าไปจนรอบตัว ทุกขณะที่อาการของจิตเคลื่อนไหวไม่มีการพลั้งเผลอ ตั้งสติปัญญาขึ้นเริ่มแรกที่ลุ่มลึกคลุกคลาน

ความเพียรขณะนี้ไม่ว่าทุกอริยาบถเสียแล้ว แต่กลายเป็นทุกขณะที่จิตกระเพื่อมตัวออกมา สติปัญญาต้องรู้ทั้งขณะที่กระเพื่อมออก รู้ทั้งขณะที่ดับไป เรื่องราวที่จะเกิดขึ้นขณะที่จิตปรุงแต่งและสำคัญมั่นหมายจึงไม่มี เพราะสติปัญญาประเภทจรวดดาวเทียมตามทันกัน พอกระเพื่อมก็รู้ รู้แล้วก็ดับ เรื่องราวไม่เกิดไม่ต่อ เกิดขึ้นมาขณะใดก็ดับไปพร้อมขณะนั้น ไม่แตกกิ่งแตกก้านออกไปไหนได้ เพราะถูกตัดสะพานออกแล้ว จากเรื่องภายนอกด้วยปัญญา

เมื่อสติปัญญาค้นคว้าอยู่อย่างไม่ลดละไม่ทอดย้วย ด้วยความสนใจอยากรู้อยากเห็น และอยากทำลายสิ่งที่เป็นภัย ที่ให้ก่อกำเนิดเกิดเป็นสัตว์เป็นบุคคล พาทองเที่ยวในวัฏสงสาร คืออะไรกัน? อะไรเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้สืบต่อ และมีอยู่ที่ไหนเวลานี้? นี้เรียกว่า "คู้ยเขี่ยชุดค้น" จิตอวิชชาด้วยสติปัญญา ก็ไม่พ้นที่จะรู้จะเห็นและตัดขาดตัวเหตุปัจจัยอันสำคัญที่ก่อทุกขให้แก่สัตว์โลก คือกิเลสอวิชชา ที่แทรกอยู่ในจิตอย่างลึกซึ้งนี้ไปได้ นั่น! เห็นไหม อำนาจของสติปัญญา ศรัทธา ความเพียรขั้นนี้ที่ผู้ปฏิบัติทั้งหลายไม่เคยคาดคิดมาก่อน ว่าจะเป็นไปได้ถึงขนาดนี้

ที่นี้กิเลสเริ่มเปิดเผยตัวขึ้นมาแล้ว เพราะไม่มีที่หลบซ่อน รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส ซึ่งเป็นที่เคยหลบซ่อนแต่ก่อนไม่มีแล้ว เพราะได้ตัดสะพานออกหมดแล้ว ก็มีที่หลบซ่อนอยู่เฉพาะจิตแห่งเดียวเท่านั้น คือจิตเป็นที่หลบซ่อนของ "อวิชชา" เมื่อค้นคว้าวางไปที่จิตจนแหลกแตกกระจายไปหมดไม่มีอะไรเหลือ เหมือนกับพิจารณาสภาวะธรรมทั่วๆ ไปที่เคยดำเนินมาโดยทางปัญญา "จิตอวิชชา" นี้ก็ถูกพิจารณาแบบนี้ สุดท้ายกิเลสชั้นยอดคืออวิชชา จอมกษัตริย์ของวัฏจักร ก็แตกกระจายออกจากใจหมด! ที่นี้เราจะไม่ทราบยังงี้ว่า ตัวไหนเป็นตัวก่อเหตุให้เกิดภพนั้นภพนี้ ส่วนจะเกิดที่ไหนไม่เกิดที่ไหนนั้นไม่สำคัญ สำคัญที่ตัวนี้เป็นตัวเหตุให้เกิดตายอย่างประจักษ์ใจ

นี่แลการพิสูจน์การตายแล้วเกิดอีก หรือตายแล้วสูญ ต้องพิสูจน์ตัวจิตด้วยการปฏิบัติตามหลักจิตตภาวนา ดังพระพุทธเจ้าและสาวกทรงปฏิบัติและทรงรู้เห็นประจักษ์พระทัยมาแล้ว อย่างอื่น ๆ ไม่มีทางรู้ได้ อย่าพากันลุ่มคล้ำตันเดาเกาหมัด จะกลายเป็นขี่เรือไปทั้งตัว โดยไม่เกิดผลใดๆ เลย

เมื่อถึงขั้นนี้ เรียกว่าได้ทำลายความเกิดซึ่งเป็นเชื้อสำคัญอยู่ภายใน ออกโดยสิ้นเชิงแล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปไม่มีสิ่งใดจะสืบต่อก่อแขนงไปอีกแล้ว สติปัญญาขั้น "ธรรมภิสมัย" ทราบได้อย่างสมบูรณ์

นี่แหละที่ว่า "โลกหน้ามีไหม?" คือตัวนี้แลเป็นผู้ไปจับจองโลกหน้า ตัวนี้แลเป็นผู้เคยจองโลกที่ผ่านมาแล้ว ตัวนี้แลเป็นตัวที่เคยเกิดเคยตายซ้ำๆ ซากๆ ไม่หยุดไม่ถอย จนไม่สามารถจดจำเรื่องความเกิดความตาย ความสุขความทุกข์ ความลำบากมากน้อย ในภพกำเนิดนั้นๆ ของตนได้ คือตัวนี้แล!

กรุณาจำหน้าตาของมันไว้ให้ถึงใจ และขุดค้นฟันลงไปอย่างสะบั้นหันแหลกอย่า ออมแรง จะเป็นการทำอาหารไปเลี้ยงมันให้อิ่มหมึพืมัน แล้วกลับมาทำลายเราอีก

เมื่อประมวลกิเลสทั้งหลายก็มาอยู่ที่จิตดวงเดียว รวมกันที่นี้ ทำลายกันที่นี้ พอ ทำลายมันเสร็จสิ้นลงไปโดยไม่มีอะไรเหลือแล้ว ปัญหาเรื่องความเกิดความตาย ความทุกข์ความลำบาก อันเป็นผลมาจากความเกิดความตายนี้ก็ไม่มี รู้ได้อย่างชัดๆ โดย "สนธิฎฐิติโก" อย่างเต็มภูมิ

เรื่องโลกหน้ามีไหม? ก็หมดปัญหา โลกที่เคยผ่านมาแล้วก็ละมาแล้ว โลกหน้าก็ ตัดสะพานขาดกระเด็นออกไปหมดแล้ว ปัจจุบันก็รู้เท่า ไม่มีอันใดเหลืออยู่ในจิตนั้นเลย ขึ้นชื่อว่า "สมมุติ" แล้วแม่ละเอียดเพียงไร! นี่แลคือจิตที่หมดปัญหาแท้! การแก้ปัญห ำให้จิตก็แก้ที่ตรงนี้ เมื่อแก้ตรงนี้หมดแล้วจะไม่มีปัญหาอะไรอีก!

โลกจะกว้างแสนกว้างหรือมีที่จักรวาลนั้น เป็นเรื่องหนึ่งต่างหากของ "สมมุติ" ซึ่งหาประมาณไม่ได้ ใจที่รู้รอบตัวแล้วไม่ยุ่งเกี่ยวกับ

เรื่องสำคัญที่ทำความกระทบกระเทือนแก่ตนอยู่เสมอมาไม่ลดละกระทั่งปัจจุบัน และจะเป็นไปข้างหน้าก็คือเรื่องของจิต ตัวมีภยฝังจมอยู่ในตัวนี้เท่านั้น เมื่อแก้ภย นี้ออกหมดแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะเป็นพิษเป็นภัยต่อไปอีก เรื่องโลกหน้าโลกหลังจะมีหรือ ไม่มีนั้นหมดความสนใจที่จะคิด เพราะทราบอย่างถึงใจแล้วว่าตัวนี้หมดปัญหาที่จะไป สืบต่อในโลกไหนๆ อีกแล้ว นี่แหละการเรียนแก้ปัญหาดตนเอง จงแก้สิ่งที่ตรงนี้จะมี ทางสิ้นสุดลงได้ ทั้งไม่เป็นโทษภัยแก่ตัวและผู้อื่นแต่อย่างใด

พระพุทธเจ้าก็ทรงแก้ที่ตรงนี้ สาวกอรหัตตอรหันต์ท่านก็แก้ที่ตรงนี้ รู้กันที่ตรงนี้ ตัดได้ขาดโดยสิ้นเชิงที่ตรงนี้ การประกาศองค์ศาสดาขึ้นมาว่า "เป็นผู้สิ้นแล้วจากทุกข์ เป็นศาสดาเอกของโลก" ก็ประกาศขึ้นมาจากความรู้อันนี้เอง การ เรียน"โลก" จบก็จบลงที่จิตอันนี้เอง! การเรียนธรรมจบก็จบโดยสมบูรณ์ที่ตรงนี้

"โลก" คือหมู่มสัตว์ สัตว์แปลว่า "ผู้ข้อง" ข้องอยู่ที่จิต ตัดขาดกันตรงนี้ เรียนรู้กัน ที่นี้ สาวกอรหัตตอรหันต์ก็เรียนรู้กันที่นี้อย่างเต็มใจ หมดปัญหา! ท่านเหล่านี้เป็นผู้แก้ ปัญหาตก ไม่มีสิ่งใดเหลือหลอเลย

พวกเราเป็นผู้รับเหมาของทุกซ์ทั้งมวล เป็นผู้รับเหมาปัญหาทั้งมวล แต่ไม่ยอมแก้ปัญหา มีแต่จะกวาดต้อนเข้ามาแบกหามอยู่ตลอดเวลา กองทุกซ์จึงเต็มทีหัวใจอะไรก็ไม่เท่า เพราะไม่หนักเท่าหัวใจที่แบกกองทุกซ์ การแบกกองทุกซ์และปัญหาทั้งหลายมันหนักทีหัวใจ เพราะเรียนไม่จบ แยกแต่กองทุกซ์เพราะความลุ่มหลง!

เรื่อง "วิชา" คือ ความรู้จริงได้ปรากฏขึ้นแล้ว และทำลายสิ่งที่เป็นภัยทั้งหมดออกจากใจแล้ว ชื่อว่า 'เป็นผู้เรียนจบ' โดยหลักธรรมชาติ ไม่มีการเสกสรรปั้นยอทั้งที่หลอกตัวเองให้ลุ่มหลงเพิ่มเข้าไปอีก แต่การเรียน "ธรรมในดวงใจ" จบ เป็นการลบล้างความลุ่มหลงออกได้โดยสิ้นเชิงไม่มีซากเหลืออยู่เลย

คำว่า "ไตรภพ" กามภพ รูปภพ อรูปภพ ก็หมดปัญหาหลงในขณะนั้น เพราะมันอยู่ที่ใจ "กามภพ" ก็คือจิตใจที่ก่อตัวด้วยสิ่งนั้น(กาม) "รูปภพ อรูปภพ" ก็คือสมมุติสิ่งนั้นๆ ในสามภพนี้ฝังอยู่ที่ใจ เมื่อใจได้ถอดถอนสิ่งเหล่านี้ออกไปแล้ว ก็เป็นอันหมดปัญหา นี้แก้ปัญหากแก้ที่ตรงนี้ โลกนี้โลกหน้าอยู่ที่นี้ เพราะการก้าวไปในโลกไหนๆ ก็อยู่ที่นี้ จะก้าวไปรับทุกซ์มากน้อย ก็ตัวจิตนี้แล กงจักรเครื่องพัดผันมีอยู่ภายในใจนี้ไม่มีในที่อื่น

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนลงที่จุดอันถูกต้องเหมาะสมที่สุด คือใจ อันเป็นตัวละครสำคัญ สิ่งทีกล่าวมาเหล่านี้มีอยู่กับใคร ถ้าไม่มีอยู่กับเราทุกๆ คน การแก้ถ้าไม่แก้ที่ตรงนี้จะไปแก้ที่ไหนกัน?

สัตว์โลกจำเป็นที่จะต้องไปตามโลกนั้นๆ ด้วยอำนาจแห่งกรรมดี-ชั่วที่มีอยู่กับใจ ผู้ที่จะไปสู่โลกสุกของฟีนกองไฟคือใจนี้ ถ้าไม่แก้ตรงนี้แล้วก็ไม่พ้นจะไปโดนกองไฟคือความทุกข์ร้อน ถ้าแก้ตรงนี้ได้แล้วก็ไม่มีปัญหาว่าไฟอยู่ที่ไหน เพราะรักษาตัวได้แล้ว มันก็มีเท่านั้น! เหล่านี้เป็นโลกหนักมากสำหรับมวลสัตว์ ปัญหาอะไรเกิดขึ้นมันก็เกิดขึ้นที่ตรงนี้ ว่า "ตายแล้วเกิดหรือตายแล้วสูญ" "โลกหน้ามีไหม?" นรกมีไหม? สวรรค์มีไหม? "บาป บุญ มีไหม?"

ไปที่ไหนมีแต่คำถามว่า "นรก สวรรค์ มีไหม?" เราชี้เกี้ยวจะตอบ ไม่ทราบจะตอบไปทำไมกัน ก็ผู้แบกนรก สวรรค์ ก็คือหัวใจซึ่งมีอยู่กับทุกคนอยู่แล้ว จะตอบไปให้เสียเวล่ำเวลาทำไมกัน เพราะเราไม่ได้เป็น "สมุห์บัญชีนรก สวรรค์ นี้"

แก้ตัวเหตุที่จะไปนรกสวรรค์นี่ซิ! แก้เหตุชั่วและบำรุงเหตุดี คำว่า "ทุกซ์" มันก็ไม่มี ถ้าแก้ถูกจุดแล้วมันจะผิดไปไหน! เพราะ "สวากขาตธรรม" สอนให้แก้ถูกจุด ไม่ผิดจุด! คำว่า "นียยานิกธรรม" ก็เป็นเครื่องนำผู้ที่ติดอยู่ในความทุกข์ร้อนด้วยอำนาจ

แห่งความลุ่มหลงออกไป ด้วย "สวาทชดธรรม" อยู่แล้ว จะแก้ที่ไหนถ้าไม่แก้ที่จิต ปัญหอันใหญ่โตก็มีอยู่ที่จิตนี้เท่านั้น ความรู้อันนี้แหละ หยาบก็อยู่กับความรู้นี้ ละเอียดก็อยู่กับความรู้นี้ ทำให้คนหยาบทำให้คนละเอียดก็คือความรู้นี้ เพราะกิเลส เป็นผู้หนุนหลัง ทำให้คนละเอียดใจละเอียด ก็เพราะความดีเป็นเครื่องหนุน ละเอียดจนกระทั่งสุดความละเอียดแล้วก็สุดสมมุติ ยุติด้วยความพ้นทุกข์ ไม่มีเชื้อสืบต่ออีกต่อไป

มีปัญหาที่มีคนมักถามอยู่เสมอว่า การแก้ความซี้เกียจจะแก้วิธีไหน? ถ้าจะเอาความซี้เกียจไปแก้ความซี้เกียจ มันก็เท่ากับสอนคนนั้นให้เป็นข้าศึกกับที่นอนหมอนมุ้ง ด้วยการนอนจนไม่รู้จักตื่น และเหมือนคนนั้นตายแล้วนั่นเอง เพราะความซี้เกียจมันทำให้อ่อนเปียกไปหมดเหมือนคนจะตายอยู่แล้ว จะเอาความซี้เกียจไปแก้ความซี้เกียจอย่างไรกัน เมื่อได้ที่นอนดี ๆ ก็เป็นเครื่องกล่อมให้คนนอนจนแบบตายแล้วนั่นเอง ตายอยู่บนหมอน นะ! จะว่ายังไง! ตื่นแล้วก็ยังไม่ยอมลุก ก็ความซี้เกียจมันเหยียบย่ำทำลายและบังคับไม่ให้ลุกนี้ การเอาความซี้เกียจไปแก้ความซี้เกียจมันก็เป็นอย่างนั้นแหละ

ถ้าเอาความขยันหมั่นเพียรเข้าไปแก้ ก็ถูกปั๊บปั๊บขึ้นมาสู้กัน ถ้ามีการต่อสู้มันก็มีหวังชนะจนได้ ถ้ายอมหมอบราบไปเลยมันก็มีแต่แพ้ทำเดียว แต่จะเรียกว่า "แพ้" หรือเรียกอะไรก็เรียกไม่ถูก เพราะไม่มีการต่อสู้จะว่าแพ้อย่างไรได้ ถ้ามีการต่อสู้ สู้เขาไม่ได้ เช่น คนนี้แพ้ คนนั้นชนะ แต่หนีทางต่อสู้ไม่มีเลย ยอมราบไปโดยถ่ายเดียว จะไม่ว่า "บ้อยกลางเรือนของกิเลส" จะว่าอะไร? มัน ก็บ้อยกลางเรือนของมันนั่นแหละ จะเอาความซี้เกียจจนเป็นบ้อยมันไปแก้กิเลส ก็ยิ่งกลับเสริมกิเลสให้มากมุนยิ่งขึ้นจะว่ายังไง! โดยปกติมันก็เต็มหัวใจอยู่แล้ว จะส่งเสริมให้มากมายอะไรอีก จะเอาไปไว้ที่ตรงไหน? ใจก็มีดวงเดียว นอกจากจะแก้มันออกพอให้หายใจได้บ้าง ไม่ยอมให้มันนั่งทับนอนทับจมูกจนหายใจไม่ได้ตลอดไป

จงปลดเปลื้องมันออกพอให้มองดูตัวเองได้บ้างว่า โอ้โห! นับแต่เริ่มภาวนามา วันนี้เห็นเหนือนของกิเลส คือตัวซี้เกียจ หลุดลอยจากตัวไปหนึ่งสะเก็ด เท่ากันกับสะเก็ดไม้หลุดออกจากต้นของมัน วันนี้พอดูตัวเองได้บ้าง ไม่มีแต่กิเลสเอาปากเอาจมูกไปใช้เสียหายหมด นำโมโห!"

ความขยันหมั่นเพียร ความอุตสาหะพยายาม โดยทางเหตุผลที่เกิดประโยชน์ เป็นทางของปราชญ์ท่านดำเนินกัน แม้ยากลำบากเราก็สู้ เหมือนถอนหัวหนามออกจากเท้าของเรา เจ็บก็ต้องทนเอา ถ้าจะยอมให้มันฝังจมอยู่อย่างนั้น ฝ่าเท้าก็จะเน่าเฟะไปทั้งเท้าแล้วก้าวไปไหนไม่ได้เลย และเสียกระทั่งเท้าด้วย เพราะฉะนั้นเหตุผลมีอยู่อย่าง

เดียว คือต้องถอนหนามออกให้ได้! เจ็บขนาดไหนต้องอดทน ถอนหนามออกให้ได้ เหตุผลนี้ต้องยอมรับ เมื่อถอนออกหมดแล้วมันก็หมดพิษ ใสยาลงไปเท่าก็จะหายเจ็บ ไม่มีการกำเริบอีกต่อไปเหมือนที่หนามยังจมอยู่

กิเลสก็คือหัวหนามเราดี ๆ นี้เอง เราจะยอมให้มันฝังจมอยู่ในหัวใจตลอดเวลา มันก็ฝังจมอยู่อย่างนั้น ใจเนาพะอยู่ใน "วิภูสงสาร" เป็นที่น่าเบื่อหน่ายรำคาญไม่มีที่สิ้นสุด เราต้องการอยู่หรือ? การเป็นคนเนาพะนะ จงถามตัวเองอย่าไปถามกิเลส จะเพิ่มโทษเข้าอีก ถ้าไม่ต้องการต้องต่อสู้มัน เมื่อต่อสู้แล้วต้องมีทางชนะจนได้ หรือจะแพ้ก็ครั้งก็ตาม แต่จะต้องมีทางชนะมันครั้งหนึ่งจนได้ ลงชนะครั้งนี้ต่อไปก็ชนะไปเรื่อย ๆ ชนะ ๆ เรื่อยไปเลย กระทั่งไม่มีอะไรจะมาให้เราต่อสู้ เพราะกิเลสหมดประตูแล้ว!

คำว่า "ชนะ" นั้นชนะอะไร? ก็ชนะความขี้เกียจด้วยความขยัน ชนะกิเลสด้วยวิริยธรรมนะซี แล้วก็พ้นจากทุกข์ นี่แหละการแก้ปัญหาเรื่องความเกิดตาย คือแก้ที่ดวงใจ มีจุดนี้เท่านั้นที่ควรแก้ที่สุด เป็นจุดที่เหมาะสมอย่างยิ่ง เป็นจุดที่ถูกต้องในการแก้ แก้ที่ตรงนี้ แก้ที่อื่นไม่มีทาง จะสำคัญมันหมายถึงไปตั้งกับตั้งกลับ ก็แบกปัญหาพาเกิดพาตาย พาทุกข์พาลำบากไปอยู่นั้นแหละ จึงไม่ควรหาญคิดดันเดาเสียเวลาและตายเปล่า เพราะเป็น "อฐานะ" คือสิ่งเป็นไปไม่ได้ตามความคาดหมายต้นเดา

ว่า "ทุกข์ไม่มี บุญบาปไม่มี หรือทุกข์มี บุญบาปมี" เราก็เสวยกันอยู่ทุกคนไม่มีการหลีกเลี่ยงได้ คำว่า 'บาป' ก็คือความเศร้าหมองความทุกข์ "คำว่าบุญ" ก็คือความสุข ความสบายใจนั่นเอง ก็มีอยู่ในกายใจของคนทุกคนแล้วจะปฏิเสธอย่างไร? คำว่า "บุญ" ก็ชื่อความสุขนั้นแลท่านให้ชื่อว่า 'บุญ' ความทุกข์ท่านให้ชื่อว่า "บาป" ทั้งบุญทั้งบาปเราก็สัมผัสอยู่ทุกวันเวลา จะอยู่โลกนี้หรือไปโลกหน้าก็ต้องเจอ "บุญบาป" อยู่โดยดี!

นรกหรือไม่นรกก็ตามเถอะ ถ้ามีทุกข์อยู่เต็มกายเต็มใจแล้ว ใครอยากมาเกิดมาเจอละ? เราอยู่ด้วยกันอย่างนี้ จะไปถามเรื่องนรกนรกที่ไหนอีกเล่า เพราะอยู่ด้วยกันอย่างนี้ ทุกข์มันเผาอยู่ที่ไหนก็ร้อนเช่นเดียวกับไฟจี้มันแล จี้เข้าตรงไหนก็จี้เข้าซิ มันต้องร้อนเหมือนกันหมด จะว่านรกหรือไม่นรกก็ตามใจ แต่ใครก็ไม่ต้องการ เพราะความทุกข์รื้ออยู่กับตัว จะหาสวรรค์ที่ไหน? ให้ยุ่งยากในหัวใจละ

เจอความสุขซึ่งเกิดขึ้นจากการปฏิบัติธรรม เฉพาะอย่างยิ่งคือความสุขทางใจ นับตั้งแต่ความสงบเย็นใจขึ้นไปโดยลำดับ จนกระทั่งตั้งหลักตั้งฐานของจิตได้แน่นอน มั่นคงภายในใจ แน่ใจในตัวเอง ยิ่งกว่านั้นเราได้หลุดพ้นไป แล้วจะไปถามหาที่ไหน

สวรรค์ นิพพานนะ ไม่จำเป็นต้องถาม เราอยู่กับใจของเรา เราเป็นเจ้าของใจ ซึ่งเป็น
ตัวเหตุตัวการอยู่อย่างชัด ๆ และครองกันอยู่เวลานี้ จะไปหากันที่ไหนอีกชื่อนรกสวรรค์
นะ งมหาอะไร!

เราได้ตัวมันแล้วก็อยู่กับตัวนั้นซิ เรื่องก็มีเท่านั้น ธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ได้
หลอกคนให้ลุ่มนั้นค่านี่ เอาตัวจริงที่ตรงนี้!

เอาละ การแสดงก็เห็นว่าสมควรฯ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

อุบายชำระจิตให้เป็นธรรม

จิตที่ได้ชำระด้วยดีมีความผ่องใสเป็นประจำ ขณะที่เราอยู่ในสถานที่ที่เสียบ ๆ ไม่มีเสียงต่างๆ ปรากฏเลย เช่นเวลากลางคืนตึกสงัด จิตต่างๆ ที่ไม่รวมไม่สงบลงเป็นสมาธิก็ตาม เมื่อกำหนดดูที่จุดแห่งความรู้้นั้น จะเห็นว่าเป็นความละเอียดอ่อนมากที่สุดจนพูดอะไรไม่ถูก ความละเอียดนั้นเลยกลายเป็นเหมือนกับรัศมีแผ่กระจายไปรอบตัวและรอบทิศ สิ่งที่มากระทบทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ก็ไม่ปรากฏในขณะนั้น ทั้งๆ ที่จิตไม่ได้รวม ไม่ได้เป็นองค์แห่งสมาธิ แต่เป็นฐานมั่นคงของจิตที่ชำระกันด้วยดีมาแล้ว แสดงความรู้ความสว่างามอ้อยอิ่งให้เด่นชัดอยู่ภายในตัวเอง

ความรู้ชนิดนี้เหมือนไม่มีร่างมีกายเป็นที่อาศัยอยู่เลย เป็นความรู้ที่ละเอียดมาก เเด่นอยู่เฉพาะตัว แม้จิตไม่รวมเป็นสมาธิก็ตาม เพราะความละเอียดของจิต เพราะความเด่นของจิต เลยกลายเป็นความรู้เด่นที่ไม่มีภาพนิมิตใดๆ มาปรากฏ รู้เด่นอยู่โดยลำพังตนเอง นี่เป็นระยะหนึ่งของจิต

อีกระยะหนึ่งจิตที่ได้ชำระด้วยดีแล้วนี้หยังเข้าสู่ความสงบ ไม่คิดไม่ปรุงอะไร พักกิริยาคือความกระเพื่อมความคิดความปรุงต่างๆ ภายในจิต พักโดยสิ้นเชิง เหลือแต่ความรู้ล้วนๆ ที่เรียกว่า "จิตเข้าสู่ความสงบ" ยิ่งไม่มีอะไรๆ ปรากฏเลย จะปรากฏเฉพาะความรู้้นั้นอย่างเดียว เหมือนครอบโลกธาตุไปหมด เพราะกระแสของจิตไม่เหมือนกระแสของไฟ กระแสของไฟมีที่สิ้นสุด มีระยะใกล้หรือไกลตามกำลังของไฟ เช่น แสงสว่างของไฟฟ้า ถ้าแรงเทียนสูงก็สว่างไปไกล แรงเทียนต่ำก็สว่างใกล้

แต่กระแสจิตนี้ไม่เป็นเช่นนั้น คำว่า "ใกล้ ใกล้"ไม่มี ที่พูดได้ชัดๆ ก็ว่าไม่มี กาลสถานที่นั้นแหละ จิตครอบไปได้หมด ใกล้ก็เหมือนใกล้ ใกล้หรือไกลพูดไม่ถูก เห็นแต่ความรู้้นั้นครอบไปหมดสุดขอบจักรวาล โลกทั้งโลกเลยปรากฏมีแต่ความรู้้นั้นเดียวเท่านั้น เหมือนไม่มีอะไรเลยในความรู้สึก ทั้งที่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยมีก็มีอยู่ตามปกติของตน นี่แหละอำนาจของจิต กระแสของจิตที่ชำระสิ่งปิดบังมัวหมองออกไปแล้ว เป็นอย่างนั้น

ยิ่งจิตมีความบริสุทธิ์หมดจดด้วยแล้ว อันนี้ยิ่งพูดไม่ถูกเลย ไม่ทราบจะพูดจะคาดว่าอย่างไร เพราะไม่ใช่สิ่งที่คาดไม่ใช่สิ่งที่หมาย ไม่ใช่สิ่งที่จะนำมาพูดได้เช่นสมมุติ

ทั่วๆ ไป เนื่องจากสิ่งนั้นไม่ใช่สมมุติแล้ว เป็นวิสัยของผู้มีใช้สมมุติ รู้เรื่องความไม่ใช่สมมุติของตนเท่านั้น จึงนำมาพูดอะไรไม่ได้

ที่นี้โลกเต็มไปด้วยสมมุติ พูดอะไรก็ต้องมีภาพสมมุติขึ้นมาเปรียบเทียบทุกๆ เรื่องไป เช่นเห็นจะเป็นอย่างนั้น เห็นจะเป็นอย่างนี้ หรือเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนี้ คล้ายกับสิ่งนั้น เป็นต้น ยกตัวอย่างเช่น ยกคำว่า "นิพพาน" ขึ้นมาพูด เรื่องของกิเลสสามัญ คือจิตสามัญธรรมดาเรา จะต้องคาด่านิพพานจะต้องกว้างขวางเว้งว่างไปหมด ไม่มีอะไรปรากฏอยู่ในนั้นเลย แต่ไม่ได้คิดในคำว่า 'นิพพาน' ที่เป็นคำสมมุติที่ยังมีหลงเหลืออยู่ ดีไม่ดีก็อาจคิดไปว่า มีแต่ผู้คนที่บริสุทธิ์เดินชวักไขว่กันอยู่ในพระนิพพานเท่านั้น ซึ่งมีทั้งหญิงทั้งชายเพราะถึงความบริสุทธิ์ด้วยกัน มีแต่พวกที่บริสุทธิ์เท่านั้นเดินชวักไขว่กันไปมา หรือนั่งอยู่อย่างสะดวกสบายผาสุกเจริญ ไม่มีความโศกเศร้าเหงาหงอยเข้าไปเกี่ยวข้องกับพัวพันเหมือนโลกสมมุติเรา ที่เต็มไปด้วยความทุกข์วุ่นวาย

ความจริงหาได้ทราบไม่ว่า ความที่ว่ามีผู้หญิงผู้ชายที่บริสุทธิ์เดินชวักไขว่ หรือนั่งอยู่ตามธรรมชาติตามธรรมดาของตน ด้วยความสุขความเกษม ไม่มีอะไรเข้าไปยุ่งกวนนั้น ก็เป็นสมมุติอันหนึ่ง ซึ่งเข้ากับ "วิมุตติ" นิพพานแท้ๆ ไม่ได้ การที่นำมากล่าวในสิ่งที่สุดท้ายของสมมุติ แม้ผู้นั้นไม่สุดท้ายแห่งความรู้ก็ตาม เป็นวิสัยแห่งความรู้ของตนด้วยดีก็ตาม แต่ไม่สามารถที่จะนำออกมาพูดได้ในทางสมมุติ พูดออกมาทีความหมายไปผิดๆ ถูกๆ เพราะตามธรรมดาจิตก็คอยแต่จะผิดอยู่แล้ว หรือยังมีความผิดภายในตัวอยู่ พอแยบอะไรออกมาก็ต้องคาด และดันเดาไปตามความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องไม่แน่นอนเสมอไป

อย่างพระยมกพูดกับพระสารีบุตรว่า "พระอรหันต์ตายแล้วสูญ" เพราะพระยมกเป็นปุถุชนอยู่ พระสารีบุตรเป็นพระอรหันต์ และเป็นผู้ชี้แจงให้ฟังยังไม่ยอมเข้าใจ จนพระพุทธเจ้าเสด็จมาชี้แจงให้ฟังเสียเอง แม้เช่นนั้นถ้าจำไม่ผิดก็ปรากฏว่าพระยมกยังไม่เข้าใจตามความจริงที่ทรงชี้แจงนั้น ตามคัมภีร์ว่า พระยมกก็ดูเหมือนไม่ได้สำเร็จมรรคผลนิพพานอะไร แต่ต้องมีเหตุผลพระพุทธเจ้าจึงจะทรงแสดง หากไม่มีความหมายในการแสดงนั้นพระองค์จะไม่แสดงเลย เพราะธรรมบางอย่างแม้ผู้ฟังนั้นจะไม่ได้รับประโยชน์เท่าที่ควร แต่ผู้อื่นที่เกี่ยวข้องย่อมได้รับ วิสัยของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างนั้น จะรับสิ่งเรื่องอะไรออกมาต้องมีเหตุมีผล คือมีสิ่งที่จะได้รับประโยชน์สำหรับผู้ฟัง จึงจะทรงแสดงออกมา หากไม่มีอะไรเลยก็ไม่ทรงแสดง

นี่เป็นเรื่องของพระพุทธเจ้าที่พร้อมด้วยเหตุด้วยผล รู้รอบขอบชิดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่พูดไปแบบปาวๆ เปล่าๆ เหมือนโลกทั่วๆ ไป เพราะฉะนั้นในเวลารับสั่งอะไรกับพระยมกนั้น เราชักลืมนเสียแล้ว เพราะผ่านเรื่องนี้มานานแล้ว จนลืมนว่ามีใครได้ผล

บ้างในเวลานั้น หรือว่าพระยมก็ได้ นี่สงสัยไม่แน่ใจแล้ว เรามาถือเอาตอนที่ว่า “พระอรหันต์ตายแล้วสูญ” เป็นธรรมอันสำคัญก็แล้วกัน

พระองค์ทรงแสดงว่า “พระอรหันต์เป็นรูปหรือถึงตายแล้วสูญจากรูป พระอรหันต์เป็นเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ” หรือ พระอรหันต์เป็น ดิน น้ำ ลม ไฟหรือ เมื่อตายแล้วจึงได้สูญจากสิ่งนั้น ๆ” รับสั่งถามไปเรื่อย สรุปความแล้วว่า รูปไม่เที่ยง รูปก็สลายไป,เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ไม่เที่ยง ก็มีความสลายไป เมื่อเรื่องของสมมุติ เป็นไปตามสมมุติอย่างนั้น

ส่วนเรื่องของ “วิมุตติ” คือเรื่องของความบริสุทธิ์ จะให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้ เพราะไม่ใช่อันเดียวกัน จะนำเรื่อง “วิมุตติธรรม” หรือ “วิมุตติจิต” เข้ามาคละเคล้าหรือมาบวกกับชั้นห้าซึ่งเป็นเรื่องของสมมุติย่อมไม่ถูก ไม่ใช่ฐานะจะเป็นไปได้ ชั้นห้าเป็นสมมุติขั้นหนึ่ง จิตแบบเป็น “สามัญจิต” ก็เป็นสมมุติขั้นหนึ่ง

ความละเอียดของจิต ละเอียดจนอัศจรรย์ แม้ขณะที่ยังมีสิ่งพัวพันอยู่ ก็ออกแสดงความอัศจรรย์ตามชั้นภูมิของตนให้เห็นได้อย่างชัดเจน ยิ่งสิ่งที่พัวพันทั้งหลายหมดไปแล้ว ก็จิตนั้นแลเป็นดวงธรรม หรือธรรมนั้นแลคือจิต หรือจิตนั้นแลคือธรรม ธรรมทั้งแท่งก็คือจิตทั้งดวง จิตทั้งดวงก็คือธรรมทั้งแท่งอยู่โดยดี ที่นี้ก็สมมุติอะไรไม่ได้ เพราะเป็นธรรมล้วน ๆ แล้ว แม้ท่านจะครองชั้นอยู่ ธรรมชาตินั้นก็เป็นอย่างนั้นโดยสมบูรณ์

ชั้นนี้ก็ เป็นชั้นอยู่อย่างพวกเรา ๆ ท่าน ๆ นี้เอง ใครมีรูปลักษณะมีกิริยามารยาท มีจิตนิสัยอย่างใด ก็แสดงออกตามจิตนิสัยของตน ตามเรื่องของสมมุติที่มีการแสดงตัวอย่างนั้น จึงนำมาคละเคล้าให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่ได้ เมื่อจิตหลุดพ้นแล้ว ธรรมชาติของ “วิมุตติ” นั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง

ชั้นโลกก็เป็นอีกโลกหนึ่ง แม้ใจที่บริสุทธิ์จะอยู่ในโลกแห่งชั้น ก็เป็น “จิตวิมุตติ” อยู่ตลอดเวลา จะเรียกว่า “โลกุตระจิต” ก็ไม่ผิด เพราะอยู่เหนือสมมุติคือธาตุชั้นแล้ว

“โลกุตระธรรม” คือธรรมเหนือโลก ท่านถึงทราบได้ในเรื่องความสืบทอดของจิต เมื่อชำระเข้ามาโดยลำดับ ๆ ย่อมเห็นเงื่อนต้นเงื่อนปลาย เห็นความแสดงออกของจิตว่าหนักไปทางใด ยังมีอะไรเป็นเครื่องให้สืบทอดหรือเกี่ยวข้อยังกันอยู่ ท่านก็ทราบ ท่านทราบชัด เมื่อทราบชัดท่านก็หาวิธีตัดวิธีปลดเปลื้องสิ่งที่สืบทอดนั้นออกจากจิตโดยลำดับ

เวลากิเลสมันหนาแน่น ภายในจิตมืดดำไปหมด กระจกนี้ไม่ทราบว่าเป็นอะไร และสิ่งที่มาเกี่ยวข้องกับพัวพันคืออะไร เลยถือเป็นอันเดียวกันหมด ทั้งสิ่งที่มาข้องทั้งตัวจิตเองคละเคล้าเป็นอันเดียวกัน ไม่มีทางทราบได้ ต่อเมื่อได้ชำระสะสางไปโดยลำดับๆ จึงมีทางทราบได้เป็นระยะๆ ไป จนทราบได้อย่างชัดเจนว่า เวลานี้จิตยังมีอะไรอยู่ภายในตัวมากน้อย แม้ยังมีอยู่นิดก็ทราบว่ามียูนิด เพราะความสับสนทำให้เห็นชัดเจนว่า นี่คือเชื้อที่จะทำให้ไปเกิดในสถานที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งบอกอยู่ภายในจิต เมื่อได้ทราบชัดอย่างนี้ก็ต้องพยายามแก้ไข ด้วยวิธีการต่างๆ ของสติปัญญา จนกระทั่งสิ่งนั้นขาดไปจากจิตไม่มีอะไรติดต่อกันแล้ว จิตก็เป็นจิตที่บริสุทธิ์ล้วนๆ หมดทางติดต่อ เห็นได้อย่างชัดเจนแล้ว นี่คือ "ผู้หลุดพ้นแล้ว" นี่คือผู้ไม่ได้ตาย

เพราะการปฏิบัติจริง เป็นผู้รู้จริงๆ ตามหลักความจริง เห็นได้ชัดเจนประจักษ์ใจ ท่านพูดจริงทำจริงและรู้จริง แล้วนำสิ่งที่รู้จริงเห็นจริงออกมาพูด จะผิดไปได้อย่างไร! พระพุทธเจ้าของเราแต่ก่อนพระองค์ก็ไม่ทรงทราบว่าเคยเกิดมาก็ภพก็ชาติ เกิดเป็นอะไรบ้าง แม้ปัจจุบันจิตมีความติดต่อกันเกี่ยวกับอะไรบ้าง เพราะกิเลสมีมากต่อมาก ในระยะนั้นพระองค์ก็ยังไม่ทราบได้เหมือนกัน

ต่อเมื่อทรงบำเพ็ญ จนกระทั่งตรัสรู้เป็นธรรมทั้งดวงขึ้นมาในพระทัยแล้ว จึงทราบได้ชัด เมื่อทรงทราบอย่างชัดเจนแล้ว จึงทรงนำความจริงอันนั้นออกมาประกาศธรรมสอนโลก และใครผู้ที่จะสามารถรู้ธรรมประเภทนี้ได้อย่างรวดเร็ว ก็ทรงเล็งญาณทราบ ดังท่านทราบว่าดาบทั้งสองและปัญจวัคคีย์ทั้งห้า มีอุปนิสัยพร้อมจะบรรลุธรรมอยู่แล้ว เป็นต้น แล้วเสด็จมาโปรดปัญจวัคคีย์ทั้งห้า ก็สมพระประสงค์ที่ทรงกำหนดทราบด้วยพระญาณไว้แล้ว

ท่านเหล่านี้ก็ได้บรรลุธรรมเป็นขั้นๆ โดยลำดับ จนกระทั่งบรรลุธรรมเป็น "พระชีณาสพ" ด้วยกันทั้ง ๕ องค์ เพราะเอาของจริงออกมาแสดงต่อผู้มุ่งความจริงอยู่ด้วยกันอย่างเต็มใจอยู่แล้ว จึงรับกันได้ง่าย ผู้ต้องการหาความจริงกับผู้แสดงความจริงสมดุลกันแล้ว เมื่อแสดงออกตามหลักความจริง ผู้นั้นจึงรับได้อย่างรวดเร็ว และรู้ตามพระองค์เป็นลำดับจนรู้แจ้งแทงตลอด บรรดากิเลสที่มีอยู่มากน้อยสลายตัวไปหมด คำว่า "วิภูจักร" ลงได้อย่างหายห่วง นี่แลผู้รู้จริงเห็นจริงแสดงธรรม ไม่ว่าจะเป็แงธรรมเกี่ยวกับทางโลกหรือทางธรรม ย่อมเป็นที่แน่ใจได้ เพราะเห็นมาด้วยตา ได้ยินมาด้วยหู ได้สัมผัสด้วยใจตัวเอง แล้วนำมาพูดจะผิดไปไหน ผิดไม่ได้ เช่นรสเค็ม ได้ทราบที่ลิ้นแล้วว่าเค็ม พูดออกมาจากความเค็มของเกลื่อนั้นจะผิดไปไหน รสเผ็ด พริกมันเผ็ด มาสัมผัสลิ้นก็ทราบแล้วว่าพริกนี้เผ็ด แล้วพูดออกด้วยความจริงว่าพริกนี้เผ็ด จะผิดไปที่ตรงไหน

การรู้ธรรมก็เหมือนกัน ปฏิบัติถึงขั้นที่ควรรู้ต้องรู้เป็นลำดับลำดับ ธรรมหรือ การละกิเลสย่อมเป็นไปในขณะเดียวกันนั้น กิเลสสลายตัวลงไป ความสว่างที่ถูกปิดบัง อยู่ นั้น ก็แสดงขึ้นมาในขณะเดียวกันกับกิเลสสลายตัวไป ความจริงได้ปรากฏอย่างชัดเจน กิเลสซึ่งเป็นความจริงอันหนึ่งก็ทราบอย่างชัดเจน แล้วตัดขาดได้ด้วย “มรรค” อัน เป็นหลักความจริง คือสติปัญญา แล้วนำมาพูดมาแสดงเพื่อผู้ฟังด้วยความตั้งใจต้องเข้าใจ

ธรรมเหล่านี้พระองค์แสดงไว้ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ ไม่ได้นอกเหนือไป จาก “เบญจขันธ์ของเรา” มีใจเป็นประธานสำหรับรับผิดชอบชั่วดีทุกสิ่งที่มาเกี่ยวข้องกับ สัมผัส ธรรมแม้จะมากถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ก็ตาม ท่านแสดงไปตามอาการ ของจิต อาการของกิเลส อาการของธรรม เพื่อบรรดาสัตว์ที่มีนิสัยต่างๆ กัน จึง ต้องแสดงออกอย่างกว้างขวางถึง ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นนี้ เพื่อให้เหมาะสมกับจิต นิสัยนั้นๆ จะได้นำไปประพฤติปฏิบัติและแก้ไขตนเองในวาระต่อไป และควรจะทราบ ไว้ว่า ผู้ฟังธรรมจากผู้รู้จริงเห็นจริง ควรจะแก้กิเลสอาสวะได้ ในขณะระดับธรรมจาก พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ หรือครูอาจารย์ทั้งหลาย โดยไม่เลือกกาลสถานที่

ธรรมทั้งหลายรวมลงที่จิต จิตเป็นภาชนะที่เหมาะสมอย่างยิ่งในธรรมทุกชั้น การ แสดงธรรมมีอะไรเป็นเครื่องเกี่ยวเนื่องพัวพันกันอยู่ ที่จำต้องพูดถึงสิ่งนั้นๆ เพื่อความ เข้าใจและปล่อยวาง สำหรับผู้ฟังทั้งหลายก็มีธาตุขันธ์ รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส ภายนอกอันหาประมาณมิได้ เข้ามาเกี่ยวข้องกับตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของเรา ซึ่งเป็น ภายในตัวเรา จึงต้องแสดงทั้งภายนอกแสดงทั้งภายใน เพราะจิตหลงและติดได้ทั้งภายใน และภายใน รักได้ชังได้ทั้งภายนอกภายใน

เมื่อแสดงให้ทราบตามเหตุผลทั้งข้างนอกข้างในตามหลักความจริง จิตที่ ใคร่ครวญหรือพิจารณาตามหลักความจริงอยู่โดยเฉพาะแล้ว ต้องทราบได้โดยลำดับ และปล่อยวางได้ เมื่อทราบสิ่งใดแล้วก็ยอมปล่อยวางสิ่งนั้น และหมดปัญหาในการที่จะ พิสูจน์พิจารณาอีกต่อไป คือสิ่งใดที่เข้าใจแล้ว สิ่งนั้นก็หมดปัญหา เพราะเมื่อเข้าใจแล้ว ก็ปล่อยวางสิ่งนั้นๆ ปลดปล่อยไปเรื่อยๆ เพราะความเข้าใจถึงความจริงของสิ่งนั้นๆ โดยสมบูรณ์แล้ว

การพิจารณาธรรมในขั้นที่ควรแคบก็แคบ ในขั้นที่ควรกว้างก็ต้องกว้างขวางเต็ม ภูมิจิตภูมิธรรม ดังนั้นใจของนักปฏิบัติธรรมที่ควรให้อยู่ในวงแคบ ก็ต้องจำกัดให้อยู่ใน วงนั้น เช่น การอบรมในเบื้องต้น จิตมีแต่ความว่าวุ่นวุ่นมัวอยู่ตลอดเวลาหาความ สงบสุขไม่ได้ จึงต้องบังคับให้จิตอยู่ในวงแคบ เช่น ให้อยู่กับคำบริกรรม “พุทโธ” หรือลมหายใจเข้าออก เป็นต้น เพื่อจะตั้งตัวได้ด้วยบทบริกรรม เพื่อความสงบนั้น

เป็นบาทเป็นฐานหรือเป็นรากฐานของใจพอตั้งตัวได้ในการปฏิบัติต่อไป จึงต้องสอนให้จิตมีความสงบจากอารมณ์ต่าง ๆ ด้วยธรรมบทใดบทหนึ่งตามจริตชอบไปก่อน พอเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจทางความสงบ

เมื่อจิตได้รับความสงบเพราะธรรมบทนั้น ๆ พอเป็นปากเป็นทางแล้ว ก็เริ่มพิจารณาพิจารณาปัญญา ความรู้ก็ค่อยแตกแขนงออกไปโดยลำดับ หรือตีวงกว้างออกไปจนไม่มีประมาณ เมื่อถึงกาลอันควรที่จะพักจิตด้วยสมาธิภาวนา ก็กำหนดทาง "สมณะ" ด้วยบทธรรมดั่งที่เคยทำมาแล้ว โดยไม่ต้องสนใจทางด้านปัญญาแต่อย่างใด ในขณะที่นั้นตั้งหน้าตั้งตาทำความสงบด้วยธรรม บทที่เคยเป็นคู่เคียงของใจ หรือที่เคยได้ปฏิบัติเพื่อความสงบมาแล้ว กำหนดธรรมบทนั้นเข้าไปโดยลำดับ ด้วยความมีสติควบคุม จนปรากฏเป็นความสงบขึ้นมา แล้วมีความสุขความเย็นใจ เรียกว่า "การพักผ่อนหย่อนจิตด้วยสมาธิภาวนา"

เมื่อจิตถอนออกจากการพักสงบนั้นแล้ว ปัญญาที่ต้องคลี่คลายพิจารณาดูสิ่งต่าง ๆ อันใดที่ควรพิจารณาในระยะใดเวลาใด ก็พิจารณาในเวลานั้น ๆ จนเป็นที่เข้าใจ เมื่อปัญญาได้เริ่มไหวตัวเพราะพลังคือสมาธิเป็นเครื่องหนุนแล้ว ปัญญาจะต้องทำการพิจารณาอย่างกว้างขวางโดยลำดับ ๆ ตอนนี้ปัญญาจะกว้างก็กว้าง ธรรมจะกว้างก็กว้างตอนนี้ ปัญญาเฉลียวฉลาดมากน้อยเพียงใด ก็ยิ่งพิจารณากระจายออกไปจนรู้เหตุรู้ผลในสภาวะธรรมทั้งหลายตามความเป็นจริง แล้วหายสงสัยและปล่อยวางไปโดยลำดับ ตามขั้นของสติปัญญาที่ควรแก่การถอดถอนกิเลสประเภทนั้น ๆ ออกจากใจเป็นลำดับ ๆ ไป

จิตค่อยถอนตัวเข้ามาสู่วงแคบเท่าที่เห็นจำเป็นโดยลำพัง ไม่ต้องถูกบังคับเหมือนแต่ก่อน ก็เมื่อพิจารณารู้ตามความเป็นจริงแล้ว จะไปพัวพันไปกังวลกับสิ่งใดอีกเล่า เท่าที่กังวลุนายนั้น ก็เพราะความไม่เข้าใจจึงได้เป็นเช่นนั้น เมื่อเข้าใจด้วยปัญญาที่ได้พิจารณาคลี่คลายเห็นความจริงของสิ่งนั้น ๆ แล้ว จิตก็ถอยและปล่อยกังวลเข้ามาเรื่อย ๆ จนกลายเป็นวงแคบเข้ามา ๆ จนถึงธาตุถึงขั้นธถึงจิตตัวเองโดยเฉพาะ ระยะนี้จิตทำงานในวงแคบ เพราะตัดภาระเข้ามาโดยลำดับแล้ว

ธาตุชั้นธมีอะไรบ้าง? แจงลงไป ทั้งรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ พิจารณาจนหายสงสัยในเงื่อนไขเงื่อนไขใดก็ตาม เช่น พิจารณาในรูป เรื่องเวทนานั้นก็เป็นอันเข้าใจไปตาม ๆ กัน หรือพิจารณาเวทนา ก็วิ่งมาถึงรูป ถึงสัญญา สังขาร วิญญาณ อันมีลักษณะเช่นเดียวกัน เพราะออกจากกระแสจิตอันเดียวกัน สรุปลงแล้วขั้นธทั้งห้าท่านก็บอกว่า "เป็นคลังแห่งไตรลักษณ์ หรือเป็นกองแห่งไตรลักษณ์" ทั้งสิ้นอย่างสมบูรณ์อยู่แล้ว

มีสิ่งใดที่ควรจะต้องเอา รูปธาตุรูปขันธ์ รูปทั้งปวง ก็เป็นกองแห่งธาตุอยู่แล้ว เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แต่ละอย่าง ก็เป็นเพียงนามธรรม ปรากฏ “ยับเยิบ ๆ ๆ” แล้วหายไปในขณะที่ จะถือเป็นสาระแก่นสารอะไรจากสิ่งเหล่านี้เล่า ปัญญา หยั่งทราบเข้าไปโดยลำดับคือทราบความจริง และซึ่งถึงจิตจริง ๆ แล้วก็ปล่อยวางด้วยความรู้ซึ่งนั้น คือปล่อยวางอย่างถึงใจ เพราะรู้อย่างถึงใจก็ปล่อยอย่างถึงใจ งานก็แคบเข้าไป ๆ ตามความจำเป็นของการทำงานทางด้านปัญญา

นี่แหละการพิจารณาและวิถีทางเดินของจิต ที่ไปเกี่ยวข้องกับอารมณ์ต่าง ๆ ย่อมทราบเข้ามาและปล่อยวางเข้ามาโดยลำดับ ตัดทางเสื่อโครงที่เคยออกเที่ยวหากิน ดังท่านว่าไว้ในหนังสือธรรมบทหนึ่ง “ตัดทางเสื่อโครงออกเที่ยวหากิน” คือออกจากทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ไปเที่ยวเกี่ยวข้องกับทางรูป ทางเสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส แล้วกว้านเอาอาหารที่เป็นพิษเข้ามาเผาใจ ปัญญาจึงต้องเที่ยวพิจารณาตามรูป ตามเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เพื่อตัดทางเสื่อโครงที่เคยหากิน โดยการคิดค้นเข้าไป ๆ ตามสายทางเสื่อโครงเสื่อดาวที่ชอบเที่ยวทางนี้ ท่านว่า ค้นเข้ามาตัดทางของมันเข้ามา จนกระทั่งเอาเสื่อโครงเข้าใส่กรงได้ คือ “อวิชชา” ที่เปรียบเหมือนเสื่อโครงเข้รวมตัวในจิตดวงเดียว ก็เลสอาสวะทั้งมวลรวมลงในจิตดวงเดียว กิ่งก้านสาขาตัดขาดไปหมด เหลือแต่จิต ก็เลสอยู่ในจิตดวงเดียว ไม่มีที่ออกเที่ยวพ่นพันทาอาหารกินได้ตั้งแต่ก่อน

“จิตอวิชชา” นี้จะว่าเป็นเหมือนลูกฟุตบอลก็ได้ เพราะปัญญาคลี่คลายถีบเตะไปเตะมาจนแตกแหลกละเอียด คือกิเลสอวิชชาแตกกระจายภายในนั้น จิตขั้นนี้เป็นขั้นรวมตัวของกิเลส ขณะที่ถูกปัญญาคลี่คลายไปมา จึงเหมือนลูกฟุตบอลถูกถีบถูกระตะนั้นแหละ ถูกระเตะไปเตะมาอยู่ในวงชั้นเสี่ยจนแตกกระจายด้วยปัญญา เมื่อจิตที่เป็น “สมมุติ” แตกกระจายไป จิตที่เป็น “วิมุตติ” ก็แสดงตัวขึ้นมาอย่างเต็มที่

ทำไมจึงเรียกว่า “จิตเป็นสมมุติ” กับ “จิตเป็นวิมุตติ” เล่า? มันกลายเป็นจิตสองดวงอย่างนั้นหรือ? ไม่ใช่อย่างนั้น! จิตดวงเดียวนั้นแหละที่มี “สมมุติ คือกิเลสอาสวะครอบงำอยู่นั้น” เป็นจิตลักษณะหนึ่ง แต่เมื่อได้ถูกชำระขี้ขำด้วยปัญญาจนจิตลักษณะนั้นแตกกระจายไปหมดแล้ว ส่วนจิตแท้ธรรมแท้ที่ทนต่อการพิสูจน์ไม่ได้สลายไปด้วย สลายไปแต่สิ่งที่เป็น “อนิจจัง ทุกขัง อนตตา” ที่แทรกอยู่ในจิตเท่านั้น เพราะกิเลสอาสวะแม้จะละเอียดเพียงใดก็ตาม มันก็เป็น “อนิจจัง ทุกขัง อนตตา” และเป็น “สมมุติ” อยู่โดยดั้นด้นแล

เมื่อสิ่งนี้สลายไป จิตแท้เหนือสมมุติจึงปรากฏตัวอย่างเต็มที่ ที่เรียกว่า "วิมุตติจิต" สิ่งนี้แลท่านเรียกว่า "จิตบริสุทธิ์" ขาดจากความสืบทอดเกี่ยวเนื่องใด ๆ ทั้งสิ้น เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ ที่บริสุทธิ์สุดส่วนอย่างเดียว

ความรู้ล้วน ๆ นี้ เราพูดไม่ได้ว่าเป็นจิตอยู่ ณ ที่ใดในร่างกายเรา แต่ก่อนเป็นจุดเด่นรู้เห็นได้อย่างชัดเจน เช่น สมาธิ เราก็มองว่าอยู่ในท่ามกลางอก ความรู้เด่นอยู่ตรงนั้น ความสงบเด่นอยู่ที่ตรงนั้น ความสว่างความผ่องใสของจิตเด่นอยู่ตรงนั้นอย่างชัดเจนโดยไม่ต้องไปถามใคร บรรดาท่านผู้มีจิตสงบเป็นฐานแห่งสมาธิแล้ว จะปรากฏชัดเจนว่า จุดผู้รู้เด่นอยู่ในท่ามกลางอกนี้จริง ๆ ทั้งสิ้น ไม่มีการถกเถียงกันว่า อยู่มันสมอง เป็นต้น ดังที่ผู้ไม่เคยรู้เห็นทางด้านสมาธิภาวนาพูดกัน หรือถกเถียงกันเสมอในที่ทั่วไป

ทีนี้เวลาจิตนี้กลายเป็นจิตที่บริสุทธิ์แล้ว จุดนั้นหายไป จึงพูดไม่ได้ว่าจิตอยู่เบื้องบน เบื้องล่าง หรืออยู่สถานที่ใด เพราะเป็นความรู้ที่บริสุทธิ์ด้วย เป็นความรู้ที่ละเอียดสุขุมเหนือสมมุติใด ๆ ด้วย แม้เช่นนั้นก็ยังแยกเป็นสมมุติมาพูดว่า "ละเอียดสุด" ซึ่งไม่ตรงต่อความจริงนั้นนักเลย คำว่า "ละเอียดสุด" นี้มันต้องเป็นสมมุติอันหนึ่งนะซิ พูดไม่ได้ว่าอยู่สูงอยู่ต่ำ มีจุดมีต่อมอยู่ที่ไหน ไม่มีเลย! มีแต่ความรู้เท่านั้นไม่มีอะไรเข้าไปแทรกซึม แม้จะอยู่ในธาตุในชั้นซึ่งเคยคละเคล้ากันมาก่อน ก็ไม่เป็นเช่นนั้นอีกแล้ว กลับเป็นคนละโลกไปแล้ว!

ทราบได้อย่างชัดเจน ชั้นนี้ก็ชั้นนี้ จิตก็เป็นจิต กายก็เป็นกาย เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ที่มีอยู่ภายในร่างกายนี้ ก็เป็นชั้นแต่ละอย่าง ๆ ส่วนเวทนาในจิตนั้นไม่มี นับแต่จิตได้หลุดพ้นกิเลสทั้งหมดไปแล้ว เพราะฉะนั้นคำว่า "ไตรลักษณ์" ใดก็ตามซึ่งเป็นตัวสมมุติ จึงไม่มีในจิตดวงนั้น จิตดวงนั้นไม่มีการเสวยเวทนา นอกจาก "ปรม สุข" อันเป็นธรรมชาติของตัวเอง และคำว่า "ปรม สุข" ไม่ใช่สุขเวทนา

ที่ท่านว่า "นิพพาน ปรม สุข" พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง คำว่า "สุขอย่างยิ่ง" นั้นไม่ใช่สุขเวทนา เหมือนเวทนาของจิตที่ยังมีกิเลส และเวทนาของกายซึ่งเป็นสุขเป็นทุกข์แสดงอยู่เสมอๆ "ปรม สุข" นั้นไม่ใช่เวทนาเหล่านี้ ท่านนักปฏิบัติพึงทราบอย่างถึงใจ และปฏิบัติให้รู้ด้วยตัวเองนั่นแหละหมดปัญหา สมดังธรรมท่านว่า "สนฺทสิฏฺฐิโก" ซึ่งไม่ทรงผูกขาดไว้โดยเฉพาะพระองค์ผู้เดียว

จิตที่ "บริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้ว" เราจะเรียกว่า "จิตมีเวทนา" จึงเรียกไม่ได้ จิตนี้ไม่มีเวทนา คำว่า "ปรหม์ สุข" นั้น เป็นสุขในหลักธรรมชาติแห่งความบริสุทธิ์ จึงหา อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เข้าไปแทรกใน "ปรหม์ สุข" นั้นไม่ได้

นิพพานเที่ยง ปรหม์ สุข เที่ยง อันเดียวกัน ท่านว่า "นิพพานเที่ยง ปรหม์ สุข ก็เที่ยง ปรหม์ สุขุญฺญ ก็เที่ยง เป็นอันเดียวกัน" แต่สัจจะแบบพระนิพพานที่นอกสมมุติ ไม่ได้สัจจะแบบโลกสมมุติกัน

จะพูดอะไรแยกอะไรก็ได้ถ้ารู้ประจักษ์ใจแล้ว ถ้าไม่เข้าใจพูดวันยังค่ำก็ผิดวันยังค่ำไม่มีทางถูก เพราะจิตไม่ถูก พูดออกมาด้วยความเข้าใจว่าถูกตามอรรถตามธรรมเพียงใดก็ตาม แต่จิตผู้แสดงตัวออกมานั้นไม่ถูกอยู่แล้ว จะถูกได้อย่างไร เหมือนอย่างเราเรียกคำว่า "นิพพาน ปรหม์ สุข นิพพาน ปรหม์ สุขุญฺญ" เรียกจนติดปากติดใจก็ตาม จิตก็คือจิตที่มีกิเลสอยู่นั่นแล มันถูกไปไม่ได้ เมื่อจิตไม่พาถูกเสียอย่างเดียวอะไรก็ถูกไปไม่ได้!

พอจิตถูกเสียอย่างเดียว ไม่พูดก็ถูก เพราะธรรมชาติมันถูกอยู่แล้ว พูดหรือไม่พูดก็ถูก เมื่อถึงขั้นที่ถูกแล้วไม่มีผิด นี่แหละความอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติศาสนธรรม

พระพุทธเจ้าก็ทรงสอนถึงภูมินี้เท่านั้น ไม่ทรงสอนอะไรต่อไปอีก หมตสมมุติ หมตบัญญัติ หมตกิเลส หมตทุกข์ ด้วยประการทั้งปวง! จึงไม่ทรงแสดงอะไรต่อไปอีก เพราะถึงจุดที่มุ่งหมายอย่างเต็มที่แล้ว หรือเต็มภูมิของจิตของธรรมแล้ว

ในเวลาจะปรินิพพานทรงแสดงพระโอวาท เรียกว่า "ปัจฉิมโอวาท"ว่า

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราเตือนท่านทั้งหลาย สังขารมีความเกิดขึ้นและดับไปตลอดเวลา ท่านทั้งหลายจงพิจารณาสังขารที่เจริญขึ้นแล้วเสื่อมไป หรือเกิดแล้วดับไปด้วยความไม่ประมาทเถิด!"

เท่านั้น แล้วปิดพระโอษฐ์ไม่รับสั่งอะไรอีกต่อไปเลย

ในพระโอวาทที่เป็นขนาดนั้น "ปัจฉิมโอวาท" แล้ว เราจะถือหรือเข้าใจคำว่า "สังขาร" นี้เป็นสังขารประเภทใด โดยแยกออกเป็น สังขารภายนอกหรือสังขารภายในก็ได้ไม่ผิด

แต่ในขณะนั้นส่วนมากแน่ใจว่า มีแต่พระสงฆ์ผู้เป็นนักปฏิบัติที่มีภูมิจิตภูมิธรรมสูงทั้งนั้น นับแต่พระอรหันต์ลงมา ที่เข้าเฝ้าพระองค์ในขณะที่ประทาน "ปัจฉิมโอวาท" ในปัจฉิมยามนั้น

หลักใหญ่จึงคิดว่า พระองค์ประทานเพื่อสังขารภายในที่คิดปรุงอยู่ภายในจิต ครอบ กวนจิตอยู่ตลอดเวลา ให้พิจารณาถึงความเกิดความดับแห่งสังขารอันนั้น ด้วยความไม่ ประมาท คือพิจารณาด้วยสติปัญญาอยู่ตลอดเวลาตนเอง สังขารอันนี้ครอบโลกธาตุ!

ถ้าเราจะแยกไปเป็น "สังขารภายนอก" ก็ได้ เช่น ต้นไม้ ภูเขา สัตว์ บุคคล ก็ได้ แต่ไม่เหมาะกับภูมิพระสงฆ์ที่สันนิบาตอยู่ในที่นั้น และไม่เหมาะกับกาลเวลาที่เป็นเวลา สุกท้ายของพระพุทธเจ้าที่จะปรินิพพาน แล้วประทานพระโอวาทอันเป็นยอดคำสอนใน วาระสุดท้ายให้แก่พระสงฆ์ในขณะนั้น

การแสดงปัจฉิมโอวาทเกี่ยวกับเรื่องสังขารในขณะที่จะปรินิพพานนั้น จึง ควรหมายถึงสังขารที่ละเอียดที่สุดที่มีอยู่ภายในใจโดยเฉพาะ เมื่อทราบ "สังขารภายใน" นี้ชัดเจนแล้ว ทำไมจะไม่ทราบรากฐานของสังขารนี้ว่ามันเกิดขึ้นมาจากอะไร ก็ต้อง หยั่งเข้าไปถึง 'บ่อแห่งวัฏจักร' คือ "จิตตวิชชา" อันเป็นทางที่จะหยั่งเข้าไปในจุดสำคัญนั้น ผู้ที่อยู่ในภูมินั้นจะต้องทราบ ผู้ที่กำลังก้าวเข้าไปโดยลำดับลำดับที่ยังไม่ถึงภูมินั้นสนิท ก็ ทราบชัดเจน เพราะกำลังพิจารณาอยู่แล้ว ซึ่งเป็นพระโอวาทในท่ามกลางเหตุการณ์อัน สำคัญอย่างยิ่งด้วย

นี่คิดว่าเหมาะกับโอกาสและเวล่ำเวลาที่พระองค์ประทานพระโอวาท เพราะเหตุ ใด เพราะปกติของจิตที่ได้พิจารณา มีภูมิธรรมสูงขึ้นไปโดยลำดับแล้ว สังขารภายในคือ ความคิดปรุงต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญมากต่อการพิจารณา เพราะอันนี้แสดงอยู่ทั้งวันทั้ง คคืน และเป็นไปอยู่ทุกระยะภายในจิต จิตที่มีภูมิควรพิจารณาธรรมชั้นภายในแล้ว ก็ต้อง ถือเอาสังขารนั้นเป็นเป้าหมายแห่งการพิจารณา ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวเนื่องกันกับปัจฉิม โอวาทอย่างยิ่งทีเดียว

การที่จะ 'คว่ำอวิชชา' ให้ล่มจมลงไปได้ ก็ต้องสืบทอดไปจากการพิจารณา "สังขารภายใน" เป็นสำคัญ พอกำหนดตามลงไป ๆ เข้าไปถึงรากเหง้าเค้ามูลของกิเลส และทำลายสังขารกันลงได้ หลังจากนั้นสังขารนี้ก็ไม่มี ความหมายที่จะยังกิเลสให้เกิด อีก นอกจากนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในด้านอรรถธรรม ใช้คิดปรุงแต่งอรรถธรรมเพื่อ ประโยชน์แก่โลก การแสดงธรรมก็ต้องใช้สังขาร สังขารประเภทนี้ก็เลยกลายเป็นเครื่องมือของธรรมไป

สังขารที่เป็นเครื่องมือของ "อวิชชา" บังคับให้ใช้นั้น เป็นอันว่าเปลี่ยนตัวผู้ปกครองชั้นนี้ไปแล้ว กลายมาเป็นสังขารซึ่งเป็นเครื่องมือของธรรมไป คือเครื่องมือของใจ ที่บริสุทธิ์ ท่านนำสังขารนี้ออกแสดงธรรมแก่โลก ด้วยการปรุงอรรถธรรมต่าง ๆ ธรรมที่กล่าวมาทั้งนี้ไม่ได้มีอยู่ในครั้งพุทธกาล หรืออดีตที่ผ่านมาแล้ว ไม่ได้มีอยู่

อนาคตที่ยังไม่มาถึงโดยถ่ายเดียว พอที่จะให้ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบหมดหวัง แต่มีอยู่ในระหว่างขั้นกับจิตของเราเอง หรืออยู่ในธาตุในขั้นในจิตใจของเรา นี้ ไม่มีอยู่ที่อื่นใด นอกจากกายกับจิตของมนุษย์หญิงชาย ทั้งฝ่ายกิเลสทั้งฝ่ายมรรค ทั้งความบริสุทธิ์มีอยู่ที่ใจนี้ ไม่อยู่ที่กาลโน้นสมัยโน้น กับคนโน้นคนนี้ แต่อยู่กับผู้ปฏิบัติ ผู้มีสติปัญญาพิจารณาอยู่เวลานี้

เพราะเหตุไร เพราะว่าเราต่างคนต่างมุ่งต่ออรรถต่อธรรม มุ่งต่อความจริง เช่นเดียวกับธรรมของจริงที่ท่านแสดงไว้แล้วในสมัยนั้นๆ และเข้ากับหลักว่า "มัชฌิมา" เป็นศูนย์กลางเสมอ ไม่เอียงไปสมัยโน้น ไม่เอียงมาสมัยนี้ ไม่เอียงไปกาลโน้น สถานที่นี้เป็นธรรมคงเส้นคงวา เพราะอยู่ในท่ามกลางแห่งธาตุแห่งขั้นของเรานี้ มัชฌิมาท่ามกลางหรือเหมาะกับการแก้อกิเลสอยู่ตลอดเวลา ขอจงปฏิบัติให้ถูกต้องตามธรรมนี้เถิด จะเห็นผลแห่ง "มัชฌิมา" อันเป็นธรรมเหมาะสมตลอดกาลสถานที่แสดงออก ดังกล่าวมาว่า 'นิพพานํ ปรมํ สุขํ' จะไม่พ้นไปจากจิตดวงรู้ๆ นี้เลย จึงขอยุติเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

จิตตานุปัสสนา

“จิต” “ธรรม”

จิตที่หิวธรรมและอิมธรรม ผิดกับความหิวและอิมในสิ่งทั้งหลาย

คำว่า “หิวธรรม” นี้เรามาแยกออกพูด จิตมีความรักใคร่ชอบใจพอใจในธรรม อ่านธรรมฟังธรรมปฏิบัติธรรมไม่เบื่อหน่ายจิตจาง จิตมีความดูดดื่มอยู่กับธรรมมากน้อย เพียงไร ย่อมมีความสุขมากน้อยเพียงนั้น ไม่เหมือนความดูดดื่มกับสิ่งอื่นๆ มี รูป เสียง กลิ่น รส เป็นต้น ซึ่งมีเคลือบแฝงกันไป และอย่างหลังนี้มีทุกข์สอดแทรกกลับไปด้วยเสมอ

ความ “อิมธรรม” ตั้งแต่เริ่มแรกปฏิบัติบำเพ็ญ ท่านเรียกว่า “ปิติ” คือความอิมใจ ปิตินี้จะมีไปเรื่อยๆ ตามขั้นแห่งธรรม ถ้าทำจิตใจให้ละเอียด ปิตีก็ละเอียด จิตใจหยาบคือยังหยาบอยู่ ปิติแสดงขึ้นก็หยาบ บางรายและบางครั้งท่านก็เรียก “อุพเพคาปิติ” คือเกิดปิติอย่างผาดโผนก็มี อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับนิสัยเป็นรายๆ ไป ไม่ใช่จะปรุงแต่งให้เป็นดั่งนั้นได้

การแนะนำสั่งสอนบรรดาท่านผู้มาอบรมศึกษาไม่ว่าพระไม่ว่าฆราวาส มีความมุ่งหวังอย่างเต็มใจ อยากให้ได้ อยากให้เห็น อยากให้รู้ในธรรมทั้งหลาย เพราะความรู้ความเห็นความได้ธรรม ผิดกับความรู้ความเห็นความได้สิ่งอื่นใดในโลก ฉะนั้นเวลาครูบาอาจารย์ท่านแสดงธรรม ยิ่งแสดงธรรมขั้นสูงเท่าไร ลักษณะสຸ້มเสียงและเนื้อธรรมจะมีความเข้มข้นขึ้นเป็นลำดับๆ จนถึงกับอาจคิดได้ว่าท่านอาจมีโทษะ หรือมีอะไรในทำนองนั้น ขณะได้ยินสຸ້มเสียงและเนื้อธรรมเข้มข้นมากๆ ความจริงแล้วเพราะความอยากให้รู้ อยากให้เห็นเป็นพลังอันหนึ่งเหมือนกัน ที่ให้แสดงออกมาด้วยความเข้มข้นนั้น ท่านแสดงออกมาจากจิตใจที่มีความมุ่งมั่น มีความหวังต่อบรรดาท่านผู้ฟังทั้งหลาย และถอดออกมาจากความจริงที่รับรู้ได้เห็นอยู่แล้วประจักษ์ใจ ไม่ต้องไปคว้าเอามาจากที่ใด ไม่ว่าฝ่ายเหตุและฝ่ายผล เป็นสิ่งที่สมบูรณ์อยู่กับใจที่รับรู้ได้เห็นจากการบำเพ็ญมาแล้วทั้งนั้น

การรู้การเห็นซึ่งเป็นผลของการปฏิบัติจากหลักธรรมชาติ เป็นสิ่งที่เปิดเผยอยู่กับใจตลอดเวลา ไม่มีความปิดบังลึกลับแม้แต่วินาทีหนึ่ง เป็นสิ่งที่เปิดเผยอยู่ตามความจริงของตน

ทุกๆ สภาวะธรรม ไม่ว่าจะภายในร่างกายและจิตใจ ตลอดจนกิจการภายนอก เป็นสิ่งที่มีอยู่ตามหลักธรรมชาติของตน และรู้ได้ตามหลักธรรมชาติของจิตที่ได้รับการอบรมมาจนพอตัวแล้ว

แต่ความลุ่มหลง ที่จะไปติดอยู่ในสิ่งต่างๆ ของผู้ไม่ได้รับการฝึกฝนอบรมมาก่อน หรือเคยอบรมแต่ยังไม่สมบูรณ์ จึงมักหลงและติดได้ไม่เลือกกาลสถานที่ ที่ใจมีความคิด ความปรองดองได้ สำคัญมั่นหมายได้ รักได้ ชังได้ เกลียดได้ โกรธได้ ทุกกาลสถานที่และ อิริยาบถต่างๆ เพราะสิ่งที่จิตไปคิดไปเกี่ยวข้อง ก็เป็นของที่มีอยู่ตามธรรมชาติของตน สิ่ง ที่คิดที่ปรองดองขึ้นมาภายในจิตใจ ก็ปรองดองออกจากสิ่งที่มีอยู่ ต่างอันต่างมีอยู่ด้วยกันจึงคิดได้ติดได้ด้วยกัน

ท่านว่า “ธรรม” นั้นเปิดเผยอยู่ตลอดเวลา นอกจากสติปัญญาของเรายังไม่สามารถที่จะทราบความจริงนั้นได้ แม้สิ่งนั้นๆ จะเปิดเผยความจริงนั้นออกมาตลอดเวลา หน้าที่ สิ่งเหล่านั้นเราจะพึงทราบได้ด้วยอำนาจของสติปัญญานี้เท่านั้น ฉะนั้นใจของปุถุชน เราจึงมักเป็นลักษณะลุ่มๆ ดอนๆ อยู่เสมอ วันนี้ภาวนาเป็นอย่างนี้ แต่วันนั้นเป็นอย่างนั้น ไม่สม่ำเสมอ บางวันไม่รู้เรื่องอะไรเลย บางวันใจมีความสว่างไสว บางวันมีความสงบเย็นใจ เพราะจิตชั้นนี้เป็นลุ่มๆ ดอนๆ ยังไม่สม่ำเสมอ เรียกว่า “ตั้งตัวยังไม่ได้” จึงต้องมีได้บ้าง เสียบ้างเป็นธรรมดา

อย่างไรก็ตามเราไม่ต้องเสียอกเสียใจกับการได้การเสียเหล่านี้ เพราะเป็นการเริ่มแรก จิตของเราตั้งตัวไม่ได้แน่นอน หรือยังเกาะธรรมไม่ได้ถนัด ก็เป็นอย่างนี้เหมือนกัน แม้ครูอาจารย์ที่สั่งสอนพวกเราก่อนก็เคยเป็นอย่างนั้นมาแล้ว ไม่ใช่ปุบปับก็จะตั้งเนื้อตั้งตัวได้ปัจจุบันทันที แล้วเป็นครูสอนโลกได้ดีเต็มภูมิจิตภูมิธรรมถ่ายเดียว ต้องผ่านความล้ม ลุกคลุกคลานมาด้วยกันแทบทั้งนั้น

คิดดู พระพุทธเจ้าก็ทรงบำเพ็ญด้วยความลำบากอย่างยิ่งอยู่ถึง ๖ พรรษา ชนิดเอาจริงเอาจังเอาเป็นเอาตายเข้าว่า ที่เรียกว่า “ตกนรกทั้งเป็น” ด้วยความอุตสาหะพยายาม ตะเกียกตะกายทุกด้านทุกทาง ซึ่งล้วนแต่เป็นความทุกข์เพราะความเพียรทั้งนั้นตลอดเวลา ๖ ปี จะไม่เรียกว่าลำบากลำบากได้อย่างไร ขนาดสลบไสลไปก็มี พวกเราก็เป็นลูกศิษย์ท่าน มีความหนาบางต่างกันตามจริตนิสัยหรืออุปนิสัยของแต่ละคน เช่นเดียวกับน้ำในพื้นดิน

ในพื้นดินนี้ น้ำมีอยู่ ชุดลงไปก็เจอ เป็นแต่ลึกตื้นต่างกัน บางแห่งชุดลงไปไม่กี่เมตร ก็เจอน้ำ บางแห่งชุดลงไปเสียจนลึกแสนลึกถึงเจอน้ำก็มี เรื่องเจอน้ำนั้นต้องเจอเพราะแผ่นดินนี้เต็มไปด้วยน้ำทำไมจะไม่เจอ ถ้าชุดไม่หยุดก่อนที่จะถึงน้ำ !

ความเพียรเพื่อเจอรอดเจอรธรรมก็เช่นเดียวกัน ต้องเจอโดยไม่ต้องสงสัย เพราะธรรมมีอยู่ตลอดเวลา “อกาลโก” เรื่องความจริงมีอยู่ เป็นแต่สติปัญญาของเราอาจรู้ได้เพียงเท่านั้น ซึ่งต่างกันเกี่ยวกับ “อุปนิสัย” การปฏิบัติจึงมียากมีง่าย มีช้ามีเร็ว ต่างกัน ดังที่ท่านสอนไว้ว่า

“ทุกขาปฏิบัติ ทนธาภิญา” ทั้งปฏิบัติลำบาก ทั้งรู้ได้ช้า นี่ประเภทหนึ่ง

“ทุกขาปฏิบัติ ขิปปาภิญา” ปฏิบัติลำบาก แต่รู้ได้เร็ว นี่ประเภทหนึ่ง

“สุขาปฏิบัติ ขิปปาภิญา” ทั้งปฏิบัติสะดวก ทั้งรู้ได้เร็ว นี่ประเภทหนึ่ง

“สุขาปฏิบัติ ทนธาภิญา” ปฏิบัติสะดวก แต่รู้ได้ช้า นี่ประเภทหนึ่ง

นี่เป็นพื้นฐานแห่งอุปนิสัยของสัตว์โลกผู้จะควรบรรลุธรรมทั้งหลาย ซึ่งจะต้องเป็นไปตามธรรมสี่ประการนี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นแต่เพียงไม่ทราบว่ารายใดจะเข้าในลักษณะใดแห่งการปฏิบัติและรู้ธรรมตามปฏิปทาสี่นี้ เราเองก็น่าจะอยู่ในข่ายแห่งปฏิปทาทั้ง ๔ นี้อย่างใดอย่างหนึ่ง

แต่จะเป็นประการใดก็ตาม ก็เป็นหน้าที่ของเราควรประพฤติปฏิบัติ ตะเกียกตะกายไปตามความสามารถและวาสนาของตน เพราะไม่ใช่ “อภัพบุคคล” ถ้าเราอยู่ประเภทที่ว่า “ตาน้ำอยู่ลึก” ก็ต้องขุดลงไปจนถึงน้ำ ถ้าอยู่ในประเภท “ตาน้ำตื้น” เราก็คุดได้สะดวกและเจอน้ำเร็ว นาน !

เรื่องสังขรณ์นั้นนะมีอยู่ตื้น ๆ รู้ได้เห็นได้ด้วยตาด้วยใจธรรมดาอย่างชัดเจน แต่ความรู้ความเข้าใจ ความสามารถของสติปัญญา อาจมีกำลังยังไม่พอ ซึ่งกว่าจะพอให้ขุดค้นสังขรณ์ คือความจริงนี้ขึ้นมาอย่างเปิดเผยและประจักษ์ภายในเวลาอันสมควร จึงต้องอาศัยความพยายาม แต่สำคัญที่ความพากเพียรพยายามเป็นเครื่องหนุน

เราอย่าท้อถอย นี่เป็นทางของนักปราชญ์ เป็นทางแห่งความพันทุกข์ไปโดยลำดับ ไม่ใช่ทางอับเฉาเบาปัญญาหรือตกรอก เป็นทางที่จะพุงเราให้มีความเจริญรุ่งเรืองโดยลำดับ การปฏิบัติเราอย่าไปคาดวันนั้น เดือนนี้ ปีนี้ ซึ่งจะทำให้เรามีความท้อถอยอ่อนแอหัวใจ แล้วหมดกำลังใจไปด้วย

เมื่อหมดกำลังใจเสียอย่างเดียว ความพากเพียรโดยวิธีต่าง ๆ นั้นจะลดลงไปโดยลำดับ จนกระทั่งไม่มีความพากเพียรเอาเลยซึ่งไม่ใช่ของดี พึงระมัดระวังเรื่องความคิดที่จะเป็นภัยต่อการดำเนินของตน!

เราตั้งหน้าเข้าสู่แนวรบด้วยกันอยู่แล้ว ตั้งหน้าจะถอยถอนสิ่งที่เป็นข้าศึกอยู่แล้วด้วยกัน ทำไมเราจะเป็นคนนอกบัญชีไปได้ บัญชีมีอยู่กับการกระทำของเราอยู่แล้วเวลานี้ บัญชีเพื่อความรู้อย่างแท้จริง เพื่อความปลดปล่อยทุกข์ไปโดยลำดับๆ อยู่กับการกระทำของเราซึ่งกระทำอยู่ทุกวันทุกเวลา เราเองจะเป็นผู้รับรอง หรือเป็นผู้ประกันตัวของเรา โดยอาศัยธรรมของพระพุทธเจ้ามาเป็นเครื่องมือพิสูจน์หรือชุดค้น

ท่านได้มอบให้แล้ว เป็นหน้าที่ของเราจะเข้าสู่แนวรบ เมื่อได้อาวุธแล้วก็ไม่ใช่หน้าที่ของผู้อื่นใด ที่จะทำหน้าที่ในการรบด้วยเครื่องมือที่ได้รับมาแล้วนั้น ทุกข์เพียงไรก็ให้ทราบ ทุกข์เพราะความเพียรไม่ใช่ทุกข์ที่ไร้ประโยชน์ ไม่ใช่ทุกข์ที่ทรمانอย่างการเจ็บไข้ได้ป่วย ซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับผู้ที่ไม่พิจารณาให้เป็นอรรถเป็นธรรม นี่เราพิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรมอยู่แล้ว ทุกข์จะเกิดขึ้นมากน้อย ก็ให้ทราบไปในตัวว่านี่คือสังขธรรม ซึ่งเป็น “หินลับสติปัญญา” ให้คมกล้าไปกับความเพียรของเรา

คนมีความเพียร คนมีสติปัญญา ย่อมจะทราบเรื่องต่างๆ ที่ปรากฏขึ้นกับตัวได้เป็นอย่างดีมีทุกข์สัง เป็นต้น เราอย่าไปท้อถอยในเรื่องความทุกข์ อย่าไปอ่อนใจในเรื่องความทุกข์ การอ่อนใจในเรื่องความทุกข์ คือการอ่อนใจต่อการประพฤติปฏิบัติ คือความอ่อนใจต่อทางดำเนินเพื่อความพ้นทุกข์ของตน ซึ่งไม่ใช่ของดีเลย

ทุกข์มากทุกข์น้อยในขณะปฏิบัติ เป็นหน้าที่ของสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร หรือกำลังวังชาของเราจะชุดค้น เพื่อเห็นความจริงของทุกข์ทุกด้าน จะเกิดในด้านใดส่วนใดของอวัยวะ หรือจะเกิดขึ้นภายในจิต ก็เรียกว่า “ทุกข์” เช่นเดียวกัน สิ่งเหล่านี้จะเห็นจริงเห็นแจ้งกันด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียรของเราเท่านั้น ไม่มีอย่างอื่นที่จะชุดค้นความจริงที่มีอยู่นี้ให้เห็นได้อย่างประจักษ์ใจจนกระทั่งปล่อยวางกันได้ เรียกว่า “หมดคดีเกี่ยวข้องกัน” ที่จะพาเราให้หมุนเวียนเกิดตาย ซึ่งเป็นเหมือนหลุมถ่านเพลิงเผาผลาญสัตว์

ครูบาอาจารย์ที่พาดำเนิน และที่ดำเนินมาแล้วมาสอนพวกเรา องค์ไหนที่ปรากฏชื่อ ลือนามว่าเป็นที่เคารพนับถือของประชาชนพระเถรมาก ๆ รู้สึกว่าท่านจะเป็น “พระที่เดินตาย” มาแล้วด้วยกัน ไม่ใช่ค่อยๆ ทำความเพียรธรรมดา แล้วรู้ขึ้นมาเป็นครูเป็นอาจารย์ของบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย ควรเรียกได้ว่า “เป็นอาจารย์เดินตายมาแล้ว” ด้วยกันแทบทั้งนั้น

องค์ท่านเองมีแต่บาตร บาตรก็มีแต่บาตรเปล่าๆ ผ้าสามผืนเป็นไตรจีวร คือสบง จีวร สังฆาฏิ และผ้าอาบน้ำเท่านั้น ความที่ไม่มีอะไรเป็นของของตัว ต้องอาศัยคนอื่น

ทุกชิ้นทุกอันเช่นนี้ จะหาความสะดวกความสบายมาจากไหน เพราะเรื่องของพระจะต้องเป็นผู้สม่าเสมอ เป็นผู้อดผู้ทน จะหิวกระหาย จะลำบากลำบากแคไหน ต้องอดต้องทนเต็มความสามารถ ด้วยความพากเพียรแห่งสมณะ หรือแห่ง “ศากยบุตร” หรือ “ลูกตถาคต” เพื่ออรรถเพื่อธรรมที่ตนมุ่งหวังเป็นสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด

เวลาทำความเพียรก็ไปทุกข้ออยู่กับความเพียร การแก้กิเลส สู้กันกับกิเลสประเภทต่างๆ เพราะกิเลสบางประเภทนั้นผาดโผนมาก เนื่องจากเคยอยู่บนหัวใจของเรามา การที่จะกดเขาลงอยู่ใต้อำนาจนั้นย่อมเป็นของลำบากไม่ใช่น้อย แม้เราเองก็ยังไม่อยากจะทำปลดปล่อยเขาอีกด้วย ความรู้สึกบางเวลาแทรกขึ้นมาว่า “เขาดีอยู่แล้ว” บ้างว่า “เขาก็คือเรานั้นเอง” บ้าง “ความขี้เกียจ” ก็คือเรานั้นเองบ้าง “เห็นจะไปไม่ไหว” ก็คือเรานั้นเอง บ้าง “พักผ่อนนอนหลับให้สบาย” ก็คือเรานั้นเองบ้าง “ทอดธุระเสียบ้าง” “วาทสนาน้อยค่อยเป็นค่อยไปเถอะ” ก็คือเราบ้าง หลากๆ อย่างบวกกันเข้า แทนที่จะเป็นความเพียรเพื่อแก้กิเลส เลยกลายเป็นเรื่อง “พอกพูนกิเลส” โดยเจ้าตัวไม่รู้ตัว เพราะฉะนั้นในการประกอบความเพียรในทำต่างๆ เช่น ในทำยืน ทำเดิน ทำนั่ง หรือทำนอน จึงเป็นความลำบากไปตามกัน

คำว่า “ทำนอน” ไม่ใช่นอนหลับ ทำนอนคือทำทำความเพียรของผู้ปฏิบัติธรรม เช่นเดียวกับทำยืน ทำเดิน ทำนั่ง นั่นเอง บางจริตนิสัยชอบนอนก็มี แต่ไม่หลับ นอนพิจารณาอยู่อย่างนั้นเช่นเดียวกับนั่งพิจารณา ท่านจึงเรียกว่า “จริตนิสัยต่างกัน” ชอบภาวนาดีเวลานอน เวลานั่ง เวลายืน เวลาเดิน ต่างกันอย่างนี้ตามจริตนิสัย และความพากเพียรทุกประเภทเป็นเรื่องที่จะถอดถอนกิเลส ขุดค้นกิเลสออกจากใจของตน จะเป็นเรื่องง่าย ๆ เบา ๆ สบาย ๆ ได้อย่างไร ต้องลำบาก เพราะความรักก็เหนียว ความเกลียดก็เหนียว ความโกรธก็เหนียว ขึ้นชื่อว่า “กิเลส” แล้วเหนียวแน่น และฝังหยั่งลึกลงถึงชั่วหัวใจนั้นแล

เราจะถอดถอนได้ง่าย ๆ เมื่อไร และเคยฝังมากก็ปักก็กลับ ฝังอยู่ที่หัวใจของสัตว์โลกนะ การถอดถอนสิ่งที่ฝังจมลึกอย่างนี้ต้องเป็นของยาก เป็นภาระอันหนักไม่ใช่น้อย เมื่อเป็นภาระอันหนัก ความทุกข์เพราะความเพียรก็ต้องมาก ไม่ว่าจะแก้กิเลสประเภทใดก็ตาม มันออกมาจากรากเหง้าค้ำมูลของมันคือหัวใจ ฝังอย่างลึกด้วยกันทั้งนั้น เพราะฝังจมกันมานาน เราต้องใช้ความพยายามเต็มที่เพื่อถอดถอนตัวอุบาทว์เหล่านั้นออกให้ได้ จะเป็นบุคคลสิ้นเคราะห์สิ้นกรรมเสียที ไม่เป็นคนอุบาทว์โดนแต่ทุกข์ถ่ายเดียวตลอดไป

แต่การกล่าวดั่งนี้อ่าคาดคะเนหรือสำคัญเอาว่า “เรานี้ยิ่งลึกกว่าเพื่อน” นี้ก็จะยิ่งเป็นการจมลงไปอีกด้วยอุบายของกิเลสหลอกเรา

นี่เราพูดถึงความเพียร หรือความทุกข์ความลำบากของครูของอาจารย์ ที่ท่านมาแนะนำสั่งสอนให้เรา ท่านต้องใช้ความอุตสาหะพยายาม จนกระทั่งได้เหตุได้ผลจากการประพฤติปฏิบัติ เรียกว่า “มีต้นทุนขึ้นมากภายในจิตใจ” ใจก็ตั้งหลักได้ สติปัญญาก็พอคิดอ่านไตร่ตรองได้

ตอนนั้นแหละเป็นตอนที่เพลิน เพลินต่อการถอดถอนกิเลสทุกประเภท ไม่มีการท้อถอยอ่อนใจ มุ่งหน้ามุ่งตาที่จะถอดถอนให้หมด จนไม่มีอะไรเหลืออยู่ภายในจิตใจเลย ที่นี้ความเพียรก็เก่ง ไม่ว่าจะทำไหนเก่งทั้งนั้น อุตสาหะพยายามพากเพียร ความคิดใคร่ครวญต่างๆ ละเอียดลออไปตามๆ กัน หรือ “สุขุมไปตามๆ กัน” เพราะธรรมรวมตัวเข้าแล้วมีกำลังด้วยกัน ศรัทธาก็รวม วิริยะก็รวม รวมไปในจุดเดียวกัน “พระ ๕” รวมอยู่ในนั้น “อิทธิบาท ๔” รวมลงไปภายในจิตที่เคยเต็มไปด้วยกิเลสทั้งหลาย

แม้จะยากก็เถิด ! อารมณ์คำว่า “ยาก” ก็ค่อยหมดไปเมื่อปรากฏผลขึ้นภายในที่เรียกว่า “ต้นทุน” นั้นแล้ว ยากก็เหมือนไม่ยาก แต่ก่อนเรายังไม่มีต้นทุน คำด้วยกำปั้นมันก็ลำบากอยู่บ้าง พอมีเครื่องมือมีต้นทุนบ้างแล้ว ถึงจะลำบากก็เหมือนไม่ลำบาก เพราะความพอใจ สติปัญญามีพอต่อสู้ ความพากเพียรไม่ถอยหลังไม่ลดละ จิตใจก็มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นโดยลำดับๆ เป็นความสง่างามเผยขึ้นที่ดวงใจดวงที่เคยอับเฉามาเป็นเวลานานนั้น แล นี่คือผลที่เกิดขึ้นกับการปฏิบัติด้วยความทุกข์ยากลำบาก ด้วยความเพียรทำต่างๆ จิตโล่งด้วยความสงบเย็น พูดถึงความสงบก็สงบ คือสงบจิต ไม่ใช่สงบแบบคนสิ้นท่า สงบอย่างเยือกเย็น เวลาถึงกาลปัญญาจะออกพิจารณาค้นคว้าก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย สู้ไม่ถอยกลางคืนกลางวันเต็มไปด้วยความพากเพียร ความลำบากลำบากด้วยปัจจัยสี่ไม่สนใจ ขอให้ได้ประกอบความพากเพียรเต็มสติกำลังความสามารถ เป็นที่พอใจของนักปฏิบัติเพื่อหวังรู้ธรรม ผู้หวังรู้แจ้งเห็นจริงในธรรมโดยถ่ายเดียวเท่านั้น

ผลสุดท้ายจิตที่เคยมืดดำก็เปิดเผยตัวออกมา ให้เห็นเป็นความสว่างกระจ่างแจ้ง เป็นความอัศจรรย์ ! อุบายสติปัญญาที่เคยมืดมิดปิดตาคิดอะไรไม่ออก ก็กลายเป็นสติปัญญาที่หมุนตัวออกมาด้วยลวดลายแห่งความเฉลียวฉลาด ทันทับเหตุการณ์ของกิเลสที่แสดงตัวออกมาทุกแห่งทุกมุม

เมื่อสติปัญญาเข้าขั้นนี้แล้ว กิเลสที่เคยสั่งสมตัว สั่งสมกำลังมานั้น ก็ลดน้อยลงไป โดยลำดับ ๆ จนสามารถพูดได้ว่ากิเลสไม่มีทางสั่งสมตัวได้ แม้แต่กิเลสที่มีอยู่ก็ถูกทำลายไป โดยลำดับด้วยสติปัญญาขุดค้น ไม่มีวันมีคืน มีปีมีเดือน มีอิริยาบถใด ๆ เป็นอุปสรรคกีดขวางความเพียร มีแต่ธาตุแห่งความเพียรไปทั้งวันทั้งคืน นี่หมายถึงสติปัญญาหมุนตัวอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าอิริยาบถใด ๆ

ยิ่งเห็นชัดเจน จิตยิ่งเด่น เหนือกิเลสขึ้นมาเป็นลำดับ ๆ เพราะฉะนั้นคำว่า “ไม่ยอมแพ้กิเลสนี้” ทำไมจะพูดไม่ได้ ! เมื่อเห็นประจักษ์ใจในกำลังของตัวว่าเป็นผู้สามารถแค่ไหนอยู่แล้ว

สติปัญญาที่ออกตระเวนค้นคว้าหากิเลสนั้นหมุนรอบตัวอยู่ตลอดเวลา กิเลสตัวไหน จะสามารถออกมาพ้นพ่านก้าหาญต่อสติปัญญาประเภทนี้ก็ออกมา ต้องโดนตีกับสติปัญญาชนิดสะบั้นหันแหลกแตกกระจายไม่สงสัย นอกจากจะหลบซ่อนตัว แม้หลบซ่อนก็ต้องตามขุดค้นกันไม่หยุดหย่อนอยู่นั้นแล เพราะถึงคราวธรรมะได้ที่แล้ว นี่แหละที่ท่านว่า “สติปัญญาอัตโนมติ” หรือ “มหาสติ มหาปัญญา” ต้องทำงานขุดค้นไม่หยุดไม่ถอยอย่างนี้แล

เวลาไปเจอกับกิเลสชนิดใดเข้าแล้ว นั่นถือว่าเจอเข้าศึกเข้าแล้ว และพัลวันหรือตะลุมบอนกันเลยจนเห็นเหตุเห็นผล จนกระทั่งถึงความปล่อยวาง หรือละกิเลสประเภทนั้นได้ เมื่อหมดประเภทนี้แล้วก็เหมือนไม่มีอะไรปรากฏ แต่สติปัญญาขั้นนี้จะไม่หยุดไม่ถอย จะค้ำยี่ขุดค้นอยู่อย่างนั้น มันอยู่ที่ตรงไหนขุดค้นหาสาเหตุ เสาะทำนั้นแสวงทำนั้น ขุดค้นไปมาจนเจอ พอปรากฏตัวกิเลสขึ้นมาปั๊บ จับเงื่อนนั้นปั๊บ ตามเข้าไปค้นคว้าเข้าไปทันทีจนได้เหตุได้ผลแล้วปล่อยวาง

นี่การแก้กิเลสขั้นนี้ ต้องแก้ไปเป็นลำดับ ๆ เช่นนี้ก่อน จนกระทั่งกิเลสมันรวมตัว ที่เคยพูดเสมอว่า “อวิชชา” นั้นนะรวมตัว ธรรมชาติมันต้องผ่านการขุดค้นภายในจิต ขุดค้นเฉพาะจิต เมื่อได้ที่แล้ว เวลาถอนก็ถอนพรวดเดียวไม่มีเหลือเลย ส่วนกิ่งก้านของมันนั้น ต้องได้ตัดก้านนั้นกิ่งนี้เรื่อยไป สาขาไหนที่ออกมาน้อย เล็กโตขนาดไหน ตัดด้วยปัญญา ๆ ขาดลงไป ๆ ผลสุดท้ายก็ยิ่งเหลือ “หัวตอ” ถอดหัวตอถอนหัวตอนี้ยากแสนยาก แต่ถอนเพียงครั้งเดียวเท่านั้น คือพรวดเดียวหมด ! ก็ไม่มีอะไรเหลือแล้ว ! สิ้นวัฏจักรสิ้นที่จิต พ้นที่จิต บริสุทธิ์ที่จิต หมดปัญหาเกิดตายทั้งมวลที่จิตนี้แล

นี่แหละความทุกข์ความลำบากในการประกอบความเพียรมานานพอ เราจะไม่เห็นคุณค่าอย่างไรเล่า เมื่อกองทุกข์ทั้งมวลมานานพอซึ่งทับอยู่บนหัวใจ ได้ทำลายลงไปหมดด้วยอำนาจแห่งความเพียรที่ว่า ทุกข์ๆ ยากๆ ลำบากของเรานั้นคุ้มค่า ! ตายก็ตายไปเถอะตายด้วยความทุกข์เพราะความเพียร ไม่เสียดายชีวิต เพราะได้เห็นคุณค่า หรือได้เห็นผลของความเพียรเป็นอย่างไรบ้างประจักษ์กับจิตของตนเองแล้ว

ฉะนั้นการบำเพ็ญเพียร ต้องเป็นผู้ไม่ท้อถอย มีอะไรพิจารณากันในจิตใจ มีดีเราก็ทราบว่ามีดี จิตไม่เคยมีดี ความรู้จริงๆ ไม่ปิดตัวเอง ทุกข์ขนาดไหนก็ทราบที่ทุกข์ สุขขนาดไหนก็ทราบ มีดีก็ทราบว่ามีดี สว่างก็ทราบที่สว่าง หนักเบาแค่ไหน ผู้รับรู้ รับรู้ อยู่ตลอดเวลา ไม่ยอมอภัพกับสิ่งใดทั้งหมด ไม่ปิดกั้นตัวเองเลย ผู้นี้คือผู้รับรู้ อยู่ตลอดเวลา แม้จะถูกกิเลสรุมล้อมอยู่ขนาดไหน ความรู้อันนี้จะรู้เด่นอยู่เสมอ รู้ตัวเองอยู่เสมอ สมกับชื่อว่า “ผู้รู้คือจิต”

นี่แหละจะเอาผู้นี้แหละให้พ้นจากสิ่งเกี่ยวข้องหรือสิ่งพัวพันทั้งหลาย มาเป็นอิสระภายในตนเอง เหลือแต่ความรู้ล้วนๆ นี้ จึงต้องได้พิจารณาแก้ไขกันเต็มกำลัง ยากง่ายลำบากเพียงไรก็ต้องทำ เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นภัยต่อเรา ไม่มีชิ้นส่วนที่ปราศภัยทั้งหลาย น่าจะยกย่องกันบ้างเลย! เราได้เห็นมันว่าเป็นตัวทุกข์ประจักษ์ใจ ถ้าไม่ถอดถอนพิษภัยออกจากจิตใจแล้ว เราก็ไม่มีทางก้าวเดินออกจากทุกข์ได้เลย เช่นเดียวกับการถอนหัวหนามออกจากเท้าเรานั้นแล

การถอดถอนหัวหนามออกจากเท้า ถ้าเราถือว่าเจ็บปวดมากไม่กล้าถอน นั่นแหละคือเท้าจะเสียหายหมด เพราะหนามฝังจมอยู่ที่นั่น เป็นต้นเหตุสำคัญที่จะทำให้เท้าเรากำเริบมากถึงกับเสียไปหมด เพราะฉะนั้นโดยทางเหตุผลแล้ว จะทุกข์ลำบากขนาดไหน ต้องถอนหัวหนามออกจากเท้าจนได้ ไม่ถอนหนามนั้นออกเสียเป็นไปไม่ได้ เท้าจะกำเริบใหญ่ และจะทำให้หัวใจส่วนอื่นเสียไปด้วยมากมาย ฉะนั้นแม้จะทุกข์ขนาดไหน ก็ต้องถอนออกให้ได้โดยถ่ายเดียว

การบำเพ็ญเพียรเพื่อถอดถอนหนาม คือกิเลสเป็นเครื่องเสียดแทงจิตใจอยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่ถอนมันเสียจะเป็นอย่างไร? การถอนหัวหนามคือกิเลสด้วยความเพียร จะทุกข์ยากลำบากขนาดไหนก็ต้องทำโดยเหตุผล ตายก็ต้องยอม เพื่อให้หนามนี้ออกจากจิตใจ จะไม่ต้องเสียดแทงกันไปนานตลอดกับนับไม่จบสิ้นได้!

พูดถึงกิเลส มีอยู่ทุกแห่งหนในบรรดาสัตว์บุคคล มีอยู่รอบตัวของเรามากมายไม่มีเวลาบกพร่องเบาบางลงบ้างเลย แต่หาได้ทราบไม่ว่านั่นคือกิเลสทั้งมวล เวลาพิจารณาแล้ว

ถึงได้รู้ว่ามันมีอยู่รอบตัวเรา และกวาดเข้ามาหาตัวเราทุกวันเวลา ไม่มีคำว่า “หนัก” ว่า “พอแล้ว” เลย มันติดรูป ติดเสียง ติดกลิ่น ติดรส ติดสมบัติพัสถานต่างๆ มากต่อมากจนกลายเป็นกิเลสไปหมด เพราะจิตพาให้เป็น สิ่งเหล่านั้นเขาไม่เป็นกิเลส แต่จิตไปติดกับสิ่งใด เราก็มองว่าสิ่งนั้นเป็นกิเลส จำต้องพิจารณาให้เห็นชัดเจนตามสิ่งนั้น เพื่อจิตจะได้หายสงสัยและถอนตัวเข้ามาส่วนแคบ และพิจารณาจ่ายเข้า จนสุดท้ายก็มาอยู่ที่ในธาตุขันธ์ของเราแน่ละ!

กิเลสคือความรักความสงวนตัวนี้สำคัญมาก ไม่มีอันใดจะเหนือความรักตัวสงวนตัวไปได้ เมื่อกิเลสประเภทนี้ไม่มีที่เกาะแล้ว จึงต้องย้อนกลับเข้ามารวมตัวอยู่ในใจดวงเดียว มันต้องได้ใช้สติปัญญาขบไล่กันที่ตรงนี้ ไล่ตรงนี้ไล่ยากหน่อย ยากก็ไล่ เพราะแม้ตัวจิตไรเข้ามารวมที่นี้ ก็มาเป็นกิเลสอยู่ที่นี่เหมือนกันกับเวลาชานอยู่ข้างนอก เป็นเสี้ยนเป็นหนามทิ่มแทงเหมือนกัน เป็นพิษเป็นภัยเหมือนกัน ต้องไล่ให้ออกด้วยการพิจารณาเรื่องธาตุขันธ์ แยกแยะออกดูให้เห็นตามความเป็นจริงทุกแง่ทุกมุม พิจารณาแล้วพิจารณาอีก จนเป็นพื้นเพของจิตได้อย่างมั่นคงและชัดเจนว่า “สักแต่ว่าธาตุ สักแต่ว่าขันธ์ เท่านั้น”!

เมื่อพิจารณาเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วมันเป็นเช่นนั้น “มันสักแต่ว่า.ๆ” เมื่อพิจารณาถึงขั้น “สักแต่ว่าแล้ว” จะไปยึดมั่นถือมั่นได้อย่างไร! เพราะปัญญาหว่านล้อมไปหมด ปัญญาชำระไปหมด ชะล้างไปหมด มลทินคือกิเลสที่ไปติดพันอยู่กับใจ ความสำคัญมั่นหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องติดพันอยู่ที่ตรงไหน สติปัญญาชะล้างไปหมด ปลดเปลื้องไปโดยลำดับๆ สุดท้ายก็รู้ขึ้นมาอย่างชัดเจน “สวากขาตธรรมทั้งปวง ก็เป็นธรรมที่ซึ่งใจสุดส่วน ใจไม่ยึดมั่นถือมั่นในธรรมและสิ่งใด”

รูปก็สักแต่ว่ารูป ไม่ว่าอาการใดที่เป็นอยู่ในร่างกายเราที่ให้นามว่า “รูป” ก็สักแต่ว่าเท่านั้น ไม่ยิ่งกว่านั้นไป จะยิ่งไปได้อย่างไรเมื่อจิตไม่ส่งเสริมให้มันยิ่ง ความจริงจิตเป็นผู้ส่งเสริม จิตเป็นผู้กดถ่วงตัวเองต่างหาก เมื่อสติปัญญาพิจารณารู้ตามหลักความจริงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็จริงของมันเอง “สักแต่ว่า” นั้น! เมื่อ “สักแต่ว่า” แล้ว จิตไม่เห็นสิ่งนั้นสิ่งนี้มีคุณค่ามีราคายิ่งกว่าตนพอจะไปหลงยึดถือ จิตก็หายกังวล รูปก็สักแต่ว่า ถึงยังเป็นอยู่ก็สักแต่ว่า ตายไปแล้วก็สักแต่ว่าความเปลี่ยนแปลงแปรสภาพของมันเท่านั้น

เวทนาเกิดขึ้นมาก็สักแต่ว่า เมื่อสลายลงไปก็สักแต่ว่า ตามสภาพของมันและตามสภาพของทุกอาการ ๗ ปัญหาทั้งปวงในขันธ์ในจิตก็หมดไปโดยลำดับ

สุดท้ายจิตที่มีความรักความสงวนด้วยอำนาจแห่งกิเลสประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่เกาะอยู่ในนั้น ก็พิจารณาลงไป ซึ่งเรียกว่า “จิตตานุปัสสนา” คือความเห็นแจ้งในจิตและอาการของจิตทุกอาการว่า “สักแต่ว่าจิต” คือเป็นสภาพหนึ่งๆ เช่นเดียวกับสภาวะธรรมทั้งหลาย ไม่ถือจิตเป็นตน ไม่สำคัญจิตว่าเป็นตน ถ้าถือจิตว่าเป็นตนเป็นของตนจะพิจารณาไม่ได้ เพราะความรักความสงวนความหึงหวง กลัวว่าจิตจะเป็นอะไรต่ออะไรไปเสีย แล้วกลายเป็นกำแพงกันไว้ จึงต้องพิจารณาตามที่ท่านว่า “จิตตานุปัสสนา” พิจารณาลงไปให้เห็น “สักแต่ว่าจิต” คิดก็สักแต่ว่าคิด ปรงขึ้นมาดีชั่วก็สักแต่ว่าปรง แล้วก็ดับไป ๆ สักแต่ว่า ๆ จนถึงรากฐานของ “จิตอวิชชา”

รากฐานของ “จิตอวิชชา” คืออะไร? คือกิเลสชนิดละเอียดสุดอยู่ภายในจิต ไม่พิจารณาจิตนั้นไม่ได้ จิตจะสงวนจิตไว้ แล้วพิจารณากิเลสประเภทนี้ต่างหากนั้น ย่อมหาทางไม่ได้! เพราะกิเลสประเภทสงวนตัวมันหลบอยู่ในอุโมงค์ คือจิตนี้แหละ! จะเสียตายอุโมงค์อยู่ไม่ได้ ถ้าใจเข้าไปอาศัยอยู่ในอุโมงค์นี้เราจะเสียตายอุโมงค์ไม่ได้ ต้องระเบิดหมดทั้งอุโมงค์นั้นนะ ให้มันแตกทลายกลายเป็นชิ้นส่วนไปหมด นี่ก็เหมือนกัน ระเบิดด้วยสติปัญญาให้หมดเลยที่ตรง “อุโมงค์ คือจิตอวิชชา” นี้ให้สิ้นซากไป

เอ้า ถ้าจิตเป็นจิตจริง ทนต่อการพิสูจน์ ทนต่อความจริงจริงๆ จิตจะไม่หนีหาย จะหนีหายไปแต่สิ่งที่เป็นสมมุติเท่านั้น! ธรรมชาติตัวจริงของจิตแท้ๆ จะไม่หนีหาย และอะไรจะเป็น “วิมุตติ”? ถ้าจิตสามารถเป็นวิมุตติได้ ทนต่อการพิสูจน์ ทนต่อการพิจารณาทุกอย่างได้ ก็ให้จิตรู้ตัวเอง จิตนั้นจะยังคงเหลืออยู่

อันใดที่ไม่ทนต่อการพิจารณา อันใดที่เป็นสิ่งจอมปลอม ก็จะสลายตัวของมันไป จงพิจารณาลงที่จิต ดีชั่วเกิดขึ้นก็แต่เพียงแยบๆ อยู่ภายในจิต ดับไปก็ดับที่จิต คั่นลงไปพิจารณาลงไป เอาจิตเป็นสนามรบ

เราเอาเสียง เอากลิ่น เอารส เป็นสนามรบ พิจารณาด้วยปัญญา ผ่านเข้ามาถึงชั้น เอารูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นสนามรบ พิจารณาจนรู้แจ้งเห็นจริงแล้วปล่อยวาง ๆ ปล่อยวางไปตามเป็นจริง

อ้าว! ที่นี้กิเลสมันไม่มีที่ซ่อนก็วิ่งเข้าไปอยู่ในจิต ต้องเอาจิตเป็นสนามรบอีก ฟาดฟันกันด้วยปัญญาสะบัดหันแหลกลงไปเป็นลำดับๆ โดยไม่มีข้อแม้ข้อยกเว้นว่าจะควรสงวนอะไรไว้เลย อันใดที่ปรากฏจะพิจารณาฟาดฟันให้อันนั้นแหลกไปหมด ให้รู้เข้าใจไปหมด นั่น!

สุดท้ายกิเลสก็ทนตัวอยู่ไม่ได้ กระจายออกไป นั่น ! ของจอมปลอมต้องสลายตัวไป ของจริงอันดั้งเดิมแท้ได้แก่จิต ก็เป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์ขึ้นมาแทนที่ที่กิเลสหายไป หาความสลายหาความฉิบหายไปไม่มีเลย นี่แลคือความประเสริฐแท้ เราชนะเพื่ออันนี้ ธรรมชาติแท้ไม่ตายไม่ฉิบหาย ถึงจะถูกพิจารณาขนาดไหนก็ตาม แต่สติปัญญาจะพาตพันจิตให้แหลกละเอียดจนฉิบหายไปหมดนั้นเป็นไปได้ นั่น

สุดท้ายจิตก็บริสุทธิ์ได้ด้วยปัญญา พอจิตบริสุทธิ์เต็มที่แล้ว ปัญญาก็หมดหน้าที่ไปเอง หรือหมดภาระหน้าที่ของตนไปเองตามหลักธรรมชาติของสติปัญญา พอจิตบริสุทธิ์เต็มที่แล้วปัญญาก็หมดหน้าที่ไปเอง หน้าที่ของตนไปเอง ตามหลักธรรมชาติของสติปัญญา ที่เป็นสมมุติฝ่ายแก่กิเลสทั้งหมด นอกจากเราจะนำไปใช้บางกาลบางเวลาในแง่ธรรมต่างๆ หรือธุระหน้าที่ต่างๆ เท่านั้น

ที่จะนำมาแก้ มาทำลายกิเลส ถอดถอนกิเลสด้วยปัญญาดังที่ได้ทำมาแล้วนั้น ไม่มีกิเลสจะให้แก้ให้ถอน สติปัญญาจะถอนอะไร ต่างอันต่างหมดหน้าที่ของตนไปเองโดยอัตโนมัติหรือธรรมชาติ

สิ่งที่ยังเหลืออยู่ เหลือสัจธรรมทั้งสิ้น คือ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ก็ได้แก่ความบริสุทธิ์ คือผู้รู้ล้วนๆ ผู้นี้แลเป็นผู้พ้นจากสมมุติโดยประการทั้งปวง พ้นจากกิเลสโดยประการทั้งปวง ทรงไว้ซึ่งความบริสุทธิ์ที่ท่านเรียกว่า “วิมุตติ” เราจะไปหา “วิมุตติ” ที่ไหน? ความหลุดพ้นอยู่ที่ไหน? ก็มันติดข้องอยู่ที่ไหน? เมื่อพ้นจากความติดข้องแล้ว มันก็เป็นความหลุดพ้นที่เรียกว่า “วิมุตติ” เท่านั้นเอง การแสดงธรรมจึงยุติเพียงเท่านี้ ไม่มีความรู้ความสามารถแสดงให้ยิ่งกว่านี้ได้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

จิตผ่องใส คือ อวิชา

ปกติจิตเป็นสิ่งที่ผ่องใส และพร้อมที่จะสัมผัสสัมพันธ์กับทุกสิ่งทุกอย่างอยู่เสมอ สภาพทั้งหลายเป็น “ไตรลักษณ์” ตกอยู่ในกฎแห่ง อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ด้วยกันทั้งนั้นไม่มีเว้น แต่ธรรมชาติของจิตที่แท้จริงนั้นไม่ได้อยู่ในกฎนี้ เท่าที่จิตเป็นไปตามกฎของ “อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ” ก็เพราะสิ่งที่เป็นไตรลักษณ์ คือสิ่งที่หมุนเวียนเข้าไปเกี่ยวข้องกัจิต จิตจึงหมุนเวียนไปตามเขา แต่หมุนเวียนไปด้วยธรรมชาติที่ไม่แตกไม่สลาย หมุนไปตามสิ่งที่มีอำนาจให้หมุนไป แต่ที่เป็นอำนาจของจิตอยู่โดยหลักธรรมชาตินั้น คือ “รู้และไม่ตาย” ความไม่ตายนี้แลเป็นสิ่งที่เหนือความแตก ความไม่แตกสลายนี้แลเป็นสิ่งที่เหนือกฎไตรลักษณ์และ “หลักสากลนิยม” ทั้งหลาย แต่ที่ไม่ทราบก็เพราะธรรมชาติที่เป็นสมมุติเข้าไปเกี่ยวข้องรุ่มล่อมจิตเสียหาย จิตจึงกลมกลืนกับเรื่องเหล่านี้ไปเสีย

ที่เราไม่ทราบว่าการเกิดตายเป็นของมีมาดั้งเดิมประจำจิตที่มีกิเลสเป็นเชื้อ ก็เพราะความไม่ทราบเป็นเรื่องของกิเลส ความเกิดตายเป็นเรื่องของกิเลส เรื่องเราจริง ๆ เรื่องเราล้วน ๆ คือเรื่องจิตล้วน ๆ ไม่มีอำนาจเป็นตัวของตัวเองได้ อาศัยของจอมปลอมมาเป็นตัวของตัวเรื่อยมา การแสดงออกของจิตจึงไม่ตรงตามความจริง มีการแสดงออกต่าง ๆ ตามกลมารยาของกิเลส เช่นทำให้กลัว ทำให้สะทกสะท้าน กลัวจะเป็นกลัวจะตาย กลัวอะไรกลัวไปหมด แม้ทุกข็น้อยทุกข็ใหญ่อะไรมาปรากฏก็กลัว อะไรกระทบกระเทือนไม่ได้เลยมีแต่กลัว ผลที่สุดในจิตจึงเต็มไปด้วยความหวาดความกลัวไปเสียสิ้น นั่น! ทั้ง ๆ ที่เรื่องความหวาดความกลัวเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องของจิตโดยตรงเลย แต่ก็ทำให้จิตหวั่นไหวไปตามจนได้

เราจะเห็นได้เวลาที่จิตชำระจนบริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้ว ไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้องได้แล้ว จะไม่ปรากฏเลยว่าจิตนี้กลัว กลัวก็ไม่ปรากฏ กลัวก็ไม่ปรากฏ ปรากฏแต่ธรรมชาติของตัวเองอยู่โดยลำพังหรือโดยหลักธรรมชาติตลอดเวลา “อกาลิโก” เท่านั้น นี่เป็นจิตแท้ จิตแท้ นี้ต้องเป็น “ความบริสุทธิ์” หรือ “สุอุปาทิเสสนิพพาน” ของพระอรหันต์ท่านเท่านั้น นอกจากนี้ไม่อาจเรียก “จิตแท้” อย่างเต็มปากเต็มใจได้ สำหรับผู้แสดงกระดากใจไม่อาจเรียกได้

“จิตตั้งเดิม” หมายถึงจิตตั้งเดิมแห่ง “วิญญูะ” ของจิตที่เป็นอยู่นี้ ซึ่งหมุนไปเวียนมา ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ในหลักธรรมว่า “ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย จิตเดิมแท้ผ่องใส” นั้น! “แต่อาศัยความคละเคล้าของกิเลสหรือกิเลสจรมมา จึงทำให้จิตเศร้าหมอง” ท่านว่า

“จิตเดิมแท้” นั้นหมายถึงเดิมแท้ของสมมุติต่างหาก ไม่ได้หมายถึงความเดิมแท้ของความบริสุทธิ์ เวลาท่านแยกออกมา “ปกัสสรมิทฺ จิตฺตํ ภิกฺขเว” “ปกัสสร” หมายถึงประภัสสร คือความผ่องใส ไม่ได้หมายถึงความบริสุทธิ์ นี่หลักเกณฑ์ของท่านพูดถูกต้องหาที่แย้งไม่ได้เลย ถ้าว่าจิตเดิมเป็นจิตที่บริสุทธิ์นั้นจะมีที่ค้านกันว่า “ถ้าบริสุทธิ์แล้วมาเกิดทำไม?” นั้น แน่ะ!

ท่านผู้ชำระจิตบริสุทธิ์แล้วท่านไม่ได้มาเกิดอีก ถ้าจิตบริสุทธิ์แล้วชำระกันทำไม มันมีที่แย้งกันตรงนี้ จะชำระเพื่ออะไร? ถ้าจิตผ่องใสก็ชำระ เพราะความผ่องใสนั่นแหละคือตัว “อวิชา” แท้ไม่ใช่อื่นใด ผู้ปฏิบัติจะทราบประจักษ์ใจของตนในขณะที่จิตได้ผ่านจากความผ่องใสนี้ไปแล้วเข้าถึง “วิมุตติจิต” ความผ่องใสจะไม่ปรากฏตัวเลย นั้น! ทราบได้ตรงนี้ อย่างประจักษ์กับปฏิบัติ และค้านกันได้ก็ค้านกันตรงนี้ เพราะความจริงนั้นจะต้องจริงกับใจของบุคคล เมื่อใครทราบใครรู้ก็ต้องพูดได้เต็มปากทีเดียว

ฉะนั้นจิตของพวกเรากำลังตกอยู่ในวงล้อม ทำให้หวาดให้กลัว ให้รักให้ชัง ให้เป็นทุกสิ่งทุกอย่างชื่อว่า เป็นอาการของสมมุติ เป็นอาการของกิเลสโดยสิ้นเชิง ตัวเราเองไม่ได้พลังจิตเป็นของตนเอง มีแต่พลังของกิเลสตัณหาอาสวะ มันผลึกมันตันอยู่ทั้งวันทั้งคืน ยืนเดิน นั่ง นอน แล้วเราจะหาความสุขความสบายมาจากที่ไหน เมื่อธรรมชาตินี้ซึ่งเป็นของแปรสภาพอยู่ตลอดเวลา ยังมายั่วจิตให้เป็นไปตามอีกด้วยโดยที่เราไม่รู้สึกล

โลกนี้จะหาความสุขที่ไหน หาไม่ได้ ถ้าไม่ได้ถอดถอนธรรมชาติเหล่านี้ออกจากจิตใจโดยสิ้นเชิงเสียเมื่อไร จะหาความทรงตัวอยู่อย่างสบายหายห่วงไม่ได้เลย จะต้องกระตึกพลิกเพลงหรือต้องเอนโน้นเอนนี้ ตามสิ่งที่มาเกี่ยวข้องยั่ววนมากน้อย ฉะนั้นท่านจึงสอนให้ชำระจิต ซึ่งเป็นการชำระความทุกข์ทรมานของตนนั้นแล

ไม่มีผู้ใดที่จะหยั่งถึงหลักความจริงได้อย่างแท้จริงดังพระพุทธเจ้า มีพระองค์เดียวที่เรียกว่า “สยัมภู” โดยไม่ต้องได้รับการอบรมสั่งสอนจากผู้หนึ่งผู้ใดเลย ในการแก้กิเลสออกจากพระทัยของพระองค์ ทรงทำหน้าที่ทั้งเป็นนักศึกษาทั้งเป็นครูไปในตัวลำพังพระองค์เดียว จนได้ตรัสรู้ถึงขั้น “ยอดธรรม ยอดคน ยอดศาสดา”

ส่วนทางสมาธิด้านความสงบนั้น ท่านคงได้ศึกษาอบรมมาบ้างเหมือนกันกับดาบสทั้งสอง ไม่ปฏิเสธ แต่นั่นไม่ใช่ทางถอดถอนถึงความเป็น “สัพพัญญู” ได้ เวลาจะเป็น

“สัพพัญญู” ก็เสด็จออกจากดาบสทั้งสองไปบำเพ็ญล่ำพั่งพระองค์เดียว และทรงรู้เองเห็นเองโดยไม่มีครูสั่งสอนเลย แล้วนำธรรมนั้นมาสั่งสอนโลก พอได้รู้บุญรู้บาป รู้นรกสวรรค์ ตลอดจนนิพพานมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ หากไม่มีใครมาสั่งสอนเลย สัตว์โลกก็จะแบกแต่กองเพลิงเต็มหัวใจไม่มีวันเวลาปล่อยวางได้เลย เมื่อเป็นเช่นนี้ควรจะเห็นคุณค่าแห่งธรรมที่ท่านนำมาสอนโลกได้โดยยาก ไม่มีใครในโลกสามารถทำได้อย่างท่านเลย

เวลานี้อะไรเป็นเครื่องหุ้มห่อจิตใจ หากความ “ผ่องใส” และ “ความบริสุทธิ์” ไม่ได้ทั้ง ๆ ที่เราต้องการหาความบริสุทธิ์ด้วยกันทุกคน อะไรเป็นเครื่องปิดบังอยู่เวลานี้? ถ้าพูดตามหลักธรรมชาติแล้ว ก็มีชั้นห้าเป็นทีหนึ่ง ส่วน “จิตวิเศษ” นั้นยกไว้ก่อน เอาแต่ที่เด่น ๆ คือชั้นห้าเป็นทีหนึ่ง และที่เป็นสหายนั่นก็คือรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส ซึ่งติดต่อสื่อสารกันกับตา หู จมูก ลิ้น กาย และเข้าไปประสานกับใจ จากนั้นก็เป็น “ความสำคัญ” ขึ้นมาอย่างนั้นอย่างนี้จากรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส แล้วนำเอาอารมณ์ที่ผ่านไปแล้วนั้นแล เข้ามาผูกมัดวุ่นวาย หรือมาหุ้มห่อตัวเองให้มีมิติปิดตาไปด้วยความรัก ความชัง ความเกลียด ความโกรธ และอะไร ๆ เต็มไปหมด ซึ่งได้มาจากสิ่งดังกล่าวทั้งนั้น

ส่วนที่ฝังอยู่ลึกก็คือชั้นของเรานี้ เราถือว่าเป็นตัวเป็นตนของเรามาตั้งแต่เด็กตา บรรพกาลไหน ๆ ทุกชาติทุกภาษา แม้จะเป็นสัตว์ก็ต้องถือว่าเรานี้เป็นของเรา นี่เป็นสัตว์ เป็นตัวของสัตว์ เป็นตัวของเรา จะเป็นกายทิพย์ ร่างกายทิพย์ก็เป็นตัวของเรา จะเป็นเปรต เป็นผีเป็นอะไรก็ตามเถอะ สิ่งที่อยู่อาศัยอยู่ร่างหยาบร่างละเอียด ต้องถือว่าเป็นเราเป็นของเราด้วยกันทั้งนั้น จนกระทั่งมาเป็นมนุษย์ที่รู้จักดิรู้จักชั่วบ้างแล้ว ก็ยังต้องถือว่า “นี่เป็นเราเป็นของเรา” ในชั้นห้า รูปก็เป็นเรา เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็เป็นเราเป็นของเรา เหล่านี้ยังฝังอยู่อย่างลึกลับ

ฉะนั้นท่านจึงสอนให้พิจารณา การพิจารณาก็เพื่อจะารู้ชัดเจนตามความจริงของมัน แล้วถอนความยึดมั่นถือมั่นสำคัญผิดว่าตน เพื่อความเป็นอิสระนั่นเองไม่ใช่เพื่ออะไร ตามปกติของเขาแล้วจะพิจารณาเขาทำไม? รูปก็เป็นรูป เสียงเป็นเสียง กลิ่นเป็นกลิ่น รสก็เป็นรส เครื่องสัมผัสต่างๆ เป็นธรรมชาติของเขาอยู่ตั้งเดิม เขาไม่ได้ว่าเขาเป็นข้าศึกอะไรต่อเราเลย ไปพิจารณาเขาทำไม?

การพิจารณาก็เพื่อให้ทราบความจริงของสิ่งนั้น ๆ ตามความเป็นจริงของเขา แล้วทราบความลุ่มหลงของตนด้วยการพิจารณานี้ และถอนตัวเข้ามาด้วยความรู้ การที่จิตเข้าไปจับจองยึดมั่นว่าเป็นตนเป็นของตน ก็เพราะความลุ่มหลงนั่นเอง

เมื่อพิจารณาเข้าใจว่าสิ่งนั้นเป็นอะไรอย่างชัดเจนแล้ว จิตก็ถอนตัวเข้ามาด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยปัญญา หมัดกั่วงวลกับสิ่งเหล่านั้น การพิจารณาอันใดที่เด่นชัดในบรรดาชั้นนี้ ไม่ต้องไปสำคัญมันหมาย คือคาดคะเนว่าเราไม่ได้พิจารณาชั้นนี้ทำโดยทั่วถึง คือทุกชั้นไปโดยลำดับ ไม่ต้องไปทำความสำคัญ ขอแต่ว่าชั้นใดเป็นที่เด่นชัดซึ่งควรพิจารณาในเวลานั้น และเหมาะสมกับจริตนิสัยของเรา ก็ให้พิจารณาค้นคว้าในชั้นนั้นให้ชัดเจน เช่น รูปชั้น เป็นต้น

ในรูปชั้น มีอาการโดดเด่นในความรู้สึกของเรา ที่เกิดความสนใจอยากจะพิจารณา มากกว่าอาการอื่นๆ เราจึงจับจุดนั้น กำหนดพิจารณาให้เห็นความจริงของมันว่า “ทุกข์คืออะไร?”

ตามหลักธรรมท่านกล่าวไว้ว่า “ทุกข์” คือความทนไม่ได้ มันไม่ค่อยสนิทใจเราซึ่งเป็นคนมีนิสัยหยาบ จึงชอบแปลแบบกลางเนื้อชอบกลางยาเป็นส่วนมากกว่า “ทุกข์ คือความบีบบังคับอยู่ตลอดเวลา” นี้เหมาะกับใจเราที่หยาบมาก ดังธรรมบทว่า “ยมปิ จจฺฉ นลภติ ตมปิ ทุกฺขํ” นี้ตรงกับคำที่ว่านี้ คือปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สมใจก็เป็นทุกข์ เป็นทุกข์คืออะไร? ก็คือบีบคันตัวเองนั่นแหละ หรือเกิดความไม่สบายนั่นแหละ ปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นก็ไม่ได้สบาย ปรารถนาสิ่งใดแม้ได้แล้ว แต่สิ่งนั้นพลัดพรากจากไปเสียก็เป็นความทุกข์ขึ้นมา ความทุกข์อันนี้เข้ากันได้กับคำว่า “มันบีบบังคับ” ความบีบบังคับนั่นแหละคือความทุกข์ ความทนไม่ได้ เมื่อทนไม่ได้ก็เป็นไปตามเรื่องของเขา ไปยุ่งกับเขาทำไม! ความจริงจะเป็นชั้นใดหรือไตรลักษณ์ใดก็ตาม ใจของเราไปยึดไปถือเขาต่างหาก จึงต้องมาพิจารณาให้ชัดเจนในชั้น

รูปชั้น อาการใดดูให้เห็นชัดเจน ถ้ายังไม่ทราบชัดใน “ปฏิภูม” ซึ่งมีอยู่ในรูปชั้นของเรา ก็ให้ดูป่าช้าในตัวของเราให้เห็นชัดเจน คำว่า “เยียมป่าช้า” ให้เยียมที่นี่ แม้เยียมป่าช้านอกก็เพื่อน้อมเข้ามาสู่ป่าช้าในตัวของเรา “ป่าช้านอก” คนตายในครั้งพุทธกาล มันป่าช้าผีดิบทั้งเคลื่อนไหว ไม่ค่อยจะเผาะจะฝังกันเหมือนอย่างทุกวันนี้ ท่านจึงสอนให้พระไปเยียมป่าช้า ที่ตายเก่าตายใหม่เคลื่อนไหวกลาดเต็มไปหมดในบริเวณนั้น เวลาเข้าไปให้เข้าทางทิศนั้นทิศนี้ ท่านก็สอนไว้โดยละเอียดถี่ถ้วน ด้วยความฉลาดแหลมคมของพระพุทธเจ้าผู้เป็น “สยัมภู” หรือ “ผู้เป็นศาสดาของโลก” ท่านสอนให้ไปทางเหนือลม ไม่ให้ไปทางใต้ลม จะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ เพราะกลิ่นซากศพที่ตายเก่าตายใหม่นั้น ๆ

เมื่อไปเจอซากศพเช่นนี้เข้าแล้ว ความรู้สึกเป็นอย่างไร แล้วให้ไปดูซากศพชนิดนั้น ๆ ความรู้สึกเป็นอย่างไร ให้ประมวลหรือ “โอปนนิโก” น้อมเข้ามาสู่ตัวเองซึ่งเป็นซาก

อันหนึ่ง ท่านสอนให้พิจารณาอย่างนี้ เมื่อเราได้สักขีพยานคือตัวเราเอง ว่าชากศพที่อยู่ในป่าช้าภายนอกนั้นเป็นอย่างไรแล้ว น้อมเข้ามาสู่ป่าช้าภายในคือตัวเราเอง เมื่อได้หลักเกณฑ์ที่นี้แล้ว การเยี่ยมป่าช้านั้นก็ค่อยจางไป ๆ แล้วมาพิจารณาป่าช้านี้ให้เห็นชัดเจนขึ้นโดยลำดับ คือกายนี้เป็นบ่อปฏิภูมุน่าเกลียด ต้องชะล้างอาบสรง ทำความสะอาดอยู่ตลอดเวลา

ทุกสิ่งทุกอย่างที่มาเกี่ยวข้องกับทุกส่วนของร่างกายเรา นี้ มีอะไรที่เป็นของสะอาด แม้เครื่องอุปโภคบริโภคเมื่อนำมาบริโภคก็กลายเป็นของปฏิภูมุนับแต่ขณะเข้าทาง मुख ทวารและผ่านลงไปโดยลำดับ เครื่องนุ่งห่มใช้สอยต่างๆ มันก็สกปรก ต้องไปชะล้างซักฟอกยุ่งไปหมด ที่บ้านที่เรือนก็เหมือนกัน ต้องชะล้างเช็ดถูปิดกวาดอยู่เสมอ ไม่เช่นนั้นก็จะกลายเป็นป่าช้าขึ้นที่นั่นอีก เพราะความสกปรกเหม็นคลุ้งทั่วดินแดน มนุษย์ไปอยู่ที่ไหน ต้องทำความสะอาด เพราะมนุษย์สกปรก แน่ะ! ในตัวเราซึ่งเป็นตัวสกปรกอยู่แล้ว สิ่งที่มาเกี่ยวข้องกับตัวเรานั้นจึงสกปรก แม้แต่อาหารหวานคาวที่มีรสเอร็ดอร่อยน่ารับประทาน สีสันวรรณณะก็น่าดูน่าชม พอเข้ามาคละเคล้ากับสิ่งสกปรกที่มีอยู่ภายในร่างกาย เช่น น้ำลาย เป็นต้น ก็กลายเป็นของสกปรกไปด้วย อาหารชนิดต่างๆ ที่ผ่าน मुख ทวารเข้าไปแล้ว เวลาคายออกมา จะนำกลับเข้าไปอีกไม่ได้ รู้สึกขยะแขยงเกลียดกลัว เพราะเหตุไร? ก็เพราะร่างกายนี้มีความสกปรกอยู่แล้วตามหลักธรรมชาติของตน อันใดที่มาเกี่ยวข้องกับร่างกายนี้จึงกลายเป็นของสกปรกไปด้วยกัน

การพิจารณาอย่างนี้เรียกว่า “พิจารณาป่าช้า” “พิจารณา อสุภกรรมฐาน”

อ้าว กำหนดเข้าไป ในหลักธรรมชาติของมันเป็นอย่างนี้ ดูทุกแง่ทุกมุมตามความถนัดใจ คือปกติเมื่อเราดูในจุดนี้แล้ว มันจะค่อยซึมซาบไปจุดนั้นๆ โดยลำดับ ถ้าสติกับความรู้สึกสืบทอดกันอยู่แล้ว ปัญญาจะต้องทำงานและก้าวไปไม่ลดละ จะมีความรู้สึกซาบซึ้งในการรู้จริงเห็นจริงโดยลำดับ นี่เป็นปัญญาระดับแรกของการพิจารณา

เมื่อพิจารณาในชั้น “ปฏิภูม” แล้ว พิจารณาความเปลี่ยนแปลงสภาพของร่างกาย คือ ความปฏิภูมก็อยู่ในร่างกายนี้ ป่าช้าฝังก็อยู่ในร่างกายนี้ ป่าช้าฝังแห่งฝังสดีร้อยแปดอะไรก็รวมอยู่ในนี้หมด เวลานั้นไปเผาไปต้มแกงในเตาไฟ ไม่เห็นว่าเป็นป่าช้ากันบ้างเลย แต่กลับว่า “ครัวไฟ” ไปเสีย ความจริงก็คือป่าช้าของสัตว์นั้นแหละ และชนเข้ามาเก็บเอาไว้ที่นี้ (ห้องคน) ในหลุมในบ่ออันนี้เต็มไปหมด นี่ก็คือที่ฝังศพของสัตว์ต่างๆ เราตี ๆ นั้นแลถ้าคิดให้เป็นธรรม คือให้ความเสมอภาค เพราะศพใหม่ศพเก่าเคลื่อนอยู่ที่นี่ เมื่อพิจารณาอย่างนี้แล้วจะไม่เกิดความสะอิดสะเอียน ไม่เกิดความสังเวชสลดใจแล้วจะเกิดอะไร? เพราะความจริงเป็นอย่างนั้นแท้ๆ

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ถึงความจริง เพราะความจริงมีอยู่อย่างนี้ ถ้าเราไม่เป็นเกลียวกับความจริง ใครๆ ก็จะได้ปลดเปลื้องความยึดมั่นถือมั่นความสำคัญผิด อันเป็นความโง่เขลาเบาปัญญาของตนออกได้เป็นลำดับๆ จิตใจจะมีความสว่างกระจ่างแจ้ง ฉายแสงออกมาด้วยความสง่าผ่าเผยของอากาล้ำหาญต่อความจริง ที่สัมผัสสัมพันธ์กับตนอยู่ตลอดเวลา พอใจรับความจริงทุกแง่ทุกมุมด้วยความเป็นธรรมไม่ลำเอียง แม้ยังละไม่ขาดก็พอมีความเบาใจ มีที่ปลงที่วางบ้าง ไม่แบกหามอุปาทานในชั้นเสียจนย่ำแย่ตลอดไป แบบภาคิณฑาท่านาว่า “คนโง่นั้นหนักเท่าไรยั้งคนเข่า” “ปราชญ์ท่านเบาเท่าไรยั้งคนออกจนหมดสิ้น!”

เมื่อพิจารณาอย่างนี้แล้ว จงพิจารณาความแปรสภาพของชั้น ชั้นแปรทุกชั้นทุกอันทุกสัดทุกส่วนบรรดาที่มีในร่างกายนี้ แม้แต่ผมเส้นหนึ่งไม่ได้เว้นเลย แปรสภาพเหมือนกันหมด อันไหนที่เป็นเรา อันไหนที่เป็นของเรา ที่ควรยึดถือ?

คำว่า “อนตตา” ก็เหมือนกัน ยิ่งสอนย้ำความไม่น่ายึดถือเข้าไปอย่างแนบสนิท อนตตาก็อยู่ในชั้นเดียวกัน ชั้นเดียวกันนี้แหละที่เป็นอนตตา ไม่ใช่เรา! และของใครทั้งสิ้น! เป็นสภาพธรรมแต่ละอย่างๆ ที่คละเคล้ากันอยู่ตามธรรมชาติของตนๆ ไม่สนใจว่าใครจะรักจะชัง จะเกลียดจะโกรธ จะยึดถือหรือปล่อยวาง

แต่มนุษย์เรานั้นมือไวใจเร็ว อะไรผ่านมาก็คว่ำมับๆ ไม่สนใจคิดว่าผิดหรือถูกอะไรบ้างเลย มือไวใจเร็วยิ่งกว่าลิ่งร้อยตัว แต่มักไปตำหนิสิ่งว่าอยู่ไม่เป็นสุขกันทั้งโลก ส่วนมนุษย์เองอยู่ไม่เป็นสุข ทุกอิริยาบถเต็มไปด้วยความหลุกหลิก คึกคะนองน้ำล้นฝั่งอยู่ตลอดเวลา ไม่สนใจตำหนิกันบ้างเลย “ธรรม” ที่ท่านสอนไว้ จึงเปรียบเหมือนไม้สำหรับตีมือลิ่งตัวมือไวใจคะนองนั้นแล!

“ไตรลักษณ์” มี อนตตา เป็นต้น ท่านชูไว้ตบไว้ ตีข้อมือไว้ “อย่าไปเอื้อม!” ตบไว้ ตีไว้ “อย่าไปเอื้อมว่าเป็นเราเป็นของเรา” นั่น! คำว่า “รูป อนตตา” ก็อุปมาเหมือนอย่างนั้นเอง “อย่าเอื้อม” “อย่าเข้าไปยึดถือ!” นั่น! ให้เห็นว่ามันเป็นอนตตาอยู่แล้ว นั่นนะ! ธรรมชาติของมันเป็นอนตตา ไม่เป็นของใครทั้งหมด “อนตตา ไม่เป็นตน” ก็บอกอยู่แล้ว นี่คือการพิจารณาร่างกาย

เอาละที่นี้กำหนดให้มันสลายไป จะสลายลงไปแบบไหนก็เอาตามความถนัดใจ อันนั้นเปื่อยลง อันนี้เปื่อยลง อันนั้นขาดลง อันนี้ขาดลง กำหนดดูอย่างเพลินใจด้วยปัญญาของตน อันนั้นขาดลง อันนี้ขาดลง ขาดลงไปจนขาดลงไปทุกชั้นทุกอัน ตั้งแต่กะโหลกศีรษะขาดลงไป กระดูกแต่ละชิ้นละอันเมื่อหนึ่งหุ้มมันเปื่อยลงไปแล้ว เนื้อก็เปื่อยลงไปแล้ว

เส้นเอ็นที่ยึดกันขาดเปื่อยลงไปแล้ว มันทนไม่ได้ต้องขาดไป ๆ เพราะมีชั้นติดชั้นต่อกันอยู่
 อย่างนี้ด้วยเอ็นเท่านั้น เมื่อเส้นเอ็นเปื่อยลงไป ส่วนต่างๆ ต้องขาดลงไป ขาดลงไปกองอยู่
 กับพื้น และเรียกรวดกระจายเต็มบริเวณ มีหนายังกำหนดให้แรงกาหมากินและกัดทิ้ง
 ไปทั่วบริเวณ ใจจะมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง

อ้าว กำหนดดู! ส่วนที่เป็นน้ำมันก็กระจายลงไป ซึมซาบลงไปในดินด้วย เป็นไอขึ้น
 ไปบนอากาศด้วย แล้วก็แห้งเข้าไป ๆ จนไม่ปรากฏสิ่งที่แข็ง เมื่อแห้งเข้าไปแล้วก็กลายเป็น
 ดินตามเดิม ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ซอยลงไป อันใดก็ตามในธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม
 ไฟนี้ เป็นสิ่งประจักษ์ในทางสัจธรรมด้วยกันทั้งนั้น เราไม่ต้องคิดว่าเราพิจารณาดินชัด แต่
 ส่วนนั้นไม่ชัดส่วนนี้ไม่ชัด ไม่ต้องว่า พิจารณาให้มันชัดไปส่วนใดส่วนหนึ่งก็ตาม มันต้อง
 ทัวถึงกันหมด เพราะดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นที่เปิดเผยอยู่แล้วในสายตาของเราก็เห็น ภายใน
 ร่างกายนี้น้ำเราก็มีอยู่แล้ว ลมคือลมหายใจ เป็นต้น ก็มีชัด ๆ เห็นชัด ๆ อยู่แล้ว แน่ะ! ไฟ
 คือความอบอุ่นในร่างกาย เป็นต้น แน่ะ! ต่างก็มีอยู่แล้วภายในร่างกายนี้ ทำไมจะไม่ยอมรับ
 ความจริงของมันด้วยปัญญาอันชอบธรรมเล่า เมื่อพิจารณาหลายครั้งหลายหนมันต้องยอม
 รับ ฝืนความจริงไปไม่ได้ เพราะต้องการความจริงอยู่แล้วนี่

พิจารณาลงไป ค้นหาขึ้นไต่ว่าเป็นเราเป็นของเรา หาดูซิไม่มีเลยแม้แต่ชิ้นเดียว !
 มันเป็นสมบัติเดิมของเขาเท่านั้น คือดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นสมบัติเดิมของธาตุต่างๆ นี่อัน
 หนึ่ง ดูอย่างนี้ จิตสงบแน่วลงไปได้ และไม่ใช่อารมณ์ที่พาให้จิตฟุ้งเพื่อเห่อเหิมคะนอง แต่
 เป็นธรรมที่ทำให้ใจสงบเย็นต่างหาก ท่านจึงสอนให้พิจารณาเนื่อง ๆ จนเป็นที่เข้าใจและ
 ชำนาญ

เมื่อจิตได้เห็นประจักษ์ด้วยปัญญาแล้ว จิตจะเป็นอื่นไปไม่ได้ ต้องถอนตัวเข้าไปสู่
 ความสงบแน่วแน่อยู่ภายใน ปลดปล่อยความกังวลใดๆ ทั้งหมด นี่เป็นขั้นหนึ่งในการพิจารณา
 ธาตุชั้นธ!

อ้าว วาระต่อไปพิจารณาทุกขเวทนา เฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่เจ็บไข้ได้ป่วย หรือ
 ขณะที่นั่งมาก ๆ เกิดความเจ็บปวดมาก เอาตรงนี้แหละ ! นักรบต้องรบในเวลาที่มีข้าศึก ไม่
 มีข้าศึกจะเรียกนักรบได้อย่างไร อะไรเป็นข้าศึก? ทุกขเวทนาคือข้าศึกของใจ เจ็บไข้ได้ป่วย
 มีทุกข์ตรงไหน นั่นแหละคือข้าศึกอยู่แล้ว ถ้าเราเป็นนักรบเราจะถอยไปหลบอยู่ที่ไหน?
 ต้องสู้จรรู้และชนะด้วยความรู้

อ้าว เวทนามันเกิดขึ้นจากอะไร? ตั้งแต่เกิดมาจนเรเริ่มนั่งที่แรกไม่เห็นเป็น แต่
 ก่อนเรายังไม่เริ่มเป็นไข้ ไม่เห็นปรากฏทุกขเวทนาขึ้นมา นี่เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วย

ทุกขเวทนาจึงปรากฏขึ้นมา แต่ก่อนนั้นมันไปหลบซ่อนอยู่ที่ไหน? ถ้าเป็นตัวของเราจริง จิตเรารู้อยู่ตลอดเวลา ทุกขเวทนาชนิดนี้ทำไมไม่ปรากฏอยู่ตลอดเวลา ทำไมจึงมาปรากฏในขณะนี้? ถ้าทุกขเวทนาเป็นเรา เวลาทุกขเวทนาดับไปทำไมจิตจึงไม่ดับไปด้วย ถ้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจริงๆ ต้องดับไปด้วยกัน จิตยังมีความรู้สึกอยู่ตราบไต่ ทุกขเวทนาจึงควรจะมียู่ตราบนั่น ถ้าเป็นอันเดียวกันแล้วไม่ควรดับไป ต้องพิจารณาดูให้ชัด และแยกดูกายด้วย ขณะที่ทุกข์เกิดขึ้น เช่น เจ็บแสบเจ็บขา ปวดกระดูกขึ้นนั้นขึ้นนี้ จึงกำหนดดูกระดูก ถ้ามันปวดกระดูกเจ็บกระดูกมาก ๆ ในเวลานั้น

“กระดูกนี้หรือเป็นตัวทุกข์?” เอ้าถามดู และถามที่ตรงไหนให้จ่อจิตลงที่นั่นด้วยนะ อย่าถามแบบเผอเรอไปต่าง ๆ ให้ถามด้วย “จ่อจิตเพื่อรู้ความจริง” จ่อจิตแน่วอยู่กับทุกข์ จ้องอยู่กับกระดูกชิ้นนั้นท่อนั้นที่เข้าใจว่าเป็นตัวทุกข์ ดูให้ดีว่ากระดูกชิ้นนี้หรือเป็นทุกข์ กำหนดดูเพื่อเป็นข้อสังเกตด้วยปัญญาจริงๆ ถ้ากระดูกนี้เป็นทุกข์จริงๆ แล้ว เวลาทุกข์ดับไปทำไมกระดูกนี้ไม่ดับไปด้วย นั่น! ถ้าเป็นอันเดียวกันจริง เมื่อทุกข์ดับไปกระดูกนี้ต้องดับไปด้วยไม่ควรจะยังเหลืออยู่ แต่ในเวลาโรคร้ายไข้เจ็บหายไป หรือเวลาเราลุกจากที่นั่งภาวนาแล้ว ความเจ็บปวดมาก ๆ นี้หายไป หรือทุกข์นี้หายไป กระดูกทำไมไม่หายไปด้วยถ้าเป็นอันเดียวกัน นี่แสดงว่าไม่ใช่อันเดียวกัน เวทนาจึงไม่ใช่อันเดียวกันกับกาย กายก็ไม่ใช่อันเดียวกันกับเวทนา กายกับจิตก็ไม่ใช่อันเดียวกัน ต่างอันต่างจริงของเขา แล้วแยกดูให้เห็นชัดเจนตามความจริงนี้ จะเข้าใจความจริงของสิ่งเหล่านี้โดยทางปัญญาไม่สงสัย

เวทนาจะปรากฏเป็นความจริงของมัน ผลสุดท้ายการพิจารณาก็จะย่นเข้ามา ๆ ย่นเข้ามาสู่จิต เวทนานั้นจะค่อยหดตัวเข้ามา ๆ จากความสำคัญของจิต คือจิตเป็นเจ้าของตัวการ จิตเป็นเจ้าของเรื่อง เราก็จะทราบ ทุกขเวทนาในส่วนร่างกายก็ค่อย ๆ ยุบยอบ ค่อยดับไป ๆ ร่างกายก็สักแต่ว่าร่างกาย มีจริงอยู่อย่างนั้นตั้งแต่ทุกขเวทนายังไม่เกิด แม้ทุกขเวทนาดับไปแล้ว เนื้อ หนัง เอ็น กระดูก ส่วนไหนที่ว่าเป็นทุกข์ ก็เป็นความจริงของมันอยู่อย่างนั้น มันไม่ได้เป็นทุกข์นี้ กายก็เป็นกาย เวทนาจึงเป็นเวทนา ใจก็เป็นใจ กำหนดให้เห็นชัดเจนตามเป็นจริงนี้ เมื่อจิตพิจารณาถึงความจริงแล้วเวทนาจึงดับ นี่ประการหนึ่ง

ประการที่สอง แม้เวทนาไม่ดับก็ตาม นี่หมายถึงเวทนาทางกาย แต่ก็ไม่สามารถทำ ความกระทบกระเทือนให้แก่จิตได้ สุดท้ายใจก็มีความสงบร่มเย็น สง่าผ่าเผยอยู่ในท่ามกลางแห่งทุกขเวทนาซึ่งมีอยู่ภายในร่างกายของเรา นี้จะเป็นส่วนใดหรือหมดทั้งตัวก็ตามที่ว่าเป็นทุกข์ ใจของเราก็ไม่หวาดหวั่นพรั่นพรึงอะไรทั้งหมด มีความเย็นสบาย เพราะรู้เท่าทุกขเวทนาด้วยปัญญาในเวลานั้น นี่คือการพิจารณาทุกขเวทนาที่ปรากฏผลอีกแห่งหนึ่ง

การพิจารณาทุกขเวทนา ยิ่งเจ็บปวดมากเท่าใดสติปัญญาเราจะถอยไม่ได้ มีแต่ขยับเข้าไปเรื่อย ๆ เพื่อรู้ความจริง ไม่ต้องไปตั้งกฎเกณฑ์ ตั้งความสำคัญมั่นหมายขึ้นว่า “ให้ทุกขเวทนาดับไป” ด้วยความอยากของตนนั้น จะเป็นเครื่องช่วยเสริมทุกขเวทนาให้หนักขึ้นโดยลำดับ ความจริงก็พิจารณาให้เห็นความจริงเท่านั้น ทุกข์จะดับหรือไม่ก็ตาม ขอให้ทราบความจริงที่เป็นทุกข์หรือเกิดทุกข์ขึ้นมา ด้วยการรู้เท่าทางปัญญาของเราเป็นที่พอใจ เรากำหนดที่ตรงนั้น และสิ่งเหล่านี้มันเกิดมันดับอยู่อย่างนั้นภายในชั้น

กายมันเกิดขึ้นมาเป็นเวลาชั่วกาลชั่วระยะก็แตกสลายลงไป ที่เรียกว่า “แตกดับ” หรือ “ตาย” ทุกขเวทนาเกิดร้อยครั้งพันครั้งในวันหนึ่ง ๆ ก็ดับร้อยครั้งพันครั้งเหมือนกัน จะจริงถาวรที่ไหน เป็นความจริงของมันอย่างนั้น เอาให้ทราบความจริงของทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนด้วยปัญญาอย่าท้อถอยเลื่อนลอย สัญญามันหมายอะไรบ้าง สัญญานี้เป็นตัวการสำคัญมาก พอสังขารปรุงแพลีสเท่านั้นแหละ สัญญาจะยึดเอาเลย แล้วหมายมั่นหมายนี้ยุ่งไปหมด ที่ว่าพวกก่อกรรมพญุฑภัยให้เกิดเรื่องนั้นให้เกิดเรื่องนี้ขึ้นมา ก็คือพวกนี้เอง คือพวกสังขารกับพวกสัญญา ที่สำคัญมั่นหมายว่านั่นเป็นเรานั้นเป็นของเรา หรือนั่นเป็นทุกข์ เจ็บปวดที่ตรงนั้นเจ็บปวดที่ตรงนี้ กลัวเจ็บกลัวตาย กลัวอะไร ๆ ไปเสียทุกสิ่งทุกอย่าง กลัวไปหมด คือพวกนี้เป็นผู้หลอกให้กลัว จิตก็เลยหันไปตามและท้อถอยความเพียรแล้วแพ้ นั่น! ความแพ้อะไร? แม้แต่เด็กเล่นกีฬาแพ้ เขายังรู้จักอับอายและพยายามแก้มือ ส่วนนักภวานาแพ้กิลเลสแพ้ทุกขเวทนา ไม่อายตัวเองและกิลเลสเวทนาบ้าง ก็นับจะด้านเกินไป

จงทราบว่เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นอาการหนึ่ง ๆ ของจิตที่แสดงออกเท่านั้น เกิดขึ้นแล้วก็ดับ “สัญญา อนตตา” นั่น ! มันก็เป็นอนตตาอย่างนั้นเอง แล้วไปถือมั่นยังงี้ ไปเชื่อมั่นยังงี้ว่าเป็นเราเป็นของเรา ว่าเป็นความจริง จงกำหนดตามให้รู้อย่างชัดเจน ด้วยสติปัญญาอันห้าวหาญชาญชัย ใจเพชรเด็ดดวงไม่ย่อท้ออ้อกิลเลสและเวทนาทั้งมวล สังขารความปรุง เพียงปรุงแพลีส ๆ ๆ “ขึ้นมาภายในใจ” ใจกระเพื่อมขึ้นมา “แย็บ ๆ ๆ” ชั่วขณะ เกิดขึ้นในขณะไหนมันก็ดับไปขณะนั้น จะเอาสาระแก่นสารอะไรกับสังขารและสัญญาอันนี้เล่า

วิญญาณเมื่อมีอะไรมาสัมผัส ก็รับทราบแล้วดับไป ๆ ผลสุดท้ายก็มีแต่เรื่องเกิดเรื่องดับเต็มชั้นอยู่อย่างนี้ ไม่มีอันใดที่จริงถาวรพอเป็นเนื้อเป็นหนังแก่ตัวเราอย่างแท้จริง ได้เลย หาชิ้นสาระอันใดไม่ได้ในชั้นอันนี้ เรื่องปัญญาจงพิจารณาให้เห็นชัดโดยทำนองนี้

จะเห็น “ธรรมของจริง” ดังพระพุทธเจ้าสอนไว้ไม่เป็นอื่นมาแต่กาลไหนๆ ทั้งจะไม่เป็นอื่นไปตลอดกาลไหนๆ อีกเช่นกัน

เมื่อพิจารณาจนถึงขนาดนี้แล้ว ทำไมจิตจะไม่หลุดตัวเข้ามาสู่ความสงบจนเห็นได้ชัดเจนเล่า ต้องสงบและต้องเด่น ความรู้สึกที่จิตนี้ต้องเด่นดวงเพราะหลุดตัวเข้ามา เพราะความเห็นจริงในสิ่งนั้นๆ แล้ว จิตต้องเด่น เวทนาจะกล้าแสนสาหัส ก็จะสลายไปด้วยการพิจารณาเห็นประจักษ์อยู่กับจิตแล้วตามความจริง ถ้าไม่ดับก็ต่างคนต่างจริงใจ ก็มีความสง่าผ่าเผยอาจหาญอยู่ภายในไม่สะทกสะท้าน ถึงกาลจะแตกก็แตกไปเถอะ ไม่มีอะไรสะทกสะท้านแล้ว เพราะเรื่องแตกไปนั้นล้วนแต่เรื่องของรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ทั้งนี้ ไม่ใช่เรื่องผู้รู้คือใจนี้แตกไป ไม่ใช่ผู้รู้คือใจนี้ตายไป! มีแต่สิ่งเหล่านั้นเท่านั้นที่แตกดับสลายลงไป มีความสำคัญมั่นหมายของใจที่หลอกตนเองนี้เท่านั้นทำให้กลัว ถ้าจับจุดแห่งความสำคัญมั่นหมายนี้ว่าเป็นตัวมารยาที่ไม่น่าเชื่อถือแล้ว จิตก็ถอยตัวเข้ามาไม่เชื่อสิ่งเหล่านี้ แต่เชื่อความจริงเชื่อปัญญาที่พิจารณาโดยตลอดทั่วถึงแล้ว

อ้าว เมื่อจิตพิจารณาหลายครั้งหลายหนไม่หยุดไม่ถอย ความชำนาญในขั้นนี้ทำให้ปรากฏขึ้น รูปขั้นนี้จะถูกปล่อยไปก่อนด้วยปัญญาในขั้นเริ่มแรกพิจารณารูปขั้นนี้ ปัญญาจะรู้เท่าก่อนขั้นอื่นและปล่อยวางรูปได้ จากนั้นก็ค่อยปล่อยเวทนาได้ สัญญาได้ สังขารได้ วิญญาณได้ในระยะเดียวกัน คือรู้เท่า พุดง่าย ๆ พอรู้เท่าก็ปล่อยวาง ถ้ายังไม่รู้เท่ามันก็ยึดพอรู้เท่าด้วยปัญญาแล้วก็ปล่อย ปล่อยไปหมด เพราะเห็นแต่จิตกระเพื่อมแย้งๆ ไม่มีสาระอะไรเลย คิดดีขึ้นมากก็ดับ คิดชั่วขึ้นมากก็ดับ คิดอะไรๆ ขึ้นมาขึ้นชื่อว่าสังขารปรุงแล้วดับด้วยกันทั้งนั้นร้อยทั้งร้อย ไม่มีอะไรตั้งอยู่ได้นานพอจะเป็นสาระแก่นสารให้เป็นที่ตายใจได้เลย

แล้วมีอะไรที่คอยบ่อนหรือผลักดันสิ่งเหล่านี้ออกมาเรื่อยๆ เดี่ยวผลักดันสิ่งเหล่านี้และสิ่งเหล่านี้ออกมาหลอกเจ้าของอยู่เรื่อยๆ นี่แหละท่านว่า “ประภัสสรจิต” จิตเดิมแท้ ผ่องใส ภิกษุทั้งหลาย แต่อาศัยความคละเคล้าของกิเลส หรือความจรมาของกิเลส มาจากรูปเสียงกลิ่นรส จากเครื่องสัมผัสต่างๆ จรมาจากรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ความสำคัญมั่นหมายต่างๆ ไปกว้านเอามาเผาผลาญตัวเองนี้แหละ ที่มาทำให้จิตเศร้าหมองเศร้าหมองด้วยสิ่งเหล่านี้เอง

ดังนั้นการพิจารณา จึงเพื่อจะถอดถอนสิ่งเหล่านี้ ออกเพื่อเปิดเผยตัวจิตขึ้นมาด้วยปัญญาอย่างประจักษ์ จึงจะเห็นได้ว่า ในขณะที่จิตที่ยังไม่ได้ ออกเกี่ยวข้องกับอารมณ์ใดๆ เพราะเครื่องมือคืออายตนะยังไม่สมบูรณ์ ยังอ่อนอยู่ จิตประเภทนี้ย่อมสงบตัวและผ่องใส

ที่เรียกว่า “จิตเดิมเป็นจิตผ่องใส” แต่เป็นจิตเดิมของ “วิภูจักร” เช่นจิตเด็กแรกเกิดนั้นแล ซึ่งความเคลื่อนไหวต่างๆ ยังไม่สมบูรณ์พร้อมพอรับอารมณ์ต่างๆ ได้เต็มที่ ไม่ใช่จิตเดิมของวิภูจักรที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว

ที่นี้เวลาพิจารณาออกไปโดยลำดับแล้ว อาการของกิเลสที่เคยเพ่นพ่านจะรวมตัวเข้าสู่จุดนั้น เป็นความผ่องใสขึ้นมาภายในใจ และความผ่องใสนี้แล แม้แต่เครื่องมือประเภท “มหาสติ มหาปัญญา” ก็ยังต้องลุ่มหลงความผ่องใสในระยะเริ่มแรกที่เจอกัน เพราะเป็นสิ่งที่ไม่เคยเห็นไม่เคยพบมาก่อนเลย นับแต่วันเกิดและเริ่มแรกปฏิบัติ จึงเกิดความแปลกประหลาดและอัศจรรย์ ดูเหมือนสง่าผ่าเผยไม่มีอะไรจะเปรียบเทียบได้ในขณะนั้น ก็จะไม่สง่าผ่าเผยอย่างไร เพราะเป็น “ราชาแห่งวิภูจักร” ทั้งสามโลก คือกามโลก รูปโลก อรูปโลก มาแล้วเป็นเวลานานแสนกัปนับไม่ได้โน่นนะ เป็นผู้มั่งอำนาจเหนือจิต ครอบครองจิตอยู่ตลอดมา ในเวลาที่จิตยังไม่มีสติปัญญาเพื่อถอนตัวออกจากใต้อำนาจนั้น ก็จะไม่สง่าผ่าเผยอย่างไร! จึงสามารถบังคับจิตให้ไปเกิดในที่ต่างๆ โดยไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ แล้วแต่อำนาจแห่ง “วิบากกรรม” ที่ตนสร้างไว้มากน้อย เพราะกิเลสประเภทนางบังเงาเป็นผู้บังการ ความที่สัตว์โลกเร่ร้อนเกิดตายอยู่ไม่หยุด ก็เพราะธรรมชาตินี้แลทำให้เป็นไป

เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงต้องพิจารณาให้เห็นชัด ความจริงแล้ว “ความผ่องใส” กับ “ความเศร้าหมอง” เป็นของคู่กัน เพราะต่างก็เป็นสมมุติด้วยกัน ความผ่องใสเพราะการรวมตัวของกิเลสต่างๆ นี้ จะเป็นจุดให้เราทราบได้อย่างชัดเจนว่า “นี่ คือจุดแห่งความผ่องใส” เมื่อมีความเศร้าหมองขึ้นมา ตามสภาพของจิตหรือตามชั้นภูมิของจิต ก็จะเกิดความทุกข์อันละเอียดในลักษณะเดียวกันขึ้นมาในจุดที่ว่าผ่องใสนั้นแล ความผ่องใส ความเศร้าหมอง และความทุกข์อันละเอียด ทั้งสามนี้เป็นสหายนันท์ คือเป็นคู่กัน เพราะฉะนั้นจิตที่เป็นความผ่องใสนี้ จึงต้องมีความพะวักพะวนระมัดระวังรักษาอยู่ตลอดเวลา กลัวจะมีอะไรมารบกวนให้กระทบกระเทือน และทำให้จิตที่ผ่องใสนี้เศร้าหมองไป แม้จะเป็นความเศร้าหมองอันละเอียดเพียงใด แต่เป็นเรื่องของกิเลสที่ผู้ปฏิบัติทั้งหลายไม่ควรนอนใจทั้งนั้น จำต้องพิจารณาด้วยปัญญาอยู่ไม่หยุดหย่อน

เพื่อให้ตัดภาระกังวลลงไปโดยเด็ดขาด จงตั้งปัญหาถามตัวเองว่า “ความผ่องใสนี้คืออะไร?” จงกำหนดให้รู้ ไม่ต้องกลัวความผ่องใสนี้จะฉิบหายวายปวงไป แล้ว “เราที่แท้จริง” จะลุ่มจมฉิบหายไปด้วย การพิจารณาจงกำหนดลงไปในจุดนั้นให้เห็นชัดเจน ความผ่องใสนี้ก็ เป็น “อนิจจลักษณะ ทุกขลักษณะ อนัตตลักษณะ” เหมือนกันกับสภาพธรรมทั้งหลายที่เราเคยพิจารณามาแล้วไม่มีอะไรผิดกันเลย นอกจากมีความละเอียดต่างกันเท่านั้น

จึงไม่ควรไว้ใจกับอะไรทั้งสิ้นขึ้นชื่อว่า “สมมุติ” แล้ว ปัญญาให้ฟาดฟันลงไป กำหนดลงไป ที่ตัวจิตนี้แหละ สิ่งจอมปลอมแท้ๆ มันอยู่ที่ตัวจิตนี้เอง ความผ่องใสนั่นแหละคือตัว จอมปลอมแท้ ! และเป็นจุดเด่นที่สุดในเวลานั้นแทบไม่ยากแต่ต้องทำลาย เพราะเป็น สิ่งที่รักสวณมากผิดสิ่งอื่นใด ในร่างกายนี้ไม่มีอะไรที่จะเด่นยิ่งไปกว่าความผ่องใสนี้ จนถึง กับให้เกิดความอัศจรรย์ ให้เกิดความรักความสวณอ้อยอิ่งอยู่ภายใน ไม่อยากจะทำอะไร มาแต่ต้อง นั่นนะ จอมกษัตริย์คืออวิชา !

เคยเห็นไหม? ถ้าไม่เคยเห็น เมื่อปฏิบัติมาถึงจุดนี้ ก็จะหลงเองแล้วก็จะรู้เอง ไม่มี ใครบอกก็รู้เมื่อสติปัญญาพร้อมแล้ว นี่แหละท่านเรียกว่า “อวิชา” คือตรงนี้เป็นอวิชา แท้ ไม่ใช่อะไรเป็นอวิชาแท้ อย่าพากันวาดภาพ “อวิชา” เป็นเสือโคร่งเสือดาว หรือเป็น ยักษ์เป็นมารไป ความจริงแล้วอวิชา ก็คือนางงามจักรวาลที่น่ารักน่าหลงใหลใฝ่ฝันของ โลกดีๆ นี้เอง อวิชาแท้กับความคาดหมายผิดกันมากมาย เมื่อเข้าถึงอวิชาแท้แล้ว เราไม่ ทราบว่าอวิชาคืออะไร? จึงมาติดกันอยู่ที่ตรงนี้ ถ้าไม่มีผู้แนะนำสั่งสอน ไม่มีผู้ให้อุบาย จะต้องติดอยู่เป็นเวลานานๆ กว่าจะรู้ได้พ้นได้ แต่ถ้ามีผู้ให้อุบายแล้วก็พอเข้าใจและเข้าถึง จุดนั้นได้ ไม่ไว้ใจกับธรรมชาตินี้ การพิจารณาต้องพิจารณาเช่นเดียวกับสภาวะธรรมทั้ง หลาย

เมื่อพิจารณาด้วยปัญญาอันแหลมคมจนรู้เห็นประจักษ์แล้ว สภาพนี้จะสลายตัวลง ไปโดยไม่คาดฝันเลย ขณะเดียวกันจะเรียกว่า “ล้างป่าช้าของวัฏจักรของวัฏจิตสำเร็จเสร็จ ลั่นลงแล้วใต้ต้นโพธิ์ คือความรู้แจ้งเห็นจริง” ก็ไม่ผิด เมื่อธรรมชาตินี้สลายตัวลงไปแล้ว สิ่งที่อัศจรรย์ยิ่งกว่าธรรมชาตินี้ซึ่งถูกอวิชาปกปิดเอาไว้ จะเปิดเผยขึ้นมาอย่างเต็มตัวเต็ม ภูมิทีเดียว นี้แลที่ท่านว่า “เหมือนโลกธาตุหวั่นไหว” กระทบอยู่ภายในจิต เป็นขณะจิตที่ สำคัญมากที่ขาดจาก “สมมุติ” ระหว่าง “วิมุตติกับสมมุติขาดจากกัน” เป็นความอัศจรรย์ สุดจะกล่าว ที่ท่านว่า “อรหัตมรรคพลิกตัวเข้าถึงอรหัตผล” หมายความว่าขณะจิตขณะนี้เอง ขณะที่อวิชาดับไปนั่นแล! ท่านเรียกว่ามรรคสมบูรณ์เต็มที่แล้ว ก้าวเข้าถึงอรหัตผล “อันเป็นธรรมและจิตที่สมบูรณ์แบบ” จากนั้นก็หมดปัญหา

คำว่า “นิพพานหนึ่ง” ก็สมบูรณ์อยู่ภายในจิตดวงนี้ ขณะที่อวิชากำลังสลายตัวลง ไปนั่น ท่านเรียกว่า “มรรคกับผลก้าวเข้าถึงกัน” ซึ่งเป็นธรรมคู่ ถ้าเปรียบกับการเดินขึ้น บันได เท้าข้างหนึ่งกำลังเหยียบอยู่บนบันไดขั้นสุด เท้าอีกข้างหนึ่งก้าวขึ้นไปเหยียบบนบันได แล้ว แต่ยังไม่ได้ก้าวขึ้นไปทั้งสองเท้าเท่านั้น พอก้าวขึ้นไปบนบันไดทั้งสองเท้าแล้ว นั่นแล เรียกว่า “ถึงบ้าน” ถ้าเป็นจิตก็เรียกว่า “ถึงธรรม” หรือบรรลุดุธรรมขั้นสุดยอด ขณะเดียว

กับการบรรลุธรรมสิ้นสุดลง” ท่านเรียกว่า “นิพพานหนึ่ง” คือเป็นอิสระอย่างเต็มที่แล้ว ไม่มีกิริยาใดที่แสดงอีกต่อไปในการถอดถอนกิเลส นั้นท่านเรียกว่า “นิพพานหนึ่ง” จะว่า “อรหัตผล” ก็ได้ เพราะไม่มีกิเลสตัวใดมาแย้งแล้ว “นิพพานหนึ่ง” ก็ได้ แต่เมื่อจะแยกให้เป็นสมมุติโดยสมบูรณ์ตามหลักธรรมชาติ ไม่ให้มีความบกพร่องโดยทางสมมุติแล้ว ต้องว่า “นิพพานหนึ่ง” ถึงจะเหมาะเต็มภูมิ “สมมุติ” กับ “วิมุติ” ในวาระสุดท้ายแห่งการล้างป่าช้าของ “จิตอวิชชา”

พระพุทธเจ้าท่านว่า “นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ” สุขอื่นนอกจากความสงบไม่มี นี่หมายถึงความเป็นผู้สิ้นกิเลสของผู้ได้ “สุกุปาติเสสนิพพาน” ซึ่งยังทรงชั้นธอยู่ ดังพระอรหันต์ท่าน

การปฏิบัติศาสนาคือการปฏิบัติต่อจิตใจเราเอง ใครเป็นผู้รับทุกข์รับความลำบาก เป็นผู้ต้องหาถูกจองจำอยู่ตลอดเวลา คือใคร? ใครเป็นผู้ถูกจองจำถ้าไม่ใช่จิต! ใครเป็นผู้จองจำจิตถ้าไม่ใช่กิเลสอาสวะทั้งปวง! การแก้ก็ต้องแก้ที่ตัวของข้าศึกที่มีต่อจิตใจนั้นด้วย ปัญญา มีปัญญาอันแหลมคมเท่านั้นที่จะสามารถแก้กิเลสได้ทุกประเภท จนกระทั่งสลายตัวเองไปดังที่กล่าวมาแล้ว หมดปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น !

เรื่องรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นแต่เพียงอาการ ๆ เท่านั้น ไม่อาจมากระทบกระเทือนจิตใจให้กำเริบได้อีกเลย รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส ก็เช่นเดียวกัน ต่างอันต่างจริง ต่างอันต่างว่า “มีก็มี ไม่มีก็ไม่มีปัญหาอะไร มีแต่จิตไปสำคัญมั่นหมาย เพราะความโง่เขลาของตน เมื่อจิตฉลาดพอตัวแล้ว จิตก็จริง สภาวะธรรมทั้งหลายทั้งในและนอกก็จริง ต่างอันต่างจริงไม่ขัดแย้งกัน ไม่เกิดเรื่องกันดังที่เคยเป็นมา

เมื่อถึงขั้นต่างอันต่างจริงแล้วก็เรียกได้ว่า “สงครามกิเลสกับจิตเลิกกรากันแล้ว ถึงกาลสลายก็สลายไป เมื่อยังไม่ถึงกาลก็อยู่ไปดังโลกๆ เขาอยู่กัน แต่ไม่โกรธกันเหมือนโลกเขาเพราะได้พิจารณาแล้ว

คำว่า “อนิจจัง ทุกขัง อนตฺตา” ถ้าไม่หมายถึงชั้นที่เรารับผิดชอบนี้จะหมายถึงอะไร? เราก็อธิบายแล้ว คือจบ “ไตรลักษณ์” ไม่ใช่จบพระไตรปิฎก แต่พระไตรปิฎกก็คือพระไตรลักษณ์อยู่นั่นเอง เนื่องจากพระไตรปิฎกพรรณนาเรื่องของพระไตรลักษณ์ตลอดเรื่อง

อนิจจัง คือความแปรสภาพ ทุกขัง อนตฺตา ก็ไม่ใช่เราอยู่แล้ว ยังอยู่ที่ไม่ใช่เรา ตายแล้วจะไปยึดอะไร เมื่อทราบความจริงอย่างนี้แล้วก็ไม่หวั่นไหวพรั่นพรึง ทั้งความเป็นอยู่แห่งชั้นธ ทั้งความสลายไปแห่งชั้นธ จิตเป็นแต่เพียงรู้ไปตามอาการที่ชั้นธเคลื่อนไหวและแตกสลายไปเท่านั้น ธรรมชาตินี้ไม่ได้ฉิบหายไปตามธาตุชั้นธ จึงไม่มีอะไรที่น่ากลัวในเรื่อง

ความตาย เอ้า จะตายเมื่อไรก็ตายไปไม่ห้าม ยังอยู่ก็อยู่ไปไม่ห้าม เพราะเป็นความจริงด้วยกัน

การเรียนให้จบเรื่องความตายเป็นยอดคน คือยอดเรา ผู้เรียนจบเรื่องความตายแล้วไม่กลัวตาย ยังเป็นอยู่ก็อยู่ไป ถึงวาระที่ตายก็ตายไป เพราะได้ทางซ้ายด้วยปัญญาไว้รอบด้านแล้ว เราจะไม่หวั่นไหวต่อความจริงนั้นๆ ซึ่งรู้อยู่กับใจทุกวันเวลานาทีอยู่แล้วโดยสมบูรณ์

เอาละ การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควร พอดีเทปก็หมด

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณเพาพางา วรรณะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

จิตว่างเพราะวางกาย

ขณะฟังเทศน์ให้จิตอยู่กับตัวไม่ต้องส่งออกไปที่ไหน ให้อยู่จำเพาะตัวเท่านั้น แม้แต่ที่ผู้เทศน์ก็ไม่ให้ส่งออกมา จะเป็นทำนองคนไม่อยู่บ้าน ใครมาที่บ้านก็ไม่ทราบทั้งคนร้ายคนดี จิตส่งออกมาอยู่ข้างนอก ความรู้สึกภายในก็ด้อยลงไปไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ถ้าจิตอยู่กับที่ความรู้สึกภายในมีเต็มที่ ความสัมผัสแห่งธรรมก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย ผลประโยชน์เกิดจากการฟังธรรมก็ต้องเกิดขึ้น ในขณะที่จิตเรามีความรู้สึกอยู่กับตัวไม่ส่งออกไปนอก มีแต่กระแสธรรมที่เข้าไปสัมผัสใจเต็มเม็ดเต็มหน่วย จิตใจก็มีความสงบเย็นในขณะที่ฟังธรรมทุก ๆ ครั้งไป

เพราะเสียงธรรมกับเสียงโลกผิดกัน เสียงธรรมเป็นเสียงที่เย็น เสียงโลกเป็นเสียงที่แผดเผาเร้าร้อน ความคิดในแง่ธรรมกับความคิดในแง่โลกก็ต่างกัน ความคิดในแง่โลกเกิดความไม่สงบทำให้วุ่นวาย ผลก็ทำให้เป็นทุกข์ ความคิดในแง่ธรรมให้เกิดความซาบซึ้งภายในใจ จิตมีความสงบเยือกเย็น ท่านจึงเรียกว่า “ธรรม” เรียกว่า “โลก” แม้อาศัยกันอยู่ก็ไม่ใช่อันเดียวกัน โลกกับธรรมต้องต่างกันเสมอไป เช่นเดียวกับผู้หญิงและผู้ชายที่อยู่ด้วยกันมองดูก็รู้ว่า นั่นคือผู้หญิง นี่คือผู้ชาย อยู่ด้วยกันก็รู้ว่าเป็นคนละเพศ เพราะลักษณะอาการทุกอย่างนั้นต่างกัน เรื่องของธรรมกับเรื่องของโลกจึงต่างกันโดยลักษณะนี้เอง

วันนี้เป็นวันถวายเพลิงศพท่านอาจารย์กว่า ไปปลงอนิจจัง ทุกข์ อนตตา และเคารพศพท่าน ขณะไปถึงพอก้าวขึ้นไปสู่เมรุท่านก็ไปกราบ เพราะมีความสนิทสนมกับท่านมานาน อาจล่วงเกินท่านโดยไม่มีเจตนาก็เป็นได้ เลยต้องไปกราบขอขมาท่าน

ท่านเป็นคนไม่ชอบพูด มาคิดดูเรื่องปฏิบัติภาวนาดำเนินของท่านโดยลำดับ ท่านไม่เคยมีครอบครัว ท่านเป็นพระปฏิบัติมาอยู่กับท่านอาจารย์มั่น ท่านอาจารย์ได้ชมเชยเรื่องการนวดเส้นถวายท่าน เพราะบรรดาลูกศิษย์ที่มาอยู่อุปถัมภ์อุปฐากท่านมีมากต่อมากเรื่อยมา ซึ่งมีนิสัยต่าง ๆ กัน ท่านเคยพูดเสมอว่าการนวดเส้นไม่มีใครสู้ท่านอาจารย์กว่าได้เลย ท่านว่า “ท่านกว่านี้ เราทำเหมือนกับหลับ ท่านก็เหมือนกับหลับอยู่ตลอดเวลา เราไม่ทำหลับท่านก็เหมือนหลับตลอดเวลา แต่มือที่ทำงานไม่เคยลดละความหนักเบา พอให้ทราบที่ท่านกว่านี้หลับไปหรือว่างไป”

นี่ท่านอาจารย์มันท่านชมท่านอาจารย์กว่า แต่ดูอาการนั้นเป็นเรื่องของคนสัปหงก “เวลานวดเส้นให้เรานี้สัปหงกงันเหมือนคนจะหลับ แต่เมื่อนั้นทำงานอย่างสม่ำเสมอ แสดงว่าไม่หลับ พระนอนนั้นถ้าลงมีลักษณะสัปหงกแล้ว มือมันอ่อนและตายไปกับเจ้าของแล้ว” ท่านว่า

ท่านอาจารย์มันท่านเป็นพระพูดตรงไปตรงมาอย่างนั้น ว่า “มือมันตาย เจ้าของกำลังสลบ” ก็คือกำลังสัปหงกนั่นเอง ว่าเจ้าของกำลังสลบแต่มือมันก็ตายไปด้วย ตายไปก่อนเจ้าของ ท่านว่า “ท่านกว่าไม่เป็นเช่นนั้น การอุปถัมภ์อุปฐากเก่งมาก!

ทำให้เราคิดย้อนหลังไปว่า เวลาท่านอุปถัมภ์อุปฐากท่านอาจารย์มัน ดูจะเป็นสมัยที่อยู่ทางอำเภอ “ท่าบ่อ” หรือที่ไหนบ้างออกจะลึม ๆ ไปเสียแล้ว

จากนั้นจิตใจของท่านก็เขวไปบ้าง การปฏิบัติก็เขวไปในตอนหนึ่ง คือท่านคิดอยากจะสึก ตอนเห็นห่างจากท่านอาจารย์มันไปนาน แต่แล้วท่านก็กลับตัวได้ตอนที่ท่านอาจารย์มันกลับมาจากเชียงใหม่ เลยกลับตัวได้เรื่อยมาและไม่สึก อยู่มาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้และถึงวาระสุดท้ายของท่าน

ได้ไปดูเมรุท่านดูหีบศพท่าน กราบแล้วก็ดูพิจารณาอยู่ภายใน นี่เป็นวาระสุดท้ายของชีวิตมาถึงแค่นี้ เดินไปไหนก็เดิน เที้ยวไปไหนก็ไป แต่วาระสุดท้ายแล้วจำต้องยุติกัน ไม่มีความเคลื่อนไหวไปมาวาระที่ขึ้นเมรุนี้ แต่จิตจะไม่ขึ้นเมรุด้วย!

ถ้าจิตยังไม่สิ้นจากกิเลสอาสวะ จิตจะต้องท่องเที่ยวไปอีก ที่ขึ้นสู่เมรุนี้มีเพียงร่างกายเท่านั้น ทำให้คิดไปมากมาย แม้แต่นั่งอยู่นั้นก็ยังเอามาเป็นอารมณ์คิดเรื่องนี้อีก ปกติจิตทุกวันนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน ถ้ามีอะไรมาสัมผัสแล้วใจชอบคิดหลายแง่หลายทางในธรรมทั้งหลาย จนเป็นที่เข้าใจความหมายลึกตื่นหยาบละเอียดแล้ว จึงจะหยุดคิดเรื่องนั้น ๆ

ขณะนั้นพิจารณาถึงเรื่อง “วิภูวน” ที่วนไปวนมา เกิดขึ้นมาอายุสั้นอายุยาว ก็ท่องเที่ยวไปที่นั่นมาที่นี้ ไปไกลไปไกล ผลสุดท้ายก็มาที่จุดนี้ จะไปไหนก็มีกิเลสครอบงำเป็นนายบังคับจิตไปเรื่อย ๆ จะไปสู่ภพใดก็เพราะกรรมวิบาก ซึ่งเป็นอำนาจของกิเลสพาให้ไป ส่วนมากเป็นอย่างนั้น มีกรรม วิบาก และกิเลส ควบคุมไปเหมือนผู้ต้องหา ไปสู่กำเนิดนั้นไปสู่กำเนิดนี้ เกิดที่นั่นเกิดที่นี้ ก็เหมือนผู้ต้องหา ไปด้วยอำนาจกฎแห่งกรรม โดยมีกิเลสเป็นผู้บังคับบัญชาไป สัตว์โลกเป็นอย่างนี้ด้วยกัน ไม่มีใครที่จะเป็นคนพิเศษในการท่องเที่ยวใน “วิภูสงสาร” นี้ ต้องเป็นเช่นเดียวกัน ผู้ที่เป็นคนพิเศษคือผู้ที่พ้นจากกัจจกร คือเครื่องหมุนของกิเลสแล้วเท่านั้น

นอกนั้นร้อยทั้งร้อย มีเท่าไรเหมือนกันหมด เป็นเหมือนผู้ต้องหา คือไม่ได้ไปโดยอิสระของตนเอง ไปเกิดก็ไม่ได้เป็นอิสระของตนเอง อยู่ในสถานที่ใดก็ไม่เป็นอิสระของตนเอง ไม่ว่าจะภพน้อยภพใหญ่ภพอะไรก็ตาม ต้องมีกฎแห่งกรรมเป็นเครื่องบังคับบัญชาอยู่เสมอ ไปด้วยอำนาจของกฎแห่งกรรม เป็นผู้พัดผันพาให้ไปสู่กำเนิดสูงต่ำอะไรก็ตาม กรรมดีกรรมชั่วต้องพาให้เป็นไปอย่างนั้น ไปสู่ที่ดีมีความสุขรื่นเริง ก็เป็นอำนาจแห่งความดี แต่ที่ยังไปเกิดอยู่ก็เพราะอำนาจแห่งกิเลส ไปต่ำก็เพราะอำนาจแห่งความชั่ว และกิเลสพาให้ไป

คำว่า “กิเลส” ๆ นี้จึงแทรกอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะไปภพใด แม้ที่สุดพรหมโลก ก็ยังไม่พ้นที่กิเลสจะต้องไปปกครอง ถึงชั้น “สุทธาวาส” ก็ยังต้องปกครองอยู่ “สุทธาวาส ๕ ชั้นคือ อวิหา อตปปา สุตัสสา สุตัสสี อกนิชฐา” เป็นชั้น ๆ สุทธาวาส แปลว่าที่อยู่ของผู้บริสุทธิ์ ถ้าแยกออกเป็นชั้น ๆ อวิหา เป็นชั้นแรก ผู้ที่สำเร็จพระอนาคามีชั้นแรก อตปปา เป็นชั้นที่สอง เมื่อบารมีแก่กล้าแล้วก็ได้เลื่อนชั้นชั้นนี้ เลื่อนชั้นชั้นนั้น ๆ จนถึงชั้นสุทธาวาส ก็ยังไม่พ้นที่กิเลสจะไปบังคับจิตใจ เพราะเวลานั้นยังมีกิเลสอยู่ ถึงจะละเอียดเพียงใดก็เรียกว่า “กิเลส” อยู่นั่นแล จนกระทั่งพ้น เมื่อจิตเต็มภูมิแล้วในชั้นสุทธาวาส ก็ก้าวเข้าสู่ อรหัตภูมิและถึงนิพพาน นั้นเรียกว่า “เป็นผู้พ้นแล้วจากโทษแห่งการจองจำ”

นี่พูดตามวิถีความเป็นไปของกิเลสที่เรียกว่า “วิฏวน” แล้วพูดไปตามวิถีแห่งกุศลที่สนับสนุนเราให้เป็นไปโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งผ่านพ้นไปได้ ด้วยอำนาจของบุญกุศลที่ได้สร้างไว้ ส่วนอำนาจของกิเลสที่จะให้คนเป็นอย่างนั้น ไม่มีทาง มีแต่เป็นธรรมชาติที่ก่อตัวงโดยถ่ายเดียว

บุญกุศลเป็นผู้ผลักดันสิ่งเหล่านี้ออกช่วยตัวเองเป็นลำดับ ๆ ไป เพราะฉะนั้นท่านจึงสอนให้บำเพ็ญกุศลให้มาก หากจะยังตะเกียกตะกายเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารอยู่ ก็มีสิ่งที่จะช่วยต้านทานความทุกข์ร้อนทั้งหลายพอให้เบาบางลงได้ เช่น เวลาหนาวมีผ้าห่ม เวลาร้อนมีน้ำสำหรับอาบสระ เวลาหิวกระหายก็มีอาหารรับประทาน มีที่อยู่อาศัย มีหยูกยา เครื่องเยียวรักษา พอไม่ให้ทุกข์ทรมานอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย บุญกุศลคอยพยุงอยู่ เช่นนี้จนกว่าจะพ้นไปได้ตราบไต่ ตราบนั้นจึงจะหมดปัญหา แม้เช่นนั้นบุญกุศลก็ยังปล่อยไม่ได้ จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายที่บุญกุศลจะสนับสนุนได้

ที่กล่าวมาทั้งนี้เป็นคำพูดของนักปราชญ์ ผู้เฉลียวฉลาดแหลมคมในโลกทั้งสามไม่มีใครเสมอเหมือนได้ คือพระพุทธเจ้า ถ้าใครไม่เชื่อพระพุทธเจ้าแล้วก็แสดงว่า ผู้นั้นหมด

คุณค่าหมดราคา ไม่มีสาระอันใดเลยพอที่จะรับความจริงไว้ได้ แสดงว่ากายก็ปลอมทั้งกาย จิตก็ปลอมทั้งจิต ไม่สามารถรับความจริงอันถูกต้องนั้นได้ เพราะความจริงกับความปลอม นั้นต่างกัน

ธรรมเป็นของจริง แต่จิตเป็นของปลอม ปลอมเต็มที่จนไม่สามารถจะรับธรรมไว้ได้ อย่างนี้มีมากมายในโลกมนุษย์เรา ส่วนใจด้านหนึ่งจริงอีกด้านหนึ่งปลอม ยังพอจะรับธรรมไว้ได้ รับธรรมชั้นสูงไม่ได้ ก็ยังรับชั้นต่ำได้ตามกำลังความสามารถของตน นี่ก็แสดงว่ายังมี ขาวมีดำเจือปนอยู่บ้างภายในจิต ไม่ดำไปเสียหมดหรือไม่ปลอมไปเสียหมด คนเราถ้าไม่ เชื่อพระพุทธเจ้าก็แสดงว่าหมดคุณค่าภายในจิตใจจริงๆ ไม่มีชิ้นดีอะไรพอที่จะรับเอาสิ่งที่ดีไว้ได้เลย ใจไม่รับธรรมไม่รับสงฆ์ก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน

แต่เรานับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ที่เรียกว่า “พุทธ ธรรม สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ” อย่างเทิดทูนฝังไว้ในจิตใจ แสดงว่าจิตของเรามีความจริงมีหลักมีเกณฑ์ มีสาระ สำคัญ จึงรับเอา “ธรรมสาระ” มีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นต้น เข้าสู่จิตใจ ฝากเป็นฝากตายมอบกายถวายตัวประพฤติปฏิบัติตามท่าน ยากลำบากเพียงไรก็ไม่ท้อถอย เพราะความเชื่อในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นสำคัญ เรียกว่า “จิตนั้นมีสาระ สำคัญกับธรรมตามกำลังความสามารถของตนอยู่แล้ว จึงไม่ควรตำหนิติเตียนตนว่าเป็นผู้มี वासนาน้อย”

การติเตียนตนโดยที่ไม่พยายามพยุ่งตัวขึ้น และกลับเป็นการกดถ่วงตัวเองให้ท้อ ถอยลงไปในั้น เป็นการติเตียนที่ผิด ไม่สมกับคำว่า “รักตน” ความรักตนต้องพยุ่ง จุดไหน ที่มีความบกพร่องต้องพยายามพยุ่ง ส่งเสริมจุดบกพร่องให้มีความสมบูรณ์ขึ้นมาเป็น ลำดับ สมชื่อสมนามว่าเป็นผู้รักตน และสมกับว่า “พุทธ ธรรม สงฆ์ สรรณ คจฺฉามิ” เรา ถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เป็นหลักชีวิตจิตใจ หวังท่านช่วยประคับประคอง หรือ พยุ่งจิตใจของตนให้เป็นไปตามหลักธรรม อันเป็นธรรมมหามงคลสูงส่งที่สุดในโลกทั้งสาม

ในสากลโลกนี้ถ้าพูดถึง “สาระ” หรือสาระสำคัญแล้ว ก็มีอยู่เพียงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์เท่านั้น สรุปล้อมแล้วมี “ธรรม” เท่านั้นเป็นธรรมฝากเป็นฝากตายได้ ตลอดกาลตลอดภพตลอดชาติ จนถึงที่สุดคือวิมุตติพระนิพพาน

ใน “วิภูวน” ที่เรากวนกันอยู่นี้ ไม่มีอันใดที่จะเป็นเครื่องยึดด้วยความแนใจและ ร่วมเย็นใจเหมือนธรรมะนี้เลย “ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจาริ” พระธรรมย่อมรักษาผู้

ปฏิบัติธรรม คำว่า “พระธรรมรักษาคืออะไร?” ทำไมธรรมจึงมารักษาคน ต้นเหตุเป็นมาอย่างไร?

ต้นเหตุคือคนต้องรักษาธรรมก่อน เช่นเราทั้งหลายรักษาธรรมอยู่ในเวลานี้ รักษาธรรมคือรักษาตัว ดำเนินตามหลักธรรมที่ท่านสั่งสอนไว้ ไม่ให้เคลื่อนคลาดจากหลักธรรม พยายามรักษาตนให้ดีในธรรม ด้วยความประพฤติกายทางวาจา ตลอดถึงความคิดทางใจ อันใดที่เป็นข้าศึกต่อตนและผู้อื่นอันนั้นไม่ใช่ธรรม ท่านเรียกว่า “อธรรม” เราพยายามกำจัดสิ่งเหล่านี้ออก ดำเนินตามหลักธรรมที่ท่านสั่งสอน ดังที่เราทั้งหลายทำบุญให้ทาน รักษาศีล และอบรมสมาธิภาวนา ฟังเทศน์ฟังธรรมเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้ ชื่อว่าเป็นผู้ปฏิบัติธรรม นี่คือการรักษาธรรม

การปฏิบัติธรรมด้วยกำลังและเจตนาดีของตนเหล่านี้ชื่อว่ารักษาธรรม ผลต้องเกิดขึ้นเป็นธรรมรักษาเราขึ้นมา คำว่า “ธรรมย่อมรักษาผู้ปฏิบัติไม่ให้ตกไปในที่ชั่ว” นั่นก็คือผลของธรรมที่เกิดจากการปฏิบัติของเราแล้ว เป็นเครื่องสนับสนุนและรักษาเรา ไม่ใช่อยู่ๆ พระธรรมท่านจะโดดมาช่วยโดยที่ผู้ปฏิบัติไม่สนใจกับธรรมเลย ย่อมเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นเหตุที่พระธรรมจะรักษา ก็คือเราเป็นผู้รักษาธรรมมาก่อน ด้วยการปฏิบัติตามธรรม ผลที่เกิดขึ้นจากการรักษาธรรมนั้น ก็ย่อมนำเราไปในทางแคล้วคลาดปลอดภัย มีความอยู่เย็นเป็นสุข ที่ท่านเรียกว่า “ธรรมรักษาผู้ปฏิบัติธรรม” การปฏิบัติธรรมมีความหนักแน่น มั่นคงละเอียดลออมากน้อยเพียงไร ผลเป็นเครื่องสนองตอบแทนที่เห็นชัดประจักษ์ใจ ก็ยิ่งละเอียดขึ้นไปโดยลำดับๆ ตามเหตุที่ทำไว้นั้นๆ จนผ่านพ้นไปจากภัยทั้งหลายได้โดยสิ้นเชิงที่เรียกว่า “นิยานิกรรม” นำผู้ปฏิบัติธรรมเต็มสติกำลังความสามารถนั้นให้ผ่านพ้นจาก “สมมุติ” อันเป็นบ่อแห่ง อนิจจัง ทุกขัง อนตตา หรือแหล่งแห่งการเกิด แก่ เจ็บ ตายนี้ไปเสียได้อย่างหายห่วงถ่วงเวลา

พระพุทธเจ้าเป็นผู้หายห่วง พระอริยสงฆ์เป็นผู้หายห่วงได้ด้วยการปฏิบัติธรรม ธรรมรักษาท่านพญ่าท่านจนถึงภูมิแห่งความหายห่วง ไม่มีอะไรเป็นอารมณ์เหยื่อโยเสียตาย เป็นผู้สิ้นภัย สิ้นเวรสิ้นกรรม สิ้นวิบากแห่งกรรมโดยตลอดทั่วถึง คือพระพุทธเจ้าและพระสงฆ์สาวกท่าน

ธรรมจึงเป็น “ธรรมจำเป็น” ต่อสัตว์โลกผู้หวังความสุขเป็นแก่นสาร ฝั่งนิสัยสันดานเรื่อยมาแต่กาลไหนๆ ผู้หวังความสุขความเจริญจำต้องปฏิบัติตนตามธรรมด้วยดี

เพื่อความหวังตั้งใจหมายไม่ผิดพลาด   ซึ่งเป็นการสร้างความเสียใจในภายหลังไม่มี
ประมาณ ซึ่งสัตว์โลกไม่พึงปรารถนา

อันความหวังนั้นหวังด้วยกันทุกคน แต่สิ่งที่จะมาสนองความหวังนั้น ขึ้นอยู่กับการ
ประพฤติปฏิบัติของตนเป็นสำคัญ เราอย่าให้ความหวังอยู่ในใจอยู่อย่างเดียว ต้อง
สร้างเหตุอันดี ที่จะมาเป็นเครื่องสนองตอบแทนความหวังนั้นด้วยดี ดังเราทั้งหลายได้ปฏิบัติ
ธรรมเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบันและปฏิบัติต่อไปโดยลำดับ นี่คือการสร้างความหวังไว้
โดยถูกต้อง ความสมหวังจะไม่เป็นของใคร จะเป็นสมบัติอันพึงใจของผู้สร้างเหตุ คือกุศล
ธรรมไว้ดีแล้วนั้นแล ไม่มีผู้ใดจะมาแย่งไปครองได้ เพราะเป็น “อัตสมบัติ” ของแต่ละ
บุคคลที่บำเพ็ญไว้เฉพาะตัว ไม่เหมือนสมบัติอื่นที่โลกมีกัน ซึ่งมักพินาศฉิบหายไปด้วยเหตุ
ต่าง ๆ มีจากโจรผู้ร้าย เป็นต้น ไม่ได้ครองด้วยความภูมิใจเสมอไป ทั้งเสี่ยงต่อภัยอยู่ตลอดเวลา

ไปกราบที่เมรุท่านวันนี้ ก็เห็นประชาชนมากมาย และเกิดความสงสาร ทำให้คิดถึง
เรื่องความเป็นความตาย เฉพาะอย่างยิ่งคิดถึงองค์ท่านที่ประพฤติปฏิบัติมาก็เป็นวาระสุด
ท้าย ร่างกายทุกส่วนมอบไว้ที่เมรุ เป็นอันว่าหมดความหมายทุกสิ่งทุกประการภายในร่าง
กาย จิตใจเรายังจะต้องก้าวไปอีก ก้าวไปตามกรรม ตามวิบากแห่งกรรมไม่หยุดยั้ง ไม่มา
สุดสิ้นอยู่ที่เมรุเหมือนร่างกาย แต่จะอยู่ด้วยกรรมและวิบากแห่งกรรมเท่านั้น เป็นผู้ควบคุมและส่งเสริม

กรรมและวิบากแห่งกรรมอยู่ที่ไหนเล่า? ก็อยู่ที่จิตนั่นแหละจะเป็นเครื่องพาให้ไป
ไป ที่ไปดูไปปลงอนิจจังธรรมสังฆเวทกันที่นั่น ก็ด้วยความระลึกความรู้สึกตัวว่าเราทุกคนจะต้อง
เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงพยายามสร้างความดีไว้ให้เต็มที่ จนเพียงพอแก่ความต้องการ
เสียแต่บัดนี้ จะเป็นที่ภูมิใจทั้งเวลาปกติและเวลาจวนตัว

ใครก็ตามที่พูดและกระทำไม่ถูกต้องตามอรรถตามธรรม อย่าถือมาเป็นอารมณ์
ให้เป็นเครื่องก่อความใจโดยไม่เกิดประโยชน์อะไร นอกจากเกิดโทษขึ้นมากับตัวเอง เพราะ
ความคิดไปพูดไปกับอารมณ์ไม่เป็นประโยชน์นั้น

ผู้ใดจะเป็นสรณะของเรา ผู้ใดจะเป็นที่พึ่งที่ยึดที่เหนี่ยวของเรา เป็นคติเครื่อง
สอนใจเราในขณะที่เราได้เห็นได้ยินได้ฟัง ผู้นั้นแลคือกัลยาณมิตร ถ้าเป็นเพื่อนด้วยกัน
นับแต่พระสงฆ์ลงมาโดยลำดับ จะเป็นเด็กก็ตาม ธรรมนั้นไม่ใช่เด็ก คติอันดีงามนั้นยึดได้
ทุกแห่งทุกหนทุกบุคคล ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย ไม่ว่าเด็กว่าผู้ใหญ่ยึดได้ แม้แต่กับสัตว์
เดรัจฉาน ตัวใดมีอัธยาศัยใจคอดีก็น่ายึดเอามาเทียบเคียง ถือเอาประโยชน์จากเขาได้

ผู้ที่เป็นคนรกโลก อย่างนำเข้ามาคิดให้รกรุงรังภายในจิตใจเลย รกโลกให้มันรกอยู่ เฉพาะเขา โลกของเขาเอง รกในหัวใจของเขาเอง อย่าไปนำอารมณ์ของเขามารกโลกคือ หัวใจเรา นั่นเป็นความโง่ไม่ใช่ความฉลาด เราสร้างความฉลาดทุกวัน พยายามเสาะแสวง หาความฉลาด ทำไมเราจะไปโง่กับอารมณ์เหล่านี้ ปฏิบัติไปอย่ามีความหวั่นไหวต่อสิ่งใด ไม่มีใครรับผิดชอบเรายิ่งกว่าเราจะรับผิดชอบตัวเองในขณะนี้โดยธรรม จนถึงวาระสุดท้ายปลายแดนแห่งชีวิตของเราหาไม่ เราจะต้องรับ รับผิดชอบตัวเราเองอยู่ตลอดสาย จะเป็นภพหน้าหรือภพไหนก็ตาม ความรับผิดชอบตอนนี้จะต้องติดแนบไปกับตัว แล้วเราจะสร้างอะไรไว้เพื่อสนองความรับผิดชอบของเราให้เป็นที่พึงพอใจ นอกจากคุณงาม ความดีนี้ไม่มี!

เราไม่ได้ตำหนิเรื่องโลก เราเกิดมากับโลกธาตุชั้นที่ ๕ ร่างกายนี้ก็เป็นโลกทั้งนั้น พ่อแม่เราก็เป็นโลก ทุกสิ่งทุกอย่างที่มารักษาเยียวาก็เป็นโลก เราเกิดมากับโลกทำไมจะดู ถูกโลกว่าไม่สำคัญ? ทั้งนี้เพื่อจะเป็นเครื่องเตือนตนว่า จะไม่อาเจียดเป็นหลักเป็นฐานเป็น กฎเกณฑ์ได้ตลอดไป การหวังพึ่งเป็นพึ่งตายกับสิ่งนั้นจริงๆ มันพึ่งไม่ได้! เพราะฉะนั้น เราจึงเห็นความสำคัญของมันในขณะปัจจุบันที่เป็นเครื่องมือ ที่จะใช้ทำงานให้เป็นผล เป็นประโยชน์ทั้งทางโลกและทางธรรม แต่เราอย่าถือว่าเป็นสาระสำคัญจนกระทั่งลืมน เนื้อลืมนตัวและหลงไปตามโลก ไม่คิดถึงอนาคตของตนว่าจะเป็นอย่างไรภายในใจซึ่งเป็น ส่วนสำคัญว่าจะได้รับผลอะไรบ้าง

ถ้ามีแต่ความเพลิดเพลิดจนไม่รู้รู้สึกตัว มัวยึดแต่ร่างกายนี้เป็นเราเป็นของเรา ก็ จะเป็นความเสียหายสำหรับเราเองที่ไม่ได้คิดให้รอบคอบต่อธาตุชั้นอื่นนี้ เราทุกคนเป็น โลก พึ่งพาอาศัยกันไปตามกำลังของมันไม่ปฏิเสธ โลกอยู่ด้วยกันต้องสร้างอยู่สร้างกิน เพราะร่างกายนี้มีความบกพร่องต้องการอยู่ตลอดเวลาจะอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ต้องพานั่ง พา นอน พายืน พาเดิน พาขับถ่าย พาขับประทาน อะไรทุกสิ่งทุกประการล้วนแต่นำมา เยียวยารักษาความบกพร่องของร่างกายซึ่งเป็นโลกนี้เอง

เมื่อเป็นเช่นนั้นไม่ทำงานได้หรือคนเรา อยู่เฉยๆ อยู่ไม่ได้ ต้องทำงานเพื่อธาตุชั้นนี้ เป็นความจำเป็นสำหรับเราทุกคน ในขณะเดียวกันก็เป็นความจำเป็นสำหรับจิตที่ต้อง เรียกหาความสุขความเย็นใจ ร้องเรียกหาความหวัง หาความสมหวัง ร้องเรียกหาความ ช่วยเหลือจากเราเช่นเดียวกับธาตุชั้นอื่นนั้นแล เราอย่าลืมนความรู้สึกอันนี้ซึ่งมีอยู่ภายใน ใจของโลกที่ยังปรารถนา

แม้จะมีวัตถุประสงค์อะไรมากมาย ความหิวโหยของจิต ความเรียกร้องของจิต จะแสดงอยู่ตลอดเวลา เพื่อเป็นเครื่องสนองตอบแทนกันให้เหมาะสมทั้งภายนอกและภายใน จำต้องชวนชวายุไปพร้อมๆ กันด้วยความไม่ประมาท ภายนอกได้แก่ร่างกาย ภายในได้แก่จิตใจ เราจึงต้องสร้างสิ่งเยี่ยวยารักษา เป็นเครื่องบำรุงไว้ให้พร้อมมูลทั้ง ๒ ประการ

ส่วนร่างกายก็เสาะแสวงหาทรัพย์สมบัติเงินทองมาไว้สำหรับเวลาจำเป็น คุณงามความดีก็เสาะแสวงหาเพื่อเป็นเครื่องบรรเทาจิตใจ หรือพยุ่งส่งเสริมจิตใจให้มีอาหารเครื่องหล่อเลี้ยงเช่นเดียวกับส่วนร่างกายจนมีความสุขสบาย เฉพาะอย่างยิ่งสร้างสติสร้างปัญญาขึ้นให้รอบตัว เราเกิดมาไม่ได้เกิดมาเพื่อความจนตรอกจนมุม เราเกิดมาเป็นคนทั้งคน เฉพาะอย่างยิ่งหลักวิชาทุกแขนงสอนให้คนฉลาดทั้งนั้น ทางโลกก็ดี ทางธรรมก็ดี สอนแบบเดียวกัน

เฉพาะทางธรรมที่พระพุทธเจ้าผู้ซึ่งฉลาดแหลมคมที่สุด ทรงสั่งสอนวิชาชนิดที่มนุษย์ไม่สามารถสอนกันได้ รู้อย่างที่มนุษย์ไม่สามารถรู้กันได้ ถอดถอนสิ่งที่มนุษย์หึงหวงที่สุด ไม่สามารถจะถอดถอนกันได้ แต่พระพุทธเจ้าถอดถอนได้ทั้งสิ้น เวลามาสอนโลกไม่มีใครที่จะสอนแบบพระองค์ได้ ผู้นี้เป็นผู้ที่นำยึดถือกราบไหว้อย่างยิ่ง ผลที่ปรากฏจากความฉลาดแหลมคมของพระพุทธเจ้าก็คือ ได้เป็นพระพุทธเจ้า เป็นศาสดาเอกของโลก สั่งสอนโลกจนสะท้อนกระทั่งวันปริณิพพาน แม้นิพพานแล้วยังประทาน “ธรรม” ไว้เพื่อสัตว์โลกได้ปฏิบัติตามเพื่อความเกษมสำราญแก่ตน ไม่มีอะไรบกพร่องสำหรับพระองค์เลย ท่านผู้นี้แลสมพระนามว่า “เป็น สรรณ คัจฉามิ” โดยสมบูรณ์ของมวลสัตว์ในไตรภพไปตลอดอนันตกาล

เราพยายามสร้างเนื้อสร้างตัวคือจิตใจ ให้มีความสมบูรณ์พูนสุขไปด้วยคุณงามความดี ความฉลาดภายในอย่าให้จนตรอกจนมุม พระพุทธเจ้าไม่พาจนตรอก ไม่เคยทราบ ว่าพระพุทธเจ้าจนตรอก ไปไม่ได้และติดอยู่ที่ตรงไหนเลย ติดตรงไหนท่านก็ฟันตรงนั้น ขุดตรงนั้นจนทะลุไปได้ไม่จนมุม ไม่ใช่ติดอยู่แล้วนอนอยู่นั้นเสีย จมอยู่นั้นเสีย อย่างสัตว์โลกทั้งหลายที่จนตรอกจนมุมแล้วท้อถอยอ่อนแอถอนกำลังออกไปเสีย อย่างนี้ใช้ไม่ได้ ! สุดท้ายก็ยังจมใหญ่ ยิ่งกว่าคนตกน้ำท่ามกลางมหาสมุทรทะเลหลวง

ที่ถูกติดตรงไหน ชัดชัดตรงไหน นั้นแลคือคติธรรมอันหนึ่ง เป็นเครื่องพร่ำสอนเราให้พิจารณา สติปัญญาจงผลิขึ้นมาให้ทันกับเหตุการณ์ที่ชัดชัด แม้จะประสบเหตุการณ์อันใดก็ตาม อย่าเอาความจนตรอกจนมุมมาขวางหน้าเรา จงเอาสติปัญญาเป็นเครื่อง

บุกเบิก อะไรมันขวางบุกเบิกเข้าไปเรื่อยๆ คนเราไม่ใช่จะโง่ไปเรื่อยๆ แต่ไม่ใช่จะฉลาดมาตั้งแต่วันเกิด ต้องอาศัยการศึกษาอบรม อาศัยการพิจารณา อาศัยการอบรมสั่งสอนของครูอาจารย์ อาศัยการค้นคว้า ความฉลาดจะเกิดขึ้นโดยลำดับๆ และไม่มีประมาณ ในน้ำมหาสมุทรจะกว้างแคบอะไรก็ตาม ปัญญา ยิ่งแทรกไปได้หมด และกว้างลึกยิ่งกว่าแม่น้ำมหาสมุทร!

ความโง่ อะไรจะโง่ยิ่งกว่าจิตไม่มี ถ้าทำให้โง่ โง่จนตั้งกับตั้งกลับ เกิดด้วยความโง่ตายด้วยความโง่ อยู่ด้วยความโง่ โง่ตลอดไปถ้าจะให้โง่ ใจต้องโง่อย่างนั้น! ถ้าจะให้ฉลาดฉลาดที่สุดก็ที่ใจดวงนี้! ฉะนั้นจงพยายาม เราต้องการอะไรเวลานั้นนอกจากความฉลาด? เพราะความฉลาดพาให้คนดี พาคนให้พ้นทุกข์ ไม่ว่าทางโลกทางธรรมพาคนผ่านพ้นไปได้ทั้งนั้นไม่จนตรอกจนมุมถ้ามีความฉลาด นี่เรากำลังสร้างความฉลาดให้กับเรา จงผลิตความฉลาดให้มากให้พอ เฉพาะอย่างยิ่งเราแบกหามเบญจขันธ์อันนี้มานาน เราฉลาดกับมันแล้วหรือยัง?

ส่วนมากมีแต่บ่นให้มันโดยที่มันไม่รู้สึกรู้สึกับเราเลย บ่นให้แข่งให้ชาววิยะส่วนต่างๆ ปวดนั้นปวดนี้บ่นกันไป มันออกมาจากใจนะความบ่นนะ ความไม่พอใจนะ การบ่นนั้นเหมือนกับเป็นการระบายทุกข์ ความจริงไม่ใช่การระบายทุกข์ มันกลับเพิ่มทุกข์ แต่เราไม่รู้สึกรู้สึว่ามันเป็นทุกข์สองชั้นขึ้นมาแล้ว ขณะนี้รู้หรือยัง? ถ้ายังขณะต่อไป วันเวลาเดือนปีต่อไป จะเจอกับปัญหาเพิ่มทุกข์สองชั้นอีก ชนิดไม่มีทางสิ้นสุดยุติลงได้

เรื่องของทุกข์นะเรียนให้รู้ตลอดทั่วถึง ขันธ์อยู่กับเรา สมบัติเงินทองมีอยู่ในบ้านเรามีมากน้อยเพียงไรเรายังมีทะเบียนบัญชี เรายังรู้ว่าของนั้นมีเท่าไร ของนี้มีเท่าไร เก็บไว้ที่นั่นเท่าไร เก็บไว้ที่นี่เท่าไร เรารู้เรื่องของมันจำนวนของมัน เก็บไว้ในสถานที่ใด ยังรู้ได้ตลอดทั่วถึง

แต่สกลกายนี้ ธาตุขันธ์ของเรา เราแบกหามาตั้งแต่วันเกิด เรารู้อะไรไหมว่ามันเป็นอย่างไร มีอะไรอยู่ที่ไหน มันมีดีมีชั่ว มีความสกปรกโสภณ หรือมีความสะอาดสะอาดอันที่ตรงไหน มีสาระสำคัญอยู่ที่ตรงไหน ไม่เป็นสาระสำคัญมีอยู่ที่ตรงไหน มี อนิจจัง หรือ นิจุจํที่ตรงไหนบ้าง มีทุกข์ หรือ สุข ที่ตรงไหนบ้าง มีอนตตา หรือ อตตตา อยู่ที่ตรงไหนบ้าง ควรค้นให้เห็นเหตุผล เพราะมีอยู่กับตัวด้วยกันทุกคน

ในธาตุโนขันธ์ จงใช้สติปัญญาขุดค้นลงไป พระพุทธเจ้าทรงสอนส่วนมากอยากจะว่าร้อยทั้งร้อยว่า “รูป อนตตา” นั่น! ฟังซิ “รูป อนิจจัง” คำว่า “อนิจจัง” คืออะไร? มันเตือนเราอยู่ตลอดเวลา ความ อนิจจัง มันเตือน ถ้าหากจะพูดแบบนักธรรมกันจริงละก็ มัน

เดือนเราอยู่ตลอดเวลา “อย่าประมาท อนิจจัง ทุกข์ อนตตา อย่าไปถือไฟ รู้ไหม? อนตตามันเป็นไฟ ถือแล้วร้อนนะ ปล่อยๆ ซิถือไว้ทำไมโงะ”

รูป แยกออกไป รูปมันมีก็อาการ อาการอะไรบ้าง ดูทั้งข้างนอกข้างใน ดูให้เห็นตลอดทั่วถึง พระพุทธเจ้าท่านดูและรู้ตลอดทั่วถึง ปัญญาไม่มีจนตรอก รู้ทั่วถึงไปหมดถ้าจะพาให้ทั่วถึง ถ้าจะให้ติดตันอยู่ตลอดเวลาที่ติด เพราะไม่ได้คิดได้ค้น

สำคัญจริงๆ ก็คือร่างกายมันมีหนังหุ้มดูให้ตี สอนมูลกรรมฐาน ท่านว่า “เกสา โลมา นขา “ทันตา ตโจ” พอมาถึง “ตโจ” เท่านั้นหยุด! ท่านเรียกว่า “ตจปัญจกกรรมฐาน” แปลว่า กรรมฐานมีหนังเป็นที่ทำ นี่แปลตามศัพท์นะ พอมาถึง “ตโจ” แล้วทำไมถึงหยุดเสีย? ท่านสอนพระสงฆ์ผู้บวชใหม่ ก็เป็นเช่นเดียวกัน และอนุโลมปฏิโลมคือว่าถอยหลังย้อนกลับ

พอถึง “หนัง” แล้วหยุด เพราะเหตุใดท่านถึงหยุด มีความหมายอย่างไร? หนังนั้นเป็นเรื่องสำคัญมากของสัตว์โลก ที่ติดกันก็มาติดที่ตรง “หนัง” ที่คลุมกายไว้ก็คือหนัง ผิวพรรณวรรณะข้างนอกหน้าดู แต่ไม่ได้หนาเท่าใบลานเลยส่วนที่หุ้มนั้น ที่นี้ลองถลกหนังออกดูซิ เราดูกันได้อะไร เป็นสัตว์ก็ดูไม่ได้ เป็นคนก็ดูไม่ได้ เป็นหญิงเป็นชายดูกันไม่ได้ทั้งนั้น เมื่อถลกเอาหนังออกแล้วเป็นอย่างไร นี่แหละพอมาถึง “ตโจ” ท่านจึงหยุด เพราะอันนี้มันครอบสกลกายแล้ว เรียกว่า “ครอบโลกธาตุ” แล้ว

พิจารณาตรงนั้น คลี่คลายออกดูทั้งข้างนอกข้างในของหนังเป็นอย่างไรบ้าง หนังรองเท้ามันไม่สกปรก มันไม่เหมือนหนังคนหนังสัตว์ที่ยังสดๆ ร้อนๆ อยู่ ดูนี่แหละกรรมฐาน ดูทั้งข้างล่างข้างบน คนทั้งคนถลกหนังให้หมด ทั้งเราทั้งเขาดูได้ไหม อยู่กันได้ไหม เรายังไม่เห็นหรือความจริงที่แสดงอยู่ภายในตัวของเรา เรายังยึดยังถือว่าเป็นเราอยู่ได้หรือ? ไม่อายต่อความจริงบ้างหรือ? นี่ความจริงเป็นอย่างนั้น แต่เราฝืนความจริงเฉยๆ เพราะอะไร?

เพราะกิเลสตัณหาความมีด่าต่างๆ มันพาดื้อด้าน เราต้องทนต้านกับมันที่ทำให้ฝืน ไม่อายพระพุทธเจ้าบ้างหรือ พระพุทธเจ้ามีพระเมตตาสั่งสอนสัตว์โลกให้ปล่อยวางสิ่งเหล่านี้ แต่พวกเรายึดถือไปเรื่อย บางคนแทบจะตายยังตายไปไม่ได้ เวลานี้ยังมีธุระอยู่อย่างนั้นๆ จะตายไปไม่ได้ ฟังดูซีมันขบขันดีไหม?

จะตายไปไม่ได้ยังไง? ตั้งแต่เป็นมันยังเป็นอยู่ได้ เจ็บมันยังเจ็บได้ ทำไมมันจะตายไม่ได้! ไม่คิดบ้างหรือ นี่แหละความโง่ ความโง่เขลาของพวกเราเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึง

ต้องแจงออกให้เห็นความโง่ของตัวเอง เพื่อสติปัญญาจะกลายเป็นความฉลาดแหลมคมขึ้นมา “กรรมฐานห้า” ท่านสอนถึง “ตโจ” เป็นประโยชน์อย่างมากทีเดียว

อ้าว ดูเข้าไปเนื้อ เอ็น กระดูก เข้าไปดูข้างใน ดูได้พิจารณา ดูนี้เรียกว่า “เที่ยวกรรมฐาน” เที่ยวอย่างนี้ ให้อู้งานบนข้างล่าง ให้เพลินอยู่กับความจริง แล้ว “อุปาทานความกอดรัดไว้มัน” มันจะค่อยๆ คลายออก คลายออกเรื่อยๆ พอความรู้ความเข้าใจซึมซาบเข้าไปถึงไหน ความผ่อนคลายของใจก็เบาลง ๆ เขาไปโดยลำดับเหมือนคนจะสร้างจากใช้นั้นแล

ความสำคัญนี้เป็นเครื่องทำให้หนักอู่ภายในใจเรา พอมีความเข้าใจในอันนี้แล้วจึงปล่อยวางได้โดยลำดับ แล้วก็มีความเบาภายในใจ นี่เป็นประโยชน์ในการพิจารณากรรมฐานมาก

ไม่ว่าเป็นชิ้นเป็นอันใด กำหนดให้เปื่อยพังไปเรื่อยๆ มันเปื่อยๆ อยู่ตลอดเวลา จนอยู่ไม่ได้ อะไรที่จะเกิดความขะแยงซึ่งมีอยู่ในร่างกายจะปรากฏขึ้นมา ซึ่งแต่ก่อนก็ไม่ขะแยง ทำให้เกิดให้มีด้วยสติปัญญาของเรา พิจารณาให้เห็นชัดตามความจริงเป็นอย่างนี้

ความปลอมมันเกิดขึ้นได้ ใครก็เกิดได้ด้วยกันทั้งนั้น ความปลอมมันเกิดง่ายติดง่าย แท้จริงมันไม่ค่อยอยากเกิด แต่เราไม่ค่อยพิจารณา ไม่ค่อยสนใจไม่ค่อยชอบ ไปชอบสิ่งที่ไม่น่าชอบ แล้วมันก็ทุกขในสิ่งที่เราไม่ชอบอีกนั้นแล

ความทุกข์ไม่มีใครชอบแต่ก็เจออยู่ด้วยกัน เพราะมันปนเกลียวกับความจริง เรากำหนดให้เปื่อยลงโดยลำดับๆ ก็ได้ จะกำหนดแยกออก เฉือนออก เฉือนออกเป็นกองๆ กองเนื้อกองหนัง อะไรๆ เอาออกไป เหลือแต่กระดูกก็ได้ กระดูกก็มีชิ้นใหญ่ชิ้นเล็ก มันติดต่อกับที่ตรงไหน กำหนดออกไป ดึงออกไปกอง เอาไฟเผาเข้าไป นี่คืออุปายแห่ง “มรรค” ใต้แก้ปัญหา ความติดพันในสิ่งเหล่านี้จนถึงกับเป็นอุปาทานยึดมั่นถือมั่นหนักยิ่งกว่าภูเขาทิ้งลูก ๆ ก็เพราะ “ความสำคัญ ความปรุงความแต่งของใจ” ความสำคัญมั่นหมายของใจซึ่งเป็นตัวจอมปลอมนั้นแล เรายังพอใจติดใจได้ เรายังพอใจคิดพอใจสำคัญมั่นหมายได้ และพอใจอยู่ได้

ปัญญาหรืออุปายวิธีดังที่ได้อธิบายมานี้ คือการคลี่คลายออกให้เห็นตามความจริงของมัน นี่เป็นความคิดความปรุงที่ถูกต้องเพื่อการถอดถอนตัวเอง ทำไมจะถือว่า เป็นความคิดเฉยๆ สิ่งที่เป็นความคิดเฉยๆ เราคิดนั้นเป็นเรื่องของ “สมุทัย” เรายังยอม

คิด สิ่งที่เป็นมรรคเพื่อจะถอดถอนความผิดประเพณีนั้น “สังขารแก่สังขาร ปัญญาแก้ความโง่ ทำไมเราจะทำไม่ได้ มันจะขัดกันที่ตรงไหน นี่แหละท่านเรียกว่า “ปัญญา”

อ้าว กำหนดเผาไฟลงไป ได้ก็ครั้งที่หนไม่ต้องไปนับครั้งนับหน ทำจนชำนาญเป็นของสำคัญ ชำนาญจนกระทั่งมันปล่อยวางได้ จากนั้นก็เป็น สุญญากาศ วางเปล่า

ร่างกายของเรานี้ที่แรกมันก็เป็นปฏิภูม ที่แรกไม่ได้พิจารณาเลยมันก็สวຍก็งาม พอพิจารณาตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าเข้าไปที่เรียกว่า “ปฏิภูม” มันก็เห็นชัดคล้อยตามซึ่งเข้าไปเป็นลำดับๆ จนกระทั่งเกิดความเบื่อหน่าย มีความขยะแขยง เกิดความสลดสังเวช น้ำตาาร่วงพรูๆ ในขณะที่พิจารณาเห็นประจักษ์ภายในใจจริงๆ “โอ้อโฮ ! เห็นกันแล้วหรือวันนี้ แต่ก่อนไปอยู่ที่ไหน ร่างกายทั้งร่างอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่วันเกิด ทำไมไม่เห็นทำไมไม่เกิดความสลดสังเวช วันนี้ทำไมจึงเห็น อยู่ที่ไหนถึงมาเจอกันวันนี้ ทั้งๆ ที่อยู่ด้วยกันมา “นั่น! รำพึงรำพันกับตัวเอง พอเห็นชัดเข้าจริงแล้วเกิดความขยะแขยง เกิดความสลดสังเวชแล้วใจเบา ไม่มีอะไรจะบอกให้ถูกได้ เพราะความหนักก็ได้แก่ความยึดความถือ พอเข้าใจสิ่งเหล่านี้ชัดเจนประจักษ์ใจในขณะนั้น จิตมันก็ถอนออกมา จิตเบาโล่งไปหมด จากนั้นกำหนดลงไปทลายลงไปจนแหลกเหลวไปหมด กลายเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ

จิตปรากฏเป็นเหมือนกับอากาศ อะไรๆ เป็นอากาศธาตุไปหมด จิตว่างไปหมด! นี่เป็นอุบายของสติปัญญาทำให้คนเป็นอย่างนี้ ทำความรู้ความเห็นให้เป็นอย่างนี้ ทำผลให้เกิดเป็นความสุขความสบาย ความเบาจิตเบาใจอย่างนี้!

เมื่อกำหนดเข้าไปนานๆ จะมีความชำนาญละเอียดยิ่งไปกว่านี้ แม้ที่สุดร่างกายที่เรามองเห็นด้วยตาเนื้อนี้มันหายไปหมด จากภาพทางรูป กลายเป็นอากาศธาตุ ว่างไปหมดเลย ดูต้นไม้ก็มองเห็นเพียงเป็นรางๆ เหมือนกับเงาๆ ดูภูเขาทั้งลูกก็เหมือนกับเงา ไม่ได้เป็นภูเขาจริงจึงเหมือนแต่ก่อน เพราะจิตมันแทงทะลุไปหมด ร่างกายทั้งร่างก็เป็นเหมือนเงาๆ เท่านั้นเอง ปัญญาแทงทะลุไปหมด จิตว่าง ว่างเพราะวางกายด้วย เพราะจิตทะลุร่างกายทั้งหมดด้วย ความเป็นขึ้นเป็นอัน เป็นท่อนเป็นก้อน เป็นอะไรอย่างนี้ ทะลุไปหมดหาขึ้นหาก้อนไม่มี กลายเป็นอากาศธาตุไปทีเดียว นี่หมายถึงร่างกาย !

เวทนา มันก็เพียงยิบยิบ ๆ นิดๆ เกิดในร่างกาย มันก็ว่างของมันอีกเหมือนกัน เวทนาเกิดขึ้นก็ทราบที่เกิด แต่ก่อนเวทนานี้ที่มันเป็นตัวเป็นตนขึ้นมากก็ไม่มี เพราะอำนาจแห่งปัญญานี้เองแทงทะลุไปอีก มีลักษณะเป็นเงาๆ ของเวทนา

สัญญาก็เป็นเงาๆ สังขาร ก็เป็นเพียงเงาๆ นี้เวลาปัญญามันครอบเข้าไป ครอบเข้าไป ละเอียดเข้าไป อะไรก็กลายเป็นเงาๆ ไปทั้งนั้น

จากนั้นก็ทะลุถึงจิต มันเป็นก้อนอีก คือ “ก้อนอวิชชา” ก้อนสมมุติ ก้อนภพ ก้อนชาติ มันอยู่ที่จิต ปัญญาฟาดฟันลงไปที่นั่น คำที่ว่า “เงาๆ หหมดไป ก้อนสมมุติทั้ง ก้อนหมดภายในจิต” ไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ความรู้ล้วนๆ ความรู้ล้วนๆ อันนี้คือ ความรู้บริสุทธิ์

อันใดที่เป็นรางๆ หรือเป็นเงาๆ ซึ่งเป็นเรื่องของสมมุติเป็นเรื่องของกิเลส ต้องถูกชำระออกหมดด้วยปัญญา ไม่มีอะไรปิดบังจิตใจดวงที่บริสุทธิ์นี้ได้เลย! นั่นคือที่สุดแห่ง ทุกข์ ที่สุดแห่งภพแห่งชาติ ที่สุดแห่ง “วัฏจักร” ทั้งหลาย สิ้นสุดลงที่จุดนี้ หหมด ปัญหา การปฏิบัติธรรมเมื่อถึงขั้นนี้แล้วอยู่ที่ไหนก็อยู่เถอะ!

พระพุทธเจ้ากับธรรมชาตินี้เป็นอันเดียวกัน พระธรรม พระสงฆ์ เป็นอันเดียวกันกับ ธรรมชาตินี้ ผู้ใดเห็นธรรม “ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเราตถาคต” หมายถึงธรรมชาตินี้แล พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานนานเพียงใดก็ตามไม่สำคัญเลย เพราะนั่นเป็นกาลเป็นสถานที่ เป็นพระกายคือเรือนร่างแห่งพุทธะเท่านั้น พุทธะอันแท้จริงคือความบริสุทธิ์นี้ อันนี้เป็น ฉันไดอันนั้นเป็นฉันนั้น พระพุทธเจ้าจะสูญไปไหน เมื่อธรรมชาตินี้ตนผู้บริสุทธิ์ก็รู้อยู่ แล้วว่าไม่สูญ แล้วพระพุทธเจ้าจะสูญไปได้อย่างไร คำว่า “พระธรรมๆ” นั้นสูญไปได้อย่างไร รู้อะไรถ้าไม่รู้ธรรม! แล้วธรรมไม่มีจะรู้ได้อย่างไร ถ้าว่าธรรมสูญจะรู้ได้อย่างไร ลงที่จุดนี้!

อยู่ที่ไหนก็เหมือนอยู่กับพระพุทธเจ้า กับพระธรรม กับพระสงฆ์ ไม่ว่า “เหมือน อยู่” นะ คืออยู่กับพระพุทธเจ้า ว่ายังงั้นเลย ให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยตามความรู้สึกของจิต นั้น เราจะเชื่อพระพุทธเจ้าว่าสูญหรือไม่สูญได้ ก็เมื่อธรรมชาตินี้เป็นเครื่องยืนยันเทียบ เคียงหรือเป็นสักขีพยาน พุทธะของพระองค์ กับธรรมะ สังฆะทั้งหลาย เป็นอันเดียวกันอยู่ แล้ว เราจะปฏิเสธพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ได้อย่างไร เมื่อเราปฏิเสธธรรมชาตินี้ ไม่ได้ เมื่อรับรองธรรมชาตินี้ ก็รับรองพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ว่าอันเดียวกัน

ถ้าจะปฏิเสธพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ว่าไม่มีในโลก ก็ปฏิเสธอันนี้เสียว่า ไม่มี แล้วปฏิเสธได้หรือทั้งๆ ที่รู้ๆ อยู่ ยังจะว่าไม่มีได้หรือ นี่ยอมรับกันตรงนี้

บรรดาพระสาวกทั้งหลายเมื่อรู้ธรรมโดยทั่วถึงแล้ว จะไม่มีอะไรสงสัยพระพุทธเจ้า เลย แม้จะไม่ได้เคยพบเห็นพระพุทธเจ้าก็ตาม พระพุทธเจ้าแท้จริงไม่ใช่เรือนร่าง ไม่ใช่

ร่างกาย เป็นธรรมชาติที่บริสุทธิ์ ดังที่ตัวได้รู้ได้เห็นอยู่แล้วนี่แล นี่คือธรรมชาติที่
อัศจรรย์

เรื่องการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ยังไม่ยุติ ร่างกายขึ้นบนเมรุแล้วมันยังขยับหาเอาซาก
ศพอื่นอยู่เรื่อย เรื่องจิตเป็นคลังกิเลสี่สำคัญมากทีเดียว ศพบางศพไม่ได้ขึ้นเมรุ ถ้าเป็น
ศพเปิดศพไก่อมันขึ้นเตาไฟเผาที่นั่น แต่เราไม่ได้เห็นว่าเป็นป่าช้า ถ้าเป็นมนุษย์เอาไป
เผาไปฝังตรงไหน นั่นเป็นป่าช้า กลัวผีกันจะตายไป สัตว์ต่างๆ ถูกชนเข้าเตาไฟไม่เห็นกลัว
ว่าเป็นป่าช้า ยิ่งสนุกสนานกันไปใหญ่ นี่เพราะความสำคัญมันติดกันนั่นเอง และจิตมันก็
ชอบ ขึ้นเมรุแล้วร่างนี้มันไปกวนหาใหม่ ๆ เอาไปขึ้นเมรุเรื่อย ๆ ที่ไหนก็ไม่รู้ละ ถ้าธรรม
ชาตินี้ไม่ได้หลุดพ้นจากกิเลสอย่างเต็มใจแล้ว ความขึ้นเมรุไม่ต้องสงสัย ความจับจองป่าช้า
ก็ไม่ต้องสงสัย ภาพใดก็ตามก็คือภาพอันเป็นป่าช้านี้เอง ป่าช้าเป็นวาระสุดท้ายแห่งกอง
ทุกข์ในชาตินั้น

เราขยันนักหรือในการเกิดการตายโดยหาหลักฐานไม่ได้ หากกฎเกณฑ์ไม่ได้ หา
ความแน่นอนไม่ได้ ถ้าเรามีความแน่นอนในการเกิด จะเกิดเป็นนั่นเป็นนี่ก็ยังไม่พอทำเนา
เพราะภาพที่เราต้องการนั้นเป็นความสุข แต่นี่จะปรารถนาอะไรได้สมหวัง ถ้าเราไม่เร่ง
สร้างเหตุให้เป็นความสมหวังเสียแต่บัดนี้ คือ

สร้างจิตสร้างใจ สร้างคุณงามความดี ของเราไว้เสียแต่บัดนี้! นี่คือการสร้างความ
สมหวังไว้สำหรับตน แล้วจะเป็นผู้สมหวังเรื่อย ๆ ไป จนกระทั่งถึงแดนสมหวังในวาระสุดท้าย
อันเป็นที่พึงพอใจ ได้แก่ “วิมุตติ” หลุดพ้น คือพระนิพพาน

ในอวสาน ก็เห็นว่าสมควร เอาละ ยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

กายวิเวก จิตวิเวก อุปธิวิเวก

ธรรมท่านกล่าวไว้ว่า “กายวิเวก จิตวิเวก อุปธิวิเวก” คือ ความสงบ ๓ อย่าง เป็น ๓ ชั้น การปฏิบัติเพื่อความสงบทั้งสามประการนี้ก็มี

กายวิเวก ถ้าเป็นนักบวชท่านก็สอนดังที่ปรากฏในอนุศาสน์ ซึ่งเป็นเทศน์มหัศจรรย์สำหรับพระผู้เป็นนักรบอย่างพร้อมแล้วเท่านั้น เรื่องกายวิเวกท่านหยิบยกเอา รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส ธรรมารมณ์ ซึ่งเกี่ยวกับประสาทที่ผ่านเข้ามาทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย แล้วเข้าไปสัมผัสหรือพองใจ ใจเป็นผู้รับเรื่องของสิ่งเหล่านั้นขึ้นมาไม่หยุดหย่อน ต่อกันเป็นลูกโซ่ตามลำดับ เมื่อกายวิเวกได้ดำเนินไปด้วยความสะดวกสบายในสถานที่เหมาะสม ไม่มีสิ่งดังกล่าวยกวนประสาท ก็ย่อมเป็นบาทฐานของ “จิตวิเวก” การเข้าไปเพื่อกายวิเวก ก็เพื่อจิตวิเวก และเพื่ออุปธิวิเวก ในขณะที่เดียวกันกายได้รับความสะดวกในการบำเพ็ญ ไม่มีอะไรยกวนประสาทส่วนต่าง ๆ ย่อมตัดอารมณ์ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกายเสียได้ ใจก็ไม่วุ่นวาย ตั้งหน้าตั้งตาบำเพ็ญจิตตภาวนาเพื่อความสงบทางใจ ใจไม่คิดไม่ปรุงก่อความวุ่นวายแก่ตนเอง เพราะไม่มีอารมณ์กับทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย เข้าไปพองที่ใจให้ยุ่งไปตาม

การบำเพ็ญอยู่อย่างนี้โดยสม่ำเสมอ และหาสถานที่เหมาะสมเพื่อกายวิเวกได้ โดยสม่ำเสมอ คือ สงัดจากสิ่งรบกวน นักปฏิบัติหรือนักบวชซึ่งมีหน้าที่อันเดียว บำเพ็ญไม่ขาดวรรคขาดตอน ย่อมเป็นเครื่องส่งเสริมงานของตนให้ก้าวหน้า ตลอดถึงผลที่พึงได้รับย่อมมีความก้าวหน้าขึ้นไปโดยลำดับ เมื่อกายวิเวกกับสถานที่เปลี่ยวเปลี่ยววิเวกวังเวงเป็นที่บำเพ็ญ ย่อมเป็นความเหมาะสมที่จะยังธรรมให้เกิดได้โดยสะดวก

จิตวิเวก คือ ความสงบจิตด้วยอำนาจแห่งจิตตภาวนา เพราะได้สถานที่เหมาะสมเป็นที่บำเพ็ญ ก็ย่อมมีความสงบภายในจิตใจ สงัดจากอารมณ์ก่อกวนตัวเอง ใจเป็นสมาธิ มีความละเอียดเข้าไปเป็นลำดับ ปกติจิตสร้าง ความวุ่นวายให้แก่ตนเองอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้มีอริยาบถหรือมีสิ่งใดเป็นเครื่องกีดขวาง หรือห้ามปรามงานของจิตที่สั่งสมอารมณ์ เพราะการคิดปรุงได้ นอกจากจิตตภาวนาเท่านั้นที่เป็นเครื่องห้ามปรามจิต ให้งานของจิตที่สร้างเรื่องวุ่นวาย หรือความวุ่นวายให้แก่ตนนั้นเบาบางลงได้ เพราะฉะนั้นจิตวิเวกจึงมีความจำด้วยจิตตภาวนาในขั้นที่ควรบังคับ เช่นเดียวกับเราจับสัตว์มาฝึกหัดใส่คราด ใส่ไถ ใส่เกวียนอะไรตามแต่เจ้าของต้องการ

ขณะที่ฝึกหัดเบื้องต้น สัตว์มันต้องผัดโผนโลดเต้น ดีไม่ดีชนจนกระทั่งเจ้าของ เพราะเข้าใจว่าเจ้าของจะทำลายมัน หรืออะไรทำนองนั้น แล้วเจ้าของต้องฝึกอย่างหนัก มีอุปสรรคไม่ได้ในขณะนั้น แม้แต่สัตว์เลี้ยงในบ้านมาดั้งเดิมก็เป็นข้าศึกต่อเจ้าของได้ เพราะเขาเข้าใจว่าเราเป็นข้าศึกต่อเขา จะทำร้ายเขา มันต้องมีความรุนแรงต่อกันไม่น้อยในเวลานั้น

สุดท้ายก็สู้คนไม่ได้ เพราะคนมีความฉลาดเหนือสัตว์ สัตว์ก็ค่อยรู้เรื่องราวไปเองว่า คนไม่ได้ทำไม ไม่ได้ทำอันตรายเขาแต่อย่างใด เป็นแต่เพียงฝึกหัดให้ทำงานที่ สัตว์นั้นจะพึงทำได้ตามวิสัยหรือความสามารถของตนเท่านั้น ต่อไปเขาก็ค่อยรู้เรื่องของ คนและงานของคนของตน แล้วก็ค่อยทำงานตามคนไปเรื่อย ๆ ไม่ตื่นตกใจและผัดโผน โลดเต้นดังแต่ก่อน เช่น ไล่ล่อไล่เกวียน ก็ดันไปตามเรื่อง พอชำนาญแล้วเจ้าของก็ ไม่ทำแบบฝึกหรือทรมาน เมื่อถึงคราวจะใช้การใช้งาน ก็จับมาไล่ล่อไล่เกวียนและไล่ไป ธรรมดา จะลากเข็นอะไรก็ได้ทั้งนั้น ไม่ฝ่าฝืนตื้อดิ่งเหมือนแต่ก่อนที่ยังไม่เคยได้ฝึกหัด ให้รู้หน้าที่การงาน

จิตใจในเบื้องต้นซึ่งยังไม่เคยรับการฝึกหัด ฝึกฝนทรมาน หรือห้ามปรามด้วยวิธี ที่ถูกที่ใด ๆ ทั้งสิ้น ตั้งแต่วันเกิดมาจนถึงขณะที่เราเริ่มฝึกหัดภาวนา จึงเป็นจิตที่ตื้อดิ่ง ฝ่าฝืนและผัดโผนอยู่น้อย เพราะความเคยชินของจิตกับอารมณ์ต่าง ๆ ที่เคยคิดเคย สัมสมมานาน เราจะแยกแยะหรือบังคับบัญชาไม่使他คิดเขาปรุณั้น จึงเป็นการยาก และต้องฝึกทรมานหรือสู้กันอย่างหนัก ระหว่างความคิดปรุกับควรระงับด้วยธรรม บทใด หรือด้วยวิธีการใดก็ตาม จึงเป็นความรุนแรงต่อกันไม่น้อย

นี่แหละการภาวนาเกิดความทุกข์ก็เพราะเหตุนี้ แต่จะทุกข์อย่างไรก็ตาม พึง เทียบกันกับระหว่างสัตว์พาหนะกับเจ้าของที่เขาฝึกเพื่องานต่าง ๆ ของเขา สุดท้ายก็เป็น การเป็นงานขึ้นมาได้

จิตใจในเวลาที่ถูกฝึกฝนทรมาน ถึงจะลำบากลำบากแค่ไหนก็ตาม สุดท้ายก็เป็น การเป็นงานขึ้นมาภายในจิต จิตได้เห็นผลประโยชน์จากการฝึกทรมานตน จึงมีความ สงบขึ้นมา จิตวิเวก คือจิตมีความสงบสงัดจากอารมณ์เครื่องก่อกวน ไม่ฟุ้งซ่าน รำคาญไปตามอารมณ์ของตนโดยถ่ายเดียว เวลาคิดก็มีความยับยั้ง มีความใคร่ครวญว่า ควรหรือไม่ควร การคิดนั้นจะคิดเรื่องใดประเภทใดบ้าง ที่จะก่อให้เกิดกิเลสอาสวะ หรือจะให้เป็นที่ลึกลับเป็นธรรมซึ่งเป็นเครื่องแก้กิเลสขึ้นมา จิตก็เป็นผู้ใคร่ครวญพิจารณา เอง คือสติปัญญาเป็นเครื่องใคร่ครวญ จิตเมื่อได้รับการอารักขาพยายามป้องกันสิ่งที่เป็นภัยไม่ให้เกิดขึ้นจากจิต และพยายามส่งเสริมสิ่งที่เป็นคุณแก่จิตใจให้เกิดให้มีขึ้น เรื่อย ๆ จิตก็ได้รับความสงบเย็นใจขึ้นมาเป็นจิตวิเวก นั่นคือจิตที่สงบ และมีความ

สงบเป็นพื้นฐานมั่นคงไปโดยลำดับ ไม่วอกแวกคลอนแคลนเหมือนก่อนที่ไม่เคยได้รับการฝึกฝนอบรม

คำว่า “จิตวิเวก” ก็มีความละเอียดขึ้นไปโดยลำดับ จนเป็นความละเอียดสุขุมของจิตในอิริยาบถต่างๆ เนื่องมาจาก “กายวิเวก” ที่ควรแก่การงานเป็นเครื่องอุดหนุน แม้จิตวิเวกก็จำต้องใช้ปัญญาค้ำค้ำคิด ตามกาลเวลาที่เห็นว่าเหมาะสมหรือโอกาสอันควร

เมื่อจิตมีความสงบเย็นใจพอสมควร พอจะทำหน้าที่ทางปัญญาได้แล้ว ก็ต้องฝึกหัดคิดต่างๆ ด้วยปัญญา โดยถือธาตุขันธ์ซึ่งเคยเป็นข้าศึกกันนั้น ให้กลับมาเป็นธรรมเป็นเครื่องแก้ ให้เข้าใจความเป็นจริงของเขา นั้นเรียกว่า “ปัญญาขุดคุ้ยสิ่งที่ยังนอนจมอยู่ในจิตใจซึ่งมีมากมายเต็มหัวใจ” พุดง่าย ๆ ที่ใจมีความสงบก็เพราะสิ่งเหล่านี้อ่อนกำลัง ไม่สามารถแสดงตัวอย่างผาดโผนดังที่เคยเป็นมาเท่านั้น นอกจากนั้น “สังขาร” คือสติปัญญาขุดคุ้ยขังคับเอาไว้ เราจึงพอมีทางได้รับความสุขความสบาย และมีโอกาสที่จะพิจารณาทางด้านปัญญาต่อไปได้ด้วยความสะดวก

ต่อไปพอจิตได้รับความวิเวกสงบ จิตควรมีสติปัญญาประกอบด้วยการฝึกหัดคิดค้นเพื่อความแยกคายต่างๆ คือทราบความผิดถูกดีชั่วของตน และทราบความติดข้องภายในใจว่าใจติดข้องเพราะเหตุใด จะต้องพิจารณาอย่างไรจิตจึงจะผ่านพ้นไป และปล่อยวางสิ่งนั้นได้ นำปัญญาเข้ามาพิจารณาทบทวนไปมา เหมือนเขาคราดนา คราดกลับไปกลับมาจนกระทั่งมูลคราดมูลไถแหลกละเอียดพอแก่ความต้องการแล้ว เขาก็หยุด

ส่วนสัตว์พาหนะที่รับภาระในการคราดการไถ จะช้าหรือเร็วไม่สำคัญ สำคัญที่มูลคราดมูลไถต้องแหลกละเอียดเป็นที่พอใจ เหมาะแก่การเพาะปลูกนั้นแหละ เขาก็หยุด

เรื่องปัญญาของเรา จะช้าหรือเร็วไม่สำคัญ จะพิจารณาก็ครั้งที่หน โดยถือธาตุขันธ์ของเรานี้เป็นเหมือนกับพื้นที่ทำงานคราดไถของชาวนา สติปัญญาเป็นเหมือนกับเรคราดเราไถ ค้นคว้าทบทวนไปมาอยู่นั้นแหละ ครั้งแล้วครั้งเล่าจนเป็นที่เข้าใจอย่างแน่ชัดแล้วก็หยุด จะขึ้นพิจารณาไปได้อย่างไรเมื่อทราบที่เข้าใจด้วยปัญญาจนพอแล้ว เช่นเดียวกับการรับประทาน หิวเราก็อร่าบว่าหิว หิวมากหิวน้อยเราก็อร่าบเวลารับประทานพอแก่ความต้องการแล้ว จะฝืนให้รับประทานได้อีกอย่างไร การพิจารณาจนเป็นที่เข้าใจในสิ่งนั้นอย่างชัดเจนด้วยปัญญาก็เช่นเดียวกัน

คำว่า “ฝืน” เจ้าของก็ทราบ เพราะคำว่า “พอแก่ธาตุขันธ์แล้ว” เจ้าของก็ทราบอยู่แล้ว ยังจะฝืนไปได้อย่างไรอีก การพิจารณาเมื่อถึงขั้นที่ควรปล่อยวาง หรือหยุดกันได้ในขั้นใด มีรูปขันธ์เป็นต้น มันก็รู้และหยุดอย่างนั้นเช่นกัน เราไม่ได้คาดฝืนหรือหมาย

ไว้ก่อนก็ตาม การพิจารณานี้เป็น “ปัจจุตต” คือการเข้าใจด้วยตนเอง เรื่องธาตุเรื่องขันธ เป็นสำคัญก็เข้าใจด้วย ปัจจุตต เมื่อถึงขั้นพอตัวในธรรมชั้นใดในขันธใดจิตย่อมปล่อยวางได้ ปล่อยวางด้วยการพิจารณานั้นได้ เช่นเดียวกับเขาหยุดคราดนา

การชำระเร็วของสติปัญญา เราอย่าไปตำหนิติเตียน หน้าที่ของสติปัญญาจะเป็นผู้ทำหน้าที่เอง หน้าที่ใดเป็นการแก้กิเลสอาสวะที่ควรเข้าใจในเรื่องต่างๆ ของกิเลส เป็นหน้าที่ของสติปัญญาจะกลั่นกรองไปตามสติกำลังความสามารถของเราเป็นผู้บังคับบัญชาหรือเป็นนางงาน หัวหน้างาน คอยสอดส่องดูแล

สติเป็นสำคัญให้ความรู้ที่แน่นอนจดจ่ออยู่กับงาน แล้วปัญญาเป็นผู้คลี่คลายดูสิ่งนั้นๆ ที่ความรู้กำลังจับกำลังจัดจ้องดูสิ่งที่กำลังสัมผัสสัมพันธ์กันอยู่นั้นจนเป็นที่เข้าใจ โดยไม่ต้องบอกจะปล่อยเอง ไม่มีใครบรรดาผู้บำเพ็ญธรรมจะกลายเป็นบ้าเป็นบอไปถึงกับกอดธรรมนั้นอยู่ทั้งๆ ที่พิจารณาจบแล้วพอตัวแล้ว

คิดดูซิที่โลกเขาขึ้นบันได พอถึงที่แล้วเขายังปล่อยวางบันไดเอง โดยไม่ต้องมีเจตนาอะไรว่าจะปล่อยวาง มาถึงที่แล้ว แม้สายทางที่เราเดินมามันก็ปล่อยวาง หมดปัญหากันไปเอง การพิจารณานี้ก็เช่นเดียวกัน เมื่อพอแก่ความต้องการแล้วมันก็หมดปัญหากันไปเอง โดยไม่ต้องมีเจตนาอะไรจะให้หมดปัญหาและให้ปล่อยวางใดๆ ทั้งสิ้น

นี่เรียกว่าจิตนี้เป็น “จิตวิเวก” แล้ว กำลังก้าวเดินเพื่อบรรลุถึง “อุปวิเวก” คือความสงบจากกิเลสไปโดยลำดับ กิเลสจะเป็นประเภทใดก็ตาม ต้องเป็นข้าศึกต่อใจอยู่โดยดี ไม่ว่าจะเป็นส่วนหยาบ ส่วนกลาง หรือส่วนละเอียด เป็นข้าศึกทั้งนั้น

พระพุทธเจ้าจึงไม่ทรงชมเชยว่ากิเลสอันใดเป็นของดี มีค่าควรแก่การส่งเสริมเทิดทูน ท่านสอนให้ละโดยสิ้นเชิงไม่ให้เหลืออยู่เลย สมกับว่าสิ่งนั้นเป็นข้าศึกจริง เหมือนกับเสือ พ่อมันก็เป็นเสือ แม่มันก็เป็นเสือ ลูกเกิดมามันก็ต้องเป็นเสือ เสือมันกินอะไรมันกัดอะไร มันเป็นอันตรายต่อสิ่งใดบ้างทราบไหม? เรื่องของกิเลสก็เป็นทำนองเดียวกัน มันเป็นอันตรายต่อจิตใจและขยายไปถึงทั้งแก่ผู้เกี่ยวข้องและหน้าที่การงาน เป็นพิษเป็นภัยระบาดออกไปไม่มีที่สิ้นสุด เรื่องของกิเลสไม่ใช่เป็นของดี จึงต้องชำระจึงต้องกำจัดโดยลำดับด้วยสติปัญญาศรัทธาความเพียรไม่ลดละ

นี่เราหมายถึงการพิจารณาโดยธรรมดาของการภาวนาเพื่อ “อุปวิเวก” หากถึงคราวจำเป็นขึ้นมาที่จะต้องนำมาใช้แบบผาดโผน แบบเอาเป็นเอาตาย ต้องสู้กันจริงๆ เวลาจนตรอกจนมุม เช่นในเวลาที่เราเจ็บป่วยขึ้นมาอย่างเต็มที่อย่างนี้ หรือทุกขเวทนาเกิดขึ้น จะเกิดขึ้นด้วยการนั่งสมาธิภาวนานาน หรือสาเหตุใดก็ตาม มันเป็น “สังกรรม” ด้วยกัน ถ้าเราไม่แก้ไขพิจารณาในตอนนี้อย่างเป็นเหตุเป็นผลอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มภูมิ

ของสติปัญญาแล้ว จะไม่มีทางได้ผลและจะเป็นความเสียหายแก่เราไม่น้อย นี่คือเหตุผลที่บอกขึ้นมาภายในตัวเอง

เพราะฉะนั้นมีอะไรเราต้องทุ่มลงให้หมด เมื่อจิตได้ปลงใจลงอย่างนั้นแล้ว อะไรก็เถอะจะไม่มีถอยเลย ทุกขเวทนาจะยกเมฆกันมาก็ตาม เมฆก็เท่ากับชิ้นส่วนในร่างกาย ในชั้นห้าเท่านั้น เทศนาภักดิ์ที่ใหญ่ก็คือ “เมฆธาตุ เมฆชั้น” นี้เอง ปัญญาเท่านั้นจะเป็น “สัจธรรม” หรือทำนบปิดกั้นได้ พิจารณาให้เห็นตามความจริงของทุกขเวทนาทุกข์กว่านี้ ทุกแห่งทุกมุมที่ทุกขเวทนาปรากฏขึ้นมา เฉพาะอย่างยิ่งเราคือเรา เอาตรงความจริงนี้แหละ

กองธาตุนี้แลคือกองทุกข์ เอาตรงนี้! ความหลงนี้แหละที่พาเราให้ตกอยู่ในกองทุกข์ ความหลงนี้เท่านั้นเป็นผู้ส่งเสริมทุกข์ด้วย สัมผัสทุกข์ด้วย ทั้งส่งเสริมทุกข์ให้มากขึ้นด้วย และมีสติปัญญานี้เท่านั้นที่จะแก้ความหลงทั้งหลาย เกี่ยวกับทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นในธาตุในชั้นในร่างกายของเราให้เสื่อมไปสิ้นไป เราต้องพิจารณาให้เห็นชัดเจนดังที่ได้เคยอธิบายให้ฟังแล้ว

ในขณะที่ทุกข์เกิดขึ้นมาน้อย เราถือเอาจุดสำคัญของทุกข์ที่มีมากกว่าเพื่อนนั้น แลเป็นจุดพิจารณาเป็นสนามรบ จดจ่อสติ หรือตั้งสติปัญญาลงที่จุดนั้น เราไม่ต้องมุ่งหมายว่าจะให้ทุกขเวทนานี้ดับไป เพราะไม่ได้พิจารณาเพื่อให้ทุกขเวทนานี้ดับไป เราพิจารณาเพื่อจะเห็นจริงตามสัจธรรมที่เป็นของจริงเท่านั้น อย่างนี้เราจะสะดวกมากในการพิจารณา เป็นก็เป็น ตายก็ตาย อันนี้มันอยู่ในกรอบแห่ง “อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา” ซึ่งมีอยู่ประจำธาตุประจำชั้น เราต้องการแต่ความจริงในชั้นอันนี้ด้วยสติปัญญาเท่านั้น ส่วนทุกขเวทนาจะดับหรือไม่นั้น เป็นความจริงของเขาแต่ละอย่าง ๆ จะเป็นไปตามเหตุการณ์โดยไม่ต้องบังคับ

ทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นโดยอาศัยรูปชั้นอันเป็นสถานที่อยู่ ที่อาศัย ที่เกิดขึ้น และรูปชั้นอันได้แก่ร่างกายของเรา คืออันใดเป็นภพขณะในเวลานั้นที่เด่นมากที่สุด คือเป็นทุกข์อยู่ในอวัยวะส่วนใดซึ่งมากที่สุด เรากำหนดแยกแยะดูให้ละเอียด สมมุติว่าเจ็บอยู่ในกระดูก คั่นลงไปกระดูกให้เห็นชัดเจน กระดูกท่อนอื่น ๆ ทำไมไม่เป็นทุกข์? ทำไมจึงมาเป็นเฉพาะท่อนนี้? ถ้ากระดูกนี้เป็นตัวทุกข์จริง ทุกท่อนทุกชิ้นของกระดูกที่มีอยู่ในร่างกายของเรา ต้องเป็นตัวทุกข์ทั้งหมดในขณะเดียวกัน แต่แล้วทำไมจึงมาเป็นเฉพาะจุดซึ่งไม่ใช่ความเสมอภาคเลย นี่แสดงว่าความสำคัญความเข้าใจของเราไม่ถูก ไปหาว่ากระดูกท่อนนี้ขึ้นนี้เป็นทุกข์ ความจริงไม่ได้เป็นทุกข์

กระดูกต้องเป็นกระดูกอยู่ร้อยเปอร์เซ็นต์ ตั้งแต่วันที่เรารู้เกิดขึ้นมาจนถึงวันสลายกลายเป็นดินไป เป็นอยู่อย่างนี้ ทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นจะเกิดขึ้นในจุดใดก็ตามก็คือ

“ทุกขเวทนา” เรียกว่า “เวทนาชั้นธ” กองทัพแห่งทุกขเวทนา เอ้า พูดอย่างนี้ให้ถึงใจทั้งผู้เทศน์ผู้ฟัง!

นี่แหละ “ชั้นธ” แปลว่ากอง แปลว่ากลุ่มมาก่อน แปลว่าหมวดอะไรก็แล้วแต่ นี่ก็ กองทุกข์ ที่มันเกิดขึ้นมาก็เป็นเรื่องความทุกข์อันหนึ่ง ที่มันเกิดขึ้นมาในจุดนั้น แต่มัน ไม่ใช่จุดนั้นเป็นตัวทุกข์ “เวทนา” คือ “ทุกขเวทนา” ต่างหากเป็นเรื่องทุกข์ เพราะเป็น หลักธรรมชาติของมัน มันไม่ได้มีความมุ่งหมาย ไม่ได้มีเจตนา ไม่ได้มีความสำคัญอันใดที่จะให้ผู้อื่นผู้ใดได้รับความทุกข์ความลำบาก เพราะมันเกิดขึ้นมามากน้อย

จิตถ้าไม่มีเจ้าของ ไม่มีเครื่องป้องกัน ไม่มีผู้รักษา คือสติปัญญา ก็หลวมตัวเข้าไปสู่จุดนั้นว่าทุกข์นี้เป็นตน ว่าตนเป็นทุกข์ ว่ากายของตนเป็นทุกข์ เพราะตนถือว่ากายนี้เป็นตนเป็นของตน มันจึงคละเคล้ากันไป ด้วยเหตุนี้เองเพียงความรู้เท่านั้นไม่รักษาตนได้ ดังที่ได้เคยอธิบายให้ฟังแล้ว เช่น คนเป็นบ้า เขามีความรู้รู้เหมือนกันกับมนุษย์ทั่ว ๆ ไป เป็นแต่สติ ปัญญา ความรับผิดชอบในผิดถูกชั่วดี ๆ ของเขาไม่มีเท่านั้น ส่วนความรู้นั้นมีอยู่ เดินไปตามประสาประสาของคนไม่มีสติอยู่กับตัว แม้ที่สุดกลางถนนเขาก็ นั่งก็นอนได้อย่างสบาย ไม่ได้คำนึงว่าบ้านใครเรือนใคร หน้าบ้านหลังเรือนใคร เขาไม่ได้สำคัญว่านั่นเป็นของใคร มีแต่รู้ ๆ อยู่เท่านั้น

นี่แหละจิตที่มีแต่เพียง “รู้ ๆ ๆ” นี่แหละ เราดูแต่คนที่ เป็นบ้าเพียงเท่านี้ก็รู้ ที่นี้จิตของเราขณะที่เจอกับทุกขเวทนา เจอกับสภาพเช่นนั้น ถ้ามีแต่ความรู้ล้วน ๆ เพียงเท่านั้น ไม่มีสติปัญญาเป็นเจ้าของคอยป้องกันคอยรักษาแล้ว มันจะต้องยึดตุมยึดใจจนสิ่งนั้น ๆ ทั่วมันจนได้ กลายเป็นความทุกข์ขึ้นมา

ถ้ามีสติปัญญาเราพอทราบได้ว่าอันนั้นเป็นทุกข์ อันนี้เป็นทุกข์ เวลานี้เราทุกข์มากทุกข์น้อย แต่เรายังไม่มีความสามารถทราบด้วยอุบายต่าง ๆ ในการพิจารณาเรื่องของทุกข์ให้เห็นตามความจริงของทุกข์ เห็นตามความจริงของกาย เห็นตามความจริงของจิต ปัญญาชั้นนี้ยังไม่มี จิตจึงต้องได้รับทุกข์ เพราะทุกขเวทนาทั้งหลายเหล่านั้น ครอบจิต

เพื่อการปลดเปลื้องทุกข์ ให้เป็นความทุกข์ตามความจริงของตน อวัยวะส่วนต่าง ๆ จะเป็นเนื้อเป็นหนังเป็นกระดูกก็ตาม ให้เป็นความจริงอยู่ตามสภาพของตน ด้วยอาศัยปัญญาซึ่งเป็นความแหลมคม เข้าแยกแยะออกสู่ความจริงของแต่ละชั้นแต่ละอัน ไม่ให้คละเคล้ากัน จนถึงจิตให้ทราบความจริงตามส่วนแห่งความจริงทั้งหลาย ทั้งเวทนา ทั้งกาย ทั้งจิต ด้วยปัญญาอันเห็นแจ้งชัดเจนแล้ว ไม่สักแต่ว่าเดาเอาด้วยความสำคัญเปล่า ๆ

ความเห็นแจ้งชัดนี้ไม่ต้องบอก แยกเองทีเดียว ขอให้เห็นแจ้งชัดเถอะ ถ้าชัดด้วยปัญญาไม่มีอะไรติดค้าง ปัญญาสามารถแทงทะลุพันขาดกระจายไปได้ ตามกำลังของสติปัญญาที่เราฝึกขึ้นมาให้มีกำลังมากขึ้น

เมื่อถึงวาระสำคัญเช่นนี้ เราจะต้องทุ่มเทกำลังสติปัญญาลงให้ถึงเหตุถึงผลถึงอรรถถึงธรรม ถึงความจริงเต็มเม็ดเต็มหน่วย โดยไม่คำนึงถึงเรื่องการเป็นการตาย เพราะอันนั้นเป็นเรื่องสมมุติอันหนึ่ง อยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ เป็นโน้น ตายนี้ หลอกกันอยู่ภายนอกเท่านั้น ส่วนความจริงไม่มองกันนะซิ โลกถึงได้มีทุกข์ ถึงมีความลำบากมากมายจนหาที่ปลงวางไม่ได้ ต่างคนต่างมีเต็มกายเต็มใจด้วยกัน

ถ้าพิจารณาความจริงตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนแล้ว ใครจะไปกลัวตาย ใครจะกลัวทุกข์ทำไม มันเป็นความจริงด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีใครกลัว ถ้าตามหลักธรรมแล้วเป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้าเมื่อทรงทราบความจริงนี้แล้ว ไม่ทรงกลัวเรื่องความตายเลย สาวกอรหัตตอรหันต์ทั้งหลาย ซึ่งเคยกลัวมาด้วยกันทั้งนั้นในเรื่องความตาย แม้แต่สัตว์มันยังกลัว พอท่านเรียนเข้าถึงความจริงเต็มส่วนแล้ว ท่านไม่ได้กลัวกันเลย ท่านถือเป็นคติธรรมตาไปหมด เพราะเป็นเรื่องธรรมดาแท้ ๆ โดยหลักธรรมชาติของมันเป็นอย่างนั้น

การพิจารณาให้ถึงความจริงเช่นนี้ จึงเข้าใจได้อย่างอาจหาญ เมื่อไม่นำความตายซึ่งเป็นสมมุติหลอกลวงนั้นเข้ามาปิดกั้นตัวเองให้เกิดความขยะแขยง ให้เกิดความท้อแท้ และความกลัวก็ส่งเสริมกิเลส ให้เกิดความทุกข์ความลำบากขึ้นอีกมากมาย เราก็ไม่เห็นโทษแห่งความกลัวนั้นว่า เป็นตัวส่งเสริมกิเลสขึ้นมาให้เกิดความทุกข์ เราจึงได้ทุกข์ ๆ เรื่อยไป กลัวเรื่อยไป ไม่เห็นใครจะพ้นได้สักคนเดียว ความตายกลัวก็ตายไม่กลัวก็ตายมันไปไม่พ้น เพราะเป็นความจริง

แต่ถ้ามีปัญหาพิจารณาตั้งที่ว่ามานี้แล้ว ถึงจะไม่พ้นในชาตินี้ก็ตาม ก็พ้นอยู่ภายในจิตให้เห็นอย่างชัดเจน ไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้องพัวพันอยู่ภายในจิต ให้ได้รับความทุกข์ความลำบากเลย เพราะปัญญามีความเฉลียวฉลาดเฉียบขาดแหลมคม ฟาดฟันสิ่งเหล่านั้นให้แตกกระจายออกไปหมด คือเจ้าจอมปลอม ความยึดความถือด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ก็ขาดสะบั้นออกจากกัน เหลือแต่ความจริงล้วน ๆ แล้วกลัวตายไปหาอะไร นั่น! คำว่า “ตาย” นี้ก็โกหกกัน เราจะพูดอย่างนี้ได้ ถ้าเราไม่ได้พูดเพื่อทำร้ายป้ายสีผู้หนึ่งผู้ใด เพราะต่างคนมักพูดว่า “กลัวตาย” กันทั้งนั้น จึงเหมือนโกหกกันโดยไม่มีเจตนา

ที่นี้เราอยากเรียนความจริงให้ถึงเหตุถึงผลด้วยกัน จงทุ่มสติปัญญาลงไปโดยไม่ต้องกลัวตายเลย กลัวหาอะไร กลัวแบบผิด ๆ กลัวลมกลัวแล้งไปทำไม ความจริงมีอย่างไรให้รู้ให้เห็นให้ถึงที่สุดของความจริง เอ้า อะไรจะตายก่อนตายหลัง ถ้าเราคือใจจะ

ตายจริง ๆ ก็ให้มันรู้ไปในขณะที่เข้าถึงธรรมของจริงเต็มส่วน ด้วยใจที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้ว !

ขั้นคืออกองธาตุ รูปขั้นของเรามันก็เป็นรูปอยู่อย่างนี้ตั้งแต่วันเกิดมา จะให้มันเป็นอะไรอีก มันไม่ได้แปรสภาพจากนี้ไปเป็นอื่นเป็นไหนเลย ก็เป็นสภาพอยู่อย่างนี้ จนกว่าจะถึงกาลอวสาน จึงสลายลงไปเป็นดินธรรมดา ส่วนน้ำก็เป็นน้ำธรรมดา ลมก็เป็นลม ไฟก็เป็นไฟธรรมดา

เวทนาจึงเกิดดับ ไปตามธรรมดาของเขาเท่านั้น อะไร ๆ ก็ดับไปตามธรรมชาติของมันที่เกิดขึ้นแล้วดับไป ซึ่งเป็นของคู่กันมาแต่ดั้งเดิม เราจะไปยึดเอาเงา ๆ มาเป็นตัวเป็นตนแล้วกลัวเงา ๆ กันทำไม มีแต่เรื่องเงา ๆ กันทั้งนั้น เรากลัวเงา! ตัวมันจริง ๆ ทำไมไม่กลัวกัน? ตัวจริง ๆ ก็คือ “ความหลง” นั่นแหละ เราไม่กลัวตัวนี้เราก็ต้องได้แบกหามทุกข้ออยู่เรื่อยไป หลงธาตุหลงขั้นอยู่เรื่อยไป เวลาจะเป็นจะตายก็ไม่ได้อะไรจะได้แต่ความทุกข์ความร้อน ความลำบากลำบาก ความกลัวเป็นกลัวตาย ผลสุดท้ายก็ตายไปทั้ง ๆ ที่กลัว ๆ แล้วหอบทุกข้อไปด้วยมืออย่างเธอ! นั่น! ดูเอาโทษแห่งความหลงของจิตเป็นอย่างนี้แล

เพื่อให้เข้าใจสิ่งนี้อย่างชัดเจน จึงต้องตั้งหลัก คือนามรูปลงในระหว่างขั้นกับจิต ขั้นเป็นขั้น จิตเป็นจิต เอาตั้งกันลงที่ตรงนี้ ป่าช้าไม่มี เมื่อถึงที่สุดกันแล้วป่าช้าของขั้นก็ไม่มี ป่าช้าของจิตก็ไม่มี ขั้นสลายตัวลงไปตามธรรมชาติของมัน มีป่าช้าที่ตรงไหน? ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ มีป่าช้าที่ไหน ถ้าเราเป็นป่าช้า ป่าช้าก็เต็มไปหมดทั้งแผ่นดิน ที่เรานั่งอยู่นี้ก็เป็นป่าช้า เพราะมันเป็นธาตุดินธาตุน้ำธาตุลมธาตุไฟที่ควรสมมุติเป็นป่าช้าได้ด้วยกัน

เวทนา เกิดขึ้นดับไป ๆ เวทนามีป่าช้าที่ไหน มันเกิดขึ้นจากจิตดับไปที่จิต แน่ะ! เป็นอาการของจิตเท่านั้นเอง ไม่ใช่ตัวจริงของจิต เป็นอาการของจิตต่างหาก เพราะฉะนั้นจิตจึงรู้เท่าได้ ถ้างงเป็นตัวจิตจริง ๆ แล้ว มันแก้กันไม่ออก มันแยกกันไม่ได้ระหว่างเวทนาจับจิต แต่นี้เป็นของที่แยกกันได้โดยไม่ต้องสงสัย เพราะเป็นอาการอันหนึ่ง ๆ แสดงขึ้นทางกาย ทุกขเวทนาแสดงขึ้นทางกายก็รู้ แสดงขึ้นทางใจก็รู้ ที่นี้เวลาแยกกันได้อย่างเด็ดขาดแล้ว แสดงขึ้นทางกายนั้นมีและรู้เท่าด้วย แต่ที่แสดงขึ้นทางใจนั้นไม่มี เพราะหมดเชื้อแห่งสมมุติทั้งปวง ซึ่งจะให้เป็นที่ทุกขเวทนา สุขเวทนา หรืออุเบกขาเวทนา เพราะไม่มีเชื้อให้สมมุติเหล่านี้เกิดขึ้นมาได้ นี่แหละจงพากันเข้าใจตามนี้

สัญญา สังขาร วิญญาณ เหล่านี้มีป่าช้าที่ไหน มันแสดงอาการเกิดดับของมันโดยอาศัยจิตเป็นต้นเหตุหรือรากฐาน แล้วแสดงอาการขึ้นมา มาทางตาก็ตาเป็นเครื่อง

มือ แล้วเป็นสื่อเข้ามาทางใจ ใจถ้าเป็นผู้ฉลาดก็เพียงรับทราบ ๆ วินิจฉัยตามหลักธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับตน รู้เรื่องตามความเป็นจริงโดยลำดับแล้วปล่อยวางไป โดยไม่ต้องไปบังคับให้ปล่อยวาง รู้เท่า ๆ รู้เท่าทัน รู้ตามเป็นจริง ๆ อันนั้นก็เพียง “สักแต่ว่าผ่านไปผ่านมารธรรมดาเท่านั้น

เราก็ไม่มีอะไร ค้นเข้าไปชิมันอยู่ที่ไหน? มันไม่มีอะไรหลอกให้กลัวให้กลัว ก็เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ แล้วกลัวที่ไหน กลัวตายกลัวอะไร กลัวลมกลัวแล้งไปทำไมกัน! ให้กลัวตัวจริงของมัน คือความหลงเป็นตัวของสำคัญ ความหลงทำให้สำคัญ คือสำคัญว่านี่เป็นเรา นั่นเป็นของเรา อะไรปรากฏขึ้นมาก็ว่าเรา อะไรผิดปกตินิดหนึ่งก็เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายขึ้นมา เพราะความสำคัญนั้นแหละเป็นเหตุอันสำคัญ ซึ่งออกมาจาก “โมหะอวิชชา” ที่เป็นเค้ามูลหรือเป็นรากเหง้าสำคัญฝังอยู่ภายในจิต แสดงออกมาในท่าต่าง ๆ เช่น ความสำคัญมั่นหมาย สิ่งนั้นเป็นเราเป็นของเรา นี่แหละมีเยอะ ตามแต่ผู้ปฏิบัติจะพิจารณาให้รอบคอบด้วยปัญญา เพื่อความปล่อยวางไปโดยลำดับ ๆ เกิด

ถ้าเราหาความจริงด้วยสติปัญญาอย่างจริงจังแล้ว เราจะไปหลงความจอมปลอมที่ไหนกัน ต้องรู้ความปลอมนี้เรื่อยไป ปัญญามีไว้เพื่ออะไร ถ้าไม่มีไว้เพื่อแก้ของปลอม ซึ่งมีเต็มหัวใจด้วยกันทุกคน นี่เวลาจำเป็นควรจะได้ทุ้มเทศปัญญาลงตรงนี้ ต้องเอาให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มเหตุเต็มผล ถึงขั้นไหน ก็ให้มันทราบกันกับจิตของเรา นี่ตายจริง ๆ ก็ให้ทราบกัน ไม่ตายก็ให้ทราบกัน จึงสมนามว่าเราหาของจริง ต้องทำให้รู้ความจริงในตัวของเราเอง

เราอย่าไปเชื่อคนอื่นยิ่งกว่าเชื่อธรรม พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า “อย่าเชื่อตามตำรับตำราจนขาดสติปัญญาไตร่ตรอง” ในกาลามสูตรท่านแสดงไว้ ให้เชื่อตามที่เราเห็นว่าควรคิด ควรเชื่อได้ นั่นท่านหมายถึงธรรมขั้นที่ควรเชื่อตัวเองได้แล้ว ไม่ควรจะไปเชื่อแบบแผนซึ่งเป็นการเหยียบย่ำ แต่ท่านก็ไม่ได้ปฏิเสธด้วยประการทั้งปวงว่า ไม่ให้เชื่อครูเชื่ออาจารย์! เชื่อตำรับตำรา แต่ก็ต้องเชื่อตามขั้น จะไม่เชื่อเลยไม่ได้ เมื่อถึงขั้นซึ่งควรเชื่อตัวเองได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เต็มอรรถเต็มธรรม เต็มภูมิของใจที่รู้อย่างเต็มตัวจริง ๆ แล้ว แต่ยังไม่หาอุปคลำ เชื่ออันนั้นสิ่งนั้นอยู่ ต้องแสดงว่าเรายังบกพร่องอยู่มาก ยังช่วยตัวเองไม่ได้ ทั้งไม่เป็น “สนทสิฏฐิโก” ดังท่านตรัสไว้ ธรรมข้อนั้นจึงสรุปลงในจุดนี้เหมาะสมอย่างยิ่งว่าไม่เชื่อใคร เชื่อปัญญาที่พิจารณาเห็นตามความจริงที่มีอยู่ภายในใจ ในธาตุในขันธของเราเท่านั้น เมื่อรู้ชัดเจนแล้วอย่ามหายสงสัยไปหมดอะไรจริงอะไรปลอมรู้หมดทั้งสิ้น (ในกาลามสูตร มุ่งรู้ธรรมชาติปฏิบัติด้วย “สนทสิฏฐิโก” จึงปฏิเสธการเชื่อภายนอก มีเชื่อครูอาจารย์เป็นต้น)

ผลสุดท้ายสิ่งที่เรากลัวเรื่องความเป็นความตาย มันก็หมดปัญหาไปตามกัน เพราะความกลัวมันเป็นกิเลสนี้ เมื่อกิเลสประเภทนี้หมดไปแล้ว จะเอาอะไรมากลัว! ถึงคราวจะพิจารณาเอาให้เต็มที่เต็มฐาน ต้องพิจารณาอย่างนั้น ไม่เสียดายอะไรทั้งหมด ไม่ต้องกลัวเรื่องเป็นเรื่องตาย เป็นคติธรรมตาของโลกที่สมมุติกันมา เราพิจารณาให้เห็นความจริงของสมมุติซึ่งมีอยู่ภายในตัวเราเอง เมื่อประจักษ์แล้วก็หายสงสัย

นี่แลการสงครามระหว่างเรากับขันธและจิต ระหว่างจิตกับกิเลสที่มีอยู่ในจิต ซึ่งเป็นชั้นละเอียด เป็นขั้นสุดยอดของกิเลสที่ได้อธิบายไปแล้ว ยอดของปัญญาที่เน้นหนักกันลงที่ตรงนั้น พาดฟันกันลงที่ตรงนั้น จนกิเลสกระจายไปหมดไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย

คำว่า “สมมุติ” หรือจุดที่ว่า “สมมุติ” ไม่มีเหลือ คำว่า “อนิจจัง” ก็ดี ทุกข์ ก็ดี อนตฺตา ก็ดี” ข้างนอก คือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็ดี ที่มีอยู่ภายในใจก็ดี ย่อมหมดปัญหาไปโดยประการทั้งปวง ไม่ได้ไปตำหนิและไม่ได้ไปชมว่า “อนิจจัง ทุกข์ อนตฺตา” เป็นอะไร หมดการตำหนิตชม เพราะเชื้อแห่งความตำหนิตชมได้หมดไปแล้ว จะหาความตำหนิตชมมาจากไหน นอกจากมีแต่หลักความจริงล้วน ๆ ตามหลักธรรมชาติเท่านั้น

การเอาชัยชนะ เอาคนที่ตรงนี้ ชนะตัวเอง ชนะอย่างนี้ มันแสนสุข และชนะอย่างประเสริฐสุด ไม่ต้องกลัวตาย จงพิจารณาอย่างนี้

ที่กล่าวมาทั้งหมด รวมลงยอดของกิเลสต้นหาอาสวะซึ่งมีอยู่ภายในใจ และได้พิจารณากันด้วยยอดแห่งสติปัญญาจนสิ้นสุดลงไป นั่นแหละที่ว่า “ลบล้างสมมุติ” “ลบล้างป่าช้า” ลบล้างกันที่ตรงนั้น ตรงที่ทำให้เกิดตายภายในใจนี้

ความเกิดจะเกิดที่จุดนั้น เกิดเป็นอะไรก็ตาม จะเกิดที่จุดนั้น ความดับก็ดับที่ตรงนั้น ที่อื่นไม่มี ตามที่ท่านว่า “ทุกข์ นตฺถิ อชาติสฺส ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด” ก็อยู่ที่จุดนั้นแหละ

เมื่อลบล้างป่าช้าได้หมดด้วยปัญญาอันแหลมคมแล้ว ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด ก็อยู่ตรงนั้น จิตจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นมาอีกเล่า เมื่อไม่มีกิเลสเป็นเหตุให้เกิด

พูดถึงเรื่องจิตที่บริสุทธิ์แล้ว แม้จะมีความคิดความปรุงแต่งต่าง ๆ ตามหน้าที่ของขันธ ก็เป็นขันธล้วน ๆ ไม่มีกิเลสเป็นผู้ผลักดันให้คิดให้ปรุงอะไรทั้งสิ้น ท่านจึงไม่เรียกว่า “เกิด” เมื่อธาตุขันธสลายไปแล้ว ล้างธาตุล้างขันธไปด้วยความตายโดยทางสมมุติแล้ว ก็เป็นอันว่าล้างป่าช้าโดยสิ้นเชิง ป่าช้าที่จะเอาธาตุขันธมาตั้งเป็นป่าช้าขึ้นภายในตัวเองอย่างที่เคยเป็นมา เป็นอันว่าหมดปัญหากันไป ป่าช้าในจิตมีที่ไหนกัน นอกจาก “นิพพานํ ปรมํ สุขํ” เท่านั้น ไม่มีความเป็นอื่นเลย

ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายพิจารณาคั่นคว้าและปล่อยวางที่จุดนี้ เรื่องชัยชนะ
เรื่องความจริง จะรู้เห็นกันที่จุดนี้เอง ไม่มีที่อื่นใดเป็นที่รับรองความบริสุทธิ์หลุดพ้น มี
นี่เท่านั้น

จึงขอยุติ เพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรรณะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

สร้างธรรมให้จิตให้พอก่อนตาย

พระวัชชีบุตร ท่านเป็นบุตรแห่งชาว “วัชชี” สกุลนั้นมีลูกชายคนเดียวของพ่อแม่ บวชแล้วไปบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ที่ป่าช้า ท่านเคยมีเพื่อนฝูงที่เป็นชาววัชชีมากมายใน คราวที่ท่านเป็นฆราวาส คือนั้นท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ในป่าช้าคนเดียว คินวันนั้นมี งานนักขัตต ประชาชนและหนุ่มสาวชาววัชชีพากันเดินมาที่ข้างป่าช้าที่ท่านพักอยู่ เขาส่ง เสียงเอ็ดตะโรไต่ยินไปถึงในป่าช้า

ขณะนั้นท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ จึงเกิดความวิตกและน้อยใจว่าโลกเขามีความ สุขรื่นเริงกัน แต่เรามาอยู่ในป่าช้าซึ่งมีแต่ผีตายทั้งนั้น จึงเป็นผู้ที่ไร้ค่าหาราคามีได้ เรา อยู่ในป่าช้าคนเดียวราวกับผีดิบอยู่กับผีที่ตายแล้ว เรามาอยู่กับคนที่ตายแล้วทั้งนั้น โลก เขามีความสุขรื่นเริงกัน แต่เรามาอยู่กับคนตาย หากความสุขความรื่นเริงมิได้ ราวกับคน ตายทั้งเป็นในป่าช้า ซึ่งเป็นสถานที่อยู่ของคนทั้งหมดความหมายแล้วทั้งนั้น เราเป็นคน หากค่าหาราคามีได้ ท่านตำหนิตัวเองด้วยความโศกเศร้าเหงาหงอย และน้อยใจในขณะ นั้น

ขณะที่กำลังถูกกิเลส คือความน้อยเนื้อต่ำใจครอบงำอยู่ ก็ปรากฏเสียงเทวดาที่ ซาติปางก่อนเคยเป็นสหายกันมา ประกาศเตือนท่านอยู่บนอากาศว่า “เราไม่เห็นมี บุคคลใดซึ่งมีคุณค่ามากกว่าท่าน ที่กำลังบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ในป่าช้าเวลานี้เลย พวกเหล่านั้นเขาส่งเสียงเป็นทำรื้นเร่บันเทิงไปตามความโง่เขลาเบาปัญญา เพราะ กิเลสครอบงำเขาต่างหาก เขาไม่ได้ไปด้วยอรรถด้วยธรรม ด้วยความรู้ความฉลาด ที่จะ ยังตนให้พ้นจากทุกข์เหมือนท่าน ซึ่งกำลังจะเป็นปราชญ์อยู่แล้วด้วยการสิ้นกิเลส เพราะ ความ پاکเพียรตามธรรมของพระพุทธเจ้า ขอท่านจงภาคภูมิใจในความเป็นอยู่ และ ความ پاکเพียรของท่านเถิด เรานุโมทนากับท่านเป็นอย่างยิ่งที่เป็นมนุษย์ฉลาด สามารถปลีกตนออกจากโลกอันเต็มไปด้วยความเคลื่อนไหวกลั่นวุ่นวาย มาบำเพ็ญสมณ ธรรม เพื่อเอาตัวรอดเป็นยอดคน พ้นทุกข์ไปแต่ผู้เดียว

การสั่งสม “วิญญูะ ความหมั่นเวียนเปลี่ยนแปลง เกี่ยวกับเรื่องความเกิด ความ ตาย ช้ำ ๆ ซาก ๆ ไม่มีวันเลิกแล้วนั้น เป็นทางเดินของคนโง่ซึ่งหาทางไปไม่ได้ เดินกัน ต่างหาก ซึ่งมีใช้ทางอันประเสริฐเลิศเลออะไรเลย ส่วนท่านกำลังดำเนินตามเส้นทาง ของท่านผู้เห็นภัยในความทุกข์ ทำไมท่านจึงไปชมเชยผู้กำลังหลงอยู่ในความทุกข์อย่าง

นั่นเล่า” “การทำคามเพียร เพื่อสมณธรรมให้จิตใจได้รับความสงบ เห็นโทษเห็นภัยใน
ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นความชอบธรรมแล้ว ที่ท่านกำลังดำเนินอยู่เวลานี้ จะมีใคร
เล่าเป็นผู้มีจิตใจสูงส่ง เสาะแสวงหาความหลุดพ้นอย่างท่านนี้ ท่านควรจะยินดีในการ
บำเพ็ญของท่าน เพราะทำให้ท่านเป็นผู้มีคุณค่ามากในการที่ท่านบำเพ็ญอยู่เช่นนี้”

พระวัชชีบุตร กลับได้สติทันที เมื่อถูกเทวดาเตือนเช่นนั้น แล้วบำเพ็ญธรรมต่อ
ไปด้วยความห้าวหาญตลอดคืน ปรากฏว่าท่านได้บรรลุถึงที่สุดแห่งธรรมในคืนวันนั้น

นี่ก็แสดงว่า จิตของท่านเป็นไปอย่างรวดเร็ว เรื่องท่านเป็นอย่างนี้เอง ที่กิเลสมัน
มากระชิบหลอกท่านว่า การทำอย่างนั้นดี การทำอย่างนี้ไม่ดี แต่ฝ่ายธรรมที่เป็นวาสนา
บารมีของท่าน หากช่วยบันดาลให้มีเทวดามาเตือนสติให้รู้สึกตัว กลับบำเพ็ญเพียร
อย่างกล้าหาญ จนได้บรรลุธรรมในคืนนั้น

นี่เรื่องของพระวัชชีบุตร เป็นลูกชายคนเดียวของเศรษฐีสกุลนั้น ซึ่งมีสมบัติเงิน
ทองมากมาย เวลากิเลสมันกล่อม มันก็กล่อมได้อย่างสนิท ดังที่รู้ๆ กันอยู่นั้นแล เรื่อง
ของกิเลสต้องเป็นเช่นนั้นเรื่อยมาไม่เคยเป็นอื่น คือ เชื้อๆ ซ้ำๆ เหมือนพวกเราเลยมัน
ฉลาดแหลมคมมาก ท่านต้องอาศัยศรัทธาธรรมที่เทวดามาช่วยชี้แจงให้เห็นโทษเห็นภัย
เห็นคุณเห็นประโยชน์ทั้งสองด้านด้วยความเข้าใจซาบซึ้ง และบำเพ็ญธรรมต่อไปจนได้
บรรลุถึงธรรมสุดยอด

รู้สึกว่าเป็นประเภท “ซิปปาภิญญา รู้ได้อย่างรวดเร็ว” นี่ถ้าจิตของท่านมี
ภูมิธรรมสูงละเอียดมาก่อนเหตุการณ์นี้อยู่แล้ว และสมควรจะได้บรรลุธรรมในคืนวัน
นั้นโดยลำพัง ท่านก็ไม่ควรจะวิตกพิจารณาไปในทางต่ำอย่างนั้น จึงแน่ใจว่า ภูมิธรรมใน
จิตตภาวนาท่านยังไม่มีในเวลานั้น มีแต่ภูมิวาสนาบารมีที่เคยบำเพ็ญมาแต่อดีตชาติ

ความวิตกพิจารณาอย่างนั้น หมายถึงจิตที่ยังไม่มีภูมิรู้ ยังไม่พ้นจากสิ่งเหล่านี้ไป
ท่านจึงต้องดำเนินที่กำลงบ่าเพ็ญในทางที่ชอบ แต่เมื่อได้สติแล้ว ท่านก็จะพิจารณา
เห็นโทษแห่งความเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว จึงคิดว่าท่านมีนิสัยวาสนามาตั้งเดิมที่ควรแก่
การบรรลุธรรม ยังไม่ใช่ภูมิธรรมที่ท่านบำเพ็ญได้ในขณะที่เป็นเพศสมณะ จึงมีวิตกใน
ทางโลกๆ ได้เป็นธรรมดา

การอยู่ในสถานที่อันเหมาะสมแก่การบำเพ็ญธรรมนั้น เป็นความชอบยิ่ง

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้ไปอยู่ในป่าช้า เพื่อเป็นเครื่องเตือนสติ และเทียบกัน
ระหว่างคนที่ตายแล้วกับคนที่กำลังเป็นอยู่ได้ดี เช่นเทียบว่าเราที่ยังไม่ตายกับเขาที่ตาย
แล้วเป็นอย่างไร เป็นต้น

จิตเมื่อได้อยู่ในสถานที่เช่นนั้น ย่อมไม่เกิดความเพลิดเพลิน ทั้งจะเป็นความ
สลดสังเวชในความ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ของเขาของเราได้ดี จิตจะมีทางออกจากกองทุกข์

ได้เร็วผิดกับที่ธรรมดาทั่วไป และมีความยับยั้งชั่งตวง และใคร่ครวญในธรรมทั้งหลาย โดยสม่ำเสมอ ซึ่งเป็นทางออกโดยชอบธรรม ท่านจึงสอนให้อยู่ในป่าช้า เนื่องจากจิตเวลาไปอยู่สถานที่หนึ่งเป็นอย่างหนึ่ง ไปอยู่อีกที่หนึ่งเป็นอีกอย่างหนึ่ง เกี่ยวกับสิ่งที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งแวดล้อมต่างกัน

การไปอยู่ในสถานที่เปลี่ยว ๆ ก็ไม่ทราบจะไปคิดหากิเลสตัณหาอาสวะ ซึ่งเปรียบเหมือนยักษ์เหมือนผีกันทำไม ในป่าเปลี่ยว ๆ มีสิ่งบังคับให้ระมัดระวังตัวหลายด้านอยู่ตลอดเวลา แล้วใครจะไปมีโอกาสคิดสิ่งสมกิเลสขึ้นมาเล่า นอกจากจะพิจารณาโดยธรรมเพื่อถอดถอนกิเลสของตัวออกไปโดยลำดับเท่านั้น ท่านจึงสอนให้ไปอยู่ที่เขื่อนนั้นเพื่อเป็นความไม่ประมาทอนใจ ประคองความเพียรดี จิตใจก้าวหน้า ทั้งนี้เห็นได้ด้วยตัวเองที่บำเพ็ญสมณธรรมอยู่กับหมู่เพื่อน ในที่ที่มีเพื่อนฝูงหรือในที่ที่ไม่น่ากลัว ถึงจะมีความเพียรดีจิตมีพื้นฐานอยู่แล้วก็ตาม ความเพียรก็ไม่คืบหน้าไปอย่างรวดเร็ว ไม่เหมือนไปอยู่ในสถานที่เปลี่ยว ๆ ใจรู้สึกมีความอึดอัดเนือยนาถพิกล

ขณะที่อยู่กับเพื่อนฝูงมาก ๆ ในสถานที่ที่ไม่ต้องระมัดระวังอะไร เป็นสถานที่ปลอดภัยจากสัตว์ร้ายต่าง ๆ มีเสือ เป็นต้น การบำเพ็ญก็เป็นไปอย่างเชื่องช้า แต่พอก้าวเข้าไปอยู่ในสถานที่ที่ต้องระมัดระวังทั้งวันทั้งคืน ใจเป็นความเพียรประจำอยู่ตลอดเวลา แม้กลางวันก็มีสติระมัดระวังอยู่เสมอ ยิ่งกลางคืนด้วยแล้ว จิตยิ่งตั้งท่าตั้งทางระมัดระวังมาก คือระวังอยู่ในตัวในใจ ไม่ให้จิตเผลอไปคิดเรื่องอะไร ๆ แม้คิดเรื่องเสือ ทั้ง ๆ ที่เสือไม่มีในเวลานั้น ความคิดเช่นนั้นก็เป็นภัยแก่ตัวแล้ว คือความคิดนั้นเขย่าเราให้สะดุ้งหวาดกลัวขึ้นมาให้เป็นทุกข์ และเป็นการสั่งสมกิเลส คือความกลัวขึ้นมา แล้วก็ส่งผลให้เกิดความทุกข์อันเนื่องมาจากความกลัวนั้น เพราะฉะนั้นความคิดในแง่ต่าง ๆ ที่เป็นภัยแก่ตัว จึงต้องรีบแก้ไขในขณะนั้น ๆ ไม่ปล่อยให้ใจเร่ร้อนไปตามความคิดที่เห็นว่าเป็นภัย ซึ่งเป็นเหตุให้ก่อความวุ่นวายให้แก่ใจตัวเองจนหาทางสงบสุขไม่ได้

ส่วนมากผู้ไปอยู่ในป่าในเขาเช่นนั้นได้ ต้องเป็นผู้ที่ได้พิจารณาตัวเองพอสมควรว่าจะไม่ถอยหลัง ถ้ายังมีความขยาดครั่นคร้ามต่อภัยอยู่ก็ไม่กล้าไป ต้องเป็นผู้ตัดสินใจตัวเองอย่างเด็ดเดี่ยวแล้วว่า “เป็นก็เป็น ตายก็ตาย” แล้วตัดสินใจลงไปอย่างเด็ดขาดไม่ลังเลสงสัย เมื่อไปแล้วเจตนาเดิมกับการที่อยู่นั้นต้องเป็นอันเดียวกัน คือคงเส้นคงวาไม่หวั่นไหว โดยทำความเข้าใจกับตัวเองว่า “ก็เรามาแล้วด้วยความเสียสละ ทำไมไม่อยู่ด้วยความเสียสละ จะหวงอะไร ? จะเสียตายอะไร เวลาอยู่นั้นก็ได้พิจารณาแล้วว่าร่างกายอันนี้ ชีวิตอันนี้ เป็นของไม่มีค่าสาระแก่นสารใด ๆ กล้าเสียสละได้ จนถึงเข้ามาอยู่ในสถานที่นี้ เมื่อก้าวเข้ามาอยู่ในสถานที่นี้แล้วร่างกายจิตใจนี้ก็กลับมีคุณค่ามากเชียว

หรือ ถึงต้องรักต้องสวามิภักดิ์ยอมเสียสละเล่า ความจริงคือร่างกายและจิตใจอันแก่นี้แล เหตุใดจึงเสียสละไม่ได้ อยู่โน้นก็มีความตาย อยู่นี้ก็มีความตาย ไปอยู่ในสถานที่ใด ๆ ก็มีความตายเท่ากัน จะคิดกลัวตายเพื่ออะไรอีก นี่คืออุบายสอนตัวเอง “อะไรอยากกิน ก็กินไปซี เพราะเขากินก็อึดท้องเขาไปวันหนึ่ง แล้วก็ตายในวันต่อไป เราตายในวันนี้ เขาก็จะตายในวันหน้า ความตายมีเสมอกัน ขอให้ตายอยู่ในสนามรบ คือสงครามระหว่างกิเลสกับธรรมเถิด ให้ได้ชัยชนะ อย่าได้ปลั่งพลาดท้อถอยเลย ตายก็ตายอย่างนักรบ คือตายในสงครามไม่หวั่นไหว”

เมื่อได้พร่ำสอนจิตเราอยู่ทุกกระยะที่จะคิดออกไปนอกกลุ่มนอกรทาง ให้เกิดความกลัวขึ้นมาอยู่แล้ว จิตก็ไม่กล้าจะคิด เพราะสติคอยบังคับบัญชาอยู่เสมอ นั่นแลคือความเพียร

เมื่อความเพียรเป็นอยู่ด้วยสติ ด้วยปัญญา ระมัดระวังตัวอยู่ จิตของผู้นั้นย่อมก้าวไปสู่ความสงบได้ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยสงบก็สงบได้อย่างประจักษ์ใจ ซึ่งไม่ต้องไปถามใครเลย เพราะขณะจิตสงบนั้นเป็นความไม่ก่อกวนตัวเอง เรื่องอะไรก็หายหมด เรื่องกลัวก็หาย มีแต่ความรู้ล้วน ๆ ที่เด่นอยู่ด้วยความเที่ยงตรงของจิต ขณะนั้นเป็นความสุขความสบายปราศจากความวุ่นวาย และสิ่งก่อกวนต่าง ๆ โดยสิ้นเชิง เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ ที่เด่นอยู่ด้วยความเที่ยงตรงของจิต ขณะนั้นเป็นความสุขความสบาย ปราศจากความวุ่นวายและสิ่งก่อกวนต่าง ๆ โดยสิ้นเชิง เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ กับความสบาย นี่คือผลแห่งความระมัดระวังความคิดปรุงที่ออกไปนอกกลุ่มนอกรทาง ด้วยสติปัญญาที่คิดอ่านไตร่ตรองหักห้ามใจ ทำความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ด้วยสติ คิดออกมาประเภทใด สติคอยรับรู้ ปัญญาที่คอยตัดฟันคอยหักห้ามด้วยเหตุผล จิตจะเหินเหินเหตุผลไปไม่ได้ ย่อมจะก้าวเข้าสู่ความสงบได้อย่างสบาย ๆ หายห่วง

เมื่อจิตได้ก้าวเข้าสู่ความสงบด้วยเหตุผลอันเหมาะสมแล้ว จะอยู่ในที่เช่นไร ก็อยู่ได้ทั้งนั้น ไม่ได้ถือว่าที่นี่เป็นภัย ที่นี่มีเสียมมีช้าง ที่ว่ามีอะไรหรือสัตว์ร้ายต่าง ๆ นั้น ก็คือความคิดปรุงของตัวที่คอยหลอกตัวเท่านั้น แม้จะเป็นความจริงที่จะมีอันตรายก็ตายไปซี อยู่เฉย ๆ เราก็จะตายอยู่แล้วเมื่อถึงกาลเวลา มันจะตายเวลานี้ก็ถึงกาลของมันที่เหมาะสมกันอยู่แล้ว เราจะไปกั้นทางหักห้ามมันทำไม เรื่องความตายเป็นคติธรรมดาจะตายในทางจงกรมนี้ก็ตายซิเมื่อถึงกาลแล้ว เมื่อยังไม่ถึงกาลมันก็ยังไมตาย จะตายอยู่ในร่มไม้ชายเขาที่ไหนก็ตายเถิด เมื่อถึงกาลแล้วไม่ต้องกลัว จะไปตัดค่านคติธรรมดาที่เคยมีมาตั้งเดิมอย่างไรอีก จะรอตายวันพรุ่งนี้ เมื่อถึงวันพรุ่งนี้ขึ้นมาแล้ว จะเอาอะไรมาตัดค่านก็ค่านไม่ได้ มันก็ต้องตายอยู่แน่นอน เพราะตัวเรามันเป็น “ก้อนตาย” นี่เป็นอุบายวิธีหักห้าม ปราบปรามใจของตน ไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกรทาง เพื่อสั่งสมกิเลสขึ้นมา

เวลาไปเดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนาในป่า เราก็ไปเพื่อถอดถอนกิเลส ไม่ใช่ไปสั่งสมกิเลส คือความหวาดกลัวเป็นต้น ขึ้นมาเผาจนจิตใจ ซึ่งผิดความหมายของธรรมที่สอนเพื่อแก้กิเลส

พระอริยสงฆ์ที่มุ่งต่อแดนพ้นทุกข์ ท่านปฏิบัติเพื่อเห็นคุณค่าแห่งการชำระแห่งการตัดแปลง แห่งการฝึกฝนทรมาณตนจริง ๆ ท่านจึงไม่สะทกสะท้านในการที่จะไปอยู่ในสถานที่ใดก็ตาม ขอให้เป็นที่เหมาะสมต่อการประกอบความเพียรเท่านั้น เป็นที่พอใจท่าน ความสุข ความอดอยาก ขาดแคลนทางร่างกาย ท่านไม่ถือเป็นเรื่องจำเป็นยิ่งกว่าการบำเพ็ญสมณธรรมด้วยความสะดวกสบายใจ ธรรมจึงมีความเจริญขึ้นภายในใจเรื่อย ๆ

คำว่า “ธรรม” ส่วนผล ก็คือความสงบเย็น เป็นต้น ส่วนเหตุ คืออุบายแยกกายต่าง ๆ ที่เป็นเครื่องประหารกิเลส ได้แก่ สติ ปัญญา นี้แล ซึ่งทำงานแก้กิเลสฆ่ากิเลสไปเรื่อย ๆ ทำให้รู้เห็นสิ่งต่าง ๆ ภายในใจที่ไม่เคยรู้เคยเห็นมาแต่ก่อน

การภาวนาอยู่ในสถานที่ธรรมดาเป็นอย่างหนึ่ง จิตใจมักเฉื่อยชา ไม่ค่อยมีความตื่นตัวและกระตือรือร้นในธรรมทั้งหลาย พอก้าวเข้าไปอยู่ในที่เช่นนั้น ความรู้ความเห็นที่แปลกประหลาดมักปรากฏขึ้นเรื่อย ๆ อุบายต่าง ๆ ของปัญญาที่จะเกิดขึ้นมาส่งเสริมให้ทันกับกลมายาของกิเลสก็เกิดขึ้นเรื่อย ๆ สติก็ต่อเนื่องกันเป็นลำดับลำดับ กิเลสค่อย ๆ หมอบลงไปเป็นลำดับ พอกิเลสหมอบเท่านั้นใจก็เย็น พอกิเลสออกพลุกพล่านใจต้องรุ่มร้อน เพราะพลุกพล่านหาเหตุเพื่อทำลายใจนี้แล

คำว่า “กิเลส” กิเลสมันต้องหาเหตุ นำความทุกข์ร้อนเข้ามาใส่ใจเสมอ ถ้าปล่อยให้กิเลสพลุกพล่านมากเพียงใด ก็แสดงว่าปล่อยให้กิเลสออกไปกอบโกยเอาความทุกข์เข้ามาเผาจนตนเองให้ร้อนมากขึ้นเพียงนั้น ทั้ง ๆ ที่ไม่มีกองไฟอยู่ในหัวใจ แต่ใจก็ร้อนยิ่งกว่าไฟ เพราะไฟของกิเลสร้อนยิ่งกว่าไฟใด ๆ ทั้งสิ้น

ฉะนั้นจึงต้องระมัดระวังไม่ให้มีไฟ คือกิเลสลุกลามขึ้นมา เมื่อฝึกฝนทรมาณใจไม่ลดละทอดยโดยสม่ำเสมอ ใจก็กลายเป็นความเคยชินขึ้นมา สติที่ตั้งก็มีขึ้น ไปอยู่ในที่เช่นไรสติก็มีไปเรื่อย ๆ ความเย็นใจนั้น ไม่มีอะไรที่จะเย็นยิ่งกว่าใจสงบ

ใจสงบในขณะใด ย่อมแสดงความเย็นให้เห็นประจักษ์ ใจที่เย็นตามฐานะของตนที่มีพื้นเพอันดีอยู่แล้ว เพราะอำนาจแห่งสมาธิที่สงบหลายครั้งหลายหน จนกลายเป็นการสร้างฐานมั่นคงขึ้นมานั้น ย่อมเป็นความสุขอันละเอียดอ่อนอยู่ประจำใจ ทั้งที่ใจไม่ได้รวมลงเป็นสมาธิด้วยการภาวนาเหมือนขั้นเริ่มแรก

เมื่อถอยออกพิจารณาทางด้านปัญญา ก็สามารถแยกแยะส่วนต่าง ๆ ของร่างกายลงในกอง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ได้ ตลอดถึงภายนอก เช่น ต้นไม้ ภูเขา ก็แยกแยะออก

ให้เห็นเป็น “ไตรลักษณ์” ได้เช่นเดียวกับส่วนภายใน พิจารณาประสานกันไปทั้งภายในภายนอก เช่น จำพวกสัตว์ พวกเสือ เป็นต้น ก็เป็นธาตุเป็นขันธ์ เป็นสภาวะธรรมอันหนึ่ง ๆ เช่นเดียวกับธาตุขันธ์ของเราจะไปกลัวไปเกรงกันหาอะไรไม่เข้าเรื่อง หาเหตุหาผลไม่ได้ ไร้สารคุณของผู้แสวงธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ นำอภัยสัตว์ป่าเขาที่อยู่กันได้ไม่กลัวแบบพระกรรมฐานปลอม

เหล่านี้คืออุบายสติปัญญาของผู้แสวงธรรมฆ่ากิเลส ไม่ใช่อุบายกิเลสสังหารธรรม สังหารพระอุดมกรรมฐานปลอม เพราะหลงกลมายาของกิเลส เช่น ความกลัว เสือ กลัวตาย เป็นต้น

พระพุทธองค์ทรงสอนพระผู้เริ่มบวชว่า “รุกขมูลเสนาสน” เป็นต้น ท่านไล่เข้าไปอยู่บำเพ็ญธรรมในป่าในเขา อยู่ตามร่มไม้ ชายป่า ชายเขา ที่ไหนก็ได้ ที่เป็นความสะดวกในการบำเพ็ญสมณธรรม อันเป็นสถานที่ฆ่ากิเลสภายในใจ กระทั่งไม่มีกิเลสตัวใดเหลือลลอลอยู่ภายในใจเลย เพราะสถานที่เช่นนั้น

แต่ระวัง! แต่อย่าไปอยู่แบบผู้ขึ้นเขียงให้กิเลส คือความสะดุ้งกลัวตัวสั้น ไม่เป็นอันภวานาสับย้าเหล็กก็แล้วกัน! อุบายแห่งธรรมต่างๆ ที่ท่านสอนสอนเพื่อฆ่ากิเลสทำลายกิเลสภายในใจให้สิ้นไปทั้งนั้น ไม่ได้สอนเพื่อให้กิเลสฆ่าคน ฆ่าพระ ในสถานที่และอิริยาบถต่างๆ ไว้เลย แต่พวกเรามากจะเป็นกันทำนองนี้ โดยที่เจ้าตัวก็ไม่ว่าเป็น

“ธรรม” แทนที่จะเป็นเครื่องแก้กิเลส จึงมักกลายมาเป็นเครื่องมือของกิเลสและสังสมกิเลสไปเสีย เพราะหัวใจมีกิเลส กิเลสจึงมีอำนาจที่จะจุดลากธรรมเข้ามาเป็นกิเลสได้

ฉะนั้นจึงขอเน้นความจริงให้ท่านผู้ฟังทั้งหลายทราบไว้อย่างถึงใจว่า ไม่ว่าจะสมัยไหนสมัยนี้ “ธรรม” คือ “ธรรมร้อยเปอร์เซ็นต์” อยู่เรื่อยมาและเรื่อยไป ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมจึงสามารถแก้กิเลสได้โดยลำดับๆ ไม่สงสัย นับตั้งแต่ครั้งพุทธกาลมาจนกระทั่งปัจจุบันไม่เป็นอื่น กิเลสทุกประเภทยอมหรือกลัวแต่ธรรมเท่านั้น นอกจากธรรมแล้วกิเลสไม่กลัวอะไร กิเลสครอบโลกธาตุอย่างสง่าผ่าเผย ไม่กลัวอะไร! กลัวแต่ธรรมอย่างเดียว

“ธรรม” คืออะไร? คือ วิริยธรรม ขันติธรรม วิริยะ คือความเพียร ขันติ คือความอดทน สติธรรม ปัญญาธรรมหนุนกันเข้าไป กิเลสอยู่ที่ตรงไหน จงนำเครื่องมือเหล่านี้ หรือธรรมเหล่านี้หนุนตัวเข้าไปตรงนั้น กิเลสขยับขยายออกไป ธรรมไล่ส่งออกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไม่มีกิเลสตัวใดเหลืออยู่ แม้พ่อแม่ ปู่ย่าตายายของกิเลส ที่เคยเข้า

มาตั้งรากตั้งฐาน ตั้งโคตรตั้งแซ่ อยู่ในหัวใจเรามากมายเพียงไร ก็สู้วิริยธรรม ชั้นดิ
 ธรรม สติธรรม ปัญญาธรรมไปไม่ได้ ธรรมเหล่านี้กวาดล้างไปหมด คือกวาดล้างผู้ก่อ
 การร้ายซึ่งมีอยู่ภายในใจ และก่อความสงบอยู่ตลอดเวลา

ผู้ก่อการร้าย ยุ่นั้น ยั่วนี้ แหย่นั้น หลอกหลอนเราให้หลงกลของมันอยู่ตลอด
 เวลา ถ้าธรรมชาตินี้มีอยู่ในหัวใจใด หัวใจนั้นจะหาความสงบร่มเย็นไม่ได้เลย เหมือน
 เชื้อโรคที่ซ่อนไซร่างกายให้หาความปกติสุขไม่ได้นั่นเอง ปราชญ์ท่านจึงถือว่า กิเลสทุก
 ประเภทเป็นภัยต่อจิตใจมาแต่ไหนแต่ไร

นักปราชญ์ที่กล้าหาญไม่รู้เรื่องรู้อ่าว ไม่เข้าท่าเข้าที ไม่รู้จักเป็นจักตาย ก็คือพวก
 เรา จึงต้องแบกหามโทษทุกข์อยู่ตลอดเวลา แล้วยังพากันอาจหาญต่อกิเลส ส่งเสริม
 กิเลสอย่างออกหน้าออกตาไม่ละอายปราชญ์ท่านบ้างเลย ไปอยู่ที่ไหนก็บ่นว่าทุกข์ จะไม่
 บ่นยังงี้ ก็เราเป็นผู้เสาะแสวงหาทุกข์กันทั้งวันทั้งคืน ยืน เดิน นั่ง นอน ด้วยการสั่งสม
 กิเลส อันเป็นเหตุต้นเพลิงกันทั้งนั้น

เมื่อกิเลสเกิดขึ้น เพิ่มขึ้น และสร้างบ้านเรือนบนหัวใจเรา จนเกิดความทุกข์ขึ้น
 มาอย่างเด่นชัดแทบยกไม่ไหวแล้ว ก็บ่นกันว่าเป็นทุกข์เป็นร้อน แม้น้ำมันก็ไม่กลัวถ้า
 ไม่ทำลายมัน ถ้ากิเลสเป็นเหมือนดั่งวัตถุแล้ว โลกนี้โลกไหนก็ไม่มีที่เหยียบย่างไปได้
 เลย เพราะมันอัดแน่นไปด้วยกิเลสของคนและสัตว์

พระอรหันต์ท่านบำเพ็ญเพียรเพื่อความ เป็นพระอรหันต์นะ ท่านมีความเพียร
 แก่กล้าสามารถขนาดไหน ท่านจึงเอื้อมถึงภูมินั้นได้ ทั้งนี้ท่านต้องเป็นนักบวชจริง ๆ
 เห็นคุณธรรมดาอยู่มาก ต่างองค์ก็มีความเพียรสมเหตุสมผล ความเพียรมีมาก กิเลส
 ก็ตายไปเรื่อย ๆ ตามทางจงกรม สถานที่นั่งที่นอนมีแต่ป่าช้าของกิเลส ที่ท่านฟาดฟัน
 หั่นแหลกกันอยู่เป็นลำดับไม่ลดละความเพียร เพราะสติอันเป็นความพากเพียรนี้
 ทำงานอยู่ตลอดเวลา ยืนอยู่ท่านก็ทำ เดินอยู่ท่านก็ทำ นั่งอยู่ท่านก็ทำ เข้าไปเดินจงกรม
 อยู่ท่านก็ฆ่ากิเลส นอนอยู่ท่านก็ฆ่ากิเลส เว้นแต่เวลาหลับเท่านั้น แม้แต่เวลาชบนั้นอยู่
 ท่านก็ฆ่ากิเลสด้วยสติปัญญาซึ่งทำงานอยู่ตลอดเวลา ในอิริยาบถต่าง ๆ เป็นอิริยาบถ
 ของนักบวชเพื่อฆ่าแต่กิเลสอาสวะทั้งนั้น ไม่ได้นั่งสั่งสมกิเลส ยืนสั่งสมกิเลส นอนสั่งสม
 กิเลส แม้ขณะกำลังเดินจงกรมอยู่ ก็สั่งสมกิเลสเหมือนอย่างพวกเรา เพราะความไม่มี
 สติมันผิดกันแบบนี้!

เดินจงกรม แสบ ๆ สามสี่ก้าวพลีแล้ว ง่วงนอนแล้วนี่ นอนเสียดีกว่า มันดีกว่า
 ยังงี้? ก็เคยดีกว่าด้วยการนอนแบบตายแต่หัวค่ำ ตลอดตะวันโผล่เป็นเวลานานแล้วถึง
 ฟื้นตัวขึ้นมา ก็ไม่เห็นเป็นทำเป็นทาง นี่แหละ “ดีกว่า” ไม่เป็นทำเป็นทาง คือพวกเรานี้
 แล นั่งภาวนาไม่กินาที่ “โอ๊ย เหนื่อยแล้วนอนดีกว่า” มันดีกว่าอะไร ? แพลไม่ออก

มันศัพท์กลับ นี่คือ “พวกดีกว่า” แต่ไม่เห็นดีอะไรพอได้ชมเชยบ้างเลย นี่ได้แก่พวกเรามันดีแต่ชื่อ ดีแต่เรื่องของกิเลส เรื่องของธรรมไม่ดี แล้วจะเอาไปเทียบกับครั้งพุทธกาล

ว่า “ท่าน...นั่น บรรลุที่นั่น ฟังเทศน์ฟังธรรม ก็ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน เราฟังแทบล้มแทบตาย เรียนแทบล้มแทบตาย ปฏิบัติแทบล้มแทบตายไม่เห็นดีอะไร!” มันขนาดไหนก็ไม่รู้ คำว่า “แทบล้มแทบตาย” นะ เออะอะก็ “แทบล้ม” นอกจากล้มลงบนหมอน “แทบตาย” ก็ตายลงบนหมอนเท่านั้นเอง มันยังมองไม่เห็นความที่ “ลำบากลำบาก” จริงๆ อย่างที่ว่า ดังพระพุทธเจ้าและสาวกท่านดำเนินมา

ถ้าหากทำ “แบบแทบล้มแทบตาย” ด้วยความถูกต้องดีงามจริงๆ ชอบธรรมจริงๆ อย่างท่านนั้น กิเลสมันจะทนอยู่ได้หรือ เพราะกิเลสก็เป็นประเภทเดียวกันกับครั้งพุทธกาล ธรรมที่นำมาประหัตประหารกิเลส ก็คือสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียรเหมือนกัน หากธรรมเหล่านี้มีกำลังเพียงพอ กิเลสจะต้านทานได้อย่างไร มันจะต้องล่มจมฉิบหายไปเช่นเดียวกับในครั้งพุทธกาล

แต่ที่เราเพียงแต่เหยาะเหยอะ เพียงแต่แหะๆ มัน พอมันตื่นขึ้นมาตวาดเอา “เหนื่อยแล้วนะ ไม่เป็นท่านแล้วนี่!” “เราพักผ่อนเสียหน่อยเถอะพอให้สบาย นอนดีกว่า!” นี่มันตวาดเราให้แผ่นออกจากความเพียรเสีย เหลือแต่เรื่องกิเลสค้นหาอัสวะอยู่รอบตัว และรอบเขตจักรวาล จนไม่อาจคำนึงคำนวณได้

พอได้สติขึ้นมา “โธ้ย ! นี่ นั่งภาวนามานานแสนนานไม่เห็นดีเรื่องอะไร ครั้งพุทธกาลท่านภาวนาได้อรหัตได้ธรรมจนบรรลุมรรคผลนิพพาน เรายังภาวนาแทบตายมันไม่เห็นดีอะไร” ก็คิดยุ่งจนแทบตาย ปล่อยจิตส่งไปโน่นไปนี่จนจะเป็นบ้า ไม่เคยได้ยินว่าเราฆ่ากิเลสจนแทบตาย แล้วมันจะได้อะไรเล่า เพราะเหตุไม่ตรงกับความจริง ผลจะตรงกับความจริงได้อย่างไร เหตุตรงกับความจริง ก็ดังที่ท่านพาดำเนินมา สติก็มีดังท่าน ปัญญาที่ขุดค้นกิเลสประเภทต่างๆ มีความแยกคายทันกับมายาของกิเลส กิเลสจะต้องหลุดลอยไปโดยไม่ต้องสงสัย

การทำที่ควรแก่เหตุเป็นอย่างนี้ ผลก็เป็นที่พึงพอใจเกิดขึ้นโดยลำดับ อะไรที่จะแก้อากยิ่งกว่าแก้กิเลสไม่มี ฆ่ายากที่สุดก็คือฆ่ากิเลส มันไม่ได้ตายง่าย ๆ มันเหนียวแน่นแก่นกิเลส จริงๆ ! เพราะฉะนั้นจึงต้องใช้ประโยค “พยายามอย่างถึงที่ถึงฐานให้ทันและเหนือกิเลส ไม่อ่อนข้อต่อรองกับมันพอให้มันได้ใจ และป็นขึ้นบนหัวใจเร่อีก” การทำความเพียรนั้นต้องทุ่มเทกัน จนบางครั้งต้องมอบชีวิตจิตใจลงไปเพื่อแลกกับธรรม

จะตายก็ตายเถอะ ถึงเวลาที่จะสู้กันแล้ว เอ้า ตายเป็นตาย ไม่ตายก็ให้รู้ ไม่ตายให้ชนะ ให้ทราบกันในแฉกรบนี้ จิตเมื่อได้ทุ่มเทลงถึงขนาดนั้นแล้ว กิเลสมันอ่อนข้ออย่างเห็นได้ชัด สิ่งที่ไม่เคยรู้ก็รู้ขึ้นมา สิ่งที่ยังไม่รู้ซึ่งไม่เคยรู้เคยเห็น ก็ปรากฏขึ้นมาเรื่อย ๆ ในขณะนั้น

ธรรมอัศจรรย์ตามนั้นก็ปรากฏขึ้นเรื่อย ๆ บนเวทีการต่อสู้ เพราะสติปัญญาทันกับเหตุการณ์ควรแก่การฆ่ากิเลสได้โดยชอบธรรม กิเลสค่อยหลุดลอยไป ๆ ความสว่างกระจ่างแจ้งปรากฏขึ้นมา ใจมีความผาสุก รื่นเริงตามขั้นของธรรมที่ปรากฏเป็นพัก ๆ ไม่ขาดสาย จนกลายเป็นความอัศจรรย์ขึ้นมาในตน ความอัศจรรย์จะไม่เกิดขึ้นได้อย่างไร เมื่อถึงกาลเวลาและเหตุผลที่ควรเกิด ต้องเกิดให้ได้ชมไม่สงสัย เพราะความเพียรกล้า สติปัญญาทันกับเหตุการณ์ที่กิเลสแสดงขึ้นมา

ธรรมประเภทต่าง ๆ ต้องปรากฏเมื่อเหตุผลเพียงพอกันแล้ว ไม่ว่าจะครั้งพุทธกาล ไม่ว่าจะครั้งนี้ไม่ว่าครั้งไหน ธรรมก็คือธรรมอันเดียวกัน จากพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวกัน ตรัสไว้แล้วด้วยความชอบธรรมอย่างเดียวกัน กิเลสที่เป็นตัวต้านทานธรรมทั้งหลาย ก็มีประเภทเดียวกัน

เมื่อนำธรรมเข้ามาแก้หรือถอดถอน ให้พอแก่เหตุแก่ผลกันแล้ว ทำไมกิเลสจะไม่ตาย จะไม่สลายเพราะถูกทำลาย ต้องฉิบหายไปอย่างแน่นอนไม่สงสัย ไม่เช่นนั้นความแม่นยำแห่ง “สวากขาตธรรม” ที่ตรัสไว้ชอบแล้วก็ไม่มีความหมาย และไม่เรียกว่า “นียยานิกธรรม” เครื่องนำผู้ปฏิบัติให้ถึงความพ้นทุกข์ไปได้โดยลำดับ จนพ้นทุกข์ไปโดยสิ้นเชิงได้

จะมีความสงสัยอะไรอีกในพระธรรมของพระพุทธเจ้า เพราะธรรมเป็นธรรมแท้ที่ปราศจากความสงสัย! พวกเราจะสงสัยอรรถสงสัยธรรม สงสัยมรรคผลนิพพาน ให้ล่าช้าฆ่าตัวเองไปทำไมกัน! นั่นมันเป็นเรื่องของกิเลสขี้แหย่หลอกหลวงต่างหาก เพื่อไม่ให้เราปฏิบัติตามนี้ เช่น “อย่าทำตัวอย่างนั้น อย่าทำภาวนาอย่างนี้ มรรค ผล นิพพานหมดแล้ว สิ้นแล้ว ทำไปเท่าไรก็ไม่เกิดผล เสียเวลาและกำลังวังชาไปเปล่า ๆ “นั่น ! ฟังซิเสน่ห์เล่ห์กลของกิเลสนะแหลมคมขนาดไหน ตามทันไหม?

เราต้องคิดย้อนกลับว่า “เวลาผลิตกิเลส สร้างกิเลส” มันทำไมเกิดผล สร้างความโลภก็เกิดความโลภขึ้นมา สร้างความโกรธก็เกิดความโกรธขึ้นมา สร้างความหลงก็เกิดความหลงขึ้นมา ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเจริญเติบโตขึ้นมาเรื่อย ๆ ด้วยการสร้างการผลิต ไม่เห็นเลือกกาลเลือกสมัยแล้ว จนเต็มหัวใจสัตว์โลกแทบหาที่เก็บไม่ได้อยู่แล้ว

บทเวลาจะสร้างอรรถสร้างธรรม สิ่งสมอรรถสิ่งสมธรรม ทำไมจะไม่เกิดผล
ทำไมหากาลหาเวลา ทั้งที่ธรรมก็มีอยู่ในคนเดียวกัน ?

พึงทราบว่ อะไรก็ตามไม่ว่าบุญหรือบาป ก็เลสอาสวะ มรรค ผล นิพพานเป็น
ธรรมชาติที่มีอยู่ตั้งเดิมแล้วตามหลัก “สวากขาตธรรม” สร้างอะไรต้องได้สิ่งนั้น ถ้าไม่
สร้างไม่ทำก็ไม่ได้ ไม่มี เพราะขึ้นอยู่กับเราผู้สร้างผู้ทำ อย่าเปิดทางให้กิเลสจอมมามา
มาหลอกลวงได้ สิ่งเหล่านี้ไม่ขึ้นอยู่กับ วัน เดือน ปี แต่ขึ้นอยู่กับการสร้างการทำอย่าง
เดียว

เราผู้รับผิดชอบเราเองต้องระวังรักษาตัวเอง อย่าปล่อยให้กิเลสและสถานที่เวลา
มารับรอง ความรับผิดชอบเรามีเต็มตัว และรับผิดชอบกันอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่ถึงปี
นั้น ๆ จึงจะรับผิดชอบตัว ใคร ๆ ก็ต้องรับผิดชอบตัวมาตั้งแต่วันรู้เพียงสภาวะจน
ตลอดวันตาย ไม่เคยลดละปล่อยวาง ฉะนั้นการจะทำดีหรือทำชั่ว ต้องใช้ความพิจารณา
ให้รอบคอบทุกกรณี ไม่หลวมตัวทำไปอย่างง่าย ๆ ในฐานะที่เราเป็นผู้รับผิดชอบเรา
เช่น เวลาหิวก็รับประทาน หิวน้ำก็ดื่ม หิวข้าวก็รับประทานข้าว หิวนอนก็นอน เจ็บไข้ได้
ป่วยก็ต้องหาหยุดหายมารักษา เราต้องรับผิดชอบเราอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้เอง

การประพฤติปฏิบัติธรรม เราจะหาเวลาให้กิเลสกดถ่วงลงใจทำไม ตลอด
มรรคผลนิพพาน เป็นหน้าที่ของเราจะถือเป็นความหนักแน่น พยายามบำเพ็ญให้เกิด
ให้มีขึ้นกับตัว และรู้เห็นประจักษ์ใจ เป็นที่อบอุ่น สมกับความรับผิดชอบตน เพราะจิต
หวังความสุขอยู่ตลอดเวลาไม่เคยจิตจางเลย

ความหวังนี้มีประจำอยู่ภายในใจ ไม่มีใครจะไม่หวังนอกจากคนตายเท่านั้น คน
มี คนจน คนโง่ คนฉลาด ใครอยู่ในฐานะใด ย่อมหวังความสุขความเจริญให้สมใจ
หมายด้วยกันทั้งสิ้น ฉะนั้นความสุขความเจริญ จึงไม่เป็นแต่เพียงความหวังแบบลม ๆ
แล้ง ๆ ว่า “นั่นเป็นไปได้” แต่เป็นสิ่งที่ไม่เคยล้าสมัยสำหรับโลกทั่วไป เป็นแต่เป็นไปได้บ้าง
ไม่ได้บ้าง เพราะความเหมาะสมแห่งธรรมทั้งมวลมีแห่งเดียวคือใจ แต่เพียง
ความหวังแบบลม ๆ แล้ง ๆ ว่า “นั่นเป็นไปได้” แต่เป็นสิ่งที่ไม่เคยล้าสมัยสำหรับโลก
ทั่วไป เป็นแต่เป็นไปได้บ้างไม่ได้บ้าง ตามกำลังสติปัญญาหรือบุญวาสนาสร้างมาต่าง ๆ
กัน ดีบ้างชั่วบ้าง บางคนเกียจคร้านแทบร่างกายผุพัง ยังอยากเป็นเศรษฐีกับเขา บาง
คนสร้างแต่บาปหอบแต่ความชั่วจนท่วมหัว ยังหวังความสุขความเจริญ และอยากไป
สวรรค์นิพพานกับเขา ทั้งที่ตนเองทำลายความหวังด้วยการทำบาปหอบจนรกอยู่ตลอดเวลา

การสร้างความดีงามประเภทต่าง ๆ สำหรับตนอยู่เสมอไม่ประมาทนั้น ชื่อว่า
“สร้างความหวังให้แก่ตนโดยลำดับ ๆ” ความหวังเมื่อบรรจุเข้าในใจของผู้สร้างผู้บำเพ็ญ

ย่อมมีหวังและเป็นผู้สมหวังไปเรื่อย ๆ จนบรรลุความสมหวังอย่างพึงใจ ดังพระพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลาย ท่านเป็นผู้หวังอย่างพึงพอใจ สมกับท่านรับผิดชอบตนจนถึงที่สุดจุดหมายปลายทาง

เราต้องพยายามสร้างความคิดให้พอ สร้างขึ้นที่ใจนี้แหละ ใจนี้แลคือภาชนะอันเหมาะสมกับธรรมทั้งหลาย ธรรมทั้งหลายบรรจุที่ใจแห่งเดียว เพราะความเหมาะสมแห่งธรรมทั้งมวลมีแห่งเดียว คือใจ

แต่ก่อนกิเลสเคยบรรจุที่ใจมากมาย ใจจึงกลายเป็นของสกปรก เป็นภาชนะที่สกปรกด้วยสิ่งสกปรกทั้งหลายคือกิเลส จึงพยายามชะล้างสิ่งที่สกปรกภายในภาชนะคือจิต ให้สะอาดโดยลำดับ ๆ นำเอาธรรมะ ปฏิบัติธรรมะ ฝึกฝนใจด้วยธรรมให้เกิดให้มีขึ้นภายในใจ จนกลายเป็นภาชนะแห่งธรรมขึ้นมาแทนที่ ใจจะมีแต่ความเกษมสำราญทั้งปัจจุบันและอนาคตตลอดกาลไหน ๆ ผู้มีธรรมคือความดีงามภายในใจ ไปไหนก็ไม่จนตรอกจนมุม เพราะความสุขความสบายมีอยู่กับใจนั้นแล ไม่ว่าจะไปเกิดในสถานที่ใด ๆ ไม่สำคัญ สำคัญที่ให้มีธรรมคือความดีอยู่ภายในใจ เมื่อใจมีธรรมแล้ว ใจนี้แลจะเป็นผู้มีความสุข ไปอยู่สถานที่ใดก็ไม่ปราศจากสุข เพราะสุขอยู่ที่ธรรม ธรรมอยู่ที่ใจ ใจเป็นผู้รู้ผู้เห็น เป็นผู้เสวยผลธรรมนั้น ๆ ไม่มีอะไรเป็นผู้เสวย นอกจากใจเพียงดวงเดียว ที่เป็นสารธรรมหรือสารจิต จะเป็นเจ้าของธรรมสมบัติแต่ผู้เดียว

ขออย่าตอนสุดท้ายให้เป็นที่มั่นใจว่า ศาสนธรรมเท่านั้นเป็นอาวุธยอดเยี่ยม ทนการปราบปรามกิเลสที่เป็นเชื้อแห่ง “วิภูจักร” ความเกิดตายให้ขาดสะบั้นลงไป กลายเป็น “วิภูจักร” “วิภูจิต” ขึ้นมาประจักษ์ใจ ดังธรรมท่านว่า “สนฺทิจฺฉริโก” รู้เองเห็นเอง ไม่จำเป็นต้องไปถามใครให้เสียเวลา เอาละสมควรหยุด

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

จงสร้างวาสนาที่ใจ

จงพยายามทำใจให้เป็นหลัก เพื่อเป็นเครื่องยึด ทำอะไรต้องให้มีหลักเกณฑ์ ให้มีเหตุผล ถ้าไม่มีเหตุมีผลก็หาความแน่นอนไม่ได้ การอยู่ด้วยความไม่แน่นอน ไปด้วยความไม่แน่นอน ทำอะไรด้วยความไม่แน่นอน เป็นสิ่งที่เสี่ยงต่อความผิดพลาดทั้งนั้น ผลแห่งความผิดพลาดก็คือความทุกข์ความผิดหวัง ต้องย้อนเข้ามาหาตัวเหตุคือผู้ทำ อยู่เสมอ อย่ามองข้ามไป ใจมีความสำคัญที่จะสร้างความแน่นอนให้แก่ตัวเอง คนที่มีจิตเป็นหลักมีธรรมเป็นหลัก มีธรรมเป็นเครื่องหล่อเลี้ยง ไม่ว่าจะทำหน้าที่การงานอะไร ย่อมเป็นไปด้วยหลักด้วยเกณฑ์ด้วยเหตุด้วยผล เป็นความแน่ใจและแน่นอน

การอบรมจิตใจด้วยศีลด้วยธรรม ก็เพื่อให้ใจมีหลัก ใจนั้นมีอยู่แล้ว รู้อยู่แล้ว แต่ชอบเอนเอียงไปตามสิ่งต่างๆ ไม่มีประมาณ อะไรมาผ่านก็เอนเอียงไปตาม ถูกอะไรพัดผันนิดๆ หน่อยๆ ก็เอนเอียงไปตาม นั่นคือจิตไม่มีหลักเกณฑ์ ตั้งตัวไม่ได้ ถูกพัดถูกเหวี่ยงไปมาอยู่เสมอ ความเอนเอียงไปมาเพราะการถูกสัมผัสต่างๆ นั้น ยังมีผลสะท้อนกลับมาถึงตัวเราให้เดือดร้อนด้วย ฉะนั้นจึงต้องสร้างความแน่นอนให้แก่จิตใจ โดยทางเหตุผลอรรถธรรมเป็นเครื่องดำเนิน

ที่พึงพึงของใจก็คือ “ธรรม” ธรรมมีทั้งเหตุทั้งผล เหตุคือการกระทำที่ชอบด้วยเหตุผล ที่เห็นว่าถูกต้องดีงามตามที่ท่านสอนไว้แล้ว อย่านำความยากความลำบากเข้ามาเป็นอุปสรรคกีดขวางทางเดินที่ถูกต้องดีงามโดยเหตุโดยผลของเรา เพื่อจะผลิตผลอันดีให้เกิดขึ้นแก่ตัวเราเอง

เราอย่าตำหนิตนว่า “อานาจวาสนาน้อย” ซึ่งไม่เข้าท่าเข้าทาง และตัดกำลังใจให้ด้อยลง ทั้งเป็นลักษณะของคนอ่อนแอ ขี้บ่น อยู่ที่ไหนก็บ่น เห็นอะไรก็บ่น เกี่ยวข้องกับใครก็บ่น ทำหน้าที่การงานก็บ่นให้คน บ่นไม่หยุดไม่ถอย บ่นให้ลูกให้หลาน บ่นให้สามีภรรยา ส่วนมากมักเป็นผู้หญิงที่ช่างบ่น เพราะงานจุกจิกส่วนมากมารวมอยู่กับผู้หญิง จึงต้องขออภัยที่พูดเป็นลักษณะตำหนิ และเอาไรต์เอาเปรียบผู้หญิงมากไป ทั้งที่ผู้ชายทั้งหลายยังไม่เป็นทำเนาเบื่อเสียจริงๆ ยิ่งกว่าผู้หญิงหลายเท่าตัว

การบ่นให้ตนเอง โดยไม่เสาะแสวงหาเครื่องส่งเสริมในสิ่งที่บกพร่องให้สมบูรณ์ขึ้นนั้น ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ใครไม่ได้หาบ “อานาจวาสนา” มาออกร้านให้เห็นได้อย่างชัดเจน ดังเขาหาบสิ่งของต่างๆ ไปขายที่ตลาด

“วาสนาบารมี” ก็มีอยู่ภายในใจด้วยกันทั้งนั้น หากไม่มีวาสนาแล้วไหนจะมาสใจกับบรรดากับธรรม เบื้องต้นก็ได้เกิดมาเป็นมนุษย์สมบูรณ์ไม่เสียจริตจิตวิกลวิการต่าง ๆ ยังมีความเชื่อความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นของเลิศประเสริฐ ไม่มีสิ่งใดประเสริฐยิ่งกว่าศาสนธรรม ซึ่งเป็นธรรมร้อนสสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์โดยลำดับ ดังที่เคยกล่าวว่า “นียยานิกธรรม” ผู้ปฏิบัติศาสนธรรม นำธรรมเหล่านี้ไปบำรุงซ่อมแซมจิตใจของตนที่เห็นว่าบกพร่อง ให้สมบูรณ์ขึ้นโดยลำดับ ก็เท่ากับชนทุกข้อออกจากใจเรื่อย ๆ ใจมีความบกพร่องที่ตรงไหน นั่นแลคือความอาภัพของจิตที่ตรงนั้น ความ เป็นอยู่และการกระทำของจิตก็บกพร่องไปด้วย

ควรมองดูจิตนี้ให้มากยิ่งขึ้นกว่าการมองสิ่งอื่นแบบลม ๆ แล้ง ๆ และตำหนิ “อำนาจวาสนาของตน” ว่าน้อย คนอื่นชาติกันหมด แต่ตัวไม่ดี ทั้ง ๆ ที่ตัวก็ทำดีอยู่แต่ตำหนิว่าตัวไม่ดี เราไปทำความเสียหายอะไรถึงว่าไม่ดี การทำดีอยู่ จะไม่เรียกว่าดีจะเรียกอะไร? ความทำดีนั้นแลเป็นเครื่องรับรองผู้นั้นว่าดี ไม่ใช่การกระทำชั่วแล้วกลับเป็นเครื่องรับรองคนว่าดี นี้ไม่มีตามหลักธรรม นอกจากเสกสรรปั้นยอขึ้นมาด้วยอำนาจของกิเลสพาให้ชมเชยอย่างนั้น กิเลสชอบชมเชยในสิ่งที่ไม่ดีว่าเป็นของดี ตำหนิสิ่งที่ดีว่าเป็นของไม่ดี เพราะฉะนั้นกิเลสกับธรรมจึงเป็นข้าศึกกันเสมอ อันใดที่ธรรมชอบกิเลสไม่ชอบ ทั้งที่กิเลสก็อยู่กับใจ ธรรมก็อยู่กับใจของเราเอง

ถ้ากิเลสมีมาก ก็คอยแต่จะตำหนิติเตียนธรรม เหยียบย่ำทำลายธรรมภายในจิตใจ การที่เราจะบำเพ็ญตนให้เป็นไปเพื่อความดีงาม ให้ได้มรรคได้ผลตามความมุ่งมาดปรารถนา จึงมีการคัดค้านตนอยู่เสมอ เฉพาะอย่างยิ่งก็คือการตำหนิติเตียนตนว่า “มีอำนาจวาสนาน้อย” “เกิดมาอาภัพวาสนา ใคร ๆ เขารู้เขาเห็น ใ้เราไม่รู้ไม่เห็นอะไรใคร ๆ เขาเป็นใหญ่เป็นโตภายในใจ แต่เราเป็นเด็กเล็ก ๆ ตามพรรษา ก็เท่ากับณเฑาะน้อยองค์หนึ่งภายในใจ” นี่คือการตำหนิติเตียนตัวเอง และเกิดความเดือดร้อนขึ้นมาด้วย ทำให้น้อยอกน้อยใจตัวเอง!

การน้อยใจนี้ ไม่ใช่จะทำให้เรามีความขยันหมั่นเพียร มีแก้จิตแก้ไขเพื่อบำเพ็ญตนให้มีระดับสูงขึ้นไป แต่เป็นการเหยียบย่ำทำลายตน ทำให้เกิดความท้อแท้อ่อนใจ ซึ่งไม่ใช่ของดีเลย ทั้งนี้เป็นกลอุบายของกิเลสทั้งนั้น พร่ำสอนคนให้ด้อยวาสนาบารมีลงไป เพราะความไม่มีแก้ใจบำเพ็ญเพื่อส่งเสริม

พวกเราจงทราบไว้ว่า นี่คือนิยายของกิเลสหลอกคน มันบกพร่องที่ตรงไหน ให้พยายามแก้ไขตัดแปลงที่ตรงนั้น ซึ่งเป็นความถูกต้องกับหลักธรรมของพระพุทธเจ้าแท้

ไม่ผิด วาสนาบาบามีจะต้องสมบูรณ์ขึ้นมาวันหนึ่งแน่นอนเมื่อได้รับการบำรุงอยู่เสมอ นี่คือทางที่ถูกต้อง ใครไม่ได้ไปที่ไหน ไม่ได้รู้ที่ไหน รู้ที่จิต วาสนาก็รวมอยู่ที่จิต

ร่างกายแตกสลายไปแล้ว อำนาจวาสนาที่สร้างไว้ในจิตนั้น ต้องติดแนบกับจิตไป จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายที่จะผ่านพ้นโลกที่สับสนวุ่นวายนี้ไป เรื่อง “อำนาจวาสนา” ซึ่งเป็นสมมุติและเป็นเครื่องสนับสนุนเราในเวลาที่ยังท่องเที่ยวเวียนอยู่ใน “วัฏสงสาร” ก็ต้องผ่านไปหมด เมื่อถึงขั้นที่พ้นจากโลกสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว จะตำหนิต่างไร มีทางตำหนิตนได้ที่ตรงไหน ต่อไปไม่มีเลย เพราะสมบูรณ์เต็มที่แล้ว

ฉะนั้นให้พยายามเร่งบำเพ็ญตนด้วยความพากเพียร อย่าไปคิดทางอื่นเรื่องอื่น นอกจากเรื่องของตัวเอง ให้เสียเวลาและทำให้จิตท้อถอยอ่อนแอไปด้วย

การสร้างวาสนาให้สมบูรณ์ขึ้นมา ให้มีอำนาจวาสนามาก ก็สร้างที่ตัวเราเอง สร้างทีละเล็กทีละน้อย สร้างไม่หยุดไม่ถอยก็สมบูรณ์ไปเอง เช่นเดียวกับปลวกมันสร้าง “จอมปลวก” ใต้ใหญ่โตขนาดไหน ชุดเป็นเดือน ๆ ก็ไม่ราบ เมื่อจะชุดให้มันราบเหมือนที่ดินทั้งหลาย ฟันมันสองซี่เท่านั้นแหละ มันสามารถสร้างจอมปลวกได้เกือบเท่าภูเขา นี่แหละความพากเพียรของมัน เรามีความสามารถฉลาดในอุบายวิธีต่าง ๆ ยิ่งกว่าปลวก ฟันเราก็หลายซี่ กำลังของเราก็มากยิ่งขึ้นกว่าปลวก ทำไมเราจะสร้างตัวเราให้มีความสูงเด่นขึ้นไม่ได้ ถ้าเรามีความเพียรเหมือนกับปลวกนะ! นอกจากไม่เพียรเท่านั้นจึงจะสู้มันไม่ได้ ต้องสร้างให้สูงได้ด้วยอำนาจแห่งความเพียร จะหนีความเพียรไปไม่พ้น

พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ด้วยความเพียร เราทำไมจะกลายเป็นคนอภัพไปจากความเพียร ทั้ง ๆ ที่กำลังและความฉลาดมีมากกว่าสัตว์ และทำได้มากกว่าสัตว์ ต้องเพียรได้เต็มภูมิมนุษย์เราไม่สงสัย ถ้างัดได้เพียรตามหลักธรรมที่ท่านสอนไว้แล้วไม่มีทางอื่น นอกจากจะทำให้ผู้นั้นมีความเจริญรุ่งเรืองขึ้นภายในใจ จนกลายเป็นจิตที่มีหลักฐานมั่นคงโดยถ่ายเดียว

เราเห็นได้ชัด ๆ ในเวลาที่เราไม่เคยประพฤติปฏิบัติเลย เช่น ภาวนา “พุทโธ อัม โม สังโฆ” จิตไม่เคยรวมไม่เคยสงบให้เห็นปรากฏบ้างเลยแม้แต่น้อย เวลาเราฟังธรรมที่ท่านแสดงทางภาคการปฏิบัติ พูดถึงเรื่องสมาธิก็ได้ยินแต่ชื่อ ยังไม่รู้เรื่องราว ท่านแสดงถึงวิถีจิตที่ดำเนินไปด้วยความจริงว่า “เวลาภาวนาจิตที่มีสมาธิจะมีความสงบอย่างนั้น อากาของจิตเป็นอย่างนั้น ๆ ตามจริตนิสัยต่าง ๆ กัน สุดท้ายจิตได้ลงสู่ความสงบอย่างแนบแน่น มีความสุขความสบายอย่างนั้น ๆ” เราก็ไม่เข้าใจ พูดถึงเรื่องปัญญา การพิจารณาคลี่คลายดูเรื่องธาตุเรื่องขันธ และพิจารณากระจายทั่วโลกธาตุ ซึ่งเป็น

สภาวะธรรมทั่ว ๆ ไป อันควรแก่ปัญญาซึ่งจะพิจารณาให้รู้แจ้งเห็นจริง เราก็มองแต่เข้าใจในคำพูดเฉย ๆ แต่ความหมายอันแท้จริงนั้นเรายังไม่ทราบ หรือบางที่อาจไม่เข้าใจเลยก็ได้

ทีนี้เมื่อเราได้รับการอบรมด้วยจิตตภาวนาอยู่โดยสม่ำเสมอ จิตค่อยมีความสงบเย็นใจบ้าง อันเป็นผลเกิดขึ้นจากการภาวนา พอท่านแสดงธรรมถึงภาคปฏิบัติ จิตของเราเข้ากับกระแสแห่งธรรมจะเข้ากันได้ เริ่มเข้ากันได้เป็นลำดับ ๆ กระแสแห่งธรรมเลยกลายเป็นเหมือน “เพลง” ที่แม่กล่อมลูกให้หลับสนิท จิตใจของเรามีความสงบได้ด้วยกระแสแห่งธรรมที่ท่านแสดง

เมื่อสงบได้ ใจก็เย็นสบาย เห็นผลในขณะที่ฟังธรรม แล้วค่อยเห็นคุณค่าของการฟังธรรมเป็นลำดับ ๆ ไป และเห็นคุณค่าของการปฏิบัติโดยลำดับ จนกระทั่งจิตมีความสงบเย็นจริง ๆ แทบทุกวันทุกครั้งทีฟังเทศน์ภาคปฏิบัตินั้นแล จิตยังมีความดูตึ่มและซาบซึ้งขึ้นเป็นลำดับ เพียงขั้นนี้จิตก็ยอมรับและพอใจในการฟังธรรมทางภาคปฏิบัติ ยิ่งจิตมีความละเอียดมากเพียงไร สมาธิก็ดี ปัญญาที่ดี ย่อมมีความละเอียดไปตามขั้น เช่น สมาธิมีความละเอียดขึ้นโดยลำดับ ผู้พิจารณาทางด้านปัญญาก็มีความละเอียดทางด้านปัญญาไปโดยลำดับเช่นกัน

การฟังธรรมที่ท่านแสดงทางภาคปฏิบัติ เช่น แสดงเรื่องสมาธิ และปัญญาขั้นใดก็ตาม จิตรู้สึกว่าคุณค่าล้นตามไปโดยลำดับ เคลิบเคลิ้มเพลิดเพลินอะไรพูดไม่ถูก ซึ่งจนลืมเวลาเวลา มีแต่ความรู้สึกกับธรรมที่สัมผัสกัน เกิดความเข้าใจทุกขณะ ๆ ที่ท่านแสดงไป ซึ่งเป็นการชักฟอกจิตใจไปในตัวและกล่อมจิตให้สงบเย็นไปด้วย

ถ้าจิตกำลังอยู่ในขั้นจะควรสงบ ธรรมก็กล่อมให้มีความสงบ จิตกำลังก้าวทางด้านปัญญา ก็เหมือนกับธรรมนั้นขัดเกลาชักฟอก บุกเบิกทางเดินให้จิตก้าวไปตามด้วยความสะดวก เวลาฟังเทศน์จึงเหมือนกับเอาน้ำที่สะอาดมาชะล้างสิ่งสกปรกที่อยู่ภายในจิตใจให้ผ่องใสขึ้นโดยลำดับ เห็นผลประจักษ์ในขณะที่ฟัง จิตยังมีความรักความชอบในการฟัง และมีความจดจ่อต่อเนื่องกันไปไม่ขาดวรรคขาดตอน กระทั่งฟังเทศน์จบลง จิตยังอยากได้ยินได้ฟังอยู่โดยสม่ำเสมอทุกวันเสียด้วย นอกจากนั้นยังอยากจะฟังคำอธิบายธรรมในแง่ต่าง ๆ ไปตามโอกาสที่ท่านว่างอีกด้วย

กรุณาจิตตุดูจิตดวงเดี๋ยวนี้แหละ ขนาดที่ฟังไม่รู้เรื่องก็มี นี่เคยเป็นมาแล้ว จึงขอเรียนเรื่องความโง่ของตนให้ท่านทั้งหลายฟัง ขณะที่ไปหาท่านอาจารย์มั่นที่แรก ได้ฟังท่านเทศน์เรื่องสมาธิเรื่องปัญญา ไม่ว่าจะขั้นไหนไม่รู้เรื่องเลย เหมือนกับร้องเพลงให้ควายฟังนั่นแล แต่ตัวอย่างหนึ่งที่ไม่เคยตำหนิตายท่านว่า ท่านเทศน์ไม่รู้เรื่องรู้อะไร แต่ย้อนกลับมาตำหนิเจ้าของว่า “นี่เห็นไหม ท่านอาจารย์มั่นชื่อเสียงท่านโด่งดัง

กิตติศัพท์กิตติคุณท่านลือกระฉ่อนไปทั่วโลกมาเป็นเวลานานตั้งแต่เรายังเป็นเด็ก เรามีความพอใจที่จะได้พบได้เห็นได้ฟังโอวาทของท่าน ที่นี้เราได้มาฟังแล้วไม่เข้าใจ เราย่าเข้าใจว่าเราฉลาดเลย นี่เราโง่แคไหน รู้หรือยังที่นี้!

เราเคยฟังเทศน์ทางด้านปริยัติ ฟังจนกระทั่งเทศน์ของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณ แต่เวลามาฟังเทศน์ท่านอาจารย์มั่น ซึ่งเป็นองค์ประเสริฐทั้งภาคปฏิบัติและจิตใจ แต่ไม่เข้าใจ เราเชื่อแล้วว่าท่านเป็นพระประเสริฐที่ปรากฏชื่อเสียงมานานถึงขนาดนั้น เรายังไม่เข้าใจ นี่เห็นแล้วหรือยัง ความโง่ของเรา! เราหาบ “ความโง่” เต็มตัวมาหาท่าน ความฉลาดชนิดหนึ่งไม่มี จึงไม่สามารถเข้าใจอรรถธรรมของท่านที่แสดงอย่างลึกซึ้ง ดังที่พระทั้งหลายซึ่งอยู่กับท่านมานานแล้วเล่าให้ฟังว่า “แหม! วันนี้ท่านแสดงธรรมลึกซึ้งมาก ฟังแล้วซาบซึ้งบอกไม่ถูก!” ดังนี้ แต่เรามันลึกซึ้งที่โง่ มันไม่ซึ่งจึงไม่เข้าใจ นี่เราโง่ไหม? ทราบหรือยังว่าตัวโง่ อันเป็นคำตำหนิเจ้าของ คืออย่างหนึ่งที่ไม่ไปตำหนิท่านแล้วกอบโกยเอาบาปกรรมเข้ามาทับเข้าไปอีก ทั้ง ๆ ที่ก็หนักอยู่แล้ว

ครั้นฟังท่านไปนาน ๆ เราก็กปฏิบัติไปทุกวันทุกเวลา ฟังเทศน์ท่านค่อยเข้าใจ จิตค่อยได้รับความสงบเย็นเข้าไป ๆ เป็นลำดับ ที่นี้รู้สึกจะเริ่มค่อยซึ่ง เพราะฟังธรรมเทศนาของท่านก็เข้าใจ พูดถึงเรื่องสมาธิแล้ว “แจ่ว” ภายในจิตใจ จากนั้นก็เริ่มเข้าใจ โดยลำดับ ๆ ซาบซึ้งโดยลำดับ ๆ เลยกลายเป็น “คนหูสูง” ไป! สูงยังงัย? คือนอกจากท่านแล้วไม่ยากฟังเทศน์ของใครเลย เพราะเทศน์ไม่ถูกจุดที่ต้องการ เทศน์ไม่ถูกจุดของกิเลสที่ชุ่มชอนตัวอยู่ นั้น! เทศน์ไม่ถูกจุดของสติปัญญาซึ่งเป็นธรรมแก้กิเลส เทศน์ไม่ถูกจุดแห่งมรรคผลนิพพาน นั้น! เพราะความซึ่งความเชื่อ เหตุที่จะเชื่อจะซึ่งก็เพราะเห็นเหตุเห็นผลปรากฏภายในใจของตนในขณะที่ฟังโดยลำดับ ๆ นั้นแล

นี่แหละจิตดวงเดียวนี้ เวลาหนึ่งเป็นอย่างหนึ่ง มาเวลาหนึ่งเป็นอีกอย่างหนึ่ง ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น? ก็เพราะเบื้องต้นสิ่งที่เกี่ยวข้องหุ้มห่อจิตมันมีแต่สิ่งดำ ๆ ทั้งนั้น สกปรกทั้งนั้น ธรรมที่สะอาดเข้าไปไม่ถึง เพราะความสกปรกของจิตมีมาก เหน้าลงขนาดครุหนึ่ง ยังไม่ปรากฏว่าความสกปรกนั้นจะหลุดลอยออกบ้างเลย ต้องเทลง ๆ ซะล้างขัดถูกันอย่างเต็มที่ เต็มกำลังความสามารถไม่หยุดไม่ถอย จึงค่อยสะอาดขึ้นมา ๆ

นี่แหละธรรมที่ท่านแสดง เหมือนกับเหน้าล้างสิ่งสกปรกภายในจิตใจเรา ซึ่งมันไม่ยอมเข้าใจอรรถธรรมอะไรง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นธรรมอันประเสริฐ แต่จิตมันไม่ประเสริฐ จิตมันยังสกปรก จิตมันยังเป็นของไม่มีคุณค่า ธรรมแม้จะมีคุณค่า ใจก็ไม่ยอมรับ เพราะสิ่งที่ต่ำกับสิ่งที่สูงมันเข้ากันไม่ได้ ขณะที่มันโง่มันจะเอาความฉลาดมาจากไหน ขณะที่มันเศร้าหมองมันดำ มันจะเอาความแจ่มขาวมาจากไหน ต้องอาศัยการ

ชะล้างเรื่อย ๆ มันก็ค่อยสะอาดขึ้นมา ๆ ใจปรากฏเป็นของมีคุณค่าขึ้นมา อะไร ๆ เมื่อจิตเริ่มมีคุณค่าเสียอย่างเดียวนั้น สิ่งที่มาเกี่ยวข้องก็ค่อยมีคุณค่าขึ้นมาโดยลำดับ แม้ที่สุดได้ยินเขาร้องไห้ เขาด่ากัน ทะเลาะกันเถียงกัน ก็ยังนำเข้ามาเป็นอรรถเป็นธรรมได้ เป็นสิ่งที่มีคุณค่าขึ้นได้จากสิ่งที่ไม่พึงปรารถนานั้น ๆ

นี่แหละความเปลี่ยนแปลงของจิต เปลี่ยนแปลงไปอย่างนี้ จากการประพฤติปฏิบัติ จากการอบรมตนอยู่โดยสม่ำเสมอ นี่คือการสร้าง “วาสนา” สร้างอย่างนี้

การตำหนิตัวเองไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไรเลย นอกจากจะทำให้เกิดความอับเฉาน้อยเนื้อต่ำใจ ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น เราตั้งใจจะมาสลัดตัดกิเลสออกจากจิตใจ แต่กลับมาเอากิเลสเข้าสู่จิตใจ ด้วยอาการต่าง ๆ อย่างที่กล่าวมานี้ จึงไม่สมเหตุสมผลที่เราต้องการ ที่เรามุ่งประพฤติปฏิบัติเพื่อส่งเสริมตนนั้นเลย

วาสนามีอยู่กับใจ สร้างตรงนี้แหละ ตรงที่พูดถึงนี้แหละ พยายามสร้างพยายามขัดเกลาลงไป กิเลสมีหลายชนิด ที่ดีก็มี โดยมากมันดีทั้งนั้นแหละกิเลสนะ ถ้ามีกำลังมากก็ดีมาก มีกำลังน้อยก็ดีน้อย แล้วแต่กิเลสมีมากน้อย ของไม่ดีมีมากเท่าไรมันยิ่งแสดงความไม่ดีให้เห็นมาก นั่นแหละเราต้องสู้ตรงที่มันไม่ดี เพื่อเอาของดีขึ้นมาครองภายในใจ

เรื่องความขยันหมั่นเพียร ความอดความทน การเจริญเมตตาภาวนาทุกด้าน ก็เพื่อแก้สิ่งที่มันดีด้านภายในจิตใจเรานั้นแล มันค่อยทำลายเราด้วยวิธีต่าง ๆ ทั้ง ๆ ที่เราเข้าใจว่าเรามาบำเพ็ญความดี แต่มันก็ติดมาด้วยเหมือนกัน เพราะฉะนั้นมีโอกาสเมื่อไรมันต้องทำลายเราจนได้ จึงไม่น่าไว้ใจและไม่ควรนอนใจ

เพราะกิเลสมันแทรกอยู่ในใจนั้น เรามาอยู่ป่ามันก็มาด้วย เพราะมันอยู่ที่จิต เราอยู่ที่ไหนมันก็อยู่ด้วย เราว่าเราไปเรียนธรรมไปบำเพ็ญธรรม กิเลสมันไม่เป็นผู้บำเพ็ญธรรม แต่มันติดแนบไปด้วยกับผู้บำเพ็ญธรรม และไปเป็นข้าศึกต่อผู้บำเพ็ญธรรม แต่ผู้นั้นก็ไม่ทราบ ว่า กิเลสมันมาทำลายตัวตั้งแต่เมื่อไร เราเลยถือความคิดที่ทำลายตนเองนั้นว่าเป็นของเราเอง เลยติดปัญหาตัวเองในข้อนี้ โดยไม่เข้าใจว่าเป็นปัญหาติดกิเลสตัวเอง ตนเองถูกทำลายก็ยังไม่เข้าใจว่าถูกทำลาย นั้น! เรื่องกิเลสมันสลับซับซ้อนหลายพันพันคมอย่างนี้แล

การปฏิบัติธรรมต้องใช้สติปัญญา ที่จะทราบความดีความชั่ว ความผิดความถูก อันใดเป็นกิเลส อันใดเป็นธรรม ซึ่งมีอยู่ภายในจิตของเราเอง ความมีวาสนานะมีทุกคน อยู่ที่ใจนี้ ใครจะไปแข่งกันไม่ได้ ท่านห้ามไม่ให้แข่งอำนาจวาสนากัน แม้แต่สัตว์เดรัจฉาน ท่านก็ไม่ให้ไปดูถูกเหยียดหยามเขาว่าเขาเป็นสัตว์ เพราะการท่องเที่ยวใน “วัฏสงสาร” เปรียบเหมือนกับเราเดินทาง ย่อมมีสูง ๆ ต่ำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ขรุขระบ้าง

สะดวกบ้าง เป็นธรรมดาอย่างนั้นตลอดไป ในขณะที่เขาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ก็คืออยู่ในสถานที่ลุ่ม ๆ ดอน ๆ หรือขรุขระลำบากลำบาก แต่ผู้เดินทางก็คือจิต

พระมหากษัตริย์ที่เรายกย่องว่าท่านเป็นผู้ปกครองบ้านเมือง หรือเป็นพ่อบ้านพ่อเมือง เวลารถที่ท่านเสด็จไปตามถนนหนทางลงไปต่ำ พระมหากษัตริย์ก็ต้องลงไปลุ่ม ๆ ดอน ๆ ก็ต้องไปตามสายทางที่พาให้ไป ขึ้นที่สูงก็ขึ้น ลงที่ต่ำก็ลง แต่พระมหากษัตริย์องค์นั้นแหละลงต่ำ ก็พระมหากษัตริย์ขึ้นสูง ก็พระมหากษัตริย์องค์เก่านั้นแหละ

นี่จิตเวลามันขรุขระ ก็คือจิตดวงนั้นแหละ มีवासนาอยู่ภายในตัว แต่ถึงคราวลำบากก็ต้องมีบ้างเป็นธรรมดา เพราะโลกนี้มันมีทั้งดีทั้งชั่วสลับปนกันอยู่ เมื่อโลกนี้มีทั้งดีทั้งชั่วปะปนกันอยู่ จิตใจของเรามีทั้งดีทั้งชั่ว จะไม่ให้มันแสดงตัวได้อย่างไร มันต้องแสดง

ถ้าเราเป็นนักประพฤติปฏิบัติเพื่อรู้เพื่อเข้าใจในสิ่งที่มีอยู่กับตัวนั้น ว่าสิ่งไหนควรแก้ สิ่งไหนควรถอดถอน สิ่งไหนควรบำเพ็ญ เราก็ควรจะยินดีตามความจริงที่แสดงขึ้นมาให้เราได้แก้ไข ให้เราได้ส่งเสริม นี่ชื่อว่า “นักธรรมะ” ถ้าเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่าง จนกระทั่งหาที่เผชิญไม่ได้ หมดภัยหมดเวรทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วก็ไม่ทราบว่าจะต่อสู้กับอะไรอีก

เวลาที่ยังมีข้าศึกอยู่ก็ต้องสู้ สิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายนั้นแลคือข้าศึกต่อตัวเรา เวลานี้เรามารบกับกิเลส กิเลสมีอยู่ในตัวเรา เราอย่าหลงมาของกิเลสที่หลอกเรา จะได้ชื่อว่า “เป็นผู้แสวงหาความฉลาดเพื่อแก้กิเลส อย่าให้กิเลสมาหาอุบายมัดตัวเรา ถูกมัดดีหรือ เราเห็นไหมคนอยู่ในห้องขังดีหรือ ถูกข้อหาขังดีมีทางแก้ ถูกเข้าห้องขังนั้นซิหมดท่า!

กิเลสกับเรามันต่อสู้กันเหมือนผู้ต้องหาเวลานี้ ใจนะเหมือนผู้ต้องหา กิเลสก็มีธรรมก็มี ทางหนึ่งทางช่วย ทางหนึ่งทางร้าย ทางไหนที่มีกำลังมากกว่าทางนั้นก็ชนะ แต่เวลานี้เราจะเอาทางไหนเป็นทางชนะ ทางไหนเป็นทางแพ้ กิเลสกับธรรมอยู่ในใจดวงเดียวกัน เราจะพยายามต่อสู้เพื่อชิงชัย ได้หลักเกณฑ์ขึ้นมาจากการประพฤติปฏิบัติของเรา ใจก็มีหลัก เริ่มเชื่อถือได้ มีหลักด้วยธรรม ถ้าใจมีหลักด้วยธรรมใจก็เย็น อยู่ที่ไหนก็เย็นสบาย นี่คือการสร้างบารมีสร้างอย่างนี้

สติปัญญามีเท่าไร เอ้า ชุดคันขึ้นมาแก้กิเลสจนกิเลสยอม ขึ้นชื่อว่าสติปัญญาแล้วกิเลสต้องยอม อย่างอื่นมันไม่ยอม จงชุดคันขึ้นมาพิจารณา ใจเรามันมีเรื่องอยู่ตลอดเวลาถ้าจะพิจารณาดูเรื่อง ไม่ใช่เรื่องอะไรดอก เรื่องกิเลสแทบทั้งนั้นเต็มหัวใจ

ถ้าเราสร้างสติปัญญาขึ้นมา จะได้มองเห็นเรื่องของกิเลสที่แสดงตัวเป็นข้าศึกต่อเรา อยู่มกน้อยเพียงไร ตลอดกาลมา เราจะได้พยายามแก้ไข พยายามต่อสู้จนได้

ชัยชนะเป็นลำดับ ๆ จนรู้แนวทางของกิเลสที่มันออกในแง่ใดบ้าง พอจะทราบ พอจะดักต่อสู้อย่างไรได้ พอจะมีวันแพ้บ้างชนะบ้าง ตลอดถึงชนะไปเรื่อย ๆ และชนะไปเลยได้ด้วยอำนาจของสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร

อย่าลืมนะว่าอย่าให้ขาดทุนที่เกิดมาเป็นมนุษย์ได้อัตภาพร่างกายนี้ ก่อนที่เขาจะแตกดับไป อย่าให้แตกสลายทิ้งไปเปล่า อย่างต้นไม้ที่ล้มทิ้งเกลื่อนอยู่เฉย ๆ ไม่ได้ทำประโยชน์อะไรเลย ก็เสียทรัพยากรของชาติไปเปล่า ๆ นี่ก็เป็นทรัพยากรอันหนึ่งภายในใจเรา ได้แก่ร่างกาย พยายามนำสิ่งนี้มาบำเพ็ญประโยชน์ มีเท่านี้ที่เราจะได้ประโยชน์จากร่างกายอันนี้ ทำเสียตั้งแต่บัดนี้ เวลาถูกมัดแล้วไม่มีทางทำได้ เหมือนกับนักโทษ ถ้าเขาได้ตัดสินแล้วเท่านั้นแหละ ใครจะไปคัดค้านหรือจุดลากตัวออกมาก็ไม่ได้ ต้องเป็นนักโทษนอนจมปลักอยู่ในตารางนั่นเอง จนกว่าจะพ้นโทษจึงจะได้รับการปลดปล่อยออกมาเป็นอิสระ

เวลานี้จิตของเราก็เหมือนกัน กำลังเป็นผู้ต้องหา เอ้า ต่อสู้ ทาหนายขึ้นมาพร้อมกัน ด้วยสติปัญญาอุบายวิธีการต่าง ๆ มีความเพียรสนับสนุน สู้กันจนถึงที่สุด เพราะศาลนี้เป็นศาลสำคัญมาก ศาลต้นก็อยู่ที่นี้ ศาลอุทธรณ์ก็อยู่ที่นี้ ศาลฎีกาก็อยู่ที่นี้

ศาลต้นคืออะไร คือสู้กิเลสอย่างหยาบ ๆ สู้ที่นี้ไม่ได้ เอ้า ขึ้นอีกศาลหนึ่ง สติปัญญามีหาอุบายใช้ใหม่เอาจนชนะ ขึ้นถึงศาลสูงสุด ตัดสินกันเด็ดขาดโดยประการทั้งปวง กิเลสอย่างหยาบแก้ด้วยปัญญาอย่างหยาบ กิเลสอย่างกลางแก้ด้วยปัญญาอย่างกลาง กิเลสอย่างละเอียดและละเอียดสุด แก้ด้วยปัญญาอันสูงสุด ได้แก่สติปัญญาอันเก่งกล้าสามารถที่ท่านเรียกว่า “มหาสติ มหาปัญญา”

เมื่อถึงศาลฎีกาแล้ว ตัดสินกันขาดสะบั้นไปเลยไม่มีอะไรเหลือ ไม่ต้องไปศาลไหนอีก อยู่อย่างสบาย นี่โรงศาลใหญ่เราเห็นไหม?

อัตภาพร่างกายของเรา ชาติ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นเครื่องค้ำประกันเราให้เป็นมนุษย์ขึ้นมา ชั้น ๕ เป็นเครื่องค้ำประกันเราให้เป็นมนุษย์ เป็นศาลสถิตยุติธรรมอยู่ที่ตรงนี้ ว่ากันโดยอรรถโดยธรรม ว่ากันโดยเหตุโดยผล พิจารณากันโดยเหตุโดยผล ไม่ต้องย่อท้อต่อกิเลสตัวใด ไม่ต้องตำหนิติเตียนตนว่า เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ อันเป็นการเข้ากับฝ่ายกิเลสให้มันได้ใจ แล้วเอาชนะเราไปโดยที่เราไม่รู้สึกรู้สิดตัว ผลที่เราทำได้ก็คือความเสียอกเสียใจ ความทุกข์ ความลำบาก ทรมานใจ นั่นคือเราแพ้!

จงขุดค้นขึ้นมาพิจารณา คดีมันมีมูลอยู่แล้ว กิเลสมันมีเหตุมีผลของมันมันจึงเกิดขึ้น นี้เรียกว่า “คดีมีมูล” ปัญญา ก็มีเหตุมีผลที่ควรแก้กิเลสได้อยู่แล้ว ให้พิจารณาลงไปที่กิเลสมันหลอกเราว่า ร่างกายนี้เป็นของเราละ “ร่างกายทั้งหมดนี้นะ หนักก็เป็น

เรา เนื้อก็เป็นเรา กระดูกก็เป็นเรา ผม ขน เล็บ อะไรเป็นเราทั้งนั้น เป็นเรามาตั้งกัปตั้ง
กัลป์แล้ว” เรายอมแพ้มันตลอด ไม่ว่าศาลไหน ภพใด แพ้มันมาเรื่อย ๆ

คราวนี้เรารู้ในอัตภาพนี้ เรียกว่าศาลต้น ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา ก็ว่ากันไปตรงนี้
เฮ้ แต่งทนายขึ้นมา สติ ปัญญา ขุดค้นขึ้นมา นั่นแหละคือทนายอันสำคัญ ๆ ผู้จะตัด
สินจริง ๆ คือผู้พิพากษา ได้แก่ “ปัญญาอันเฉียบแหลม” ค้นลงไปให้เห็นชัดจริง ๆ

“ไหน คนจริง ๆ อยู่ที่ไหน? อัตภาพร่างกายนี้หรือเป็นเรา เราจริง ๆ หรือ ถ้าอัต
ภาพร่างกายนี้แตกลงไปแล้ว เราจะไม่หมดความหมายไปหรือ ร่างกายนี้ไม่ใช่เรานั้น
เอง แม้มันจะแตกสลายลงไป เราจึงไม่หมดความหมาย เราจึงยังคือเราอยู่โดยดี เพราะ
เราแท้ไม่ใช่ร่างกาย”

ความหมายว่า “เรา” นั้นไม่ได้อยู่กับร่างกาย เรานั้นอยู่กับผู้รู้ ผู้รู้จะไปหลง
อย่าไปกอบโกยเอาทุกข์ขึ้นมา ทุกข์อยู่ภายในจิต เพราะการยึดถือก็มากพอแล้ว ยังจะ
ไปหลงแบกหามอะไรไปอีก มันก็ยิ่งเป็นทุกข์เพิ่มขึ้นอีก อะไร ๆ ก็เป็นเรา เป็นของเรา
ไปเสียหมด กอบโกยเข้ามาเป็นกองทุกข์ นี่แหละคือแพ็กิเลส ตลอดวัน ตลอดภพ
ตลอดชาติ จงค้นคว้าลงไปให้เห็นตามความจริงของมัน

ดูหนัง เนื้อ เอ็น กระดูก ทุกสิ่งทุกส่วน อันไหนเป็นเราจริง ๆ ? ค้นลงไปด้วย
ปัญญาให้เห็นชัด ดูลักษณะของมันสี่สังขาร ดูให้ชัดเจนว่ามันเป็นเราจริงหรือ
ความรู้อันนี้กับธรรมชาติที่เป็นรูปเป็นร่าง เป็นลักษณะสีนั้นสีนี้ มันเข้ากันได้หรือ?
ถ้าหากเป็น “เรา” จริง ๆ ความรู้กับสิ่งเหล่านั้นต้องเป็นสภาพอันเดียวกัน แต่
สภาพมันก็ไม่เหมือนกัน ความรู้รู้ อยู่ มีเท่านั้น มันไม่มีสี่สังขาร แต่ร่างกายนั้นมี
ทุกสิ่งทุกอย่าง มีทั้งกลิ่นทั้งอะไรเต็มไปหมด เมื่อร่างกายมันแตก เฮ้ ถ้าหากเราถือว่า
ร่างกายนี้เป็นเรา เมื่อร่างกายแตกเราก็หมดความหมาย จิบหายวายปวงไปด้วยไม่มี
อะไรเหลือ เราจะเอาอะไรไปต่อภพต่อชาติมีอำนาจวาสนาต่อไปข้างหน้าละ เพราะร่าง
กายมันจบไปแล้ว

ที่ว่าเรานั้นนะ จงพิจารณาแยกให้เห็นชัดเจน ถ้าเราไม่ถือ “ร่างกาย” ว่าเป็น
“เรา” เฮ้ ร่างกายจะแตกก็แตกไป ตัวเรายังมีอยู่ นี่แหละคือตัววาสนา เวทนา ความสุข
ความทุกข์ เกิดขึ้น ดับไป เฮ้ ดับไป นั่นไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา เห็นชัดเจน นี่แหละคือ
“ไตรลักษณ์”

ที่จะก้าวเข้าสู่ “ชัยสมรภูมิ” ก็คือพิจารณาให้เห็นตามความจริงที่พระพุทธเจ้า
ทรงสั่งสอนไว้แล้วนี้โดยถูกต้อง “รูป อนิจจัง รูป อนตตา” แน่ะ! ฟังซิ ประกาศกังวาน
อยู่ทั่วโลกธาตุ เฉพาะอย่างยิ่งทั่วสกลกายของเรา ทั่วชั้น ๕ ไม่ว่าชั้นใดที่จะปฏิเสธ

“อนิจจัง ทุกขัง อนตตา” นี้ไม่มีเลย เต็มไปด้วย “ไตรลักษณ์” ประกาศอยู่ เหมือนกับว่า “อย่าเอื่อมมานะมีอนะ ตีข้อมีอนะ!” ไม่อายหรือไปยึดเขาว่าเป็นเราเป็นของเรานะ เขาไม่ใช่เรา เราไม่ใช่เขา ต่างอันต่างจริง นี่ท่านผู้รู้สอนไว้ ท่านผู้รู้เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ละได้แล้ว เห็นความสุขอันสมบูรณ์แล้ว ด้วยการละการถอนด้วยสติปัญญาประเภทนี้

จงพิจารณาตามนี้ อย่าฝืนหลักธรรมของพระพุทธเจ้า อย่าไปยอมตัวเป็นลูกน้องของกิเลสว่า “นั่นเป็นเรา นี่เป็นของเรา” นั่นคือเรื่องของกิเลสที่พาเราให้จมอยู่ตลอดมา ไม่เช็ดไม่ไหลบ้างหรือ ? “อนิจจัง ทุกขัง อนตตา” ท่านว่าที่ไหน ถ้าไม่ว่าที่ชั้น ๕ “รูป อนิจจัง รูป อนตตา เวทนา อนิจจา เวทนา อนตตา สัญญา อนิจจา สัญญา อนตตา สงขาราน อนิจจา สงขาราน อนตตา วิญญาณ อนิจจัง วิญญาณ อนตตา” นั่น! ฟังซิ คำว่า “สพฺเพ ธมฺมา อนตตา” เมื่อถึงขั้นเต็มที่จะปล่อยวางโดยประการทั้งปวงแล้ว ขึ้นชื่อว่า “สมมุติ” ทั้งปวง ไม่ว่าดีไม่ว่าชั่ว เป็น อนตตา ทั้งสิ้น นั่น! ท่านว่า “สพฺเพ ธมฺมา อนตตา ธรรมทั้งปวงขึ้นชื่อว่าสมมุติ ไม่ว่าภายนอกภายในเป็น อนตตา ทั้งสิ้น ไม่ควรไปยึดว่าเป็นเราเป็นของเรา”

สุดท้ายท่านว่า “ธรรมทั้งปวงไม่ควรถือมั่น สพฺเพ ธมฺมา นาลํ อภินิเวสยา” ธรรมทั้งปวงไม่ควรยึดมั่น นี่ถึงขั้นที่ควรปล่อยวางแล้ว ปล่อยวางโดยประการทั้งปวง ไม่ให้มีอะไรเหลืออยู่เลย จิตจะได้พ้นจากความกดถ่วงทั้งหลาย เป็น “อิสระจิต” อิสระเสรี นั่นแลคือกองมหาสมบัติ นั่นแลคือหลักใจที่เลิศประเสริฐสุดในโลก

การสร้างจิตใจ สร้างหลักใจ สร้างด้วยอรรถด้วยธรรม สร้างด้วยความรู้ความฉลาด สร้างด้วยความพากเพียร สร้างด้วยความอุตสาหะพยายาม สร้างด้วยความเป็น “นักต่อสู้” !

เราไม่ต้องกลัวตาย ป่าช้ามีอยู่ทุกคนจะกลัวตายไปทำไม กลัวก็ไม่พ้น ความตายเป็นคติธรรมดา เราต้องรู้ ผู้รู้ความตายมีอยู่ ไม่ใช่จะฉิบหายจะตายไปด้วยความตายนั้นเมื่อไร ความรู้เป็นความรู้ ไม่ตาย เราอย่าไปกลัวตาย อันใดที่ปรากฏขึ้นมา พิจารณาให้เห็นชัดตามความจริงของความรู้ที่มีอยู่ สติปัญญาที่มีอยู่ไม่ถอยหลัง ผู้นั้นแลผู้จะปลดเปลื้องถึงความอิสระได้ เพราะความไม่ถอยที่จะพิจารณาด้วยปัญญา

นี่เมื่อสร้างให้เต็มที่แล้ว เราจะไปหาหาสนาจากไหนอีก เมื่อเต็มแล้วก็เต็มอย่างนี้เอง! ไม่ได้ตั้งร้านขายกันเหมือนกับสิ่งของทั้งหลาย มีอยู่ภายในใจเป็นมหาสมบัติอยู่ นี้ จ่ายไปเท่าใดก็ไม่หมด

อย่างพระพุทธเจ้า นั่นท่านสั่งสอนโลกสั่งสอนเท่าไร ตั้งสามโลกก็ไม่หมด ธรรมของพระพุทธเจ้าออกมาจากมหาสมบัติ คือธรรมชาติที่บริสุทธิ์ของพระองค์ นั่นแล

วาระนี้เราพยายามสั่งสอนเรา เอาให้เต็มภูมิ ปลดเปลื้องกันให้เต็มภูมิ ชั้นศาลฎีกาตัดสินกันให้ราบลงไป อย่าให้มีอะไรมาค้านได้อีกเลย กิเลสเอาให้เรียบร้อย ถึงชั้นอิสสระแล้ว พอ ! นั่นแหละ “เมืองพอ” ! เราจะไปหาในโลก หาที่ไหนเมืองพอก็ไม่มีได้เท่านี้อยากได้เท่านั้น ได้เท่านั้นอยากได้อีกเท่านั้น อยากได้ตะพึดตะพือเหมือนกับไฟได้เชื้อ เราเคยเห็นว่า ไฟมันพอเชื้อ มีที่ไหน? เอาเชื้อใส่ลงไปซิ ไฟจะแสดงเปลวขึ้นมาท่วมเมฆ ท่านว่า “ไฟ ไม่ได้ดับเพราะการเพิ่มเชื้อ” กิเลสไม่ได้ดับเพราะการกระทำตามความอยาก ได้เท่าไรก็ไม่พอ อยากนั้นอยากนี้ จนกระทั่งวันตายยังไม่พอ นั่นขึ้นชื่อว่า “กิเลส” แล้วไม่มีเมืองพอ

ความเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้วนั้น คือ “เมืองพอ” อยู่ที่ไหนก็พอ ความพอคือความสบายจริง ความบกพร่องความทวิโหยคือการรบกวนตัวเอง อย่างเราหิวข้าวเป็นอย่างไรสบายหรือ หิวหลับหิวนอน สบายหรือ นั่น! เป็นความรบกวนทั้งนั้น ไม่มีอะไรรบกวนนั้นแสนสบาย นี่แหละเมืองพอ

สร้างจิตให้พอตัว ชื่อว่า “เมืองพอ” พออยู่ที่จิต วาสนา พออยู่ที่จิต เต็มสมบูรณ์อยู่ที่จิต ไม่อยู่ที่อื่น ให้สร้างที่ตรงนี้ นี้แลเป็น “วาสนา” แท้ อยู่ที่ใจของเรา

เอาละ การแสดงธรรมก็เห็นว่าพอสมควร

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

จงสร้างใจ ให้ช่วยตัวเอง

การปฏิบัติเพื่อช่วยสังคม อันดับแรกเราต้องช่วยตัวเองอย่างเต็มกำลังความสามารถ เมื่อมีกำลังทางใจแล้ว อันดับต่อไปก็ช่วยโลกช่วยสงสาร ญาติมิตร เพื่อนฝูง เป็นลำดับลำดับ ตามกำลังความสามารถของตน เมื่อเวลาเราปฏิบัติต้องพยามตั้งใจจนเป็นที่แน่ใจได้ มีความเข้มแข็งมีความแน่ใจอย่างเต็มที่ ใจก็ไม่หวังพึ่งอะไรทั้งนั้น เพราะพึ่งตัวเองได้แล้ว นี่คือหลักใหญ่ของการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นหลักใจอันแนบหนามั่นคง ดำรงตนอยู่อย่างอิสระเต็มตัว

เมื่อยังไม่สามารถพึ่งตัวเองได้ ก็ต้องพึ่งครูพึ่งอาจารย์ ให้ท่านอธิบายแนะนำสั่งสอนตลอดถึงวิธีการปฏิบัติต่างๆ ที่จะต้องบำเพ็ญโดยลำดับลำดับตามขั้นตามภูมิ ทั้งนี้ต้องได้รับคำสั่งสอนตักเตือนจากครูอาจารย์ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงที่สุดจุดหมายปลายทางไม่มีทางไปอีกแล้ว เป็นอันว่าสิ้นสงสัย นั้นเรียกว่า “ไม่หวังพึ่งอะไรทั้งสิ้น” คือพึ่งตัวเองได้แล้ว ประจักษ์ใจทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีอะไรบกพร่องภายในใจ ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ตายที่ไหนก็ตายได้ ไม่มีอะไรเป็นปัญหาทั้งการเป็นอยู่และการตายไป

ที่สำคัญมันเป็นปัญหาของความห่วงใยในธาตุในขันธ ในคนนั้นคนนี้ เพราะความเป็นอยู่ภายในจิตใจของเราเองพาให้เป็นอย่างนั้น เมื่อบำเพ็ญตนได้ผลเต็มที่แล้วก็ปล่อยได้หมด การตายก็เป็นของง่าย ไม่หนักใจ ไม่สร้างปัญหาความยุ่งยากให้แก่อัตตาและผู้เกี่ยวข้องใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากเป็นเรื่องของคนอื่นเสียเองจะมาให้ยุ่ง ดังที่เคยเห็นเคยพิจารณาแล้ว การพิจารณาจนเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างแล้วจะไปยากอะไร ไม่มีอะไรยากเลย พระอรหันต์ท่านตายไม่ยาก ทุกทำอิริยาบถตามแต่ท่านถนัดในอิริยาบถใด

ความแก่ก็ทราบว่าจะแก่ลงทุกขณะ การพิจารณาก็วางตาข่ายคือ “ญาณ” ความรู้ “ปัญญา” ความเข้อกเข้ใจซาบซึ้งในทุกสิ่งทุกอย่าง ครอบไว้หมดแล้ว แต่ยังไม่แก่ไม่ตาย

ความเจ็บ ความทุกข์ ความลำบาก ในธาตุขันธไม่มีใครผู้ใดหลีกเลี่ยงได้ เพราะมีอยู่ทุกคน เราเรียนเรื่องนี้ให้รู้ตามความจริงทุกแง่ทุกมุมแล้ว ก็ปล่อยได้ตั้งแต่ยังไม่ตาย เป็นเพียงรับผิดชอบกันไปตามหลักธรรมชาติธรรมดาเท่านั้นเอง เอ้า!

แก่จะแก่ไปถึงไหนก็แก่ไปเถอะ “ตาข่าย” คือ “ปัญญาญาณ” หยั่งทราบไว้โดยตลอดทั่วถึงแล้ว ท่านรับทราบไว้แล้ว รู้ไว้แล้ว ประจักษ์ใจอยู่แล้วไม่สงสัย เจ็บทุกข์ทรมานในร่างกายส่วนต่าง ๆ ก็ทราบแล้วด้วยปัญญา ตายก็ทราบแล้วด้วยปัญญา ก็เมื่อทราบด้วยปัญญาอันเป็นของแน่นอนแล้ว จะโอนเอนโยกคลอนไปที่ไหนอีก ถ้าเป็นเช่นนั้นคำสอนของพระพุทธเจ้า โลกก็ไวใจไม่ได้ละซี

ถ้าผู้ปฏิบัติตามหลักธรรม รู้ตามหลักธรรมแล้ว ยังจะโอนเอนเอียงหน้าเอียงหลัง ล้มซ้ายล้มขวาอยู่แล้ว ธรรมก็เป็นเครื่องยึดของโลกไม่ได้ เท้าที่จิตเราเชื่อตัวเองไม่ได้ ก็เพราะจิตยังไม่เข้าถึงธรรมในขั้นที่เชื่อตัวเองได้นั่นเอง ฉะนั้นการปฏิบัติจิตใจเพื่อให้เข้าสนิทสนมกลมกลืนกับธรรมเป็นขั้น ๆ ไป เพื่อความเชื่อตัวเองได้ตามหลักธรรมที่ท่านสอนไว้นั้น จึงเป็นสิ่งสมควรอย่างยิ่งสำหรับเราทุกคน ผู้จะต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติที่เต็มอยู่ในชั้นธของแต่ละราย

เราเกิดมาทุกคนไม่มีใครต้องการความทุกข์ความลำบากเลย ไม่ว่าทางร่างกายและจิตใจ แต่ต้องการความสุขความสบายความสมหวังทุกสิ่ง สิ่งใดที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรา ขอให้เป็นที่พึงปรารถนาด้วยกันทั้งนั้น แต่ทำไมไม่เป็นไปตามใจหวัง! ก็เพราะแม้แต่ใจเราเองยังไม่เป็นไปตามใจหวังนั่นเอง ไม่ใช่สิ่งเหล่านั้นไม่เป็นไปตามใจหวังโดยถ่ายเดียว คือจิตใจไม่เป็นไปตามความหวัง มีความบกพร่องในตัวเอง จึงต้องการสิ่งนั้น ต้องการสิ่งนี้ เมื่อต้องการแบบไม่เข้าหลักเข้าเกณฑ์ สิ่งที่ไม่พึงหวัง เช่น ความหิวโหยโรยแรงก็เกิดเป็นความทุกข์ขึ้นมาจนได้ ใคร ๆ ก็หลีกเลี่ยงพ้นต้องโดนอยู่โดยดี!

“ยมปิจุฉ น ลภติ ตมปิ ทุกข์” ปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นก็เกิดความทุกข์ คนเรามีความบกพร่องจึงต้องมีความปรารถนา จึงต้องการ เมื่อไม่ได้ดังใจหวังก็เป็นทุกข์ นี่เป็นทุกข์ประเภทหนึ่ง เพราะเหตุไรจึงเป็นเช่นนั้น? เพราะเรื่องของกิเลส ความต้องการสิ่งนั้น ๆ ด้วยความอยาก ด้วยอำนาจของกิเลส เวลาได้มาก็ได้มาด้วยอำนาจของกิเลส รักษาด้วยอำนาจของกิเลส สูญหายไปด้วยอำนาจของกิเลส มันก็เกิดทุกข์กันทั้งนั้น

ถ้าเรียน “ธรรม” รู้ธรรมเป็นหลักใจแล้ว ได้มาก็ตาม ไม่ได้มาก็ตาม หรือเสียไปก็ตามก็ไม่เป็นทุกข์ ผิดกันตรงนี้ จิตที่มีธรรมกับจิตที่ไม่มีธรรมผิดกันอยู่มาก ฉะนั้นธรรมกับโลกแม้อยู่ด้วยกัน จำต้องต่างกันอยู่โดยดี ความสมบูรณ์ของจิตกับความบกพร่องของจิต จึงต่างกันคนละโลก แม้จะชื่อว่า “จิต” ด้วยกันก็ตาม จิตดวงหนึ่งเป็นจิตที่สมบูรณ์ด้วยธรรม แต่จิตดวงหนึ่งเต็มไปด้วยความบกพร่อง ทั้งสองอย่างนี้ความ

เป็นอยู่และการทรงตัวต่างกันอยู่มาก ดวงหนึ่งทรงตัวอยู่ไม่ได้ ต้องเอนเอียงต้องงู้นวายนวายนั้นมาเกาะคว้านี้มายึด อาศัยยุ่งไปหมด แทนที่จะอยู่สะดวกสบายตามที่อาศัย โน้นอาศัยนี้แต่กลับเป็นทุกข์ เพราะจิตนี้เป็นความบกพร่องอยู่แล้ว จะอาศัยอะไรก็บกพร่องในตัวของมันอยู่นั้นแล ไม่เหมือนจิตที่มีธรรมเป็นเครื่องยึด หรือจิตที่มีธรรมสมบูรณ์ในใจแล้ว อยู่ที่ไหนก็ปกติสุข ไม่ลุกลี้ลุกลนชนทุกขีใส่ตัว

ท่านจึงสอนให้ทำใจให้ดี ให้ดีไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นสมบูรณ์แล้ว แม้ อะไรจะบกพร่อง อะไรจะวิกลวิการไปก็ตาม เครื่องใช้ไม้สอยที่เราเคยอาศัยมาตั้งเดิม จะขาดตกบกพร่องไป ก็ไม่มีอะไรเป็นปัญหา เพราะจิตไม่มีปัญหากับสิ่งเหล่านั้น แล้ว สิ่งเหล่านั้นจะมาเป็นอันตรายต่อจิตได้อย่างไร เรื่องเป็นอันตรายก็จิตเป็นผู้สร้างขึ้นมาเอง สร้างขึ้นมาเป็นพิษเป็นภัยต่อตัวเอง นี่แหละหลักธรรมของพระพุทธเจ้าท่านสอนไว้อย่างนี้ ถ้าต้องการความสุขความสมหวัง จงยึดไปปฏิบัติตัวด้วยดี ผลจะเป็นที่พึงพอใจ

เราได้ยินแต่ชื่อว่า “ธรรม ๆ” แต่ธรรมไม่เคยเข้าสัมผัสใจ “สมาธิ” ก็ได้ยินแต่ชื่อ อ่านแต่ชื่อของสมาธิทั้งวันทั้งคืน แต่ไม่เคยเห็นองค์ของสมาธิแท้ปรากฏขึ้นที่ใจ อ่านชื่อ “ปัญญา” เราก็อ่าน ท่านว่าฉลาดอย่างนั้นฉลาดอย่างนี้ เราก็อ่านชื่อของความฉลาด แต่ใจของเรามันโง่อยู่นั้นแล เพราะไม่สนใจปฏิบัติตามที่ท่านบอกไว้ อ่านมรรค อ่านผล อ่าน “สวรรค์” อ่าน “วิมาน” อ่าน “นิพพาน” เราอ่านกันได้ทั้งนั้นแหละ แต่ตัวมรรคตัวผลตัวสวรรค์ตัวนิพพานจริงๆ ไม่ปรากฏ ไม่สัมผัสกับจิตใจเลย ใจก็ฟุบก็หมอบอยู่อย่างเดิม ฉะนั้นจะต้องค้นหาตัวจริงให้เจอ ได้ชื่อแล้วไม่ได้ตัวจริงมันก็เช่นเดียวกับการจำชื่อของโจรของเสือร้ายได้ แต่ไม่เคยจับตัวของโจรของเสือร้ายนั้น ๆ ได้ โจรหรือเสือร้ายก็คน ก็เที่ยวฉกเที่ยวลักเที่ยวปล้นสะดม ให้บ้านเมืองเดือดร้อนวุ่นวายอยู่นั้นแล เราจำชื่อมันได้กระทั่งโคตรเข้มันมาหมดก็ไม่ทำอะไรให้ดีขึ้น มันยังคงฉกฉกลักปล้นสะดมอยู่ตามเดิม นอกจากจะจับได้ตัวมันมาเสียเท่านั้นแหละ บ้านเมืองจะร่มเย็นสงบสุข ไม่ทำลายสมบัติเงินทองและทำลายจิตใจประชาชนให้เสียหายและเข้าใจต่อไป

ที่เราเรียนได้แต่ชื่อของ “มรรค ผล สวรรค์ นิพพาน สมาธิ ปัญญา” ได้แต่ชื่อของกิเลสต่างๆ แต่ไม่เคยสัมผัสกับ “สมาธิ ปัญญา” และไม่เคยสัมผัส “สวรรค์ นิพพาน” ให้เป็นสมบัติของใจ เพราะไม่เคยฆ่ากิเลสตายแม้ตัวเดียว จึงไม่วายที่กิเลสจะมาทำลายตน เราได้แต่ชื่อ “มรรค ผล สวรรค์ นิพพาน” ก็ไม่วายที่เราจะเป็นทุกข์ เพราะใจไม่ได้เป็นอย่างนั้น

เพื่อความถูกต้องดีงาม จึงต้องบำเพ็ญตัวเราให้เป็นไปตามนั้น ท่านว่า “สมาธิภาวนา” เป็นอย่างไร ผลของการภาวนาทำจิตใจให้มีความสงบร่มเย็น และวิธีทำทำอย่างไรจึงจะมีความสงบร่มเย็น เราก็ศึกษาวิธีทำแล้วก็ทำ เช่น กำหนด “พุทโธ” หรือ “ธัมโม,สังโฆ” บทใดก็ตาม หรือกำหนด “อานาปานสติ” แล้วแต่จริตจิตใจเราชอบ นำมากำกับรักษากิจที่เรา ซึ่งเคยเที่ยวเกาะนั้นเกาะนี้ ที่ไม่เป็นสาระมากไปกว่าเป็นยาพิษทำลายตน

ที่นี้ให้เกาะ “ธรรม” คือคำบริกรรมภาวนา ด้วยความมีสติตั้งอยู่กับธรรมบทนั้น ๆ ไม่ยอมให้จิตส่ายแสไปในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเคยนำเรื่องราวมาก่อกังวลตัวเอง หรืออยู่แยกกังวลใจให้ได้รับความทุกข์ความลำบาก ให้จิตอยู่ในจุดเดียว คือคำภาวนานั้น นี้เรียกว่าเราทำตามวิธีเพื่อความสงบเย็นใจ ดังที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้

จิตเมื่อได้รับการบังคับบัญชาด้วยสติในทางที่ถูกต้อง ย่อมเข้าสู่ความสงบเย็น เมื่อความสงบเริ่มปรากฏขึ้นในจิต เราก็ทราบที่ “ความสงบเป็นอย่างนี้” ในขณะเดียวกันเมื่อจิตมีความสงบ ความสุขสบายก็ปรากฏขึ้นมาในใจนั้น นี้เริ่มเห็น “ตัวจริงของความสงบ” บ้างแล้ว เริ่มเห็น “ตัวความสงบของจิต” ด้วย เห็นความสุขที่ปรากฏขึ้นจากความสงบนั้นด้วย จะเรียกว่า “จิตของเราเริ่มเป็นสมาธิ” ก็ได้ ไม่เรียกก็ได้ จิตมีความสงบเยือกเย็นอยู่ภายใน คือจิตที่ได้หลักฐาน หรือได้อาหารที่เหมาะสมกับจิตใจ ย่อมสงบเย็นไม่เดือดร้อน เพราะไม่ใช่อาหารอันเป็นพิษเหมือนอาหารที่เคยคิดเคยปรุงแต่งทั้งหลายนั้น ซึ่งส่วนมากเป็นอาหารพิษ คิดออกมาเท่าไรก็มาเผาผลาญตนเองให้เดือดร้อนวุ่นวายระส่ำระสายอยู่อย่างนั้น

บางทีจนนอนไม่หลับเพราะความคิดมาก แต่ก็ไม่รู้วิธีดับรู้แต่วิธีก่อ อย่างก่อไฟนะ แต่วิธีดับไม่รู้ รู้แต่วิธีคิดวิธีปรุง ยุ่งไปหมด แต่วิธีระงับดับความคิดความปรุงของตนเพื่อความสงบนั้นไม่รู้ ทุกข์มันจึงตามมาอยู่เรื่อย ๆ บ่นเท่าไรก็ไร้ผล ไม่สำเร็จประโยชน์ หากว่า “ความบ่น” นี้มีคุณค่าสำเร็จประโยชน์ได้ ทุกข์ต้องดับไปนานแล้ว เพราะใคร ๆ ก็บ่นกันได้ทั้งนั้น ไม่จำเป็นจะต้องประพฤติปฏิบัติธรรมใด ๆ ทั้งสิ้น บ่นให้ทุกข์พินาศฉิบหายไปหมด คนจะได้มีความสุขกันทั้งโลก เพราะ “บ่นได้ผลและบ่นได้ด้วยกัน”

แต่นี้ไม่สำเร็จประโยชน์เพราะการบ่นเฉย ๆ ต้องทำตามหลักที่ท่านสอน วิธีทำก็ตั้งได้อธิบายมาแล้ว

ขั้นที่จิตจะเป็น “สมาธิ” จิตจะสงบ ท่านสอนอย่างไร

ถ้าจิตมีความสงบแล้วความสุขไม่ต้องถาม ความสุขภายในจิตที่เกิดขึ้นจากความสงบด้วยการภาวนานี้ เป็นความสุขที่แปลกประหลาดยิ่งกว่าความสุขอื่นใดที่เคยผ่านมาแล้วในโลกนี้ เมื่อปรากฏหรือสัมผัสเข้าภายในใจเท่านั้น ก็ปีก็เดือนก็ไม่ลืม ถ้าความสงบนี้ไม่เขยิบขึ้นไป คือจิตไม่สงบขึ้นมากกว่านี้ หรือความสงบนี้เสื่อมไป ไม่ปรากฏขึ้นมาอีก ความจำความอาลัยนี้จะฝังอยู่ในจิตเป็นเวลานาน แม้ไม่ตั้งใจจะจำก็จำได้อย่างตั้งใจ เพราะเป็นความสุขที่แปลกประหลาดกว่าความสุขทั้งหลายที่เคยผ่านมา

การทำสมาธิ สมาธิจะเกิดขึ้นได้ด้วยการภาวนา โดยการบังคับจิตใจให้เข้าสู่จุดเดียวในคำบริกรรม เช่น อานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าออก การกำหนดลมหายใจเข้าออก เราไม่ต้องไปคิดว่า “ลมสั้น หรือ ยาว” หายใจเข้า หายใจออก ไปถึงไหนบ้าง ไม่ต้องไปตามลมเข้าและลมออก ขอให้รู้อยู่กับความสัมผัสของลม ที่ไหนลมสัมผัสมากเวลาผ่านเข้าออก ส่วนมากก็เป็น “ตั้งจุ่มก” จึงกำหนดไว้ที่ตรงนั้น ให้ “รู้” อยู่ตรงนั้น อะไรจะเป็นอย่างไรก็ให้รู้เฉพาะลมที่เข้าออกนี้เท่านั้น ไม่ต้องส่งไปทางไหน ไม่ต้องไปปรุงไปแต่งเรื่องมรรค เรื่องผล

การบำเพ็ญด้วยความถูกต้อง ด้วยความมีสติอยู่ในจุดลมรวมแห่งเดียวนั้น เป็นการสร้าง “มรรค” คือ สร้างหนทางเพื่อความสงบอยู่แล้ว เมื่อสติมีความสืบทอดอยู่ด้วยลม รู้ลมอยู่ตลอดเวลา ลมละเอียดก็ทราบ แต่อย่าไปปรุงไปแต่งว่า ลมจะละเอียดอีกแค่ไหนต่อไป ให้ทราบอยู่เพียงกับลมเท่านั้น ลมละเอียดใจก็ละเอียด ความสุขก็ค่อยปรากฏขึ้นมาเอง นี้เรียกว่า “อุบายที่ถูกต้อง”

ถ้าผู้ที่กำหนด “พุทโธ” หรือธรรมบทใด ก็ให้รู้อยู่กับธรรมบทนั้น จิตจะหยั่งเข้าสู่ความสงบ พอจิตสงบแล้วใจก็เย็นไปเอง เกิดความแปลกประหลาด เกิดความอัศจรรย์ในตัวเอง ใจปรากฏว่ามีคุณค่าขึ้นมาแล้วบัดนี้ แต่ก่อนไม่ได้คิดว่าเรามีคุณค่า ถ้าคิดว่ามีคุณค่าก็เป็นการเสกสรรเอาเฉย ๆ พอความสงบเกิดขึ้นมาภายในจิต ได้เห็นดวงจิตเด่นชัดแล้ว ใจมีความสุขเกิดขึ้นในจุดความรู้ที่เด่นชัดนั้นแล เป็นจุดที่มีคุณค่ามาก “อ้อ เรามีคุณค่า” เรามีราคา และมีความแปลกประหลาดขึ้นภายในใจ ใจยิ่งเกิดเกิดความสนใจในจุดนั้นมากขึ้น แล้วพยายามบำเพ็ญให้มากขึ้นโดยลำดับ จุดนี้จะเด่นขึ้นไปเรื่อย จนกลายเป็นความอัศจรรย์ขึ้นมาภายในใจ แม้ใครไม่เห็นก็ตาม เป็นความกระหึ่มอยู่ในจิตเอิบอิมอยู่ทั้งวันทั้งคืน ใจเย็นสบาย เย็นภายในจิตนี้ผิดกับเย็นทั้งหลาย! ร่างกายก็เบา อารมณ์ก็เบา จิตใจก็เบา ถูกใครว่าอะไร ก็ไม่ค่อยจะโกรธเอาง่าย ๆ เพราะมีอารมณ์มีอาหารเป็นเครื่องตีของใจ ใจไม่ได้หิวโหย

ในขณะที่หิวโหยเราสังเกตเห็น ในธาตุชั้นของเราในขณะที่ธาตุชั้นของเรากำลังหิวโหยมาก เห็นใบไม้ก็เข้าใจว่าเป็นผักไปเลย เพราะความหิวโหยบังคับให้สำคัญว่านั่นเป็นอาหาร กินอะไรก็อร่อยหมด ทีนี้พออิ่มแล้ว มันรู้ว่าอะไรเป็นผักไม่เป็นผัก อะไรอร่อยไม่อร่อย จิตใจก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน เวลาที่มีความอิ่มตัวพอสมควร มีอาหารคือธรรมเป็นเครื่องเต็ม อารมณ์อะไรเข้ามาสัมผัสก็ไม่วอกแวกคลอนแคลน และไม่ไปคว้าเอาง่ายๆ ไม่ฉุนเฉียวง่ายอย่างที่เคยเป็นมา อย่างมากก็คิดเหตุคิดผลก่อนที่จะโกรธหรือไมโกรธ หรือใครพูดอะไรมา ก็ไม่ได้เอาความโกรธออกต้อนรับโดยถ่ายเดียว นำคำพูดของเขาที่พูดมานั้นมาเทียบเคียงโดยเหตุโดยผล หากว่าสมควรจะยึดก็ยึดเอา ไม่ควรจะยึดก็ปล่อยทิ้งเสีย เพราะไม่เกิดประโยชน์ ขึ้นเอามาอยู่กับตัวเอง ตัวก็กลายเป็นคนยุ่งไปอีกคนหนึ่ง เพราะนอกจากจะไม่เกิดประโยชน์แล้ว ยังเกิดโทษกับตัวเองอีกมีอย่างหรือ! ใจสลัดไปเสีย นักภาวนาท่านเป็นอย่างนั้น ท่านแสวงหา “อาหารภายใน คือ ธรรม” เป็นเครื่องเสวย ซึ่งมีคุณค่ากว่ายาพิษที่พ่นออกมาจากปาก จากกิริยาอาการของคนอื่นเป็นไหนๆ และนี่คืออุบายแห่งความฉลาดของธรรมที่ผู้ปฏิบัติจะพึงได้รับ

ขั้นสมาธิปรากฏขึ้นภายในใจ คือมีความสงบขึ้นมา เราก็เห็นเราเป็นคนหนึ่งขึ้นมาแล้ว โดยที่ไม่เกิดเพราะความสำคัญมั่นหมายอะไรเลย มันหากเป็นในตัวเอง เป็นความสำคัญขึ้นมาภายในตัวเองด้วยอำนาจแห่งธรรม คือความสงบของใจในขณะทำภาวนา

“ใจ” ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ใจเป็นสิ่งที่มีความค่ามากโดยหลักธรรมชาติ เท่าที่ใจไม่ปรากฏว่ามีคุณค่าอะไร ก็เพราะสิ่งที่ไม่มีความค่านั้นแลมันครอบคลุมจิต จนกลายเป็นจิตเหลวไหลไปทั้งดวง ตัวก็เลยกลายเป็นคนเหลวไหลไปด้วย เป็นคนอาภัพอำนาจวาสนาไปด้วย ทีนี้ก็ตำหนิเจ้าของไปเรื่อย ๆ ตำหนิเท่าใดก็ยิ่งด้อยลงไป ๆ เพราะไม่กลับตัวไม่พุงตัวให้สูงขึ้น เหตุที่จะตำหนิ ก็เพราะมันไม่มีอะไรปรากฏความดีพ้อมีคุณค่าภายในจิต เป็นความทุกข์ร้อนเสียสิ้นตลอดทั้งวันทั้งคืน ยืน เดิน นั่ง นอน ยุ่งไปหมด ยิ่งกว่านั้นก็คิดอยากตายให้รู้แล้วรู้รอดไปเสีย ทั้งที่ตายไปแล้ว ก็ไม่พ้นจะเป็นทุกข์ที่มีอยู่กับใจดวงเหลวไหล พาให้เสวยกรรมต่อไป

แต่พอจิตได้รับความสงบเยือกเย็นขึ้นมาเท่านั้น จะมองดูโน้น มองดูนี้ ฟังอะไรก็ฟังได้เต็มหู ดูอะไรก็ดูได้เต็มตา พิจารณาได้ด้วยปัญญา ไม่ค่อยฉุนเฉียวง่ายตายง่ายนี่คืออำนาจแห่งความสงบของใจ อำนาจแห่งความสุขของใจที่มีอาหารเต็ม ทำให้คนมีความเชื่อ ทำให้ใจมีความเชื่อต่อเหตุต่อผลต่ออารมณ์ทั้งหลายได้ดี ยิ่งก้าวเข้าทางด้านปัญญาด้วยแล้ว ก็ยิ่งมีความเฉลียวฉลาดแพรวพราว พิจารณาอะไร ค้นคว้าอะไร เห็นได้ชัดเจน รู้ได้รวดเร็ว

อันความตายนั้น พิจารณาเฉพาะตัวก็กระจายไปหมดทั่วโลกธาตุ ว่าเป็นอย่างเดียวกัน คือเป็นโลกตาย เพราะเป็นโลกเกิดมาแล้วตั้งเดิม การเกิดเป็นต้นเหตุแห่งความตาย ใครเกิดมาอะไรเกิดมา ต้องตายด้วยกันทั้งนั้น แต่ว่ามนุษย์และสัตว์นี้สำคัญ เพราะมีวิญญาณเข้าครอบครองอยู่ ณ ใจรับทราบทั้งความสุขความทุกข์ทุกสิ่งทุกอย่าง ก่อนที่จะตายแต่ละร่าง ๆ แต่ละคน ๆ “โอ้โห! ทูรุษุรายเออาการ จนกระทั่งทนไม่ไหว แล้วก็ตายไป นี่เป็นความทุกข์ บางรายถึงกับไม่มีสติประคองตัว ตายอย่างอเนจอนาถ ราวกับสัตว์ตาย ทั้งนี้เพราะขาดการเอาใจใส่ทางจิตทางธรรมนั้นแล จึงทำให้คนทั้งคนหมดความหมาย ตายแบบลุ่มจม

ความเกิดก็เป็นความทุกข์ ในขณะที่เกิดขึ้นมาที่แรก แต่เราไม่รู้เฉย ๆ มันรอดตายถึงได้เป็นมนุษย์ ก็ออกมาจากช่องแคบ ๆ ทำไมจะไม่สลบไสล แต่เราไม่ได้เคยคิดและมองข้ามไปเสีย จึงต้องการแต่จะเกิด ๆ ทุกข์ที่ปรากฏขึ้นมาในขณะที่เกิดนั้น เราไม่ทราบเพราะไม่มอง ทั้งที่ความจริงมันเป็นอย่างนั้น จึงกลัวแต่ความตาย ความเกิดไม่กลัวกัน

การพิจารณาให้เสมอต้นเสมอปลายโดยเป็นอรรถเป็นธรรมแล้ว เกิดนั้นแหละ เป็นทุกข์ และเป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์มาก่อน แล้วจึงส่งผลไปถึงความตาย ทุกข์จะต้องเป็นไปในระยะนั้นอีกมากมาย เรื่องปัญญาพิจารณาอย่างนี้ แก่ก็แก่ไปด้วยกันนั้นแหละ ต้นไม้ใบหญ้าก็ยังแก่ แต่มันไม่ทราบความหมายของมันว่า “แก่” เรานี้ทราบ แก่เท่าไรทุกข์ก็แก่ไปด้วย ทุกข์ก็แก่ขึ้นทุกวันเวลา คนแก่ลงมากเท่าไรทุกข์ยิ่งแก่ขึ้นโดยลำดับ ดีไม่ได้แบกชั้นรื้อของตัวไปไม่ไหว เพราะมันทุกข์มันลำบากมาก ๆ ทุกข์จนไม่มีกำลังจะทรงร่างอยู่ได้ ต้องอาศัยคนอื่นช่วยพยุง เวลาจะเคลื่อนย้ายไปไหนมาไหนแต่ละครั้ง เป็นกองทุกข์อันใหญ่หลวง

แก่ เจ็บ ตาย คือโลกอันนี้ โลกนี้เต็มไปด้วยปาฐา มีช่องไหนที่พอจะวางให้เราอยู่ได้พอมีความผาสุกสบายบ้าง? ไม่ต้องแก่ ไม่ต้องชราคร่ำคร่า ไม่ต้องได้รับความทุกข์ความลำบาก ไม่ต้องล้มหายตายจากกัน ให้เป็นความทุกข์ลำบากทั้งผู้จากไป และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ซึ่งแสนอาลัยในโลกนี้ ไม่มี! มันมีแต่ความตายเต็มไปหมด นอกจากก่อนหรือหลังกันเท่านั้น โลกเป็นไปอย่างนี้ด้วยกัน นี่คือปัญญาพิจารณาให้เห็นเหตุเห็นผล!

จิตก็ค่อยถอยตัวเข้ามา ไม่เพลิดเพลินจนเกินเหตุเกินผล ลืมเนื้อลืมตัว เมื่อจิตถอยเข้ามาก็ถอยด้วยความรู้เรื่องรู้เหตุผล ถอยเข้ามาด้วยความฉลาดและสงบ เป็นที่พึ่งของตนได้ เพราะอำนาจแห่งปัญญาเป็นเครื่องชักฟอกความหลงมกมายภายในจิตออก ใจก็มีความแพรวพราวขึ้น อาจหาญขึ้น ไม่อับเฉาเหมามัว และพึ่งตัวเองได้

การพิจารณาเรื่อง การเกิด แก่ เจ็บ ตาย นี้ ก็เพื่อจะสลัดความลุ่มหลงในสิ่งเหล่านั้นออก ถอนตัวออกมาอยู่โดยเอกเทศไม่ต้องไปยึดอะไร ด้วยอำนาจของปัญญาที่กลั่นกรองสิ่งที่ไม่มียุทธประโยชน์ทั้งหลายออกจากจิตใจเป็นลำดับ ๆ จนจิตมีความบริสุทธิ์ขึ้นมาด้วยอำนาจของปัญญาที่ฉลาดเต็มภูมิแล้ว ใจกับชั้นธก็หมดปัญหาต่อกัน

ฉะนั้นการดำเนินตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้า ย่อมจะเป็นสาระของใจตัวเองไปเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นการสร้างที่พึ่งให้แก่ตนแน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้น ปัญญาเครื่องพิจารณา มีความเฉลียวฉลาดรอบตัวเท่าใด ยิ่งชำระจิตให้เข้าสู่ความละเอียด และชำระสิ่งสกปรกโสภณทั้งหลาย ซึ่งเกาะหุ้มห่ออยู่ภายในจิตนี้ออกไปได้เป็นลำดับลำดับ จนที่สุดแม้แต่ธาตุชั้นธซึ่งอยู่กับตัวเราและรับผิดชอบกันอยู่นี้ ก็สามารถรู้รอบขอบเขตและปล่อยวางไม่ยึดถือว่าเป็นตน แม้จะพาไปมาเป็นอยู่ตลอดเวลา ในความรับผิดชอบก็รับตามฐานะที่ได้อาศัยกันมาตามหลักธรรมชาติต่างหาก ไม่ได้ไปยึดถือด้วยความสำคัญมั่นหมายจนเป็น “อุปาทาน” ดังสามัญจิตทั้งหลาย

ความหนักภายในใจดังที่เคยเป็นมาก็คือ “อุปาทาน” จงรู้เท่าทันด้วยปัญญา โดยแยกแยะให้เห็นเป็นเรื่องธาตุเรื่องชั้นธ เวลานี้ชั้นธยังเป็นอยู่ ต่อไปเขาจะแตกจะดับจากเรา จงบอกตัวเองให้เข้าใจเรื่องความจริง อย่าหลง! ป่าช้าอยู่กับตัวของชั้นธโดยสมบูรณ์อยู่แล้ว การไปจับจองว่า “ไม่ให้ตาย” นั้นผิด เพราะเป็นการฝืนคตินิยามจะเกิดทุกข์แก่เราเอง ปัญญาจงสอดแทรกเข้าไป เมื่อเห็นชัดตามความจริงแล้วก็ปล่อยวางรูปกายก็ปล่อยวาง เวทนาเกิดขึ้นแล้วก็ดับไป ๆ รู้ตามหลักธรรมชาติของมัน จะเกิดขึ้นภายในกายก็ตาม จะเกิดขึ้นภายในจิตก็ตามก็คือ “เวทนา” อันเป็น “วิปริณามธรรม” เป็นของแปรปรวน เป็นของไม่แน่นอนนั่นเอง ไม่ควรจะไปยึดไปถือ ไม่ควรจะไปพึ่งพึ่งอาศัยมันให้เกิดความทุกข์ขึ้นมา

ธรรมที่เป็นหลักสำคัญในการแก้สิ่งผูกพันทั้งหลายก็คือ “สติปัญญา” ควรจะสนใจให้มากเท่าที่จะมากได้ สิ่งที่จะเป็นความผ่องใสขึ้นมาภายในให้ได้ชมก็คือ ใจ เมื่อปัญญาชักฟอกสิ่งทั้งหลายที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับจิตนั้นออกได้มากน้อย ใจก็สว่างไสวและพึ่งตัวเองได้โดยลำดับ

บรรดาธาตุชั้นธและกิเลสอาสวะที่มีอยู่ภายในใจ สติปัญญาสามารถกำจัดได้โดยสิ้นเชิง นั่นคือ “จิตที่พึ่งตนเองได้เต็มที่” แล้วก็ไม่ต้องพึ่งใครอีก ไม่พึ่งผู้ใดทั้งสิ้น? แม้จะอยู่เฉพาพระพักตร์พระพุทธเจ้าก็ไม่ทูลถามท่าน ไม่หวังพึ่งท่านอีกในการแก้ ในการถอดถอนกิเลส เพราะเราสร้างที่พึ่งแก่ตนอย่างเพียงพอแล้วภายในใจ

นี่แหละสาวกทั้งหลายท่านสร้างตัวท่าน ท่านสร้างอย่างนี้ สร้างให้เห็นประจักษ์ ตั้งแต่ความสุขในขั้นเริ่มแรก จนกระทั่งความสุขอันสมบูรณ์ภายในใจ การสร้างใจจึงเป็นการสร้างยาก ปฏิบัติต่อใจเป็นการปฏิบัติยาก งานของใจเป็นงานที่ยาก แต่เวลาได้ผลแล้วคุ้มค่า คนไม่ยอมทำเพราะเห็นว่ายาก แต่นักปราชญ์หรือผู้เล็งเห็นการณ์ไกล ก็อดสร้างควมดีไว้ให้เป็นที่พึ่งของตนไม่ได้ ต้องทุ่มเทกำลังเพื่อความเห็นการณ์ไกลจนสุดกำลัง ฝึกลีลาให้จมมิดหมดแล้ว จะตายหรือนิพพานเมื่อไร ใจก็ไม่เป็นปัญหาและไม่ล้ำสมัย

ฉะนั้นพวกเราชาวพุทธ จึงพยายามสร้างใจให้สมบูรณ์ เพื่อความสุขอันสมบูรณ์ ร่างกายนี้อาศัยได้เพียงเท่านั้น ๆ วัน ต่อจากนี้ไปจะอาศัยอะไรถ้าความดีไม่มี คือเชื่ออันดีไม่มีภายในจิต แล้วอันใดจะเป็นเครื่องสนับสนุนจิต อันใดที่เป็นเครื่องสนองความต้องการของเราที่มีความต้องการอยู่เสมอ ความต้องการก็ต้องการแต่สิ่งที่พึงปรารถนาทั้งนั้น อันใดเป็นที่พึงปรารถนาของเรา ก็คือ “ความสุข”

ความสุขจะได้มาด้วยเหตุใด ถ้าไม่ได้มาด้วยสาเหตุแห่งการกระทำความดี ไม่มีทางอื่นที่จะให้เกิดความสุขได้ นี่แหละเป็นสาเหตุที่จะให้เราต้องสร้างควมดี เราก้สร้างตามหลักธรรมที่ท่านสอนไว้ เราเชื่อธรรม เชื่อพระพุทธเจ้า ยากลำบากเราก้ทำ ดังที่ท่านทั้งหลายที่อุตสาห์มาจากกรุงเทพฯ มาถึงนี่ก็ไกลแสนไกล ทำไมมาได้ ก็มาด้วยความเชื่อความเลื่อมใส มาด้วยความอุตสาห์พยายาม เพราะความเชื่อพระพุทธเจ้านั่นแล ลำบากแค่ไหนก็มา สละเป็นสละตาย สละเวลาล่าเวลา สละทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อถึงกาลแล้ว พร้อมเสมอที่จะให้เป็นไปตามความจำเป็นหรือเหตุการณ์นั้น ๆ เราจึงมาได้ ถ้าไม่ได้คิดสละอย่างนี้ก็มาไม่ได้

ใครจะไม่รักไม่สงวนชีวิตของตัวเอง ใครจะไม่รักไม่สงวนสมบัติเงินทองข้าวของเสียไปแต่ละบาทละสตางค์ยอมเสียตายกันทั้งนั้น เพราะเป็นสมบัติของเรา แต่ทำไมเราถึงสละได้ ก็เพราะน้ำใจที่เชื่อต่อพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ และเชื่อตัวเอานี้แล เราจึงมาได้ นี่พูดถึงเรื่อง “ศรัทธา” ซึ่งมีใจเป็นผู้พาให้เป็นไป สมกับใจเป็นใจ ใจเป็นประธานในตัวเรา

พูดถึงเรื่อง “ปัญญา” แม้พิจารณายากลำบากเราก้พยายามทำได้ การบำเพ็ญจิตใจเป็นสิ่งสำคัญ ขออย่าได้ละเลยในสิ่งสำคัญนี้ ขอให้เห็นว่าสิ่งสำคัญนั้นแลเป็นสิ่งที่ควรรักสงวน เป็นสิ่งที่ควรทะนุถนอมบำรุงรักษาให้ดีขึ้นโดยถ่ายเดียว ชาตินี้เราก้อาศัยใจ เราอาศัยความสุข ชาตินี้เราก้ต้องอาศัยใจ และอาศัยความสุขเหมือนกัน ชาตินี้กับชาติหน้ามันก้เหมือนวันนี้กับพรุ่งนี้ แยกกันไม่ออก จากวันนี้ไปถึงวันพรุ่งนี้ มะรืนนี้ สิบทอดกันเรื่อย ๆ ไป สิบเนื่องมาจากวานนี้ก็มาเป็นวันนี้ สิบเนื่องจากชาติก่อนก็มาเป็น

ชาตินี้ สืบเนื่องจากชาตินี้ก็เป็ชาติหน้าชาติโน้นเรื่อยไป นี่เป็นหลักธรรมชาติของจิตที่มีเชื้อแห่ง “วิภวัญ” อยู่ภายในตัว จะแยกไม่ออกในเรื่องการเกิด การตาย สืบต่อเนื่องกันโดยลำดับ

หากจะมีภพมีชาติต่อเนื่องกันไปเป็นลำดับก็ตาม ขอให้มีความดีเป็นสิริมงคล เป็นเครื่องพุงจิตใจอยู่ภายใน ไปภพใดชาติใดหากยังต้องเกิดใน “วิภวัญ” ก็ยังพอมีความสุขเป็นเครื่องสนองความต้องการ จะไม่ร้อนรอนนรกการมากนัก จะไม่ได้รับ ความทุกข์ความทรมานมาก เพราะมีความสุขเป็นเครื่องบรรเทาเกินไป เราก็พอเป็นไปได้ เพราะอาศัยความสุขซึ่งเกิดจากความดี ที่เรารู้สึกว่าทำเพ็ญมาโดยลำดับ

เวลานี้เรากำลังสร้างความดี พยายามสร้างให้มากโดยลำดับ จนกระทั่งเป็น “มหาเศรษฐีความดี” นั่นแล ที่นี้ก็ไม่ต้องพึ่งใครอาศัยใคร ดังพระพุทธเจ้า และ พระสาวกทั้งหลายท่านจะนิพพาน ก็ไม่ยาก นิพพานได้อย่างสะดวกสบาย ธรรมดีธรรมตา

เราเมื่อได้สร้างจิตใจให้เต็มภูมิแล้ว ไม่หวังจะพึ่งอะไรทั้งหมด เพราะพึ่งตนเองได้แล้ว เต็มภูมิของใจแล้ว การเป็นไปของเราก็ไม่ยาก ตายที่ไหนเราก็ตายได้ทั้งนั้นแหละ เพราะการตายไม่ใช่จะทำให้เราล่มจม ความตายเป็นเรื่องธาตุเรื่องขันธ์ เรื่องความบริสุทธิ์เป็นเรื่องของใจ ดีต้องดีเสมอไป ไม่มีความล่มจม บริสุทธิ์ต้องบริสุทธิ์เสมอไป ไม่ใช่ความบริสุทธิ์เพื่อความล่มจม เราจะไปล่มจมที่ไหนกัน เมื่อมีความดีอย่างเต็มใจอยู่แล้ว

ถ้าเป็นของล่มจม เราเกิดมากี่ภพก็ชาติ ทำไมเรามาเกิดได้อีก ทำไมไม่ล่มจมไปเสีย ชาตินี้เรามาเกิดได้อย่างไร ชาติหน้าก็มีอยู่เช่นเดียวกับชาตินี้ วันพรุ่งนี้ก็ต้องมีเช่นเดียวกันกับวันนี้

ขอให้พากันพิจารณา การบำเพ็ญจิตตภาวนาเป็นสำคัญ สร้างจิตของเราให้เป็นสาระขึ้น จะเป็นที่อบอุ่นสบายจิตสบายใจ การทำหน้าที่การงานอะไรก็ตาม สมาธิภาวนา การบำเพ็ญคุณงามความดีนี้ ไม่เป็นอุปสรรคต่อหน้าที่การงานอะไรทั้งนั้น นอกจากเป็นเครื่องส่งเสริมหน้าที่การงานนั้นให้มีความสมบูรณ์ ให้มีความรอบคอบ ให้ถูกต้องดีงามขึ้นไปโดยลำดับเท่านั้น ไม่มีอย่างอื่นที่การบำเพ็ญธรรมจะเป็นข้าศึกต่อหน้าที่การงานและผลประโยชน์ทั้งหลาย

ขอยุติธรรมเทศนาเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

จิตบริสุทธิ์

ท่านที่ถือการฟังธรรมเป็นเนื้อเป็นหนังจริง ๆ คือ ท่านนักปฏิบัติ ซึ่งเคยฟังการอบรมจากครูอาจารย์มา และฟังธรรมด้านปฏิบัติ ไม่ใช่ฟังธรรมทั่วไป เพราะขณะที่นั่งฟังนั้นเป็นภาคปฏิบัติได้เป็นอย่างดี ยิ่งกว่าการปฏิบัติโดยลำพังตนเอง เพราะเกี่ยวกับธรรมะที่ท่านแสดงเข้าไปสัมผัสภายในใจเป็นลำดับ ๆ ใจรับทราบ และทราบทั้งความหมายด้วยไปในตัว จิตที่รับกระแสแห่งธรรมที่ท่านแสดงไปไม่ขาดวรรคขาดตอนนั้น ย่อมทำให้จิตลึ้มความคิดต่าง ๆ ซึ่งเคยคิดโดยปกติของจิต จนกลายเป็นความเพลินต่อธรรม และเป็นความสงบลงไปได้

แม้ผู้ที่ยังไม่เคยฟังการอบรมเลย เวลานั่งภาวนาฟังก็เกิดความสงบได้ สำหรับผู้ที่เคยอยู่แล้วนั้นก็เป็นอย่างหนึ่ง การนั่งปฏิบัติกรรมฐานในขณะฟังธรรม จึงเป็นภาคปฏิบัติอันหนึ่งของการปฏิบัติทั้งหลาย เพราะเราไม่ได้ปรุงได้แต่ง ท่านปรุงท่านแต่งให้เสร็จ เนื้ออรรถเนื้อธรรมท่านแสดงเข้าไปสัมผัส ชิมซาบถึงจิตใจให้เกิดความซาบซึ้ง ให้เกิดความสงบเย็นใจลงโดยลำดับ ถ้าจิตเกี่ยวกับสมาธิก็สงบได้อย่างรวดเร็ว และง่ายกว่าที่เราบังคับบัญชาโดยลำพังที่ภาวนาเพียงคนเดียว ถ้าเป็นด้านปัญญา ท่านอธิบายไปในแง่ใด ปัญญาที่ท่านสอน คือขยับตามท่านเรื่อย ๆ เพลินไปตามนั้น เหมือนกับท่านพาบุกเบิกและท่านบุกเบิกให้ เราก็ติดต่อยตามหลังท่านไป เพราะฉะนั้นครั้งพุทธกาลเวลาพระพุทเจ้าทรงแสดงธรรม พุทธบริษัทจึงสำเร็จมรรคผลกันมาก การแสดงธรรมจึงเป็นพื้นฐานมาโดยลำดับ จนถึงพระปฏิบัติในสมัยปัจจุบันที่เกี่ยวกับการฟังเทศน์

ครั้งพุทธกาลฟังเทศน์จากพระพุทเจ้า เพราะคำว่า “ศาสดา” แล้วก็พร้อมหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ผู้ปฏิบัติและฟังธรรมอยู่ในขณะนั้น เป็นผู้ที่มีภูมิจิตภูมิธรรมเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกัน การฟังเทศน์จึงต้องได้รับประโยชน์ในขณะที่ฟังต่าง ๆ กันไป บางท่านที่มีอุปนิสัยสามารถที่ท่านเรียกว่า “อุคฆฏิตัญญู วิปจิตัญญู” คือ ผู้ที่จะสามารถรู้ได้อย่างรวดเร็ว และรองกันลงมา เวลาฟังธรรมจากพระโอษฐ์ ท่านก็สามารถบรรลุธรรมได้ในขณะที่พระพุทเจ้าทรงแสดง แม้ในขณะนั้นยังไม่สำเร็จหรือยังไม่ผ่าน ก็เป็นการเขยิบขั้นภูมิขึ้นไป ฟังครั้งนี้ขยับขึ้นไป ฟังครั้งนั้นขยับขึ้นไป หลายครั้งหลายหนก็จะลุล่วงไปได้

พระมีจำนวนเท่าไรที่ฟังเทศน์นั้น ล้วนแต่ผู้ปฏิบัติผู้มุ่งต่ออรรถต่อธรรมอย่างยิ่ง อยู่แล้ว ไม่เหมือนกับสมัยปัจจุบันเรานี่ ซึ่งผู้เทศน์ก็รู้สึกจะเทศน์พอเป็นพิธี ผู้ฟังก็ฟังพอเป็นพิธี จึงกลายเป็นเทศน์เป็นพิธี ฟังเป็นพิธี ศาสนาเป็นพิธี ธรรมจึงกลายเป็นโลกไปเสีย หรือกลายเป็น “ธรรมพิธี” ไปตามโลกที่พาให้เป็นไป

ทางภาคปฏิบัติ ผู้ที่จะแสดงอรรถธรรมตามหลักความจริงที่ได้ปฏิบัติและรู้เห็น มานั้นให้ฟังก็มีจำนวนน้อย ไม่เหมือนครั้งพุทธกาลซึ่งมีสาวกมากมายที่ได้สำเร็จไปโดยสมบูรณ์แล้ว การฟังธรรมจากสาวกทั้งหลายในครั้งพุทธกาล จึงฟังได้อย่างสะดวกและเป็นอรรถเป็นธรรมจริง ๆ เพราะผู้รู้ธรรมมีจำนวนมาก และสถานที่ที่บำเพ็ญก็สะดวกสบาย เป็นในป่าในเขาในที่เงียบสงัด

สมัยทุกวันนี้ ผู้ปฏิบัติที่จะรู้จริงเห็นจริงดังครั้งพุทธกาล ก็มีจำนวนน้อย นอกจากนั้นผู้ปฏิบัติที่สนใจต่ออรรถต่อธรรมอย่างจริงจังเหมือนในครั้งนั้น ก็มีจำนวนน้อยอีกด้วย แต่อย่างไรก็ตามผู้มุ่งต่ออรรถต่อธรรม ฟังอรรถฟังธรรมจากการปฏิบัติของครูอาจารย์ที่ได้ปฏิบัติและรู้เห็นมาด้วยดีนั้น ย่อมมีผลประจักษ์โดยลำดับ ตามกำลังความสามารถของผู้ฟังเช่นเดียวกับครั้งพุทธกาล

จะเห็นได้ในขณะที่ท่านอาจารย์มันแสดง เรากำลังปฏิบัติอยู่ในจุดใด หรือมีข้อข้องใจอยู่ในจุดใด ขณะที่ฟังไปโดยลำดับก็เพลินไป เป็นผลเป็นประโยชน์ในขณะนั้น โดยลำดับ พอการแสดงธรรมจนจะถึงจุดนั้น จิตจะจ่อทันที เพราะนั้นเป็นปัญหาที่เรายังไม่สามารถจะแก้ไขให้ทะลุปรุโปร่งไปได้โดยลำพังตัวเอง ขณะที่ฟังก็รอท่าน พอถึงจุดนั้นท่านจะว่าอย่างไร อุบายท่านจะแก้จุดนี้ท่านจะแก้อย่างไร จิตจ่ออยู่ตรงนั้น

พอท่านอธิบายไปถึงจุดนั้น ท่านก็แสดงผ่านไปด้วยอุบายที่ท่านเคยรู้เคยเห็นมาแล้ว เราก็ได้คิดขึ้นมาทันที คือเข้าใจในจุดนั้นทันที เป็นอันว่าท่านช่วยแก้ไขในจุดนี้ผ่านไปได้จุดหนึ่ง จากนั้นก็ปฏิบัติโดยลำดับ ตามธรรมดาของชั้นปัญญานี้ จะมีความข้องใจในธรรมแง่ต่างๆ อยู่เรื่อย ความข้องใจอยู่ที่จุดไหน นั่นแหละคือจุดที่ทำงาน ซึ่งปัญญาจะต้องพิจารณาคลี่คลายปัญหาธรรมอยู่ที่จุดนั้น จนกว่าจะเข้าใจและผ่านไปได้ ขณะที่ฟังธรรมเป็นการแก้กิเลสไปในตัวของปฏิบัติ ได้มากได้น้อยหากได้ไปเรื่อย ๆ ครั้งนั้นครั้งนี้ หลายครั้งหลายหนก็ผ่านไปได้เช่นเดียวกับครั้งพุทธกาล แม้จะช้าเร็วต่างกันอยู่บ้าง ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ปฏิบัติที่จะรู้จะเห็น

ในครั้งพุทธกาลท่านมุ่งต่อการถอดถอนกิเลสโดยฝ่ายเดียว หรือ จะพูดเป็นเปอร์เซ็นต์ก็เรียกว่า ๙๐% เป็นผู้มุ่งปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น เรื่องขนบธรรมเนียมประเพณี เช่น บวชพอเป็นพิธีหรืออะไรอย่างนี้ รู้สึกจะไม่ค่อยมีในครั้งนั้น ต่อมาก็ค่อยเลื่อนราง ค่อยจางไปเป็นธรรมดา

การฟังเทศน์ทางภาคปฏิบัติ คือนั่งฟังอยู่ในขณะที่ท่านกำลังแสดงธรรมนั้น มัน เป็นความเพลิดเพลิดภายในจิตใจของผู้ฟังแต่ละท่าน ๆ ที่ต่างองค์หรือต่างคนต่างสนใจ จึงไม่มีกำหนดไม่สำคัญกับเวลาเวลาที่ ท่านเทศน์นานหรือไม่นาน ๒-๓-๔ ชั่วโมง ก็ ไม่ได้คำนึงถึง มีแต่สติกับความรู้จักธรรม ที่สัมผัสในขณะที่ท่านเทศน์เท่านั้น มีเท่า นั้น! เรื่องเวลาไม่สนใจ แม้ที่สูตรร่างกายไม่ทราบว่ามันเจ็บมันปวดหรือไม่ ก็มันไม่ ปรากฏนี้ มีแต่ความรู้เด่นในขณะที่ฟัง ท่านว่าอะไรความรู้ก็ทราบความหมายไปโดย ลำดับ ๆ ความทราบความหมายแห่งธรรมทั้งหลายนั้นแล เป็นความเพลิดเพลิดของจิต ในขณะที่ฟัง นอกจากนั้นจุดใดที่เรากำลังสงสัย เวลาท่านเทศน์ไปในจุดนั้น ก็เกิดความ เข้าใจขึ้นมา นี่เรียกว่าได้ผลจากการฟังธรรมเป็นพิเศษ นอกจากได้ผลเป็นความสงบ เย็นใจ หรือได้ผลเป็นความคล่องแคล่วของจิตที่ขยับตามท่านด้วยปัญญา ยังได้ผลใน ขณะที่เรายังสงสัยอยู่ด้วย พอท่านแสดงผ่านไป เราก็เข้าใจและผ่านไปได้จากจุดนั้น จากนั้นก็ออกไปบำเพ็ญอยู่โดยลำพังตนเอง

เมื่อได้รับการอบรมจากท่านแล้ว ต่างองค์ต่างหาที่หลบซ่อน บำเพ็ญโดยลำพัง ผู้ใดอยู่ในภูมิใดก็เร่งในภูมินั้น เช่น ภูมิสมาธิ ที่ยังไม่มีความแน่วหนามั่นคงพอ ก็เร่ง เข้า ส่วนปัญญาพิจารณาไปตามกาลที่เห็นสมควรโดยลำดับเช่นเดียวกัน ผู้อยู่ในชั้น ปัญญาล้วน ๆ ก็พิจารณาในด้านปัญญา ฟังเทศน์ก็ด้วยปัญญาติดตามท่าน ซึ่งเป็นการ ทำงานเพื่อการแก้กิเลส การถอดถอนกิเลสในขณะที่ฟังธรรม ฟังเทศน์ในหลักธรรมชาติ แก้กิเลสไปในตัวตามขณะที่พิจารณาไป เป็นความเพลิดเพลิดในงานของตน ผลของ งานที่เกิดขึ้นแต่ละชั้นละอันนี้ เกิดขึ้นจากการแก้กิเลสได้ทั้งนั้น

ความเพลิดเพลิดในธรรม จึงเป็นความเพลิดเพลิดที่แปลกประหลาด เพลิดไม่ อิ่มไม่พอ เพลิดแล้วไม่มีความโคกเศร้ายุคเคลือบแฝงมาตามหลังเหมือนกับความเพลิด ในสิ่งทั้งหลาย! จิตใจถ้าฟังธรรมทางด้านปฏิบัติเข้าใจ ก็แสดงว่าฐานของจิตมีพอสมควรแล้ว ตามธรรมดาก็ไม่มีฐานของจิต ไม่มีอะไรเลย ฟังธรรมด้านปฏิบัติจะเข้าใจได้ ยาก

แม้แต่อาจารย์เองก็เคยฟังเทศน์ท่านอาจารย์มั่น เมื่อไปถึงท่านที่แรกฟังไม่รู้ เรื่องรู้อะไรเลย เวลาท่านเทศน์ถึงเรื่องธาตุ เรื่องขันธ เรื่องกิเลส การถอดถอนกิเลส ด้วยวิธีใด ๆ อาการใด ฟังไม่เข้าใจ เพราะฐานของจิตเราไม่มี มีแต่ความฟุ้งซ่านรำคาญ โดยถ่ายเดียว แต่เมื่อจิตได้รับการอบรมและฟังเทศน์ไปโดยลำดับ จนใจพอมีความ สงบบ้างแล้ว จึงเกิดความเข้าใจและซาบซึ้ง กระทั่งจิตมีฐานแห่งความสงบแล้ว ยิ่ง โฟเพราะเพราะพรึ่ง ซาบซึ้งจับใจตลอดเวลาในการฟัง จากนั้นก็ยิ่งมีความดูดดื่ม หิว กระจายอยากฟังท่านเทศน์อยู่ตลอดเวลา

ท่านเทศน์ละเอียดลออ และเทศน์ธรรมชั้นสูงเท่าไร แม้นจะยังไม่เข้าใจในธรรมชั้นนั้น แต่จิตก็เพลิดเพลนไปตาม ประหนึ่งมือจะเอื้อมถึงพระนิพพานอยู่แล้ว ในขณะที่ท่านเทศน์ เป็นความเพลิดเพลน วาดภาพพจน์ไปตาม รู้สึกว่ารื่นเริงภายในจิตใจ อย่างบอกไม่ถูก พอท่านเทศน์จบลงก็เหมือนเอากระทะมาครอบหัวนี้แหละ มองไม่เห็น อรรถธรรมที่ท่านแสดงไปแล้วนั้นเลย พยายามบึกบึนตะเกียกตะกายไปตามกำลังความสามารถของตน นี่เวลาฟังธรรมฝ่ายปฏิบัติไม่เข้าใจ มันเป็นอย่างนั้น

ใจคนเรา เวลาโง่มันก็เหมือนจะไม่ฉลาด เวลามันหลงก็เหมือนจะไม่รู้เลย เวลาทุกข์ก็เหมือนจะไม่มีสุขอยู่ในตัวเลย คนทั้งคน จิตทั้งดวง ไม่มีสาระอะไรเลย เหมือนกับถ่านเพลิง ถ้าพูดถึงร้อนมันก็ร้อนเหมือนถ่านเพลิง พูดถึงดำมันก็ดำเหมือนถ่านเพลิงที่ไม่มีไฟ แต่เพราะการชำระการบำเพ็ญอยู่โดยสม่ำเสมอ และค่อยขัดเกลากันไปเรื่อย ๆ ใจค่อยผ่องใสขึ้นมา ๆ ความรู้ก็เกิดขึ้น ความฉลาดก็มาพร้อมกัน ความสุขก็มาพร้อมกันกับความผ่องใส ใจก็เบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใส มองดูใจเรา รู้สึกว่ามีคุณค่าขึ้น โดยลำดับ จนกลายเป็นความอัศจรรย์ขึ้นภายในจิตใจของตนก็มี

เมื่อปฏิบัติเข้ามา ๆ อะไร ๆ ก็พิจารณาไปหมด เรื่องโลกธาตุกว้างแคบมาก น้อยเพียงไร พิจารณาไปหมด ปล่อยวางไปโดยลำดับด้วยการเข้าใจแล้ว ๆ ผลสุดท้าย แม้แต่เรื่องธาตุเรื่องชั้นก็สักแต่ว่าธาตุว่าชั้น พิจารณาลงไป อะไรก็เป็นขึ้นเป็นอัน เช่นเดียวกับสิ่งทั้งหลายที่อยู่ภายนอกกายเรา มันตกอยู่ในกฎแห่ง “ไตรลักษณ์” เช่นเดียวกัน จนเข้าใจเรื่องภายใน คือส่วนร่างกายได้อย่างชัดเจนเหมือนสิ่งภายนอก ใจก็ยิ่งมีความสว่างไสว เลยจากผ่องใสขึ้นไปเป็นความสว่างไสว

ร่างกายเราแต่ก่อนเหมือนกับภูเขาทึบทั้งลูกนั้นแหละ แต่เวลาจิตใจมีความผ่องใส มีความสว่างไสวแล้ว มันแทงทะลุไปได้หมด ร่างกายเหมือนไม่มี มีก็เป็นเงา ๆ เท่านั้น เพราะอำนาจแห่งความรู้ อำนาจแห่งความสว่างที่ปรากฏขึ้นอย่างเด่นชัดภายในใจ เป็นประจำอยู่ในร่างอันนี้ มองอะไรก็สว่างไปหมดเพราะจิตสว่าง นั่นแหละตอนมีความอัศจรรย์ นิ่งอยู่ที่ไหนก็ภูมิใจตัวเอง อัศจรรย์ตัวเอง คืออัศจรรย์จิตดวงนั้นว่ามีจิตดวงเดียวนี้แหละอัศจรรย์ และเด่นอยู่ในร่างนี้

ในขั้นเริ่มแรกเป็นอย่างหนึ่ง แล้วต่อมา ๆ เป็นอีกอย่างหนึ่ง ใจค่อยเปลี่ยนสภาพมาเรื่อย ๆ ด้วยการซักฟอก การปฏิบัติ การบำรุงรักษา จนกระทั่งถึงขั้นมีความสว่างไสว เกิดความอัศจรรย์ภายในตัวเอง!

งานที่จิตขั้นนี้พิจารณาก็มีแต่เรื่องชั้นเท่านั้น ไม่มีเรื่องอื่นใด แม้แต่รูปซึ่งเคยพิจารณามาจริง ๆ เป็นการเป็นงานแต่ก่อนก็ปล่อยวาง พอถึงขั้นปล่อยแล้ว รูปชั้นใจก็ปล่อยวาง เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ชั้นแต่ละอย่าง ๆ ก็ปล่อยวางด้วยการ

พิจารณารู้ได้ เช่นเดียวกับรูปชั้นหรือสภาวะธรรมทั่วไป ไม่ได้นอกเหนือไปจากวิสัยของสติปัญญา ที่สามารถอาจรู้ได้ด้วยการบำเพ็ญอยู่เสมอนี้เลย

รูปชั้นรู้ได้ปล่อยได้ เวทนาชั้นก็รู้ได้ เวทนาชั้นนี้หมายถึง เวทนาที่เกิดขึ้นภายในชั้นก็เข้าใจ สัญญาชั้นก็เข้าใจ สังขารชั้นก็เข้าใจ ชั้นเหล่านี้จะละเอียดโดยลำดับ จนกระทั่งรวมเข้าไปสู่จิตอันเดียว รูปอันหยาบก็รู้เท่า เวทนาอันหยาบเกี่ยวกับร่างกายก็รู้เท่า สัญญาที่หมายหยาบ ๆ ก็รู้เท่า สังขารที่เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ก็รู้เท่า วิญญาณรับทราบสิ่งภายนอกก็รู้เท่า รู้เท่าโดยลำดับ อาการของชั้นอาการของกิเลสที่เกี่ยวข้องกันก็หุดตัวเข้าไป เหลือแต่จิตดวงเดียว

จิตดวงเดียวก็ต้องอาศัยอารมณ์ คือสังขารความปรุง สัญญาที่แยบออกมาหมายนั้นแหละเป็นงานของจิตในขั้นนี้ การพิจารณาก็ต้องหันเข้าไปสู่จิตดวงที่ส่องใสดวงที่สว่างผ่องนั้นแหละ สังเกตสอดรู้อาการของจิตที่เกิดขึ้นแล้วดับไป ปรุงดี ปรุงชั่ว ปานกลาง ก็ดับไปทั้งสิ้น ดับไปแล้วไปอยู่ที่ไหน?

นี่คือความค้นคว้า ความทดสอบ หรือความสังเกตของจิต เพื่อหาต้นเหตุของมันว่าเกิดที่ตรงไหน มีเท่านี้ที่เป็นงานของจิตขั้นนี้! นอกนั้นจิตรู้เท่าปล่อยวางหมดแล้ว ไม่มีความหมายอะไรทั้งสิ้น เพราะจิตเข้าใจแล้วและปล่อยวางแล้ว จะเอาความหมายมาจากไหน จิตเป็นผู้ให้ความหมายว่านั่นดีนี่ชั่ว เมื่อจิตทราบชัดทั้งสิ่งนั้นแหละ ทั้งความหมายที่หลอกลวงตัวเองแล้ว จิตย่อมถอยตัวเข้ามา แม้ที่สุดในเรื่องของชั้นห้าภายในตัว ก็ยังถอยและปล่อยวางได้ เหลือแต่ความรู้ที่ส่องใส ที่สว่างใสอยู่ภายในใจ ทั่วทั้งกายก็เหมือนไม่มี มีแต่ความรู้ที่ครอบไปหมด และสว่างใสอยู่ภายในทั้งกลาง วันกลางคืน ยืน เดิน นั่ง นอน ทุกอิริยาบถมีความสว่างใสอยู่เป็นประจำ

แต่ความสว่างใสอันนี้ก็เคยอธิบายให้ฟังแล้ว เราไม่ทราบถึงความสว่างอันนี้คืออะไร เพราะไม่เคยเห็นไม่เคยพบตั้งแต่วันเกิดมา ว่ายังงั้นเลย! มันถึงใจดี แล้วทำไมจะไม่หลงไม่ติดคนเรา! ทำไมจะไม่ชอบ ทำไมจะไม่รักไม่สงวน ความไม่เคยเห็นไม่เคยรู้ทำไมจะไม่ว่าเป็นของมีค่ามีราคา ทำไมจะไม่ว่าเป็นของอัศจรรย์ ต้องว่าด้วยกันทั้งนั้นแล! เพราะไม่เคยเห็นอันใดที่จะอัศจรรย์ยิ่งกว่าธรรมชาติอันนี้ ในบรรดาที่เคยผ่านมาแล้ว เพราะฉะนั้นจิตจึงติดได้

แต่เมื่อติดไปนาน ๆ เรื่องของโลกมันเป็นอนิจจัง เพราะอันนี้เป็นสมมุติ สมมุติ มันก็ต้องอยู่ในกฎ “อนิจจัง” เมื่ออยู่ไปนาน ๆ มองกันไปนาน ๆ ชมกันไปนาน ๆ รักสงวนกันไปนาน ๆ ชอบใจกันไปนาน ๆ สังเกตกันไปนาน ๆ มันก็ทำให้มีแง่คิดได้!

สิ่งที่จะให้มีแรงคิด ก็คือความรักสงวน ไม่ให้มีอะไรมาแตะต้องจิตดวงนี้เลย บางที่ยังมีปรากฏเป็นความเฉาๆ ขึ้นมานิด ๆ ให้อู้ ทำให้สงสัยว่าจิตนี้มันเฉาขึ้นมาได้อย่างไร? ทำให้เป็นข้อคิดข้อกังวลขึ้นมาตามชั้นของจิต แม้จะไม่มีมากก็ตาม แต่ก็มีชิงตำหนิ และเป็นต้นเหตุให้เกิดทุกข์เวทนาอย่างละเอียดขึ้นมาจากจุดที่เฉาผิด ๆ นี้ก็เป็นเวทนาของจิต ไม่ใช่เวทนาของกาย!

อยู่เฉย ๆ ร่างกายไม่เจ็บไม่ป่วย เวทนาของจิตแสดงเป็นความสุขรื่นเริงภายในจิตดวงนี้ขึ้นมา ก็เป็นสุขเวทนา เวลาจิตมีความเศร้าหมองบ้างเล็กน้อยตามชั้นละเอียดของจิต ก็เกิดความไม่สบายขึ้นมา ความไม่สบายแม้ไม่มากก็เป็นทุกข์เวทนาอันละเอียดขึ้นมาอยู่นั่นแล ถ้าเราสังเกตด้วยสติปัญญาที่ทราบ นี่เป็นสมมติที่จะต้องย้อนกลับมาพิจารณาจุดนี้ ว่าทำไมมันถึงเฉา ทั้ง ๆ ที่พยายามรักษาอยู่ทำไมถึงเฉาได้? เป็นเพราะเหตุใดถึงเฉา ธรรมชาตินี้เป็นที่แน่ใจแล้วหรือ? ว่าใสแล้วทำไมเศร้าได้? เพียงปรากฏชนิดหนึ่งก็ให้เห็นประจักษ์หลักฐานแสดงว่านี่ไม่ใช่ของเที่ยง ไม่ใช่ของแน่นอนพอให้ตายใจได้

นั่นแหละ ! ที่นี้สติปัญญาถึงจะปักเข้าไปตรงนั้นว่านี่มันเป็นอะไรแน่? มันถึงเป็นอย่างนี้ ที่นี้ก็แสดงว่าไม่แน่ใจ หรือไม่ไว้วางใจกับความสว่างไสว ความอัศจรรย์อันนั้น จึงต้องพิสูจน์อีกทีหนึ่ง เพราะมันไม่มีที่จะพิจารณา เนื่องจากมันหมดสิ่งที่ควรพิจารณา

ที่นี้พอจ่อสติปัญญาเข้าไปตรงนั้น กำหนดว่ามันเป็นอะไรต่ออะไรกันแน่ กำหนดดูเข้าไป ๆ การดูของสติปัญญาชั้นนี้ ดูจริง ๆ ไม่ได้มีความผลอ ความพลั้งพลาดไปไหนเลย ดูอะไรเป็นการเป็นงานจริง ๆ ทำเป็นทำ กำหนดอะไรเป็นอันนั้นเต็มไปด้วยความจงใจ เต็มไปด้วยสติปัญญารอบตัวอยู่ตลอดเวลา เมื่อนำมาใช้ในจุดนี้ทำไมจะไม่ได้ผลอย่างรวดเร็ว เพราะเป็นชั้นของสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว ใช้งานในทางใดได้ผลอย่างรวดเร็วทันใจ เมื่อใช้งานในจุดนี้ทำไมจะไม่ได้ผล!

ประการสำคัญก็คือ ความไม่แน่ใจที่เกิดขึ้น ทำให้สงสัย จึงต้องใช้สติปัญญาพิจารณาจ่อจูด สังเกตดูมันเป็นอะไรแน่อันนี้? นี่แสดงว่าจุดนั้นเป็นเป้าหมายแห่งการพิจารณาขึ้นแล้ว หรือเป็นสภาวะธรรมอันหนึ่งที่จะต้องพิจารณาเช่นเดียวกับสภาวะธรรมทั่วไป พอพิจารณาลงไปเท่านั้นไม่นานอะไรเลย เพราะมันคอยจะทลายไปอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงว่าเราโง่เฉย ๆ พอกำหนดเข้าไป ก็ไ้เรื่องที่ว่าเป็นอัศจรรย์นั้นมันก็สลายลงไปทันที คำว่า “อัศจรรย์” อันนั้นก็หมดไป ! ความที่ว่า “เศร้าหมอง, ฝ่องใส” ก็หมดลงไปพร้อม ๆ กันกับธรรมชาตินั้นที่สลายตัวลงไป นั่นคือชั้นสุดยอดแห่งสมมุติ ชั้นสุดยอดแห่งกิเลสแห่งอาสวะ ท่านเรียกว่า “อวิชชา”

นี่แหละคือ “อวิชชา” แท้อยู่ตรงนี่เอง! ไม่มีอันใดเป็น “อวิชชา” ยิ่งกว่าอันนี้เป็นของละเอียดลอบมากทีเดียว จนถึงขนาดต้องหลงมันไปได้ ลืมตัวไปได้ เผลอไปได้ ยึดมันมันได้แบบหน้าด้านไม่รู้จักกายตัวเองเลย ทั้งที่ว่าตนฉลาดเฉลียวปราดเปรียว เมื่อความอัศจรรย์ของสมมุติอันนี้สลายลงไปแล้ว สิ่งที่เป็นวิมุติ ไม่ต้องถามว่าจะอัศจรรย์เหนืออันนี้สักเท่าใด!

ศาสตาของโลกเป็นผู้เหนือโลก เป็นผู้ประเสริฐสุด พระสาวกอรหัตตอรหันต์ท่านประเสริฐสุด เพราะจิตดวงที่บริสุทธิ์ซึ่งพ้นจากเครื่องหุ้มห่อ ที่มีความสว่างไสวหรือความผ่องใสนี้เป็นตัวการสำคัญ

เมื่ออันนี้สลายไปแล้ว ธรรมชาติที่อัศจรรย์เหนือโลกสมมุติก็แสดงตัวขึ้นมาอย่างเต็มดวง นั่นแหละความประเสริฐของท่าน ท่านประเสริฐที่ตรงนั้น นั่นจึงเป็นความประเสริฐแท้ โดยไม่ต้องระวังรักษา ไม่ต้องเป็นกังวล ไม่ต้องปิด ไม่ต้อง สงวน ไม่ต้องรักษา ไม่เหมือนความสว่างไสวซึ่งเปรียบเหมือนมูตรคุณนี้ ซึ่งต้องรักษา เป็นความกังวลอยู่ตลอดเวลา คือกังวลตามชั้นของจิต แม้ไม่มากก็มีให้ปรากฏ สุขเวทนาก็มีอยู่ที่นั่น เพราะมันเป็นชั้นของสมมุติ สมมุติกับสมมุติก็เข้าถึงกันได้ พอสมมุติอันละเอียดนี้สลายลงไปหมดแล้วก็ไม่มีอะไรปรากฏ!

ฉะนั้นพระอรหันต์ท่านจะเสวย สุขเวทนา ทุกขเวทนา และ อุเบกขาเวทนาในจิตเหมือนอย่างที่เคยเสวยมาแล้วในคราวยังไม่สิ้นกิเลสอาสวะนั้นเป็นไปไม่ได้ ทั้งนี้เพราะธรรมชาติที่เหนือสมมุติทั้งปวงนั้น เป็นเครื่องยืนยันในตัวเอง เวทนาเหล่านี้เป็นเรื่องของ “สมมุติ” ทั้งหมด เมื่อจิตดวงนั้นพ้นจากสมมุติแล้ว จะเป็นเวทนาเหมือนอย่างจิตทั่ว ๆ ไปไม่ได้ และมีข้อหนึ่งที่แสดงในหลักธรรมว่า “นิพพาน ปรหม์ สุข” พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ความสุขของพระนิพพานนั้น ไม่ใช่ความสุขอย่างโลก ๆ ซึ่งเกิดแล้วดับไป เกิดแล้วหายไป แต่เป็นความสุขที่มีอยู่ตั้งเดิมกับธรรมชาติแห่งจิตที่บริสุทธิ์แล้วเท่านั้น จึงไม่จัดว่าเป็น “เวทนา” ถ้าเป็นเวทนาจึงต้องเป็น “อนิจจัง ทุกขัง อนตตา” ไปด้วยกัน อันนั้นไม่เป็นเวทนา จึงไม่มี อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ไต ๆ เข้าไปเกี่ยวข้องได้ จิตที่พ้นจากสมมุติเป็นอย่างนี้

นี่แหละที่พระพุทธเจ้าท่านประเสริฐ ท่านประเสริฐในที่นี้เอง แล้วนำธรรมออกจากธรรมชาตินี้มาสั่งสอนโลก ไม่ได้ออกจากสิ่งใด ออกจากความบริสุทธิ์นี้เท่านั้น การแสดงธรรมออกมาจึงเป็นธรรมของจริงเต็มส่วน ถ้าพูดเป็นเปอร์เซ็นต์ก็ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แสดงธรรมออกสอนโลกต้องเป็นความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วผู้รู้จึงเห็น

จริงนำธรรมออกมาสอนโลก จะผิดที่ตรงไหน ตนเป็นผู้ปฏิบัติมาเอง ทั้งวิธีปฏิบัติก็รู้ และผลก็ได้รับอย่างประจักษ์ใจ เมื่อนำออกทั้งเหตุทั้งผลมาแสดงแก่โลก จะผิดไปไหน ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนโลกได้ผลเป็นที่พึงพอใจมากมาย ยิ่งกว่าพระสาวกทั้งหลาย เป็นเพราะเหตุนี้แล เพราะพระพุทธเจ้าเป็นพุทธวิสัย มีอุบายวิธีต่างๆ ที่สั่งสอนโลกได้ลึกซึ้งกว้างขวางมากมาย

ส่วนสาวกท่านก็มีความสามารถลงมาจากพระพุทธเจ้า เพราะรู้จัก เห็นจริง เหมือนกัน เป็นแต่เพียงไม่กว้างขวางเหมือนพระพุทธเจ้า เพราะเป็น “สาวกวิสัย” เป็นวิสัยของสาวก

ฝ่ายหนึ่งเป็นวิสัยของพระพุทธเจ้า ต้องผิดกันเป็นธรรมดา แม้จะถึงความบริสุทธิ์ด้วยกันก็ตาม ความสามารถที่จะนำธรรมในแง่ต่างๆ ออกมาสอนโลก ต้องพร้อมด้วยสติปัญญา ความฉลาดสามารถตามวิสัยของผู้นั้นๆ ตลอดถึงครูอาจารย์ของเรา

ยกตัวอย่างเช่น ท่านอาจารย์มั่น เป็นต้น การแสดงธรรมทางด้านปฏิบัติ ไม่มีใครเทียบเท่าที่ผ่านมา ความฉลาดแหลมคม การแสดงออกในแง่ต่างๆ ของธรรมทันทันกับผู้ฟัง คือทันกับกิเลสของผู้มาศึกษาอบรมนั้นแล เพราะฉะนั้นกิเลสจึงต้องหลุดลอยไปเรื่อยๆ จากการสดับฟังกับท่าน นี้! การแสดงออกผิดกันอย่างนี้ เพราะผู้หนึ่งรู้จัก เห็นจริง ๆ พุดออกมาจากความจริง ผู้ฟังก็เข้าใจได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เข้าใจตามหลักความจริงไม่ผิดเพี้ยน ไม่ใช่แสดงแบบงูๆ ปลาๆ เหมือนกับพวกเราทั้งหลายสั่งสอนกัน เจ้าของปฏิบัติมาพอลุ่มๆ ดอนๆ งูๆ ปลาๆ สั่งสอนคนอื่นจะเอาจริงเอาจังมาจากไหน เพราะเจ้าของหาความจริงไม่ได้ สั่งสอนคนก็จริงไม่ได้ซี เลยต้องเอางูๆ ปลาๆ ออกช่วยพอรอดตัว ผู้ฟังก็ฟัง งูๆ ปลาๆ รู้ก็งูๆ ปลาๆ เลยมีแต่ “งูๆ ปลาๆ” เต็มศาสนา เต็มผู้ปฏิบัติศาสนา

เพราะฉะนั้นผู้เริ่มปฏิบัติที่แรก จะงูจะปลา ก็งูก็ปลาไปก่อน แต่เอาให้เห็นชัด ปลาที่ปลาจริงประจักษ์กับใจของเราซิ คือจะเป็นธรรมขั้นใดก็ให้รู้ประจักษ์กับใจเรา เพราะธรรมเป็น “สนุทธิฐิติโก” พระพุทธเจ้าไม่ทรงผูกขาด ผู้ปฏิบัติจะพึงรู้เองเห็นเองด้วยกันทุกคน ไม่ว่าจะหญิง ไม่ว่าจะชาย เพศใด วัยใดก็ตาม เพราะ “สัจธรรม” มีเหมือนกัน นี้ ไม่นิยมว่านักบวชหรือฆราวาส ว่าหญิงว่าชาย ขึ้นอยู่กับการปฏิบัติธรรมเป็นของกลาง ส่วนเพศนั้นท่านพูดไว้ตามขั้นตามภูมิ

เพื่อประกาศว่า ผู้นั้นเป็นเพศ “นักรบ” พุดง่าย ๆ “เพศนักบวช” เว้นจากกิจการบ้านเมืองทั้งหมดแล้วไม่ไปเกี่ยวข้อง มีหน้าที่ที่จะปฏิบัติธรรมเพื่อความรู้อัจฉริยะเห็นจริง

โดยถ่ายเดียว แต่เมื่อเข้าสงครามแล้ว ไปนอนเฉย ๆ ก็ให้เขาเอาปืนแห่เอาตายได้เหมือนกัน นี่นักบวชแล้วไม่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ จะว่าเข้าสงครามอะไรกัน! ให้กิเลสมันแทงเอา ๆ ตายพินาศนิบาต มันจะผิดแปลกอะไรกับฆราวาสผู้ไม่สนใจธรรม ดีไม่ดีสู้เขาไม่ได้ การปฏิบัติธรรมเป็นอย่างหนึ่ง การรักษาสิกขาบทวินัยตามเพศของตนนั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง มันคนละอย่าง!

ส่วนกิเลสละ ไม่ว่าจะหญิงว่าชาย ไม่ว่าจะนักบวช ฆราวาส มีได้ด้วยกัน และแก้ได้ด้วยกันถ้าจะแก้ นั่นแหละการแสดงธรรมและฟังธรรมในครั้งพุทธกาล จึงผิดกันมากมายกับสมัยที่สุกเอาเผากิน และเอากิเลสเป็นเหตุผลลลลลลลลล ไม่สนใจต่อความจริง ถ้าเป็นธรรมแล้วคัดค้าน ถ้าเป็นกิเลสแล้วยอมจำนน!

จากนั้นก็คือครูอาจารย์ที่รู้จักจริงเห็นจริง เพราะปฏิบัติจริง แสดงธรรม ผู้ฟังถึงใจซาบซึ้งและยังเป็นเชื่อหนุนกำลังใจเราให้มีแก้ใจประพฤติปฏิบัติตามอีกด้วย เพราะอำนาจแห่งความเชื่อ ความเลื่อมใส ความถึงจิตถึงใจ จากการฟังเทศน์ของท่านเป็นหลักสำคัญ

เราก็เป็นเครื่องญาติของพระพุทธเจ้าอยู่แล้ว ไม่ต้องว่าสมัยโน้นสมัยนี้ สมัยโน้นรู้สมัยนี้ไม่รู้ สมัยโน้นคนปฏิบัติบรรลุมรรคผลนิพพาน สมัยนี้คนไม่บรรลุนะ เราอย่าไปคิดอย่างนั้น เป็นความเข้าใจผิด เป็นการส่งเสริมกิเลส ไม่ดีเลย

สมัยโน้นท่านก็สอนคนมีกิเลส กิเลสมีประเภทเดียวกันกับของพวกเรา สมัยนั้นท่านก็สอนคนให้แก้กิเลส เราก็แก้กิเลสเหมือนในสมัยโน้น แก้กิเลสตัวไหน ๆ ก็กิเลสที่มันอยู่ในหัวใจของเราแหละ ซึ่งเหมือนกันกับกิเลสสมัยโน้น แก้ด้วยข้อปฏิบัติเช่นเดียวกันกับข้อปฏิบัติในครั้งโน้น จะผิดกันที่ตรงไหน? จะมีกาลมีเวลา มีสถานที่ที่ตรงไหน ไม่มี อยู่ที่ใจเราเอง สัจธรรมไม่มีกาลสถานที่ อยู่ที่ใจเราด้วยกัน

สัจธรรมคืออะไร? ทุกข์ สมุทัย นี่เป็นฝ่ายกิดกัน มรรคคือข้อปฏิบัติ นี่เป็นฝ่ายบุกเบิก นิโรธเป็นความดับทุกข์ เมื่อบุกเบิกได้เท่าไร ด้วยมรรค นิโรธดับทุกข์ไปโดยลำดับ ไม่มีเหลือภายในจิตใจเช่นเดียวกับครั้งพุทธกาล ให้นั่งเข้ามาตรงนี้ เราอย่าไปคิดว่ากาลนั้นกาลนี้ เป็นการคิดให้เราทอดถอย นี่เป็นอุบายของกิเลสสั่งสอนเรา เราไม่รู้เท่าทันกิเลสจึงมักคลานตามมันโดยไม่รู้สึกรู้หา ให้เอาธรรมมาเป็นเครื่องมือตั้งที่สอนไว้ จะไม่มีปัญหา ในครั้งพุทธกาลกับในครั้งนี้เหมือนกัน สำคัญอยู่ที่ผู้ปฏิบัติในที่นั้น อันนี้เป็นที่แน่ใจตามธรรม จึงขอยุติการสอนเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

พระนิพพานกังวลอยู่ในจิต

เมื่อจิตได้สร้างตัวเองจนปรากฏเป็นจิตที่มีคุณค่าขึ้นมาแล้ว ความสำคัญต่าง ๆ ภายในจิตที่เกี่ยวเกาะเกี่ยวยึดถือสิ่งนั้นว่าเป็นของมีคุณค่า สิ่งนี้เป็นของดี ก็ค่อยจางลงไป ตามคุณภาพของจิตที่ค่อยเขยิบตัวขึ้นไปโดยลำดับ หากจิตไม่ได้รับการอบรมด้วยธรรมใด ๆ เลย และไม่มีคุณธรรมใด ๆ ปรากฏภายในตัวเลย ก็จะต้องคว้านโน้นคว้านนี้อยู่ต่อไปเป็นธรรมดา เหมือนคนตักน้ำคว่ำหาที่ยึดที่เกาะนั่นเอง ไม่ว่าใครและมีความรู้สูงต่ำเพียงไร หรือเป็นชาติชั้นวรรณะใด เพศใดวัยใดก็ตาม ต้องเป็นในลักษณะเดียวกัน เพราะสิ่งที่พาให้หมุนให้คว่ำให้เกี่ยวยึดมั่นอยู่กับใจ สำคัญว่าอันนั้นจะดีอย่างนี้ อันนี้จะดีอย่างนั้น หลอกใจให้หลงไปคว่ำอยู่ทั้งวันทั้งคืน เพราะจิตนั้นไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง หาที่ยึดไม่ได้

เมื่อได้รับการอบรมด้วยธรรมพอประมาณที่ควรจะทราบได้ว่า สิ่งใดเป็นสาระ สิ่งใดไม่เป็นสาระ อันใดเป็นสาระมากน้อย อันใดไม่มีสาระเลย การอบรมไปโดยลำดับ จิตก็ย่อมทราบและเลือกเฟ้นเฉพาะสิ่งที่ควรยึดควรเกาะ จิตย่อมสร้างสาระอันสำคัญขึ้นมาภายในตัว และ ย่อมทราบสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวไปตามลำดับขั้นภูมิของจิต ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยทราบมาเลย ดังนั้นท่านจึงสอนให้อบรมจิต คือชำระสิ่งที่ไม่มีคุณค่า และทำจิตให้ยับเยิน ทำจิตให้ชุ่มมัวมัวสุขอยู่กับอารมณ์สกปรกโสภณออกไป เพื่อจิตจะได้รู้แจ้งเห็นจริงขึ้นโดยลำดับ เมื่อสิ่งที่ไม่มีคุณค่าเหล่านั้นค่อยจางไป เพราะการชำระขัดเกลา

ปราชญ์ทั้งหลายท่านถือจิตเป็นสำคัญมาก ในธรรมก็ประกาศไว้ว่า “มโนปุพฺพคฺมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา” ธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน สำเร็จแล้วด้วยใจ คือเรื่องใจเป็นสำคัญในตัวคนตัวสัตว์ ดังเช่น พระอัสสชิ แสดงธรรมแก่พระสารีบุตร เมื่อคราวพระสารีบุตรยังเป็นปริพาชกอยู่ว่า “ธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุ เมื่อจะดับก็เพราะดับเหตุก่อน ผลก็ดับไปเอง” ท่านพูดถึง มหาเหตุ มหาเรื่อง หมายถึงใจดวงนี้ ผู้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดว่องไวอย่างพระสารีบุตร ก็ทราบ “มหาเหตุ” ได้ทันที จับความจริงได้ในขณะนั้น และได้สำเร็จพระโสดาบัน เพราะจับหลักความจริงแห่งธรรมได้อย่างมั่นใจ หายสงสัยในการที่จะเสาะแสวงหาอะไรต่อไปอีก นอกจากจะเสาะแสวงหาครูบาอาจารย์ที่เชี่ยวชาญเพื่อธรรมขั้นสูงขึ้นไป และเพื่อหลัก

อันแน่นหนามันคงยิ่งกว่าที่ได้แล้วนี้ขึ้นไปเท่านั้น เพราะฉะนั้นท่านจึงเรียนถามพระอัสสชิ ว่า “ท่านอยู่สำนักใด ใครเป็นครูเป็นอาจารย์ของท่าน?” เมื่อได้ทราบแล้วก็ชักชวนบริษัทบริวาร ๒๕๐ คน ไปศึกษาอบรมกับพระพุทธเจ้า นี่คือท่านได้หลักใจอันแน่นนอนไว้แล้วในภูมิธรรมเบื้องต้น คือพระโสดาบันเป็นผู้ได้ “อจลศรัทธา” เชื่อหลักและยึดหลักความจริงได้ไม่สงสัย เป็นอจลศรัทธา คือความเชื่อมั่นไม่หวั่นไหวโยกคลอน เมื่อไปถึงพระพุทธเจ้าและได้รับพระเมตตาสั่งสอนจากพระองค์แล้ว บรรดาบริษัทบริวารที่ไปด้วยกัน ๒๕๐ คนนั้น ต่างก็ได้สำเร็จมรรคผลนิพพานไปด้วยกันทั้งหมด

ยังเหลือแต่พระสารีบุตร และพระโมคคัลลาน์ แต่ปรากฏว่า ๗ วันต่อมา พระโมคคัลลาน์ ได้สำเร็จพระอรหัตผล พระสารีบุตร ๑๕ วัน จึงสำเร็จธรรมขั้นสุดท้ายอด เพราะท่านมีนิสัยชอบใคร่ครวญเหตุผล กว่าจะลงกันได้ จึงนานผิดกับเพื่อนฝูงที่ไปด้วยกันอยู่มาก ท่านอบรมธรรมอยู่ในสำนักของพระศาสดาได้ ๑๕ วัน จึงสำเร็จพระอรหัตผลขึ้นมา ด้วยภูมิจิตภูมิธรรมอันลึกซึ้งกว้างขวางมากรองพระศาสดาลงมา ในบรรดาพระสาวกที่มีปัญญามาก ต่อมาก็ได้รับยกย่องจากพระพุทธเจ้าให้เป็น อัครสาวกเบื้องขวา และเป็นเอตทัคคะทางภูมิปัญญาเฉลียวฉลาดในบรรดาสาวกทั้งหลาย ทราบว่า ฝนตกตลอด ๗ วัน ๗ คืน ท่านยังสามารถนับได้ทุกเม็ดฝน แม้เช่นนั้นยังถูกตำหนิจากพระพุทธเจ้าว่า อย่าว่าเพียง ๗ วันเลย สารีบุตร แม้ฝนตกอยู่ตลอดกาลปี เราตถาคตก็สามารถนับได้ นี่แลระหว่างพระพุทธเจ้ากับพระสารีบุตร แม้เป็นผู้ฉลาดในวงสาวกด้วยกัน เมื่อเทียบกับพระพุทธเจ้าแล้ว จึงผิดกันอยู่มากราวฟ้ากับดิน

การบำเพ็ญของท่านภายใน ๑๕ วัน ได้สำเร็จพระอรหัตผล ก็นับว่ารวดเร็วอยู่มาก ทั้งนี้เพราะท่านเคยบุกเบิกมานานในชาติหนหลัง มาชาตินี้ท่านจึงฆ่ากิเลสวิภูวนลงได้ ไม่หมუნไปสู่ภพนั้นกำเนิดนี้อยู่ไม่หยุดราวกับกังหันในเวลาต้องลม นี่เราพูดส่วนผลที่ท่านได้บำเพ็ญมาหลายภพหลายชาติ จนความสามารถพอตัวแล้ว เพียง ๗ วัน ๑๕ วัน ก็สำเร็จ ดูว่าง่ายนิดเดียว ส่วนเหตุที่ท่านดำเนินมาแต่อดีตชาติ ก็เหมือนกับเรา ๆ ท่าน ๆ นี้แล ต้องมียากมีง่ายไปตามแขนงของงาน

แต่การแก้กิเลส ซึ่งเปรียบเหมือนการฉีกหนังฉีกเนื้อในอวัยวะเราออกจากตัวเรานั้น ย่อมเป็นของทำได้ยาก เพราะระหว่างกิเลสกับเราคือใจ และอวัยวะเคยแนบสนิทติดกับเรา ราวกับเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันมานานแสนนาน ดังนั้นเมื่อจะฉีกกิเลสก็กลัวเราถูกฉีกเข้าไปด้วย เนื่องจากไม่ทราบว่าจะอะไรเป็นเรา อะไรเป็นกิเลส เพราะคล้ายคลึงกันมากยากแก่การสังเกตสอดรู้ ถ้าไม่ใช้ความพยายามด้วยสติปัญญาจริง ๆ คำว่า “กิเลส” กับเรานั้น อยู่ด้วยกัน กินด้วยกัน นอนด้วยกัน รัก ชัง โกรธ เกลียดด้วยกัน ชี้เกียด อ่อนแอด้วยกัน ชยันในสิ่งไม่เป็นทำด้วยกัน ชอบทำความเสียหายแก่ตนเอง

และคนอื่นอยู่เสมอด้วยกัน ชอบศึกคะนอง ไม่มองดูอายุสังขารของตนด้วยกัน รักสุขเกลียดทุกข์ แต่ชอบทำสิ่งที่จะให้เกิดทุกข์มากกว่าให้เกิดสุขด้วยกัน

เวลาจะทำความดีตามทางของปราชญ์ มักท้อถอยอ่อนแอด้วยกัน มักถือว่าทำยากทำลำบากด้วยกัน มักตำหนิตนว่าบุญน้อยวาสนาอาภัพในเวลาที่จะประกอบทางดีด้วยกัน แม้เวลาจนตรอกหาทางแก้ตัวไม่ได้ เพราะถูกบังคับให้สวดมนต์ภาวนาบ้าง ก็ด้อม ๆ มอง ๆ ดูเวลาว่านาฬิกาได้เท่าใด จะได้ออกจากคุกภาวนาเวลาเท่าใดด้วยกัน พอนั่งไปราว ๕ หรือ ๑๐ นาทีชักกระตุกกระตัก อยากรุกจากที่ภาวนา ตามองดูเข็มนาฬิกาด้วยกัน แล้วพาลโกรธให้นาฬิกาว่ามันตายแล้วหรือไง มองดูเข็มไม่เห็นกระดิกเดินบ้างเลย เรานั่งภาวนา คือนั่งเกือบชั่วโมงแล้ว มองดูเข็มนาฬิกาไม่เห็นเคลื่อนที่คว่ำลงมาทูปทิ้งเสียไม่ดีหรือด้วยกัน

ขณะนั่งภาวนา “พุทโธ ๆ ๆ” ก็ได้สองสามคำ ใจถล่ำไปลงนรกจกเปรตที่ไหนไม่สนใจ มีแต่เพลิดเพลินในมโนภาพ ธรรมารมณ์ต่าง ๆ ไม่มีขอบเขตด้วยกัน พอหลุดออกจากห้องขัง คือ ที่ภาวนา ออกมาก็ทวงหนี้สินจากธรรมด้วยกันว่า “ไอ้โฮ เรานั่งภาวนาแทบตาย เหมือนติดคุกติดตะราง เวลาออกมาแล้วไม่เห็นได้เรื่องราวอะไร ใจก็หาความสงบไม่ได้ ที่นี้เข็ดไม่ทำอีกแล้ว เทียบสนุกใจดีกว่า เหล่านี้ไม่ทราบว่าเป็นเราหรือเป็นกิเลส? เพราะคละเคล้าเป็นอันเดียวกัน ยากแก่การสังเกตอยู่มาก

ความที่กล่าวมา เป็นเรื่องกิเลสกระซิบใจเรา แต่การถือวากิเลสเป็นเรา และสิ่งกล่าวตำหนิตนคือธรรมมาโดยตลอดเป็นฝ่ายกิเลส แต่คนเราชอบกล่าว ชอบคิดนึก และชอบทำกันอย่างนี้ ทั้งที่เกลียดกิเลส รักธรรมคือความดีงามทั้งหลาย เมื่อเป็นเช่นนั้น ตัวกิเลสกับตัวเราจึงกลมกลืนเป็นอันเดียวกันอย่างสนิทติดจม

ด้วยเหตุนี้การแก้ การถอดถอนกิเลส การทำลายกิเลส จึงเป็นเหมือนการทำลายตนด้วยในขณะเดียวกัน ใคร ๆ จึงไม่อยากแก้อยากทำลายกิเลส กลัวตัวเองจะถูกทำลายให้ฉิบหายล่มจมไปด้วย จึงอยู่ด้วยกันอย่างสนิทใจยิ่งกว่าการจะคิดแก้และถอดถอนทุกข์ก็ยอมทน คงคิดว่ากิเลสก็ต้องทุกข์ด้วยกับตน ความจริงกิเลสมันไม่ทุกข์ มันไม่ยอมทนทุกข์ มีแต่เราคนเดียวเท่านั้น

ในโลกนี้ไม่ปรากฏว่าใครฉลาดแหลมคมยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ที่ทรงนำอุบายวิธีมาสั่งสอนโลก ให้รู้จักแยกแยะสิ่งที่ปลอมและสิ่งที่จริงออกจากกัน จนกลายเป็นผู้พ้นภัยไปได้โดยสิ้นเชิง ดังพระสาวกอรหันต์ท่านเป็นตัวอย่างอันเลิศ

แม้เช่นนั้นก็ยังยากสำหรับผู้นำธรรมมาปฏิบัติ ไม่ทราบจะแยกแยะอย่างไรถูกอย่างไรผิด สุดท้ายก็มอบอำนาจให้กิเลสทำการแยกแยะให้เสียเอง มันจึงพอใจกว่าวันทั้งเรากว่าวันทั้งกิเลสเข้าเป็นอันเดียวกัน และเป็นตัวประกันความปลอดภัยแก่มัน ไม่ต้อง

ถูกทำลาย เพราะจับเราบังหน้าไว้อย่างมิดชิด สติปัญญาหยังเข้าไปไม่ถึงตัวมัน ถึงแม้คำว่า “เรา” คำว่า “ของเรา” คำว่า “เราไม่มีกำลัง สู้ไม่ไหว” ไปเสียสิ้น

อย่างไรก็ตาม กรุณาจับร่องรอยแห่งธรรมที่ท่านแสดงให้ฟังแล้ว นำไปคลี่คลาย เชือดเฉือนกิเลสด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร แม้การเชือดเฉือนจะถูกกิเลสบ้าง ถูกเราบ้าง ก็ยังดีกว่าถูกกิเลสเชือดเฉือนเราถ่ายเดียว ในขั้นเริ่มแรกการเริ่มฝึกหัดทำสมาธิภาวนาในขั้นต้นนั้น ต้องเป็นงานสำคัญและหนักอยู่บ้าง เนื่องจากเป็นงานไม่เคยทำ และยังไม่รู้จักจิตและอารมณ์ว่าเป็นอย่างไร ทั้งไม่รู้ว่า “จิตสงบ” “จิตรวม” เป็นอย่างไร เป็นเพียงได้ยินพระท่านอธิบายให้ฟัง ส่วนความจริงเรายังไม่เคยทำ ยังไม่เคยพบเห็นผลของการทำสมาธิภาวนา

ประการสำคัญ อย่าตีตนให้เจ็บให้ตายก่อนเป็นไข้ เช่น กลัวจะสู้ไม่ไหว ทนไม่ไหว เป็นต้น ต้องสู้จนได้ ทนจนได้ เพื่อความวิเศษในตัวเรา!

ศาสดาของเรา พระสาวกอรหันต์ที่เป็นสรณะของพวกเรา ท่านเป็นนักสู้ไม่ใช่สักถอย เราผู้เป็นลูกศิษย์ท่าน จึงถอยไม่ได้ จะเสียเกียรติเราที่เป็นลูกศิษย์มีครูสอน และเสียเกียรติศาสดาของเรา ชัยชนะมิได้ด้วยการต่อสู้ กู้อ้อที่เคยแพ้อและเสียเปรียบกิเลสมานาน ชาตินี้ขอแก้มือจนมีชัยชนะ เมื่อถูกกิเลสต่อยล้มหมอน หรือนอนอยู่หัวทางจงกรม รู้สึกตัวตื่นขึ้นมา จงจับอาวุธ คือ สติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร ลุกขึ้นต่อสู้ทันทีที่ไม่มีถอย และต่อสู้ไปเรื่อย ๆ ในอิริยาบถทั้งสี่ เพราะกิเลสมันฝังจมอยู่ลึก ถ้าไม่ขุดค้นลงถึงฐานของกิเลสที่ฝังจมอยู่ จะไม่ได้ตัวมันออกมาฆ่าให้สมใจ ที่มันเคยเป็นมหาอำนาจดขี่บังคับเรามานาน

ชาตินี้เราเป็นชาติมนุษย บุรุษหญิงชายเต็มตัว ไม่ต้องกลัวเสียชาติ เพราะการรบฟันแทงแลกกับกิเลส ความตายในอำนาจของกิเลสกับความตายเหนืออำนาจกิเลส นั้นต่างกันอยู่มาก เราต้องการรบและตายเหนืออำนาจกิเลส จำต้องทำให้เต็มไม้เต็มมือ อย่าอ่อนข้อรอความตายจากกิเลส ซึ่งเคยมีเคยเป็นมานาน เพราะความกลัวตายเป็นกลมายาของกิเลส ความขี้เกียจอ่อนแอ เป็นความยอมจำนนต่อกิเลส และเป็นทาสของกิเลส ความเป็นทาสของกิเลส เราเคยเป็นกันมานานไม่เช็ดหลายบ้างหรือ ถ้าเช็ดหลายก็จำต้องขยันหมั่นเพียร และต่อสู้เพื่อเอาตัวรอดเป็น “ยอดคน” คือ “ยอดเรา”

ในธรรมท่านว่า “ทุกขา ชาติ ปุณฺณปุณฺ” การเกิดบ่อย ๆ เป็นทุกข์รำไป นั้นฟังซี! ดีไหม? ความเป็นทุกข์รำไป เพราะความเกิดเป็นต้นเหตุ! ธรรมบทหนึ่ง “ทุกขํ นตฺถิ อชาตสฺส” ทุกข์ไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด นั้นฟังให้ถึงใจ ซึ่งเป็นตัวรับทุกข์ทั้งมวล เพราะการเกิด ๆ ตาย ๆ ใจผู้รับทุกข์ในการเกิด จะยังอยากเกิดเพื่อรับทุกข์ต่อไปอีกไหม? เพียง

หลวงตาบ๊วโง่ ๆ เช่ ๆ ยังชักชยะแขงในทุกซ์ แม้ไม่ชยะแขงในการเกิดอีก ที่นี้การเกิดอีกกับการต้องรับทุกซ์อีกมันแยกกันไม่ออก ถ้าไม่อยากทุกซ์อีกก็ต้องกลัวความเกิดอีกจึงจะชอบตามหลักเหตุผล หลวงตาบ๊วจะหาทางออกแบบไหนวิธีใด นุ่มอบให้เป็นการบ้านหลวงตาบ๊วไปทำ ได้ผลอย่างไรให้มารายงานตัวอย่าชักช้า เวลานี้ “กิเลสวิภูวน” กับ “ธรรมวิภูวนะ” กำลังรอฟังความรู้ความเห็นของหลวงตาบ๊วอยู่อย่างกระหายว่าจะเอาอย่างไรก็ดี ถ้าหลวงตาบ๊วไม่ชอบทุกซ์แต่ยังชอบการเกิดอีก “กิเลสวิภูวน” ก็คว้ามือหลวงตาบ๊วไปเกิดในสถานที่ “จ้ง ๆ ” คือ จ้งแบบทุกซ์อย่างเข้าสมอง และฝังจมเหมือนฝักถืดหนอง จะเซ็ดหลาบกับโลกเขาใหม่? ทำไมชอบนัก! เรื่องเกิดนี่!

ถ้าหลวงตาบ๊วเข้าตามตรอกออกตามประตูละก็ แม้จะยังมีกิเลสเต็มหัวใจ ก็ยังพอมีหวัง “ธรรมวิภูวนะ” เมตตามาเยี่ยมบ้าง ไม่หันหลังให้เสียทีเดียว เอ้า! หลวงตาบ๊วรีบไปคิดเป็นการบ้าน อย่าชักช้าเนิ่นนานจะเสียการ เสียข้าวสุกผักต้มชาวบ้านที่เขานำมาบำรุงแต่วันเริ่มบวชเกือบ ๕๐ ปีแล้วนี่ ข้าวของชาวบ้านหมดไปเท่าไร ยังมามัวเพลิดเพลินกับความเกิด และความทุกซ์ที่เป็นเงาติดตามความเกิดอยู่ได้หรือ แต่นี้ต่อไปต้องเอาจริงเอาจ้ง อย่าทำเล่น ๆ เสียตายข้าวสุกชาวบ้านเขา!

พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า “อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ” ตนเป็นที่พึ่งของตน ด้วยการกระทำของตัวเอง “ตุมฺเหหิ กิจฺจํ อาตปฺปิ อุกฺขาตาโร ตถาคตา” ความเพียรเผากิเลสทั้งหลายให้เราร้อน เป็นหน้าที่ของท่านทั้งหลายทำเอง พระตถาคตทั้งหลายเป็นแต่เพียงผู้ชี้บอกแนวทางเท่านั้น นั้น! ฟังซิ จะมานอนใจเพื่อรับดอกเบ็ยรางวัลอยู่เฉย ๆ ได้หรือ? พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ก็ทรงทำเอาเอง พระสาวกของพระพุทธเจ้าทั้งหลายก็ทำของท่านเอง เมื่อได้รับอุปายแห่งธรรมจากพระพุทธเจ้าแล้ว

พระองค์ขึ้นแต่เพียงอาวุธให้ต่อสู้ข้าศึกเท่านั้น อาวุธก็หมายถึง “ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา” นี้เอง เป็นเครื่องมือฆ่ากิเลส เป็นศัสตราวุธเพื่อฆ่ากิเลส

การจะนำธรรมเหล่านี้ไปปฏิบัติต่อกิเลสอย่างไรนั้น เป็นอุปายความแยบคายของสติปัญญา กำลังวังชาความสามารถของแต่ละราย ที่จะเข้าสู่สงครามด้วยความอาจหาญชาญชัย ด้วยความเฉลียวฉลาดมากน้อยเพียงไรเป็นเรื่องของเรา ตลอดถึงความแพ้วความชนะ ถ้าเราด้อยสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร กิเลสก็ทับถม เราก็แพ้ว ถ้าเรามีความอาจหาญชาญชัย ฉลาดคล่องแคล่วแกลวกกล้าด้วยสติปัญญาแหลมคม ก็สามารถทำลายกองกิเลสอาสวะทั้งหลาย ซึ่งเป็นข้าศึกนั้นให้ราบไปได้ ชัยชนะก็เป็นของเรา เรื่องมีอยู่เท่านี้ แต่ละคน ๆ เป็นเรื่องที่จะช่วยตัวเอง ยิ่งวาระสุดท้ายเราจะหวังพึ่งใครไม่ได้ ต้องพึ่งสติปัญญาของตัวเองโดยเฉพาะ

ญาติมิตรสหาย พ่อแม่ พี่น้อง สามภรรยา ลูกเต้า หลานเหลน แมร์รักสนิทเพียงไรก็รักแต่ทำให้อารมณ์ยุ่งเหยิงวุ่นวาย ก่อความทางเดินของเราให้ขัดข้องยุ่งเหยิงไปเท่านั้น ไม่ใช่จะเป็นเครื่องบุกเบิกเบิกถนนหนทางให้เราได้โดยสุขกายสบายใจที่เรียกว่า “สุคโต” สิ่งที่จะเป็น “สุคโต” ต่อเราโดยเฉพาะนั้นก็คือ ความพากเพียรของเรา ที่หวังพึ่งตนด้วยสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร เพื่อให้ได้คุณงามความดีมาบรรจุไว้ในใจอย่างอบอุ่นเท่าที่จะพาให้เป็น “สุคโต” และกำชัยชนะให้หลุดพ้นจากสิ่งกีดขวางได้ ต้องใช้สติปัญญาให้เต็มภูมิ อย่าประมาทธาตุขันธ์ พระพุทธเจ้าทำไมท่านรู้เท่ากัน

คำว่า “ธาตุ” ของพระพุทธเจ้ากับธาตุของเรา คำว่า “ขันธ์” ของพระพุทธเจ้ากับขันธ์ของพวกเรา เป็นธาตุเป็นขันธ์ประเภทเดียวกัน ความโง่โง่ประเภทเดียวกัน ความยึดถือในธาตุในขันธ์ด้วยอำนาจของกิเลสก็เช่นเดียวกัน สติปัญญาที่จะนำมาใช้เพื่อแยกแยะธาตุขันธ์เหล่านี้ ซึ่งเป็นความผูกพันกับจิตใจ หรือใจไปผูกพันกับสิ่งนั้นแล้วเอาความร้อนมาสู่ตนเอง ก็เหมือนกันกับในครั้งพุทธกาล เราจะแก้ด้วยวิธีใด?

พระพุทธเจ้าท่านแก้ได้ด้วยพระสติปัญญา เราจะเอาอะไรมาแก้ ทำไมพระพุทธเจ้าทรงรู้ได้เห็นได้ แล้วถอดถอนพระองค์ออกมาจากสิ่งทั้งหลาย ซึ่งเป็นภาระอันหนักหน่วงนั้นได้ ขันธ์ของเราหนักมากยิ่งขึ้นกว่าขันธ์ของพระพุทธเจ้าอย่างไรบ้าง มันก็เท่ากัน ทำไมเราจะสลัดตัดทิ้งสิ่งเหล่านี้ด้วยสติปัญญาของเราไม่ได้ เราเป็นศิษย์ “ตถาคต” ผู้ทรงสั่งสอนความเฉลียวฉลาดแหลมคมให้แล้วทุกแห่งทุกมุม เพื่อนำมากำจัดสิ่งที่เป็นข้าศึก ดังที่พระองค์ได้เคยทรงกำจัดมาแล้ว ทำไมเราจะกำจัดไม่ได้

คำว่า “พุทธบริษัท” จะหมายถึงใคร ถ้าไม่หมายถึงเราที่เป็นชาวพุทธ และปฏิบัติตามพระองค์อยู่เวลานี้ ซึ่งเป็นผู้กำลังก้าวเข้าสู่สงครามแห่งกองทุกข์ทั้งหลาย ทั้งกองทุกข์ในธาตุขันธ์ ทั้งกองทุกข์ในจิต ที่เกิดจากกิเลสอันมีอยู่กับเรา ใครจะเป็นผู้รบ ใครจะเป็นผู้รุก ใครจะเป็นฝ่ายแพ้ฝ่ายชนะ ถ้าไม่ใช่เราคนเดียววันนี้ไม่มีใครเป็น

ความแพ้เป็นของดีเมื่อไร เพียงเขาเล่นกีฬากันแพ้ เขายังเสียใจและเสียหน้าเสียตาอับอายขายหน้า เราแพ้กิเลสแพ้มาตั้งแต่ตั้งกบตั้งกล้วย พอรู้จักเพียงสภาวะตามหลักธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแล้วมารบกับกิเลส ยังจะแพ้กิเลสเสียอีกก็ขายหน้าเราและขายหน้าครูเท่านั้นเอง

พระตถาคตคือผู้แก้แล้วกล้าสามารถ ผู้อาจหาญ ผู้ชนะในสงครามอันใหญ่หลวง ได้แก่ “สงครามแห่งวัฏจักร” ทรงสลัดปิดทิ้ง ทำลายกงจักรแห่ง “วัฏจักร” จนฉิบหายวายปวงไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ นี้คือ “ตถาคต” ซึ่งเป็นแม่ทัพของพวกเรา เราซึ่งเป็นทหารเอกแห่งศาสดาผู้ทรงนามว่า “ศาสดาเอก” เราจะ

ดำเนินอย่างไร จึงจะได้ชื่อว่าดำเนินตามร่องรอยแห่งครูเพื่อชัยชนะ ถ้าไม่ดำเนินไปด้วยความขยัน ไม่ดำเนินด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร จะเอาอะไร? เพื่อชัยชนะ! มีสติปัญญานี้เท่านั้น ที่จะสามารถอาจเอื้อมนำชัยชนะมาสู่เราได้ ส่วนความโง่เขลาเบาปัญญา มีมากเท่าใด ก็เป็นกลุ่มของกิเลส ที่จะมารุมจิตใจเราให้เกิดความเดือดร้อนอยู่ตลอดไปและหาทางออกไม่ได้ แพ้ไปตลอดสาย ความแพ้เป็นสิ่งที่น่าอัปยศ ไม่ว่าแพ้ อะไร! ที่นี้เราแพ้กิเลส เราจะมีหนามี่ตามี่ชื่อมีเสียงมาจากไหน กิเลสเป็นสิ่งที่หนามี่ตาดีแล้วหรือ จึงต้องการเป็นบริษัทบริวารของมัน

ธรรม คือความดีเลิศที่มีอยู่ภายในจิตเราดวงนี้ ฉายแสงออกมาไม่ได้เพราะถูกกิเลสปกคลุมจนมืดมิดปิดทวาร นับแต่กิเลสปกครองเรามาเป็นความสุขความเจริญ มากน้อยเพียงใด ผลที่ปรากฏเพราะกิเลสปกครองใจนั้นเป็นอย่างไรบ้าง ที่แสดงให้เห็นอยู่อย่างชัด ๆ ก็มีแต่เรื่องของความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรุ่มร้อนภายในใจเท่านั้น ที่เป็นผลแห่งความปกครองของกิเลส

ส่วนธรรมแม้มีมากน้อยที่คุ้มครองจิตใจเรา มีแต่ความสงบเย็นใจไปโดยลำดับ ๆ เราพอจะเห็นได้ชัดว่า คุณธรรมหรือคุณค่าแห่งธรรมกับกิเลสผิดกันมากน้อยเพียงใด เป็นกาลเวลาที่เหมาะสมอย่างยิ่งแล้ว ที่เราจะใคร่ครวญเลือกเฟ้น สิ่งใดที่เห็นว่าเป็นภัยจงพิจารณาให้เห็นว่าเป็นภัยอย่างถึงใจ สิ่งที่เป็นคุณก็ให้ถึงใจด้วยความเห็นคุณ แล้วพยายามบำเพ็ญ พยายามต่อสู้ด้วยสติปัญญาอย่างถึงใจเช่นเดียวกัน เมื่อต่างอันต่างถึงใจกิเลสที่อยู่ในใจจะทนอยู่ไม่ได้ สติปัญญาก็ถึงใจ ความเพียรก็ถึงใจ เมื่อถึงใจย่อมถึงกิเลส ต้นทางที่จะให้ได้ชัยชนะมีอย่างนี้

พระพุทธเจ้าและสาวกก็เหมือนกัน ท่านอยู่ในสกุลใดก็ตาม ตามประวัติ คำว่า “สกุล” สักแต่ว่าเท่านั้น พอก้าวเข้ามาสู่ความเป็น “ศิษย์ตถาคต” แล้ว มีแต่ตั้งหน้าสู้ โดยถ่ายเดียว เอ้า เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ไม่หมายป้าช้า ล้มลงที่ไหนเป็นป้าช้าที่นั่น ก่อนที่จะล้มเป็นป้าช้า ก็ขอให้ได้ชัยชนะในสงครามระหว่างกิเลสกับธรรมเสียก่อน ท่านจึงครองมหาสมบัติภายในใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่พึงหวังอย่างยิ่งของพระสาวก ฉะนั้นท่านจึงได้เป็น “สงฆ์ สรรณี คัจฉามิ” ของพวกเรา ด้วยการต่อสู้เพื่อชัยชนะอย่างไม่หมายป้าช้า นี่คือนทางเดินเพื่อชัยชนะของผู้จะไม่มาก่อนภพก่อนชาติ ก่อนความทุกข์ความทรมานให้แก่ตัวต่อไปอีกตลอดกาล

ต้องเป็นผู้เห็นภัย ต้องเป็นผู้มีสติตั้งระมัดระวังรักษาจิตใจของตนเสมอ อย่าให้สิ่งชั่วหมองเข้ามาเกี่ยวข้องกับพัวพัน เพราะเป็นของไม่ดีมาแต่ไหนแต่ไร เราก็พอทราบแล้วอย่างประจักษ์ใจ

การแก้จิตใจให้หลุดพ้นไปโดยลำดับนั้น คือการสร้างคุณสมบัติของใจขึ้นให้เด่นภายในใจตนเอง กระทั่งเด่นขึ้นอย่างเต็มที่ สิ่งใดที่เป็นสมมุติที่เคยซึมซาบอยู่ภายในใจก็หมดไป เหลือแต่ความบริสุทธิ์ล้วน ๆ นี่แหละคือชัยชนะอย่างเต็มที่ในศาสนา ตถาคตของเราก็เป็นผู้ได้ชัยชนะมาแล้ว สาวกอรหัตตอรหันต์ทั้งหลายได้ชัยชนะมาแล้วด้วยวิธีการอันใด ก็ได้науวิธีการอันนั้นมาสอนพวกเรา ให้ได้อ่านได้ยินได้ฟัง ได้ปฏิบัติตามอยู่ขณะนี้ ซึ่งเป็นแนวทางที่ถูกต้องตามหลักศาสนาและสาวกท่านดำเนินอยู่แล้ว ทำไมจะแก้กิเลสไม่ได้!

มีอยู่อย่างหนึ่ง คือให้หนูกำลังเข้าไปเรื่อย ๆ ส่วนที่แก้ได้แล้วเราทราบชัด ๆ ที่ยังไม่ได้ก็จะต้องได้ด้วยวิธีการที่เราเคยแก้มานี้ ไม่มีวิธีการอื่นใดที่จะแก้กิเลสได้ นอกจากวิธีการที่เคยดำเนินมานี้ ซึ่งเป็นวิธีการที่ถูกต้องแล้วเท่านั้น จะแก้กิเลสได้ตั้งแต่ต้นจนอวสาน ไม่มีกิเลสเหลืออยู่ภายในใจเลย

แดนนิพพานนั้นกังวลอยู่ในความรู้ของเราทุกรูปทุกนาม แทรกซ้อนอยู่กับกิเลสนั่นเอง ไม่อยู่ที่ไหน เป็นแต่เพียงว่ากิเลสนั้นออกหน้า ต่อไปกิเลสก็ล้าหลังถ้าสติปัญญาทัน ล้าหลังแล้วก็สลายฉิบหายวายปวงไปหมด

ป่าช้าของกิเลส คือที่ไหน ที่เผาศพกิเลส คืออะไร เครื่องเผาศพของกิเลส คืออะไร ก็คือ สติปัญญา ศรัทธา ความเพียร ป่าช้าของกิเลสอยู่ที่ไหน กิเลสมันเกิดอยู่ที่ไหนป่าช้าของมันก็อยู่ที่นั่น คืออยู่ที่ใจ เผากันที่ใจนั่นแหละ ฉิบหายไปที่ใจ ฉิบหายไปด้วยปัญญา “ตปธรรม” นี้แหละคือไฟเผากิเลส ตป คือ ความรู้ร้อน ร้อนร้อนกิเลสเผากิเลสรู้ร้อนจนตายไป นี้แหละที่ว่า “พระนิพพานกังวลอยู่ในจิตใจของเราทุกคน” เป็นแต่เรายังไม่ได้เปิดความกังวลนั้นออกจากสิ่งที่ปกปิดอย่างเต็มที่เต็มฐาน ความกังวลจึงแสดงตัวออกมาไม่ได้เต็มที่เต็มฐาน

ความกังวลของจิตที่บริสุทธิ์ แห่ง “สุปปาติเสสนิพพาน” นี้ กังวลทั่วแดนโลกธาตุ หาทที่กำหนดกฎเกณฑ์ หาขอบเขตบริเวณมิได้ เพราะไม่มีสมมุติอันใดที่จะมากีดกันธรรมชาตินี้ ท่านจึงว่า “ธรรมเหนือโลก” เหนือขอบเหนือเขตของสมมุติใด ๆ ทั้งสิ้น คือใจที่บริสุทธิ์นี้แล

จากนั้นก็กลายเป็น “ธรรมที่บริสุทธิ์” ขึ้นมา จะพูดว่า “ธรรมที่บริสุทธิ์” ก็ได้ “ใจที่บริสุทธิ์” ก็ได้ไม่มีอะไรแย้งกัน สิ่งที่มาแย้งกันก็ได้แก่สมมุติ ได้แก้กิเลสเท่านั้นที่มาแย้ง มากลบบมาลบหรือมาเป็นข้าศึกกัน เมื่อข้าศึกหมดแล้วก็ไม่มีอะไรแย้ง จะว่าอะไรก็ได้ ไม่ว่าจะไม่เป็นปัญหา อยู่อย่างอิสระอย่างสบาย ไม่มีเรื่องมีราว นี้แหละท่านเรียกว่า “มหาสมบัติ”

นิพพานสมบัติกับมหาสมบัติก็อันเดียวกัน จงพยายามขุดค้นขึ้นมาให้ได้ มีอยู่
กับธรรมชาติที่รู้ๆ ด้วยกันทุกคน สิ่งที่ปกปิดกำบังนี้เป็นสิ่งที่แก้ไขได้ ด้วยความ
พากเพียรตามหลักธรรมที่ท่านสอนไว้ จงนำไปพิจารณาแล้วพิตตัวเข้าโดยลำดับ
สิ่งที่เรามุ่งหวังมาเป็นเวลานาน จะปรากฏขึ้นในจุดแห่งความรู้นี้แห่งเดียวเท่านั้น ไม่มีที่
อื่นใดเป็นที่แสดงออกแห่งความบริสุทธิ์หรือธรรมบริสุทธิ์

จึงขอยุติการแสดงเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

สร้างเรือนสามชั้นให้จิต

การฝึกหัดอบรมในเบื้องต้น ก็ไม่ผิดอะไรกับเราไปดูต้นไม้ที่จะนำมาทำบ้านปลูกเรือน ไม้ทั้งต้นเมื่อไปดูแล้วมันอ่อนใจพิกลบอกไม่ถูก อะไรที่จะสามารถนำไปทำเป็นบ้านเรือนได้ มองดูเห็นแต่ไม้ทั้งต้น เต็มไปด้วยเปลือกกระพี้ กิ่งก้านสาขา ดอกใบเต็มไปหมด ซึ่งล้วนแต่สิ่งที่ไม่ต้องการทั้งนั้น ที่มองไปเห็นนั้น สิ่งที่ต้องการมองไม่เห็นเลย คือแก่นที่เป็นเนื้อแท้ ซึ่งสมควรจะมาทำเป็นบ้านเป็นเรือนได้ มันอยู่ภายในลึก ๆ โนน มองไม่เห็นด้วยตาเนื้อนี้เลย มันมีตั้งแต่เปลือกแต่ลำต้น มองขึ้นไปข้างบนก็มีแต่กิ่งก้านสาขาใบดอกเต็มไปหมด แล้วทำไมจะไม่อ่อนใจ และไม้ที่จะปลูกบ้านปลูกเรือนให้สำเร็จโดยสมบูรณ์นั้น ต้องมีจำนวนมากด้วย ไม้ต้นเล็ก ๆ จะมาทำบ้านทำเรือน นำมาเลื่อยมาแปรรูปเป็นต่าง ๆ ให้ได้หลาย ๆ แผ่น หลาย ๆ ชั้น ก็เป็นบ้านเป็นเรือนที่เหมาะสมไปไม่ได้ จะต้องหาไม้ต้นใหญ่ ๆ เนื้อแข็ง ซึ่งลำบากแก่การทำไม่ย่อยเลย ไปมองเห็นต้นไม้แล้วมันทำให้อ่อนใจอย่างบอกไม่ถูก มือเท้าก็อ่อนปวกเปียกไปตาม ๆ กัน

แต่เมื่อรู้วิธีที่จะทำแล้ว แม้อ่อนใจก็พอพยายามถูไถกันไปได้ ไม่หัดมือที่ใจอยู่ทำเดียว เมื่อตัดโค่นลงมาแล้วก็ต้องเลื่อย ต้องมีแบบมีฉบับ การตัดการโค่นการเลื่อยอะไร ต้องมีแบบมีฉบับมีหลักเกณฑ์ ต้องมีวิชาเกี่ยวกับงานนั้น ๆ จึงจะทำได้ มิฉะนั้นไม้ก็เสียหาย ผลจะพึงได้ก็ไม่ปรากฏเท่าที่ควรจะมี

นี่การประพฤติปฏิบัติธรรมทางด้านจิตใจ ในเบื้องต้นที่เรายังไม่เคยทำเลย มันก็ต้องมีอ่อนใจด้วยกัน ดีไม่ดีจะนั่งภาวนาแค่ ๕ นาที ๑๐ นาที ใจนั้นราวกับจะถูกเขานำไปฆ่า ทำให้อ่อนเปียกไปหมด พอทราบได้จากท่านสั่งสอนเรื่องการภาวนาเป็นงานยากเท่านั้น ใจเริ่มจะซอกไปเสียแล้วเพราะกลัวมาก ดีไม่ดีหาเรื่องปวดหนักปวดเบา มาช่วยชีวิตไว้ ไม่งั้นจะไปเสียให้ได้ก่อนความเจ็บไข้ได้ป่วยจะมาถึงตัวเสียอีก

“โน่น ! ฟังซิ มนุษย์ขี้แย กลัวกิเลสจะขี้เอา ! เพียงท่านเอาเรื่องภาวนามาสอนว่า เป็นงานสำคัญยิ่งกว่างานอื่นใดเท่านั้น ผู้ฟังจะสลบไสลไปตามกัน !”

ประการหนึ่งพระกรรมฐานท่านมักจะสอนเรื่องภาวนา ตามที่ท่านเคยทำมาเพียงเริ่มต้นว่า “ในบรรดางานของพระพุทธศาสนา งานภาวนาเป็นงานสำคัญ และเป็นงานที่ทำยากกว่างานอื่น ๆ บรรดาที่เป็นกุศลด้วยกัน จะว่าหนักก็หนักไม่ย่อย ต้องใช้

ความละเอียดลออ ต้องใช้ความอดทนความจริง ๆ จัง ๆ ถึงจะได้ผลเป็นลำดับไป และได้ผลเป็นที่พึงใจ”

ผู้ฟังทั้งหลายเพียงได้ยินว่า ภาวนาลำบากอย่างนี้ อย่างนี้บ้าง ตัวเองยังไม่เคยทำ มันคิดลำบากไว้ก่อนแล้วว่าเป็นทุกข์มาก ทรมานมากเกินไปร่างกายต้องแย่ เห็นจะสู้ไม่ไหว ไม่ทำดีกว่า นั้น ! เห็นไหม ทำให้คิดทุกข์คิดยากคิดลำบาก ท้อถอยอ่อนแอภายในใจ เลยทำให้ใจอ่อนไปหมด นั้น! มันจึงเหมือนกับเราไปดูต้นไม้ใหญ่ ๆ ที่จะเอามาปลูกบ้านทั้งหลังนั้นแหละ !

จะทำอย่างไรไม่ว่าทั้งต้นนี้ จะทำอะไรแปรรูปเป็นบ้านเรือน? ควรคิดย้อนตัดกระแสของความอ่อนแอเสียบ้างว่า ศาลาโรงธรรมสวณะที่เรา นั่งอยู่เวลานี้ มีแต่ไม้ทั้งต้นกันทั้งนั้นแหละ เขานำมาแปรสภาพเป็นกระดานพื้น กระดานฝา เป็นชื้อ เป็นแป เป็นตง เป็นจันทัน เป็นอะไรล้วนแต่ความฉลาดของช่างเขา จนสำเร็จโดยสมบูรณ์ขึ้นมาเพราะความอุตสาหะพยายาม และความฉลาดสามารถของเขา

การบำเพ็ญจิตใจก็เหมือนกัน ต้องอาศัยความอุตสาหะพยายามความอดทนเช่นเดียวกัน ท่านสอนวิธีการ เช่น ท่านสอนให้ทำอย่างนั้น ให้ทำอย่างนี้ และบอกวิธีภาวนา หรือวิธีเดินจงกรม วิธีนั่งสมาธิ ให้ทำจิตอย่างนั้น ๆ เป็นวิธีการสอนของท่าน

เราซึ่งไม่เคยทำเลยมักเป็นทุกข์ก่อนแล้ว จิตใจอ่อนไปหมดไม่มีกำลังที่จะทำเลย แต่ถ้าความมุ่งหมาย ความพอใจ อยากได้บ้านได้เรือนหลังสวย ๆ งาม ๆ แน่นหนามั่นคงสง่าผ่าเผย เป็นที่ปลอดภัยไร้ทุกข์โดยประการทั้งปวงแล้ว ก็ไม่เห็นยากอะไรนี่ !

บ้านทั้งหลังโลกเขาสร้างกันได้ ทำไมเราจะสร้างไม่ได้ เขาเอาอะไรมาสร้าง เขาสร้างด้วยวิธีใด เราก็คอน ๆ หนึ่ง ทำไมจะปลูกบ้านหลังหนึ่งด้วยไม้เหล่านี้ไม่ได้ละ ! เพียงมีมานะเป็นแรงดันเท่านั้น มันก็ทำได้ด้วยกัน นี้ก็เช่นเดียวกัน !

ท่านผู้มีบ้านมีเรือนหลังสง่าผ่าเผยใหญ่โตโรฐาน ปรากฏแก่สายตาอย่างเด่นชัดเต็มบ้านเต็มเมือง มองไปทางไหนก็เห็นอยู่รอบทิศ ก็เพราะความมานะเป็นสำคัญ

ท่านผู้ยังมवलสัตว์ให้กระเทือนทั่วแดนโลกธาตุ และอยู่ในสังคมมนุษย์เวลานี้ ก็ได้แก่จอมปราชญ์ทั้งหลาย มีพระพุทธเจ้าและพระสงฆ์สาวกทั้งหลาย ที่สร้างบ้านสร้างเรือนใจอันแน่นหนามั่นคง และยอดเยี่ยมกว่าบ้านเรือนทั้งหลาย ท่านทำวิธีใด? จึงสามารถฉลาดรู้เหนือโลกทั้งสาม ที่บรรดาสัตว์ทุกชั้นติดข้องอยู่? ผลก็ประเสริฐเลิศโลกจนปรากฏชื่อลือนามสะเทือนทั่วไตรภพ ประกาศสอนธรรมด้วยวิธีการต่าง ๆ ให้สัตว์โลกได้ทราบเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

เราก็คือคน ๆ หนึ่ง ซึ่งมุ่งหวังต่อความสุขความเจริญ เฉพาะอย่างยิ่งความสุขความเจริญทางจิตใจ ถ้าจะเดินแบบศิษย์มีครูละก็ ท่านทำอย่างไรเราก็พยายามทำอย่าง

นั้น จะยากลำบากแค่ไหนก็จำต้องทนสู้ เพื่อความดีที่รอรับผู้มีความพากเพียรไม่ลดละ ท้อถอยอยู่แล้วตลอดเวลา

จิตทั้งดวงมันก็เหมือนไม้ทั้งต้น ก็ทราบอยู่แล้ว เพราะเต็มไปด้วยรากแก้วรากฝอย กิ่งก้านสาขาของอวิชา ตัณหา อุปาทาน ทั้งนั้น จะปกเอง่าย ๆ เหมือนปกกล้วยได้อย่างไร เพราะภายในจิตมีแต่อันเดียว คืออวิชาตัณหาหุ้มห่อเต็มไปหมด ตัวจิตจริง ๆ มองไม่เห็นเลย นั่น ! รู้ไหมว่าจิตเรานะมันเต็มไปด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น เนื้อแท้ของจิตแท้ันจนมองไม่เห็น มีแต่เรื่องกิเลสตัณหาอาสวะไม่รู้กี่ชั้น และหุ้มห่อมากี่กัปกี่กัลป์แล้ว ! จิตที่ถูกหุ้มห่อปิดบังหมดหรือไม่หมด พอกำหนดจิตลงไปก็ไปเจอกับจอมกษัตริย์ คือ “วิภูจักร” เจอแต่วิภูจักรมันก็ต้องอ่อนใจคนเรา ! เพราะความมืดตื้อก็คือเรื่องของกิเลส ความไม่รู้ประสีประสาอะไรเลยมันก็เป็นเรื่องของกิเลส จึงมองหาทิศทางที่จะเป็นสารคุณพอเป็นเครื่องดูตี่มจิตใจไม่เห็น เห็นแต่ความมืดมนทั้งนั้น ทำให้เกิดความท้อแท้อ่อนแอภายในใจ การเรียนปฏิบัติเบื้องต้นเป็นเช่นนั้น ไม่ว่าใครยอมจะเป็นไปทำนองเดียวกัน

พระพุทธเจ้าก็ตาม พระสาวกก็ตาม พวกเรา ๆ ท่าน ๆ หรือครูอาจารย์ทั้งหลายที่เคยให้การอบรมสั่งสอนเรามาโดยลำดับจนกระทั่งปัจจุบันนี้ก็ตาม ท่านที่เคยเป็นเช่นเดียวกับพวกเรานั้นแล แต่เพราะความพยายามเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อได้รับการศึกษาเล่าเรียนหรือได้รับอุบายต่าง ๆ จากครูอาจารย์ และนำวิธีการนั้น ๆ ไปปฏิบัติ ด้วยความเพียรของตน สติปัญญาท่านแนะวิธีอย่างไรก็พยายามดำเนินตาม และพยายามบังคับจิตใจไปตามร่องรอยแห่งธรรม ถ้ามันคิดปรุงแต่งแขนงออกไป ด้วยอำนาจของกิเลสบังคับให้แตกไปทางใดบ้าง คิดปรุงไปทางใดบ้าง ต้องพยายามหักห้าม และจุดลากเข้ามาด้วยสติ พยายามหาอุบายเหนี่ยวรั้งมาด้วยสติปัญญา อย่าอ่อนข้อตามใจที่กำลังเป็นนักโทษ พอแหกคอกคือความควบคุมของสติปัญญาออกได้ จะไปเที่ยวขโมยเขาอีก!

เบื้องต้นแห่งการปฏิบัติเป็นอย่างนั้น ต้องบังคับกันอย่างเข้มงวดกวดขัน ตั้งทำตั้งทางเหมือนจะเอาเป็นเอาตายกันจริง ๆ กับภาวภาวนาเพียงอย่างเดียว การภาวนาท่านถือว่าเป็นความดี แต่ในขณะที่เราทำเหมือนจะเอาเข้าตะแลงแกง ถูกฆ่าถูกสังหารอย่างนั้นแหละ มันฝังมันเคืองมันอะไรบอกไม่ถูก ใครโดนเข้าก็รู้อเอง เรื่องรวมอยู่ในนั้นหมด

ทีนี้เมื่อใจที่เต็มไปด้วยกิเลส ถูกการบังคับบัญชาชักฟอกอยู่เสมอ ก็เหมือนกับได้ถูกจุดลากขึ้นมาจากโคลนจากตม แล้วชะล้างด้วยน้ำสะอาด คือสติปัญญานั้นแล ใจเมื่อถูกฝึกกรรมานอย่างเอาจริงเอาจัง ก็ค่อยปรากฏผลคือความสงบความเย็นใจขึ้นมา ความสงบกับความเย็น กับความสบาย อยู่ด้วยกันนั้นแหละ

ถ้าใจสงบก็สบาย ความสบายนั้นเกิดขึ้นจากการฝึกอบรม การบังคับบัญชาเกิดขึ้นจากการทรมานด้วยสติปัญญา หักห้ามไม่ให้จิตคิดเพ่นพ่านไปเที่ยวสังสมกิเลสอันเป็นยาพิษ เพิ่มขึ้นมาเรื่อย ๆ ตัดทางเดินของกิเลสด้วยสติปัญญา หักห้ามไม่ให้คิดปรุงไปในอารมณ์ต่าง ๆ ในขณะที่ต้องการความสงบแก่จิตใจ เมื่อทำถูกวิธี จิตก็เริ่มปรากฏเป็นความสงบ สงบมากขึ้น สงบละเอียดลออขึ้นเรื่อย ๆ ที่นี้เรียกว่า “พอมิดันทุน” เพื่อเป็นกำลังใจแสวงธรรมต่อไป เหมือนกับเขาเริ่มตัดไม้ พอตัดเข้าไปก็จะเริ่มเห็นแก่นของมัน ยิ่งเลื่อยออกมาเป็นแผ่น ๆ เป็นตัวไม้ชนิดต่าง ๆ ยิ่งได้เห็นชัดว่าเป็นไม้เนื้ออย่างใดบ้าง ดีอย่างใด ปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัย เนื้อบริสุทธิ์ดีอย่างใดบ้าง ทราบไปโดยตลอด

จิต เมื่อมีความสงบเย็นก็ย่อมเห็นจิตของตัวเอง ซึ่งทรงตัวอยู่ด้วยความสงบสุข ไม่มีอารมณ์ต่าง ๆ เข้ามาก่อทวน ความไม่มีอารมณ์เข้ามาทวนนี่เป็นความสงบ และเป็นความสุข นี่คือคุณค่าของจิตที่เกิดความสงบ แสดงคุณค่าให้เราเห็น ในขณะที่เดียวกันก็ได้เห็นทั้งโทษที่จิตเกิดความฟุ้งซ่านวุ่นวาย ตั้งแต่เริ่มแรกปฏิบัติหรือก่อนปฏิบัติ ก็สามารถประมวลเข้ามาเห็นโทษในเวลาจิตสงบได้ ไม่เช่นนั้นเราก็มองเห็นโทษในสิ่งที่เป็นคู่กันไม่ได้ ถ้าไม่มีความสงบเป็นเครื่องยืนยันเลย

เมื่อจิตมีความสงบ ความสงบนี้จะเป็นเครื่องเทียบเคียงกับความไม่สงบ คือความสงบมีผลดีอย่างไร ความไม่สงบมีผลร้ายอย่างไร ก็เห็นได้อย่างชัดเจน จึงพยายามบุกเบิกจิตใจให้ก้าวหน้าไปโดยลำดับ หรือพยายามค้ำย่สิ่งที่เป็นภัยต่อจิตใจด้วยปัญญา และชำระสะสางมันออกด้วยความไม่นอนใจ

จิตก็มีความสงบแน่วแน่และละเอียดลงไป ตามประโยคพยายามของผู้บำเพ็ญที่จะเรียกว่า “สมาธิหรือไม่สมาธิ” นั้น มันเป็นเพียงชื่อของภูมิจิตภูมิธรรมประจำจิตเท่านั้น ข้อสำคัญขอให้เป็นการปรากฏภายในใจที่เรียกว่า “สนุทธิภูริโก” เห็นเองสำหรับผู้ปฏิบัติเถอะ

ความสุขความสบายหรือความอัศจรรย์อะไร จะเป็นสิ่งที่ปรากฏขึ้นกับจิตดวงที่ถูกชำระซักฟอกอยู่เสมอเสมอแน่ ไม่มีที่อื่นเป็นที่ปรากฏความแปลกประหลาดและอัศจรรย์ใด ๆ นอกไปจากจิตที่กำลังฝึกอบรมอยู่ในเวลานี้ เมื่อจิตได้เริ่มเห็นความแปลกประหลาดและอัศจรรย์ขึ้นมาในตัวแล้ว ความขยันหมั่นเพียรและความอดุสสำหรับพยายามนั้นย่อมเป็นมาเอง ทุกข์ยากลำบากแค่ไหนก็ไม่ยอมลดละ ไม่ยอมถอยหลังเดินหน้าไปเรื่อย ๆ ด้วยความเพียร ที่นี้ก็พอทราบการเข้าการออกของจิต การคิดผิตคิดถูกของจิต การก้าวเดินของจิต เดินผิตเดินถูกอย่างไรบ้างก็พอทราบได้ เพราะมีสติปัญญา เป็นเครื่องระวังรักษา แต่ก่อนไม่มีเลย มีแต่กิเลสที่คอยขยี้ขยำเสียแหลก

หมด ถ้าหากจิตนี้เป็นเหมือนสิ่งทั้งหลายแล้วไม่มีอะไรเหลือเลย ยังจะเลยเป็นผุยผงไปเสียอีก อาจเรียกว่า “เป็นอากาศธาตุไปหมด ”

แต่นี้ไม่เป็น เพราะจิตคงทนต่อทุกสิ่งทุกอย่าง จะทุกข์จะยากลำบากแค่ไหน ก็รับทราบอยู่โดยปกติของตน ไม่มีความฉิบหายหายไปดังวัตถุอื่น ๆ เมื่อได้รับการชักฟอกด้วยการเสียวแล ความสว่างภายในตัวก็ปรากฏขึ้นและเริ่มฉายแสงออกมา เพราะแต่ก่อนถูกสิ่งปิดบัง อันเป็นสิ่งสกปรกโสภณ เป็นสิ่งมืดดำปิดบังไว้ ต่อมาค่อยกระจายออกไปด้วยความเพียร เช่นเดียวกับก้อนเมฆดำ ๆ ที่จางออกไป ก็มองเห็นแสงสว่างแห่งพระอาทิตย์ฉะนั้น! จิตใจก็เริ่มมีความสว่างไสวขึ้นมา นั่งอยู่ที่ไหนก็สบายทำงานอะไรอยู่ที่สบาย ทำให้เพลินลืมเวลา เวลาใจดำรงตนอยู่ด้วยธรรม คือความสงบสุขในอิริยาบถต่าง ๆ คิดย้อนหลังไปถึงการภาวนาในชั้นเริ่มแรกก็อดฆ่าตัวเองไม่ได้ เพราะลุ่มลูกคลุกคลานเหมือนเด็กกำลังฝึกหัดเดิน คิดในวงปัจจุบันก็ทำให้เพลิน คิดไปข้างหน้าก็ทำให้เพลิน และกระหึ่มต่อการขยับตัวขึ้นด้วยความเพียรไปเรื่อย ๆ เลย ทำให้เพลินทั้งในธรรมที่กำลังเป็นอยู่ และธรรมวิมุตติหลุดพ้นในวันข้างหน้า

ความสงบความสบาย ความแปลกประหลาดความอัศจรรย์ ค่อยเริ่มปรากฏขึ้นตามขั้นแห่งความสงบมากขึ้น หรือละเอียดขึ้นไปเป็นลำดับ ๆ นี้ท่านให้ชื่อว่า “สมาธิ” คือ มีความแน่วแน่นความมั่นคงอยู่ภายในจิต จิตไม่ค้อยโอนเอนเหมือนแต่ก่อน เพราะมีหลักมีเรื่อนใจเป็นที่อยู่อาศัย เนื่องจากความพยายามสร้างเรื่อนธรรมให้จิต

เรื่อนขั้นนี้เป็นขั้นสมาธิ สงบเย็น ใจสบาย พอมีจิตมีความสบายเราก็เริ่มเห็นคุณค่าของจิต ตั้งแต่จิตเริ่มสบายเป็นลำดับมา เหมือนกับเรามีทรัพย์สินสมบัติอยู่ในตัวเรา ไปไหนก็ไม่ค่อยมีวิตกกังวลว่าจะอดอยากขาดแคลน เพราะทรัพย์สินสมบัติเป็นเครื่องสนองมืออยู่กับตัวแล้ว จิตใจเมื่อเห็นคุณสมบัติขึ้นภายในตัว เกิดความสงบเย็นใจประจำใจอยู่แล้ว คนเราย่อมมีความสบาย จะยืน เดิน นั่ง นอน ก็ไม่ว่าวุ่นซุนมัว ไม่ว้าเหว มีความเย็นสบายอยู่ด้วย “สมาธิธรรม ”นี้เป็นขั้นของสมาธิ เป็นเรื่อนขั้นหนึ่ง

ขั้นต่อไป ก็คือ “ขั้นปัญญา ” พยายามฝึกหัดคิดค้น ตามธาตุตามขั้นธ ตามอายตนะทั้งภายในภายนอก ตามโอกาสและความถนัดใจเรื่อย ๆ ซึ่งเป็นหลักธรรมชาติที่ท่านสอนไว้โดยถูกต้องแล้ว เป็นทางเดินของพระพุทธเจ้า เป็นทางเดินพระอริยเจ้าทั้งหลายที่ท่านเคยผ่านไปแล้ว ท่านเคยเดินไปแล้วเป็นความถูกต้อง จึงนำมาสอนพวกเราว่า “นี่คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แห่งธาตุ ขั้นธ อายตนะ และสิ่งทั้งหลายในสากลโลกธาตุนี้ เป็นทางเดินเพื่อพระนิพพาน เพื่อความหลุดพ้นเป็นลำดับ ๆ”

ธรรมใดที่เป็นความสนิทภายในใจ ถูกต้องกับจริตนิสัย เรามีความสนิทกับธรรมใดในธรรมทั้งสามประเภทนี้เป็น “อนิจจัง” ก็ตาม เป็น “ทุกขัง” ก็ตาม เป็น “อนตตา” ก็ตาม เรามีความชอบกับอาการใดใน “อาการ ๓๒” หรือกับธาตุใดในธาตุทั้งสี่นี้ หรือกับอายตนะใดในบรรดาอายตนะที่มีอยู่ในตัวเรา คือตา หู จมูก ลิ้น กาย ตลอดจนใจ เราจะพิจารณาอายตนะใด อาการใดของร่างกาย หรือธาตุใดของธาตุทั้งสี่นี้ ย่อมเป็นทางเดินเพื่อความรู้แจ้งเห็นจริงด้วยกัน เพราะเป็น “สังขธรรม” ด้วยกัน ถ้าเป็น “ไตรลักษณ์” ก็เป็นไตรลักษณ์ด้วยกัน เป็น “สติปัญญานิสัย” ด้วยกัน ตามแต่จริตของเราที่ชอบจะพิจารณาหนักในอาการใด ในธาตุใดชั้นใด จะเป็นต้นเหตุให้กระจายไปหมด

ไม่เพียงแต่รู้เพียงธาตุเดียวชั้นใดเดี่ยวนั้นเท่านั้น ยังสามารถซึมซาบตลอดทั่วถึงไปหมด ไม่ว่าชั้นใด ธาตุใด อายตนะใด เพราะเกี่ยวเนื่องกัน เป็นแต่เบื้องต้นเราชอบในอาการใด ชั้นใด ธาตุใด เราพิจารณาสິงนั้นก่อน แล้วก็ขยายงานออกไปด้วยอำนาจของสติปัญญา ที่มีความชำนาญและสามารถโดยลำดับ

เหล่านี้คืองานของเรา งานของผู้ปฏิบัติที่จะพิจารณาหรือดำเนินไปจนถึงจุดที่หมาย เหมือนว่าก้าวเดินไปเรื่อย ๆ ด้วยหลักธรรม คือ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เป็นสายทางให้พาเดินไปด้วยสติปัญญา นี่ขั้นนี้เป็น “ขั้นปัญญา ขั้นถอดถอน ”

ขั้นแรก คือสมาธิ เป็นขั้นที่ตะล่อมกิเลสให้รวมตัวเข้ามาอยู่ภายในจิต ไม่เที่ยวเพ่นพ่านและก่อกวน ขั้นนี้ให้จิตมีความสงบ พอจิตมีความสงบแล้วก็มีกำลังควรแก่การพิจารณา ท่านจึงไม่ให้นอนใจ

“สมาธิปริภาวิตา ปญญา มหบุผลา โหติ มหานิสัสสา ” ปัญญาที่สมาธิอบรมดีแล้ว ย่อมมีผลมาก มีอานิสงส์มาก ” คือ สมาธิเป็นเครื่องสนับสนุนปัญญาได้ดี แต่ไม่ใช่มีสมาธิแล้วจะเกิดเป็นปัญญาขึ้นมาเองโดยเจ้าของไม่ต้องพิจารณา อย่างนี้เป็นไปไม่ได้

ตามหลักปฏิบัติแล้วต้องพิจารณา พิจารณาตรงไหน จุดใดอาการใด ให้มีความรู้สึกสัมผัสผัสพันธ์ มีสติ มีความรับทราบ มีความจงใจอยู่ในจุดนั้น ในอาการนั้น ในธาตุนั้น หรือชั้นนั้น ๆ จึงชื่อว่า “ปัญญา ” เมื่อพิจารณาเข้าใจแล้ว ปัญญาจะค่อยซึมซาบไปในชั้น และธาตุอื่น ๆ โดยลำดับลำดับ เป็นความเพลิตเพลินในการพิจารณา ไม่ใช่จะพิจารณาด้วยการบังคับเสมอไป เมื่อจิตได้เห็นคุณค่าของการถอดถอนกิเลสด้วยปัญญา มากน้อยเพียงไร ย่อมมีความตุดตัมต่องานของตนไปเองโดยลำดับ เพื่อถอดถอนกิเลสที่ยังมีอยู่ กระทั่งไม่มีอันใดเหลืออยู่ภายในจิตใจนั้นเลย จิตย่อมมีความเพลิตเพราะมีต้นทุน คือสมาธิไว้แล้ว เป็นความสุขสบาย

เวลาเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าด้วยการพิจารณาในแง่ธรรมต่าง ๆ ด้วยปัญญา ก็ถอนจิตออกจากงานนั้นเข้าสู่สมาธิ คือความเย็นสบายนี้เสีย ไม่ฟังชานรำคาญ เพราะเรามีเรือนแห่งความสงบอยู่แล้วภายในใจ จากนั้นก็พิจารณาต่อไป การพิจารณา ก็เหมือนเขาทำงาน เมื่อเหน็ดเหนื่อยเมื่อล้าก็พักเสียที เช่น รับประทานอาหาร พักผ่อน นอนหลับให้สบาย

เวลาพักจิต เราไม่ต้องห่วงเป็นกังวลกับงานพิจารณาใด ๆ ทั้งสิ้น พักให้สบาย พอสบายแล้วก็ทำงานพิจารณาอีก เวลาทำงานก็ไม่ต้องไปกังวลกับการพัก เพราะได้พัก มาแล้ว เวลานี้เป็นเวลาทำงาน ขณะที่พักเพื่อความสงบของจิต ก็ตั้งหน้าตั้งตาพัก จะพักด้วยธรรมบทใดก็ได้ เช่นกำหนด “พุทโธ ”หรือ อานาปานสติ ให้ตั้งหน้าต่อจิตเพื่อความสงบเท่านั้น ไม่ต้องไปยุ่งกับเรื่องปัญญาใด ๆ ทั้งสิ้น ในขณะที่ทำสมาธิเพื่อให้เข้าสู่ความสงบ พอออกจากความสงบที่จะก้าวเข้าสู่ทางด้านปัญญา ก็ให้มีหน้าที่พิจารณาทางด้านปัญญาเท่านั้น การห่วงสมาธิเพื่อความสงบนั้นไม่ต้องกังวล เพราะขัดแย้งกับงานที่กำลังทำ นั่นคืองานของปัญญา

การทำงานต้องมีการคิดการปรุง การตรึกตรอง พินิจพิจารณาในสิ่งต่าง ๆ เพื่อความรู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งที่ตนยังไม่รู้ไม่เข้าใจ ซึ่งกำลังติดพันกันอยู่ให้แจ้งด้วยปัญญา เวลาทำงานต้องทำให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ไตร่ตรองดูจนเห็นแจ้ง เห็นจริง

เอ้า ธาตุชั้นันต์ ชั้นันต์ใดถนัดกับจิต รูปชั้นันต์แยกดูให้ดี มันมีแต่กองเนื้อ กองหนัง กองกระดูกทั้งนั้น ป่าช้าผีดิบเป็นอย่างนี้หมดทั้งโลก เรามาถือทำไม? ไม่อายความจริง บ้างหรือ การถือว่าเป็นเรา เป็นของเราเนะ นี่คือวิธีการสอนเราสอนอย่างนี้ ดูซิ เราไป เยี่ยมป่าช้า ป่าช้าภายนอกค่อยยังชั่ว แต่ป่าช้าภายในตัวเราเนี่ยเต็มไปด้วยของปฏิกุศล โสโครก สัตว์ตายเก่าตายใหม่ไกลไกลมารวมอยู่ที่นี้ น่าอึดหนาระอาใจยิ่งกว่าป่าช้านั้น มากมาย ทำไมถือว่านี่เป็นเรา นี่เป็นของเรา ไม่ละอายกฏุกรรมชาติบ้างหรือ คือความจริงทั้งหลายเขาไม่ได้เป็นอะไรกับใครนี่ เขาไม่รับทราบรับรู้อะไรจากใคร แต่ทำไมเรา จึงไปยอมตนต่อเขาจนลืมนัตถ์ แล้วก็โกยทุกซ์มาให้ตัวเองอย่างมาก หนักยิ่งกว่าภูเขาลูก เป็นทุกซ์ยิ่งกว่าสิ่งใดในโลก

การพิจารณาอย่างนี้ ก็พิจารณาเพื่อแก้ความหลงของเรานั้นแล ไม่ใช่พิจารณา เพื่อจะเอาธาตุเอาชั้นันต์ เอารูป เอาอายตนะ เหล่านี้มาเป็นตนเป็นของตน เขามีความจริงอยู่อย่างไรก็พิจารณาเพื่อให้ถึงความจริงนั้น ๆ จะได้ถึงความจริงของจิต จะได้ถึงความจริงของสติของปัญญาอย่างชัดเจนทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายเป้าหมายแห่งการพิจารณา และฝ่ายผู้พิจารณา ตลอดถึงสติปัญญา อันเป็นความจริงแต่ละอย่างในองค์มรรค การพิจารณาจึงไม่ได้หมายจะเอาสิ่งนั้น ๆ เช่น เราพิจารณารูป ก็ไม่ได้หมายจะเอารูป เอา

เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แต่พิจารณาให้รู้เรื่องของรูป ธาตุ ชั้นนี้ อย่างชัดเจน ตามความจริงของมัน การพิจารณา เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็เช่นเดียวกัน เพราะจิตเป็นผู้ลุ่มหลง จิตเป็นผู้สำคัญมั่นหมาย จึงต้องแก้ความสำคัญมั่นหมายของตนด้วยสติปัญญาให้เข้าใจชัดเจนโดยลำดับ

อย่าสำคัญตนว่า เคยพิจารณาหลายครั้งหลายหนแล้ว แม้วินหนึ่งเวลาหนึ่งจะพิจารณาตั้งหลายครั้งหลายหนไม่สำคัญ ! สำคัญที่ความเข้าใจจนปล่อยวางได้ หากรู้สึกอ่อนเพลียก็เข้าพักจิตพักกายเป็นกาลเป็นเวลา ดังที่เคยอธิบายมาแล้ว พักในความสงบ น้อมจิตเข้ามาสู่ความสงบแล้วพักเสีย หรือพักผ่อนนอนหลับเสีย เพื่อบรรเทาความเหน็ดเหนื่อย จากนั้นก็พิจารณาตั้งที่เคยพิจารณามาแล้ว ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ไม่หยุดไม่ถอย จนเป็นที่เข้าใจ เมื่อเข้าใจแล้วจิตก็ปล่อยเอง เพราะเราพิจารณาเพื่อความเข้าใจเพื่อความปล่อยวาง ไม่ใช่เพื่อความยึดถือ

ถึงจะยากจะลำบากอย่างไรก็ตาม เมื่อได้ดำเนินจิตก้าวเข้ามาถึงขั้นนี้แล้ว จะเป็นขั้นที่มีความเพลิดเพลिनต่อทั้งเหตุทั้งผลที่ได้รับมาแล้ว และผลที่จะพึงได้รับในกาลต่อไป ด้วยการประพฤติปฏิบัติ และเป็นผู้เข้าใจในงาน ถ้าเป็นไม้ก็กำลังเลื่อย กำลังไสกลบเหลี่ยมของมันอย่างเพลิดเพลिन เพราะเข้าใจวิธีทุกอย่างแล้ว ไม้ก็เริ่มตกรอกออกมาเป็นแผ่น ๆ ไม้ขาตวรรคขาดตอน กระดานจะเอาประเภทไหน เลื่อยออกมาเป็นชิ้นเป็นอัน เห็นอย่างชัดเจน ควรจะไสกลบเหลี่ยมก็ไสลงไป ควรจะเจาะจะสว่า ก็เจาะลงไปสว่าลงไป ตามความฉลาดของช่างที่ต้องการอย่างใด

ความฉลาดของผู้ปฏิบัติ ที่จะแยกแยะธาตุชั้นนี้ให้เป็นอะไรตามความจริงของมัน ก็แยกแยะกันด้วยอำนาจของสติปัญญาไม่ลดละท้อถอย จนสามารถถอดถอนตนออกได้ เช่น จากรูป เป็นต้น ถ้าพิจารณาลงไปจนเห็นชัดเจนแล้วตามความจริงของมัน จิตจะทนไปยึดมั่นถือมั่นอยู่ไม่ได้ บังคับให้ยึดก็ยึดไม่ได้ ต้องถอนตัวออกมาทันที เพราะความรู้จริงเห็นจริง ถือเอาความรู้จริงเห็นจริงเป็นสำคัญ ถือเอาความรู้รอบเป็นสำคัญ ไม่ได้ถือเอาความจำได้มาทำลายความจริง

ที่อธิบายมานี้มีอยู่ในที่ใด ก็มีอยู่ในตัวของเรากับกันทั้งนั้น รูปร่างเจ็บปวดตรงไหนก็กายเรา เป็นทุกข์ที่เรา สะเทือนเราให้เป็นทุกข์ ไม่สะเทือนที่อื่น มันอยู่ที่นี้ เพราะฉะนั้นจึงต้องพิจารณาที่ตรงนี้ เพราะนี่เป็นบ่อแห่งเรื่องที่เกิดขึ้นมากระทบกระเทือนใจ สิ่งภายนอกยังไกลแสนไกล สิ่งนี้กระทบเราอยู่ตลอดเวลา จึงต้องพิจารณา พิจารณาให้เห็นชัดโดยสม่าเสมอ อย่าได้หลง ! อย่าหลงกลมายาของสิ่งเหล่านี้ เดี่ยวแสดงอย่างนั้นขึ้นมา เดี่ยวแสดงอย่างนี้ขึ้นมา ให้เราหลงและลุ่มไปตามเสียยังไม่ก็ยกก็น้ำ “มวยลื้อ

มีแต่ชื่อ ไม่มีฝีมือ นี้ ”ถ้าปัญญาไม่ทันก็หลง หลงไปยึดไปถือ หลงสำคัญว่าตนเป็นนั่น
ตนเป็นนี่ เข้าไปไม่หยุดหย่อน

ขณะที่หลงที่ปล่อยตัว ขณะนั้นแลที่กิเลสได้ทำแล้ว เราจะแพ้แล้วถ้าแก้ไม่ทัน
ต้องพยายามแก้ให้ทัน การพิจารณาของปัญญาพิจารณาอย่างนี้ กายก็พิจารณาให้เห็น
ตามความจริงอย่างนี้ เวทนาไม่เกิดจากไหนละ เกิดจากกายนั้นแหละ อาศัยกายเป็นที่
เกิด แม้จะไม่รู้เรื่องกันก็ตาม เวทนาเป็นเวทนา ไม่รับรู้กับจิตกับกายก็ตาม กายเป็น
กาย ไม่รับรู้กับจิตกับเวทนาจึงตาม แต่มันเกี่ยวเนื่องกันอยู่ จิตเป็นผู้รับรู้สิ่งเหล่านี้
และหลงยึดถือสิ่งเหล่านี้ จึงต้องพิจารณาให้เข้าใจเพื่อปล่อยวาง

ถ้าจิตไม่ฉลาด จิตโง่งเงลาเบาปัญญา ก็ต้องไปยึดเอาทั้งสองนี้เข้ามาเป็นไฟเผา
ตัวอีก จึงต้องใช้ปัญญาพิจารณาแยกแยะให้เห็นตามความเป็นจริงของกาย ของเวทนา
ของจิต ให้ชัดเจนลงไป การพิจารณาธรรมชั้นนี้เพลิน เพลินมากทีเดียว นี่เป็นชั้น
ธรรมดาที่เรียกว่าเพลิน เป็นชั้นราบรื่น ชั้นสม่ำเสมอ เป็นความเพลิน!

เอ้า ! ที่นี้ชั้นที่จนตรอกจนมุมคืออะไร ? ชั้นที่ทุกขเวทนาเกิดมาก ๆ นี้
แหละเป็นชั้นหัวเลี้ยวหัวต่อ ชั้นที่เอาจริงเอาจังทีเดียว ถ้าเป็นแหมเปียนก็เข็มขัดแหมเป
จะหลุดถ้าไม่เก่งจริง ทำอย่างไรจะให้เข็มขัดมันคงอยู่ตัวได้ ได้ชัยชนะ ต้องใช้ปัญญา
อย่างเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดทีเดียว เราเป็นนักต่อสู้ไม่ยอมถอย นอกจากลมหายใจขาดดิน
สิ้นใจไปเสียเท่านั้นถึงจะถอย ทุกข์จะเกิดขึ้นมากน้อย เราต้องคิดถึงเวลาตายเป็นสำคัญ
ยิ่งกว่านี้ ขณะที่เป็นอย่างนี้ยังไม่ตาย ขณะที่ตายมันหนักยิ่งกว่านี้ จนทนไม่ได้ถึง
ชั้นตาย !

เพียงเท่านั้นเราจะพิจารณาไม่ได้หรือ เหตุใดเราจะพิจารณาได้ในเวลาเวทนาหนัก
ขนาดตาย เพียงทุกขเวทนาเท่านั้นเราสู้ไม่ได้ ถึงขนาดตายเราจะสู้ได้อย่างไร เพียงเท่านั้น
เรารู้เท่าไม่ได้ ถึงชั้นตายเราจะรู้เท่าได้อย่างไร นำมาเทียบเคียง พิจารณาเข้าไป
ทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นในขณะนี้กับทุกขเวทนาในชั้นตาย มันเป็นเวทนาอันเดียวกัน ซึ่งจะ
ต้องพิจารณาด้วยปัญญาอย่างแหลมคมให้รู้เท่าทันเช่นเดียวกัน พิจารณาแยกแยะให้รู้
มันเจ็บมันทุกข์มากเท่าไรจิตยังไม่ถอย หมุนตัวเป็นเกลียวเข้าไปสู่ความจริง คือ
ทุกขเวทนาจับกายกับจิต แยกกันให้เห็นชัดเจนในขณะนั้น โดยปกติมันเป็นคนละอย่าง
ๆ อยู่แล้วตามหลักความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้

การเป็นกาย เวทนาเป็นเวทนา จิตเป็นจิต แต่มันคละเคล้ากัน เพราะความ
โง่งความหลงของเราเท่านั้น คำว่า “คละเคล้ากัน ”ก็คือเราเป็นคนไปกว้านเอามาคละ
เคล้า เอามาเป็นตัวเราเป็นของเราต่างหาก ธรรมชาตินั้นเขาไม่ได้รับทราบว่าเขาเป็น
อะไร แม้แต่เกิดทุกข์ขึ้นมาเขาก็ไม่รับทราบ ไม่มีความหมายในตนว่าเป็นทุกข์และเป็น

ทุกข์ให้แก่ผู้ใด สิ่งเหล่านี้เป็นความสำคัญของจิตเท่านั้น ภายก็ได้สำคัญตนว่าเป็นทุกข์ ทั้ง ๆ ที่เวลาทุกข์เกิดขึ้นอย่างมากภายในร่างกาย ภายก็ได้ทราบความหมายว่าตนเป็นทุกข์ และไม่ทราบความหมายว่าตนเป็นอะไร หรือเป็นของใคร

เวทนา คือความทุกข์เป็นต้น ทุกข์มากทุกข์น้อย ก็เป็นธรรมชาติความจริงของตน ไม่มีความสำคัญมันหมาย ไม่มีความรู้สึกว่ามันเป็นอะไร และเป็นขึ้นกับสถานที่ใด เป็นขึ้นเพื่อกระทบกระเทือนอะไร เป็นเหตุเป็นผลกับอะไรหรือกับใคร ไม่มีทั้งนั้น เป็นความจริงของเขาแล้ว ๆ สำคัญที่จิตจะต้องพิจารณาให้เห็นชัดเจนตามสิ่งเหล่านั้น ทุกข์ก็ให้เห็นว่ามันเป็นทุกข์อย่างแท้จริงอันหนึ่งเท่านั้น ไม่สำคัญเอาว่าทุกข์เป็นเรา เราเป็นทุกข์ ทุกข์เป็นกาย กายเป็นทุกข์ ซึ่งจะนำทุกข์มาเคล้าเคล้ากันกับจิต ต้องพิจารณาให้เห็นชัดดังที่อธิบายมานี้ นี่แลเวลาที่อันสำคัญ คือตรงนี้แหละ !

เมื่อคราวจนตรอกหาทางออกไม่ได้ด้วยวิธีอื่นใด ต้องสู้ด้วยวิธีนี้โดยถ่ายเดียว เวทีนี้ใครจะหาทางถอยเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย นอกจากต้องสู้ด้วยวิธีนี้ ซึ่งเป็นแบบ “ศิษย์มีครู ” จึงจะกำชัยชนะไว้ได้ด้วยความอาจหาญ ทุกข์ในขั้นนี้ที่เกิดขึ้นกับเราเป็นทุกข์ที่ถอยไม่ได้ ถอยเท่าไรมันยิ่งเหยียบย่ำเราลงไป จนสติสตั้งไม่มีกับตัวเอง นั่นดีแล้วหรือ ? ตายด้วยความเสียดสี ล้มละลายด้วยความเสียดสี ด้วยความไม่เป็นท่า ไม่มีปัญญาเป็นเครื่องต่อสู้เหลวที่สุด นี้เรียกว่า “เหลวที่สุด ” แพ้อย่างหลุดลุ่ย แพ้แบบนี้ใครต้องการหรือ ?

คำว่า “แพ้อย่างหลุดลุ่ยนี้ ” ไม่มีใครต้องการเลย เรายังพอใจแพ้แบบนี้อยู่หรือ จึงนอนใจ ไม่รีบฝึกหัดสติปัญญาไว้ต้อนรับแต่บัดนี้ ! เอ้า กัดฟัน พิจารณาสู้ลงไป ถ้ายังมีฟันพอได้กัดนะ ทำอย่างไรจึงจะไม่แพ้ ค้นลงให้ชัดเจน !

จิตตายไม่เป็น จิตไม่ใช่ผู้ตาย จิตเป็นนักต่อสู้ สู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกข์เคยเกิดมานานแล้วตั้งแต่วันเกิด จิตยังต่อสู้มาได้ ทำไมทุกข์เกิดขึ้นในขณะนี้จิตจะต่อสู้ไม่ได้ละ? สติปัญญาเราเคยได้ใช้มาบ้างแล้วในกิจอื่น ๆ กิจนี้สำคัญจงนำมาใช้ อย่าหมกหมมเอาไว้เวลาตายจะไม่มีอะไรติดตัวจะว่าไม่บอก

พระพุทธเจ้าเคยใช้ พระสาวกท่านเคยใช้มาแล้ว ทำไมเราเอามาใช้จะอาภัพเล่า อาภัพไม่ได้ เมื่อเราเป็นนักรบอยู่แล้ว เป็นผู้สนใจต่อปัญญานำมาคิดพิจารณา นำมาค้นคว้าอยู่แล้ว ตามเรื่องของรูป เวทนา จิต ที่กำลังต่อสู้ หรือประจัญบานกันอยู่เวลานี้ แยกกันให้เห็นตามความจริงของมันด้วยปัญญา จะได้ชัยชนะที่ตรงนี้ !

เมื่อได้ชัยชนะที่ตรงนี้อย่างประจักษ์แล้ว เอ้า! จะตายก็ตายเถอะ ! ความกล้าหาญที่ไม่เคยคาดคิดเกิดขึ้นทันที จะตายที่ไหนก็ตายเถอะ เวลาไหนก็เถอะ อิริยาบถใดก็

เถอะ มันเป็นความจริงเสมอทั้งหมด ทุกข์เป็นทุกข์ เราเป็นเรามาตลอดอนันตกาลแล้ว
นี่เป็นความรู้ นี่เป็นกาย นี่เป็นเวทนา มันต่างอันต่างจริง

เอ้า ดับ ๆ ไป ! ถ้าไม่ดับ จะอยู่ก็อยู่ไป ผู้รู้ก็รู้ไป และรู้อยู่เสมอไม่ลดละความ
เป็นผู้รู้ เป็นนักรู้ กระทั่งหมดเรื่องที่จะให้รู้ต่อไปก็ปล่อยตามความจริง หายห่วง ตั้ง
พระพุทเจ้าท่านปรินิพาน คือหมดเรื่องในขั้นที่จะนำมาใช้ เหลือแต่ธรรมล้วน ๆ

การปรินิพานหมายความว่าดับรอบ ไม่มีอะไรเหลือเลยบรรดาสมมุติ นี้
แหละสงครามหรือการพิจารณาให้เห็นจริงเห็นจัง ให้เห็นความสามารถของตนว่า มี
ความแกล้วกล้าสามารถขนาดไหน หรืออภัพแค่ไหน เราจะทราบที่ตรงนี้แล เมื่อทราบ
ที่ตรงนี้ว่า เรามีกำลังความสามารถเต็มที่แล้ว กับสังขธรรมทั้งหลายที่แสดงตัวขึ้นกับเรา
ว่าต่างอันต่างมีความเสมอภาคกันด้วยความจริงแล้ว ก็หมดความกลัว! ไม่มีหวั่น ! เรา
ต้องการความไม่มีหวั่น ต้องการความปลอดภัย ไม่มีอะไรมาช่วยวนจิตใจให้เกิดความ
ลุ่มหลง ต้องปฏิบัติให้ถึงฐานความจริง

นี่เราพูดถึงเรื่องขั้นของการปฏิบัติ เรื่องธาตุ เรื่องขั้น รูปธาตุ รูปขั้น กับ
เวทนาขั้น แสดงตัวขึ้นเป็นความทุกข์ ว่าร่างกายเราเป็นทุกข์ เวทนาเป็นกองทุกข์ขึ้น
กับเรา ใจเราจึงอยู่ในท่ามกลาง อาจถูกทั้งสองอย่างนี้ประดังกันเข้ามากกระทบ เลยกลาย
เป็น “เนื้อบนเขียง ” ไปได้

ทางหนึ่งหนุนขึ้นมา คือเขียงหนุนขึ้นมา มีดสับลงไป ตัวเราคือจิตก็เลยแหลก
ละเอียดพอดี ถ้าปัญญาเรารอบ ก็เรานั้นแหละเป็นผู้ฟันอะไรต่ออะไร เขียงเราก็ฟันลง
ไปได้ ขึ้นเนื้อต่าง ๆ บนเขียงเราก็สับลงฟันลงได้ มีดเราหามาได้คือปัญญา สิ่งเหล่านี้
เลยเป็นอุปกรณ์ให้เราใช้อย่างสะดวกสบายถ้าเราฉลาด ถ้าเราไม่ฉลาดก็สิ่งเหล่านี้แหละ
จะฟันเรา เช่น มีดฟันมือคนเป็นต้น รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่แหละเป็นข้าศึก
ต่อเราผู้เฒ่า ถ้าเราเป็นผู้ฉลาด สิ่งเหล่านี้แหละเป็นเครื่องมือในจิตของเรา มีความแหลมคม
เพราะอาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นหินลับ เราพิจารณาสิ่งเหล่านี้ จึงเกิดความเฉลียวฉลาดขึ้นมา
ถอนตนขึ้นมาได้ด้วยความสามารถ เนื่องจากการพิจารณาสิ่งเหล่านี้ นี่เป็นเวทีสำคัญ
ในการภาวนา นี้พูดถึงเรื่องทุกข์เวทนา กับกาย กับจิต

ที่นี้เราพูดถึงเรื่องการพิจารณาภาคทั่ว ๆ ไปในสังขธรรม ตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูง
สุด เราก็พิจารณาอย่างนี้เหมือนกัน เวลาเกิดเรื่องขึ้นมาก็ให้พิจารณาอย่างนี้ เวลาไม่
เกิดเรื่องก็ให้พิจารณาให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้ จนกระทั่งปล่อยวางได้เช่นเดียวกัน

อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญฺญาณํ วิญฺญาณปจฺจยา นามรูปํ ไป
เรื่อย ๆ มันส่งออกมาจากจิตนี้แหละ ท่านอาจารย์มั่นท่านว่า “ฐิติภูตํ อวิชชาปจฺจยา
สงฺขารา ท่านว่า ฐิติภูตํ หมายถึงจิต อวิชชาอาศัยจิตเป็น อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา ขึ้น

มา เพราะฉะนั้นจึงต้องพิจารณาลงที่นั่น เพราะ อวิชชาปัจจัย สงขารามันออกมาจากจิต เป็นขึ้นจากจิต มีจิตเป็นที่อาศัยของอวิชชา ไม่มีจิต อวิชชาอาศัยไม่ได้ จึงต้องพิจารณาลงไปที่นั่น ชำระกันที่นั่น ฟาดฟันกันลงไปที่นั่นด้วยสติปัญญาอันทันสมัย อวิชชาขาดกระจายไปหมด

อวิชชาขยาด อเสสวราคนิโรธา สงขารนิโรธา...เป็นต้น ทีนี้ก็ดับ ๆ ๆ ๆ เรื่อยไปจนถึง นิโรธ โหติ นั้น ! ในเบื้องต้นของว่า “สมุทโย โหติ พอกลายเป็น นิโรธ โหติ อวิชชาดับ อะไร ๆ ที่เกี่ยวโยงกันก็ดับไปหมด กลายเป็น นิโรธ ดับทุกข์ดับสมุทัยภายในใจอย่างไม่มีอะไรเหลือเลย !

นี่เป็นขั้นสุดท้ายแห่งการสร้างบ้านสร้างเรือนมา ตั้งแต่คว่ำไม่ทั้งต้นมาปลูกบ้านปลูกเรือน มาใส่กลบหลบเหลี่ยม มาเลื่อย มาเจาะ มาสีว ตามความต้องการของนายช่างคือผู้ปฏิบัติ จนกระทั่งสำเร็จขึ้นมาเป็นบ้านหลังอัศจรรย์ มีความสูง สูงพ้นโลก สง่างาม ขึ้นมาที่จิตใจ ย่อมมีความลำบากเป็นทางเดิน แต่สุดท้ายก็มีความอัศจรรย์อย่างยิ่งจากความลำบากนั้น ความลำบากนั้นจึงเป็นเครื่องสนับสนุนให้ผลนี้เกิดขึ้นเป็นที่พึงพอใจ ดังหลักธรรมท่านกล่าวไว้ว่า “ทุกขสุสานนฺตรํ สุขํ” สุขเกิดในลำดับความทุกข์ คือการประกอบงานด้วยความทุกข์เสียก่อน ก่อนจะได้รับความสุขนี้ !

การประกอบความพากเพียร จะเป็นของง่าย ๆ เมื่อไร ต้องแบกแต่กองทุกข์ด้วยการกระทำทั้งนั้น หนักก็ทำ เบาก็ทำ หนักก็ทุกข์ เบาก็ทุกข์ด้วยกัน จนกระทั่งถึงความสุขความสมบูรณ์ ก็เกิดมาจากความทุกข์ที่เนื่องมาจากการกระทำนั้นแล นั่น!

นี่เป็นบ้านเป็นเรือนอันสมบูรณ์แล้ว ชั้นหนึ่งเป็น “สมาธิ” ชั้นหนึ่งเป็น ปัญญา ชั้นสุดท้ายเป็น “วิมุตติ” บ้านสามชั้นอยู่สบาย ! ที่นี้อยู่กับไปจนกระทั่งถึงวันปรินิพพานจะเป็นท่านผู้ใดก็ตามเมื่อถึงขั้นวิมุตติหลุดพ้นแล้ว เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา ต้องอาศัยกันไปเป็นลำดับ ในระหว่างขั้นธัมมกับจิตที่ครองตัวอยู่ ต้องได้บำเพ็ญสมาธิ บำเพ็ญทางด้านปัญญาพิจารณาตามเรื่องราวของมัน เพื่อเป็น “ทิฏฐธรรม” มีความรื่นเริง คือเป็น “วิหารธรรม” เป็นเครื่องอยู่สบาย ๆ ในระหว่างขั้นธัมมกับจิตที่ยังครองตัวกันอยู่ จนกระทั่งผ่านเรื่องขั้นที่เป็นตัวสมมุติแล้ว สมาธิปัญญาก็ผ่านไปเช่นเดียวกัน เพราะเป็นสมมุติด้วยกัน จากนั้นก็หมดสมมุติที่จะพูดกันต่อไปอีก

จึงขอยุติการแสดงเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

ภาค ๓

“ธรรมชุดเตรียมพร้อม”

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

ขันห้า(ชุดหัดตาย)

ไปหาท่านอาจารย์มั่นที่แรก เวลาท่านเทศน์ให้ฟังไม่เข้าใจ แต่ก็ดีที่ไม่เคยนึก
ตำหนิตาน มาตำหนิตัวเอง“นั่นเห็นไหม เราโง่ไหม ที่นี่” ว้ายงั้น “เราเคยฟังเทศน์
ของนักปราชญ์ผู้เชี่ยวชาญทางด้านปริยัติมากต่อมากแล้ว แม้กระทั่งเทศน์สมเด็จพระ
คุณเจ้า และเข้าใจมาเป็นลำดับลำดับ แต่พอมาฟังเทศน์ท่านอาจารย์มั่น ผู้เชี่ยวชาญทาง
ด้านปฏิบัติทางจิตใจ กลับไม่เข้าใจ จะว่าตัวโง่หรือตัวฉลาดเล่า” นี่ทำให้ตัวเอง “ท่าน
อาจารย์มั่น เคยปรากฏชื่อลือนามมานานแล้วในด้านปฏิบัติธรรมทางจิตใจ แต่เวลาท่าน
เทศน์ให้ฟังเกี่ยวกับทางจิตใจจริงๆ แล้ว เราไม่เข้าใจ นี่เห็นชัดหรือยัง เรื่องความโง่
ของตัวเองนะ”

เพราะส่วนมากถ้าท่านเทศน์สอนพระ ท่านเทศน์ทางด้านปฏิบัติล้วน ๆ เราไม่เข้าใจ
นั่งฟังอยู่ยงั้นแหละ ท่านพูดเรื่อง “จิต” เรื่อง “ขันห้า” หรือเรื่องอะไรเราก็ไม่
ทราบ จนกระทั่งจิตสงบลงได้จึงเริ่มเข้าใจ จิตเริ่มสงบก็เริ่มเข้าใจ จิตมีฐานแห่งสมาธิ
ก็ยิ่งเข้าใจชัดเจนไปโดยลำดับ ๆ จากนั้นก็กลายเป็น “ซึ่ง” ไป และซึ่งขึ้นเรื่อย ๆ

ท่านเทศน์เรื่อง “ปัญญา” แม้เจ้าของจะยังไม่สามารถก้าวเดินทางด้านปัญญา
ได้ก็รู้สึกว่าจะซึ่งไปตาม ๆ ท่าน เพราะจิตเริ่มรับธรรมปฏิบัติแล้วนี่ เมื่อจิตมีฐานสมาธิ
ได้ดีแล้ว ยิ่งรับธรรมได้ดี ถ้ายังไม่มีฐาน จิตก็ไม่ค่อยรับ ไม่ค่อยเข้าใจ

การฟังเรื่อย ๆ การปฏิบัติโดยสม่ำเสมอ เป็น “การขัดเกลา จิต” โดยตรง
การปฏิบัติโดยลำพังตนเองก็เป็นการขัดเกลาจิต การฟังกับท่านก็เป็นการขัดเกลาจิตใจ
เป็นลำดับ จิตใจก็ยิ่งมีความสงบเยือกเย็น เวลาท่านอธิบายธรรมเป็นตอน ๆ เป็นพัก ๆ
เรากำลังมีข้อข้องใจจุดใดอยู่ พอท่านเทศน์ผ่านไปตรงนั้น เราก็ได้รับความเข้าใจทันที
แล้วค่อยเข้าใจไปเรื่อย ๆ

แต่ก่อนเคยอ่านในประวัติว่า ครั้งพุทธกาลพระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรม พุทธ
บริษัทได้บรรลุ “มรรคผลนิพพาน” กันเป็นจำนวนมาก จะว่าสงสัยก็ยังไม่ใช่ จะว่าไม่
เชื่อก็ไม่เชิง เพราะยังไม่ได้สนใจคิดอะไรกับเรื่องนี้มากนัก จนมาปฏิบัติจึงได้เข้าใจ

ภูมิของผู้เข้ารับการอบรมนั้นมีต่างกัน ฟังเทศน์คราวนี้ จิตเลื่อนความเข้าใจไป
ถึง “นั่น” ต่อไปก็สงสัยในจุดนั้น พอท่านเทศน์คราวต่อไป จิตก็ผ่านไปเรื่อย ๆ เข้าใจ
ไปเรื่อย ๆ เลื่อน “ระดับ” ไปเรื่อย ๆ ต่อไปก็ผ่านไปได้ ยิ่งผู้ที่อยู่ใน “ธรรมชั้น

ละเอียด” ด้วยแล้ว ก็ยิ่งไปได้อย่างรวดเร็ว อันนี้หมายถึงผู้ปฏิบัติ เฉพาะอย่างยิ่งภิกษุบริษัทเป็นสำคัญมาก เกี่ยวกับการสมาธิภาวนา เพราะท่านปฏิบัติของท่านอยู่เป็นประจำ ภูมิจิตมีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงต่างกันเป็นลำดับลำดับของการปฏิบัติ เพราะฉะนั้น การฟังเทศน์จึงเป็นการบุกเบิกทางให้ท่านได้ก้าวไปวันละเล็กละน้อยโดยลำดับ ผู้พอจะผ่านไปได้ในขั้นใด ก็ผ่านไปเรื่อยๆ ที่ว่า “สำเร็จมรรคผลนิพพาน” ก็เพราะเลื่อนภูมิของจิตไปเรื่อย ๆ จากการปฏิบัติและการฟังธรรมจากท่าน เมื่อท่านเทศน์แก้ความสงสัยได้แล้ว ผ่านไปได้และผ่านไปเลย ยกตัวอย่าง

พระอัญญาตรภิกขุ ท่านกำลังสงสัยธรรมชั้นละเอียด จะไปทูลถามพระพุทธเจ้า พอไปถึงใต้ถุนพระคันธกุฎี พอตีฝนตก ก็เลยยืนอยู่ที่ใต้ถุนนั้น สังเกตดูน้ำฝนที่ตกมาจากชายคา กระทบน้ำที่พื้น แล้วเกิดตั้งเป็นต่อมเป็นฟองขึ้นมา ฟองน้ำตั้งขึ้นมาทำอะไร มันก็ดับไปแตกไป ท่านก็พิจารณาเทียบเคียงกับสิ่งภายใน คือ “สังขาร” ความคิดปรุง เพราะชั้นนี้จิตจะพิจารณาเรื่อง “สังขาร” และ “สัญญา” ความปรุงและความสำคัญต่างๆ ของใจมากกว่าอย่างอื่น

ในเวลาน้ำตกลงมากระทบกัน นอกจากมีความกระทบแล้ว ก็ตั้งเป็นต่อมขึ้นมาเป็นฟองขึ้นมา แล้วดับไป ๆ ท่านก็พิจารณาเทียบเคียงเข้าไปภายใน คือความคิดปรุงของจิต คิดดีคิดชั่ว มีความเกิดความดับเป็นคู่เคียงกันไปเป็นลำดับๆ เสร็จแล้วก็กลายลงมาเป็นน้ำตามเดิม สังขารนี้เมื่อคิดปรุงเสร็จแล้วก็ลงไปจิตตามเดิม ท่านเลยบรรลุธรรมขั้นสูงสุดในสถานที่นั้นเอง พอบรรลุธรรมแล้วฝนก็หยุด ท่านก็กลับไปกุฎี! ไม่ไปทูลถามพระพุทธเจ้าอีกเลย เพราะหมดข้อสงสัยแล้ว นั่น!

ธรรมของจริง เมื่อเข้าถึงจิตดวงใดแล้ว จิตดวงนั้นย่อมหายสงสัยทันที แม้แต่จะไปทูลถามพระพุทธเจ้าอยู่แล้วก็ไม่ทูลถาม เพราะหายสงสัยแล้ว หากจะไปทูลถามท่านๆ ก็จะได้รับสั่งอย่างที่เขาใจแล้วนั่นแหละ ก็เลยหมดปัญหา กลับไปกุฎีตามเดิม นี่เป็นตัวอย่างอันหนึ่ง

ผู้ปฏิบัติธรรมเมื่อก้าวถึงขั้น “ปัญญา” แล้ว อยู่ที่ไหนก็ฟังธรรมอยู่ตลอดเวลา มีอะไรมาสัมผัสก็พิจารณาเป็น “ธรรม” ทั้งสิ้น เพราะสิ่งที่มาสัมผัสเป็นเครื่องเตือนสติ ให้ระลึกรู้ ปัญญาที่วิงตามทันที ๆ โดยอัตโนมัติ พิจารณาอย่างรวดเร็ว ไม่ต้องถูกบังคับเหมือนขั้นเริ่มแรก ซึ่งเป็นขั้น “หมุขินบนเขียง แล้วไม่ยอมลง ถ้าไม่ถูกสับให้แหลกเสียก่อน” จิตขั้นนี้ อะไรมากระทบย่อมรู้เท่าทัน พิจารณาเป็นอรรถเป็นธรรมทั้งสิ้น ดังที่ท่านอาจารย์มั่นท่านกราบเรียนพระมหาเถระ ซึ่งได้เขียนไว้ในประวัติของท่านว่า

“(พระมหาเถระถาม)...ท่านอยู่คนเดียว เวลาเกิดข้อข้องใจขึ้นมา ท่านปรึกษาปรารภกับใคร?” ท่านอาจารย์มั่นตอบว่า “ฟังเทศน์อยู่ ทั้งกลางวันกลางคืนไม่ได้หยุดหย่อนเลย” พระมหาเถระก็ไม่กล้าค้านท่านว่ายังไง เพราะอาจไม่เข้าใจก็ได้ ประการหนึ่ง ประการที่สอง ท่านพูดออกมาจากความจริง ก็ไม่กล้าจะค้านท่าน”

ที่ว่า “ฟังเทศน์อยู่ทั้งกลางวันกลางคืน” ก็คือ การที่พิจารณาสิ่งที่มาสัมผัสสปลุกสติปัญญาอยู่ตลอดเวลาตนเอง จนเป็นที่เข้าใจไปโดยลำดับ นั้นแลคือการฟังธรรมทั้งกลางวันกลางคืนทางด้านปฏิบัติ เพราะสติปัญญาขั้นนี้เป็นขั้น “อัตโนมัตติ” ทำงานเพื่อ “ธรรมล้วน ๆ” ไม่มีโลกเข้าแอบแฝงเลย

ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงสอนให้ทำจิตให้มีความสงบ เมื่ออบรมสมาธิให้ได้รับความสงบแล้ว ก็พิจารณาทางด้านปัญญา ปัญญาจะตั้งหน้าทำหน้าที่การงานนั้น ๆ ไปด้วยความไม่หิวโหยกระวนกระวายสายแสงของจิต จิตที่มีความสงบ มีฐานแห่งความสงบอยู่ภายในใจแล้ว ย่อมคิดอ่านไตร่ตรองเรื่องอะไรได้ดี เพราะไม่มีความหิวโหย วุ่นไปกับอารมณ์ต่างๆ ที่เป็นข้าศึกต่อใจ ปัญญาตั้งหน้าตั้งตาทำงาน พิจารณาอะไรก็เป็นการเป็นงาน ตั้งใจหมายจริง ๆ ไม่เผลอเผลอ โพล่นั่นเสือกนี้ ไม่เป็นอันทำงาน ท่านจึงว่า

“สมาธิปริภาวิตา ปัญญา มหุผลลา โหติ มหานิสสา” “ปัญญาที่สมาธิอบรมด้วยดีแล้ว ย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก” ย่อมคล่องแคล่วแกล้งกล้า พิจารณาไปได้อย่างรวดเร็วทันใจ ยิ่งกว่าจิตที่ไม่มีฐานแห่งความสงบเป็นไหนๆ เรื่องสมาธิกับปัญญาจึงแยกกันไม่ออก ผู้ปฏิบัติจำต้องนำมาใช้ตามกาลอันควรของแต่ละประเภทอยู่เสมอ แม้แต่ท่านที่เป็น “พระชินาสพ” แล้ว ท่านก็ยังต้องใช้ “สมาธิ” เป็นเรือนพักผ่อนหย่อนใจ ในเวลายังครองชั้นธัมมอยู่ เพราะสมาธิเป็นเครื่องประคับประคองหรือเป็นเครื่องสมัคระสมาน ระหว่างชั้นธัมมกับจิตได้ดี

เวลาจิตคิดอ่านไตร่ตรองอะไรเกี่ยวกับการกับงานมาก จิตย่อมมีความเหน็ดเหนื่อยเป็นธรรมดา ต้องพักจิตในสมาธิ ปล่อยความคิดความปรุง ที่เรียกว่า “งานภายใน” เสียทั้งหมด จิตสงบตัวอยู่โดยลำพัง ไม่เกี่ยวข้องกับ “ชั้นธัมม” พอดอยออกมาแล้วก็มีกำลัง “ระหว่างชั้นธัมมกับจิต” พอเหมาะพอสมกันแล้วทำงานได้ต่อไป ท่านจะต้องปฏิบัติต่อ “จิต” ต่อ “ชั้นธัมม” ทำนองนี้ตลอดจนวันปรินิพพาน เรื่อง “สมาธิ” จะต้องใช้ไปอย่างนั้นตลอดไป จึงเรียกว่า “ท่านทำความเพียร” เพียรระหว่างชั้นธัมมกับจิตให้อยู่เป็นสุขเท่านั้น ไม่ได้เพียรเพื่อจะถอดถอนกิเลสตัวใด

หากไม่ได้ปฏิบัติให้เหมาะสม ระหว่างชั้นธัมมกับจิตแล้ว ส่วนเสียก็คือ ชั้นธัมมไม่สามารถจะตั้งอยู่จีรังถาวรได้เท่าที่ควร ส่วนจิตซึ่งเป็นของบริสุทธิ์แล้วนั้น ไม่มีอะไร

เป็นปัญหาว่าจิตจะเสียไป นอกจากธาตุขันธ์จะครองตัวไปไม่ถึงกาลอันควรเท่านั้น ท่านจึงปฏิบัติให้เหมาะสมระหว่างขันธ์กับจิต ที่เรียกว่า “ทฤษฎธรรม” “วิหารธรรม” คือ ธรรมเครื่องอยู่สบาย ระหว่างขันธ์กับจิตที่กำลังครองตัวอยู่

อะไรเป็นเครื่องเสริมกำลังของขันธ์ ก็คือ ความเพียร ความสงบ เสริมกำลังของขันธ์ เพื่อเป็นปกติสุขตลอดอายุขัย อะไรส่งเสริมจิตที่ยังมีกิเลสครองตัวอยู่ ให้ผ่านพ้นไปได้โดยลำดับ นั่นคือ สติปัญญาเป็นเครื่องส่งเสริม หรือเป็นเครื่องขัดเกลา เป็นเครื่องแก้สิ่งขัดข้องต่าง ๆ เช่นเวลาเราเดินทางไปสู่ที่ต่าง ๆ มีขวากมีหนามกีดขวางทางอยู่ ก็เอามีดพร้าฟันออก เบิกทาง และก้าวเดินไปเรื่อย ๆ อะไรมากีดขวางก็ฟันเรื่อยไป เดินเรื่อยไป จิตที่ดำเนินไปได้สะดวกปลอดภัย ก็เพราะมีสติปัญญาเป็นเครื่องรักษา ขัดข้องที่ตรงไหนก็แก้ไขกันไปเรื่อย ๆ ก้าวไปเรื่อย ๆ ก้าวไป หรือพ้นไปภายในใจ

การปฏิบัติต่อจิตใจ คือ การสอดรู้อาการของจิตที่ส่งออกไปสู่อารมณ์ต่าง ๆ ด้วยสติปัญญาเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับผู้ปฏิบัติ นี่คือการเรียนเพื่อรู้ตัวเองโดยเฉพาะ

การเรียนเรื่องของจิต ต้องทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับจิต และสิ่งที่เข้ามาสัมผัสจิต ไม่ว่าจิตจะส่งกระแสความรู้ไปในทางใด หรือกับอารมณ์ใด สติปัญญาต้องตามรู้ตามรักษา และตามแก้ไขอยู่เสมอ ไม่ปล่อยให้จิตคิดปรุงไปตามลำพัง ถ้าได้ฝึกฝนอบรมสติปัญญาจนมีกำลังแล้ว เพียงจิตกระเพื่อมเท่านั้น ก็เป็นการปลุก “สติปัญญา” ในขณะนั้นพร้อม ๆ กัน เพื่อรู้สึกในความคิดปรุงนั้น ๆ ปัญญาที่ตามพิจารณากันทันทีไม่อืดอาดเนือยนาถ เมื่อเข้าใจแล้วก็ปล่อยวาง

แต่เรื่องจิต ไม่มีเพียงเรื่องเดียว มันหลายเรื่องด้วยกัน จิตคิดแฉ่งแล้วก็ปรุงแฉ่งนั้น ร้อยสั้นพันคม ซึ่งล้วนเป็นกลมายาของกิเลสสมุทัย พาให้จิตคิดปรุง สติปัญญาที่ตามพิจารณากันเรื่อย ๆ สุดท้ายจิตก็เข้าใจ เพราะการตามต้อน และพิจารณาด้วยเหตุผล พอใจได้รับเหตุผลที่ถูกต้องแล้ว จิตก็ปล่อยสิ่งนั้น ไม่ไปกังวลยึดถืออีกต่อไป และปล่อยวางกันไปเรื่อย ๆ

การปล่อยวาง “อุปาทาน” ในขันธ์ ในจิต ด้วยสติปัญญา ปล่อยอย่างนี้!

เพียงชั้นของสมาธิ นั้นเป็นความสงบของใจ ยังไม่ได้ปล่อยวางอะไร สงบลงชั่วระยะๆ พอเป็นบาทเป็นฐานแห่งความสงบสุข ไม่ว่าวุ่นขุ่นมัวดังจิตทั่ว ๆ ไปที่ไม่เคยอบรม

ส่วน สติปัญญา นั้น เป็นเครื่องขุดเครื่องคัน เครื่องตัดฟัน สิ่งทีเกาะเกี่ยวอยู่ภายในจิตมีมากน้อยเป็นเรื่องของปัญญาทั้งนั้น ไม่มีสิ่งใดทำงานแทนในการแก้กิเลสได้

การปฏิบัติธรรม คือ จิตตภาวนาในขั้นเริ่มแรก ย่อมมีความลำบากลำบาก นิ่งก็เหนื่อยง่าย เพราะผลยังไม่ค่อยปรากฏ การฝึกจิต จิตก็ตื้อตึงฝ่าฝืนมาก บางที่สู่มันไม่ได้ ส่วนมากสู่มันไม่ได้ขั้นเริ่มแรก แต่อาศัยความพยายามฝึกฝนอบรมอยู่โดยสม่ำเสมอ ก็มีวันหนึ่งจนได้ ที่จะก้าวเข้าสู่ความสงบให้เป็นผลขึ้นมา พอเป็นเครื่องพยุจจิตใจ หรือพอเป็นหลักฐานพยาน ให้เกิดความอดุสสำหรับพยายามในการดำเนินให้ยิ่งกว่านั้นขึ้นไป

ต่อจากนั้นก็มีความสงบเรื่อย ๆ จิตใจถ้ามีความสงบแล้วก็เย็นใจสบายใจ เหมือนกับเรามีหลักมีแหล่ง มีที่ยึดที่หมาย ถ้าไม่มีความสงบเลย ก็ไม่ทราบว่ายึดที่หมายอยู่ที่ไหน เหมือนอยู่กลางทะเล เรือก็คอยแต่จะล่มจมอยู่แล้วด้วยพายุต่าง ๆ ไม่ทราบจะเกาะอะไร นี่แหละทำให้จิตเกิดความว้าวุ่นและว้าวุ่นชุ่มมัวมาก เพราะจิตหาหลักยึดไม่ได้ ฉะนั้นความสงบจึงเป็นหลักฐานอันดีของจิต ในขั้นเริ่มแรกภาวนาท่านจึงสอนให้อบรมใจให้มีความสงบ

ผู้บำเพ็ญไม่ต้องถือว่า “ธรรม” บทใด “ต่ำ” “ธรรม” บทใด “สูง” ที่ควรจะนำมากำกับจิต ขอให้เหมาะสมกับจริตของตนเป็นที่ถูกต้อง ถ้าจิตชอบคิดออกไปภายนอกบ่อย ๆ ก็ให้เร่งคำบริกรรมให้ถึยิบเข้าไป สติตามให้ทัน จิตก็จะไม่มีโอกาสเล็ดลอดออกไปภายนอกได้ แล้วจะหยั่งเข้าสู่ความสงบ พอใจสงบแล้วจะเย็นสบาย มีหลักเกณฑ์มองไปทางไหนก็ไม่เป็นพินเป็นไฟเผาตัวเหมือนแต่ก่อน

พอออกมาจากความสงบ ก็พิจารณาทางด้านปัญญา ไตร่ตรองดูกายที่เป็นตัว “อนิจจัง ทุกขัง อนตตัง” ใจจะมีความสงบแนบแน่นเข้าไปโดยลำดับ ปัญญาก็จะแยกกายไปตาม ๆ กัน

การพิจารณา “ขันธ” ด้วยปัญญา ไม่ว่า “ขันธนอก ขันธใน” ที่ไหน ๆ พิจารณาได้ทั้งนั้น เพราะเต็มไปด้วย “อนิจจัง ทุกขัง อนตตัง” เราพิจารณาเพื่อแยกแยะให้เห็นไปตามความจริงของสิ่งนั้น ๆ ใจจะได้ปล่อยกังวล ผลสุดท้ายก็ย้อนเข้ามาพิจารณาเรื่องขันธของตัวเอง

ขันธทั้งห้า ได้เคยพูดแทบทุกวัน ขันธทั้งหลายจะปล่อยไปโดยไม่พิจารณาไม่ได้ เพราะเป็นหลักสำคัญของ “สัจธรรม” เป็นหลักสำคัญของการก้าวไปแห่งจิต หรือเป็นหลักสำคัญแห่งความรู้ทางปัญญา เพราะเป็น “หินลับปัญญา” อย่างยิ่ง ถ้าสติปัญญาไม่ทัน จะเป็นข้าศึกต่อตนเองอย่างยิ่ง

ฉะนั้นจึงต้องพิจารณา “ขันธ” ให้รอบ ขันธมีติดแนบอยู่กับเราตลอดเวลา ส่อความพิรุณ ส่อความทุกข์ ความลำบากลำบาก ความทรมานต่าง ๆ อยู่กับขันธกับจิตตลอดเวลา อะไรเสียดแทงขึ้นในขันธเล็กน้อย ต้องเข้าไปเสียดแทงจิตใจ ให้เกิดความ

ทุกข์วุ่นวายอยู่โดยไม่ขาดระยะเลย เพราะฉะนั้นจึงต้องใช้สติปัญญาให้ทันกับอาการเหล่านี้แสดงตัว

ความจริง เขาไม่ได้ตั้งใจแยกแยะก่อนเราเลย หากเป็นอาการของจิตไปสำคัญเอาเอง ทุกข์ก็เกิดขึ้น ธรรมดา... ธรรมดา เช่นเดียวกับแดดที่ฉายลงมาจากพระอาทิตย์ พอกายเราไปสัมผัสเข้ากับร้อน แดดเองเขาไม่ได้ทราบความหมายของเขาเลย น้ำ เขาก็ไม่ทราบความหมายว่า “เย็น” แดด หรือไฟ เขาไม่ทราบความหมายของตนว่า “ร้อน” แต่ผู้ทราบความหมายนั้น จะตกอยู่กับเราผู้สัมผัสกับน้ำ, กับไฟ, หรือกับแดดนั้น ทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นมา เขาก็ไม่ทราบว่าเขาเป็นเวทนา เขาไม่ทราบว่าเขาเป็น “ทุกข์” เขาไม่ทราบว่าเขาเป็น “สุข” เขาเป็นเพียงธรรมชาติอันหนึ่ง ๆ เท่านั้น

แต่ จิต ผู้ไปสัมผัสกับสิ่งต่าง ๆ นั้น เกิดความสุขความทุกข์ขึ้นมา และเกิดความหมายขึ้นมาอีกแง่หนึ่ง จึงทำให้ทุกข์ทางใจขึ้นอีก ความหมายในแง่หลังนี้เป็นสำคัญ ที่จะกลายเป็นกิเลส เพิ่มทุกข์ขึ้นมาอีก เพราะแง่หลังนี้เป็นเรื่องของกิเลสโดยตรงตามความจริงของสภาวะธรรม คือทุกขเวทนา เพียงความทุกข์ในสกลกายตามธรรมดานี้ ใคร ๆ ก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ยังไม่พ้นที่จะรับทราบทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นภายในพระกาย พระอรหันต์ก็รับทราบ “กายเวทนา” เหมือนกัน แต่เป็นเรื่องธรรมดา ๆ เพราะท่านทราบเรื่องคติธรรมดาโดยสมบูรณ์แล้วว่า เรื่องทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นในกาย ก็เป็นสภาวะธรรมอันหนึ่ง เช่นเดียวกับสภาวะธรรมทั่ว ๆ ไป แต่ธรรมชาตินี้เข้าไปเกี่ยวข้องกับจิต จิตจึงเป็นผู้รับทราบตามความจริงของตน และตามความจริงของสภาวะธรรม คือ ทุกขเวทนานั้นเท่านั้น จึงไม่มีอันใดที่จะก่อเป็นตัวทุกข์ขึ้นมาอีกขั้นหนึ่งภายในจิตท่าน เพราะว่าท่านไม่หลง เมื่อเกิดขึ้นท่านก็ทราบว่า “นี่เป็นสภาพอันหนึ่งที่ปรากฏขึ้นมา” ตั้งอยู่ท่านก็ทราบ ดับไปท่านก็ทราบ ท่านทราบทั้ง ๓ ระยะ คือ ระยะที่เกิด ตั้งอยู่ และดับไป, เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป อยู่อย่างนี้เป็นประจำขั้นนี้ ขั้นนี้มีอยู่อย่างนี้ มีปรากฏขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป มีทุกขเวทนา เป็นต้น

“วิญญาน” รับทราบก็ทำนองเดียวกัน แต่ส่วนที่มีความกระเทือนต่อจิตใจมากที่สุด คือ ทุกขเวทนา ท่านจึงสอนให้พิจารณาให้เห็นตามความจริงของมัน เพราะนี่เป็นความจริงล้วน ๆ ถ้าจิตได้พิจารณาเห็นตามความจริงของเขาแล้ว จิตก็จะเป็นความจริงอันหนึ่ง ไม่ไปยึดถือเขาให้เป็นความหนักใจ ให้เป็นความเบาใจกับเขา ต่างอันต่างจริงต่างอันต่างอยู่

แม้วาระสุดท้ายที่เราจะแตกก็ทำนองเดียวกัน ทุกขเวทนาดับไป ขั้นนี้ก็สลายตัวไป อาการทั้งห้าไปพร้อม ๆ กัน สิ่งที่ไม่ไป คือสิ่งที่รู้อันเดียวเท่านั้น อันนี้ไม่เป็นอื่น เป็น

“จิต” หรือ เป็น “ผู้รู้” อยู่เท่านั้น อันนี้ไม่แปร นอกจากแปรเฉพาะอาการของจิตเท่านั้น ส่วนจิตจริง ๆ จะให้แปรเป็นอย่างอื่นนั้น เป็นไปไม่ได้

การพิจารณาเทียบ ก็เทียบเพื่อจะให้เข้าใจในชั้นธ้อย่างแท้จริง ชั้นธเป็นอันใด ท่านสอนไว้อย่างตายตัว ถ้าไม่ฝืนความจริงที่ท่านสอนเราก็ไม่เป็นทุกข์ ท่านก็บอกแล้วว่า “รูป อนิจจัง” สรุปลงแล้ว “รูป อนตตา, เวทนา อนตตา, สัญญา อนตตา, สงขาร อนตตา, วิญญาณ อนตตา” นั้น! เป็นตอนที่ไหน ! “อนตตา ๆ” บอกชัดเจน อยู่แล้ว ท่านปิดประตูไว้ ไม่ให้เอื้อมออกไปยึดไปถึง ถ้ายึดถือแล้ว แม้จะเป็น “อนตตา” หรือ “อตตา” ไม่เป็นภัยอะไรสำหรับเขาเองก็ตาม แต่ก็ เป็นภัยต่อเราผู้หลงอยู่นั่นเอง สุตท้ายความหลงนี้แลมาเป็นภัยต่อเราเอง

ท่านจึงสอนให้แยกแยะดูสิ่งนั้นแล้ว ให้ย่อนจิตเข้ามาดูจิต เพื่อทราบความสำคัญ ผิดของตนที่ไปหลงยึดสิ่งนั้น ๆ แล้วย่อนจิตเข้ามาแก้ภายในอีก เพื่อหายสงสัยกับสิ่งภายนอก ทั้งหายสงสัยในตัวเอง และมาเห็นโทษของตัวผู้ไปหลงเขา แก่สองชั้น คือ ชั้นนอกและชั้นใน

ในชั้นธห้า ท่านบอกไว้อย่างนี้ว่า “อนิจจัง ทุกขัง อนตตา” ก็ อันเดียวกันนั้นแหละ ไม่ใช่แยกกันออกได้ ทุกขัง อนิจจัง อนตตา มันอยู่ด้วยกัน เหมือนข้างหน้าข้างหลัง ข้างซ้ายข้างขวา ของคน ๆ หนึ่งนั้นแหละ อันนี้เป็นข้างซ้าย อันนี้เป็นข้างขวา อันนั้นเป็นข้างหน้า อันนี้เป็นข้างหลัง ก็คน ๆ เดียวกันนั่นเอง “อนิจจัง ทุกขัง อนตตา” ก็คือ อาการแห่งสภาพอันหนึ่ง ๆ ของชั้นธอันเดียวกัน ถ้าจะแยก แยกออกไปมากมายก็ทำให้พื้นผิวไปเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์

อันใดเป็นที่ถนัดใจของเรา เช่นพิจารณาเรื่อง “ทุกขัง” เป็นที่ถนัดใจ ก็ให้กำหนดลงไปเลย จะกระจายไปถึง “อนิจจัง, อนตตา” ด้วยไม่ว่าอาการใด เช่น พิจารณา อนตตา ก็กลมกลืนกันไปหมด พิจารณา อนิจจัง ก็ กลมกลืนกันไปหมด ขอให้ เป็นความถนัดใจของเราผู้พิจารณาเถิด

ความถนัดใจเป็นสิ่งสำคัญ จะทำให้เห็นตามความจริงของมัน อย่าป็นเกลียวกับความจริงที่พระองค์ทรงสอนไว้อย่างถูกต้อง “นี่เป็นกอง “ไตรลักษณ์” บอกไว้แล้ว อย่าเอื้อม อย่าไปยึด อย่าไปแบกไปหาม มันหนัก จงปล่อยตามความจริงของมัน ใจจะได้เบาภาระ และหายทุกข์ไปโดยลำดับ

ทุกขัง อนิจจัง อนตตา มีอยู่ทุกอาการของชั้นธ รูปก็เป็นกอง “ไตรลักษณ์” เวทนามีไตรลักษณ์ สัญญาก็ไตรลักษณ์ สังขารก็มีไตรลักษณ์ วิญญาณก็มีไตรลักษณ์ เขาเป็น

ความจริงโดยสมบูรณ์อยู่แล้วตามความจริงของตน เราอย่าไปยึด อย่าไปสำคัญ อย่าไป
ปักปันเขตแดนเอา ว่านั่นเป็นเรา นี่เป็นของเรา เราก็อสบาย

นี่แหละการพิจารณาทางด้านปัญญา ให้พิจารณาอย่างนี้ จิตให้รอบคอบต่อตน
ให้ฉลาดต่อตนเอง ถ้าไม่ฉลาดก็ไปหลงเขา ความหลงเขา จะตำหนิเขาก็ไม่ถูก เพราะ
เราหลงเอง ต้องตำหนิเราผู้หลง เมื่อรู้แล้วก็หมดทางตำหนิ อากาเรเหล่านี้มีอยู่ตั้งเดิม
ตั้งแต่วันเกิดมาจนกระทั่งวันสลายตัวลงไป ใครเอาไปได้เมื่อไรเพราะเป็นของกลางๆ

กองรูป กองเวทนา กองสัญญา สังขาร วิญญาณ นี้ ปล่อยตามสภาพของมัน
พิจารณาให้เข้าใจเสียแต่ในบัดนี้ จะเป็นผู้สะตวงสบายใจ นี่เป็นขั้นหนึ่งของการ
พิจารณา

ขั้นสุดยอดแห่งทุกข์ แห่งสมุทัย แห่งธรรม ก็คือ ขั้นจิต ขั้นจิต คืออะไร? จิตนั้น
หมายถึง จิตกับอวิชชา ที่กลมกลืนกันเป็นความผ่องใส ความสง่าผ่าเผยอย่างยิ่ง ไม่
เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้เลย ! คือ ความรู้ประเภทที่ปล่อยวางจาก “รูป” จาก
“นาม” หมดแล้ว นี่แหละเป็นความรู้ที่เด่นที่สุด เป็นความรู้ที่อัศจรรย์อย่างมากมาย จน
เจ้าตัวก็ต้องหลงเพลินต่อความรู้ประเภทนี้ ถือว่า “เป็นของดีอย่างยิ่ง” มีความรัก
ความสงวนมากไม่มีสิ่งใดจะเทียบเท่าได้เลย ถือว่าอันนี้เลิศประเสริฐกว่าสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น
บรรดาที่พิจารณาผ่าน ๆ มา บรรดาที่เคยเจอ หรือเคยพบเห็นมา ไม่มีอันใดมีความสง่า
ผ่าเผยกว่า ไม่มีอันใดที่มีความสว่างกระจ่างแจ้งกว่า เป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ยิ่งกว่าจิตดวง
นี้ ท่านว่า “จิตอวิชชา” แท้ เป็นอย่างนี้ ต้องทำให้หลงได้แน่นอน ถ้าไม่มีผู้เตือนให้รู้
ไว้ก่อน อย่างไรก็ตามก็ต้องหลงในจุดนี้แน่ ๆ ในบรรดาผู้ปฏิบัติ

เพราะฉะนั้นเมื่อทราบแล้วว่า จุดนี้เป็นอย่างนี้ อวิชชาเป็นเช่นนี้ การพิจารณาจึง
ต้องหยั่งลงในจิตนี้เพียงอันเดียวเท่านั้น เพราะสิ่งอื่น ๆ เข้าใจหมด สังขารปรุงขึ้นมา
ปีบมันก็ดับลงไปอยู่ที่อวิชชานั้นเสีย เพราะอวิชชาเป็นผู้บงการ

ในเมื่ออวิชชายังมีอยู่ สังขารปรุงขึ้น ก็ต้องเป็นเรื่องอวิชชาให้ปรุง รับทราบ
อะไรก็ตาม เป็นเรื่องอวิชชาที่พาสาคัญมันหมายไปต่าง ๆ นานา อะไร ๆ ก็เป็นกิเลสไป
หมด เพราะอวิชชาพาให้เป็น เพราะฉะนั้นจึงต้องค้นลงไป “จิตอวิชชา”

เอา จิตอวิชชา เป็นสถานที่ หรือเป็นเป้าหมายแห่งการพิจารณา หยั่งสติปัญญาลง
ไปที่ตรงนั้น โดยไม่ถือความรู้ันั้นว่าเป็นตน ถ้ายังถือความรู้ันั้นว่าเป็น “ตน” อยู่ การ
พิจารณาก็ไม่ถนัด กลัวความรู้ันั้นจะเสื่อมบ้าง จะสลายไปบ้าง จะสูญหายไปไหนบ้าง กลัว
จะลุ่มจมไปต่าง ๆ นานาบ้าง ไม่อยากแคะแค้นงั้นแหละคือกิเลสประเภทหนึ่ง หลอกเรา
อย่างสนิททีเดียว

เพราะฉะนั้นเพื่อความถูกต้องตามหลักการพิจารณาจริง ๆ จึง เอาจุดแห่งความรู้ที่เด่นชัด ที่ว่าอัสจรรย์มาก ๆ นั้นแหละ เป็นจุดที่พิจารณาคลีคลายที่จุดนั้น พิจารณาลงจุดนั้น เช่นเดียวกับเราพิจารณาสภาวะธรรมทั้งหลาย โดยไม่ถือว่าอันนั้นสูง อันนี้ต่ำ ไม่ถืออันนั้นเป็นเรา อันนี้เป็นของเรา แม้แต่จิตคือความรู้ ความรู้อันนี้ก็ไม่ถือ เป็นเรา เป็นของเรา พิจารณาให้เข้าใจสิ่งนี้ จึงต้องพิจารณาลงไปที่ตรงนั้นมันจะไม่เข้าใจ ได้อย่างไร จะทนต่อการพิสูจน์ได้อย่างไร ต้องเข้าใจ คือ สติปัญญาเข้าถึงตัวจิต อวิชชา และคลีคลายตามหลักการพิจารณาอยู่แล้ว ที่ว่าอัสจรรย์ ๆ ก็สลายไป จึงเห็น ได้ชัดเจนว่า นี่คือจอมหลอกลวงอันสุดท้าย ได้แก่ธรรมชาตินี้แล

ที่นี้ชั้นธัมมตปัญญา คำว่า “จิต” ก็หมดปัญหา ทุกสิ่งทุกอย่างบรรดาสภาวะ ธรรมทั่วไป หมดปัญหา! เมื่อจิตหมดปัญหาในตัวเองเพียงดวงเดี่ยวนั้นเท่านั้น ไม่มี อะไรเป็นปัญหาในโลก นั้น ! นี่คือจุดสุดท้ายแห่งการพิจารณาธรรม

การปฏิบัติธรรม การรู้ธรรม การรู้ทุกขก็ตี สมุทัยก็ตี ก็รู้นี้เป็นจุดสุดท้าย จากนั้น ไม่มีอะไรที่จะรู้ต่อไปอีกแล้ว แล้วจะทำให้หลงอะไร ก็ไม่มีทางที่จะหลงต่อไปอีก มัน เป็น “อฐานะ” มันเป็นอะไรตามสมมุติชั่วที่นิยมกันไปไม่ได้ ต่อจากนี้ไปแล้ว ดัง ที่ท่านกล่าวว่า “วุสิตํ พุรหมจรรย์, กตํ กรณียํ, นาปรํ อิตถตตยาตติ ปชานาติ.” พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว งานที่ควรทำได้ทำเสร็จแล้ว งานอื่นที่ยิ่งกว่านี้ไม่มี! เพราะได้ รู้ชอบทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว นี่ถ้าเราพูดในธรรมจุดนี้ ก็เหมือนกับว่าไม่กว้างขวางอะไร เลยในการปฏิบัติศาสนา นะ แต่ก่อนที่จะเป็นเช่นนั้นนะซี มันแทบเป็นแทบตายสำหรับผู้ปฏิบัติทั้งหลาย

ถ้าพูดตอนสุดท้ายนี้ ก็เหมือนกับ “ข้าวอยู่ในจานนั้นแล มองดูข้าวในจาน ก็ เหมือนกับแคบนิดเดียว เหมาะกับการรับประทานเท่านั้น แต่เมื่อมองย้อนหลังไปว่า “ข้าวนี้มาจากไหนล่ะ? ลองไล่ดูซิ โอ๊ย! แค้นในหัวใจแทบไม่อยากจะรับประทาน ข้าวมาจากไร่จากนา จากอะไรบ้าง กว่าจะมาเป็นเมล็ดข้าวเปลือกข้าวสาร จนสำเร็จขึ้นมาถึง ชั้นรับประทานนี้ มันทุกขลำบากมาก หลังสู้ฟ้า สู้แดด สู้ฝน และอดทนทุกอย่าง ต้อง พรรณนากันยี่ดียวกว่าจะเสร็จ และทำเป็นปีโน่นนะ กว่าจะได้รับผล และรับประทาน

นี่การพิจารณาธรรม ก็เริ่มมาแต่ล้มลุกคลุกคลาน ฝึกหัดตัดจิตใจด้วยธรรมต่าง ๆ แทบเป็นแทบตาย บริกรรมบังคับจิตด้วย “พุทโธ ธัมโม สังโฆ” ล้มแล้วล้มอีก ก็ร้อยก็ พันหนอนอยู่นั้นแหละ ไม่รู้ก็ล้มก็ลุกละ พยายามเสือกคลานมาโดยลำดับ ด้วยความ อดทนสำหรับพยายามเรื่อยมา จนกระทั่งถึงจุดที่เวลานั้น ซึ่งควรแก่การปลงใจ ปลงภาระทั้ง ปวงให้หายห่วง

ตอนต้นมันกว้างขนาดไหน หนักขนาดไหน หนักจนยกแทบไม่ไหว หรือยกไม่ไหว ในส่วนมาก ยกไหวในส่วนน้อย เมื่อตกมาสสมัยปัจจุบัน ถ้ากว้างก็กว้างจนมองหาทางไม่เจอ พอถึงขั้นแคบก็แคบอย่างนั้นละ พอขั้นแคบ ๆ นี่หมดไปแล้ว ที่นี้กว้างก็ไม่ว่า แคบก็ไม่ว่าอะไร ไม่ว่าจะทั้งนั้น เพราะหมดสิ่งที่จะว่า จิตหมดโทษ ไม่มีอะไรที่จะว่าต่อไป นั่นคือแดนแห่งความพ้นทุกข์โดยสิ้นเชิง

พระพุทธเจ้าก็ดี พระสาวกก็ดี ท่านถึงแดนนี้ด้วยกัน ไม่มีท่านผู้หนึ่งผู้ใดนับแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวกองค์สุดท้ายว่า จะยิ่งหย่อนกว่ากันในความบริสุทธิ์ เสมอกัน เป็นแต่เพียงว่าพุทธวิสัย คือ ความสามารถฉลาดรู้ในแง่ต่าง ๆ แห่งธรรมนั้น มีความลึกตื่นหยาบละเอียดกว่ากันเท่านั้น แต่ชั้นบริสุทธิ์นี้เหมือนกันหมด

ท่านกล่าวไว้ในธรรมว่า “นตฺถิ เสยฺโย ปาปิโย” ท่านผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย ไม่มียิ่งหย่อนกว่ากันเลยแม้แต่นิด บรรดาพระอรหันต์ชัณาสพทั้งหลาย นับตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมา เสมอกัน คือความบริสุทธิ์นี้ ดังที่ท่านอาจารย์มั่นท่านแสดงเรื่องนิมิตว่า พระพุทธเจ้าในครั้งพุทธกาลท่านเคารพกันอย่างไร ปรากฏในนิมิตว่า บรรดาพระสงฆ์สาวกทั้งหลายหลังไหลมา พระพุทธเจ้าก็เสด็จมา ใครมาถึงก่อนนั่งก่อนเป็นลำดับ ๆ ตามที่ มาถึงก่อนถึงทีหลัง ไม่ได้คำนึงถึงอาวุโสกัน พระพุทธเจ้าเสด็จมาทีหลัง ก็ประทับอยู่ทางท้ายสงฆ์นั้นแล้ว (ท่านอาจารย์มั่น) ท่านเกิดวิตกขึ้นมาว่า เพราะเหตุไรจึงเป็นอย่างนั้น ความเคารพกันครั้งพุทธกาลเป็นอย่างนี้หรือ ก็รู้ขึ้นมาทันทีว่า นี่คือ วิสุทธิธรรมเสมอกันอย่างนี้ ไม่ว่าใครมาก่อนมาหลังนั่งตามลำดับที่มา คือเป็นความเสมอภาค ไม่ว่า ผู้น้อยผู้ใหญ่ “อาวุโส ภัณฑะ” เพราะความบริสุทธิ์เสมอกัน

(ท่านอาจารย์มั่น) ท่านวิตกว่า ถ้าเคารพตามสมมุติแล้ว ความเคารพกันของท่านเป็นอย่างไรหนอ “ตามทางสมมุติ” ท่านพลิกพริบเตียนั้น พระพุทธเจ้าประทับอยู่ตรงหน้า แล้วบรรดาสาวกเรียงตามลำดับลำดับ นี่คือการเคารพกันโดยทางสมมุติ ความเคารพในทาง “สมมุติ” เป็นอย่างนี้ นี่ตาม “อาวุโส ภัณฑะ” อย่างนี้ นั่น!

ท่านแยก ทั้ง “วิมุตติ” ทั้ง “สมมุติ” ให้เห็นอย่างชัดเจน

การเคารพกัน ก็ไม่มีอะไรจะนิมนวลยิ่งกว่าท่านผู้สิ้นกิเลสเคารพกัน ไม่เป็นพิธีรีตอง ไม่เป็นอะไร ๆ เล่ห์ ๆ เหลี่ยม ๆ เหมือนกับคนที่มิกิเลสทำต่อกัน ท่านเคารพกันอย่างถึงใจ เคารพคุณธรรม เคารพความจริง การเคารพความจริงด้วยความจริงภายในใจนี้ ท่านจึงทำได้สนิท

ส่วนปุถุชนจำพวก “ชนดะ” เรา เวลาแสดงออกทางมรรยาทนั้นดูสวยงาม แต่งาม ในลักษณะตกแต่ง ไม่ใช่ตัวจริงออกมาจากของจริงคือธรรมแท้ แต่ภายในมันแข็งทื่อ

ไม่เหมาะสมกับอาการภายนอกที่อ่อนโยนในการแสดงออก ฉะนั้นโลกจึงลุ่ม ๆ ดอน ๆ สูง ๆ ต่ำ ๆ ไม่สม่ำเสมอเหมือนกับความจริงที่เป็นออกมาจากความจริงแท้ วันนี้แสดงเพียงเท่านั้น ขอยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพาง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

ทุกขเวทนา

ในมงคลสูตร ท่านสอนให้คบบัณฑิต อย่าคบคนพาล คนพาลก็คือหัวใจเจ้าของพาล นั่นเองเป็นอันดับแรก คือมีคนพาลภายนอก คนพาลภายใน ส่วนมากก็เป็นคนพาลอยู่ภายในใจตัวเองคอยพาลอยู่เรื่อย ๆ เวลาไปอยู่กับครูกับอาจารย์ ที่เรียกว่า “คบบัณฑิต” ได้รับการอบรมอยู่เสมอจากบัณฑิต เพราะครูอาจารย์ท่านเป็นบัณฑิต ท่านมีความเฉลียวฉลาดในอุบายต่างๆ ที่นำมาสั่งสอนเรา ท่านเคยปฏิบัติและรู้มาแล้วทุกอย่าง การสอนจึงถูกต้องแม่นยำเป็นที่แน่ใจได้สำหรับผู้ฟังไม่มีที่สงสัย เฉพาะอย่างยิ่งท่านอาจารย์มั่น ไม่เคยปรากฏเลยที่ท่านจะสอนว่า “เห็นจะเป็นอย่างนั้น เห็นจะเป็นอย่างนี้”

มีแต่ “แน่นอน ๆ” และเป็นที่แน่ใจ เพราะท่านเอาความจริงล้วน ๆ ซึ่งถอดออกจากจิตใจที่เคยได้รู้ได้เห็นมาแล้วออกมาพูด และจากการปฏิบัติมาแล้วด้วยดี ยิ่งเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยแล้ว รายไหนอ่อนแอละ ท่านขูไว้แล้วว่า “ใครอ่อนแอใครร้องคราง “ฮือ ๆ” ละก็ ให้เอา “นั่นแหละ” เป็นโอสถรักษาเองไม่ต้องไปหาหูกยาที่ไหน ไม่ต้องมีใครดูแลรักษาละ คราง “ฮือ ๆ ฮา ๆ” มันเป็นโอสถแล้วสำหรับคนนั้น ถ้าหากการร้องครางมันเป็นประโยชน์จริง ๆ แล้ว เราจะหาหูกยามารักษาทำไม !

นี่แหละเวลาที่ท่านย้อนกลับเอา “ร้องครางเข้าซี ใครร้องครางก็ได้ นี่ เด็กร้องครางก็ยิ่งได้ถ้ามันประโยชน์ นี่มันไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย นอกจากคนที่ปฏิบัติเด็ดเดี่ยวจะรำคาญเท่านั้น จึงไม่ควรจะร้องครางเพราะความอ่อนแอ เป็นพระกรรมฐานทั้งองค์แสดงตัวอย่างนั้นมันดูได้เมื่อไร ถ้าเป็นเด็กหรือเป็นคนธรรมดาทั่ว ๆ ไปก็ไม่ค่อยเป็นไร เพราะเขาไม่ได้รับการศึกษาอบรม มีความรู้อะไรพอจะเข้าใจในแนวทางต่อสู้ด้วยวิธีการต่างๆ มีการพิจารณา เป็นต้น

ส่วนเรารู้แล้ว รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง เวลาเกิดเรื่อง เช่น เจ็บไข้ได้ป่วย เป็นต้น ขึ้นมาภายในตัว หาทางหรืออุบายต่างๆ รักษาตัวไม่ได้ มีแต่ล้มระเนระนาดไปอย่างนั้นใช้ไม่ได้เลย ขายตัวเองและวงกรรมฐาน!

ท่านอาจารย์มั่นท่านเทศน์สอนจิตใจนี้เก่งมากทีเดียว บรรดาลูกศิษย์ลูกหาที่ตั้งใจไปศึกษาอบรมกับท่าน ฟังอะไรก็ถึงใจ สิ่งสมควรปฏิบัติก็ปฏิบัติไปเลย สิ่งสมควรเข้าใจใน

ขณะนั้นก็เข้าใจ แต่ละเรื่องที่เป็นเรื่องภายใน เข้าใจไปโดยลำดับ เวลาที่มีความเจ็บไข้ได้ป่วยท่านสอนวิธีพิจารณาให้ “เอ้า เวลามันเป็นไข้ มันเอาไข้มาจากไหน?” นี่ท่านสอนให้เป็นประโยชน์และได้คติสำหรับผู้ปฏิบัติ “มันหอบไข้ หอบหนาวมาจากไหน? มันก็เกิดขึ้นมาในกายนี้ไม่ใช่หรือ? เวลาหายมันจะไปหายที่ไหน? ถ้าไม่หายในที่มันเกิดขึ้นนี้ แม้มันหายมันก็ตายได้ด้วยกันทุกคนไม่มียกเว้นภายในร่างกายนี้ จงพิจารณาให้รู้มัน

ความทุกข์ทั้งมวลนั้นก็ เป็น “สังขาร” ถ้าไม่พิจารณาสิ่งเหล่านี้จะพิจารณาอะไร? พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วย “สังขาร” สาวกก็ตรัสรู้ด้วย “สังขาร” เราจะตรัสรู้ด้วยความอ่อนแอ นั้นได้หรือ! มันเข้ากันได้หรือกับธรรมของพระพุทธเจ้า ถ้าอย่างนั้นเราก็มาวางธรรมซี ท่านว่า

มันเกิดที่ตรงไหนอาการใด เราถามดู มันเจ็บที่ตรงนั้นปวดที่ตรงนั้นอะ อะไรเป็นผู้เจ็บอะไรเป็นผู้ปวด ? คั้นเข้าไปให้เห็นต้นเหตุมันซี มันเกิดที่ตรงไหน เจ็บที่ตรงไหน อะไรเป็นเหตุให้มันเจ็บมันปวด อะไรเป็นผู้ไปสำคัญมันหมาย เวลาตายแล้วเขาเอาไปเผาไฟ มันเจ็บมันปวดไหม ? ใครเป็นผู้หลอกหลวงตัวเองว่าเจ็บนั้นปวดนี้ พิจารณาให้เห็นต้นเหตุของมันซี

ถ้าเป็นนักปฏิบัติ ไม่รู้ต้นเหตุไม่รู้ทั้งผล คือกองทุกข์ มันจะแก้ทุกข์ได้อย่างไร ปัญญา มีไว้ทำไม? ทำไมไม่คิดไม่ค้นขึ้นมาใช้ แน่ะ ท่านว่า

“มีสติปัญญาก็เพื่อระลึกู แล้วพิจารณาสิ่งต่าง ๆ มีทุกข์เวทนา เป็นต้น ซึ่งมีอยู่ในร่างกายและจิตใจของเราเอง”

ท่านสอนย่ำลงไปโดยลำดับ ๆ หากผู้ฟัง ฟังด้วยความตั้งใจ เฉพาะอย่างยิ่งผู้มีนิสัยอาจหาญ จะยังจับใจความได้ง่าย ถูกจริตทันที ๆ จับปุ๊บ ๆ ในเวลาจากท่านไปอยู่ในสถานที่บำเพ็ญใด ก็เหมือนกับท่านไปแสดงกังวานอยู่ในหัวใจ โอวาทของท่านจำได้ทุกแง่ทุกองที่ สำคัญ ๆ สำหรับที่จะเอามาเป็นเครื่องมือในการปฏิบัติ เช่น อยู่ในที่สำคัญ ๆ ประหนึ่งว่าท่านมาอยู่ที่หัวใจเราเลย ใจอาจหาญว่าเริงจริง ๆ แม้การฝึกการรู้ธรรมเห็นธรรม การเข้าใจในอรรถในธรรม ก็เข้าใจด้วยความอาจหาญ เข้าใจด้วยความเป็นนักต่อสู้จริง ไม่ได้เข้าใจด้วยความอ่อนแอ ความท้อแท้ ความเหลวไหล ความถอยทัพกลับแพ้โดยลำดับ นั้นไม่ใช่ทางที่กิเลสจะกลัวและสิ้นไปจากใจ ไม่ใช่ทางที่จะแก้กิเลส หรือรู้เรื่องของกิเลสทั้งหลายและถอดถอนได้เลย

นี่ศาสนา! ไม่มีอะไรที่จริงที่แท้แน่นอน ย้ำต่อความถูกต้องจะเทียบเท่าได้ หากที่แย้งไม่มี ถ้าดำเนินตามหลักศาสนาแล้ว เรือนจำตารางตะเริงอะไรเหล่านี้ไม่ต้องมี มีทำไมก็ไม่มีใคร จะทำผิดนี้ มองเห็นตามเหตุตามผล ยอมรับความผิดความถูก ชั่ว ดี ของกันและกัน ด้วย หลักเหตุผลเป็นเครื่องรับรองแล้ว ก็อยู่ด้วยกันได้เท่าที่คนเรา

เท่าที่ต้องมีกฎบังคับ มีตารางหรือคุก ก็เพราะไม่ยอมรับผิด ผิดก็ไม่ยอมรับว่าผิด เห็นตัวทำอยู่หยกๆ ก็ไม่ยอมรับ จนติดคุกติดตารางแล้ว เวลาถูกถามยังว่า “เขาหาว่า ขโมยนั้นขโมยนี้” ไปเสียอีก ทั้งๆ ที่ตัวขโมยเอง นี่คือความไม่ยอมรับตามเหตุตามผลตาม ความจริงนั่นเอง แม้ภายในจิตใจเกี่ยวกับเรื่องของตัวโดยเฉพาะก็เหมือนกัน ไม่ยอมรับ เพราะฉะนั้นมันถึงได้รับความทุกข์ความลำบาก ถ้ายอมรับตามหลักความจริงเสีย สิ่ง ที่แสดงขึ้นเป็นหลักความจริงทั้งนั้น ย่อมมีการยุติกันได้ด้วยความจริง แม้เกิดทุกข์ทางร่างกาย ก็ไม่ทำให้ใจให้กำเริบ เพราะความรู้เท่าทัน

ตามหลักธรรม ทุกข์เคยปรากฏภายในร่างกายและจิตใจเรา ตั้งแต่วันรู้เพียงสภาวะ มา ไม่น่าตื่นเต้นตกใจ เสียใจ จนกลายเป็นโรคภายในจิตขึ้นมา จิตตภาวนาจึงเป็นหลัก วิชาความรู้รอบตัวได้ดีเยี่ยม

ผู้ปฏิบัติอยู่เสมอสม่ำเสมอ จึงไม่ตื่นเต้นตกใจเวลาเกิดทุกข์ภายในร่างกาย และยังจับจุด ของทุกข์ที่เกิดขึ้นมาพิจารณาแยกแยะตามความจริงของมัน จนเกิดอุบายแยกกายและอาจ หาอุบายช่วยขึ้นมาอย่างน่าชม

สำคัญที่มีการคบค้าสมาคมกับบัณฑิตนักปราชญ์ผู้ฉลาดแหลมคม ถ้าเรายังไม่ สามารถช่วยตัวเองได้ ก็ต้องอาศัยครูอาจารย์ท่านแนะนำสั่งสอน การได้ยินได้ฟังอยู่บ่อยๆ ก็ค่อยซึมซาบเข้าไปด้วยการได้ยินได้ฟังนั้นๆ แล้วค่อยกลมกลืนกันเข้าไปกับจรตินิสัย จน กลายเป็น “จิตมีธรรม” จิตเป็นบัณฑิตนักปราชญ์ขึ้นมา ต่อไปก็สามารถรักษาตัวได้ เป็น “อตุตา หิ อตุตโน นาโถ” ขึ้นมา

ฉะนั้นการใดก็ตามเมื่อตนยังไม่สามารถ จึงต้องอาศัยผู้อื่นไปก่อน การอยู่ด้วยกัน กับท่านผู้ดี ย่อมมีความสงบสุขกลมกลืนกันไปโดยทางจรตินิสัยเป็นสำคัญ จนกลายเป็น นิสัยอันดีงามไปได้ เช่นเดียวกับการคบค้าสมาคมกับคนชั่ว ที่แรกเราไม่ได้เป็นคน “ชั่ว” แต่เวลาคบกันไปนาน ๆ ก็กลมกลืนกันไปเอง จนกลายเป็นคนชั่วโดยไม่รู้รู้สึกตัว เมื่อชั่ว เต็มที่แล้ว ยิ่งทำให้มีตมิดปิดทวารหนักเข้าไป และถือว่าตนดียิ่งขึ้น ใครมาพาลไม่ได้ ความ

ดีประเภทนั้นจะโดดออกโรงทันที นี่คือความดีของคนชั่ว ซึ่งเป็นสิ่งชั่วที่บัณฑิตกลัวกันทั่วดินแดน

คนชั่วกับคนดี ความชั่วกับความดี มันกลับกันอย่างนี้แล คนชั่วไม่อาจมองเห็นความจริงว่าชั่ว เลยเสกสรรปั้นยอขึ้นมาว่า “เราดีเราเก่งเราสามารถ เราเป็นเสืออันลือชื่อ กับเขาคนหนึ่ง” เป็นยังงั้นไปเสีย !

เพราะฉะนั้นการคบค้าสมาคมกับครูอาจารย์กับบัณฑิต จึงเป็นความสำคัญสำหรับผู้บำเพ็ญเพื่อเป็นคนดี และหวังความสุขความเจริญให้กับตัว เพราะท่านสอนท่านอบรมให้บ่อยๆ กิริยามารยาทของท่านที่เราได้เห็นอยู่ทุกวัน ๆ นั้น จะซึมซาบเข้าไปและบำรุงจิตใจเราไปโดยลำดับ ให้ยึดเป็นคติตัวอย่างอันดีไปเรื่อย ๆ ท่านแสดงออกมาในแง่ใดก็เป็นอรรถเป็นธรรมทั้งนั้น

ยิ่งท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วก็ยิ่งหาสิ่งเปรียบเทียบไม่ได้ อย่างท่านอาจารย์มั่น เป็นความแน่ใจว่าท่านสิ้นกิเลสแล้ว ฟังอรรถฟังธรรมของท่านมันหายสงสัย โดยที่ท่านไม่ได้บอกว่าท่านสิ้นนะ ท่านไม่ได้บอกว่าท่านเป็นพระอรหันต์อะไรเลย แต่ท่านบอกโดยการแสดงธรรมของจริงทุกชั้น ให้บรรดาผู้ไปศึกษาอบรมฟังอย่างถึงใจไม่สงสัย จึงกล้าพูดอย่างเต็มปากไม่กระดากอายว่า ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ คือพระอรหันต์องค์สำคัญของคัมภีร์ในสมัยปัจจุบันที่แสนหายาก เพราะเป็นสมัยที่อดอยากขาดแคลนผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อความเป็นพระอรหันต์ นอกจากจะปฏิบัติเพื่อกำจัดความเป็นพระอรหันต์ ด้วยการสั่งสมกิเลสจิตปาดะเท่านั้นทั้งท่านและเรา ไม่อาจตำหนิใครได้

ขอย้อนกลับมา “เวทนา” อีก การพิจารณาทุกข์เวทนานี้สำคัญมาก ทั้งนี้เพราะได้ยินได้ฟังจากท่านพระอาจารย์มั่น ท่านเอาจริงเอาจังมาก เวลาเจ็บไข้สำหรับพระผู้ปฏิบัติอยู่ในวัดท่าน บางที่ท่านเดินไปเองถามว่า “ท่านพิจารณาอย่างไร?” แล้วท่านก็ย้าธรรมลงไปเลยว่า “ให้คั่นลงไปตรงนี้ มันทุกข์ที่ตรงไหน จงพิจารณาให้เห็นความจริงของทุกข์” แล้วก็สอนวิธีพิจารณา “อย่าไปถอย ความถอยนั้นแหละคือการเพิ่มทุกข์” ท่านว่าอย่างนั้น

“ความเป็นนักสู้ ต่อสู้ด้วยปัญญานั้นแลเป็นสิ่งที่จะได้ชัยชนะ คือ รู้เท่าทันกับทุกข์เวทนา ซึ่งเราถือว่าเป็นข้าศึกอันสำคัญต่อเรา ความจริงเวทนานั้น ไม่ได้เป็นข้าศึกต่อผู้ใด ความรู้สึกของเขาไม่มี เพียงเป็นความจริงอันหนึ่งเท่านั้น” ท่านสอน

“ให้พิจารณาลงไป ทุกข์มากทุกข์น้อย เราไม่ต้องไปคิดไปคาดหมายมัน ขอให้ทราบความจริงของมันด้วยปัญญาของเรา ใจเราจะไม่โกหกเจ้าของ” ท่านว่า

ก็ใจเรานี้แหละตัวโกหก เพราะผู้ที่โกหกมันมีอยู่กับใจ มันโกหกใจให้หลงสำคัญมัน
 หมายไปต่างๆ ความโกหกกับความโง่มันเชื่อกันง่าย ๆ คนฉลาดกับคนโง่ ความโกหกกับ
 ความโง่มันก็หลอกกันได้ง่าย ๆ ความฉลาดของกิเลสกับความโง่ของเรามันเข้ากันได้ง่าย
 ธรรมท่านจึงแยกแยะออกให้พิจารณาจนถึงความจริง แล้วเชื่อด้วยความจริง นั้นแลเป็น
 การได้ชัยชนะไปโดยลำดับ ๆ แยกแยะให้เห็นทุกข์ซึ่งมีเป็นประจำ อย่าปลื้มนี่ไปไหน
 ทุกข์มากทุกข์น้อยให้พิจารณาอยู่ที่ตรงนั้น พิจารณาอยู่ที่ตรงนั้น ถ้าจะจ้องก็จ้องอยู่ที่ตรง
 นั้น เมื่อพิจารณาสาเหตุของมัน ทุกข์เป็นมากแค่ไหนก็ให้ค้นลงไป

คำว่า “ทุกข์” นี้อาศัยอะไรเป็นที่ตั้ง ทุกข์อาศัยกายเป็นที่ตั้ง อาศัยความรู้สึกเป็น
 เหตุที่จะให้ทุกข์กำเริบ ความรู้สึกหมายไปต่าง ๆ นานา นั้นแหละทำให้ทุกข์กำเริบขึ้น
 ความรู้สึกนี้ต้องแก้ด้วยการพิจารณาให้ทราบทั้งเรื่องของทุกข์ ว่าเป็นเช่นนั้น ทราบทั้ง
 “ฐานเป็นที่เกิดแห่งทุกข์” เช่นร่างกายนี้ส่วนใดก็ตาม จงให้ทราบชัดเจนว่า ฐานนั้นมัน
 เป็นทุกข์จริงไหม เช่น

เป็นทุกข์ในกระดูก ในเนื้อในหนังส่วนใด เนื้อหนังนั้นเป็นเนื้อหนังอยู่เช่นนั้น ทุกข์
 ก็เป็นทุกข์อยู่เช่นนั้น แม้จะอาศัยกันอยู่ก็เป็นคนละชั้นคนละอัน ไม่ใช่อันเดียวกัน จิตผู้รู้
 รับทราบสิ่งนั้นก็จิตอันหนึ่ง แต่จิตนี้เป็นผู้หลง แล้วก็ไปสำคัญว่านั่นเป็นทุกข์ นี่เป็น
 ทุกข์ รวมทั้งหมดนั้นเข้ามาเป็น “ตัว” ว่า “เรา” ทุกข์ที่นั่น เราทุกข์ที่นี่ ไม่อยากจะให้
 “เรา” เกิดทุกข์ อยากจะให้ทุกข์หายไปเสีย ความอยากนี่ก็เป็นกิเลสอันหนึ่งขึ้นมาส่ง
 เสริม จึงเกิดความทุกข์ความลำบากมากขึ้น ใจก็เป็นทุกข์ ที่เป็นทุกข์เวทนาทางกายก็เป็น
 ทุกข์ ทางใจก็กำเริบขึ้นอีกด้วยความทุกข์ เพราะอยากให้เป็นอย่างใจหวัง ก็เลยเสริมกันขึ้น
 ไป นี่เป็นความโง่ของตัวชนทุกข์มาทับถมตัวเอง

ความฉลาด ต้องพิจารณา มองทุกข์เวทนาที่มีอยู่ในใจว่า เกิดจากอะไร อาศัยอะไร
 อยู่ อาศัยร่างกาย ร่างกายส่วนใด หรือทุกข์มันเกิดอยู่ที่จุดใด แล้วดู “กาย” กับ
 “เวทนา” มันเป็นอันเดียวกันไหม ? รูปลักษณะเป็นอย่างไรบ้าง เวทนาไม่มีรูป ไม่มี
 ลักษณะท่าทางต่าง ๆ ปรากฏแต่ความทุกข์เท่านั้น

ส่วนร่างกายมีรูปร่าง มีสีสังวรณะ และก็มีอยู่ของมันอย่างนั้นตั้งแต่ทุกข์ยังไม่เกิด
 เวลาทุกข์เกิดขึ้นมันก็มีอยู่เช่นนั้น ทุกข์เป็นอันหนึ่งต่างหากจากสิ่งนี้โดยความจริง แต่
 อาศัยความ “วิการของร่างกาย” ให้เกิดขึ้นมา จิตก็เป็นผู้ไปรับรู้ ถ้าจิตมีปัญหา ก็ควรรับ
 ทราบไปตามความจริงของมัน จิตก็ไม่กระทบกระเทือน ถ้าจิตลุ่มหลงก็ไปยึดสิ่งนั้นเข้ามา

คือเอาความทุกข์นั้นเข้ามาเป็น“ตน” เป็นของตน แล้วก็อยากให้ทุกข์ที่ว่า เป็นตนเป็นของตนนั้นหายไป

นี่แหละที่แยกไม่ได้ เมื่อทุกข์เข้ามาเป็นตนแล้วมันจะแยกออกได้อย่างไร ถ้าเป็นแต่ทุกข์เป็นความจริงอันหนึ่งต่างหาก ร่างกายก็เป็นความจริงอันหนึ่งต่างหาก ไม่ใช่อันเดียวกัน ต่างอันต่างมี ต่างอันต่างจริง อยู่ตามสภาพของตน เมื่อความรู้เป็นอย่างนี้จึงจะแยกได้

ถ้าเห็นทุกข์ว่าเป็น “ตน” แล้ว แยกวันยังคำก็ไม่ออก เพราะยึดถือว่า “อันนี้เป็นตน” แล้วจะแยกได้อย่างไร เพราะตนไม่ทำการแยกแยะด้วยปัญญา ก็ต้องถือว่าเป็น “ตน” อยู่อย่างนี้ เมื่อ “ขันธ” กับ “จิต” กลมกลืนเข้าเป็นอันเดียวกันแล้วแยกไม่ได้ เมื่อพยายามให้สติปัญญาพิจารณาเข้าไปเห็นความจริงของมันแล้วว่า ต่างอันต่างอยู่ ต่างอันต่างจริง ของใครของเราอยู่เช่นนั้นอย่างซาบซึ้งเข้าไปในจิตใจ ทุกข์ค่อยๆ ระวังลงไป ทั่วทั้งรู้เรื่องราวสืบทอดของทุกข์ที่เข้ามาเกี่ยวเนื่องกับใจ เพราะมันก็ออกไปจากใจ เมื่อพิจารณาทุกข์แล้ว มันก็หดตัวเข้ามา หดตัวเข้ามาจนถึง “ใจ” เรื่องทุกข์เวทนาทั้งหมด มันก็ออกไปจากใจที่ไปหมาย หรือที่เป็นทุกข์เวทนา เพราะมันมีสายสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องอยู่โดยทาง “อุปาทาน” อย่างลึกลับ แต่เราไม่ทราบ

เวลาพิจารณาเห็นอย่างชัดเจนแล้ว เราจึงได้ตามทุกข์เวทนาเข้ามา รู้เข้ามา ทั่วทุกข์เวทนาหดเข้ามา ย่นเข้ามาจนกระทั่งถึงใจ พอทราบว่าใจนี้เองเป็นตัวไปก่อ “อุปาทาน” ขึ้นมา แล้วให้จิตถือว่าเป็น “ตน” จึงเกิดความทุกข์ขึ้นมากมาย พอทราบอย่างนี้แล้ว ทุกข์ก็ระงับดับลงไป

อีกประการหนึ่ง พอทราบเช่นนี้ ทุกข์ก็จริง แต่ใจไม่ไปยึด ถึงทุกข์จะไม่ดับก็ตาม เรื่องจิตก็เป็นจิต ไม่สืบทอดกับด้วยอุปาทาน ต่างอันต่างจริง นี้เรียกว่า “จิต เป็นตัวของตัว” มีความร่มเย็นเป็นสุขและรอบคอบอยู่ภายในตัว ในท่ามกลางแห่งความทุกข์ของขันธ นี้ชื่อว่า “รู้จิตว่าเป็นของจริงอันหนึ่ง เช่นเดียวกับขันธทั้งหลายเป็นของจริงแต่ละอย่าง

นี่สำหรับผู้กำลังดำเนินปฏิบัติ กำลังดำเนินเพื่อรู้เท่าทัน “ขันธห้า” มีทุกข์เวทนาเป็นสำคัญ

แต่สำหรับท่านผู้เข้าใจโดยตลอดจนถึงกับเป็น “อกุปจิต อกุปธรรม” ไม่มีการกำเรบเป็นอื่นต่อไปแล้วนั้น” ท่านไม่มีปัญหาอะไรเลย จะเป็นทุกข์มากทุกข์น้อยไม่เป็น

ปัญหาทั้งสิ้น เพราะจิตท่านจริงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีเวลาไหนที่จิตของท่านซึ่งบริสุทธิ์แล้ว จะกลายเป็นเศร้าหมอง จะกลายเป็นโลกขึ้นมา ไม่มีทางเป็นไปได้ เพราะฉะนั้นอาการ แห่งชั้นธจะแสดงขึ้นมาอย่างไร ท่านจึงทราบตามหลักธรรมชาติ ชั้นนั้นก็ปรากฏขึ้นตาม หลักธรรมชาติ ดับไปตามธรรมชาติ หรือตั้งอยู่ตามธรรมชาติ แล้วดับไปตามธรรมชาติ จิต ก็รู้ตามธรรมชาติของตนโดยไม่ต้องบังคับบัญชากันแต่อย่างใด จิตของท่านผู้รู้รอบขอบ ขีดโดยตลอดทั่วถึงแล้วเป็นอย่างนี้

ส่วนเรากำลังพิจารณาชั้นธ ก็เพื่อจะทราบและถอยเข้ามาเป็นลำดับ แม้ว่าจะไม่เป็น อย่างนั้นในระยะที่กำลังดำเนิน จะยังไม่สมหวังก็ตาม แต่การพิจารณา “ทุกข” ทั้งหลาย ก็เพื่อแยกจิตออกจากทุกข ไม่ไปพัวพันในทุกข และไม่ถือมั่นทุกขว่าเป็นตน ขณะที่ทุกข เกิดขึ้นมากหรือน้อย ไม่ให้ไปกว้านเอาทุกขขึ้นมาเป็นตน ซึ่งเท่ากับเอาไฟมาเผาตน ก็ สบาย!

เพราะฉะนั้นทุกขจึงเป็นหินลับปัญญาได้ดี ทุกขจะเกิดขึ้นมากน้อย จึงกำหนดสติ ปัญญาจ้องอยู่ตรงนั้น แล้วย้อนคืนมาสู่จิต และ ขยายความรู้ออกไปหาเวทนาออกไป ภายนอก ซึ่งเป็นคนละสัดส่วนอยู่แล้ว ภายนอกก็เป็นส่วนหนึ่ง เวทนาเป็นส่วนหนึ่ง จิตเป็น ส่วนหนึ่ง ถอยไปถอยมา

ด้วยการพิจารณาทางปัญญา จนเป็นที่เข้าใจและทราบซึ่งใจจริง ๆ ว่า “ชั้นธแต่ละ อย่าง สักแต่ว่า .....เท่านั้น” ไม่ปรากฏว่าเป็นอะไร เช่น เป็นเรา เป็นของเรา เป็นต้น เป็นเพียงความจริงแต่ละอย่างที่ปรากฏอยู่เท่านั้น เมื่อเข้าใจประจักษ์เช่นนี้ ใจย่อมเป็น ตัวของตัวเองโดยอิสระในขณะนั้น และรู้ประจักษ์ว่าทั้งชั้นธทั้งจิตต่างอันต่างจริง ไม่กระทบ กระเทือนกัน

แม้ขณะจะตาย ใจก็จะรู้ทันเหตุการณ์จำเพาะหน้า ไม่สะทกสะท้านต่อทุกขเวทนา และความตาย เพราะจิตแน่ใจว่า “จิต เป็น จิต” คือเป็นคลังแห่งความรู้ ชั้นธแต่ละชั้นธ เป็นเพียงอาการหนึ่งๆ เท่านั้น จิตจึงไม่กลัวตาย เพราะความแน่ใจตัวเองว่าจะไม่ไปล่มจม ที่ไหน

แม้ยังไม่ถึงขั้นสิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิงก็ตาม แต่จิตได้ฝึกหัดตนด้วยสติปัญญากับ ชั้นธทั้งหลายจนเกรียงไกรอยู่แล้ว คือจิตอยู่กับสัจธรรม อยู่กับ “หินลับปัญญา” ปัญญาจะ กระจายกำลังแผ่กว้างออกไป ใจจะผ่องใสและองอาจกล้าหาญเป็นลำดับ เพราะปัญญาเป็น เครื่องชักฟอก แม้ความดับจะมีขึ้นในขณะนั้นก็ไม่มีปัญหาอะไร!

ประการหนึ่ง ถ้าเรามีสติปัญญา พิจารณาทุกขเวทนาอย่างไม่ถอยหลัง จนเป็นที่เข้าใจแล้ว แม้ขณะจะตายจริง ๆ ก็จะทำว่า ทุกขเวทนานี้จะระงับดับไปก่อน แต่จิตจะไม่ดับ จะถอยตัวเข้ามา รู้ตัวอยู่ในตนโดยเฉพาะ แล้วผ่านไป ในขณะที่นั้น คำว่า “ผลอสติ” ไม่มีสำหรับผู้ปฏิบัติถึงธรรมขั้นนี้ จึงเป็นที่แน่ใจว่า ผู้มีสติ แม้จะยังไม่สิ้นกิเลสย่อมจะทราบชัดในขณะที่ทุกขเวทนาเกิดขึ้นเต็มที่ จนขั้นจะทนอยู่ไม่ได้แล้ว จะสลายตัวไปจะตาย จิตถอนตัวออกจากนั้นมาสู่ความเป็นจิต คือเป็นตัวของตัวเองแล้วผ่านไป นี่เป็นธรรมขั้นสูงละเอียดมาก !

ฉะนั้นนักปฏิบัติที่เด็ดเดี่ยวอาจหาญเพื่อรู้ธรรมทุกชั้น จึงมักพิจารณาทุกขเวทนาอย่างเอาจริงเอาจัง บทเวลารู้ก็รู้อย่างถึงใจ และถือทุกขเวทนาเป็นต้น เป็นสังขารธรรม เช่นเดียวกับที่ท่านสอนว่า “สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกัน” ฉะนั้น

ด้วยเหตุนี้การพิจารณาขั้นเพื่อรู้ตามความเป็นจริง จึงไม่ควรหักห้ามต้านทานความจริง เช่น ร่างกายทนมไม่ไหวก็ปล่อยไป ไม่ควรหวังไว้ เวทนามันก็ไปของมันเอง นี้เรียกว่า “สุคโต”

นี่แหละการพิจารณาจิต การปฏิบัติต่อใจที่ได้ผลประจักษ์ สำหรับผู้ปฏิบัติท่านปฏิบัติดังกล่าวมา เมื่อถึงคราวจวนตัวจริง ๆ แล้วไม่หวังพึ่งใครทั้งนั้น ไม่ว่าพ่อแม่ พี่น้อง ญาติมิตร เพื่อนฝูง ใครต่อใคร ไม่พึ่งทั้งนั้น ต้องถอยจิตออกมาจากสิ่งที่เกี่ยวข้องพัวพันทั้งหลาย เข้ามาสู่จุดสำคัญที่กำลังตะลุมบอนกันอยู่

เวลานี้ให้ถือ “เวทนา” นี่แหละสำคัญ ในการพิจารณาในขณะที่จะแตกจะดับ ไม่ยอมถอย เป็นอย่างไรเป็นกัน ! ขอให้รู้ ให้เข้าใจเรื่องนี้เท่านั้น ไม่ต้องไปคิดว่า การพิจารณา “ทุกขเวทนา” อย่างซุลมุนวุ่นวายนี้ แล้วเวลาตายทั้งที่จิตกำลังยุ่งอยู่อย่างนี้ จะไม่ไปสู่ “ทุกคติ” หรือ?

จะไปทุกคติที่ไหน ! วุ่นก็วุ่นกับงานอันดีอันชอบธรรมนี้ วุ่นโดยที่รู้ หรือวุ่นเพื่อรู้ ด้วยความรู้นี้ ไม่ใช่วุ่นเพราะหลงนี้ ใจจดจ้องพิจารณาค้นคว้าอยู่ที่ทุกขเวทนานั้น เวลาจะไปจริง ๆ ใจรู้นี้ ผู้มีสติท่านรู้ ใจถอยสืบเข้ามาทันที คือปล่อยงานที่กำลังทำนั้นทันที แล้วถอยพับเข้ามาสู่ตัวของตัว เป็นตัวของตัว คือจิตล้วน ๆ แล้วผ่านไปเลยแบบ “สุคโต” เต็มภูมิของผู้ปฏิบัติ แม้จะยังไม่สิ้นกิเลสก็ตาม ก็เรียกว่า “มีกำลังเต็มตัว เต็มภูมิของตัว ตามขั้นของจิตของธรรม” การพิจารณา จิตตภาวนาจึงเป็นเรื่องสำคัญมาก และพึงเป็น

พึ่งตายตัวเองได้จริงๆ ไม่ต้องหวังพึ่งใครทั้งนั้น เป็นที่แน่ใจภายในตัวเอง สติปัญญามีกำลังเพียงใด ใจรู้ภายในตัวเอง ไม่ต้องไปถามใคร

ถ้าใจสามารถพิจารณาจนกระทั่งผ่านได้ในขณะนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างหายสงสัยไม่มีปัญหาอะไรเลย เราจะมัวคิดว่าเราเป็นผู้หญิง เราเป็นขรราวาส เราไม่สามารถจะทำพระนิพพานให้แจ้งได้ นั่นเป็นความสำคัญผิดของเรา ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสประเภทหนึ่ง หลอกเราเหมือนกัน

ธรรมเป็นของจริง และเป็นสมบัติกลางเสมอทั้งนั้น ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย ไม่ว่านักบวชขรราวาส สติปัญญาไม่ได้ด้วยกัน แก้กิเลสได้ด้วยกัน เมื่อพอใจจะแก้กิเลสได้ด้วยวิธีใด ของหญิงใด ชายใด ขรราวาสใด พระองค์ใดก็ตาม สามารถแก้ได้ด้วยกัน และพ้นไปได้ด้วยกัน ไม่ต้องไปสร้างปัญหาทวนใจให้เสียเวล่ำเวลา เรามีอำนาจวาสนามาจากไหน นั้นอย่าไปคิด เรากำลังสร้างบุญวาสนาอยู่ที่นี่ มากหรือน้อย ก็เห็นอยู่กับจิตนี้แหละ

จงพิจารณาดูตัวเรา มันโง่ที่ตรงไหน พยายามสั่งสมความฉลาด คือสติปัญญาขึ้นมา จึงเป็นความถูกต้องตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าแท้

ที่นำมาตำหนิตนว่า เขาอยู่ในชั้นนั้นชั้นนี้ ส่วนเราไม่มีชั้นมีภูมิกับเขา ไปที่ไหนคนนั้นแซงชั้นหน้าเรา คนนี้แซงชั้นหน้าเรา ใครจะมาแซงหน้าเรา นอกจากกิเลสมันแซงหน้า หลอกเรา ให้น้อยเนื้อต่ำใจวาสนาน้อยต่างหาก นั่นเป็นความสำคัญผิดไปต่างหากให้เราเกิดท้อถอยน้อยใจตัวเอง เพราะกิเลสหาอุบายฆ่าโดยไม่รู้สีกตัว

เราอย่าไปคิดอย่างนั้น เรามีวาสนาเต็มตัวทุกคน ทำไมจะไม่เต็มตัว เราเป็นนักปฏิบัติ เราเป็นนักบำเพ็ญบุญสุนทานอยู่ด้วยกัน วาสนาไม่ได้เป็นสิ่งที่ออกมาวางตลาด ร้านค้าพอจะประกาศแข่งขันกัน วาสนามีอยู่กับตัวด้วยกันทุกคน ท่านไม่ให้ประมาทกันด้วยเรื่องอำนาจวาสนา แม้แต่สัตว์ท่านก็ยังไม่ให้ประมาทเขา คิดดูซิ เพราะวาสนามีอยู่ภายในจิตใจของสัตว์ของคนด้วยกัน

การแก้กิเลส ก็ไม่ต้องไปคิดให้เสียเวล่ำเวลา เป็นการทำลายกำลังใจของตัว ความมุ่งมั่นของตัวให้ด้อยลงไป ด้วยความคิดว่า “เราเป็นผู้หญิง” เปลา่ๆ เราเป็นผู้ชายเปลา่ๆ เราเป็นนักบวชเปลา่ๆ หรือเป็นขรราวาสเปลา่ๆ ไม่มีมรรคผลติดตัวบ้างเลย คนอื่นเขามีกัน แต่เราไม่มี อายเขา ดังนี้ นั่นเป็นความคิดผิด ซึ่งจะทำให้เราเองเสียกำลังใจในการบำเพ็ญกุศลต่าง ๆ

ส่วนความคิดที่ถูกต้องคือ เวลานี้เรากำลังทำความเพียรด้วยสติ ด้วยปัญญา เพื่อแก้กิเลส และเพื่อพอกพูนกุศลผลบุญให้มากมุนขึ้นไปโดยลำดับ ซึ่งเป็นการสร้างบารมีโดย

ตรงอยู่แล้ว เรามีวาสนาเกิดมาในท่ามกลางแห่งพระพุทธศาสนา ได้บำเพ็ญวาสนาบารมี
เต็มความสามารถเรื่อยมาจนบัดนี้ ดังนี้

ผู้หญิงก็มีสติปัญญาได้เช่นเดียวกับผู้ชาย เพราะผู้หญิงผู้ชายมีกิเลสด้วยกัน การแก้
กิเลสก็แก้ด้วยสติด้วยปัญญา มีความเพียรเป็นเครื่องหนุนด้วยกัน กิเลสมีอยู่ที่ไหน ก็มีอยู่
ที่ใจด้วยกัน

เมื่อสติปัญญาสมบูรณ์พร้อมเมื่อใด เป็นผ่านไปได้อย่างดีด้วยกัน ไม่มีปัญหาว่าจะต้องเป็น
นักบวช นี่คือความจริงแห่ง “สังขธรรม” ที่ ไม่เลือกชาติชั้นวรรณะ บรรดาที่เป็นมนุษย์แล้ว
ไม่เลือกเพศหญิงเพศชาย ขอให้บำเพ็ญไปเถิด เพราะธรรมเป็นกลาง ๆ ฟังได้เข้าใจได้
ด้วยกันทั้งผู้หญิงผู้ชายทั้งนักบวชและฆราวาส ปฏิบัติได้ แก้กิเลสได้ กิเลสจะไม่นิยมนว่าเป็น
หญิงเป็นชาย คนเรามีกิเลสด้วยกัน แม้แต่พระที่เป็นนักบวชก็มีกิเลสจะว่ายังไง! ท่านจึง
ต้องแก้ของท่าน ถ้าไม่แก้ก็นอนจมอยู่กับกิเลส เช่นเดียวกับคนทั่วไป ๆ ไปที่ไม่สนใจ
“ธรรม” นั้นแล หรือยิ่งกว่าคนทั่วไปก็ได้

ธรรมจึงไม่สำคัญว่าต้องเป็นนักบวชฝ่ายเดียว มันสำคัญที่จะแก้กิเลสด้วยความ
พากเพียรซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมาก เราจะต้องสนใจในจุดนี้ให้มาก

ส่วนความพันทุกข์ พันที่ไหน พันในที่ที่มีทุกข์นั้นแล แก้กิเลสได้ก็พันทุกข์ ถ้าแก้ไม่
ได้ จะเป็นเพศไหนก็ต้องเป็นทุกข์อยู่ด้วยกัน

นี่แหละพระศาสนาอยู่ที่จิตใจ ไม่ได้อยู่ที่อื่น ๆ ถ้าทำให้อาภัพก็อาภัพได้ ที่จิตเรา
นั้นแหละ จะเป็นนักบวชหรือฆราวาส ก็อาภัพได้ทั้งนั้นถ้าทำตัวเป็นผู้อาภัพ จะทำให้
ศาสนารุ่งเรืองภายในใจก็ทำได้ ศาสนาเจริญ เจริญที่ไหน ก็เจริญที่ใจไม่ได้เจริญที่อื่น
สำคัญที่ใจ สำคัญที่การปฏิบัติของคนเรา กิริยามารยาทที่แสดงออก เมื่อใจเจริญแล้ว
อาการนั้น ๆ ก็เจริญไปด้วยความสวยงามน่าดูน่าชม เฉพาะอย่างยิ่งจิตใจ มีความเจริญรุ่ง
เรืองภายในตัว มีสติ มีปัญญาเป็นเครื่องรักษาตัวอยู่เสมอแล้ว เรียกว่า “ใจมีความเจริญ”
กิเลสไม่ค่อยจะมาทำลายได้ นี่แหละ “ศาสนาเจริญ”

เราพยายามพิจารณาแก้ไปโดยลำดับ คำว่า “กิเลส ๆ” นะ ไม่มีกว้างไม่มีแคบ ไม่
มีมากมีน้อยเกินขอบเขตแห่งการแก้การถอดถอนของเรา มีอยู่ในดวงใจนี้เท่านั้น จง
พิจารณาลงไปที่นี้ ไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย นักบวชหรือฆราวาส กิเลสตัวเศร้ามองมีอยู่ในใจ
ด้วยกัน หนาแน่นขนาดไหน คิดดูก็รู้ได้ เช่นความมืด มันเคยมืดมาตั้งกับตั้งก็ลบก็ตาม
พอเปิดไฟขึ้นเท่านั้นความมืดก็หายไปหมด ความมืดไม่เห็นเอาอะไรมาอุดว่า “ข้าเคยมืด

มาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้วนี่ เพียงไฟนี้จะมาเปิดไล่ความมืดของข้าออกไปนั้น มันเป็นไปได้” ไม่มีทาง ดังนี้ แต่เมื่อเหตุผลพร้อมแล้วความมืดต้องหายไปหมด ความสว่างเกิดขึ้นแทนที่ แม้ความมืดจะเคยมืดมาตั้งกัปตั้งกัลป์ ก็หายไปหมดในขณะนั้น

กิเลสมันจะหนาแน่นเพียรไร และเคยเป็นเจ้าของใจมานานก็ตาม ขอให้พิจารณาทางด้านสติปัญญาด้วยดี เมื่อสติปัญญาสามารถแล้วก็รอบตัวทันที กิเลสแม้จะเคยอยู่ในจิตใจเรามาตั้งกัปตั้งกัลป์ ก็สลายตัวลงไปทันที เช่นเดียวกับความมืดที่เคยมีอยู่นั้นแล พอตามไฟขึ้น ความมืดก็หายไป ความสว่างก็เกิดขึ้นแทนที่ด้วยอำนาจของสติปัญญาภายในจิต ก็สว่างจ้าด้วย “ธมฺโม ปทีโป” เป็นธรรมประทีปในขณะนั้น

มีเท่านั้นเป็นจุดสำคัญที่จะต้องพิจารณา เอาให้เห็น ศาสนาอัครรรย อัครรรยที่ไหน? ศาสนาเจริญ เจริญที่ไหน ? ที่ท่านว่า “พันทุกข์” พันที่ไหน? ก็มีอยู่ที่ใจนี้เท่านั้น ! ขยายออกมาก็เป็นสังขธรรม ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค

(๑) ทุกข์ เราก็อทราบที่ทุกข์ เพราะเราไม่ใช่คนตาย

(๒) สมุทัย เป็นสิ่งที่ส่งเสริม หรือผลิตทุกข์ให้เกิดขึ้น มีอะไรบ้าง ? ท่านก็สอนว่า “นันทิราศสทคตา ตตร ตตฺรภินนุทินิ,เสยฺยลิตฺถํ กามตณฺหา ภวตณฺหา วิภวตณฺหา.” เป็นต้น เราก็อทราบ อะไรที่มันรักมันใคร่ รักใคร่ในสิ่งใดบ้าง เราพยายามแก้ไขมัน รักใคร่ในชั้นนี้ทำ เฉพาะอย่างยิ่งในชั้นนี้ทำว่าเป็น “ตัวเรา” นี้แล จึงพยายามรู้เท่าทันมันโดยลำดับ แล้วยังมีรักใคร่อะไรอีก รักใคร่ในจิต ติดในจิต สงวนในจิต ก็แก้ในจิต มันรักที่ตรงไหน นั่นแหละคือตัวกิเลสมันอยู่ตรงนั้น แก้เข้าไป ๆ จนกระทั่งถึงความจริงแล้ว ใจก็ไม่รักไม่ชัง เพราะหมดแล้ว! กิเลสหมดไปแล้ว ความรัก ความชัง ความเกลียด ความโกรธ มันไม่มี ใจเป็นหลักธรรมชาติภายในตัวล้วน ๆ นั่นแหละเป็นธรรมชาติที่ต้องการแท้ !

(๓) การพิจารณาเพื่อธรรมนี้ ก็คือ มรรค มี สติ ปัญญา เป็นสำคัญ

(๔) นิโรธ ก็คือ ความดับทุกข์นั่นเอง ดับไปเป็นลำดับ ๆ จนกระทั่ง “มรรค” มีความสามารถเต็มที่แล้ว นิโรธ ก็ดับทุกข์ทั้งมวลภายในใจไม่มีเหลือ ขณะที่นิโรธทำการดับทุกข์สิ้นสุดลง อะไรที่รู้ว่าทุกข์ดับไป กิเลสดับไป อะไรที่รู้รู้นั้นแล คือผู้บริสุทธ์ ผู้บริสุทธ์นี้แลที่นอกจาก “สังขธรรม” ไป เป็นธรรมวิเศษอัครรรย ! “สังขธรรม” นั้นเป็นกิริยาเป็นอาการ เป็นสมมุติ “นิโรธ” ก็เป็นสมมุติ และเป็นกิริยาที่ดับทุกข์ เป็นสมมุติ ทุกข์ดับไปหมดแล้วไม่มีอะไรเหลือ เหลือแต่ความรู้ที่บริสุทธ์ล้วน ๆ นั่นไม่ใช่ “สังขธรรม” นั้น

คือความบริสุทธิ์ของจิต ถ้าจะเรียก “นิพพาน” ก็เรียกได้ เรียกอะไรก็ไม่ขัดทั้งนั้น เมื่อถึงขั้นไม่ขัดแล้ว ไม่ขัดไม่แย้งใครทั้งหมด ตัวเองก็ไม่แย้ง อะไรก็ไม่แย้ง รู้เท่าทันทุกสิ่งทุกอย่าง พุดไปได้ทั้งนั้นไม่มีปัญหาอะไรเลย ขอให้รู้ธรรมวิเศษอัศจรรย์นี้เถิด ความเลศหากเป็นเองไม่ต้องเสกสรร

นี่แหละศาสนาแท้ จงค้นที่ตรงนี้ ค้นลงไป การปฏิบัติศาสนา เวลาเรารู้ก็มาอยู่ที่ตรงนี้ ศาสนาเจริญ เจริญที่นี้ พระพุทธเจ้าทรงสอนให้สัตว์โลกพ้นจากทุกข์ ท่านก็สอนลงที่นี้ และพ้นที่นี้ไม่ได้พ้นที่ไหน เราก็คือสัตว์โลกชนิดหนึ่ง และอยู่ในข่ายแห่งโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า อยู่ในหมู่แห่งพุทธบริษัท เป็นผู้มีส่วนด้วยกันในการปฏิบัติการถอดถอนกิเลสให้พ้นจากทุกข์ ในบริษัท ๔ นี้มีส่วนด้วยกันทั้งนั้น ที่จะทำตนให้แจ้งถึงพระนิพพานได้

ขอให้พิจารณาทำความเข้าใจต่อสิ่งที่ควรต่อสู้ภายในจิตใจของตน สังเกตความกล้าหาญ สังเกตสติปัญญาขึ้นให้เพียงพอ และหาอุบายคิดค้นต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นจากตัวเอง การคิดค้นเองนี้แลเป็นที่ชอบธรรม เป็นสมบัติของตนแท้ ครูบาอาจารย์ท่านหยิบยื่นให้เป็นขึ้นเป็นอัน นี้เป็นส่วนหนึ่งต่างหาก พอเป็นเงื่อนไขหรือพอเป็นแนวทาง นำไปพิจารณาให้แตกแขนงกว้างขวางออกไป กลายเป็นสมบัติของเราขึ้นมา

อันธรรมใดที่เป็นสมบัติซึ่งเกิดขึ้นมาด้วยอุบายของเรานั้น เป็นสมบัติของตนแท้ กิเลสไม่หมด หากคิดหากค้นไปได้อริยสันปັນคม ในการถอนถอดกิเลสชนิดต่างๆ กระทั่งกิเลสหลุดลอยไปเพราะอุบายของเราเอง โดยอาศัยอุบายแง่ต่าง ๆ ที่ครูบาอาจารย์หยิบยื่นให้ขึ้นเป็นต้นทุน นี้แลเป็นธรรมของเราแท้ เกิดขึ้นมามากน้อยเป็นธรรมของเราทั้งสิ้น เรียนจากตำรับตำราก็เป็นของพระพุทธเจ้า เราหยิบยืมท่านมาจากครูบาอาจารย์ ก็หยิบยืมท่านมา เว้นแต่ในเวลาที่ท่านแสดงธรรม เราเข้าใจในธรรมนั้น แก้กิเลสไปในขณะนั้น ก็เป็นสมบัติของเราในขณะที่ฟัง ต่อจากนั้นเราก็นำอุบายของท่านไปพิจารณาใคร่ครวญแตกแขนงออกด้วยปัญญาของเราเอง เป็นสมบัติของเรา ทั้งฝ่ายเหตุ คือ การพิจารณา ทั้งฝ่ายผล คือที่เราได้รับเป็นที่พึงพอใจโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์นั้นเป็นผลของเราล้วน ๆ มีอยู่กับเรา ไม่มีผู้ใดมาแบ่งปันส่วนเราได้เลย

นี่แหละความเลศ เลศขึ้นที่นี้ ไม่ได้เลศที่ไหน เพราะฉะนั้นจงพยายามหาความเลศ ความประเสริฐ ซึ่งมีอยู่ในตัวของเรา ด้วยการชวนชวยบำเพ็ญ ความรู้นี้แล ไม่ใช่สิ่งอื่นใดที่จะเป็นความเลศประเสริฐ

แต่เวลานี้ใจถูกสิ่งสกปรกโสมมหาคคุณค่าไม่ได้ปกคลุมอยู่ จึงกลายเป็นของไม่มีคุณค่าเท่าที่ควรจะเป็น เวลานี้เรากำลังสำรวจปกกิลเลสประเภทต่างๆ ออกโดยลำดับๆ เมื่อปกกเต็มกำลังจนหมดไม่มีในดวงใจแล้ว ใจก็บริสุทธิ์เต็มภูมิ ความเลศปรากฏขึ้นมาในใจดวงนี้แล ความเลศจึงเลศที่ตรงนี้แหละ ไม่ต้องไปหาอะไรที่ไหนอีก เพราะถึง “เมืองพอ” อย่างเต็มภูมิแล้ว

เอาละ ขอยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

พิจารณาทุกขเวทนา

คนเราเหมือนกับต้นไม้ ถ้ารดน้ำให้ปุ๋ยอยู่เรื่อย ๆ บำรุงอยู่โดยสม่ำเสมอ ก็มีความสดชื่นดี และเติบโตขึ้นเร็วกว่าปกติธรรมดา ที่ทิ้งไว้ตามบุญตามกรรมไม่บำรุงรักษา จิตใจเมื่อบำรุงรักษาโดยสม่ำเสมอก็มีความผ่องใส มีความสงบเยือกเย็นเป็นลำดับ ๆ ไป ถ้าขาดการอบรมก็เหมือนต้นไม้ที่ขาดการบำรุง ขาดการอบรมในระยะใด ก็แสดงความอับเฉาเศร้าหมองขึ้นมา เพราะสิ่งที่จะทำให้อับเฉาเศร้าหมองมันมีแทรกอยู่ภายในจิตใจของคนเราอยู่แล้ว

การบำรุงรักษาด้วยจิตตภาวนาโดยสม่ำเสมอ จิตจะมีความสงบเย็นขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อจิตมีความสงบ ความสงบกับความผ่องใส ก็เริ่มเป็นไปในระยะเดียวกัน เมื่อจิตมีความสงบ เราจะพิจารณาไตร่ตรองอะไรก็ได้เหตุได้ผล พอเข้าอกเข้าใจตามความจริงทั้งหลายที่ปรากฏขึ้นทั้งภายนอกและภายในตัวเอง หากจิตกำลังว่าวุ่นซุ่มมัวอยู่ จะคิดอะไรก็ไม่ได้เรื่องทั้งนั้นแหละ ถูกก็เป็นผิดไป ผิดก็ยิ่งเป็นผิดไปเรื่อย ๆ

ฉะนั้นท่านจึงสอนให้อบรม เพื่อจิตจะได้มีความสงบร่มเย็นและผ่องใส มองเห็นเงาของตัว รวากับน้ำที่ใสสะอาด มองลงไปใต้น้ำ มีชวากมีหนาม มีสัตว์อะไรอยู่ในน้ำก็เห็นได้ชัด แต่ถ้าน้ำซุ่มมองลงไปก็ไม่เห็น ไม่ว่าจะเห็นชวากเป็นหนาม เป็นสัตว์หรืออะไรอยู่ในน้ำนั้น เราไม่สามารถที่จะเห็นได้เลย

จิตใจก็เช่นเดียวกัน เมื่อกำลังซุ่มมัว อะไรที่แฝงอยู่ในจิตใจมากน้อย ไม่สามารถที่จะมองเห็นโทษของมันได้ ทั้ง ๆ ที่มันเป็นโทษอยู่ในจิตใจของเราตลอดมา เพราะจิตใจไม่ผ่องใส จิตใจซุ่มมัวไปด้วยอารมณ์อันเป็นตมเป็นโคลน จึงพิจารณาไม่เห็น จึงต้องอบรมจิตให้มีความผ่องใส แล้วก็เห็น “เงา” ของตัว

“เงา” นั้นมันแฝงอยู่ในจิต คืออาการต่าง ๆ ที่แสดงออกจากจิตนั้นแหละ ท่านเรียกว่า “เงา” แล้วทำให้เราหลงติดอยู่เสมอในเงาของเราเอง ซึ่งไปจากความคิด ความปรุงต่าง ๆ ที่เป็นไปโดยสม่ำเสมอ และออกจากจิตอยู่ทุกเวลาลำเวลา ทำให้เราผลอตัวไปเรื่อย ๆ เข้าใจว่าสิ่งนี้ก็เป็นเรา สิ่งนั้นก็เป็นอย่างนั้น ก็เป็นเราไปหมดทั้ง ๆ ที่เป็น “เงา” ไม่ใช่ตัวจริง ! แต่ความเชื่อถือหรือความหลงตามไปนั้น มันกลายเป็น “ตัวจริง” ไปเสีย จึงเป็นผลขึ้นมาให้เราได้รับความเดือดร้อน

เวลานี้ครูบาอาจารย์ทั้งหลายผู้เป็นที่เคารพบูชา และเป็นหลักทางด้านปฏิบัติ และทางด้านจิตใจ ก็นับว่าร่อยหรอลงไปโดยลำดับ ที่ยังมีชีวิตอยู่ แม้แต่ตัวท่านเองก็ไม่สามารถจะช่วยตัวท่านได้ เกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องชั้นชำระธาตุทรุดโทรมลงไปเป็นลำดับลำดับตา อย่างท่านอาจารย์ขาว เป็นต้น เห็นแล้วก็รู้สึกสลดสังเวชเหมือนกัน

เรื่องธาตุเรื่องชั้นเมื่อถึงเวลามัน “เพียบ” แล้ว ก็เหมือนกับไม่เคยแข็งแรง เปล่งปลั่งอะไรมาก่อนเลย นอนอยู่ก็เป็นทุกข์ นั่งอยู่ก็เป็นทุกข์ อยู่ในอิริยาบถใดๆ ก็ เป็นทุกข์ เมื่อถึงคราวทุกข์รวมตัวกันเข้ามาแล้วในชั้น เป็นทุกข์กันทั้งนั้น แต่พูดถึง ท่านผู้เช่นนั้น ก็สักแต่ว่าเป็นไปตามธาตุตามชั้น ทางด้านจิตใจท่านไม่มีปัญหาอะไร กับเรื่องธาตุเรื่องชั้นที่แสดงตัวต่าง ๆ เลย

แต่สำหรับพวกเรานั้นนะ มันคอยต้อนรับกันอยู่เสมอ ไม่ว่าทางด้านจิตใจแสดง ออก ไม่ว่าทางธาตุชั้นแสดงออก วิปริตผิดไปต่าง ๆ นานา จิตก็ผิดไปด้วย เช่น ธาตุ ชั้นวิกลวิการ จิตก็วิกลวิการไปด้วย ทั้ง ๆ ที่จิตก็ตายนั่นแหละ ทั้งนี้ก็เพราะความหวั่นไหวของจิตนี้เอง เนื่องจากสติปัญญาไม่ทันกับอาการต่างๆ ที่มีอยู่รอบตัว รอบจิต

ท่านจึงสอนให้อบรม “สติปัญญา” ให้มีความสามารถแกล้งกล้า ทนกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในจิต และอาการต่าง ๆ ที่มีอยู่รอบตัว ได้แก่ชั้นแสดงตัว ออกเป็นอาการวิปริตในส่วนต่าง ๆ ให้รู้เท่าทันกับสิ่งเหล่านั้น ถ้าจิตไม่รู้เท่าทันเสีย อย่างเดียว หรือจิตหลงไปตามสิ่งเหล่านั้นเสียอย่างเดียวนั้น ก็ชื่อว่า “เป็นการก่อทุกข์ให้ตัวเองอยู่ไม่หยุดไม่ถอย” ความทุกข์ก็ต้องทับถมเข้ามาทางจิตใจ แม้ร่างกายจะเป็นทุกข์ตามเรื่องของมันในหลักธรรมชาติก็ตาม แต่ใจก็ต้องไป “คว้าเอาสิ่งนั้น” มาเป็นทุกข์เผาผลาญตนเอง ถ้าไม่ได้พิจารณาให้รู้ทันกัน

จิตถ้ามีสติเป็นเครื่องกำกับรักษาอยู่โดยสม่ำเสมอ ภัยที่จะเกิดขึ้นก็มีน้อย เพราะเกิดในที่แห่งเดียวกัน คือ “จิต” “สติ” ก็มีอยู่ในที่แห่งเดียวกัน ความรับทราบว่ามีสิ่งนั้นเกิดขึ้น สิ่งนี้เกิดขึ้น ดีหรือชั่ว เกิดขึ้นภายในตัว “ปัญญา” เป็นผู้คลี่คลาย เป็นผู้วินิจฉัยพิจารณาและแก้ไขอารมณ์นั้นๆ ที่เกิดขึ้นภายในจิต เรื่องก็เริ่มสงบลง ไป แต่ถ้าขาดสติ เรื่องจะสับสนต่อกันไปเรื่อย ๆ แม้ความคิดความปรุงเกิดขึ้นดับไป เกิดขึ้นดับไป ก็ครั้งที่หนก็ตาม แต่ “สัญญา ความสำคัญมั่นหมาย” นั้นจะไม่ดับ จะต่อกันเป็นสายยาวเหยียด “ทุกข์” ก็ต้องสับสนต่อกันเป็นสายยาวเหยียด มารวมอยู่ที่จิต จิตเป็นผู้รับทุกข์ทั้งหมดแต่ผู้เดียวอยู่ตลอดไป

เพราะ “กรรม”ทั้งหลายที่ “สัญญา” ที่ “สังขาร” คิดปรุงขึ้นมา ใจจะเป็นภาชนะอันสำคัญสำหรับรับไว้ทั้ง “สุข” และ “ทุกข์” ส่วนมากก็รับทุกข์ ถ้าสติปัญญา

ไม่มีก็รับแต่ของเก้ ๆ ของทิ้ง ของใช้ไม่ได้ ของเป็นพิษเป็นภัยนั้นแล ไว้ในจิตใจ ถ้ามีสติปัญญาที่เลือกเฟ้นออกได้ อันใดไม่ดี ก็เลือกเฟ้นตัดทิ้งออกไป สลัดตัดทิ้งออกไปเรื่อย ๆ เหลือแต่สิ่งที่เป็นสาระอยู่ภายในใจ ใจก็เย็น ใจไม่เย็นด้วยน้ำ ไม่ได้สุขด้วยสิ่งภายนอก แต่เย็นด้วยอรรถด้วยธรรม มีความสุขด้วยอรรถด้วยธรรม ต้นเหตุก็คือมีสติปัญญาเป็นเครื่องรักษาใจ

การปฏิบัติต่อสิ่งอื่นก็ไม่ยากยิ่งกว่าการปฏิบัติต่อจิตใจ ภาระทั้งโลกก็มารวมอยู่ที่จิตใจ ขณะที่เราจะแก้ไขสิ่งที่มันฝังจมอยู่ภายในมาเป็นเวลานานนั้น จึงเป็น “งาน” ที่ยากอยู่มาก ดีไม่ดีอาจท้อถอยได้ เพราะทำลงไปไม่ค่อยเห็นผลในระยะเริ่มแรก เนื่องจาก “จิต” ก็เลื่อนลอยในขณะที่ทำ ไม่ค่อยจดจ่อเอาจริงเอาจังในงานของตนที่ทำการไป ผลจึงไม่ค่อยปรากฏเท่าที่ควร และทำให้เกิดความท้อถอยอ่อนแอ หรือเกิดความท้อแท้ภายในใจแล้วก็ทิ้งไปเสีย โดยที่เห็นว่า “หยุดเสียดีกว่า” เพราะทำไปก็ไม่เกิดประโยชน์ ทั้ง ๆ ที่เวลาหยุดไปแล้วก็ไม่ดี นอกจากจิตจะหาทางสั่งสมความชั่วใส่ตนหลังจากหยุดการบำเพ็ญทางดีแล้วเท่านั้น

แต่ “ความสำคัญ ที่ว่า ดีกว่า” นั้นแหละ มันเป็นเรื่องของกิเลสตัวหลอกหลวงทั้งหมด ที่มาหลอกเราให้ท้อถอยอ่อนแอต่างหาก ความจริงตั้งแต่ในขณะทำอยู่มันยังไม่เห็นได้ดี ทั้งที่อยากให้เห็นแทบใจจะขาด หัวอกจะแตก เพราะความเพียรพยายาม ยิ่งหยุดไปเสียมันจะดีได้อย่างไร ถ้าหยุดไปแล้วดีดังที่คิด คนทั้งหลายก็ไม่ต้องดำเนินงานอะไรต่อไป หยุดไปแล้วทุกสิ่งทุกอย่างมันดีไปเอง ! ภายนอกก็ต้องดี ภายในก็ต้องดี เช่นการทำงาน ทำไม่ได้มาก หยุดเสียดีกว่า

“ธรรม” ไม่เหมือน “กิเลส” กิเลสมันว่า “หยุดเสียดีกว่า” มันดีจริง แต่ดีเพื่อกิเลสไม่ใช่ดีเพื่อธรรม ส่วน “ธรรม” ต้องอุตสาหะพยายามทำไปเรื่อย ๆ จนมันดี และดีขึ้น ๆ เรื่อย ๆ เพราะทำไม่หยุด งานก็เป็นงานของตนที่สร้างขึ้นเพื่อธรรม ไม่ใช่เป็นงานขึ้นเกี่ยวอันเป็นงานของกิเลส ผลงานจะพึงปรากฏขึ้นโดยลำดับจากการทำไม่หยุด

งานทาง “จิตตภาวนา” ก็เช่นเดียวกัน ยากก็ทำ ง่ายก็ทำ เพราะเป็นงานที่ควรทำ เราไม่ทำใครจะทำให้เรา เวลาความทุกข์ความลำบากมันเผาผลาญภายในใจ เพราะความคิดปรุงสั่งสม ทำไม่มันบ่นว่ามันยาก เวลาสั่งสมกิเลสให้เกิดความทุกข์ความเดือดร้อนขึ้นมา ทำไม่มันถือว่ามันยาก มาบ่นให้ความทุกข์อยู่เฉย ๆ ทำไม่ นั่นคือความพอใจยากหรือง่ายไม่สนใจคิด มันไหลไปเลยราวกับน้ำไหลลงสู่ที่ต่ำ ยากหรือไม่ยากมันก็ไหลของมันไปอย่างนั้น เลยไม่ทราบว่ามันยากหรือไม่ยาก

แต่เวลาฝืนใจทำความดี มันเหมือนกับใส่ไม้ชั้นที่สูงนั้นแล มันลำบากเพราะทวน
กระแส !

การที่จะละความทุกข์น้อยใหญ่ ที่ใจยอมเป็นไปตาม “วิญวน” มันก็ต้องยาก
บ้างเป็นธรรมดา ใคร ๆ แม้แต่ท่านผู้สำเร็จมรรคผลนิพพานได้อย่างง่ายดาย แต่ก่อน
ท่านก็ยาก ถึงขั้นที่ควรจะง่ายก็ต้องง่าย เราเองถึงขั้นที่ว่ายากก็ต้องยาก แต่มันไม่ได้ยาก
อยู่เช่นนี้เรื่อยไป ถึงเวลาเบาบางหรือง่ายก็ง่าย ยิ่งได้เห็นผลเข้าไปโดยลำดับด้วยแล้ว
ความยากมันหายไปเอง เพราะมีแต่ “ทำอะไรเอา” ทำเดียว สุขทุกข์ไม่คำนึง มีแต่จะให้เรา
ให้เห็น ให้เข้าใจ ในสิ่งที่ตนต้องการ

การเรียน ให้เรียนเรื่องธาตุเรื่องขันธ ให้ดูเรื่องธาตุเรื่องขันธ ที่เกี่ยวข้องกับตน
นี้เป็นหลักสำคัญ สำหรับนักปฏิบัติทั้งหลายให้ดูอยู่ตลอดเวลา เพราะมันแปรอยู่ทุกเวลา
คำว่า “อนิจจัง” เป็น อนิจจัง อยู่ตลอดเวลา คำว่า “ทุกข์” ก็เป็นอยู่ตลอดเวลา คำว่า
“อนตตา” ก็เป็นอยู่ตลอดเวลา ไม่มีการหยุดยั้งผ่อนคลายเลย

การพิจารณา ก็ควรพยายามให้เห็นเรื่องของมันที่เป็นอยู่ในตัวเรา จนมีความ
ชำนาญ พิเคราะห์หลายครั้งหลายหน จิตก็ค่อยเข้าอกเข้าใจและซึ่งถึงใจ ใจก็ค่อย ๆ
ปล่อยวางไปเอง ไม่ใช่จะพิจารณาครั้งหนึ่งครั้งเดียวแล้วก็หยุด แล้วก็คอยแต่จะกอบ
โกยเอาผล ทั้ง ๆ ที่เหตุไม่ทำให้พอประมาณ มันก็ไม่ได้

การบำเพ็ญความดี มีจิตตภาวนา เป็นต้น ต้องฝืนกิเลสทั้งนั้น ครูบาอาจารย์
แต่ละองค์ ๆ ที่ท่านปรากฏชื่อลือนามให้โลกทั้งหลายได้กราบไหว้บูชาเรื่อยมา ล้วนแต่
ท่านรอดตายมาเพราะความเพียรกล้าด้วยกันทั้งนั้น ถ้าเป็นงานเบา ๆ ท่านจะรอดตาย
ได้อย่างไร ก็ต้องเป็นงานหนักซึ่งต้องทุ่มเทกำลังกันอย่างเต็มที่ ครูบาอาจารย์ผู้เช่นนั้น
เวลานี้ก็ร่อยหรอไปมากแล้ว มีน้อยเต็มที ! เราหวังพึ่งท่าน เรื่องธาตุเรื่องขันธของท่าน
ก็เป็นอนิจจัง พึ่งกันได้ชั่วคราวชั่วคราว แล้วก็พลัดพรากจากกันดังที่เห็นอยู่แล้ว

ฉะนั้น จึงพยายามน้อมโอวาทคำสั่งสอนของท่านเข้ามาเป็นครูเป็นอาจารย์สอน
ตนอยู่เสมอ ท่านสอนว่าอย่างไร ให้นำโอวาทท่านที่สอนไว้แล้วนั้น เข้ามาปฏิบัติต่อตัว
เอง จะชื่อว่า “เราอยู่กับครูกับอาจารย์ตลอดเวลา” เหมือนได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า พระ
ธรรม พระสงฆ์ อยู่ตลอดเวลาสถานที่

การปฏิบัติตนเป็นหลักสำคัญ ที่เป็นความแน่ใจสำหรับเรา การอาศัยครูอาศัย
อาจารย์นั้นเป็นของไม่แน่นอน ย่อมมีความพลัดพรากจากไป ท่านไม่พลัดพรากเราก็
พลัดพราก ท่านไม่จากเราก็จาก เพราะโลกอนิจจัง มีอยู่ด้วยกันทั้งท่านและเราไม่ผิดกัน
เลย สิ่งที่เราจะยึดเอาได้ ก็คือหลักธรรมของท่าน จงยึดมาประพฤติปฏิบัติสำหรับตัว

ด้วยความเอาจริงเอาจัง เพื่อเห็นเหตุเห็นผล เพื่อกำชัยชนะภายในใจ ชัยชนะนี้เป็นชัยชนะอันเลิศประเสริฐสุดในโลก ไม่มีชัยชนะใดจะเสมอเหมือนเลย เราขี้แยงเอาชนะตน ! คือกิเลสที่ถือว่าเป็น “ตน” เป็น “ตัว” เป็นเราเป็นของเราที่ตั้งกับตั้งกลับนี้ เป็นเรื่องใหญ่โตมาก จะทำเล่นเหมือนเด็กเล่นตุ๊กตา เดียวกิเลสจะขี้ขยำเอา เพราะถือมาเป็นเวลานานแล้ว จงรีบพิจารณาให้รู้แจ้งและปล่อยวาง จิตใจจะได้ว่างเปล่าจากทุกข์ ไม่ถูกละหุกกันตลอดไป

การสั่งสมคำว่า “เป็นเรา เป็นของเรา” มานี้ นับกับนับกลับไม่ได้แล้ว ถ้ากิเลสเป็นวัตถุ ความสั่งสมมานานถึงขนาดนั้นจะเอาอะไรมาเทียบเล่าในโลกนี้? ถึงจะใหญ่โตยิ่งกว่าก่อนกิเลสตัดหาอาสวะ ก่อนเราก่อนของเราเหล่านี้ เพราะมีมากต่อมาก จะขนออกมาเทียบไม่หวาดไม่ไหว ถ้าขนเล่น ๆ แบบกิน ๆ นอน ๆ จะถากจะเถือ จะเจาะจะฟัน เพียงหนสองหนให้มันขาดไปนั้น ย่อมเป็นไปได้ นอกจากจะพากันคว้าน้ำเหลวไปตาม ๆ กันเท่านั้น จำต้องทุ่มเทกำลังลงอย่างหนักหนาทีเดียว ตอนนี้อยู่จะชิงชัยชนะกัน เราที่เป็นนักปฏิบัติ ไม่ต้องทอดถอนกับการรบกับกิเลสซึ่งมีอยู่ในตัวเราเอง

คำว่า “กิเลส” ก็คือ “ก่อนเรา” นั้นเอง กิเลสเป็น “เรา” เป็น “ของเรา” อะไร ๆ เป็น “เรา” ทั้งนั้น เหล่านี้คือ “กองกิเลสแท้ ๆ” ไม่น่าสงสัยเลย

ถ้าจะแยกให้เห็นเป็นชั้นเป็นอันตามความสัตย์ความจริง ในหลักธรรมชาตินั้นจริง ต้องแยกด้วยความพากเพียร โดยทางสติปัญญาเป็นเครื่องพิสูจน์ พิจารณากัน

การแยกธาตุ ธาตุก็ธาตุสี่ ธาตุ ๔ ก็รู้จักเต็มโลกเต็มสงสารอยู่แล้ว แต่ถ้าจะให้รู้ถึงใจ ชาบซึ่งถึงใจจริง ๆ นั้นต้องภาคปฏิบัติ พิจารณาด้วยปัญญาจนเห็นชัดเจนแล้วก็ซึ่งไปเอง ถ้างได้ซึ่งถึงใจแล้ว ไม่ต้องบอกมันปล่อยเอง เมื่อรู้อย่างถึงใจแล้วก็ปล่อยวางอย่างถึงใจเช่นกัน การที่จะรู้อย่างถึงใจ ปล่อยวางอย่างถึงใจ ต้องพิจารณาแล้วพิจารณาเล่า ซ้ำ ๆ ซาก ๆ จนเป็นที่เข้าใจ อย่าไปสำคัญว่า นี่เราพิจารณาแล้ว นั้นเราพิจารณาแล้วในคราวนั้น ด้วยความคาดหมาย นับอ่านครั้งนั้นครั้งนี้ โดยที่ยังไม่ซึ่งถึงขั้นปล่อยวางมันก็ยังไม่แล้ว ต้องพิจารณาให้ถึงขั้นแล้วจริง ๆ ด้วยความซาบซึ่งและปล่อยวาง ถ้า “แล้วจริง” ก็ไม่จำเป็นต้องพิจารณาอีก มันเข้าใจแล้ว ปล่อยวางได้หมด

คำว่า “ธาตุ” ก็ก่อนธาตุอยู่แล้ว วิญญาณก็ธาตุ สิ่งที่มาสัมผัสก็ธาตุ รูปก็ธาตุ เสียงก็ธาตุ อะไร ๆ ก็ธาตุ อะไร ๆ มันก็เป็นธาตุไปหมดอยู่แล้ว

เรื่องชั้นในในตัวเรา เช่น รูป ก็เป็นชั้น เวทนา ก็เป็นชั้น สัญญา ก็เป็นชั้น สังขาร ก็เป็นชั้น วิญญาณ ก็เป็นชั้น เป็นชั้น เป็นชั้น เป็นหมวดเป็นหมู่ เป็นชั้นเป็นอัน อยู่ตามธรรมชาติของเขา

เรื่องใจก็ให้รู้ว่า “นี่คือ ผู้รู้” ที่จะต้องพิสูจน์ให้รู้แจ้งเช่นเดียวกับธาตุขันธ์ทั้งหลาย จะไม่ยึดว่าเป็นตนเป็นของตน ซึ่งจะเป็นภาระหนักมากขึ้น จำต้องพิจารณาด้วยปัญญาให้เห็นตามความเป็นจริงเสมอกัน แต่การพิจารณา “จิต” นี้ ได้เคยอธิบายมาหลายกัณฑ์แล้ว น่าจะพอเข้าใจ

เฉพาะอย่างยิ่งทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นภายในกาย ให้ทราบชัดว่า “นี่คือ เวทนา” เพียงเท่านั้น อย่าไปตีความหมายว่า เวทนาเป็นเรา เป็นของเรา หรืออะไรๆ เป็นของเรา เพราะนั่นจะเป็นเครื่องส่งเสริมกิเลสให้มากขึ้นโดยลำดับ แล้วก็นำความทุกข์เข้าทับถมใจมากขึ้น เมื่อเวทนาไม่ดับยังมีทุกข์ทางใจมากขึ้น แล้วจะเอาอะไรมาทนกัน

“เวทนา” มันเกิดขึ้นในธาตุในขันธ์มันก็เคยเกิดขึ้นอยู่แล้ว ตั้งแต่วันเกิดมาขณะที่ตกคลอดออกมา ก็มีเวทนาแสนสาหัส รอดตายจึงได้เป็นมนุษย์มา จะไม่เรียกว่า “เวทนา” จะเรียกว่าอะไร เวทนานี้เคยเป็นมาตั้งแต่โน้น จะให้มันละทางเดินของมันละไม่ได้ ทางของความทุกข์ในธาตุในขันธ์ มันต้องแสดงตัวมันโดยสม่ำเสมอเรื่อยมา มันเกิดขึ้นแล้วก็ตั้งอยู่ และก็ดับไป มีเท่านั้น มีเกิดขึ้น มีตั้งอยู่ แล้วดับไป ไม่ว่าจะป็นเวทนานอก เวทนาใน คือ จิตเวทนา

เฉพาะอย่างยิ่งเวทนาทางร่างกาย พิจารณาให้เห็นชัด รูป ก็เป็นรูป รู้ชัดเห็นชัด อยู่แล้วตั้งแต่วันเกิดมา จะเสกสรรปั้นยอว่าเป็นเรา เป็นของเรา หรือเป็นเจ้าของฟ้า พระยามหากษัตริย์ เป็นเจ้าขุนมูลนายหรือเป็นอะไรก็แล้วแต่ความเสกสรร แต่ความจริงก็เป็นความจริงอยู่ตายตัว ไม่ได้เป็นไปตามความเสกสรรปั้นยอใด ๆ ทั้งสิ้น ความจริงรูปก็คือรูปขันธ์นั้นแล มีธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ รวมกันเข้า เรียกว่า “คน” ว่า “สัตว์” ว่า หลิงว่าชาย แยกประเภทออกไป เป็นชื่อเป็นนามไม่มีสิ้นสุด แต่สิ่งที่คงที่นั่นคือรูป ก็คือ “กองรูป” นั้นเอง รวมทั้งหมดที่เป็นส่วนผสมนี้ เรียกว่ากองรูป คือรูปกาย ซึ่งเป็นความจริงอันหนึ่ง แยกดูส่วนไหนก็เป็นความจริงของมันแต่ละอัน

ในขณะที่ประชุมกันอยู่ หนักก็เป็นหนัก นื่อกก็เป็นนื่อก เอ็น กระดุก ฯลฯ ที่ให้ชื่อให้นามเขา อย่าไปหลงชื่อหลงนามของมัน ให้เห็นว่าเป็นความจริงด้วยกัน คือเป็นกองรูป กองเวทนา มันไม่ใช่รูป รูปไม่ใช่เวทนา มีทุกขเวทนาเป็นต้น เวทนาเป็นเวทนา จะเป็นสุขขึ้นมาก็ตาม เป็นทุกข์ขึ้นมาก็ตาม เฉย ๆ ก็ตาม มันเป็นเวทนาอันหนึ่ง ๆ ต่างหากของมันซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจน สองอย่างนี้สำคัญมากกว่า สัญญา สังขาร วิญญาณ ซึ่งเกิดดับพร้อมกันไปเป็นระยะ ๆ

แต่เวทนานี้ถึงจะดับก็มีเวลาตั้งอยู่ เห็นได้ชัดทางภาคปฏิบัติ ในขณะที่ทุกขเวทนาเกิดขึ้น ให้จับทุกขเวทนานั้นเป็นเป้าหมาย คือเป็นจุดที่พิจารณา อย่าเห็น

ว่าเวทนานี้เป็นเรา จะผิดจากหลักความจริงของเวทนาและวิธีการพิจารณา จะไม่ทราบความจริงของเวทนาด้วยปัญญาที่ควรทราบ เมื่อไม่ทราบความจริงแล้ว ยังจะถือเอาทุกขเวทนานั้นว่าเป็นเราเข้าอีก ก็จะเพิ่มความทุกข์ขึ้นอีกมากมายแก่จิตใจ เพราะเป็นการผิดต่อหลักธรรมชาติ ซึ่งเป็นหลักความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้

ท่านจึงสอนให้พิจารณาให้เห็นทุกขเวทนา จะเป็นขึ้นในส่วนใดก็ตามของร่างกาย ให้ทราบว่ามันเป็นอาการอันหนึ่ง เป็นธรรมชาติอันหนึ่งของมัน ที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป ของมันเท่านั้น อย่าไปยุ่ง อย่าไปปรุงไปแต่ง ไปเสกสรรปั้นย่อ ให้มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ถ้าไม่อยากแบกหามทุกข์ไม่มีเวลาปลงวาง ให้เห็นตามความจริงของมันในขณะที่ปรากฏตัวขึ้นมาก็ดี ตั้งอยู่ก็ดี และดับไปก็ดี เรื่องเวทนามันมีเท่านั้น จงแยกให้เห็นชัดด้วยสติปัญญา

เมื่อกำหนดดูเวทนาแล้วย้อนเข้ามาดูจิต ว่าจิตกับเวทนานี้เป็นอันเดียวกันไหม แล้วดูกาย กายกับจิตนี้เป็นอันเดียวกันไหม ดูให้ชัด ในขณะที่พิจารณานี้ ไม่ให้จิตส่งออกไปทางไหน ให้จิตอยู่ในจุดนั้นแห่งเดียว เช่น พิจารณาทุกขเวทนา ก็กำหนดทุกขเวทนาให้เห็นชัด เมื่อย้อนเข้ามาดูจิต ก็กำหนดดูความรู้นี้ให้ชัด ว่ามันเป็นอันเดียวกันไหม เอาไปเทียบเคียงกันดู ความรู้อันนี้กับเวทนาอันนั้นนะ มันเหมือนกันไหม จะรวมเป็นอันเดียวกันได้ไหม และรูปร่างอันนี้มันเหมือนกับจิตไหม? มันเหมือนกับเวทนาไหม? จะพอเป็นอันเดียวกันได้ไหม? นั่น! ท่านจึงว่า “แยกดูให้ดี!” เพราะรูปร่างมันเป็นรูป มันจะไปเหมือนจิตได้อย่างไร จิตเป็นนามธรรม เป็นธรรมชาติที่รู้ แต่ธาตุนี้เป็นธาตุไม่รู้ คือธาตุดินนี้ไม่รู้ ธาตุน้ำนี้ไม่รู้ ธาตุลมนี้ไม่รู้ ธาตุไฟนี้ไม่รู้ แต่ “มโนธาตุ” นี้รู้ เมื่อเป็นเช่นนั้น มันจะเป็นอันเดียวกันได้อย่างไร

ทุกขเวทณาก็เหมือนกัน มันก็เป็นธาตุไม่รู้ เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ธาตุไม่รู้กับธาตุไม่รู้ก็ต่างกันอีก เวทนากับกายก็เป็นคนละอย่าง มันไม่ใช่อันเดียวกัน จะให้เป็นอันเดียวกันได้อย่างไร การแยกการแยกในขณะที่พิจารณาเวทนา ดูให้เห็นชัดตามความจริงนั้น ไม่ต้องกลัวตาย ความตายไม่มีในจิต อย่าไปสงสัย อย่าไปสร้างขวากสร้างหนามปักเสียบตนเองให้เจ็บแสบเดือดร้อน ความตายไม่มี คือในจิตนี้ไม่มี ความตาย มีแต่ความรู้ล้วน ๆ ความตายไม่มีในจิต ซึ่งเป็นสิ่งแน่นอนตายตัวร้อยเปอร์เซ็นต์

ความสำคัญว่าตายนี้ เป็นเรื่องเสกสรรปั้นย่อขึ้นมาให้แก่จิต ด้วยอำนาจแห่งความหลงของจิตเสียเอง เป็นผู้เสกสรรปั้นย่อขึ้นมาหลอกตัวเอง ฉะนั้นเมื่อพิจารณาไปตามความจริงแล้ว จิตไม่ใช่ของตาย เราจะไปกลัวตายทำไม คำว่า “ตาย” นั่นคืออะไร? เราก็อธิบายว่า ธาตุชั้นธัมมสลายลงไป คนเราพอหมดลมหายใจเขาเรียกว่า “คน

ตาย” ขณะนั้น “ผู้รู้” แยกตัวออกจากธาตุนั้นแล้ว ธาตุนั้นเลยมีแต่ “รูปธาตุ” เฉย ๆ เวทนาก็ไม่มี นั่นเขาเรียกว่า “คนตาย”

แต่ความจริงมันไม่ได้ตาย เพราะฉะนั้น จึงต้องพิจารณาให้ชัดเจนด้วยปัญญา เราไม่ต้องสร้างเรื่องความตายขึ้นมาปกเสียบหัวใจ หรือมาก็ดขวางทางเดินของเรา เพื่อความรู้จริงเห็นจริงด้วยการพิจารณา แม้จะทุกข์มากทุกข์น้อยขนาดไหน ก็จงกำหนดดูให้ดีในเรื่องความทุกข์นั้น เอาความทุกข์นั้นแลเป็นหินลับปัญญา แยกทุกข์ขยายทุกข์ ออกจากจิต แยกจิตออกจากทุกข์ เทียบเคียงกันให้ได้ทุกสัต์ทุกส่วน ในขณะที่พิจารณาอย่าให้จิตเผลอไปไหน เพื่อความรู้จริงเห็นจริงแบบ “ตะลุมบอน” กับชั้นนั้น ๆ

จิตหรือจะตายตามสมมุติของโลก จะตายในขณะที่พิจารณานี้ก็ให้รู้ว่า อะไรตายก่อน อะไรตายหลัง เวทนาดับไปเมื่อไร จิตนี้จะดับไปเมื่อไร และจิตนี้จะดับไปที่ไหนกันแน่ เพราะธรรมชาติของจิตไม่ใช่เป็นของดับ ใครจะมาบังคับให้จิตดับได้อย่างไร ?

จงพิจารณาดูให้ดี ระหว่างชั้นธัมกับจิต จนรู้ความจริงขึ้นมาประจักษ์ใจ หายสงสัย นี่แหละท่านเรียกว่า “สร้างปัญญา ฝึกซ้อมปัญญา ให้เห็นความจริง”

ทุกข์เวทนาจะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงไรในขณะที่นั้น จะไม่มีอำนาจเข้ามาบังคับบัญชาจิตใจให้กระทบกระเทือนได้เลย เมื่อทราบแล้วว่าจิตเป็นจิต เวทนาเป็นเวทนา เมื่อปัญญาพิจารณาเห็นชัดเจนตามนี้แล้ว ว่ามันเป็นความจริงแต่ละอย่าง ๆ ระหว่างชั้นธัมกับจิตจะไม่กระทบกระเทือนกันเลย กายก็สักว่ากาย ตั้งอยู่เฉย ๆ ทุกขเวทนาเกิดขึ้นกายก็มีอยู่ ทุกขเวทนาดับไป กายทุกส่วนก็มีอยู่ตามธรรมชาติของตน เวทนาเกิดขึ้นก็เป็นเรื่องของเวทนา ตั้งอยู่ก็เป็นเรื่องของเวทนา ดับไปก็เป็นเรื่องของเวทนา จิตเป็นผู้รู้เรื่องทุกขเวทนา เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป จิตไม่ใช่เป็นผู้เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เหมือนกายเหมือนเวทนา

เมื่อหัดพิจารณาอย่างนี้จนชำนาญแล้ว ถึงคราวเข้าที่ดับขั้นก็ให้พิจารณาอย่างนี้ เราไม่ต้องกลัวตาย เพราะเราเป็นนักรบ เรื่องกลัวตายไม่ใช่ธรรมของพระพุทธเจ้า เรื่องความกล้าหาญต่อความจริงนี้เป็นธรรม และเป็นหลัก “สวากขาตธรรม” ที่ตรัสไว้ชอบแล้ว จงดำเนินไปตามความจริงนี้ ตายก็ตายไม่ต้องกลัว เพราะจิตไม่ได้ตาย แต่ขอให้รู้อยู่กับตัวว่า อะไรที่แสดงขึ้นเวลานี้ มีทุกขเวทนา เป็นต้น มันเป็นอย่างไร ทุกขเวทนาดูให้ทราบตามความจริงของมัน เมื่อทราบความจริงแล้ว ทุกขเวทนาจึงสักแต่ว่าธรรมชาติอันหนึ่งเท่านั้น ไม่ปรากฏว่ามีความหมายร้ายดีแต่อย่างใด และไม่ปรากฏว่าเป็น “ข้าศึก” ต่อผู้ใด เป็นความจริงของมันอย่างเต็มตัวที่แสดงขึ้นมาตามหลักธรรมชาติเท่านั้น

กาย ก็เป็นความจริงของกายที่ปรากฏตัวอยู่ตามหลักธรรมชาติของตน จิตก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง ที่เป็นความรู้ประจำตน ไม่ได้ไปคละเคล้ากับสิ่งใด

เมื่อพิจารณาถูกรอบแล้ว จิตก็ถอนตัวออกมาเป็นความจริงของตัวอย่างสมบูรณ์ทุกขเวทนาเขาก็มีความสมบูรณ์ตามธรรมชาติของเขา กายก็มีความสมบูรณ์ตามธรรมชาติของตน โดยที่จิตไม่ไปแยกส่วนแบ่งส่วนวุ่นวายกับเขา เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่มีอะไรกระทบกระเทือนกัน ทุกข์ จะทุกข์ขนาดไหนก็ไม่กระทบถึงจิต ยึดได้ในขณะที่ทุกข์กำลังเกิดอยู่มากมายนั้นเอง ยึดได้! เพราะจิตเป็นอันหนึ่ง ไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเวทนา คือ ไม่เข้าไปคละเคล้ากับเวทนานั้นให้เผลอนตนเอง ใจก็สบาย

นี่แลการพิจารณาทุกขเวทนาให้ถูกรอบ โดยเอาเวทนานั้นเป็นสนามรบ เป็นหินลับปี่ญญา เป็นสถานที่ลับปี่ญญาให้คมกล้าขึ้น ด้วยการพิจารณาแยกแยะทุกขเวทนาที่เกิดขึ้น แยกแยะดูกาย แยกแยะดูเวทนา อันใดจะดับก่อนดับหลังก็ให้ทราบ ตามความจริงของมันมันมีความเกิด ความดับ ประจำตัวอยู่อย่างนั้นแต่ไหนแต่ไรมา เราจะรู้ก็ตามไม่รู้ก็ตาม สิ่งเหล่านี้มีเป็นหลักธรรมชาติของตัวอยู่อย่างนั้น เป็นแต่เพียงพิจารณาให้เห็นตามความจริงของมัน จึงไม่ป็นเกลียวกับธรรม เราก็อยู่สบาย

เอ้า ! จะตายก็ตายซิ ตามโลกเขาสมมุตินิยมว่า “ตาย” ตายมันเป็นอย่างไร จึงเรียกว่า “ตาย” กายมันแตก เอ้า แตกไป อะไรสลายก็สลายลงไป ผู้ไม่สลายก็อยู่ อะไรไม่สลาย ก็คือจิตนี่เอง

ใจนี้เมื่อสร้างปัญญาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ขึ้นภายในตนแล้วเป็นอย่างนั้น ไม่มี ความหวั่นไหวต่อความล้มความตาย จิตมีความแก่กล้าสามารถ

นี่แหละการพิจารณาเรื่องของตัว คือเรื่องของจิต พิจารณาเช่นนี้ เราไม่ต้องกลัวตาย กลัวไปทำไม พระพุทธเจ้าทรงสอนไม่ให้กลัว ธรรมไม่สอนให้กลัว ความจริงไม่เป็นที่น่ากลัว เพราะเป็นความจริง จะน่ากล้าน่ากลัวที่ตรงไหน กล้าก็ไม่น่ากล้า กลัวก็ไม่น่ากลัว นี่หมายถึงการถึงความจริงล้วน ๆ แล้ว ไม่มีคำว่า “กล้า” ว่า “กลัว” เหลืออยู่ภายในใจเลย มีเฉพาะ “ความบริสุทธิ์” อย่างเดียว

แต่การพิจารณาเพื่อถึงความจริง ต้องมีความกล้าหาญ เมื่อจะเอาชัยชนะเข้าสู่ตน ไม่มีความกล้าหาญไม่ได้ เดียวแพ้ว เพราะเรากำลังดำเนินมรรคอยู่ ต้องมีความกล้าหาญหรืออาจหาญ ไม่พรั่นพริงหวั่นไหวกับสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น สิ่งใดที่ผ่านเข้ามาต้องพิจารณาให้รู้ให้เข้าใจทั้งนั้น ไม่มีความท้อถอยอ่อนกำลัง เพื่อตั้งหน้ารู้เห็นตามความจริงของมัน ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในกระแสความรู้ ชื่อว่า “นักรบ” ในสงครามระหว่างจิตกับขันธ์ หรือระหว่างธรรมกับกิเลสทั้งหลาย

ความกล้าหาญอย่างนี้เป็นความถูกต้อง เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว ความกล้าก็หายไป ความกล้าก็หายไป เพราะเข้าถึงชัยชนะอันสมบูรณ์แล้ว ความกลัวความกล้าก็หมดปัญหาไป

เวลานี้ความกลัวความกล้าเป็นปัญหาอย่างยิ่งสำหรับผู้กำลังดำเนิน จงสร้าง ความกล้าขึ้นด้วยเหตุด้วยผลที่ควรกล้า และเป็นนักต่อสู้ในสิ่งที่ควรต่อสู้ มีทุกขเวทนา เป็นต้น ให้เป็นตามความจริงของมัน อย่าไปกลัว พระพุทธเจ้าไม่สอนให้กลัว กลัวก็มี ค่าเท่ากับความตาย ถึงวันแล้วต้องแตกต้องสลาย ท่านเรียกว่า “ความตาย”

แต่อย่างไรก็ตามนักปฏิบัติต้องให้รู้ก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะแปรสภาพลงไป ด้วย ปัญญา เอา “ตาข่าย” คือปัญญาทางวัชรอบด้าน อะไรแสดงออกมาก็ไปติดตาข่าย คือ ปัญญานั้น แล้วจะหวั่นไหวไปไหน จะสะทกสะท้านไปไหน จะเอนเอียงไปไหน เพราะสิ่ง นั้น ๆ เป็นไปตามความจริงที่ได้พิจารณาไว้แล้ว

นี่ “นักรบ” ท่านพิจารณากันอย่างนั้น แม้อยู่ในท่ามกลางแห่งชั้นที่เป็นกองไฟ ทั้งกอง ท่านก็มีความร่มเย็นเป็นสุข โดยปกติของจิตที่รู้รอบขอบชิดแล้ว ไม่หลงตาม อาการอะไรทั้งหมด ชื่อว่า “ผู้รู้รอบ”

อาการต่าง ๆ ที่ชั้นนี้แสดงออก เมื่อทนได้ก็ทนไป ปฏิบัติรักษาบำรุงกันไป พา กิน พานอน พาตี๋ม รักษากันไป ตามธรรมชาติของมัน เมื่อทนไม่ไหว อย่างไม่รู้มีแต่จะ ไปทำเดี๋ยว ก็ปล่อยไปตามคติธรรมตาเสียเท่านั้น เพราะเป็นความจริงจะฝืนมันได้อย่างไร ปล่อยตามความจริง นี่แลชื่อว่า “ปล่อยด้วยความรู้ ที่เป็นไปตามความจริง” จิต ก็ ไม่หวั่นไหว ไม่อาลัย ไม่เสียดาย นี่คือหลักของการปฏิบัติของผู้ได้ หรือกำลังจะได้ “ชัยชนะ” ภายในจิตใจ เพราะจิตเคยแพ้กิเลสตัณหาตลอดจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ไม่ เคยชนะมาเลย ตั้งแต่กับไหนกับไหน มีแต่อยู่ใต้อำนาจกิเลสทำเดี๋ยว จนลืมนึกเสียใจ ว่า “กิเลสเป็นนาย เราเป็นบ่อยของมัน”

คราวนี้แหละจะพลิกตัวเรา โดยอาศัยหลักธรรมเป็นเครื่องปราบปรามกิเลสอา สวะ ซึ่งเคยชนะเรามาเป็นเวลานาน หรือเป็นเจ้าใหญ่ นายโตแห่ง “วิภูจักร” บังคับจิตใจเราให้ไปสู่ที่นั่นที่นี้มานาน คราวนี้เราจะตั้งหน้าสู้กิเลสเพื่อชัยชนะ และให้เห็นความ จริงทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรปิดบังปัญญาได้เลย พร้อมกับเอาชนะจากความที่เคยแพ้ นั้น มาครองเป็นของตัวด้วยอำนาจของ สติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร อย่างไม่ลดละ

ผู้ถึงแดนแห่งความประเสริฐเพราะความเพียรแล้ว ย่อมเป็นผู้สง่างามใน ท่ามกลางแห่งหมู่ชน พร้อมกับความภูมิใจในความเพียรของตน ผู้ใดถึงแดนแห่งความ เลิศประเสริฐด้วยการชนะตนผู้เดียวเท่านั้น เป็นผู้ประเสริฐภายในตน ไม่มีการก่อเวร เหมือนการชนะสงครามที่โลกชนะ และก่อเวรก่อกรรมแก่กันไม่มีทางสิ้นสุด เหมือนลูก

โช แต่การชนะตนนี้เป็นเอกในสงคราม ดังธรรมท่านว่า “อตฺตา หเว ชิตํ เสยฺโย” การชนะตนแล ประเสริฐสุด”

สิ่งที่เคยก่อความจิตใจให้ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนดังที่เคยเป็นมานั้น เป็นอันว่า “ยุติกันโดยสิ้นเชิง” ที่กล่าวมาทั้งนี้ อย่าลืมว่าความเพียรเป็นสำคัญ เป็นเครื่องสนับสนุนสติปัญญา เป็นผู้บุกเบิกเพื่อความก้าวหน้าในงาน ปัญญาเป็นสำคัญมากที่จะต้องพิจารณาค้นคว้าให้เห็นเหตุเห็นผล สติเป็นผู้บังคับงานไม่ให้ผลอตัว เมื่อปัญญาพิจารณาเห็นความจริงของส่วนต่าง ๆ มีขั้นห้าทำเป็นต้นแล้ว ก็เลสไม่มีที่หลบซ่อน จะไหลเข้าไปสู่ภายในจิตแห่งเดียว ไม่มีทางยึด ไม่มีทางเกาะ เพราะที่เหล่านั้นถูกทำลายฉิบหายไปด้วยปัญญาเสียแล้ว

จากนั้นก็เข้าติดอนในจิตที่ซำตึกไปรวมตัวอยู่ ให้แตกกระจายออกจากใจไม่มีอะไรเหลือ นั้น ! ท่านว่า “กิเลสตาย” ตายที่ตรงนั้นแหละ! ตายที่ตรงมันเคยอยู่กับใจนั้นแหละ มันอาศัยที่นั่น เวลาตายไปก็ตายที่นั่น ด้วยอำนาจของ “มหาสติ มหาปัญญา” ที่ทันสมัย นั้นท่านเรียกว่า “ชัยชนะอย่างเต็มภูมิ”

ความชนะอันเลิศชนะที่ตรงนี้ ศาสนารวมลงที่จุดนี้ วาระสุดท้ายแห่งการปฏิบัติ ศาสนา ก็มายุติกันที่ตรงนี้ มาหยุดงานกันที่ตรงนี้ ถึงแดนแห่งความพ้นทุกข์ ก็ถึงที่ตรงนี้ นอกนั้นไม่มี

กาลก็ไม่มี สถานที่ก็ไม่มี อดีตอนาคตไม่มี ปัจจุบันก็รู้เท่าทันทุกสิ่งทุกอย่างอย่างพร้อมมูล เป็นผู้หมดเรื่องหมดราว หมดคดีเกี่ยวข้องในโรงในศาล ระหว่างกิเลสกับใจ มหาสติ มหาปัญญา ออกนั่งบัลลังก์ ตัดสินประหารชีวิตกิเลสทั้งโคตรแห่งของมัน ไม่มีเชื้อสายสืบหน่อต่อแขนงแห่งภพชาติอีกต่อไป กิเลสพร้อมโคตรแห่งจมหายไปในขณะนั้น นี้ท่านเรียกว่า “ถึงนิพพาน” เป็นจิตที่เที่ยงแท้ แน่ละ

อาการทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยหลอกลวงจิตนั้นไม่มี เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ ขั้นนี้แม้จะปรุงแต่งขึ้นมาตามธรรมชาติของมันที่มีอยู่ เช่น รูปขั้นนี้ เวทนาขั้นนี้ สัญญาขั้นนี้ สังขารขั้นนี้ วิญญาณขั้นนี้ ก็แสดงตามเรื่องของตน ซึ่งไม่มีความหมายในทางกิเลสแต่อย่างใดเลย รูป ก็มีการแสดงไปตามเรื่องของรูป เวทนา สุข ทุกข์ ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่ปรากฏในขั้นนี้ ก็แสดงไปตามเรื่องของเวทนา สัญญา ความจำได้หมายรู้ ก็เป็นไปตามเรื่องของตน สังขาร ความคิดปรุงต่าง ๆ ก็เป็นไปตามสภาพของตน วิญญาณ ความรับทราบ เมื่อสิ่งภายนอกเข้ามากระทบ ตา หู จมูก ลิ้น กาย จิตก็รับทราบ แล้วก็ดับไป ๆ ตามธรรมชาติของมัน โดยไม่สามารถทำให้จิตใจกำเริบเหมือนแต่ก่อน เพราะสิ่งที่ทำให้กำเริบนั้นได้ถูกทำลายไปหมดแล้วไม่มีอะไรเหลือ จึงเรียกว่า “เป็นขั้นนี้ล้วน ๆ”

เป็นผู้ถึงพระนิพพานอยู่ในระหว่างชั้นธัมม ๗ คือนิพพานทั้งเป็น ได้แก่จิตที่บริสุทธิ์จากกิเลสนั้นแล

ท่านไม่ถามละที่นี้ว่า “นิพพานอยู่ที่ไหน ?” จะถามทำไม นิพพานจริงๆ คืออะไร? คำว่า “นิพพาน” ก็คือชื่ออันหนึ่ง ธรรมชาติที่ถูกเรียกชื่อว่า “นิพพาน” นั้นแลคือตัวจริงแท้

เมื่อถึง “ตัวจริงแท้” แล้ว จะไปถามหาชื่อเสียงหาร่องหารอยที่ไหนอีก ไปมงายที่ไหนอีก ผู้รู้จริง ๆ แล้วไม่มงาย ไม่อยากไม่หิว เพราะถึง “ความพอ” ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วโดยสมบูรณ์

เอาละ การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควร ขอให้ท่านผู้ปฏิบัติทั้งหลายนำไปพิจารณาให้เห็นความจริงดังที่กล่าวมานี้ เราจะเป็นผู้สมบูรณ์ภายในใจดังคำที่พูดนี้ไม่สงสัย จึ่งขอยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

พิจารณาทุกขเวทนาในวาระสุดท้าย

เมื่อจิตยังอยู่ในที่มีดมนด้วยกิเลสชนิดต่างๆ ปกปิดกำบัง ก็เช่นเดียวกับเราเข้าไปในป่ารกชัฏและกว้างขวาง ขณะอยู่ในป่านั้น ความรู้สึกเหมือนไม่เคยผ่านทุ่งผ่านนาที่เว้งว่างมาก่อนบ้างเลย ทั้ง ๆ ที่เราก็เคยผ่านเคยอยู่มาแล้ว แต่เวลาเข้าไปในดงอันรกชัฏแล้ว ความรู้สึกมันเปลี่ยนไปกับสิ่งที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นเหมือนที่เราไม่เคยผ่านทุ่งโล่งโล่งเว้งว่างอะไรมาเลย เหมือนกับโลกนี้เป็นโลกมืดไปหมด เช่นเดียวกับป่าอันรกชัฏนั้น

แต่จิตนี้ยังไม่เคยเห็นแสงสว่าง ความเว้งว่างภายในตัวเองมาก่อนก็ยังพอทำเนา แต่ผู้ที่เข้าป่าดงอันรกชัฏนั้น ทั้ง ๆ ที่เคยเห็นทุ่งเห็นนาอะไรที่เว้งว่างมาอยู่แล้ว มันก็ยังเกิดความสำคัญขึ้นมาว่า โลกนี้จะไม่มีที่ว่างจากป่าบ้างเลย มีแต่ความรกชัฏด้วยป่าอย่างนี้ไปหมด จิตในขณะที่อยู่ในความมืดมนอนธการ ก็เป็นลักษณะนี้เหมือนกัน แต่เมื่อก้าวไปถึงที่เว้งว่างโดยไม่มีอะไรมาเกี่ยวข้องเลย เพราะความผ่านพ้นไปหมดแล้วนั้น ก็เหมือนกับโลกนี้ไม่มีอะไรเป็น “นิมิต เครื่องหมาย” แห่งวัตถุต่างๆ เหลืออยู่บ้างเหมือนกัน

ถ้าเราไม่คิดแยกไปว่า ที่นั่นเป็นนั่น ที่นี้เป็นนี่ ให้แก่ “สมมุติ” ต่างๆ ซึ่งเกี่ยวกับสัตว์ บุคคล ต้นไม้ ภูเขา ดิน ฟ้า อากาศ ตามธรรมชาติที่มีอยู่ของเขา ก็เหมือนกับไม่มีอะไรเลยในบรรดาที่กล่าวมาเหล่านี้ เพราะจิตไม่ออกไปเกี่ยวข้อง จิตมีแต่ความว่างประจำตน หาเหตุปัจจัยอะไรเข้าไปหมุนไปเกี่ยวข้องไม่ได้เลย อยู่โดยปกติของตน โลกแม้จะมีก็เหมือนไม่มี ถ้าจะพูดว่า “โลกไม่มี สัตว์ สังขาร ไม่มี” ก็ได้ เพราะไม่มีอะไรเข้าไปเกี่ยวข้องในจิต จิตอยู่โดยหลักธรรมชาติแห่งความบริสุทธิ์แท้ เลยกลายเป็นธรรมตา.....ธรรมตาไป

แต่ คำว่า “ธรรมตา” นี้ ผู้สมมุติก็จะคิดและตีความหมายไปอีกแห่งหนึ่ง คำ “ธรรมตา” ในธรรมชาตินี้ ไม่เหมือนกับธรรมตาที่เราพูดกันทั่ว ๆ ไป เป็นแต่เพียงข้อเทียบเคียงเล็กน้อยเท่านั้น เรื่องอะไร ๆ ก็ “ธรรมตา ธรรมตา ไปหมด” นั้นฟังซี ! เรื่องเกิดเรื่องตาย เรื่องทุกข์ลำบาก เรื่องได้เรื่องเสีย เรื่องประสบอารมณ์ต่าง ๆ ชอบใจ ไม่ชอบใจ ในโลกธรรมมาสัมผัส ก็เป็นเรื่องธรรมตา ธรรมตา ไปหมด เพราะจิตอิมัตถ์ และคลายอารมณ์ต่าง ๆ ออกหมดแล้วไม่มีอะไรเหลือ สิ่งเหล่านั้นแม้มีอะไรอยู่ ก็ “สักแต่ว่า” รับรู้เพียงขณะๆ แล้วก็ดับไปในขณะๆ โดยหลักธรรมชาติของจิตที่

มีความพอตัวแล้ว รับอะไรเข้าไปอีกไม่ได้ ความสรรเสริญซึ่งเคยชอบมาแต่ไหนแต่ไรก็กลายเป็นเรื่องธรรมดา เช่นเดียวกับความนิทา เพียงแต่จิตรับทราบเท่านั้น เพราะจิตพอตัวแล้วไม่สามารถจะรับอะไรได้ ทั้งฝ่ายต่ำ ฝ่ายสูง ฝ่ายนิทา สรรเสริญ ฝ่ายทุกข์ ฝ่ายสุข ที่เป็นเรื่องของ “สมมุติ” ทั้งปวง ใจไม่เกี่ยวข้องจึงเป็นธรรมดาไปเสียหมด ทั้งนี้ออกจากจิตที่ถึงความอ่างว่างโดยหลักธรรมชาติของตัวแล้วเป็นอย่างนั้น อะไรจะมาผ่านก็เหมือนไม่ผ่าน

แต่การที่จิตสามัญชนเราจะพยายามดำเนิน หรือก้าวไปด้วยความเพียร เพื่อให้ถึงสถานที่นั้น ๆ ตามขั้นของจิตของธรรมไปโดยลำดับ ๆ ตามสายทาง จนถึงที่จุดหมายปลายทางอันเป็นที่เว้งว่างโดยหลักธรรมชาตินั้น ย่อมเป็นสิ่งที่ยากลำบากเป็นธรรมดา ราวกับการเชือดเนื้อตัวเรา ตัวเราคือกิเลส ด้วยมีดอันคมกล้า คือสติปัญญา นั้นแล จะว่ายากมากก็ได้ แล้วแต่ใจของผู้ดำเนินนั้นมีความรักชอบมากน้อยต่างกัน เพียงใด แต่ผู้ที่มีความรักชอบ มีความสนใจมากอยู่แล้ว การงานที่เป็นไปเพื่อความหลุดพ้น หรือเพื่อความเห็นแจ้งโดยลำดับนี้ ก็ไม่เป็นของยากนัก เพราะทำด้วยความพอใจทุกอาการแห่งการกระทำ เรื่องที่ว่ายาก ๆ ซึ่งเคยมีอยู่ในหัวใจนั้น ก็ไม่ยาก ความพอใจมาทำให้ง่าย

คำว่า “การเจริญของจิต” ก็อย่าได้คิดคาดไปในแง่ต่าง ๆ ให้ผิดจากหลักความจริงของความเจริญอันแท้จริงภายในจิต และความเลื่อมภายในใจอันแท้จริงของจิต คือจิตมีความเปลี่ยนแปลงอาการของตัวอยู่โดยเฉพาะเท่านั้น ไม่ได้ก้าวไปไหน ไม่ได้ลงที่ไหน เป็นแต่ความเปลี่ยนแปลงแห่งอาการของจิตที่แสดงให้เห็นทราบเท่านั้น

ใจเปลี่ยนแปลงไปอย่างหนึ่ง เป็นความทุกข์ขึ้น เปลี่ยนแปลงไปอย่างหนึ่ง เป็นสุขขึ้นมา อยู่ภายในจิตนี้เท่านั้น การเจริญจิตตภาวนา แม้จะได้รับคำของครูอาจารย์ที่ท่านแสดงไปในแง่ใดก็ตาม ท่านพูดเรื่องสมาธิก็ตาม เรื่องปัญญาก็ตาม เรายึดไว้พอเป็นคติเท่านั้น

ส่วนหลักธรรมชาติที่จะเป็นขึ้นภายในใจเรานั้น เริ่มจากการนำธรรมคติจากท่านมาปฏิบัติ ให้เป็นไปตามหลักธรรมชาติจริตินิสัยของเรา อย่าเอาธรรมชาติที่เป็นจริตินิสัยของเราไปเทียบกับที่ท่านแสดง เพราะท่านแสดงธรรมอย่างกว้างขวางสำหรับ “นานาจิตตัง” ซึ่งมีจำนวนมาก พุดง่าย ๆ ก็ว่า จริตินิสัยของคนไม่เหมือนกัน ความรู้ความเข้าใจ ตลอดถึงการประพฤติปฏิบัติในแง่ความรู้ ความเห็น การพิจารณา นี้ จะให้เหมือนกันไม่ได้ แม้จะอยู่ในวงแห่งสังฆธรรมด้วยกันก็ตาม แต่อาการแห่งการพิจารณา และการดำเนินนั้น ผิดแปลกกันอยู่เป็นลำดับลำดับตามจริตินิสัย

เมื่อเป็นเช่นนั้น อาการแห่งความสงบ หรือความรู้ต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นภายในจิต จึงมีต่างกัน ส่วนความสงบนั้นเป็นที่ยอมรับด้วยกันทุกคน ไม่ว่าจริตนิสัย เพราะความสงบสุขของจิตนั้น เป็นผลเกิดขึ้นจากการปฏิบัติของตน จึงเป็นที่ยอมรับด้วยกัน เราจึงคอยดูผลที่ปรากฏขึ้นจากการปฏิบัติของเราอย่างนี้

คำว่า “สงบ” นั้น มีหลายประเภทตามจริตนิสัย คือ สงบลงในขณะเดียว เหมือนกับตกเหวตกบ่อ อย่างนั้นก็มี คืออยู่ ๆ ที่เรากำหนดภาวนา “พุทโธ ๆ” แล้วก็พลิกขณะเดียวแพล็บ หายเงียบไปเลย คือ จิตพลิกขณะเดียวเท่านั้นเหมือนกับเราตกเหวตกบ่อ แล้วปรากฏเป็นความรู้ขึ้นมาทันที นี่เป็นแง่หนึ่ง

อีกแง่หนึ่ง จิตสงบแล้วหายเงียบจากอารมณ์ต่างๆ แม้ “พุทโธ” ไปเลยก็มี นี่เป็นจิตนิสัยประเภทหนึ่ง ที่กล่าวมานี้เรียกว่า “ร้อยละ ๕ ราย” จะมีเพียง ๕ ราย หรือจะมากไปด้วยซ้ำในร้อยคนของผู้ที่มีความสงบเยือกเย็น หรือเห็นผลในการทำสมาธิภาวนาแบบนี้ เพราะมีน้อยมากในการปฏิบัติสมัยปัจจุบันนี้

อีก ๙๕ รายนั้น จะเป็นในลักษณะที่ค่อยสงบ ค่อย ๆ เยือกเย็นเข้าไปเป็นลำดับ ๆ นี้มีเป็นจำนวนมาก

ให้เราสังเกตดูจริตนิสัยของเราว่า เป็นไปในจิตใด หรือเป็นไปในลักษณะใดในแง่ใดในสองแง่นี้ ส่วนมากจะเป็นไปในแง่ที่สองนี้

คำว่า “สงบ” คือ ความสงบเย็นอยู่ภายในใจ ใจมีที่อยู่ ใจมีความร่มเย็นเป็นสุข มีฐานแห่งความสงบอยู่ภายในจิตของตน ทั้ง ๆ ที่คิดอ่านไตร่ตรองอะไรก็ได้ตามธรรมดาของโลกทั่ว ๆ ไป แต่ภายในจิตของตัว มีความโล่ง มีความสบาย มีความเบา หรือมีความสว่างไสว ตามกำลังจิตที่มีมากน้อย แล้วแต่กำลังแห่งสมาธิ หรือความสงบนี้ท่านเรียกว่า “จิตสงบ” มีความคิดได้ปรุงแต่งได้อย่างนั้น แต่จิตที่เป็นเจ้าของความคิดนั้น มีความสงบสบายอยู่ภายในตน กำหนดเข้าเมื่อไร ก็ปรากฏความรู้ที่เป็นความสบายนั้นอยู่เรื่อย ๆ ไม่หายไป นี้ชื่อว่า “จิตได้ฐานแห่งความสงบ หรือมีฐานแห่งความสงบ” ขึ้นมาแล้ว

ประการหนึ่ง ที่เป็นธรรมชาติของจิตเอง เราจะปรุงแต่งไม่ได้ ก็คือขณะที่ใจดับความคิดปรุงแต่ง ๆ นั้น ดับจริง ๆ ความคิดความปรุงแต่งจากกันไม่มีอะไรเหลือเลย เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ อยู่โดยลำพังตนเอง นี่ก็ให้เป็นตามหลักธรรมชาติของจิตที่เป็นขึ้นมาในตัวเอง

การคาดการณ์หมายไม่เกิดประโยชน์อะไร จึงไม่ควรคาดการณ์ ให้ปล่อยไปตามจริตนิสัยของตนในส่วนนี้ ไม่ผิด ข้อสำคัญคือการศึกษา ท่านสอนอย่างไร และเหมาะสม

กับจิตนิสัยของเราอย่างไรบ้าง วิธีปฏิบัติ วิธีพิจารณา หรือวิธีปริกรรม ให้กำหนดตาม นั้นเป็นของสำคัญ ให้ความรู้เกี่ยวกับการภาวนานั้น ๆ จะภาวนาแบบไหนก็ตาม สติเป็นสิ่งสำคัญอยู่มาก ซึ่งจะให้พรากจากกันไม่ได้ จะขาดวรรคขาดตอนในทางความเพียร เพื่อจะยังผลให้สืบต่อเนื่องกันโดยลำดับ

ที่พูดถึงจิตนิสัยของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน ผู้หนึ่งเป็นอย่างนั้น หรือครูบา อาจารย์ท่านแสดงอย่างนั้น ผู้หนึ่งจิตรวมอย่างนั้น จิตรู้อย่างนั้น ๆ ให้เราเพียงฟังไว้เฉย ๆ หากจิตนิสัยของเราเป็นไปในทางใดแล้ว เรื่องที่ท่านกล่าวนั้นจะมาสัมผัสเราเอง เรา รู้ในแง่ใด แ่งที่ท่านแสดงแล้วจะเข้ามาสัมผัส จะโผล่ขึ้นมาจับกันทันที ๆ ถ้านิสัยของเรา ไม่มี ก็เป็นเพียงแต่ฟังไป ๆ อย่าไปยึดเอาข้อนั้นมาเป็นอารมณ์จนกระทั่งเกิดความร้อนใจ ในเมื่อจิตของเราไม่เป็นไปตามที่เรามุ่งหวังอย่างที่ท่านสอน อันนี้ก็เป็นความคิดอัน หนึ่งของเรา ต้องระมัดระวัง

ความสงบของใจ ที่เป็นความถูกต้องตั้งงามหรือเป็นที่ยอมรับกัน ก็คือความสงบ ไม่ฟุ้งซ่านวุ่นวายไปกับอะไร มีแต่ความเย็นใจ ถึงจะคิดในหน้าที่การงานต่าง ๆ ก็คิดไป ได้อย่างธรรมดา แต่ไม่กวนใจเจ้าของเหมือนอย่างแต่ก่อน ที่ยังไม่เคยอบรมภาวนา นี้ ท่านเรียกว่า “จิตสงบ” ถ้ามากกว่านั้นก็พื้นฐานมั่นคงอยู่ภายในใจ แม้จะคิดเรื่องอะไร ก็คิดไป แต่พอย้อนเข้ามาสู่จุดแห่งความรู้ ก็เป็นจุดความรู้ ที่เด่นชัด ผ่องใส และเบา ให้เห็นอย่างชัดเจนภายใน นี่เป็นที่ยอมรับว่า “จิตสงบ” และมีฐานสมาธิประจำใจ และเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า “จิตเป็นสมาธิ” ถ้าจิตเป็นอย่างนี้ !

เพราะฉะนั้น การที่จะไปยึดเอาเรื่องของคนนั้นคนนี้มาเป็นเรื่องของตัว หรือ พยายามจะทำจิตของตนให้เป็นอย่างนั้น เป็นการขัดต่อจิตนิสัยของเรา จะเกิดความ ไม่สบายใจขึ้นมา เพราะการสร้างความกังวลหม่นหมองให้เกิดขึ้นแก่ตน ด้วยเหตุนี้จึง ควรทำความเข้าใจไว้ในข้อนี้

ความเจริญของจิตนั้น ก็คือความสงบตัวนั้นแลเป็นสำคัญ ใจมีความละเอียด ลอเข้าเป็นลำดับ มีความแน่นหนามั่นคงเข้าไปเรื่อย ๆ ความเจริญในขั้นเริ่มแรก เป็นอย่างนี้

ต่อไปจะต้องมีความละเอียดขึ้นโดยลำดับจากจิตดวงนี้เอง จิตดวงนี้จะเปลี่ยน สภาพไปเรื่อย ๆ และเข้าสู่ความละเอียดจริง ๆ แม้จะพิจารณาทางด้านปัญญาการค้นคว้าต่าง ๆ ใจมีความเฉลียวฉลาดมากขึ้นเพียงใดก็ตาม ฐานแห่งความสงบเย็นใจนี้ ก็ ปรากฏเป็นความมั่นคงไปโดยลำดับเช่นกัน แต่บางครั้งเวลาซุ่มนุ่นวุ่นวายมากกับการ งานทางด้านปัญญา ความสงบอันนี้จะหายไปก็มี แต่คำว่า “หายไป” นี้ไม่ได้หายไป แบบคนที่ไม่เคยภาวนา คนไม่เคยมีสมาธิมาก่อน

คนไม่เคยภาวนานั้น ไม่มีความสุขความสงบภายในใจเลย จึงไม่มีคำว่า “จิตเจริญ” หรือ “จิตเสื่อม” เป็นจิตสามัญธรรมดา ๆ

แต่จิตที่ “หายจากความสงบนี้” มีแต่ความรู้สึกที่จะพิจารณาอย่างเดียว มีความรื่นรมย์ มีความดูดดื่มในการพิจารณาเพื่อถอนกิเลสต่าง ๆ ออกจากจิตใจ ไม่ได้มีความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมไปกับโลกกับสงสารใด ๆ เลย แม้จะไม่ปรากฏเป็นความสงบแนวแน่เหมือนอย่างที่เคยเป็นมาก็ตาม เพราะความรู้อันนี้เปลี่ยนไปทางธรรมแล้ว ไม่ได้เกี่ยวกับโลกเลย ถึงจะไม่เป็นความสงบเหมือนจิตเป็นสมาธิก็ตาม แต่ก็มีความวุ่นกับตนเพื่อถอดถอนกิเลสต่างหาก มันผิดกันที่ตรงนี้

การพยายามตะเกียกตะกายเพื่อฝึกฝนอบรมจิตใจให้มีความสุขสงบร่มเย็น เป็นที่แนใจตนเอง มีความอบอุ่น มีหลักใจเป็นเครื่องยึดเป็นที่อาศัยนี้ เป็นเรื่องที่ยากลำบากอยู่บ้าง แต่เราควรนึกคิดถึงเรื่องงานต่าง ๆ ที่เราทำ บางทีงานบางชิ้นมันก็หนักอึ้ง จนขนาดหัวเสียไปก็มี เรายังอุตสาหะพยายามทำและผ่านไปได้ไม่รู้จักงานมาแล้ว เหตุใดงานที่เป็นไปเพื่อตัวเองโดยเฉพาะแท้ ๆ เราจะทำไม่ได้ จะผ่านไปได้ไม่ได้ นี่เป็นงานเหมือนกัน เป็นแต่เพียงว่างานนอกงานใน แลกกันเพียงเท่านั้น ทำไมเราจะทำไม่ได้ ต้องทำได้ ! เมื่อความพอใจมีอยู่แล้ว

เมื่อปลงใจอย่างนี้แล้ว ความท้อถอยอ่อนแอก็ไม่มี พยายามดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ จิตเมื่อได้รับการอบรมอยู่โดยสม่ำเสมอแล้ว จะแสดงความแปลกประหลาดขึ้นมาให้ชมเรื่อย ๆ ความเย็น ความอบอุ่น ความแนใจ จะมีกำลังมากขึ้น ๆ

การฟังเทศน์ โดยเฉพาะที่เทศน์ทางด้านกรรมฐานเกี่ยวกับจิตตภาวนาล้วน ๆ ถ้าจิตไม่มีฐานแห่งความสงบเป็นที่รองรับกันบ้าง ฟังเทศน์ทางด้านปฏิบัติจะไม่เข้าใจ

เราสังเกตจิตของเราตอนนี้ ถ้าฐานแห่งความสงบพอที่จะรับธรรมเทศนาของท่าน ทางด้านจิตตภาวนาทางด้านปฏิบัติไม่มีภายในใจ ฟังเทศน์ท่านเท่าไรก็ไม่เข้าใจ ยิ่งฟังเทศน์เรื่องมรรคเรื่องผลก็ยิ่งมืดแปดด้าน นี่แสดงว่าฐานรับภายในของเรายังไม่มี

พอความสงบเริ่มมีขึ้น การฟังเทศน์ทางภาคปฏิบัติจะเริ่มมีรสมีชาติขึ้นภายในจิตใจ เพราะมีฐานของจิตที่เป็นความสงบเป็นเครื่องรองรับ เมื่อจิตรับกันได้ดีเท่าไร การฟังเทศน์ด้านปฏิบัตินี้ก็จะยิ่งมีความซาบซึ้ง ไพเราะเพราะพริ้ง หวานอยู่ภายในจิตไม่จืดจาง แม้ใจเรายังไม่ถึงธรรมที่ท่านแสดงนั้นก็ตาม แต่ก็เหมือนเราเข้าใจ เราเห็นว่าไปตามท่านไม่มีข้อแย้ง เพราะท่านเปิดทางโล่งให้เห็นชัดเจน เห็นภาพนั้นภาพนี้โดยลำดับ ๆ ถ้าवादภาพพจน์ขึ้นมากก็เป็นอย่างนั้น ยิ่งมีความดูดดื่มในการฟัง จนลิ้มเนื้อลิ้ม

ตัว ลืมเวลาลำเวลาไปหมดในขณะที่ฟัง นี่คือจิตของเรามีฐานรับแล้ว เทศน์ทางด้านจิตตภาวนาจึงเข้ากันได้อย่างสนิทไม่มีปัญหา

ที่นี้เวลาเราชินต่อการฟังเทศน์ประเภทนี้ เพราะจิตยอมรับแล้วอย่างนี้ ฟังเทศน์อื่น ๆ เลยชี้เกียดฟัง ราวกับฟังไม่ได้ น้ำไม่ได้เนื้ออะไร พุดไปนอกโลกนอกสงสาร ไปที่ไหน ๆ โน้น ความจริงที่ปรากฏอยู่กับตัวทำไมไม่พูด ! เพราะเรื่อง “สังขาร” หมุนอยู่ในจิตใจ แล้วไปเทศน์ “ข้างนอก” แม้จะเป็น “สังขาร” ก็จริง แต่มันอยู่นอกห่างไกลจากปากจากท้องเรา ที่จะได้รับประทานอย่างง่าย ๆ ทันทใจ เพราะเป็นภายในจิตเอง เมื่อเทศน์เข้ามาสู่ภายในนี้ ย่อมเป็นเครื่องกลม่อจิตใจได้อย่างสนิทมาก ลึกซึ้งมาก เพราะพริ้งมาก มีรสมีชาติขึ้นโดยลำดับ

ท่านเทศน์เรื่อง “วิถิจิต” เทศน์เรื่อง “สติ” เทศน์เรื่อง “ปัญญา” เทศน์หมุนเข้ามาใน “สังขาร” ซึ่งมีอยู่กับตัวทุกคน ท่านยกสังขารขึ้นเป็นสนามรบ หรือเป็นธรรมเทศนา ย่อมเข้ากับจิตที่มีความสงบได้ดี เพราะจิตเต็มไปด้วยสังขาร ทุกซีกก็เสียดแทงเข้ามาที่จิต สมุทัยก็เกิดที่จิต เสียดแทงที่จิต มรรคก็ผลิตรขึ้นมาจากจิต คือสติปัญญา จะผลิตรขึ้นมาจากไหนถ้าไม่ผลิตรขึ้นจากจิต ผลิตรขึ้นจากที่นี่ เมื่อมีอำนาจมีกำลังมากเพียงไร ก็ระงับดับกิเลสตัณหา ดับทุกซีกกันลงไปเป็นลำดับ ๆ ก็ดับในที่นี้ ที่เรียกว่า “นิโรธ ๆ” นั้นนะ

สังขารมีความเกี่ยวเนื่องกันอย่างนี้อยู่ภายในจิต หมุนอยู่ตลอดเวลา เป็น “ธรรมจักร” ถ้าจะพิจารณาให้เป็นธรรม สังขารนี้ก็เหมือนธรรมจักร ถ้าจิตเราคิดไปแบบโลกแบบสงสารซึ่งไม่เคยภาวนาเลย มันก็เป็น “กงจักร” ผันให้เรารู้ร้อนอยู่ตลอดเวลาผ่านไปหมด จนหาที่ปลดเปลื้องไม่ได้ นั่งก็ไม่สบาย นอนก็ไม่สบาย อิริยาบถทั้งสี่มีแต่ไฟเผาจิตเผาใจ ไฟกิเลสตัณหาอาสวะนั้นแหละ ไม่ใช่ไฟอื่น ที่จะร้อนยิ่งกว่าไฟอันนี้

ถ้าจิตเป็นอรรถเป็นธรรม พินิจพิจารณาเพื่อถอดเพื่อถอนด้วยมรรคผลปฏิบัติ อยู่แล้ว เรื่องสังขารทั้งสี่ก็เป็น “ธรรมจักร” เป็นเครื่องชักฟอกสติปัญญาได้เป็นอย่างดี ทุกซีกเกิดขึ้นที่ตรงไหนจะกระเทือนถึง ปัญญานำมาพิจารณา เราเคยทราบอยู่แล้วว่าทุกซีกคืออะไร เป็นสิ่งที่เราไม่ต้องการ เป็นสิ่งที่ทรมาณจิตใจของสัตว์โลกอย่างมากมาย และทุกซีกนี้เกิดขึ้นมาจากอะไร

ย้อนไปเรื่องสติปัญญา การค้นคว้าอย่างนี้ การคิดอย่างนี้ เป็นเรื่องของมรรคพิจารณาเหตุพิจารณาผลไปโดยลำดับ เฉพาะอย่างยิ่งควรเอา “ขันธห้า” เป็น “สนามรบ” รบที่ไหนไม่ถนัดเหมือนรบในขันธห้า เพราะขันธห้านี้เป็นเจ้าตัวการสำคัญ ที่ก่อ

ทุกข์ภายในร่างกายและจิตใจไม่หยุดหย่อน การพิจารณาชั้นห้าจึงเหมือนว่า การรบกับกิเลสในชั้นห้า การรบด้วยการพิจารณาชั้นห้า จึงเป็นการปลดปล่อยภาระจากข้าศึก และนำชัยชนะกลับมาได้ จากการรู้เท่าทันชั้นห้าโดยไม่ต้องสงสัย

พระพุทธเจ้าท่านรบข้าศึกก็อยู่ในชั้นห้า สวาท่านก็ได้ชัยชนะภายในชั้นห้า ไม่ได้ชัยชนะจากที่อื่นใด เพราะแพ้ก็แพ้ที่นี้เอง หลงก็หลงเพราะสิ่งนี้ ไม่หลงเพราะสิ่งอื่น หลงเพราะสิ่งนี้สิ่งเดียว การพิจารณาจึงต้องพิจารณาจุดที่หลง เพื่อให้เกิดความรู้ขึ้นมาในจุดที่เคยหลง เมื่อรู้สิ่งใดยอมแยกตัวออกจากสิ่งนั้น เพราะฉะนั้นชั้นห้าทั้งห้านี้จึงเป็นหินลับปัญญาได้อย่างดีเยี่ยม จึงไม่ควรมองข้ามชั้นห้า ถ้าผู้พิจารณาเพื่ออรรถเพื่อธรรมไม่ใช่เพื่อเห็นแก่ตัว คำว่า “เพื่อเห็นแก่ตัว” นั้นเป็นเรื่องของกิเลส กลัวตายก็กลัว อะไรก็กลัวไปหมดทุกอย่าง ทุกข์เกิดขึ้นมากก็กลัวจะสู้ไม่ไหว ความกลัวจะสู้ไม่ไหวก็คือเรื่องของกิเลส ฉะนั้นจงอย่าไปกลัว สร้างความกลัวขึ้นมาทำลายตัวทำไม่! ความกลัวนี้เป็นตัวภัย สร้างขึ้นมามากน้อยก็เสียดแทงจิตใจ ให้เกิดความทุกข์มากน้อยตามที่เราส่งขึ้นมา

ความจริงมีอย่างไรให้นำมาใช้ ความจริงคืออะไร ? ให้รู้ความจริงของ “สังขาร” หรือของชั้นห้าที่มีอยู่ในตัวของเรา ผู้ไม่รู้ความจริงในชั้นห้าที่อยู่กับตัวนั้น ไม่จัดว่าเป็นผู้ฉลาด และหาทางพ้นภัยไปไม่ได้ จะต้องถูกสิ่งที่เราถือว่าเป็น “ข้าศึก” สิ่งที่เรากลัวนั้นแลย้ายเราให้ได้รับความทุกข์ทรมาน และแพ้อยู่ตลอดเวลา

ยิ่งเป็นวาระสุดท้ายด้วยแล้ว ก็ยิ่งจะกลัวตายมาก กลัวเจ็บกลัวปวดตรงนั้นตรงนี้มาก นั่นแลคือการสร้างเสี้ยนหนามขึ้นมาเสียดแทงจิตใจของตัวเอง ให้เกิดความท้อแท้อ่อนแอ ดีไม่ดีเกิดความเปลอตัวไปได้ เพราะผิดจากสังขาร ผิดจากหลักความจริง

ปัญญามีอยู่ สติมีอยู่ จงนำมาใช้ สติปัญญาเท่านั้นที่จะทำให้รู้แจ้งเห็นจริงกับสิ่งที่ เป็นข้าศึกนี้ จนกลายเป็นมิตรกันได้ คือต่างอันต่างจริง

จิตไม่เคยตาย เราไม่ต้องวิตกวิจารณ์ เราไม่ต้องสะทกสะท้านว่าจิตจะตายอะไรจะเกิดก็เกิดเถอะ จิตเป็นผู้สามารถรับทราบได้ทุกอย่างทุกอย่างบรรดาที่เกิดขึ้นกับจิต ไม่มีอะไรที่จะแหลมคมยิ่งกว่าจิตที่คอยรับรู้อยู่ตลอดเวลา

อ้าว ทุกขเวทนาเกิดขึ้นมากน้อยเพียงไร จิตก็รู้ว่าทุกขเวทนาตอนนี้เกิดขึ้นมากอ้าว ดับไปก็ดับไปเรื่องทุกข์ แต่จิตไม่ดับ อะไรจะเกิดขึ้นมากน้อย ให้เห็นความจริงของมัน อย่าลืมนั่นว่าจิตเป็นผู้รู้ เป็นนักรู้แท้ๆ ไม่ใช่หนักหลบ หลบความรู้จนกลายเป็นไม่รู้ขึ้นมา นั่นเป็นเรื่อง “อวิชชา” อย่างนำมาใช้ ให้รู้เกิดขึ้นมากน้อย ให้รู้ตามความจริงของมันเฉย ๆ

การพิจารณาทุกขเวทนาเราก็ทราบ ทุกข์เราก็ทราบว่าทุกข์ ผู้ทราบว่าทุกข์นั้นคือจิต ความทุกข์นั้นเป็นสภาพอันหนึ่ง ผู้ทราบว่าทุกข์นั้นเป็นสภาพอันหนึ่ง ไม่ใช่อันเดียวกัน โดยหลักความจริงแล้วเป็นอย่างนี้ จงพิจารณาให้เห็นความจริงของทุกข์นี้ จะได้เห็นความจริงของ “จิต” ได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย

นักปฏิบัติเราถ้าใจยังถือทุกขเวทนาเป็นข้าศึกต่อตน จนต้องหาทางหลบหลีก ไม่อยากเข้าหน้ากับทุกข์อยู่ตรงหน้าใจ ความจริงนั้นคือ “ทางแพ่ ทุกข์ สมุทัย” นั้นเอง จะหาทางออกจากทุกข์และพ้นทุกข์ ดับสมุทัยไม่ได้อยู่ตลอดเวลาถ้าไม่กล้าสู้ทุกข์ ขุดค้นสมุทัยด้วยมรรคคือสติปัญญา

เอ้า อะไรเกิดขึ้นก็ให้รู้ จิตมีหน้าที่ที่จะรู้ เอาปัญญาเทียบเข้าไป ค้นดูให้เห็นชัดเจนว่า ทุกข์เกิดขึ้นตั้งอยู่ที่จุดใด ทุกข์เกิดขึ้นทางกาย หนึ่ง ทางกายเกิดขึ้นมีอาการใดเกิดขึ้นภายในจิต เพราะเหตุใดจึงเกิดขึ้นภายในจิตได้ ถ้าไม่ใช่ “สมุทัย” คือความคิดนอกกลุ่มนอกทางเป็นเครื่องเสริม หรือเป็นเครื่องผลิตขึ้นมา

ความจริงก็คือความลุ่มหลงตนเอง เพราะความรักสงวนตน ไม่อยากให้ทุกข์เกิดขึ้น แม้เกิดขึ้นแล้วก็อยากให้ดับไปอย่างดี ๆ โง่ ๆ นั้นแล สร้างขึ้นมา เช่น อยากให้ทุกข์ดับโดยไม่พิจารณาค้นหาเหตุของทุกข์คือสมุทัยตัวการสำคัญ ความอยากให้ทุกข์ดับนี้แลคือสมุทัย มีแต่อยากให้ทุกข์ดับไป นั้นแหละคือสร้าง “สมุทัย” โดยตรง

ที่ถูกเราไม่ต้องอยาก พิจารณาสິงที่มีอยู่ ที่ปรากฏอยู่ สิ่งที่ไม่มียาไปคว่ำหา มามันเป็นทุกข์ มันเป็นการสร้างกิเลสขึ้นภายในอีก เวลานี้ทุกข์ยังไม่ดับ อย่างนำความอยากมาบังคับให้มันดับไป ทุกข์ปรากฏขึ้นมาให้พิจารณาตามสิ่งที่ปรากฏ อะไรที่ยังไม่เกิดขึ้น อย่าตั้งความอยากให้มันเกิดขึ้น เพราะมันเป็นความจริงอันหนึ่ง ๆ ไม่อยู่ในอำนาจของผู้ใด ขณะที่มันเกิดขึ้นก็ดี ไม่เกิดขึ้นก็ดี มันตั้งอยู่ก็ดี มันดับไปก็ดี ผู้รู้เป็นรู้อย่าไปสร้างความอยากขึ้น ให้รู้ชัดอย่างนี้ ชื่อว่าเป็นผู้รอบคอบในการพิจารณา ดายก็ตายเถอะ ความจริงไม่มีอะไรตาย พิจารณาให้เห็นชัดเจนอย่างนี้

ร่างกายจะสลายก็ให้สลายไป เพราะเรื่องสลายเป็นของคู่กันกับสิ่งที่ผสม สิ่งที่รวมตัวกัน เมื่อรวมตัวแล้วก็ต้องสลาย ถึงเวลาแล้วต้องสลายไปด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าอะไรในโลกนี้ ความไม่สลายไม่มี แม้แต่ภูเขาลูกมันยังสลายได้ ทำไมร่างกายอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ จะสลายไปไม่ได้ ฝืนธรรมชาติไปทำไม เกิดประโยชน์อะไร

การไม่ฝืนธรรมชาติ ให้รู้ความจริงของธรรมดานี้แล คือทางธรรม ทางโล่ง ทางปลดปล่อย ไม่มีอะไรเข้ามาเกี่ยวข้องได้เลย ปัญญารอบตัว หากจะตายขณะที่เวทนา

กำลังล้าก็ให้รู้จักอยู่กับเวทนา เป็นการ “ลับจิต” ด้วยปัญญา โดยถือเอาเวทนาเป็น “หินลับ” ได้อย่างประจักษ์ภายในจิต

ทุกข์ดับไปจิตจะไปเกาะอะไร เพราะจิตเป็น “ผู้รู้” ผู้พิจารณาทุกข์เพื่อรู้และสลัดทุกข์อยู่แล้ว จิตจะไปติดทุกข์และตกทุกข์ได้ยากที่ไหนกัน ทุกขเวทนาเราก็ทราบแล้วว่าเป็นสภาพอันหนึ่ง เมื่อพิจารณาทุกขเวทนานั้นด้วยปัญญาความฉลาด เพื่อปลดเปลื้องทุกขเวทนานั้นอยู่แล้ว เราจะไปตกนรกอเวจีที่ไหนกัน!

ทุกขเวทนาดับไป ก็ดับไปตามเรื่องของเวทนา ผู้รู้ผู้ฉลาดพิจารณาแยกตัวออกจากทุกขเวทนาก็คือจิตกับปัญญา ผู้ไม่ดับก็คือจิต ก็อยู่ตามความไม่ดับของจิต ตามความรู้ความฉลาดของจิต จิตฉลาดเปลื้องตนเพราะการพิจารณาเวทนาต่างหาก จิตมิได้ติดจมอยู่กับความทุกข์ เพราะการพิจารณาทุกข์เพื่อความฉลาดปลดเปลื้องตน เราเหยียบ “บันได” ขึ้นสู่บนบ้านต่างหาก มิได้เหยียบ “บันได” เพื่อติดอยู่กับบันไดนั้น

นี่เราก็พิจารณาทุกขเวทนาเพื่อเปลื้องตนจากทุกขเวทนาต่างหาก ไม่พิจารณาทุกขเวทนาเพื่อติดทุกขเวทนา เมื่อตายไปจะเกิดความลุ่มจมแก่จิตผู้เดินทางชอบได้อย่างไร เมื่อทุกขเวทนาคือทางเดินของจิตของปัญญาแท้แล้ว ชื่อว่าจิตเดินถูกทางของอริยสังและสติปัญญา อันเป็นทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ไม่สงสัย

การพิจารณา “ขันธ” ท่านพิจารณาอย่างนี้ ไม่ต้องกลัว พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้กลัว แต่สอนให้รู้ความจริง ให้พิจารณาความจริง นี่เป็นจุดหมายที่พระพุทธเจ้าทรงสอนแท้ เรื่องความกลัวพระองค์ไม่ได้สอน เป็นเรื่องของกิเลสเสียมสอนคนให้โง่หนักเข้าต่างหาก ผลที่ได้รับมีแต่ความโง่ และกองทุกข์เต็มหัวใจ ภพชาติเต็มตัว

คำว่า “เรา ๆ หรือใคร ๆ” มาเป่าหูปาว ๆ ก็อย่าเชื่อง่าย ๆ ให้เชื่อพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวที่เลิศโลกมาแล้ว อย่ากลัวความจริงเราเป็นนักปฏิบัติ ความกลัวไม่เป็นเรื่องให้สำเร็จประโยชน์ เป็นเรื่องสิ่งสมกิเลสขึ้นมา ให้เกิดความทุกข์มาก เพราะความกลัว กลัวมากเท่าไรก็เกิดความทุกข์มากเท่านั้น พิจารณาให้เห็นประจักษ์ภายในจิตอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่ทุกขเวทนาเกิดขึ้น โดยไม่ต้องไปหวังพึ่งใครในเวลานั้น เราอย่าหวังพึ่งใคร ไม่ใช่ที่พึ่งอันแท้จริง! นอกจาก “อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ” ด้วยสติปัญญาเราเท่านั้น จะเป็นที่พึ่งของเราได้อย่างเต็มใจ ตึกรามบ้านช่อง ใครต่อใครก็ตาม ทุกสิ่งทุกอย่างพึ่งไม่ได้ทั้งนั้น เวลาจะตายจริง ๆ ขันธห้าก็พึ่งไม่ได้ มันจะแตกอยู่เวลานี้จะพึ่งมันได้ที่ไหน แล้วเราจะพึ่งใคร

สติปัญญาเท่านั้นเป็นอาวุธที่ทันสมัย ที่จะแก้หรือช่วยเราได้ในขณะนั้น จงค้นลงไปพิจารณาลงไป ทุกข์เป็นของเกิดของดับ ใจเป็นของไม่เกิดไม่ดับ เป็นธรรมชาติของใจอยู่โดยธรรมชาติของตน พิจารณาให้ชัดเจนแล้ว จิตจะแยกตัวออกมาเอง เมื่อเข้าใจชัดเจนแล้วไม่ไปไหน ไม่ไปติดอยู่กับอะไร มีทุกขเวทนาเป็นต้น เพราะปัญญาเป็นเครื่องผลักดันสิ่งที่จะมปลอมทั้งหลายนั้นออกไปโดยลำดับ ๆ ให้เข้าใจอย่างนี้ เราก็โล่งใจสบายใจ นี้แหละเรียกว่า “การพึ่งตนเอง”

จงคิดถึงวาระสุดท้าย วาระสำคัญที่สุดคือวาระไหน? คือทุกขเวทนาอันแสนสาหัสแน่แล จะสาหัสขนาดไหนในวาระสุดท้าย ต้องเตรียมสติปัญญาให้พร้อมมูล **สู้ ! เพื่อแย่งเอาของจริงจากสิ่งจอมปลอมที่เคยหลอกเรามาเป็นเวลานาน มาครองให้ได้ !**

ร่างกายนี้แค่ตายเท่านั้น ! สติปัญญาเป็นผู้สามารถตลอดสาย เวทนาจะมาจากทิศใดแดนใด มันก็อยู่ในชั้นนี้เท่านั้น เวทนาชั้นนี้ก็คือชั้นนี้เท่านั้น ไม่ได้อยู่นอกเหนือเมฆลอยมาทับเราได้ มันทับอยู่ภายในตัวเรานี้ถ้าเราไม่มีสติปัญญาทันมัน ถ้าสติปัญญาทัน ทุกขเวทนามิ่ทับ ทุกขเวทนามิ่มากมีน้อยก็ทราบกันอย่างชัดเจนด้วยปัญญานี้เท่านั้น ปัญญานี้แหละเป็นเครื่องช่วยตัวเอง

ความพากเพียร อย่าถอย ถอยไม่ได้เมื่อเข้าตาจนแล้วต้องสู้จนสุดเหวี่ยง และเปลื้องกิเลสตัวหลงมงายลงให้ “วิภูจักร” โนนเป็นไร! ก็เราจะสู้ จะเอาชัยชนะ จะถอยไปไหน จะเอาชัยชนะด้วยการสู้! ไม่ได้เอาชัยชนะด้วยการถอย เมื่อเอาชัยชนะด้วยการสู้ ต้องสู้ด้วยสติ สู้ด้วยปัญญา ไม่ใช่สู้ด้วยความโง่ ๆ

จิตนี้พระพุทธเจ้าทรงรับรองอยู่แล้วว่าไม่ตาย เราจะกลัวตายหาอะไร เราคือจิต ก็ไม่ตายนี้ เราจะกลัวตายไปทำอะไร ถ้าตัวจิตตายเราก็ตาย นี่ตัวจิตไม่ตายแล้วเราจะตายได้ที่ไหน เงามแห่งความตายมันมีอยู่ที่ไหน มันไม่มีนี่ ไม่มีจนกระทั่ง “เงา” แห่งความตาย เราตื่นเราตกใจ เรากลัวตายไปเฉย ๆ กลัวลม ๆ แล้ง ๆ ความตายของใจไม่มี แม้กระทั่ง “เงา” ให้อกแล้ว ก็ยังกลัวกันไปได้ เพราะความหลงของจิตนี้เอง

ท่านจึงสอนให้สร้างปัญญาให้ทันกับเหตุการณ์ จิตนี้เป็นที่แน่ใจว่าไม่ตาย พิจารณาให้ชัด เอ้า อะไรเกิดก็เกิดขึ้นเถอะ จิตมีหน้าที่รู้ทั้งหมด จนกระทั่งวาระสุดท้ายเครื่องมือนี้แตกไป ปัญญาที่สลายไปด้วยกัน จิตที่ได้รับการชักฟอกจากปัญญาแล้วจะไม่ตายไม่สลาย จะมีแต่ความผ่องใสเป็นอย่างน้อย มีความผ่องใสประจำตัวมากกว่านั้นก็ผ่านพ้นไปได้เลย จงเอากันในวาระสุดท้าย เอาชัยชนะอย่างสุดยอด ! ในวาระสุดท้ายนี้ให้ได้

ไม่ต้องไปคาดโน้นคาดนี้ว่า เป็นหญิงเป็นชาย ว่าเราปฏิบัติมา เท่านั้นปีเท่านั้น เดือน ได้มากได้น้อย ไม่ใช่เวลาจะมาแก้กิเลสตัณหาให้เราได้ มีความเพียรเท่านั้นเป็นเครื่องแก้ สติปัญญาเท่านั้นเป็นเครื่องแก้ เมื่อสติปัญญามีกำลังพอก็หลุดพ้นไปได้เท่านั้น นี่เป็นจุดสำคัญ

ไม่ใช่เวล่ำเวลา ไม่ใช่เพศหญิงเพศชาย ไม่ใช่อะไรทั้งหมด ที่จะมาแก้กิเลสได้ นอกจากสติปัญญา ศรัทธาความเพียร ของเราเท่านั้น เป็นเครื่องแก้กิเลส เราแก้ได้จนกิเลสหมดขณะใด ใจก็สิ้นทุกข์ได้ขณะนั้น

การสิ้น สิ้นด้วยสติปัญญากับความเพียร ไม่ได้สิ้นด้วยเวลานานเวลาช้าอะไรนี้ จงพิจารณาตรงนี้ นี่แดนแห่งชัยชนะอยู่ที่จุดนี้ ! เราแพ้กี้แพ้กี้ คำว่า “แพ้” อย่าให้มี!

จิตมันแพ้อะไรเล่า รู้อยู่ตลอดเวลา สติปัญญาไม่ใช่เป็นของแพ้ เป็น “ธรรมเพื่อชัยชนะ” ทั้งนั้น เวลากิเลสเข้ามาแทรกให้เป็นความแพ้ ความแพ้เป็นเรื่องของกิเลสแทรก อย่าเอาเข้ามาแตะกับตัว มันจะทำให้เราถอยหลัง เป็นหรือตายสู้กันบนเวที ชื่อว่า “นักรบ” ขึ้นเวทีแล้วไม่ถอย เอาจริง ๆ จนไม่มีสติรับรู้แล้ว ให้เขาหามลงเปลไป ถ้ายังมีสติ เอ้า ฟาดมันลงไปอีก ตีไม่ได้ ต่ามันเข้าไป คือสู้ด้วยปากก็ได้ ไม่ถอยกิเลส นี่ต่อยสู้เขาไม่ได้ก็เอาปากต่อยซิ นี่เราเทียบกับนักรบที่ไม่ถอย สู้กันวันยังค่ำ สู้จนตาย สู้เพื่อเราไม่ได้สู้เพื่อใคร ถ้าจิตเข้าใจจริง ๆ แล้วเป็นไม่ถอย

ผู้เทศน์เคยเป็นเคยผ่านมาแล้วตามความจริงนี้ จึงกล้าพูดกล้าเทศน์ได้อย่างเต็มปากไม่กระดากอายใคร ๆ ทั้งสิ้น การพูดด้วยความจริงก็เหมือนนักรบ จะกลัวใครมาด่าความจริงละ นี่ย่อข้อความที่เทศน์เบื้องต้นนั้นว่า “ความตายนะ มันธรรมดาธรรมดา!” เนาะฟังดูซิ เมื่อเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว “มันธรรมดาไปหมด!” เป็นอยู่ที่ธรรมดา เจ็บไข้ได้ป่วยก็ธรรมดา คือจิตไม่ได้เป็น “ภาระ ภารัง” ให้เกิดความยุ่งเหยิง วุ่นวาย กลายเป็นโรคภายในใจขึ้นมา ถึงวาระจะไป จะไปแล้วหรือ? ไปก็ไป เรื่อง “สมมุติ” มันไปต่างหาก มันไปที่ไหน ก็ไปตามหลักความจริงของมัน ลงไปสู่ความจริงของมัน แล้วอะไรจะฉิบหาย อะไรจะล่มจม ผู้รู้ก็รู้อย่างนี้แล้วจะไปล่มจมที่ไหน ผู้รู้นะ

เราสร้างมาเพื่อความรู้ความฉลาด ความรู้ความฉลาดจะพาล่มพาจมมีอย่างหรือ !มันประจักษ์อยู่ภายในจิต จึงเรียกว่า “สิ่งทั้งปวงไม่มีปัญหา” ไม่มีอะไรเลย ! “ธรรมดา ธรรมดา ไปหมด”

เมื่อถึงขั้นธรรมาธรรมชาติแล้วเป็นอย่างนั้น การปฏิบัติให้ปฏิบัติอย่างนี้จะถึง
ความจริงแน่นอนไม่สงสัย

เอาละ การแสดงก็เห็นว่าสมควร

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๑๘

สงครามจิต สงครามชั้นรั

แม้จะอยู่ในบ้านในเรือนในตึกในห้าง สิ่งเหล่านั้นไม่เป็นทุกข์ อยู่ในสถานที่ใด สถานที่นั้น ๆ ไม่ได้เป็นทุกข์ สมบัติเงินทองไม่ได้เป็นทุกข์ สิ่งของเล็กน้อยที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเราไม่ได้เป็นทุกข์ ไม่ใช่ทุกข์ แต่โลกไปหากลัวสิ่งที่ไม่มากลัว สิ่งที่น่ากลัวแต่ไม่กลัวกัน ! ไม่ยอมสนใจคิดกลัวกันบ้างเลย สิ่งนั้นโลกจึงโดนกันอยู่เสมอ และหาทางแก้ไขเอาตัวรอดไม่ได้ นี่โลกเรามาโยงกันตรงนี้

มีใครบ้างมีความเฉลียวฉลาดตามรอยพระบาทของพระพุทธเจ้าบ้าง ยังมองไม่เห็น ที่ชี้ถูกจุดแห่งทุกข์ ชี้จุดที่แก้ทุกข์ ชี้สิ่งที่ไหน ชี้ลงในเบญจขันธ์กับใจนี้เป็นหลักสำคัญ นี่แลสถานที่ทุกข์เกิด เกิดที่นี่ เพราะสาเหตุที่ทำให้ทุกข์เกิดก็มีอยู่ที่นี่ วิบากที่เกิดขึ้นมาจากสาเหตุแห่งความหลง คือ ธาตุขันธ์ของเรา ก็มีอยู่กับตัวเรา ที่เรียกว่า “ร่างกาย” นี่เป็นวิบาก คือผลของสิ่งที่ผลิตขึ้นมาจากกิเลส อวิชชา ตัณหา มันผลิตให้เกิดขึ้นมาเป็นรูปเป็นนาม จึงเรียกว่า “วิบาก” ก็อยู่ที่ตัวเรา

ผู้ที่ผลิตทุกข์ให้เกิดขึ้นโดยลำดับ ๆ ภายในจิต ก็คือจิตที่กำลังเป็นเครื่องมือของอวิชชาตัวเอง พระพุทธเจ้าท่านจึงทรงสอน “ให้รบกันที่นี่” “ให้รู้กันที่นี่” หลบหลีกปลีกตัวด้วยอุบายสติปัญญาทุกแง่ทุกมุม ต้องหลบหลีกกันที่นี่ ต่อสู้กันที่นี่ ให้เข้าใจกันที่นี่ แก่กันที่นี่ พันทุกข์กันที่นี่ ไม่พันที่อื่น !

เฉพาะอย่างยิ่งขณะที่ทุกข์เวทนาเกิดขึ้น ไม่ค่อยได้สติตั้งกันเลย ถ้าไม่ใช่นักปฏิบัติและผู้ที่เคยพิจารณาอยู่แล้ว จิตใจจะว้าวุ่นขุ่นมัว กระวนกระวายไปกับทุกข์เสียสิ้น ทุกข์เลยจุดลากเอาจิตทั้งดวงไปอยู่ในกองทุกข์นั้น ทุกข์เผาจิตให้เดือดร้อนวุ่นวาย ยิ่งกว่าทุกข์ในธาตุขันธ์เสียอีก ทั้งนี้เพราะความไม่เข้าใจในวิธีปฏิบัติ ที่นี้เราจะตำหนิใครก็ตำหนิไม่ได้ ตำหนิไม่ลง เพราะมันเหมือน ๆ กัน นี่แลที่โลกคือพวกเราที่โยงกันมาโยงในชั้นรัในจิตของตนนี้แล ไม่ทราบวิธีปฏิบัติพอให้กิเลสเบาบางไป ทุกข์ได้เบาบางลง ไม่รับเหมาเอาเสียสิ้น

ใคร ๆ ก็อยากจะพ้น อยากจะหลบหลีกปลีกตัวออกจากทุกข์ แต่มันไปไม่ได้ เพราะความรู้ความฉลาดไม่มี อุบายวิธีไม่มี เพราะไม่ได้ศึกษา หนึ่ง เพราะการศึกษาและการปฏิบัติยังไม่มีความสามารถ หนึ่ง จำเป็นต้องยอมรับ ทุกข์เล็กน้อยเพียงไรก็จำต้องยอมรับ จิตใจแม้จะเป็นของมีคุณค่ามาก ก็ต้องทุ้มลงไปให้กิเลสเผาเอา

เหมือนห้างร้านทองที่ถูกไฟไหม้ เจ้าของไม่สามารถนำทองของมีค่าออกได้ ก็จำต้องยอมให้ไฟไหม้ทั้ง ทั้ง ๆ เสียตาย

ใจก็เช่นนั้น ยอมให้ความทุกข์ที่เกิดขึ้นในธาตุในชั้นธเภาเอา เพราะอำนาจแห่งกิเลสพาให้หลงยึดถือไม่ยอมถอนตัว อันเป็นเหตุให้มันเผาเอา นี่เป็นเรื่องสำคัญมาก !

สงครามในโลก ไม่มีสงครามใดยิ่งไปกว่าสงครามระหว่างจิตกับชั้นธเภา ที่แสดงต่อกัน หรือที่กระทบกระเทือนกัน ! ความกระทบกระเทือนนี้เคยมีมาแล้วตั้งแต่วันเกิด การเกิดมาเป็นของดีมีความสุขในขณะที่เกิดมาเมื่อไร ! เพราะขณะที่เกิดก็หลุดออกมาจากช่องแคบ จนสลบไสลไม่รู้สึกรู้ตัว และไม่รู้ว่าคุณทุกข์เป็นอย่างไร เพราะความจำไม่มีในขณะนั้น นี่ก็เป็นความทุกข์แสนสาหัสอันหนึ่งในขณะที่เกิด แต่โลกไม่ได้สนใจในความทุกข์ประเภทนี้ จึงพากันดีใจในเรื่องความเกิด ยิ้มแย้มแจ่มใสต่อความเกิด แต่โศกเศร้าเหงานงอยให้ต่อความตาย ความจริงมันก็เรื่องเท่ากัน !

ถ้าจะพิจารณาให้เป็นธรรมแล้ว มันก็เป็นเรื่องเท่ากัน ไม่มีอะไรผิดแปลกกันเลย การเกิดมาเป็นมนุษย์ บำรุงบำเรอรักษากันมาจนเป็นผู้เป็นคนเป็นสัตว์เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ ที่มองเห็นกันอยู่ที่นี่ มันผ่านมาจากผู้ที่รอดตายด้วยกันทั้งนั้น ถ้าพิจารณาตามหลักธรรมชาติตามหลักความจริงแล้ว จะไม่มีใครที่ไม่เป็นทุกข์ในขณะที่ตกคลอออกมา นี่เราก็ไม่ทราบ ผู้เกี่ยวข้องขณะเกิดนั้นก็ไม่มีใครทราบ ความจำก็หายหมด ไม่ทราบว่าเกิดมาแต่เมื่อไร วันใด เดือนใด ปีใด ใครเป็นพ่อ ใครเป็นแม่ พอโตขึ้นมาถึงได้ทราบว่า นั่นเป็นพ่อ นี่เป็นแม่ เกิดวันนั้นเดือนนี้ ก็พ่อแม่บอก เวล่ำเวลาเท่านั้นเท่านั้น ก็พ่อแม่บอก หรือคนอื่นบอกถึงทราบ ตัวเองไม่มีทางทราบ มันมีตมาโดยลำดับทั้งนั้น เรื่องจิตนี้ มีตด้วยการลบความจำของตนให้หายหมดด้วย มันมีตไปหมด ตลอดภพก่อนที่เพิ่งผ่านมาหยก ๆ ก็ไม่ทราบได้ เพราะจำไม่ได้ว่าตนเคยผ่านภพชาติ และกองทุกข์อย่างไรมาบ้าง มันถึงได้โดนทุกข์เรื่อยมาไม่เช็ดหลาบ นี่แลเรื่องกองทุกข์ และเริ่มกระทบกระเทือนตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ มีอะไรบ้าง นอกจากชั้นธเภากับจิตที่บดขยี้กันอยู่ตลอดเวลาหาความสุขความสบายใจไม่ได้

ภูเขาทั้งลูก ลูกไหนมากระทบกระเทือนเราให้ได้รับความลำบาก ต้นไม้ใหญ่ ๆ ที่ไหนมากระทบกระเทือนเราให้ลำบาก ไม่มี ! น้อยที่สุด ร้อยจะหาหนึ่งก็ทั้งยาก หรือไม่มี เช่นต้นไม้ล้มทับคนอย่างนี้ ร้อยหาหนึ่งก็ไม่มี

ที่ชั้นธเภาทับเรานั้นซิ ทับอยู่ทุกผู้ทุกคน ทับอยู่ตลอดเวลา การพายนิน เเดิน นั่งนอน พาชับถ่าย พารับประทานอาหาร พานุ่ง พาห่ม เพราะอะไร ก็เพราะเรื่องมันทับทนไม่ไหว ต้องหาทางออก หาทางบรรเทาทำกันนั่นเอง เราอยู่ด้วยกันด้วยการบรรเทา

แต่จิตมันไม่รู้ในจุดนี้ มันจึงไม่เห็นโทษที่มีอยู่ภายในตัว จิตมันพุ่งเพื่อห่อหุ้ม ไปโน้นไปนี่ ไปคว้าวอนาคต ไปตามลมตามแล้ง วาดมโนภาพไปว่า อันนั้นจะดี อันนี้จะดี จะรื่นเรียงบันเทิง ที่นั่นจะสุข ที่นี้จะสบาย จิตมันเพลิดเพลिनไปโน่นเสีย มันลืมหอกทุกซ์ที่มีอยู่กับตัวทั้ง ๆ ที่มีอยู่ตลอดเวลาแล้ว แต่เราไม่สนใจจิตมันจึงเหมือนไม่มี นี่จะว่า เราหลงหรือไม่หลง ของจริงมีอยู่ แสดงอยู่ ความกระทบกระเทือนในธาตุในชั้นธัมมามีอยู่ ทำไมไม่เห็นโทษของมันซึ่งกระทบกระเทือนกันอยู่ตลอดเวลา แล้วเราจะหวังเอาความเพลิดเพลินอะไรจากสิ่งเหล่านี้เล่า ยิ่งเวลาเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วก็ยิ่งไปใหญ่ ยิ่งทับยิ่งถม เข้ามาทุกด้านทุกทางทุกแง่ทุกมุมทีเดียว อวัยวะส่วนไหน ๆ ก็เป็นทุกซ์ไปด้วยกัน เป็นไฟไปด้วยกันหมด เผาผลาญที่จิตใจ ถ้าจิตใจไม่มีธรรมเป็นเกราะป้องกันอยู่ด้วยแล้ว ก็เป็นไฟไปด้วยกันกับธาตุชั้นธัมมามีอยู่ จะยิ่งมีความทุกซ์ร้อน ยิ่งเป็นไฟกองที่ร้อนที่สุด ยิ่งกว่าธาตุชั้นธัมมามีอยู่เสียอีก เพราะความหลง ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์นี้แหละ จึงเรียกว่า “สงคราม” จงพิจารณาอย่างนี้

ที่นี้เมื่อถึงคราวจะตายละ ทุกซ์จะแสดงขึ้นมาในชั้นธัมมามีอยู่ขนาดไหน มันไม่เหมือนขณะเกิด ขณะเกิดความจำไม่มี สภาพของเด็กก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่ทุกซ์ความจดจำสิ่งเหล่านั้นก็ไม่ค่อยมี ความรู้เพียงสภาวะเกี่ยวกับเรื่องทุกซ์ เด็กก็ไม่ค่อยมีมาก ทั้ง ๆ ที่ทุกซ์เหมือนกันก็ตาม

แต่ตอนเป็นผู้ใหญ่เราหนีซิ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยเข้าหนัก ๆ นี่เป็นอย่างไร เราจะปลงจิตลงที่ไหน เพราะมันมีแต่ไฟทั้งนั้น ถึงวาระสุดท้ายมันเป็นไฟด้วยกันหมด ร่างกายเป็นไฟทั้งกองเลย ไม่ว่าข้างบนข้างล่างแต่ต้องไม่ได้ มันเป็นไฟทั้งนั้น เราจะปลงจิตปลงใจลงได้อย่างไร ถ้าไม่ฝึกพิจารณาให้รู้ตามความจริงของมันเสียตั้งแต่บัดนี้

การพิจารณาให้รู้เรื่องตามความจริงของมัน ก็ทำความเข้าใจกันถูกต้องตามที่เคยแสดงให้เห็น รูปเป็นรูป ไม่ใช่เรา นี่เป็นความจริงอันหนึ่ง จริงอย่างหาอะไรเทียบไม่ได้เลย จริงอย่างสุดส่วน เวทนาเป็นเวทนา คือทุกซ์ขนาดไหน ก็เป็นเรื่องของทุกซ์ แม้แต่ทุกซ์เองมันยังไม่ทราบความหมายของมัน เราไปให้ความหมายมันทำไม เราไปแบกความหมายไว้ในหัวอกของเราให้ทุกซ์ทำไม เวทนาเองมันยังไม่ทราบความหมายของมัน แล้วมันก็ไม่ทราบว่ามันเป็นทุกซ์เวทนา มันไม่ทราบว่ามันให้ร้ายแก่ผู้ใด มันเป็นความจริงอันหนึ่งล้วน ๆ ตามหลักธรรมชาติของมัน โดยตัวมันเองก็ไม่ให้ความหมายตัวเอง และไม่ทราบความหมายของตัวเอง เราทำไมจึงต้องไปให้ความหมายมัน แล้วไปแบกความหมายนั้นมาเป็นไฟเผาตัว นี่ก็แสดงว่าเราโง่ แน่ะ ! ถ้าเราทราบเสียอย่างนี้แล้ว เราก็เข้าใจว่านั่นเป็นเวทนา นั่นเป็นทุกซ์อันหนึ่ง เราผู้รู้ผู้ดูนี้ จะดูให้เห็นจนถึง

สุดจุดสุดท้ายของทุกซ์ว่า มันจะแสดงไปถึงไหน มันเกิดแล้วมันก็ต้องดับเหมือนกัน ไม่ดับในขณะหนึ่งก็ดับในขณะหนึ่ง หรือดับในขณะที่ตาย !

นี่แหละหลักสำคัญมีสองสิ่ง (๑) ร่างกายทั้งร่างนี้เราก็ก่อนก็แบก ทั้ง ๆ ที่ทุกซ์ ทั้ง ๆ ที่เป็นไฟ เราก็ก่อนก็แบกกว่าเป็นเราเป็นของเรอย่างแยกไม่ออก ถ้าไม่พิจารณาให้ทราบชัดว่า ร่างกายเป็นร่างกาย (๒) ร่างกายเป็นธาตุอันหนึ่งต่างหาก มโนธาตุคือใจนี้ ก็เป็นธาตุอันหนึ่งต่างหาก ไม่ใช่อันเดียวกัน แต่อาศัยกันอยู่เพียงเท่านั้น นี่เป็นความรู้เห็นอันถูกต้อง

ที่นี้ระหว่างจิตกับร่างกายก็เหมือนกัน แม้จะอาศัยกันอยู่ เราก็ก่อนก็แบก คือจิต อวัยวะคือร่างกายก็เป็นร่างกาย เวทนาก็เป็นเวทนา เป็นแต่จิตเป็นผู้รับทราบในเรื่อง เวทนาที่เกิดขึ้นว่าเป็นสุขเป็นทุกข์ รับทราบแล้วเราต้องมีปัญญาเป็นเครื่องป้องกันตัว เราก็ก่อน เวทนาไม่ว่าจะเกิดขึ้นเพียงเท่านั้น แม้จะเกิดขึ้นมากกว่านี้ จนกระทั่งเวทนาทนไม่ไหว มันจะแตกลงไป ก็ต้องเป็นเวทนาอยู่วันยังค่ำ คือเวทนาเกิด เวทนาตั้งอยู่ เวทนาดับ มีเท่านั้นไม่มีอย่างอื่น ถ้าเราไม่เอาเราเข้าไปแทรกแล้ว มันมีเท่านั้นตามความจริง นี่เป็นข้อหนึ่งที่เราจะทำความเข้าใจให้กับสิ่งนี้โดยถูกต้อง ถ้าทำความเข้าใจกับสิ่งเหล่านี้โดยถูกต้องด้วยปัญญาแล้ว ถึงจะอยู่ในท่ามกลางกองไฟ คือธาตุขันธ์นี้เหมือนกองไฟ ก็ตาม แต่เขาไม่ทราบความหมายของตัวเองว่าเขาเป็นไฟ เราพูดเพื่อแก้เรานั้นเอง ตัวอยู่ในท่ามกลางกองไฟ แต่เราไม่เป็นไฟด้วยนี่

เราเป็นเรา รู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ปรากฏขึ้น ตั้งอยู่ก็รู้ มากน้อยเพียงไรก็รู้ ความรู้นี้ไม่ได้อภัพ มีรู้อยู่ตลอดเวลา ขอให้สติเกิดจะรับทราบกันตลอดสาย

เอ้า ทนไม่ไหว หรือเวทนามันขึ้นขนาดไหน ทนไม่ไหว จะแตก เอ้า แตกไป เวทนาดับไป ผู้รู้ไม่ได้ดับ ผู้รู้คือใจ ใจมีป่าช้าที่ไหน ใจไม่ดับ ไม่มีการดับตั้งแต่ไหน แต่ไรมา ถูกท่องเที่ยวเกิดอยู่ใน “วัฏสงสาร” ก็คือใจดวงนี้เอง เป็นแต่ไปตามบุญตามกรรมของตนเท่านั้น เพราะยังไม่มีความสามารถ

ถ้าเราพิจารณาทางด้านปัญญานี้ จิตจะแน่วลงสู่ความจริง ไม่สะทกสะท้านกับทุกขเวทนาที่เกิดขึ้น สัญญาที่ไปหมายว่านั่นเป็นเรา นี่เป็นเราเป็นของเรา ก็เป็นความหมายความหลอก เราก็ก่อนก็ทราบแล้วว่าความจริงมันเป็นเป็นอย่างนี้แล้ว จะมาหมาย มาหลอกกว่าเป็นเราเป็นของเรอย่างไรอีก ว่าเราจะเกิด เราจะตาย หมายไปทำไม

เรื่องธาตุเรื่องขันธ์มีการประชุมกัน หรือการผสมกันเข้า มีการตั้งอยู่ มีการสลายไปตามเรื่องของเขา อย่าไปเสกสรรปั้นยอเขา อย่าไปแบกไปหามเขา ให้เขาอยู่ตามความเป็นจริงของเขา เมื่อเขาทนไม่ได้เขาจะแตกก็ให้แตกไป นั่นเป็น “ทางหลวง” เราจะไปปลูกบ้าน ปลูกพืชต่าง ๆ ขวางถนนหลวงไม่ได้ เป็นโทษ

เรื่องคติธรรมดา ก็คือความตาย เกิดแล้วต้องตาย ต้นทางคือความเกิด ปลายทางคือความตาย กลางทางคือความทุกข์ความลำบาก หากเป็นมาอย่างนี้ เราเห็นอยู่แล้ว มันมีแต่กองทุกข์ทั้งนั้นในธาตุในชั้นนี้ มีอะไรให้เป็นความสุขความสบาย ถ้าไม่ประกอบขึ้นภายในจิตใจเรา ให้เป็นความรื่นเริงด้วยคุณงามความดี ก็จะหาความสุขไม่มีในชั้นธัมมนี้ หรือในโลกอันนี้ จะไม่มีใครเจอความสุขเลย

นี่วิธีพิจารณา หรือรบกัณระหว่างกองทุกข์กับเรา

วิญญาน ก็เป็นวิญญาน มันเหมือน ๆ กัน พิจารณาให้เห็นความจริง อะไรจะเกิดมากน้อยให้รู้ ทุกขเวทนาจะเกิดขึ้นมากน้อย ให้รู้ตามความจริงของมัน เราเป็นเรา ทุกข์เป็นทุกข์แท้ ๆ ไม่เป็นอย่างอื่น หลักธรรมชาติเป็นอย่างนั้น ความจริงเป็นอย่างนั้น ย้ำกันลงที่ตรงนี้ พิจารณาจนคล่องแคล่ว ถอยหน้าถอยหลัง ย้อนหน้าย้อนหลัง กลับไปกลับมา พิจารณาอยู่ นี้แหละเรียกว่า “ชั้นธัมมเป็นหินลับปัญญา”

การพิจารณาอย่าเอาเพียงหนเดียว อันเป็นความขี้เกียจง่าย ให้จิตกับปัญญาหมุ่นอยู่กับทุกขเวทนา เกิดขึ้นมาเท่าไรกำหนดให้รู้ทันโดยลำดับ ๆ ไม่ให้ผลอไม่ให้หลง เพราะมันแยกกันออกได้ เอ้า! ตายก็ตายไปเถอะ สบายเลย คืออยู่สบาย ตายสบาย แยกกันได้ ไม่ให้ไฟรอบบ้านเข้ามาไหมในบ้านเรา ไม่ให้ไฟในธาตุในชั้นที่มันเป็นอยู่ตามธรรมชาติของมันมาไหมจิตใจให้เดือดร้อนไปตาม

นี่คือวิธีดำเนิน วิธีแก้ทุกข์ วิธีรู้เท่าทุกข์ วิธีถอนทุกข์ ไม่ให้ทุกข์ภายในร่างกายที่เกิดขึ้นอันเป็น “ทุกขเวทนา” เข้ามาเผาผลาญจิตใจของเรา เราก็อยู่สบาย ผาสุก

จิตนี้เป็นสาระอันสำคัญ ไม่ได้มีแตกมีสลายไปตามร่างกายธาตุชั้นนี้ เราสงวนรักษาอันนี้ไว้ให้ดี ด้วยสติด้วยปัญญาของเรา เราไม่ได้ลุ่มจมไป ร่างกายจะแตกก็เป็นเรื่องของร่างกายแตก จะว่าร่างกายลุ่มจมไปก็ลุ่มจมไป ลงหาดิน น้ำ ลม ไฟ จิตใจไม่ลุ่มจม ไม่แตกไปด้วย จิตใจไม่ฉิบหาย เพราะฉะนั้นการตายจึงเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ใช่ไปลุ่มจมกัน

ผู้ปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ตัวเอง จะไปลุ่มจมอย่างนั้นได้อย่างไร ก็มีแต่ทรงตัวไว้ได้ด้วยสติปัญญา จิตเมื่อมีป้องกันตัวได้ มีการรักษาตัวได้ในปัจจุบัน เฉพาะอย่างยิ่ง ในขณะที่เป็นทุกข์อย่างมากมายจนถึงวาระ คือตาย เรามีการป้องกัน เรามีการพิจารณาของเราอย่างรอบขอบเขตแล้ว ไปไหนก็ไปเถอะ ร่างกายแตก แตกไป เราเป็นผู้ป้องกันตัวได้แล้วโดยหลักธรรมชาติของตัวเอง ผู้ป้องกันตัวได้แล้วนี่แลเป็นผู้ปลอดภัย จะไปไหนก็ไปเถอะ เมื่อเป็นผู้ปลอดภัยอยู่กับตัวแล้วไปไหนก็ปลอดภัย นี่เป็นหลักสำคัญสำหรับใจ

นี่แหละการปฏิบัติธรรมให้ผลประจักษ์อย่างนี้ และต้องเห็นเมื่อปฏิบัติอย่างว่านี้ ไม่เป็นอย่างอื่นไปได้เลย จงทำใจให้เข้มข้นต่อความเพียรเพื่อเอาตัวรอด เพราะใจตายไม่เป็น อย่าไปอ่อนแอ อย่าไปท้อถอย ทุกขเวทนามันมีมาแต่ดั้งเดิม ใครจะท้อถอยหรือไม่ท้อถอยกับมัน มันก็เป็นทุกขเวทนา ไม่เกิดประโยชน์อะไรกับความท้อถอย นอก จากจะมาทักตมเจ้าของเท่านั้นเอง

นี่เรียกว่า “สงครามจิต สงครามชั้นธ” อันเป็นสงครามใหญ่โตยิ่งกว่าอะไร พูดถึงเรื่องกองทุกข์นี่แหละ คือกองทุกข์อันแท้จริงที่เรารับผิดชอบ และกระทบกระเทือนกับเราตลอดกาล คือธาตุ คือชั้นธ คือกิเลสอาสวะ ที่มีอยู่ภายในจิตใจของเราเท่านั้น ไม่มีอันใดที่จะมาทำให้เราได้รับความเดือดร้อน

ภูเขาทั้งลูกก็เป็นภูเขา ไม่เคยมาทับใคร ดิน ฟ้าอากาศ เขาก็อยู่ตามสภาพของเขา แต่ผู้รับกองทุกข์ทั้งหลาย คือธาตุ คือชั้นธ คือจิตใจของเรา เป็นผู้รับสิ่งเหล่านี้ รับเป็นสัญญาอารมณ์ว่า ร้อนมาก หนาวมาก อะไรยุ่งไปหมด นอกนั้นก็ว่าเจ็บนั้นปวดนี้ ในธาตุในชั้นธ จะไม่เจ็บปวดอะไร ก็เรือนของโรค มันเป็นโรค ความแปรสภาพอนิจจัง ทุกข์ อนตตตา นี่คือโรคชนิดหนึ่ง ๆ มีเต็มตัวของเราแล้ว จะไม่ให้เขาแสดงตัวได้อย่างไร อันใดที่มีมันต้องแสดงตามเรื่องของมัน เราที่มีสติปัญญา ก็ให้ทราบตามเรื่องของมัน เราก็ไม่เสียท่าเสียทีให้เขา

เราพิจารณาอย่างนี้ จิตใจเรายังมีความเด่นดวงขึ้นมาโดยลำดับ เกิดความกล้าหาญ เกิดความผ่องใสเต็มที่ กล้าหาญก็กล้าหาญ และเห็นจิตเป็นอันหนึ่งจากชั้นธอย่างชัดเจน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ไม่ต้องไปท้อใจอะไร มันแน่วแน่นอยู่ในจิตใจเต็มที่แล้ว มีหลักใจ มีเรือนใจ มีเกราะป้องกันจิตใจ แม้จะอยู่ในท่ามกลางแห่งกองเพลิง คือทุกขเวทนาทั้งหลายที่เป็นอยู่ในชั้นธนี้ ก็เพียงรับทราบกันเท่านั้น ไม่มีอะไรจะมาทำจิตใจให้ลุ่มจมเสียหายไปเพราะทุกขเวทนานั้นเลย ถ้าเราไม่ไปทำความเสียหายให้กับเราเอง เพราะความลุ่มหลงในชั้นธนี้เท่านั้น

ฉะนั้น จึงต้องเอาปัญญามาใช้ พิจารณาให้รอบคอบกับสิ่งเหล่านี้

โลกนี้มันเป็นโลกเกิดตาย ไม่ใช่โลกอื่นใดที่มีเกิดแต่ไม่มีตาย ในแดนสมมุติทั้งสามโลกนี้ เต็มไปด้วยการเกิดกับการตาย ซึ่งมีพอ ๆ กัน ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน ไปที่ไหนมันจึงมีป่าช้าเหมือนกันหมด เราจะหลบหลีกปลีกตัวไปไหน จะไปพ้นความตายนี้ ซึ่งมีเป็นเหมือนกันหมด เรื่องเท่ากัน ผิดกันแต่เวลาเวลานิดหน่อยเท่านั้น ความจริงแล้วมันเท่ากัน ให้พิจารณาแยกคายด้วยปัญญา

เราต้องสู้ หาที่หลบที่หลีกไม่ได้ ต้องสู้จนกระทั่งเข้าใจแล้ว นั่นแหละคือวิธีการหลบหลีก เข้าใจอย่างเต็มที่ก็หลบหลีกได้อย่างเต็มที่ ปลอดภัยได้อย่างเต็มตัว ไม่มี

อะไรที่จะเป็นภัยต่อเรา เราเชื่อกิเลสมานานแล้ว คราวนี้เรากำลังถ่ายเทเอากิเลสออก ล้างรอกปอกกิเลสออกมาด้วยความเชื่อธรรม เชื่อพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ชอบยิ่ง ไม่มีผิด ไม่มีพลาด ปฏิบัติตามพระองค์แล้วแคล้วคลาดปลอดภัย ไม่มีอะไรเข้ามาเหยียบย่ำ ทำลายจิตใจ อยู่ก็เป็นสุขปลอดภัย ไปก็ไม่ภัยมีเวร เพราะตัวปลอดภัยอยู่กับตัวเอง ตัวเองรักษาตัวอยู่ด้วยดีแล้ว ไปไหนก็ไป ภาวนาก็ภาวนา ผู้มีธรรมครองใจต้องเป็นสุขทั้งนั้น ไม่มีคำว่าล้มว่าจม

ความดีเราสร้างให้เห็นประจักษ์ชัดเจนอยู่กับใจเช่นนี้ มันจะลุ่มจมไปที่ไหน มีแต่ความสุขกายสบายใจ ไปไหนก็สบาย อำนาจแห่งการปฏิบัติธรรมเป็นคุณค่าเห็นประจักษ์กับใจของผู้ปฏิบัติ เราเกิดมาในภพนี้ได้พบพระพุทธศาสนา ได้ประพฤติปฏิบัติเต็มสติกำลังความสามารถ คนที่ไม่มีศาสนาหาหลักหาแหล่งไม่ได้มันจะ ร้อยจะหาสักหนึ่งน่าจะไม่มี ถ้าเราเทียบกันทั้งโลกนี้ ยุ่งกันแต่จะหาความสุข แต่ไม่ปรากฏว่าใครเจอความสุข เจอแต่ความทุกข์กันทั้งนั้น ไปที่ไหนบนอ้อไปหมดทั้งโลก ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น? ก็ไม่หาในจุดที่ควรเจอแล้วมันจะเจอได้อย่างไร ต้องหาจุดที่ควรเจอ ชี มันถึงจะเจอ !

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วเจอแล้ว แล้วนำสิ่งที่ทรงพบแล้วนั้นมาสอนโลก โลกปฏิบัติตามนั้นจะผิดหวังไปไหน เพราะเป็นจุดอันเดียวกันกับพระพุทธเจ้าที่ทรงค้น และทรงพบมาแล้ว วิธีการก็เป็นวิธีการอันเดียวกัน สิ่งที่จะให้พบก็เป็นอย่างเดียวกัน ไม่ใช่เป็นอย่างอื่นอย่างใด ไม่มีก่อนไม่มีหลัง ความจริงนั้นเป็นจริงเหมือนกันหมด ใครจะปฏิบัติเมื่อใดก็ได้ พระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้วก็ไม่ขัดข้อง เพราะทางเดินได้ประทานไว้แล้ว คือปฏิบัติ เครื่องดำเนินถึงความสิ้นทุกข์ ซึ่งมีอยู่ภายในจิตใจของสัตว์

ผู้มีศานาก็มีทางพ้นทุกข์ไปได้โดยลำดับ ผู้ไม่มีนั้นชิว หลักใจไม่มี เอาแต่ภายนอกเป็นสรณะ ตายแล้วก็หมดคุณค่า เอาความสุขไปไว้กับสิ่งโน้นสิ่งนี้ ไปไว้กับโลกโน้น โลกนี้ ทวีปนั้น ทวีปนี้ เอาความสุขไปไว้กับวัตถุสิ่งของอันนั้นอันนี้ เอาความสุขไปไว้กับสิ่งโน้น เอาจิตใจไปไว้กับสิ่งโน้น พอสิ่งโน้นสลายไปเท่านั้นก็หมดท่า ! ถึงอันนั้นไม่สลายเวลาเราจะตายก็หมดท่าอีก ! หากความเป็นสาระไม่ได้เลย นั่นแหละเรียกว่า “คนขาดที่พึ่ง”

เราไม่ใช่คนเช่นนั้น เรากำลังสร้างที่พึ่งภายในจิตใจ พึ่งภายนอกเราได้พึ่งมาแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างได้อาศัยมาพอสมควรพอรู้หนักเบาของมันแล้ว ที่นี้เราจะสร้างสาระสำคัญขึ้นภายในจิตใจที่เรียกว่า “อัสสัมบดี” หรือ “อริยทรัพย์” ขึ้นภายในใจของตน อันเป็นทรัพย์อันประเสริฐนี้ ให้สมบูรณ์พูนสุขขึ้นมาโดยลำดับ จึงขอให้มีความพยายาม การพยายามหนักเบาเล็กน้อยก็เพื่อเราเท่านั้น ความลำบากลำบากอย่าถือเป็น

อุปสรรค อย่าถือเป็นมาอาภรณ์จะเป็นอุปสรรคต่อทางดำเนิน อันใดที่ควรเป็นประโยชน์แก่เราในขณะนี้ หรือขณะใดก็ตาม ให้รีบเร่งชวนชวย เพราะความตายนั้นเหมือนเช่นสัญญาไว้กับเราแล้วว่า เราต้องตายแน่ ๆ นะ แต่ไม่ได้บอกวันเวลาไว้เท่านั้น

เราจะนอนใจได้ที่ไหนว่าวันไหนเราจะตาย เราทราบแต่ว่า “จะตาย” เช่นสัญญาไว้แล้ว, ตีตราไว้แล้วกับเราทุกคน แต่วันเวลาไม่ตี เรายังจะนอนใจอยู่หรือ? ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ตีวันเวลา เขามาเอาเมื่อไรก็ได้ ให้รีบเสียแต่บัดนี้เพื่อทันการ

อชฺเชว กิจจมาตบปี โภชญญา มรณํ สุเว,
น ทิ โน สงฺครนฺเตน มหาเสเนน มจฺจุนา.

“ควรทำกิจที่เป็นผลประโยชน์ เป็นสาระสำคัญแก่ตนเสียในวันนี้ ไม่ควรคำนึงถึงวันนั้นวันไหน เพราะความตายที่เป็นพญามัจจุราชนั้นนะ ไม่ได้กำหนดเวลาล่วงล่าวาจะ มาเมื่อใด” เข้าสายป่วยเย็นอะไร ไม่ว่าทั้งนั้น และไม่มีใครที่จะรอดพ้นไปได้ ปัญญาเฉลียวฉลาดขนาดไหนก็ไม่พ้นเรื่องความตาย เพราะใหญ่กว่าทุกสิ่งทุกอย่าง เนื่องจากเบื้องต้นคือต้นเหตุความเกิดเป็นขึ้นมาแล้ว ความตายจะไม่มีนั้นเป็นไปไม่ได้ จึงว่า “ทำเสียในบัดนี้” ขึ้นชื่อว่า “ความดีทั้งหลาย” อย่างนอนใจ กลางคืนกลางวันมันมีแต่มืดกับแจ่มเท่านั้น อย่าไปสำคัญมั่นหมาย อย่าหวังไปเอาความสุขความเจริญกับมืดกับสว่างนั้น ถ้าหากมืดกับสว่างนี้จะให้ความสุขกับคนได้จริง ๆ แล้ว ทุกคนเกิดมาพบแล้ว ความมืดความสว่าง บรรดาคนที่มึนย่นตา ความสว่างก็เห็น ความมืดก็เห็น ทำไม่มีกองทุกข์อยู่เต็มหัวใจด้วยกัน หากว่าสิ่งเหล่านี้จะเอาความสุขความสบายให้คน ตามมโนภาพที่วาดไว้นั้น เพราะฉะนั้นจึงเป็นเรื่องโงะ

ให้หยั่งจิตลงในจุดที่จะเป็นสุข ทุกข์มันเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อแก่จุดนั้นแล้ว สุขจะเกิดขึ้นที่นั่นแหละ แล้วทุกข์มันจะเกิดที่ไหนเวลานี้ นอกจากเกิดในธาตุในชั้นธในจิตใจนี้ ไม่มีที่อื่นเป็นที่เกิดของทุกข์ แต่ละคน ๆ เป็นเรือนรับรองทุกข์ทั้งหลายด้วยกัน เมื่อเป็นเช่นนี้จึงจำต้องสร้าง “เรือนรับรองธรรม” ขึ้นมา ด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเชื่อความเลื่อมใส ให้เกิดขึ้นในสถานที่แห่งเดียวกัน แล้วกำจัดสิ่งที่มีถมนอนธการทั้งหลายนี้ออก เหลือแต่ความสว่างกระจ่างแจ้งภายในจิตใจ ผู้นั้นแลกลางคืนก็ตามกลางวันก็ตาม เป็นผู้มี “ราตรี” อันเดียวเท่านั้น คือมีความสว่างไสวอยู่ตลอดเวลา ไม่นิยมว่าเป็นกลางวันกลางคืน รู้ที่ใจนั้นแหละ คือผู้มีหลักใจ ผู้มีอริยทรัพย์ ผู้มีความสุข สุขอยู่ที่หัวใจ

การแสดงก็เห็นว่าสมควร จึงขอยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘
อุบายวิธีถอดถอนอุปาทานชั้นธ

คำว่า "จิต" เป็นความรู้เพียงเท่านั้น ไม่มีเรื่องราวอะไรมากนัก ยิ่งมีความรู้ยิ่ง โดยเฉพาะจิตก็ไม่มีเรื่อง พอจิตกระเพื่อมตัวออกสู่ความคิดความปรุง ความจดจำ สำคัญมันหมายต่างๆ ในสิ่งที่เคยผ่านเคยรู้เคยเห็นมาแล้ว นั้นจิตเริ่มก่อเรื่อง และขยายตัวออกไปไม่มีที่สิ้นสุดยุติลงได้ เรื่องจึงมีอยู่เรื่อยๆ และขยายตัวออกไปเรื่อยๆ จนกระทั่งออกไปแล้วเข้าไม่ถูก เหมือนกับก่อไฟแล้วดับไม่เป็น ไฟก็ลุกใหญ่ จิตคิดออกไปแล้ว ระวังดับความคิดของตนไม่ได้ จึงกลายเป็นเรื่องราวเข้ามาสู่ตนเอง ให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายอยู่ตลอดเวลา "อกาลิโก" คือไม่กำหนดสถานกาลเวลา มีอยู่เช่นนั้นทุกหัวใจ

ถ้ามีแต่ความรู้เท่านั้นก็ไม่มีเรื่อง ถ้าเทียบก็เหมือนเมล็ดผลไม้ ที่มีแต่เมล็ดเท่านั้นมันก็ไม่มีเรื่องมาก แต่พอมันแตกออกมาเป็นต้นแล้ว ก็มีใบ รากแก้ว รากฝอย เปลือก กระจับ แก่น กิ่งน้อยใหญ่ ใบอ่อน ใบแก่ มีดอกผลเต็มไปหมดทั้งต้น ไม่สามารถจะพรรณนาได้ พอมันแตกออกจากเมล็ดแล้วเท่านั้น มันขยายตัวออกไปจนไม่อาจที่จะนับได้ว่า รากแก้ว รากฝอย มีเท่าไร แผ่ออกไปกว้างแคบขนาดไหน รากแก้ว มันลงลึกขนาดไหน เปลือกก็หุ้มตัวกระจับแก่นลำต้นขยายตัวออกไปเรื่อยๆ กิ่งก้านสาขา ใบอ่อนใบแก่ กิ่งน้อยกิ่งใหญ่ ดอกใหม่ดอกเก่า สลับซับซ้อนเต็มไปหมดในต้นไม้ต้นเดียวกัน จนไม่สามารถจะนับได้

นี่เราเทียบกับจิต ที่กระเพื่อมตัวออกคิดปรุงเรื่องต่างๆ ขยายตัวออกไป ไม่มีที่สิ้นสุด เรื่องเก่าผ่านมานานเพียงไรก็ไปคิดได้หมด นำอารมณ์นั้นๆ มาโยงตัวเอง สิ่งที่ไม่เคยผ่าน ก็คิดไปเดาไปดันไป สำคัญมันหมายไปเรื่อยๆ ซึ่งล้วนแต่เรื่องยุ่งออกไปจากใจที่คิดปรุงทั้งนั้น

ถ้าเราไม่เคยเห็นความยุ่ง เวลาภาวนาจะรู้เรื่องความยุ่งไปเอง ว่าจิตเป็นตัวยุ่งที่สุดในโลก ไม่มีสิ่งใดจะยุ่งยิ่งกว่าจิต ร่างกายของเราเวลาหิวกระหายมา พอรับประทานเสียก็ระงับดับกันไป กระหายน้ำ ดื่มน้ำเสียก็ระงับความกระหาย ไม่กวนอยู่ตลอดเวลาเหมือนจิต เวลาว่างเหงาหาวนอนก็พาพักผ่อนนอนหลับไปเสีย เวลาเมื่อยเพลียก็พักผ่อนเสีย เกิดโรคภัยไข้เจ็บขึ้นมา ก็บำบัดรักษาเสีย ก็ยังมีกาลมีเวลาระงับดับลง พอเป็นความสุขกายสบายธาตุชั้นธบ้าง

ส่วนจิตใจไม่เป็นเช่นนั้น ก่อวนอยู่ตลอดเวลา เพราะความกระเพื่อมตัวเป็นไปอยู่เสมอ และมีเครื่องผลักดันออกมาให้คิดให้ปรุปรุอยู่เช่นนั้น จิตจึงเป็นเหมือน " ลูกฟุตบอล" นั้นเอง ถูกเตะให้กลิ้งไปนั้นกลิ้งไปนี่ กลิ้งไปกลิ้งมา ถูกฝ่าเท้าของกิเลสทั้งเตะทั้งเหยียบย่ำทำลายขยี้จะเอาให้แหลกจริง ๆ แต่จิตก็เป็นสิ่งที่ทน ไม่มีอะไรที่จะทนยิ่งกว่าจิต เหนียวแน่นยิ่งกว่าจิต จะทำลายให้ฉิบหายไปก็ฉิบหายไม่ได้ เป็นแต่เพียงความทุกข์ความทรมาน เพราะสิ่งเหล่านั้นบีบบังคับเท่านั้นเอง นี่แหละจึงได้รู้ว่า "เรื่องทั้งหมดออกจากจิตดวงเดียวนี้เท่านั้น" ไม่มีอะไรที่จะก่อเรื่องนอกจากจิตเป็นผู้ก่อ การระงับเรื่องจึงต้องระงับที่ต้นเหตุ คือจิตเป็นต้นเหตุและผลิตผลขึ้นมาในจิตนั้นด้วย จึงต้องระงับที่ตรงนั้นด้วยอุบายวิธีต่าง ๆ

อุบายวิธีนั้นก็ไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถนำมาใช้ได้ผล เหมือนอุบายวิธีที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ที่ท่านเรียกว่า "สวากขาตธรรม" คือ ตรัสไว้ชอบ สมควรแก่การแก้กิเลส หรือระงับดับกิเลสที่เกิดขึ้นกับตนได้ ด้วยความถูกต้องแม่นยำ เหมาะสมกับการแก้กิเลสนั้น ๆ ทุกประเภท

การที่กระทบความทุกข์ความลำบากนั้นจะกระทบด้วยกันทุกคน ไม่ว่าสัตว์ไม่ว่าบุคคล ใครจะมีความรู้มากน้อยเพียงใดก็ต้องได้รับสัมผัส ได้รับรู้ความทุกข์ ที่ได้รับความกระทบกระเทือนอยู่ภายในจิตใจและร่างกายตลอดมา แต่ไม่มีใครจะสามารถหาอุบายวิธีแก้ไขความกระทบกระเทือน อันเป็นสิ่งสำคัญระหว่างจิตกับอารมณ์ที่ปรุปรุขึ้นมาภายในตนเองได้ จิตชอบถือสิ่งภายนอกเป็นนิमितเป็นเครื่องหมาย แล้วนำเข้ามาคิดปรุปรุแต่งต่าง ๆ ให้เกิดความทุกข์ความทรมานแก่ตน

อุบายวิธีระงับดับสิ่งเหล่านี้ มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้น ที่เป็นผู้เฉลียวฉลาดสามารถทำจนได้ผล แล้วทรงนำทั้งเหตุทั้งผลนั้นมาสอนพุทธบริษัท คือสัตว์โลกทั่วไป ให้รู้วิธีการ ผู้ใดมีความสนใจเชื่อตามหลักธรรม ที่ทรงประพฤติปฏิบัติและได้ผลมาแล้ว นำมาปฏิบัติตนตามที่ท่านสอนไว้ ผู้นั้นก็ได้รับผลไปโดยลำดับจนเป็นที่พึงพอใจ การระงับดับทุกข์ จึงหมายถึงใจเป็นสำคัญ

เอา"ใจ"เป็นเป้าหมายแห่งการพิจารณา เพราะตัวนี้เป็นตัวการ ถ้าพูดกันว่าผู้ต้องหา คือจิตดวงนี้ คนชี้คุกกี้ตะรางก็คือจิตดวงนี้ ถูกกักถูกขังอยู่ใน "วิภังการ" ภavn้อยภavnใหญ่ ล้วนแล้วแต่เป็นภavnที่ได้รับความทุกข์ความทรมาน รัววิบาก คำว่า "วิบาก" ก็คือผล ผลที่เกิดขึ้นจากเหตุ ก็ต้องทำให้ผู้กระทำนั้นได้รับความทุกข์ความลำบากในภavn้อยภavnใหญ่ ท่องเที่ยวอยู่อย่างนั้นเพราะหาทางออกไม่ได้

พระพุทธเจ้าจึงทรงเปิดทางให้รู้ทางออกวิธีออก เรียกว่า "นियานิกธรรม" นำสัตว์โลกที่ติดข้องด้วยสิ่งมีดมัว อันเป็นเครื่องปิดบังทั้งหลายนี้ ให้ออกได้โดย "นियานิกธรรม" สั่งสอนโดยลำดับ ๆ นับตั้งแต่ธรรมขั้นต่ำจนถึงขั้นสูงสุด

ทาน การให้ทาน ก็เป็นธรรมแกกิลเลสประเภทหนึ่ง คือความตระหนี่เหนียวแน่น ความเห็นแก่ตัว ซึ่งเป็นคู่มิตรกับความโลภมาก นี่เป็นกิเลสผูกมัดรัดตรึงใจจนหาทางออกไม่ได้ ผู้ที่มีศรัทธา ความเชื่อ ความเลื่อมใส มีความพอใจในการให้ทาน จึงเชื่อว่าเป็นผู้แกกิลเลสตัวเหนียวแน่นอยู่ในจิตใจนี้ออกได้โดยลำดับ จนกระทั่งเป็นผู้เสียสละไม่มีความอาลัยเสียดาย เป็นที่พอใจ เมื่อได้เสียสละอะไรลงไปเพื่อประโยชน์แก่ผู้อื่นมากน้อย เกิดเป็นความสุขขึ้นมากภายในใจ นี่คือผลที่เกิดขึ้นจากการแกกิลเลสตัวเหนียวแน่น ตัวตระหนี่ถี่เหนียว ตัวเห็นแก่ตัว ตัวส่งเสริมให้เกิดความโลภมากไม่มีเมื่องพอ จนเห็นความเบาบางประจักษ์ใจ

วัตถุนั้นเป็นอันหนึ่งต่างหาก ที่จะทำให้ออกไปเกาะไปยึดแล้วสั่งสมกิเลสและความทุกข์ขึ้นแก่ตัวเอง วัตถุนั้นไม่ได้เป็นสิ่งสำคัญอะไรนัก ที่สำคัญก็คือผู้ไปยึดไปถือ วัตถุนั้นของทองเงินเป็นต้น นี่แลคือผู้เป็นภัยต่อจิตใจ ความยินดีในการเสียสละเพื่อประโยชน์ตามเหตุตามผลที่จะเสียสละมากน้อยแก่บุคคลใด แก่สัตว์ตัวใด หรือแก่ผู้ใด จนมีความเสียสละได้ด้วยความปิติยินดี พอใจ ไม่อาลัยเสียดาย นี่เชื่อว่าเป็นผู้ชนะกิเลสประเภทนี้ไปแล้วโดยลำดับ มิหนำซ้ำยังเกิดความปลื้มอกปลื้มใจในเมื่อได้ทำตามความต้องการแล้ว นี่คือผลแห่งการชนะกิเลสประเภทเหนียวแน่นนี้ออกได้ นี้ก็เรียกว่า "นियานิกธรรม" เป็นทางที่นำสัตว์ออกจากทุกข์ คือความผูกมัดรัดตรึงเหล่านี้ ด้วยอำนาจของกิเลสตัวหวนแหวนไปได้เป็นขั้น ๆ

ศีลก็มีลักษณะอย่างเดียวกัน แกกิลเลสในข้อหนึ่ง ๆ นั้น

ปาณาฯ สัตว์มีชีวิต คนมีชีวิต อะไรมีชีวิต ผู้นั้นเป็นผู้รักสงวนชีวิตของตนเท่าเทียมกันกับเรา การไม่ทำเขาให้มีความกระทบกระเทือนหรือเจ็บช้ำ ตลอดถึงความล้มตายไป ก็เพราะเห็นคุณค่าของเขาของเรา ความไม่เห็นคุณค่าของเขา โดยความเห็นแก่ตัวเป็นกิเลสประเภทหนึ่ง คนทั้งโลกสัตว์ทั้งโลก เห็นเป็นคนแต่เราคนเดียวแล้วทำลายคนอื่นสัตว์อื่นได้ โดยไม่มีความละอายบาป ไม่มีความนึกคิดในเรื่องบุญเรื่องบาปเลย ขอแต่เป็นความพอใจของตน ใครจะฉิบหายวายปวงด้วยชีวิตจิตใจร่างกายอะไรก็ตาม นี่เป็นกิเลสประเภทสำคัญมากเช่นเดียวกัน การไม่ให้ทำเพราะเห็นความสำคัญแห่งชีวิตของเขาของเรา นี้ เรียกว่าเป็นการแกกิลเลสประเภทที่เห็นแก่ตัวในลักษณะดังที่กล่าวมานี้

อทินนาฯ พึงเทียบลักษณะเดียวกับ กาเม มุสา สุรา ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องของกิเลส เครื่องผูกมัดจิตใจของสัตว์ให้ได้รับความทุกข์ความทรมานทั้งสิ้น เหล่านี้ล้วนแต่กิเลสด้วยกัน จึงสอนวิธีแก้ ด้วยการรักษาศีลข้อนั้น ๆ ไม่ให้ใจกำเริบไปตามความละเมิดที่คิดอยากทำบาป ด้วยการทำลายศีลข้อนั้น ๆ ไปในตัว

พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเพื่อการแก้กิเลส ไม่ใช่สั่งสอนอย่างปาว ๆ หรือสอนอย่างไม่มีเหตุผล พระองค์ทรงทราบหมดว่า กิเลสมันแทรกซ้อนอยู่ในอะไรบ้าง จะทรงแก้ไขวิธีใด ทรงแยกแยะไว้หมด ให้ถึงตัวของกิเลสจริง ๆ ซึ่งมีอยู่ในจิตใจของสัตว์โลก และแสดงออกโดยอาการที่กล่าวมานี้ อาการ ๕ อย่าง ถ้าพูดถึงเรื่องศีลก็อาการ ๕ อย่าง "ปาณา อทินนา กาเม มุสา สุรา" เป็นแต่ละประเภท ๆ แห่งศีลธรรม เพื่อแก้กิเลส และศีลธรรมเหล่านี้ก็คือ "ธรรม" นั่นเอง แก้กิเลสประเภทนั้น ๆ ที่หยาบคายด้วยธรรมห้าข้อที่ให้นามว่า "ศีล"

การทำลงไปนั้นเป็นเรื่องใหญ่ เป็นเรื่องทำลายศีล การคิดไม่ทำ หรือจดเว้นอยู่ภายในใจนั้นเป็นเรื่อง "ธรรม" เป็นเรื่องแก้กิเลสอยู่ภายในใจ มีความหมายทุกสิ่งทุกอย่าง ที่พระองค์ทรงสั่งสอนไว้อย่างไรต้องมีความหมายเต็มตัวทีเดียว เราทั้งหลายมีความรักชอบในศีลในธรรมดังที่กล่าวมานี้ ชื่อว่าเป็นผู้รักธรรมในการแก้กิเลสอันเป็นข้าศึกต่อธรรม ดังที่กล่าวมานี้

ภาวนา คำว่า "ภาวนา" ยิ่งเป็นความละเอียดของจิตเข้าไปอีก รวมความละเอียดของกิเลสเข้าไปเป็นชั้น ๆ ท่านจึงสอนให้เรียนเข้ามาหาตัวจิต ให้รู้เรื่องของจิต จิตแสดงออกในอาการอย่างใด เช่นที่กล่าวเมื่อสักครู่นี้ว่า "บ่อแห่งเหตุ บ่อแห่งความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ต้นเหตุของกองทุกข์อยู่ที่ไหน" ก็คืออยู่ที่ใจ

ท่านสอนให้ภาวนา ให้รู้ต้นเหตุ คือความคิดเป็นเหตุ สอนให้บริกรรมภาวนา หรือให้กำหนดอารมณ์อันใดอันหนึ่งให้เป็นเครื่องผูกมัดจิตใจ ไม่ให้ไปคิดในแง่ต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นการสั่งสมกิเลสขึ้นมาโดยลำดับ ให้จิตมีอารมณ์อันเดียวกับธรรมที่กำหนด ที่คำบริกรรมเท่านั้น จนจิตมีความสืบทอดกันด้วยความรู้ที่เกี่ยวกับธรรมบทนั้น ๆ ไม่ขาดวรรคขาดตอน แล้วกลายเป็นความสงบขึ้นมาภายในตน ท่านเรียกว่า "จิตสงบ" จิตแน่วแน่มั่นใจแล้ว เรียกว่า "จิตเป็นสมาธิ"

คำว่า "สมาธิ" เป็นฐานะอันสำคัญของจิต เมื่อจิตมีความสงบ ทุกข์ก็ต้องสงบลงไป เพราะทุกข์เกิดขึ้นจากความไม่สงบ จิตแสดงความไม่สงบก็คือจิตก่อทุกข์ เมื่อจิตปรากฏเป็นความสงบขึ้นมา ก็คือความสงบทุกข์ ความสงบจากความฟุ้งซ่านอันเป็นสาเหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ก็ต้องดับไปด้วยกัน เพียงเวลาเดียวหรือขณะเดียวเท่านั้น เราก็

พอเห็นเป็นสักขีพยานว่า ความฟุ้งซ่านของจิตกับความสงบของจิตนี้มีผลต่างกันอย่างไรบ้าง พอจะเห็นเหตุเห็นผล เห็นโทษเห็นคุณ ของความฟุ้งซ่านกับความสงบ ว่าต่างกันอย่างไรบ้าง แล้วก็ยังมีทางที่จะแยกแยะเลือกเฟ้นเอาตามที่ปรากฏแล้วทั้งสองเรื่อง คือความสงบกับความฟุ้งซ่าน

เราเลือกทำ แม้จะมีความยากลำบากเพราะฝืน แต่เหตุผลและสักขีพยานบอกแล้วภายในตัวว่า ความสงบสุขเกิดขึ้นเพราะความอดทนสำหรับพยายาม และผลจะปรากฏขึ้นมาเรื่อย ๆ เป็นความสงบเย็นใจ ขณะที่จิตมีความสงบตัวนั้น ย่อมไม่คิดถึงกาลเวลา สถานที่ใด ๆ ทั้งสิ้น รื่นเริงบันเทิงอยู่กับความสงบอันเป็นความสุขอยู่โดยถ่ายเดียว นั่งอยู่ก็เพลิน เพลินอยู่ในความสงบสุขของจิต ยืนอยู่ก็เพลิน นี่คือผลที่เกิดขึ้นจากความสงบของใจไม่ก่อกังวลตัวเอง ความคิดปรุงระงับเข้ามาเพราะบทรธรรมเป็นเครื่องกำกับใจ

การกระทำความเพียรทาง " จิตตภาวนา " มีความอดทนกันไปโดยลำดับ ความต่อเนื่องกันไปโดยลำดับ ผลย่อมมีความสืบเนื่องกันเป็นลำดับเช่นเดียวกัน จนกลายเป็นจิตที่อ่อนโยน นิ่มนวล สง่าผ่าเผย มองดูภายในตัวเองก็รู้ นี่เป็นระยะหรือเป็นขั้นหนึ่งของจิต เรื่องราวที่เคยก่อกังวลตัวเองนั้นย่อมลดน้อยลงไปเป็นลำดับ เรื่องราวคือความคิดความปรุงระงับในแง่ต่าง ๆ ตามยถากรรมที่เคยเป็นมา ก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้นอีก มีกฎเกณฑ์ในการคิดการปรุงเพราะเริ่มมีสติ เริ่มมีความระมัดระวังขึ้น และเริ่มมีสาระสำคัญอันเป็นสมบัติอันหนึ่งขึ้นมาภายในใจ ไม่อยากจะให้สิ่งใดเข้ามาก่อการทำลายสมบัติ คือความสงบสุขที่เคยปรากฏกับตนอยู่แล้ว ย่อมมีความระมัดระวังสมบัตินั้นไว้เสมอด้วยความมีสติ ด้วยความเต็มใจ ด้วยความพอใจ จิตเลยกลายเป็นสมบัติอันมีค่าขึ้นมาอย่างชัดเจน แต่ก่อนก็ไม่ได้คิดว่าจิตนี้เป็นสมบัติอันมีค่า นอกจากเห็นว่าสิ่งอื่นมีค่าไปเสียทั้งสิ้น จนหลงเพลิน เพราะเรายังไม่เคยเห็นจิตแสดงตัวออกมาเป็นสิ่งที่น่าพึงใจ น่าอัศจรรย์ เป็นสมบัติอันพึงใจ น่าไว้วางใจ ผากเป็นผากตายได้

ที่นี้ปรากฏขึ้นมาแล้ว จิตจึงกลายเป็นที่พึ่งอันหนึ่ง กลายเป็นที่อาศัย หรือกลายเป็นสิ่งที่อบอุ่นขึ้นภายในตัวเอง จิตนั้นเลยกลายเป็นสมบัติอันรักสงวนขึ้นมา แล้วก็รักสงวนมาก พยายามกำจัดปิดเป่าสิ่งที่จะมาก่อการทำลายจิตใจนั้นด้วยสติ นี่เป็นอีกขั้นหนึ่ง คือใจมีความละเอียดเข้าไปโดยลำดับ นี่ท่านเรียกว่า "จิตมีฐาน" จิตมีหลักเกณฑ์ จิตปรากฏเป็นสมบัติของผู้ทำอย่างชัดเจนแล้ว สมบัติอันนี้เรียกว่า "ธรรมสมบัติ" มีประจักษ์ใจ

ในธรรมอีกแง่หนึ่ง ที่ท่านสอนให้สมบัติอันนี้มีความสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นไปและมีความรู้รอบตัว เพื่อกำจัดสิ่งที่แทรกซึมอยู่ภายในใจให้ขาดจากกันโดยลำดับว่า "จิตนี้ มีความเกี่ยวเนื่องผูกพันกับอะไรบ้าง?" ท่านจึงสอนให้ใช้ "ปัญญา" พิจารณา

โดยยกธาตุชั้นของเรานี้ขึ้นเป็นอันดับแรก พิจารณาคลี่คลายตลอดถึงสิ่งภายนอก บริษัทบริวาร สมบัติต่างๆ คิดไป และนำมาเทียบเคียงว่า "จิต มีความหนักเบาในสิ่งใด ในแง่ใด ในบุคคลใด ในสมบัติอันใดบ้าง" แล้วนำสิ่งนั้นๆ เข้ามาคลี่คลายดูให้เห็นตามความจริงของมัน เพื่อจิตจะได้ถอยตัวเข้ามา ปลดปล่อยความกังวล หรือความผูกพันนั้นๆ ซึ่งเป็นตัว "อุปาทาน" ยึดมั่นถือมั่น แล้วทำความกตถาว์จิตใจให้เป็นพิชภัยแก่ตน ให้ถอยตัวเข้ามาสู่ "ความเป็นตัวของตัว" คือจิตโดยเฉพาะ

พิจารณาเรื่องธาตุเรื่องชั้น ธาตุชั้นถ้าพิจารณาตามความจริงแล้ว เราจะเห็นประจักษ์ทั้งวันทั้งคืน เพราะเป็นความจริงล้วนๆ ตลอดมา ตั้งแต่วันอุบัติจนกระทั่งถึงวันสิ้นชีพายชนม์ ไม่ละความจริงอันนี้เลย เป็นแต่ความรู้ของเราที่ยังจอมปลอมอยู่ ของปลอมกับของจริงจึงเข้ากันไม่ได้ ท่านจึงสอนให้ใช้ปัญญาซึ่งเป็นความจริงอันหนึ่ง สอดแทรกลงไป ให้ความจริงที่มีอยู่ภายในธาตุชั้น หรือร่างกายนี้ด้วยการพินิจพิจารณา

หากจะพิจารณาแยกอาการของมัน หรือตามความเป็นอยู่ของมัน ก็แยกออกไปดูให้เห็นชัดเจนด้วยปัญญา จะไม่มีที่ตรงไหนแย้งความจริงอันนี้เลย ดูเข้าไปตั้งแต่หนังข้างนอก หนังข้างใน เนื้อ เอ็น กระดูก ดูเข้าไป .. มันเป็นอย่างไร ตรงไหนที่เป็นเรา ตรงไหนที่น่ารักน่ายินดี ตรงไหนที่เป็นเขา ดูเข้าไปจนหมดทุกสิ่งทุกส่วนแล้ว มันก็เป็นกองธาตุกองชั้น เป็นกองอสุภะอสุภัง เป็นป่าช้าผีดิบเรชาติๆ นี้แหละ

แยกออกเป็นเรื่องของธาตุ ก็ไม่เห็นมีอะไร มีแต่ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เต็มเนื้อเต็มตัวของเราตั้งแต่วันเกิดมาจนกระทั่งบัดนี้ แล้วยังจะเป็นเช่นนี้ตลอดไปจนกระทั่งถึงวันอวสาน คือวันสลายตัวของส่วนประชุมแห่งธาตุทั้งหลายเหล่านี้

ถ้า "ปัญญา" ได้หยั่งลงไปให้ถึงเหตุถึงผลถึงความจริงซึ่งถึงจิตใจแล้ว ไม่ต้องบอกให้ปล่อย แต่มันปล่อยของมันเอง สลัดลงไป .. ปล่อยวางลงไปในส่วนหยาบ คือธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟนี้

มีอันหนึ่งเป็นสิ่งที่ปิดบังความจริง หรือว่าความสำคัญมันหมายของเรา มันปิดบังตัวเราก็ถูก มันปิดบังเพราะอะไร เพราะธาตุเพราะชั้นอันนี้ จึงต้องเอาธาตุชั้นอันนี้มาแจงดุ คลี่คลายดูให้เห็นชัดเจน แล้วก็มาเห็นตัว "ผู้จอมปลอม" ไปเที่ยวยึดมั่น ปักปันมันหมายความว่า สิ่งนั้นเป็นเรา สิ่งนี้เป็นของเรา ก่อความยุ่งยากให้แก่ตน ขนทุกซ์มาทับตนหนักเท่าไร จนกระทั่งไปไม่ได้ก็ยอมทน เพราะความหลงนี้เอง

ปัญญา กำหนดพิจารณาให้เห็นชัดเจนตามเป็นจริง แล้วก็ปล่อยกันไปเองโดยลำดับๆ เมื่อจิตมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งนี้อย่างชัดเจนแล้ว มองลงไปทีไหนมันทะลุปรุโปร่งไปหมดภายในร่างกาย เห็นตามความเป็นจริงอย่างประจักษ์ใจไม่มีทางสงสัย ดูภายนอกก็เช่นเดียวกับภายใน ดูภายในก็เช่นเดียวกับภายนอก มันเป็นเช่นเดียวกัน นี้

จัดว่าเป็น "โลกวิทู" คือรู้แจ้งเห็นจริงโลกทั้งโลกนอกโลกใน เป็นสภาพเหมือนกันนี้ทั้งนี้
นี่ "โลกวิทู" เป็นคุณสมบัติของพุทธบริษัททั้งหลายได้ ไม่ใช่จะเป็น "โลกวิทู" แต่พระ
พุทธเจ้าเพียงพระองค์เดียว

แล้วยังมีอะไรเป็นตัวการสำคัญที่คอยแต่หลอกหลอนอยู่ตลอดเวลา ก็พวก
สัญญา พวกสังขาร นี่เองเป็นตัวสำคัญ เวทนาเกิดขึ้นมันก็ไปสำคัญมันหมายความว่า
"เวทนา เป็นเรา" เสีย เวทนาเป็นเราเพราะเหตุไร เพราะร่างกายนี้เป็นเรา ร่างกายเป็น
เรา เวทนาจึงเป็นเรา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันก็เป็นเราเสีย ก็มาเป็นอันเดียวกันหมด
ทั้งๆ ที่ "เขา" ไม่ใช่ "เรา" "เรา" ไม่ใช่ "เขา" แต่ความสำคัญมันหมายนั้นมันหลอกเรา
พิจารณาดูให้เห็นชัดเจน ความปรุง ก็เพียงคิดขึ้น ดี ชั่ว ก็ตาม คิดขึ้นขณะเดียวก็ดับไป
พร้อมๆ ในขณะนั้น ไม่ได้ตั้งอยู่จริงถาวรอะไรเลย เป็นแต่เพียงความสำคัญมันหมาย
นั้นแหละมันไปยึดเอา เลยยืดยาวไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด ยึดมันถ้อมมันติดต่อกันเนื่อง
กันเป็นลูกโซ่ ทุกซกก็เลยกลายเป็นเหมือนลูกโซ่ไปตามกัน

คนทั้งคนมีแต่ลูกโซ่ คือความทุกข์เต็มหัวใจ การตัดลูกโซ่จึงตัดด้วยการ
พิจารณาในรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ให้ทราบว่าเป็นอาการหนึ่ง ๆ ของชั้นนี้
เท่านั้น เวทนา สุข ความทุกข์ ทุกข์กายทุกข์ใจ สุขกายสุขใจ ก็ อนตตา แน่ะ! รูป
ความก็คือ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ไปลงที่นั่นไม่ไปไหน เพราะความจริงอยู่ที่นั่น

คำว่า "อนตตา" มันจะเป็น "อตตา" ได้อย่างไร มันปฏิเสธตัวตนอยู่แล้วชัด ๆ เกิด
ขึ้นแล้วดับไป ทุกข์กายก็เหมือนกัน ทุกข์ใจก็เหมือนกัน มันก็เป็นเวทนาอันหนึ่ง ๆ ที่
ปรากฏตัวขึ้นมา สุขกายสุขใจมันก็เป็นเวทนาอันหนึ่งเหมือนกัน พิจารณาให้เป็นสภาพ
อันเดียวกัน คือ "ไตรลักษณ์" ล้วน ๆ เห็นประจักษ์ด้วยปัญญาแล้วยอมเป็นไตรลักษณ์
ล้วน ๆ จริง ๆ

สัญญา ความหมาย ฟังแต่ว่า "ความหมาย" มันวนไปเวียนมาอยู่อย่างนั้น
หมายนั้นหมายนี้ ดีไม่ดีก็หายไป จำไป ลืมไปแล้วเอามาจำใหม่ ยุ่งกันไปหมด

วิญญาณ ก็ปรากฏขึ้นในขณะที่มีสิ่งมาสัมผัส เป็นความกระเพื่อมแห่งความรู้รับ
กันกับสิ่งที่มาสัมผัสทาง ตา หู จมูก ลิ้นกาย ซึ่งกระทบกับรูป เสียง กลิ่น รส เครื่อง
สัมผัส ก็เกิดความรู้ขึ้นเป็นขณะๆ ที่สิ่งนั้นสัมผัส แล้วก็ดับพร้อมกับสิ่งสัมผัสนั้นดับ
ไป นี่ท่านเรียกว่า "วิญญาณ" ความกระเพื่อมแห่งความรู้เท่านั้นเอง ความรู้จริง ๆ ไม่
เป็นเช่นนั้น ถึงสิ่งเหล่านั้นจะมาสัมผัสหรือไม่สัมผัสก็ตาม ความรู้ก็รู้โดยสม่ำเสมอ
นี่ท่านเรียกว่า "ใจ" หรือเรียกว่า "จิต" แต่ความกระเพื่อมของจิตที่แสดงออกกับสิ่งที่
มาสัมผัสชั่วขณะ ๆ ที่สิ่งนั้นมาสัมผัส ท่านเรียกว่าวิญญาณ

"วิญญาณในชั้นห้า" กับ "ปฏิสนธิวิญญาณ" จึงผิดกัน วิญญาณในชั้นห้าปรากฏขึ้นในขณะที่มีสิ่งมาสัมผัส "ปฏิสนธิวิญญาณ" นี้หมายถึง "ตัวจิตส่วน ๆ" ที่เข้ามาปฏิสนธิก่อกำเนิดเกิดขึ้นที่นั่นที่นี้ หมายถึงจิตที่กล่าวถึง " ในสถานที่นี้" ในขณะนี้ "วิญญาณ" หมายถึงวิญญาณในชั้นห้า ซึ่งมีสภาพเหมือนกับรูป เวทนา สัญญา สังขาร มันเสมอกันด้วย "ไตรลักษณ์" เหมือนกันด้วย "ไตรลักษณ์" เหมือนกันด้วยความเป็น "อนตตา" มันไม่เหมือนกับเรา เราไม่เหมือนกับสิ่งนั้น เหตุุนั้นสิ่งนั้นจึงไม่ใช่เรา เราจะไม่ใช่สิ่งนั้น

แยกด้วยปัญญาให้เห็นตามความเป็นจริงอย่างนี้ แล้วจิตจะปล่อยความกังวล ปล่อยคำว่า "รูปเป็นเรา เวทนาเป็นเรา สัญญาเป็นเรา สังขารเป็นเรา วิญญาณเป็นเรา" ปล่อยออกไป เราไม่ใช่อาการทำนี้ อาการทำนี้ไม่ใช่เราเห็นประจักษ์ ตัดตอนมันออกไป โดยลำดับ ๆ จนกระทั่งขาดไปจริง ๆ จากอาการ แม้จะแสดงขึ้นมาก็ทราบที่ "อาการนี้แสดง" แสดงขึ้นเพียงไรก็ทราบว่ามันแสดง ด้วยความรู้ของเรา ด้วยปัญญาของเรา ที่ท่านเรียกว่า "คลี่คลายด้วยปัญญา"

ในบรรดาชั้นที่มีอยู่ ซึ่งเป็นเครื่องปกปิดกำบัง หรือรวมเข้ามาว่า "เป็นตน" โดยความสำคัญของจิต แยกออกด้วยปัญญาให้เห็นชัดเจน นี่แหละตัดกิ่งก้านสาขา ตัดรากใหญ่ ๆ รากฝอยของกิเลสเข้ามา เหลือแต่ "รากแก้ว" พอถึง "รากแก้ว" แล้วก็ถอนขึ้น

รากแก้วคืออะไร? คือ ตัวจิต มีกิเลสตัวสำคัญอยู่ในนั้นหมด ผู้ปฏิบัติจึงมักจะหลงที่ตรงนี้ ถ้าหากไม่มีผู้แนะนำจะต้องมาติดที่ตรงนี้แน่นอน ถือสิ่งนี้เป็นตน คิดว่า "อะไร ๆ ก็หมดแล้ว รู้หมดแล้ว รู้แล้ว" ยกเราว่ารู้หมด! แต่เราหาได้รู้ "เรา" ไม่ นั่นคือเราหลงเรา รู้สิ่งภายนอกแต่มาหลงตัวเอง

สิ่งภายนอกในสถานที่นี้ ไม่ต้องพูดถึงสิ่งภายนอกที่นอกจากตัวเรา หมายถึง รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่แหละ รู้สิ่งเหล่านี้แล้วยังไม่รู้ตัวจริงคือจิต จิตเลยยกตัวขึ้นว่ารู้อะไรทั้งหลายเสีย ทั้ง ๆ ที่ตัวกำลังหลงอยู่ในตัวเอง จึงต้องใช้ปัญญาคลี่ยคลาย หรือขยี้ขยำเข้าไปที่ตรงนี้เพื่อความรู้รอบตัว ไม่ให้มีอะไรชุ่มช้อนอยู่เลยขึ้นชื่อว่า "ยาพิษ" คือกิเลสประเภทต่าง ๆ แม้จะละเอียดเพียงไร มี "อวิชชา" เป็นต้นก็ให้กระจายไปด้วยอำนาจแห่งปัญญาคลี่ยคลาย จนกระทั่งกระจายไปจริง ๆ หรือสลายไปจริง ๆ ด้วยอำนาจของปัญญาอันแหลมคม แล้วคำว่า "เรา" คำว่า "ของเรา" ก็หมดปัญหา

คำว่า "รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ หรือว่าขันธห้า อากาโรทั้งห้า" นี้เป็นเรา เป็นของเรา" ก็หมดปัญหาไปตาม ๆ กัน ว่าเป็น "อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา" ก็หมดปัญหาไป ตามกัน เพราะสิ้นปัญหาภายในใจ คือ "อวิชชา" ซึ่งเป็นตัวปัญหาได้สิ้นไปแล้ว ปัญหาทั้งหลายจึงไม่มีภายในใจ ใจจึงเป็นใจที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ !

นั่นแหละคือบ่อแห่งความสุข! เมื่อกำจัดความทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ออกจาก ใจหมดสิ้นไปแล้ว ใจจึงกลายเป็นใจที่บริสุทธิ์ขึ้นมา

นियยานิกธรรม พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนสัตว์โลกมาตั้งแต่พื้น ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว เบื้องต้น จนกระทั่งถึงจุดสุดท้ายอย่างนี้ เป็น "นियยานิกธรรม" โดยสมบูรณ์ นำสัตว์ ผู้ข้อง พุดงาย ๆ นำจิตผู้ข้อง ให้พ้นจากความข้องนั้นโดยประการทั้งปวง กลายเป็น "โลกวิทู" รู้แจ้งเห็นจริงในธาตุในขันธทั้งภายในภายนอกภายนอกแล้ว ก็หมดปัญหาทั้งภายใน นี้

จากนั้นท่านก็ไม่ได้ทรงสอนอะไรต่อไปอีก เพราะพ้นจากทุกข์แล้วจะสอนเพื่ออะไร ถึงที่อันเกษมแล้วสอนกันไปเพื่ออะไรอีก!

นี่แหละที่เคยกล่าวเสมอว่า "มัชฌิมา" ในหลักธรรมชาตินั้นเป็นฝ่ายผล ได้แก่ "จิต ที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ" นี้ ไม่มีอะไรที่จะ "กลาง" ยิ่งกว่าจิตที่บริสุทธิ์นี้ เสมอยิ่งกว่าจิตที่ บริสุทธิ์นี้ ไม่มีในโลกทั้งสามนี้! เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอะไรประเสริฐยิ่งกว่าจิตบริสุทธิ์ล้วน ๆ อันเป็น "มัชฌิมา" ในหลักธรรมชาตินี้

นี่แหละความเป็นเอก ก็คือนี้ จิตเป็นเอก ก็คือจิตที่บริสุทธิ์นี้ ธรรมอันเอก ก็คือ ธรรมอันบริสุทธิ์ภายในใจนี้ มีอันเดียว ไม่มีสองกับสิ่งใด

โลกทั้งหลายมีคู่ ๆ ธรรมชาตินี้ไม่มีคู่ มีอันเดียวเท่านั้น พระพุทธเจ้าสมกับพระ นามว่า เป็น "โลกวิทู" เป็นศาสดาเอกของโลก ทรงรู้วิธีแก้ไขกิเลสน้อยใหญ่มาโดย ลำดับ ๆ แล้วนำมาสั่งสอนโลก ให้พวกเราทั้งหลายแม้เกิดสุดท้ายภายหลังตามคตินิยม ก็ตาม แต่เราก็ได้รับพระโอวาทคำสั่งสอน คือศาสนธรรมจากพระองค์มาปฏิบัติตนเอง ไม่เสียชาติที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์

"ธรรม" กับ "พระพุทธเจ้า" คือธรรมคำสั่งสอนของพระองค์ นำมาเป็นเครื่อง ประดับกายประดับใจของเรา ขอให้มีความภาคภูมิใจในวาสนาของเราที่ได้เป็นอรอด เป็นธรรม ปฏิบัติตามพระองค์ ให้สมชื่อว่า "เป็นพุทธบริษัทโดยสมบูรณ์" จึงขอยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

ใจปลอม วิธีปฏิบัติเบื้องต้น

การฝึกหัดภาวนา กรุณาปฏิบัติหรือดำเนินตามที่ท่านแนะไว้ เกี่ยวกับเรื่องภาวนา ซึ่งเป็นสาระสำคัญของศาสนาแท้ เป็นแก่นหรือเป็นรากแก้วของศาสนา

ก่อนอื่นให้ใจได้รับการอบรมศีลธรรมคุณงามความดีต่าง ๆ หลังจากนั้นก็ฝึกหัดทางด้านจิตใจ ทดสอบอารมณ์ที่เคยเป็นพิษเป็นภัยแก่ตนมานานแสนนาน คือทดสอบด้วยการภาวนา ได้แก่การสอดรู้ความเคลื่อนไหวของจิตที่คิดปรุงในแง่ต่าง ๆ เมื่อทำความสังเกตุอยู่เสมอ เราจะทราบเรื่องของจิตที่คิดปรุงในเรื่องต่าง ๆ ทั้งที่เป็นพิษเป็นภัย ทั้งที่เป็นคุณแก่เราได้ดี

การฝึกหัดเบื้องต้นก็เหมือนกับเราเริ่มทำงาน งานนั้นเรายังไม่เคยทำ ผลก็ยังไม่เคยปรากฏ เป็นแต่เพียงเหตุผลเป็นเครื่องบังคับให้ต้องทำงาน เราก็ทำตามเหตุผลนั้น ๆ แต่ความเข้าใจ ความชำนาญในงานนั้นยังไม่มี เรายังไม่เข้าใจ ผลก็ยังไม่ปรากฏ จึงต้องมีการฝึกเป็นธรรมดาที่เริ่มฝึกหัดทำงานในเบื้องต้น เมื่อทำไปนาน ๆ ความชำนาญในงานก็ค่อยมีขึ้น ความคล่องแคล่วในงานก็ค่อยเป็นไปโดยลำดับ ผลของงานก็ค่อยปรากฏขึ้น ย่อมจะรู้ทิศทางที่จะดำเนินงาน หนักเบาเล็กน้อยได้โดยลำดับ ความหนักใจก็ค่อยลดลง เพราะรู้วิธีทำงานนั้น ๆ ตลอดทั่วถึงแล้ว พร้อมทั้งผลก็ได้รับโดยลำดับ

งานด้านภาวนาก็มีลักษณะเช่นเดียวกัน คืออาศัยการฝึกบ้าง เหตุที่จะฝึกก็เพราะเราอยากดี ผู้ที่มาสอนเราคือพระ นอกจากพระแล้ว ท่านยังนำพระศาสนามาสอนเรา ศาสนธรรมทั้งหลายออกมาจากพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้จริงเห็นจริง ไม่ได้ตั้งพระองค์เป็นผู้หลอกลวงต้มตุ๋นโลกมนุษย์ แต่เป็นผู้รู้พื้น ฆนสัตว์ให้พ้นจากความทุกข์เพราะความโง่งมต่าง ๆ ต่างหาก ธรรมที่แสดงออกทุกบททุกบาท จึงออกมาจากการพิสูจน์ค้นพบของพระพุทธเจ้าอย่างแน่วแน่แท้แล้ว จึงได้ให้นามธรรมนั้นว่า "สวากขาตธรรม" คือธรรมที่ตรัสสอนไว้ชอบแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรผิดเพี้ยน เป็นธรรมตรงต่อเหตุต่อผล ต่อความสัตย์ความจริง หรือต่อความเป็นจริง ทุกแง่ทุกมุมแห่งธรรมที่แสดงไว้แล้วนั้น พระองค์เป็นผู้รับรองในความบริสุทธิ์ แม้พระองค์จะไม่ประกาศว่าพระองค์เป็นผู้รับรองก็ตาม ความ

บริสุทธิ์หมดจดในพระทัย ที่ทรงค้นพบแล้วนำออกสอนโลก นั้นเป็นเครื่องประกาศออกมาเอง

ศาสนธรรมที่ออกมาจากพระโอรสผู้ ออกมาจากพระทัยนั้น จึงเป็นศาสนธรรมที่บริสุทธิ์หมดจด เป็นที่เชื่อถือได้ทุกชั้นแห่งธรรม เราหาความเชื่อถือตามความจริงจากคนทั้งหลายนั้นหาได้ยาก ยิ่งสมัยทุกวันนี้มีแต่เรื่องปลอมแทบทั้งนั้น จะหาความสัตย์ความจริงต่อกันรู้สึกหาได้ยาก ไม่เหมือนก่อน ๆ เพราะเหตุไร ? เพราะจิตใจของมนุษย์มันปลอมไปมาก จนอาจกลายเป็นเรื่อง "มนุษย์ปลอม" ไปด้วย สักแต่ว่าว่างมนุษย์แต่จิตใจปลอม เพราะฉะนั้นธรรมของจริงหรือความสัตย์ความจริง จึงไม่สามารถสถิตอยู่ในที่จอมปลอมได้ ของปลอมอยู่ด้วยกันจึงอยู่ได้สนิท เวลาระบายออกมาก็ออกมาจากความจอมปลอมของใจ ผู้ฟังก็ปลอมด้วยกัน ต่างอันต่างปลอม ฟังกันก็เชื่อ และตมตุนกันไปอย่างสะดวกสบายไม่เข็ดไม่หลาบ โลกมักชอบกันอย่างนั้น

แต่ศาสนธรรมซึ่งเป็นความจริง ไม่มีการหลอกลวงตมตุน จิตใจคนกลับห่างเหินจากธรรมของจริง หรือไม่สนใจประพฤติปฏิบัติ เมื่อห่างเหินจากธรรมของจริงแล้ว ก็มีแต่ความจอมปลอมเข้าแทรกสิงหรือกลุ้มรุมจิตใจ ให้ประพฤติไปต่าง ๆ นอกลุ่มนอกลทาง ผลจึงทำให้ได้รับความทุกข์ลำบากรำคาญอยู่เสมอในที่ทั่วไป

เราทั้งหลายเป็นผู้มุ่งมาเพื่ออรรถเพื่อธรรม อันเป็นความจริงที่พระองค์ทรงสอนไว้แล้ว จึงควรพิสูจนความจอมปลอมซึ่งมีอยู่ในจิตใจของตนว่า มีมากน้อยเพียงไร และมีมานานเท่าไร จะควรปฏิบัติแก้ไขอย่างไรบ้าง เพื่อความจอมปลอมซึ่งเป็นสาเหตุก่อทุกข์ให้เกิดขึ้นแก่เราไม่แล้วไม่เล่านี้ จะค่อยหมดไปโดยลำดับ พอให้มีความสุขบ้างจากการประพฤติปฏิบัติธรรม

ธรรมนั้นเป็นเครื่องเชิดชูคนให้ดีงาม และปลดเปลื้องสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยออก ให้ได้รับความสุขทางด้านจิตใจโดยลำดับ ธรรมจึงไม่เป็นภัยแก่ผู้ใดทั้งนั้น ไม่ว่าสมัยใด ธรรมเป็นคุณสมบัติอันหนึ่งที่คู่ควรแก้ไข และมีใจเท่านั้นเป็นคู่ควรแก่ธรรม คือสามารถที่จะรับธรรมไว้ได้ และเป็นภาชนะอันเหมาะสมอย่างยิ่ง ไม่มีภาชนะใดที่จะเหมาะสมยิ่งกว่าใจ

ที่ใจปลอมก็เพราะว่า สิ่งจอมปลอมมันแทรกอยู่ภายในใจ จนกลายเป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมาครอบงำจิตทั้งดวงให้ปลอมไปตามหมด จึงทำให้มนุษย์เดือดร้อนวุ่นวายอยู่ที่ไหนก็ไม่มีความสุขใจ เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่เคยทำความผาสุกเย็นใจให้แก่ใครนั่นเอง ขึ้นชื่อว่า "ของปลอม" ย่อมก่อความเดือดร้อนเสียหายเช่นนี้มาตั้งแต่ไหนแต่ไร

การปฏิบัติธรรมก็เพื่อจะกำจัดสิ่งที่ปลอมแปลงนั้นออก ให้เหลือแต่แก่น ให้เหลือแต่ของจริงล้วน ๆ ภายใน เฉพาะอย่างยิ่งการฝึกหัดภาวนา ควรจะทำให้เป็นล่ำ

เป็นสัน เป็นเนื้อเป็นหนังพอสมควร เพราะงานอื่นเราเคยทำมาแล้วตั้งแต่ไหนแต่ไร จนบัดนี้เรายังทำได้ หนักก็ทำ เบาก็ทำ ผ่านไปโดยลำดับจนถึงปัจจุบันนี้ จะเป็นงานสักกี่ชิ้นจนนับไม่ถ้วน เพราะมากต่อมาก เราเคยผ่านความหนักเบา ความลำบากลำบาก ทุกข์ร้อนเพราะสิ่งเหล่านี้มามากมายเพียงไร ยังอุทิศสำหรับสู้ทนกับงานนั้น ๆ มาได้ แต่เวลาจะทำจิตตกวาม ซึ่งเป็นธรรมชาติประภคคุณสมบัติอันสูงส่งภายในจิตโดยเฉพาะ ซึ่งเป็นความจำเป็นเช่นเดียวกับงานอื่น ๆ หรือยิ่งกว่านั้น ทำไมเราจะทำไม่ได้ นี่เป็นปัญหาที่เราจะคิดแก้กลอุบายของกิเลสซึ่งเป็นตัวหลอกหลวง ไม่อยากให้เราทำให้ขาดออกจากจิตใจเป็นลำดับ ไม่ถอยทัพกลับแพ้นอีก เท่าที่ถูกมันกดขี่บังคับมาแล้วก็แสนทุกข์ทรมาน น่าเคียดแค้นอย่างฝังใจ ไม่น่าจะมีวันหลงลืมได้เลย ถ้าเป็นใจชาวพุทธ ลูกศิษย์พระตถาคต นะ

เบื้องต้นจิตย่อมลุ่มลุกคลุกคลาน เพราะไม่เคยถูกบังคับด้วยอรรถด้วยธรรม มีแต่ถูกบังคับจากกิเลสโดยถ่ายเดียว เรื่องของกิเลสต้องบังคับจิตเสมอ บังคับให้ลงทางต่ำ เมื่อจิตเราเคยถูกบังคับลงฝ่ายต่ำอยู่แล้ว จะจุดขึ้นมาที่สูงคือ "พระสัทธรรม" จึงเป็นการยาก

เอ้า ! ยากก็ตาม เราต้องฝืน เพื่อจุดลากจิตใจที่กำลังถูกกลุ่มรุมด้วยพิษภัยทั้งหลายนั้นให้พ้นขึ้นมาโดยลำดับ เป็นสิ่งที่ควรทำอย่างยิ่งสำหรับเราผู้หวังความสุขความเจริญ และความพ้นทุกข์โดยสิ้นเชิง

ท่านผู้ใดมีความสนใจ หรือมีจริตนิสัยชอบในธรรมบทใด กรุณานำธรรมบทนั้นไปปริกรรม คำว่า "ถูกกับจริตนิสัย" นั้น ได้แก่เวลาเรากำหนดนำธรรมบทนั้น ๆ มาปริกรรมทดสอบดู จะมีความรู้สึกเบา หรือคล่องแคล่วภายในจิตใจ ไม่หนักหน่วง นี้ชื่อว่า "ถูกกับจริตนิสัยของเรา" เช่น "พุทธโธ" เป็นต้น เมื่อถูกแล้วก็พึงนำธรรมบทนั้นมากำกับจิตใจ

ทำไมจึงต้องนำคำปริกรรมมากำกับจิตใจ ? เพราะปกติของใจนั้นมีแต่ความรู้ เราไม่ทราบว่ารู้อย่างไรบ้าง ลักษณะความรู้นั้นเป็นอย่างไร ตัวความรู้แท้เป็นอย่างไร ไม่สามารถทราบได้ ทราบแต่ว่า "รู้" เท่านั้น รู้ไปทั่วสารพวงค์ร่างกาย แต่จับเอา "ตัวรู้" จริง ๆ ซึ่งเป็นตัวสำคัญไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องนำ "คำปริกรรม" เข้ามากำกับเพื่อเป็นที่ยึดเหนี่ยวของใจ จนสามารถทรงตัวได้ ถ้าจะเทียบกับภายนอกก็เหมือนเขาคดเบ็ดเอาปลาขึ้นเอง ถ้ามีแต่เบ็ดเฉย ๆ ปลาก็ไม่กินเบ็ด ต้องมีเหยื่อล่อด้วย การเอาเหยื่อล่อให้ปลากินเบ็ดนั้น เพราะเราต้องการปลาที่จะมากินเบ็ดเพราะเหยื่อล่อนั้น เราไม่ได้มุ่งหวังจะเอาเหยื่อ เรามุ่งจะเอาปลาต่างหาก จึงหาเหยื่อมาล่อ คือติดเหยื่อเข้ากับ

ปลายเบ็ดแล้วหย่อนลงไปใต้น้ำ เพื่อให้ปลามากินเบ็ด ปลาเห็นเข้าก็มากิน โดยเข้าใจว่าเป็นอาหาร นี่เป็นข้อเทียบเคียง

คำว่า "พุทโธ" ก็คือ "ธัมโม" ก็คือ "สังฆ" ก็คือ หรือคำบริกรรมบทใดก็ตาม นี่เป็นเหมือนที่วานั้นแล คือเป็นเหยื่อสำหรับล่อจิต หรือเหมือนกับเชือกมัด ให้จิตอาศัยอยู่กับคำบริกรรมนั้น ๆ ด้วยความมีสติอยู่เสมอไม่ให้เกิดลาตจากกัน จะกำหนด "พุทโธ" ก็ให้มีความรู้สึกอยู่กับ "พุทโธ" สืบเนื่องกันไปโดยลำดับ

เมื่อจิตใจได้ทำงานในหน้าที่อันเดียวไม่มีสิ่งอื่นมาเกี่ยวข้อง หรือจิตไม่ได้เล็ดลอดออกไปคิดในแง่ต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องกวนใจ ให้เกิดความฟุ้งซ่านวุ่นวาย จิตก็จะจบตัวลงไป โดยอาศัยคำบริกรรมเป็นเครื่องผูกมัดอยู่ กระแสของจิตที่ชานไปสู่สถานที่หรือสิ่งต่าง ๆ วัตถุอารมณ์ต่าง ๆ จะรวมตัวเข้ามาสู่จุด คือ "พุทโธ" แห่งเดียว จนกลายเป็นจุดที่เด่นชัดขึ้นมาภายในใจ เมื่อใจมีความสงบด้วยอุบายอย่างนี้ จนปรากฏผลขึ้นมา คือความสุขเกิดขึ้นจากความสงบ เรียกว่า "ได้ผล" งานคือการภาวนาของเราเริ่มได้ผลแล้ว ได้ผลเป็นความสงบ เป็นความเย็นใจ เป็นความสุข และสุขละเอียดอ่อนขึ้นไปตามลำดับแห่งความสงบที่มีมากน้อย นี่เป็นผลที่จะยังจิตใจให้ดูดีมี และเป็นพยานเป็นเครื่องยึดของจิต เป็นเครื่องอบอุ่นของใจ

ในเมื่อได้รับผลปรากฏเป็นที่พอใจเช่นนี้ จะมีความพากเพียร มีความเชื่อมั่นขึ้นเรื่อย ๆ แม้ผลก็จะมีผลละเอียดขึ้นไปอย่างแน่นอนไม่สงสัย เพราะเท่าที่ปรากฏนี้ก็เป็นที่พึงพอใจอยู่แล้ว ยิ่งได้ภาวนาให้มีความละเอียด ก็ยิ่งจะปรากฏผลคือความละเอียดมากขึ้นโดยลำดับ เป็นเชื้อแห่งความเชื่อความเลื่อมใสในพระศาสนา และเชื่อต่องานของตนที่จะพึงบิบบินหรือพยายามต่อไปไม่ลดละทอดถอย เมื่อจิตได้รับความสงบเห็นประจักษ์ครั้งหนึ่งแล้ว ต่อไปความขยันหมั่นเพียร ความสนใจต่องานที่เคยทำนี้จะค่อยเด่นขึ้น ๆ ไม่ค่อยได้ถูกบังคับบัญชามากนักเหมือนแต่ก่อน

แต่ประการสำคัญขณะที่ปรากฏขึ้นแล้ว คือขณะที่ผลปรากฏขึ้นแล้วในวันนี้หรือในคราวนี้ คราวต่อไปอย่าได้ไปคาดไปหมายอารมณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว และผ่านไป แล้วนั้น อย่าได้ถือเอาอันนั้นมาเป็นอารมณ์ในขณะที่ทำภาวนาในวาระต่อไป ให้ตั้งหน้าตั้งตาทำตามหน้าที่ หรือตามงานของเราที่เคยทำอย่างที่เคยทำมาแล้ว โดยไม่ต้องคาดผลว่าจะเป็นอย่างไร

เมื่อสติความรับรู้สืบต่ออยู่กับคำบริกรรม ความรู้สึกก็ติดต่อกับคำบริกรรมเป็นลำดับ ๆ นั้นแลเป็นงานที่ทำโดยถูกต้องแล้ว ผลจะปรากฏขึ้นมากับงานนั้นเช่น

เดียวกับที่เคยปรากฏมาแล้ว หรือยิ่งกว่านั้นไปโดยลำดับ นี่คือผลที่เกิดขึ้นจากการภาวนาเป็นอย่างนี้

การไปคาดหวังผลที่ผ่านมาแล้ว จะทำให้จิตเขวจากงานในวงปัจจุบัน ซึ่งเป็นงานจะยังผลให้เกิดขึ้นโดยสมบูรณ์ ฉะนั้นจึงไม่ควรไปยึดอารมณ์อดีตมาทำลายงานในวงปัจจุบัน

ความสุขใดก็ตามไม่เหมือนความสุขที่เกิดขึ้นจากความสงบของใจ ท่านกล่าวไว้ในธรรมว่า "นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ" สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบนี้ไม่มี ทั้งนี้เริ่มไปแต่ความสงบในเบื้องต้น จนถึงสันติ คือความสงบในวาระสุดท้าย ได้แก่ความสงบราบคาบแห่งจิต ที่ไม่มีกิเลสแม้หนึ่งเหลืออยู่เลย!

เราทุกคนที่เกิดมาในโลก มุ่งหาความสุขความเจริญด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะหญิงชาย ไม่ว่าจะชาติชั้นวรรณะใด มีความรู้สึกอยู่เช่นนี้ มีความหวังอยู่เช่นนี้ หวังอยากได้ความสุขความเจริญ แต่แล้วทำไมโลกนี้จึงเต็มไปด้วยความรุ่มร้อนวุ่นวาย มีแต่ความทุกข์เต็มจิตใจ และร่างกายของสัตว์โลก ทำไมจึงไม่เจอความสุขดังที่มุ่งหมายบ้างไม่มากนักน้อย เพราะเหตุใด ?

ก็เพราะว่าแสวงหาความไม่ถูกจุดเป็นที่พอใจ ความสุขที่เราทั้งหลายแสวงหา นั้นจึงเป็นแต่เพียงมโนภาพที่วาดไปแล้วก็ก่อความกังวลให้แก่ตน เมื่อปรารถนาไม่สมหวัง ก็เพิ่มความทุกข์ขึ้นมาให้แก่ตนเท่านั้น

เพราะฉะนั้นเพื่อความเหมาะสมเพื่อความสมหวัง จึงควรดำเนินตาม "ศาสนธรรม" ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบซึ่งความสุข และเห็นความสุขประจักษ์พระทัยแล้ว จึงนำมาประกาศสอนโลกด้วยพระเมตตา พวกเราชาวพุทธควรพากันดำเนินตามหลักศาสนธรรมมีด้านจิตตภาวนาเป็นต้น เพื่อให้ใจได้รับความสงบสุข ถ้าทำถูกต้องตามหลักธรรมที่ท่านสอนไว้ ไม่ต้องสงสัยว่าความสุขจะไม่ปรากฏขึ้นมากนักน้อยภายในใจที่สงบตัว ต้องปรากฏขึ้นมาอย่างแน่นอนไม่ว่าผู้หญิงผู้ชาย ไม่ว่านักบวช ฆราวาส

จิตเป็นธรรมชาติกลาง ๆ ไม่ขึ้นอยู่กับเพศกับวัยอะไรทั้งนั้น หลักใหญ่อยู่ตรงนี้ การแสวงหาความสุขทางใจ แสวงหาอย่างนี้

ส่วนความสุขภายนอกเราก็พอทราบกัน เพราะเคยเสาะแสวงหา เคยได้อาศัยสิ่งเหล่านั้นมาแล้ว ใคร ๆ ก็ทราบดีอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องแนะนำสั่งสอนกัน ที่สำคัญก็คือการเสาะแสวงหาความสุขทางด้านจิตใจอันเป็นหลักสำคัญในร่างกายและใจเรา ควรแสวงหาวิธีใดจึงจะเจอความสุข ?

จิตใจที่เจอความสุขย่อมไม่กวัดแกว่งวุ่นวาย ไม่เดือดร้อน ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม มีความสงบตัวอยู่เป็นปกติ อยู่ในอิริยาบถใดก็ทรงตัวอยู่ได้ด้วยมีความสุข และความ

สวยงาม ไม่วิ่งเต้นแผ่นกระโดด หรือกวัดแกว่งอยู่ภายใน เพราะไม่มีสิ่งกวนใจ เนื่องจากความสงบเป็นอาหารหล่อเลี้ยงจิตใจ ให้ได้รับความสุขความร่มเย็นอยู่ภายในตัว ซึ่งเป็นผลเกิดขึ้นจากการภาวนา เราควรจะเสาะแสวงหาให้เจอความสุขบ้างไม่มากก็น้อย ทางด้านจิตใจ ยากก็ทนบ้าง เพราะงานไม่ว่างานไหน ต้องฝืนความยุ่งยาก ฝืนความลำบาก ต้องฝืนทุกข์บ้างเป็นธรรมดาเมื่อพอฝืนได้ นอกจากจะสุขวิสัยฝืนไม่ได้ ก็จำเป็นด้วยกันไม่ว่างานในงานนอก

งานนอกได้แก่การทำงานต่าง ๆ งานใน ได้แก่ "จิตตภาวนา" ต้องมีความยากบ้าง เป็นธรรมดาด้วยกัน พระพุทธเจ้าก็เป็นองค์พยานสำคัญแล้วในเรื่องความทุกข์ความทรมาน เกี่ยวกับการบำเพ็ญพระองค์ก่อนจะได้ตรัสรู้ ปรากฏว่าสลบไสลถึงสามหน คำว่า "สลบ" คือ ตายแล้วฟื้น ถ้าไม่ฟื้นก็ไปเลย จะทุกข์ขนาดไหนจนถึงขั้นสลบ? ถ้าไม่ทุกข์มากจะสลบได้อย่างไรคนเรา ! ต้องถึงขนาดจึงสลบได้ เรียกว่า "รอดตาย" นั่นเอง

ครูของเราทำอย่างนี้ เพราะศาสนานี้ไม่ใช่ศาสนาเพื่อล้างมือเปิบ เกิดขึ้นด้วยเหตุด้วยผล เหตุดีผลดี การทำเหตุได้มากน้อย ผลย่อมปรากฏขึ้นตามเหตุที่ทำ ไม่ทำเลยผลจะปรากฏได้อย่างไร

แต่ความต้องการของเรา ต้องการความสุขความเจริญ ความสมหวังด้วยกันทั้งนั้นไม่ว่าหัวใจใด จะนำสิ่งใดมาเป็นเครื่องสนองความต้องการ ให้สมความมุ่งมาดปรารถนาเล่า นอกจากจะทำในสิ่งที่ชอบอันเป็นทางเดินเพื่อความถูกต้องเท่านั้น ความสมหวังนั้นจึงสำเร็จไปโดยลำดับ จนสำเร็จโดยสมบูรณ์

เพราะฉะนั้นในวาระนี้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะบำเพ็ญทางด้านจิตใจ อันเป็นจุดหมายให้เกิดความสุขความสมหวังขึ้นภายในใจของตนด้วย "จิตตภาวนา" เหนื่อยบ้างก็ทนเอา จิตมันเคย วอกแวกคลอนแคลน เคยคิดเคยปรุงมานมนาน ซึ่งไม่เกิดผลดีอะไรเลย จึงบังคับไว้บ้าง

การปล่อยให้คิดไปในแง่ต่าง ๆ ตามอารมณ์ของใจนั้นไม่เกิดประโยชน์อะไร นอกจากไปเที่ยวกว้านเอาความทุกข์ความร้อนจากอารมณ์ต่าง ๆ เข้ามาเผาผลาญจิตใจของตนให้เดือดร้อนวุ่นวายไม่ขาดวรรคขาดตอนเท่านั้น ไม่เห็นผลดีอันใดที่เกิดขึ้นจากการปล่อยให้ไปตามลำพังของมัน

การฝึกจิต การทรมานจิต ไม่ให้คิดไปในแง่ต่าง ๆ ที่เป็นพิษเป็นภัย ด้วยอรรถด้วยธรรมอันจะนำความสุขมาให้ นี้ถึงจะยากขนาดไหนเราก็พอจะทำได้ เพราะเราทราบเหตุผลอยู่แล้วว่า นี่เราฝึกฝนทรมานเพื่อหาความสุข เพื่อให้จิตใจมีความสุขด้วยการฝึกการทรมาน

พระพุทธเจ้าก็เคยฝึกมาแล้วจนสลบไสล สาวกก็เคยฝึกมาแล้ว ทรมานมาแล้ว ต้องเป็นผู้ผ่านทุกข์มาแล้วด้วยกัน ท่านจึงได้รับความสุขอันสมหวัง

เราไม่ต้องผ่านทุกข์ใด ๆ ด้วยการฝึกฝนอบรมบ้างเลย แต่จะเอาความสุขความสมหวังเลยทีเดียว ก็รู้สึกว่าจะเก่งเกินครูไป จึงควรดำเนินตามร่องรอยของครู สมคำว่า "พุทฺธ ธิมฺมํ สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ" ท่านดำเนินอย่างไรก็ดำเนินอย่างนั้น หนักบ้างเบาบ้าง ทุกข์ยากลำบากบ้างก็ทนเอา เพราะเป็นลูกศิษย์ที่มีครู การฝึกเพื่อเป็นความดีมีความสุข ต้องผ่านทุกข์ด้วยกันทั้งนั้นแหละ ใครบำเพ็ญอยู่ที่ไหนก็ต้องทุกข์ แต่การบำเพ็ญตนตามหลักธรรม เป็นทางที่จะให้แคล้วคลาดปลอดภัยไปโดยลำดับ เป็นสิ่งที่เราควรสนใจอย่างยิ่ง

การท่องเทียวใน "วัฏสงสาร" ด้วยความลุ่มจมความทุกข์ทรมานนั้น เราต้องการกันมากหรือ ผลที่เกิดขึ้นเช่นนั้นเพราะการปล่อยตัว เพราะความอ่อนแอ เพราะไม่สนใจในหลักเกณฑ์ที่จะทำให้เกิดความสุขขึ้นมา จึงมีแต่ความทุกข์เขาลอน อยู่ทุกข์ภพทุกชาติ ตั้งกัปตั้งกัลป์นับไม่ถ้วน เป็นสิ่งที่สัตว์โลกรายไหน ๆ ก็ตามไม่ต้องการกันทั้งนั้น แต่ทำไมเราจะเป็นผู้ไปเจอเอาสิ่งเหล่านั้นเพราะความไม่เอาไหนของใจ สมควรแล้วหรือ ?

นี่คือปัญหาซักถามตัวเอง เป็นอุบายแห่งปัญญาที่จะปราบปรามกิเลสที่หลอกเรา ทุกข์เราก็ต้องทน เพราะทุกข์ในทางที่ดีต้องทนบ้าง จิตนี้ถูกกิเลสครอบงำมานาน อะไร ๆ ก็เป็นไปตามกิเลส ธรรมแทรกเข้าไปไม่ได้เลย เวลานี้กำลังพยายามที่จะเอา "ธรรม" แทรกเข้าไปภายในใจ เพื่อจุดลากจิตใจที่กำลังจะมีคุณค่าอยู่ แต่เพราะสิ่งที่ไม่มีความดีครอบงำ จิตจึงหาคุณค่าไม่ได้นั้นให้ถอนตัวออกมา เพื่อให้มีคุณค่าด้วยธรรม

การฝึกจิตเพื่อมีคุณค่า จะทุกข์ยากลำบากก็เพื่อคุณค่าของใจ ทำไมจะลำบากลำบากจนถึงกับทนไม่ได้ สู้ไม่ไหว ต้องหาอุบายแก้เราให้ได้ อย่าให้เสียที่

วัน คีน ปี เดือน กินไปทุกวัน ๆ ชีวิตใครจะมีมากนักน้อยเพียงไรก็ตาม วินาทีกินไป นาทีกินไป ชั่วโมงกินไป กินทุกวี่ทุกวันทุกเวลา หลับตื่นลืมตากินไปตลอดสาย แม้จะมีอายุกี่ล้านปีก็เถอะ เพราะมันถูกกินไปอยู่เสมอไม่หยุดไม่ถอยอย่างนี้มันต้องหมดไปได้ ชีวิตเป็นล้าน ๆ ก็เถอะ เพราะความกินอยู่เสมอ เวลานาทีกินไปอยู่เรื่อย ๆ กินไม่หยุดไม่ถอยก็ถึงจุดหมายปลายทางนะซิ แล้วก็สลายหรือทำลายไปได้

เวลานี้ชีวิตยังไม่หมด แม้กาลจะกินไปทุกวันทุกเวลา แต่ยังไม่เหลืออยู่พอที่จะได้แบ่งทำคุณงามความดี หาสาระเป็นที่พึ่งของใจเราได้ในขณะนี้ จึงควรตื่นตัว ตายแล้วไปหาทำบุญทำทานที่ไหนกัน ตายแล้วถึงจะตื่นตัวมันตื่นไม่ได้ จึงเรียกว่า "คน

ตาย" รักษาศีลไม่ได้ ภาวนาไม่ได้ นอกจากจะเสวยผลที่เราได้ทำแล้วตอนที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น

เราต้องคาดปัญญาเราไว้ให้กว้างขวางกว่ากิเลส กิเลสมันไม่คาดอะไรกับเรา มันให้ได้อย่างใจก็เป็นทีพอใจของมัน ขอให้มันได้อยู่ด้วยความสนุกสนานรื่นเริงกลางหัวใจเราก็พอ ส่วนเราผู้เป็นเชิงสับย่ำของกิเลส มีความสนุกสนานที่ไหน รื่นเริงที่ไหน พิชของกิเลสมันทำให้คนรื่นเริง ให้มีความสุขสะดวกสบายที่ไหน มีแต่บีบคั้นจิตใจให้ได้รับความทุกข์ความทรมานตลอดมาเท่านั้น ถ้าไม่เห็นโทษของมันก็ต้องถูกมันกดขี่บังคับอยู่ตลอดไป ถ้าเห็นโทษของมันแล้ว ธรรมก็จะแทรกเข้าไปภายในจิตใจได้ เราก็จะกลายเป็น "ผู้มีสาระ" ขึ้นมา

การทำคุณงามความดีทั้งหมดนี้ เพื่อเป็นเครื่องสนับสนุนจิตใจ เป็นเครื่องอุดหนุนจิตใจ เป็นหลักของใจ ให้ได้ยึดเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เมื่อใจมีธรรมเป็นเครื่องยึด มีธรรมเป็นเครื่องอาศัยแล้ว อยู่ที่ไหนก็สบาย เพราะมีหลักถูกต้องตั้งงามเป็นเครื่องยึด

"ธมฺโม หเว รกฺขติ ธมฺมจาริ" พระธรรมย่อมรักษาผู้ปฏิบัติธรรมไม่ให้เกิดไปในที่ชั่ว คำว่า "ที่ชั่ว" คือ ที่ที่ไม่พึงปรารถนานั่นเอง ความทุกข์ร้อนลำบากต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา และอยู่ที่ชั่วนั้นทั้งหมด

แต่ผู้ที่ปฏิบัติธรรมจะไม่ได้ไปสู่สถานที่เช่นนั้น การที่ธรรมจะรักษาเราไม่ให้เกิดไปในที่ชั่ว เราต้องเป็นผู้รักษาธรรม รักษาตัวเราด้วยการบำเพ็ญคุณงามความดีทั้งหลาย ดังที่เราทั้งหลายได้บำเพ็ญอยู่เวลานี้ ชื่อว่า "เรารักษาธรรม" เมื่อเรารักษาธรรมธรรมก็รักษาเรา เหมือนบ้านเรือนที่เราปลูกขึ้นมา ปลูกขึ้นมาแล้วก็ให้ความร่มเย็น ให้ความปลอดภัยแก่เรา ถ้าเราไม่ปลูกใครจะปลูก เราต้องเป็นผู้ปลูกเอง บ้านเรือนก็ให้ความปลอดภัยแก่เราเอง นี่เราสร้างธรรมขึ้นภายในจิตใจเรา ธรรมก็เป็นผลให้เราได้รับความสุขสบาย อยู่ก็เป็นสุข ตายไปก็เป็นสุข ไปเกิดในภพใดชาติใด ขึ้นชื่อว่า "ผู้มีธรรมภายในใจ" ได้บำเพ็ญคุณงามความดีไว้ในใจแล้ว ก็เท่ากับไปเสวยผลโดยถ่ายเดียว

ขั้น "จิตตภาวนา" ในเบื้องต้น ให้พยายามทำจิตของเราให้สงบ พอจิตสงบเท่านั้น ผลแห่งการภาวนาเป็นอย่างไรเราไม่ต้องถามใคร จะทราบภายในจิตใจของผู้บำเพ็ญนั้นแล เพราะคำว่า "สนฺทิกฺขุจฺโถ" ผู้ปฏิบัติจะพึงเห็นเองรู้อยู่เองนั้น พระพุทธเจ้าไม่ทรงผูกขาด มอบให้กับผู้ปฏิบัติด้วยกันทุกคน จะพึงรู้ผลที่ตนปฏิบัติมากน้อยตามกำลังของตน

ท่านกล่าวเรื่องสมาธิ คือความสงบภายในใจ สงบจากอารมณ์เครื่องก่อกวนทั้งหลาย เรียกว่า "สงบ" เมื่อไม่มีอะไรก่อกวน ถ้าเป็น "น้ำ" ก็ใสสะอาด จิตใจก็ผ่องใส

ปราศจากอารมณ์ที่คิดปรุงต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องกวนใจ ใจย่อมสงบแน่วแน่ มีความสุข
สุขอย่างละเอียดลอบ มีความสงบมากเพียงไร ความสุขที่เกิดขึ้นจากความสงบนี้ยัง
ละเอียดสุขุมมากขึ้น จนกลายเป็นความสุขที่ "อัศจรรย์" เพียงชั้นความสงบแห่งสมาธิ
เท่านั้น ก็แสดงผลให้ผู้ปฏิบัติเห็นประจักษ์ใจอย่างเต็มตำไม้อิมพออยู่แล้ว

ในกายเรา นี้ ความจริงก็คือธาตุคือขันธ์ อายตนะ อันเป็นเครื่องมือของจิตที่ใช้
อยู่เท่านั้นเอง เมื่อหมดกำลังแล้วก็สลายตัวไป คำว่า "สลายตัวไป" นั้นได้แก่ตาย ที่
โลกสมมุติให้ชื่อกันว่า "ตาย" ร่างกายนี้มันตายจากความเป็นสัตว์เป็นบุคคล ที่โลก
สมมุติว่าเป็นสัตว์เป็นบุคคล ลงไปสู่ธาตุเดิมของเขา คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ ใจก็ออกจาก
ร่างนี้และเป็นใจตามเดิม เพราะใจเป็นใจอยู่แล้วมาตั้งแต่ไหนแต่ไร เป็นเพียงมาอาศัย
"เขา" อยู่ เพราะตนไม่สามารถช่วยตัวเองจนเป็นอิสระโดยไม่ต้องพึ่งอะไรได้ เมื่อ
ปัญญาพิจารณาตามธาตุตามขันธ์ ตลอดถึงความคิดความปรุงของใจ ให้รู้เห็นว่าเป็น
สภาพ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา ด้วยกัน ประจักษ์ด้วยปัญญาลงไปโดยลำดับ ๆ ความยึด
มั่นถือมั่นสำคัญผิดว่านั่นเป็นเรา นี่เป็นของเราในอาการใดก็ตาม ก็ถอนตัวเข้ามา ๆ คือ
ปล่อยกรรมสิทธิ์ กรรมสิทธิ์อันนั้นแลท่านเรียกว่า "อุปาทาน" ความยึดมั่นถือมั่น มั่น
กตถ่วงจิตใจของเราไม่ใช่น้อย ๆ ให้ได้รับความทุกข์ความลำบากเพราะอุปาทาน

เมื่อปัญญาพิจารณาสอดแทรกให้เห็นตามความเป็นจริงแล้ว ย่อมถอนความยึด
มั่นถือมั่นเข้ามาได้เป็นลำดับ ๆ ถอนเข้ามาจนไม่มีอะไรเหลือภายในจิต กำหนดเข้าไป
จนกระทั่งถึงจิต เชื้อของกิเลสตัณหาอาสวะมารวมตัวอยู่ในจิตดวงนี้เท่านั้น สิ่งอื่น
ตัดออกหมดแล้ว ไม่ยึดถือในส่วนใดอาการใด ปัญญาสอดแทรกเข้าไป ตัดขาดไปเป็น
ลำดับ ๆ กิเลสไม่มีที่อยู่ วิ่งเข้าไปหลบซ่อนอยู่ในจิต พิจารณาค้นคว้าเข้าไปให้เห็น
ตามหลัก อนิจจัง ทุกขัง อนตตา เช่นเดียวกับสภาวะธรรมทั่ว ๆ ไป จนกิเลสทนไม่ไหว
แตกกระจายออกไปจากจิต นั้นเรียกว่า "ทำลายภพชาติ" เพราะเชื้อของภพชาติมันอยู่
ในใจ สติปัญญาถอดถอนได้โดยลำดับจนไม่มีสิ่งใดเหลือ นี้แลคือจิตเป็นอิสระแล้ว!
ไม่ต้องไปอาศัยอะไรอีกต่อไป

เรื่องเกิด เรื่องแก่ เรื่องเจ็บ เรื่องตาย ที่เป็นป่าช้าประจำสัตว์สังขารที่เคยเป็นมา
นั้น เป็นอันว่าหมดปัญหาทั้ง เพราะจิตพอตัวแล้วไม่ต้องพึ่งอะไรทั้งสิ้น นี่คือความสุข
อันสมบูรณ์ของผู้ปฏิบัติธรรมที่ได้จากการปฏิบัติศาสนธรรม จนปรากฏเป็นผลขึ้นมา
คือความสุขอันสุขุมละเอียดนอกสมมุติ

"นิพพานันฺ ปรมํ สุขํ" นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง ก็หมายถึงจิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว
เป็นความสุขอย่างยั่งยืนนี้แล ไม่มีอันใดเสมอเหมือน!

จิตดวงนี้แหละ ดวงที่ถูกสิ่งไม่มีคุณค่า ดวงที่ถูกสิ่งที่จอมปลอม สกปรกโสภณ ทั้งหลายครอบงำอยู่ตลอดเวลานี้แหละ เมื่อชำระสิ่งที่สกปรกทั้งหลาย สิ่งที่ไม่มีคุณค่าทั้งหลาย ออกไปโดยลำดับ ๆ จิตก็กลายเป็นของมีคุณค่าขึ้นมาเรื่อย ๆ จนมีคุณค่าอย่างเต็มภูมิ ถึงขั้น "วิสุทธิ จิต" เป็นจิตที่สมบูรณ์เต็มภูมิ ไม่ต้องอาศัยอะไรทั้งหมดที่นี่ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่เกิดที่ไหน และก็ไม่ได้ตายที่ไหนอีกด้วย เพราะไม่มีเชื้อคือสาเหตุให้เกิด ความตายก็ไม่มี เพราะไม่มีการจับจองป่าช้า ป่าช้าจะมีในตัวได้อย่างไร ไม่มีเกิด ความตายจะมีได้อย่างไร

นี่คือจิตที่พอตัวแล้ว ไม่ต้องอาศัยอะไรเลย ตอนที่ยังอาศัยร่างต่าง ๆ ภพชาติต่าง ๆ อยู่นั้น เพราะยังไม่สามารถพึ่งตัวเองได้ ต้องอาศัยบุญกุศลเป็นเครื่องพยุง เพราะฉะนั้นการสร้างคุณงามความดีสำหรับเราผู้มีความรับผิดชอบในตัวเรา จึงมีความจำเป็นอยู่ตลอดไป ถ้ายังมีการท่องเที่ยวใน "วิภังขาร" อยู่ตราบใด คุณงามความดีซึ่งเป็นเครื่องพึ่งพิงอาศัย ก็เป็นความจำเป็นอยู่ตราบนั่น

ขอให้ท่านทั้งหลายที่เป็นพุทธบริษัท อย่าได้มีความประมาทนอนใจ ด้วยชีวิตสังขารร่างกายไม่มีภูมิเกณฑ์ จะตายเมื่อไรก็ได้ แตกเมื่อไรก็ได้ ไม่มีอะไรมีอำนาจเหนือสิ่งเหล่านี้ได้ เมื่อไม่ประมาท คุณงามความดีจึงควรตักตวงเอาไว้เสียตั้งแต่บัดนี้ จะไม่เสียท่าเสียที ไม่เดือดร้อนในภายหลัง อยู่ก็เป็นสุข ตายไปก็เป็นสุข ไม่มีอะไรเดือดร้อน

จึงขอยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรรณะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

สู่สมรภูมิ

ขณะฟังกำหนดใจไว้ให้ดี เพราะธรรมอยู่กับใจ !

ที่แรกก่อนปฏิบัติเราไม่อยากจะเชื่อว่า "ธรรมอยู่กับใจ ที่ไหนกัน" อยู่กับความเพียรในใจนั้น น่าฟังกว่าที่ว่า "ธรรมอยู่กับใจ"

"ธรรมอยู่ที่ใจ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ที่ใจ ธรรมทั้งหลายอยู่ที่ใจ" เราไม่ยกเชื่อ พระธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี อยู่ในคัมภีร์ทั้งนั้น ทำไมว่าอยู่ที่ใจ นี่เป็นความรู้สึกของเจ้าของ คือความรู้สึกดั้งเดิมเป็นอย่างนั้น แต่พอฟังเทศน์ไปเรื่อย ๆ องค์กรไหนเทศน์ท่านก็บอกอย่างนั้น ไม่เคยเทศน์ผิดเพี้ยนกันไปแล้วว่า "ธรรมอยู่กับใจ ธรรมอยู่ที่ใจ" พอได้ฟังไปโดยลำดับ จิตมันปรากฏเป็นความสงบขึ้นมาในขณะที่ฟัง คือที่แรกเวลาฟังท่านเทศน์ จิตมันส่งไปหาท่านนี้ ไม่ได้อยู่กับตัว

ท่านบอกว่า "อย่าส่งจิตออกมาภายนอก ให้ทำความรู้ไว้ภายในตัวเอง ธรรมจะเข้าไปสัมผัสเอง จากกระแสธรรมที่ท่านแสดงออกไป เราก็กไม่ฟัง ยังส่งออกไปหาท่านเทศน์ ดีไม่ดีอยากจะมองดูหน้าท่านด้วยจนถึงขณะฟังเทศน์ ถ้าไม่มองดูหน้าท่านเทศน์ หรือดูปากท่านเทศน์รู้สึกมันไม่ถนัด นี่เป็นความรู้สึกดั้งเดิม

เวลาฟังนาน ๆ มันปรากฏผลเป็นความสงบขึ้นมาภายในใจ ในขณะที่ฟังท่านเทศน์เริ่มเกิดความเชื่อว่า "สมาธิธรรมนี้อยู่ที่ใจนั่นเอง" เริ่มมีสักขีพยานขึ้นมาคือเจ้าของเอง ที่นี้ขณะฟังเทศน์ท่าน จิตไม่ส่งไปที่อื่น ส่งไปหาท่านก็ไม่ส่ง มันเพลินกับความสงบ ใจเกิดความสงบ เกิดความเยือกเย็นขึ้นมาในขณะที่ฟัง และเพลินไปเรื่อย ๆ เลยทำให้เกิดความเชื่อว่า ธรรมอยู่ที่ใจนั้นถูกต้องแล้ว

นี่เริ่มเป็นความเชื่อขึ้นมา ในขณะที่ "สมาธิธรรม คือ ความสงบ เย็นใจ" ปรากฏขึ้นในจิตของเราขณะที่ฟังเทศน์จากท่าน ต่อจากนั้นก็เป็นที่เหตุให้อยากได้ยินได้ฟังเรื่อย ๆ เพื่อเป็นเครื่องกล่อมจิตใจเรา ลำดับแรกเป็นอย่างนี้ ลำดับต่อไปการปฏิบัติธรรม จะเดินจงกรมก็ดี นั่งสมาธิภาวนาก็ดี ผลปรากฏขึ้นมาน้อย ปรากฏขึ้นที่ใจทั้งนั้น ไม่ได้ปรากฏขึ้นที่อื่น ขณะที่จิตไม่มีความสงบ วุ่นวายตัวเอง ก็อยู่ที่ใจ นี่ทราบที่ "วันนี้ จิตไม่สบายเลย" มีความฟุ้งซ่านวุ่นวายตามอารมณ์ต่าง ๆ เอ๊ะ ทำไมวันนี้จิตไม่สบาย ก็ทำ

ให้เกิดความสนใจขึ้นอีกแห่งหนึ่ง พยายามหาทางสงบให้ได้ พอเข้าที่ภาวนา ใจก็เป็นความสงบขึ้นมา นี่ก็ยิ่งเป็นความชัดเจนขึ้นมาว่า "ธรรมอยู่ที่ใจ"

โลกมันอยู่ที่ใจ ธรรมก็อยู่ที่ใจ เพราะฉะนั้นผู้ฟังเทศน์จึงควรทำความรู้สึกไว้จำเพาะตัวเท่านั้น ไม่จำเป็นต้องส่งจิตออกไปสู่ภายนอก เช่นไปเกี่ยวข้องกับท่านผู้เทศน์เป็นต้น เมื่อเราทำความรู้สึกไว้กับตัวเช่นนี้ ธรรมเทศนาที่ท่านแสดงออกไปมาน้อย จะเข้าไปสัมผัสสัมพันธ์กับความรู้ของเรา

จิตเป็นผู้รู้ กระแสเสียงที่เกี่ยวกับธรรมเข้ามาสัมผัสใจ และสัมผัสอยู่เรื่อย ๆ จิตไม่มีโอกาสส่งออกไปสู่ภายนอก เพราะธรรมเป็นเครื่องเย็น และก็ทำให้เพลินไป เพลินไปกับขณะนั้นขณะนั้น คือธรรมสัมผัสเป็นขณะ ๆ ตามกระแสเสียงของท่านผู้เทศน์ เป็นบทเป็นบาท สัมผัสต่อเนื่องกันไปเรื่อย ๆ จิตก็ค่อยสงบเย็นลงไป ๆ นี่เป็นผลขึ้นมาแล้วจากการฟังธรรม เพราะฉะนั้นการฟังธรรมที่ถูกต้องเพื่อให้ได้ผลประจักษ์ จึงต้องตั้งจิตไว้ภายในตัวเอง ไม่ต้องส่งออกไปภายนอก และไม่ต้องคิดต้องตรองอะไรมากมายในขณะที่ฟัง คอยฟังให้เป็นความรู้สึกตามกระแสแห่งธรรมที่ท่านแสดงไปเท่านั้น ธรรมจะซึมซาบเข้าไปสู่จิตใจเรา จิตใจเมื่อไม่กวนตัวเองด้วยความคิดในเรื่องต่าง ๆ ก็สงบเท่านั้น แต่ต้องสงบด้วยวิธีเดียวกัน คือจะให้จิตสงบไปเฉย ๆ อย่างนั้นไม่ได้ ต้องอาศัยบทธรรมบทใดบทหนึ่ง หรืออาศัยการฟังธรรมในขณะที่ท่านแสดง อย่างนี้จึงจะเกิดความสงบ

อะไรเล่าที่วุ่นมากในโลกนี้ ? ไม่มีอะไรที่จะวุ่นมากยิ่งกว่าใจ ถ้าพูดถึงเรื่องของความขุ่นมัว ก็ไม่มีอะไรที่จะขุ่นมัวยิ่งกว่าใจ ความทุกข์ความเดือดร้อนมากมายเพียงไร ไม่มีอะไรที่จะสู้ใจได้ ไฟที่ว้าวร้อนก็ไม่ร้อนเหมือนใจของเราที่ร้อนที่ทุกข์เพราะอำนาจกิเลส

เรื่องของกิเลส มีแต่แสดงให้เกิดความทุกข์ไปโดยลำดับ ๆ เท่านั้น ท่านจึงสอนให้เห็นโทษ พยายามตั้งสติพิจารณาในแง่ต่าง ๆ ด้วยความจงใจ เมื่อสติกับความรู้มีความเกี่ยวเนื่องกันไปโดยลำดับ ๆ การทำสมาธิหรือการพิจารณาในแง่ต่าง ๆ จะเป็นทางด้านปัญญาในแง่ใดก็ตาม ย่อมได้ความสงบและอุบายแยบคายขึ้นมาโดยลำดับ ตั้งท่านสอนว่า "ชาติปี ทุกขา มรณมุปี ทุกข์ อริยสัจจ" ท่านบอก "อริยสัจ ชาติปี ทุกขา ชราปี ทุกขา" ชาติความเกิดเป็นทุกข์ แต่เรากลับมีความดีใจ เพลิดเพลินในการเกิด พอถูกเกิดขึ้นมาก็ดีใจ หลานเกิดขึ้นมาก็ดีใจ บุตรหลานของญาติมิตรสหายเกิดขึ้นมาก็ดีใจ ไม่ได้คำนึงถึงความทุกข์ของเด็กที่เกิดขึ้นมาแต่ละราย ๆ ที่รอดตายจากช่องแคบ ๆ แล้วเกิดมานั้นเลย

ถ้าเรามองดู "เงื่อนต้น" คือ ความเกิด กับ "เงื่อนปลาย" คือความตาย ยังไม่เห็นชัดเจนแล้ว ก็เข้าใจว่า ทั้งสองเงื่อนนี้จะทำให้เกิดความเพลิดเพลिन และความเศร้าโศกได้ไม่มีสิ้นสุดจุดจุดหมายปลายทางเลย ความจริง เด็กรอดตายแล้วถึงจะเป็นมนุษย์ขึ้นมา ถ้าไม่รอดก็ต้องตายไปในขณะนั้น เช่นตายในท้องก็มี ตายขณะที่ตกคลอดออกมาก็มี ก็เพราะความทุกข์ถึงขนาดตาย มันถึงตายได้คนเรา!

การเกิดขึ้นมาเป็นคน อายุมากน้อยเพียงใด มันก็ทุกข์ถึงตายมันจึงตายได้ ความทุกข์นี้มีมาตั้งแต่ขณะแรกเกิด แต่เราไม่ได้พิจารณาว่าเป็นทุกข์ คือสังขาร ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเห็นโทษเห็นภัย เป็นความขยะแขยง เพื่อจะกำจัดปิดเป่าให้ผ่านพ้นไปได้ด้วยความพากเพียรของเรา มีสติปัญญาเป็นสำคัญ เมื่อเรามีความเพลิดเพลिनพอใจในตอนต้น แต่ไม่พอใจในตอนปลาย เช่น ความเกิดเราพอใจ แต่ความตายเราไม่พอใจ มันก็ขัดแย้งกันอยู่วันยังค่ำ ความขัดแย้งกันมันเป็นความสุขที่โหนในหัวใจคนเรา ต้องเป็นความทุกข์อยู่โดยดี

เพราะฉะนั้นเพื่อให้ต้นกับปลายตรงกัน จึงต้องพิจารณาไปตั้งแต่ "ชาติปี ทุกขารายปี ทุกขามรณปี ทุกข์" ตลอดสายไปเลย เพราะเป็นเรื่องของกองทุกข์ และเป็นทางแห่งความทุกข์เดินทั้งนั้น ไม่ใช่ทางมรรคผลนิพพานอะไรจะเดินได้ ถ้าไม่พิจารณาให้เป็น พิจารณาครอบรู้ในสิ่งทั้งหลายนี้แล้วก็ว่า "ทุกข์ นตฺถิ อชาตสฺส" ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด นั่น! เมื่อไม่เกิดแล้วมันจะมีทุกข์ที่โหนกัน เพราะเชื่อให้เกิดไม่มี คือเชื่อแห่งความทุกข์ไม่มีนั่นเอง ทุกข์ก็ไม่มีในหัวใจ เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ท่านจึงไม่มีทุกข์เวทนาภายในใจ เวทนาทางใจนี้ท่านไม่มี คือสุขเวทนามากดี ทุกขเวทนามากดี อุเบกขาเวทนามากดี ภายในใจของพระอรหันต์ท่านไม่มี

มีเวทนาเฉพาะแต่จิตของพวกเรา กายของพวกเรา ส่วนกายของท่านมีเวทนาทั้งสาม ท่านทุกข์เหมือนกันกับพวกเรานี้แหละ แต่จิตของท่านไม่มีเวทนา เวทนาทั้งสามไม่สามารถกระทบกระเทือนจิตใจของท่านได้ ท่านไม่หวั่นไหว เหมือนจิตของปุถุชน สุขท่านก็รู้ ทุกข์ท่านก็รู้ ในส่วนร่างกายเฉย ๆ ท่านก็รู้ แต่ทางด้านจิตใจของท่านไม่มีเวทนา เพราะจิตนั้นพ้นไปจากเวทนาซึ่งเป็นสมมุติแล้ว ไม่มีอะไรจะเข้าไปแทรกสิงได้เลย ใจเป็นธรรมล้วน ๆ เช่นที่ว่า "ทุกขเวทนา เป็น อนิจฺจํ ทุกข์ อนตฺตา สุขเวทนา ก็เป็น อนิจฺจํ ทุกข์ อนตฺตา อุเบกขาเวทนามากดี เป็น อนิจฺจํ ทุกข์ อนตฺตา จึงไปเกี่ยวข้องกับธรรมชาตินั้นไม่ได้

ถ้าใครอยากมีความเจริญภายในใจ ก็ให้พยายามสร้างคุณงามความดี คีล ทาน อย่ได้ขาด เป็นความดีสำหรับหล่อเลี้ยงจิตใจ สืบภพสืบชาติที่ดีต่อไป คนเราที่มีพื้น

ฐานอันดีด้วยคุณงามความดีเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงแล้ว ไม่ว่าจะเกิดในภพใดชาติใด ก็ต้องมีความดีติดตามเสมอ สுகติเป็นที่หวังได้

ในเมื่อยังไม่พ้นจากความทุกข์ ท่านสอนไม่ให้เกียจคร้าน ให้พยายาม ถ้ามีความสามารถเจริญเมตตาภาวนา เพื่อส่องดูจิตใจของตนที่เต็มไปด้วยความทุกข์ร้อนต่าง ๆ นี้ ก็จงทำไปอย่าได้ลดละ ชัดไปทุกวัน ๆ จิตใจเมื่อได้รับการขัดเกลาอยู่เสมอย่อมมีความผ่องใส เมื่อจิตมีความผ่องใสย่อมเห็นเงาตัวเองได้ เหมือนกับน้ำใส มองเห็นอะไรได้ชัดเจน จะเป็นขวากเป็นหนามหรือเป็นสัตว์ชนิดใดที่อยู่ในน้ำนั้น ก็สามารถมองเห็นได้ชัดเจน อะไรที่เป็นพิษเป็นภัยอยู่ในจิตใจ เมื่อใจมีความสงบแล้วสามารถมองเห็นได้ รู้ได้ง่ายยิ่งกว่าจิตที่ขุ่นมัวไปด้วยกิเลสอาสวะและความวุ่นวายหลายอยู่มาก

ท่านจึงสอนให้ชำระจิตใจ ในโอวาทที่รวมไว้ใน "โอวาทปาฏิโมกข์" ว่า "สพฺพปาปสฺส อภรณํ" การไม่ทำความชั่วทั้งหลายนั้นประการหนึ่ง "กุสลสุปฺสมุทฺทา" การยังกุศลให้ถึงพร้อมประการหนึ่ง "สจิตฺตปริโยทปนํ" การทำจิตใจให้ผ่องแผ้วถึงความบริสุทธิ์นี้ประการหนึ่ง "เอตํ พุทฺธาน สาสนํ" นี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

พระพุทธเจ้าองค์ใดก็ตามท่านสอนอย่างนี้ทั้งนั้น เรื่องที่เป็นบาปเศร้าหมองท่านไม่ให้ทำ ให้พยายามทำแต่กุศลคือคุณงามความดี เพราะความฉลาดของตน "กุสลสุปฺสมุทฺทา" คือยังความฉลาดให้ถึงพร้อมนั่นเอง

การทำจิตให้มีความผ่องใสจนถึงขั้นบริสุทธิ์นี้เป็นสิ่งทำได้ยาก แต่อยู่ในความสามารถของมนุษย์เราที่จะทำได้ พระพุทธเจ้าท่านก็ลำบาก พระสาวกทั้งหลายท่านก็ลำบาก บรรดาท่านผู้ถึงความบริสุทธิ์ต้องลำบากด้วยกันทั้งนั้น ลำบากเพื่อความบริสุทธิ์เพื่อความหลุดพ้น ไม่ใช่ลำบากเพื่อความลุ่มจม จึงเป็นสิ่งที่น่าทำ

จิตเวลามีสิ่งสกปรกโสภณครอบงำอยู่ก็ไม่ปรากฏว่ามีคุณค่าอะไร แม้ตัวเองก็ดำเนินดีเตียนตัวได้ บางที่อยู่ก็ไม่อยากอยู่ อยากจะตายเสียดีกว่าอย่างนี้ เพราะความอดทนระอาใจความเป็นอยู่ของตน ไม่อยากอยู่ในโลกให้โลกเขาเห็นหน้า ทั้งนี้เพราะจิตมันอับเฉา จิตมันขุ่นมัวมากจนกลายเป็นไฟทั้งกอง ไม่น่าอยู่ เวลามันอับเฉาขนาดนั้น เพราะสิ่งที่อับเฉา สิ่งไม่มีคุณค่าครอบจิต จนมองหาสาระสำคัญของจิตไม่มีเลย จนคิดอยากจะตายไปเสียได้แหละดี แม้ตายไปแล้วจะไปเอาดีมาจากไหน? ปัจจุบันมันก็ยังไม่มีอยู่แล้ว ถ้าดีด้วยความตาย โลกนี้ก็มีคนตายกันมานาน ทำไมไม่เห็นดี มันไม่ดีนั่นเองจึงไม่อยากตาย ถ้ามันดีอยู่แล้วตายหรือไม่ตายก็ไม่มีปัญหาอะไร เพราะดีอยู่แล้ว ขณะที่สิ่งไม่มีคุณค่าอะไรมาครอบงำจิตนั้น ทำไมจิตไร้สาระไปหมด ?

เมื่อชำระสะสางออกได้โดยลำดับ ๆ ก็ค่อยส่องแสงสว่างออกมาให้เห็นประจักษ์ภายในใจ คือความสงบเย็นใจ ทั้งจิตใจก็ผ่องใส สบาย ยิ้มแย้มแจ่มใส นั่งอยู่ ยืนอยู่ เดินอยู่ นอนอยู่ หรือทำหน้าที่การทำงานอะไรอยู่ ก็มีความรื่นเริงบันเทิงด้วยความสุขที่ปรากฏอยู่กับใจ

คนเราเมื่อจิตใจมีความสงบเย็นแล้ว อยู่ที่ไหนก็พออยู่ทั้งนั้นแหละ **มันสำคัญอยู่ที่ใจ** ถ้าใจไม่ดี อยู่ที่ไหนก็ไม่ดี ที่นี้ว่าจะดี ที่นั่นว่าจะดี หลอกเจ้าของไปเรื่อย ๆ ที่โน่นละจะดี ชาตินี้ไม่ดี ชาตินี้หน้าจะดี เป็นอยู่ไม่ดี ตายแล้วจะดี นั้นมันหลอกไปเรื่อย ๆ ผู้ที่ร้อน ร้อนอยู่ที่นี้แหละ มันหลอก ผู้ที่ถูกกลุ้มร้อนอยู่ด้วยความร้อนทั้งหลายนะมันหลอกเรา อันนั้นจะดี อันนี้จะดี แต่มันไม่ได้ดี ไปอยู่ที่ไหน ๆ ก็เท่าเดิมนี่แหละ เพราะตัวนี้ไม่ดี ต้องแก้เพื่อให้ดี **แก้ด้วยความเพียร**

จงพยายามพิจารณากำจัดมันด้วยความเพียร ทำสมาธิก็ให้มีความสงบได้ บังคับบัญชาจิตใจขณะนั้น ขณะที่ทำสมาธิภาวนา ขณะที่บังคับจิตฝึกกรรมานจิตด้วยการภาวนานั้น ไม่ใช่เป็นขณะที่จะปล่อยไปตามอำเภอใจ เรียกว่า **"ความเพียร"** เพียรเพื่อแก้ เพื่อถอดถอนสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อใจ จนใจได้รับความสงบขึ้นมา ใจได้รับความสงบนั้นเพราะ **"ความเพียรบังคับใจ"** ต่างหาก ไม่ใช่เพราะความปล่อยตามใจ เราคงจะเห็นผลหรือคุณค่าของความเพียรนี้บ้างแล้ว เพราะเรามีความสงบใจลงได้ด้วย ความเพียร และสงบไปได้เรื่อย ๆ เพราะความเพียรเป็นลำดับ ๆ คุณค่าของความเพียรก็จะเด่นขึ้น ๆ ตามคุณค่าของจิตที่เป็นผลมาจากความเพียร

เอ้า ! เมื่อพิจารณาทางด้านปัญญา ก็กำหนดพิจารณาให้เห็นชัดเจน ไตร่ตรองสิ่งทั้งหลายให้เห็นตามความสัตย์ความจริงของมันที่มีอยู่ในโลกทั้งหลายนี้ โลกนี้กว้าง แสนกว้าง แต่สิ่งที่คับแคบที่สุดก็คือจิตใจที่ถูกปิดบังด้วยกิเลส มันแคบที่นี้ นั่งอยู่นอนอยู่ก็ไม่สบาย อยู่ที่ไหนก็ไม่สบาย เพราะมันคับแคบใจ มันทับตัวเอง แก้ตรงที่มันแคบ ๆ นี้ออกให้ใจได้รับความกว้างขวางเบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้นมา จิตใจก็โล่ง เย็นสบาย

เอ้า ! ที่นี้จะพิจารณาเรื่องทุกข์ มันก็มีกำลังที่จะพิจารณา พอใจที่จะพิจารณา เพราะทุกข์เป็นหินลับปัญญาให้คมกล้าขึ้นเป็นลำดับได้ ฟาดฟันกิเลสอาสวะออกด้วยสมาธิปัญญา การถอดถอนกิเลสต้องถอดถอนด้วยปัญญา จับกิเลสมามัดได้ด้วยสมาธิ คือจิตสงบลง สมาธิก็รวมตัวเข้ามาในจิตดวงเดียว ไม่ชานออกไปในที่ต่าง ๆ จนจับตัวไม่ได้ ปัญญาคลี่คลายออกให้เห็นชัดเจนว่า จิตนี้มีความติดข้องอยู่กับสิ่งใด รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส หรือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แยกแยะดูให้เห็นละเอียดถี่ถ้วนตามหลักความจริงของมันที่มีอยู่

ใคร่ครวญแล้วใคร่ครวญเล่า พิจารณาแล้วพิจารณาเล่า เป็นจุดที่ท่องเที่ยวของปัญญา เป็นหินลับปัญญา พิจารณาเท่าใดก็ยิ่งแตกฉานออกไปโดยลำดับ เข้าใจไปตามเป็นจริงแล้วปล่อยวางไปเรื่อย ๆ การปล่อยวางลงก็คือปล่อยวางภาระ ซึ่งกอดังอยู่ภายในใจเราด้วยอำนาจแห่งอุปาทานนั้นแล

จิตคิดเรื่องอะไรบ้าง เกิดผลเกิดประโยชน์อะไร คิดขึ้นในขณะก็ดับไปในขณะ คิดดีก็ดับ คิดชั่วก็ดับ คิดอะไรขึ้นมาก็ดับทั้งนั้น ท่านเรียกว่า "สังขาร ความปรุง" ความปรุงขึ้น ความเกิดขึ้น ความปรุงกับความดับไปนั้นเป็นของคู่กัน เกิดดับพร้อมอยู่ในเวลานั้น แล้วเราจะถือเอามาเป็นตัวเป็นตนอย่างไรได้กับความเกิด ๆ ดับ ๆ อย่างนั้น

จงพิจารณา ทุกขเวทนา อันเป็นสิ่งที่น่ากลัวอยู่แล้ว ใคร ๆ ก็กลัวคำว่า "ทุกข์" เราจะมาถือว่าเป็นเราเป็นของเราได้อย่างไร ทุกข์ทั้งกองยังจะถือว่าเป็นเราอยู่อีกหรือ? ถือเป็นเราก็ถือเอาไฟมาเผาใจเรานั้นแล ทุกข์ให้ทราบว่าเป็น "ทุกข์" ผู้ที่ทราบว่าเป็นทุกข์ไม่ใช่ทุกข์นั้นคือใจ ใจเป็นผู้รู้เรื่องทุกข์ทั้งหลาย ทุกข์เกิดขึ้นใจก็รู้ ทุกข์ตั้งอยู่ใจก็รู้ ทุกข์ดับไปใจก็รู้ รู้ด้วยปัญญา

ปัญญาเห็นแจ่มแจ้งชัดเจนแล้วว่า ทุกข์เป็นทุกข์ เราเป็นเรา ผู้รู้เป็นผู้รู้ นี้ประการหนึ่ง สัญญา จำได้เท่าไรมันก็ลืมไปหมด ถ้าต้องการจะจำก็มาตั้งใจจำกันใหม่ จำไปพร้อมดับลงไปพร้อม ๆ ขณะเดียวเช่นกัน เหล่านี้หรือเป็นตน ? ความจำได้หมายรู้แล้วดับไป ๆ เกิดดับ ๆ เช่นเดียวกับสิ่งอื่น ๆ นั้นหรือเป็นเราเป็นของเรา ? ถ้านั้นเป็นเราเป็นของเรา เราก็ตื่นอยู่ตลอดเวลาซิ เพราะทุกข์ เพราะสัญญาจำได้แล้วดับไป ความทุกข์เกิด ๆ ดับ ๆ ให้ได้รับความเดือดร้อนวุ่นวายอยู่ไม่หยุดไม่ถอย เพราะฉะนั้นจึงต้องพิจารณาให้เห็นสภาพที่เกิดที่ดับ มีอยู่รอบใจเรา อยู่รอบตัวคือขันธวิญญาน เราเคยได้ยินมาตั้งแต่เมื่อไร เห็นมาตั้งแต่เมื่อไร ตั้งแต่เกิดนี้ แล้วเราได้สาระอะไรจากมัน พอรับทราบ พบในทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย มันก็ดับไปพร้อม ๆ แน่ะ เอาอะไรมาเป็นสาระ ? ไม่เห็นมีอะไรเป็นสาระเลย

รูปนั้นหรือเป็นตน เสียงนั้นหรือเป็นตน กลิ่น รส เครื่องสัมผัสนั้นหรือเป็นตน วิญญาน ความรับทราบสิ่งที่มาสัมผัสหรือเป็นตน มันรับทราบพบ ๆ แล้วดับไปพร้อม ๆ อันนั้นหรือเป็นตน เป็นตนเมื่อไร ความเกิดความดับพร้อมมาถือว่าเป็นตนได้หรือเราจะนอนใจกับมันได้อย่างไร มันเกิดแล้วมันดับ ๆ เรายังจะถือความเกิดความดับนั้นว่าเป็นตน เราก็ยุ่งไปวันยังค่ำซิ เพราะสิ่งทั้งหลายมันมีเกิดมีดับตลอดเวลา ไม่ว่าจะรูป เวทนา สุข ทุกข์ เศษ ๆ ไม่ว่าสัญญา สังขาร วิญญาน มันมีเกิดมีดับของมันเป็นประจำ

อยู่ทุกอย่างทุกอาการ แล้วเราจะไปคว้าเอาว่านั่นเป็นเรานี่เป็นของเราได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่มันเกิดดับก็ทราบอย่างประจักษ์ จึงต้องใช้ปัญญาพิจารณาให้เห็นชัดเจนตามเป็นจริง แล้วปล่อยวางไว้ตามความจริงของมัน

ผู้รู้ไม่ดับ ใจแท้ ๆ คือผู้รู้ ผู้ที่ไม่ดับ อะไรเกิดก็รู้อะไรดับก็รู้ ผู้ที่รู้นี้ไม่ดับ ดับแต่สิ่งที่ปรากฏขึ้นดับไปตามเรื่องของเขา เช่น รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่เป็นสภาวะธรรม ท่านว่า "เป็นไตรลักษณ์"

ไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนตตา จะมาถือเป็นเราเป็นของเราได้อย่างไร ถ้าพิจารณาให้ถึงเหตุถึงผลด้วยสติปัญญาแล้วก็ไม่อาจไปยึดถือได้ เวลากิเลสหนา ๆ ใจไม่ได้พิจารณา ทั้งไม่ทราบว่าจะอะไรเป็นอะไรจึงหลงยึดถือ เมื่อพิจารณาเห็นตามเป็นจริงแล้วมันปล่อยวางของมันเอง

พอออกแนวรบ ถึงเวลาจะเป็นจะตาย ให้เอาอันนี้แหละเป็นสนามรบ เฉพาะอย่างยิ่ง "ทุกขเวทนา" นั่นแหละจะออกหน้าออกตาที่สุดในขณะจะแตกดับ เอาทุกขเวทนามกับจิตนี้แหละเป็นสนามรบ พิจารณากันให้เห็นตามความจริงของมัน จะทุกข์มากมายขนาดไหนมันไม่เลยตาย ทุกข์นี้ถึงแค่ตาย ธาตุชั้นนี้ถึงแค่ตาย ใจไม่ถึงแค่ตาย แต่เลยความตาย เพราะจิตไม่เคยตาย มันเหนือสิ่งเหล่านี้ ความทุกข์ก็ทุกข์ถึงแค่ตายเท่านั้น ไม่เลยจากนั้นไป เวทนาพวกไหนจะปรากฏขึ้นมาก็ถึงแค่ดับของมันเท่านั้น จะทุกข์มากทุกข์น้อยจิตรับทราบ รับทราบอยู่ตลอดเวลา

เมื่อมีสติแล้วจะรับทราบทุกระยะของทุกขเวทนาที่เกิดขึ้น ผู้รู้ไม่ได้ดับ เราจะไปวิตกวิจารณ์อะไรกับเวทนาซึ่งไม่ใช่เราไม่ใช่ของเรา มันเป็นสภาพที่เกิดขึ้น อาศัยจิตเกิดขึ้นแต่ไม่ใช่จิต อาศัยธาตุเกิดขึ้น อาศัยกายนี้เกิดขึ้นแต่ไม่ใช่กาย มันเป็นเวทนาของมัน เช่นทุกขเวทนา เป็นต้น มันเป็นคนละชั้นละอันคนละอย่าง ความจริงล้วน ๆ เป็นอย่างนี้ !

ถ้าเราไม่ป็นเกลียวกับความจริง ใจเราก็สงบเพราะการพิจารณาทุกขเวทนาทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งในวาระสุดท้ายจะแตกดับ เอาให้เต็มเหนี่ยวทีเดียว อะไรจะดับก่อนดับหลังให้มันรู้ เพราะผู้รู้จะรู้ตลอด จนกระทั่งทุกสิ่งทุกอย่างดับไปหมด ผู้นี้ก็ยังไม่ดับ

นี่แหละการพิจารณา ถ้าได้เห็นเหตุเห็นผลกันเสียครั้งหนึ่งเท่านั้น ความอาภายในเรื่องเหล่านี้จะเกิดขึ้นทันที ถึงคราวจำเป็นขึ้นมามันจะเตรียมทำสู้กันเลย เตรียมทำเป็นนักรบเข้าสู่สงครามระหว่างชั้นธัมกับจิต พิจารณาด้วยปัญญา เอาสติปัญญาเป็น

เครื่องมือฟาดฟันหั่นแหลกลงให้ถึงความจริง เมื่อแหลกลงไปแล้วไปถึงไหน ? ก็ไปถึงความจริงนั้นแล

จงใช้สติปัญญาฟาดฟันลงไปให้ถึงความจริงทุกสิ่งทุกอย่าง เมื่อถึงความจริงแล้วราบไปหมด สงบไปหมด ไม่มีอะไรอันใดที่จะมาก่อกวนจิตใจ อันใดที่ยังก่อกวนจิตใจได้อยู่ อันนั้นเรียกว่า "จิตยังพิจารณาไม่ถึงความจริงเต็มที่" ถ้าถึงความจริงเต็มที่ทุกสัดทุกส่วนแล้ว ไม่มีอะไรที่จะมาแหย่มายุมาแทงมากวนใจได้ เป็นสภาพที่จริงทั่วถึงกันหมด นั่นท่านเรียกว่า "ราบคาบลงแล้วด้วยความจริง" เพราะอำนาจแห่งสติปัญญาพิจารณาเห็นชัด

นี่แหละพระพุทธเจ้า พระสาวกทั้งหลาย หรือท่านผู้สิ้นทุกข์แล้วทั้งหลาย ท่านสิ้นตรงนี้ ตรงที่ทุกข์มันอยู่ ทุกข์มันอยู่ที่ไหน ? ทุกข์มีอยู่ที่กาย ที่ชั้นธันธ์นี้ ที่จิตดวงนี้

การแยกแยะก็แยกกันที่นี้ รู้ก็รู้กันตรงที่เราเคยหลงนี้แหละไม่รู้ที่ไหน ผู้ที่จะทำให้อันนี้คือปัญญาเครื่องมือบุกเบิกหาความจริง ไม่มีอะไรที่จะเทียบเท่าสติปัญญาได้ที่เป็นเครื่องมือ ที่บุกเบิกให้ถึงที่สุดแห่งธรรมทั้งหลาย และเป็นเครื่องสำรอกปอกกิเลสออกจากจิตใจได้โดยสิ้นเชิง ก็ไม่มีอะไรเสมอเหมือนปัญญา จึงเป็นเครื่องมือที่ทันสมัยในการแก้กิเลสอาสวะทั้งหมด

เราจงนำเอาสติปัญญานี้ไปใช้ในเวลาจำเป็น เฉพาะอย่างยิ่งเวลาจนตัวเข้าแล้วไม่มีใครจะช่วยเราได้ ญาติมิตรสายโลหิตไกลไกล พ่อแม่ พี่น้อง สามภริยา ลูกเล็กเด็กแดง แม้มีห้อมล้อมเต็มไปหมดก็ไม่สามารถช่วยเราได้ทั้งนั้น เป็นหน้าที่ของเราโดยเฉพาะ ท่านเรียกว่า "อดตา หิ อดตโน นาโถ" เอาให้เต็มภูมิ! ตนนั้นแลเป็นที่พึ่งของตน เราจะทำอย่างไรจึงจะเป็นที่พึ่งของเราได้ และจะไม่กลายเป็นข้าศึกต่อเราเอง ถ้าเป็นเรื่องความลุ่มหลง ความอ่อนแอ ความขาดสติปัญญาที่จะนำมาใช้ ก็เป็นข้าศึกต่อตนเอง ถ้ามีสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร มีความแก้แค้นสามารถตามหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ พิจารณาหลงไปให้ถึงเหตุถึงผล ถึงความสัตย์ความจริงแห่งสภาวธรรมทั้งหลายแล้ว นั้นแลถือว่าตนเป็นที่พึ่งของตนได้โดยแท้

เอาให้ได้ที่พึ่ง มีอยู่ที่ไหนล่ะ ? "พุทฺธํ สรณํ คจฺฉามิ" กระเทือนอยู่ในจิตใจ ไม่มีที่ไหน "ธมฺมํ สรณํ คจฺฉามิ" กระเทือนอยู่ที่จิตใจ "สงฺฆํ สรณํ คจฺฉามิ" ก็กระเทือนอยู่ที่ใจดวงเดี่ยวนี้นี้เท่านั้นเป็นภาชนะ ทั้งพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ รวมอยู่ที่จิตดวงเดี่ยวนี้นี้ เพราะจิตเป็นภาชนะที่เหมาะสมกับธรรมทั้งหลาย เอาให้เห็น เฉพาะอย่างยิ่ง "จิตทั้งดวงนี้แลคือธรรมทั้งดวง"

ขอให้ชำระจิตนี้ ยิ่งให้หลุดพ้นในขณะนี้ด้วยแล้วยิ่งดี "พุทโธ ธัมโม สังฆโม" ไม่ทราบจะไปถามท่านที่ไหน ไม่ถามเพราะไม่สงสัย มองดูความรู้ของตัวที่แสดงความสำเร็จอยู่เต็มที่แล้วฉันใดก็ฉันนั้น

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่เป็น "เอกธรรม" ธรรมอันเดียว เป็นธรรมแห่งเดียวกัน

นี่คือผลแห่งการปฏิบัติกำจัดกิเลสอาสวะของตัว ตั้งแต่เริ่มแรกที่ไม่มีคุณค่า ราคา มีแต่ "ขี้" เต็มหัวใจ คือขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ชำระ "ขี้" นี้ออกโดยหลักธรรม เมื่อหมดของสกปรกนี้แล้วก็ เป็นธรรมขึ้นมา เป็นธรรมขึ้นมาแล้วแสนสบาย! อยู่ไหนก็สบาย "นิพพานํ ปรมํ สุญญํ" อะไรสูญก็รู้นี้ อะไรยังอยู่ก็รู้ ใครจะไปรู้อย่างผู้สิ้นกิเลสแล้วเล่า เพราะคำว่า "นิพพานํ ปรมํ สุญญํ" นี้ ท่านพูดออกมาจากความที่สิ้นกิเลสแล้ว

ผู้เห็นนิพพานแล้วพูดออกมา คือพระพุทธเจ้า พวกเราไม่เห็น ว่าเท่าไรมันก็ยังอยู่อย่างนั้น จงพิจารณาให้เห็นจริงกับสิ่งเหล่านี้ คำว่า "นิพพานํ ปรมํ สุญญํ" จะไม่มีปัญหาอะไรเลย เพราะประจักษ์กับใจแล้วอันใดสูญอันใดยัง!

"นิพพานํ ปรมํ สุขํ" ฟังซิ คำว่า "ปรมํ สุขํ" อันเป็นความสุขอย่างยิ่งนั้น ไม่ใช่ "สุขเวทนา" เป็นสุขที่เกิดขึ้นจากความบริสุทธิ์ของใจล้วน ๆ โดยไม่มีคำว่า "เกิดดับ" เหมือนเวทนาของพวกเรา มีทุกขเวทนา เป็นต้น อันนี้ไม่ใช่ไตรลักษณ์ "ปรมํ สุขํ" ที่มีประจำจิตที่บริสุทธิ์นี้ไม่ใช่ไตรลักษณ์ ไม่ใช่สิ่งที่เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนตตา จึงไม่มีความแปรสภาพ คงเส้นคงวา ท่านว่า "นิพพานเที่ยง" อะไรเที่ยง? จิตที่บริสุทธิ์นี้เท่านั้น "เที่ยง" จงเอาให้เห็น เอาให้รู้!

การแสดงธรรม ก็ขอยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรรณะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

ความตายเป็นธรรมดา

คำว่า "เที่ยง" หรือ "แน่นหนามั่นคง" หรือ "จีรังถาวร" เป็นสิ่งที่โลกต้องการใน ส่วนที่พึงปรารถนา เช่น ความสุข เป็นต้น แต่สิ่งดังกล่าวจะหาได้ที่ไหน ? เพราะในโลก นี้เต็มไปด้วยสิ่งที่ขัดต่อความต้องการของโลกทั้งนั้น คือ เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไป เสียสิ้น

มีแต่เรื่อง อนิจจัง ความไม่เที่ยงถาวรรอบตัวทั้งภายในและภายนอก ถ้าว่าสุขก็มี ทุกข์แทรกเข้ามาเสีย อนัตตา แทรกเข้ามาเสีย ทุกสิ่งจึงเต็มไปด้วย "ไตรลักษณ์" คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ซึ่งหาสิ่งใดมาทำลายเพื่อความจีรังถาวรไม่ได้ นอกจาก "ธรรม ปฏิบัติ" อย่างเดียว ดังปราชญ์ดำเนินมาแล้ว และผ่านพ้นแหล่งอันแสนทุกข์กันดารนี้ไป ได้แล้ว

พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้โดยถูกต้องหาที่คัดค้านไม่ได้เลย ในเรื่องสภาวะธรรม เหล่านี้ เพราะเป็นของตายตัว ธรรมก็แสดงความจริงที่มีอยู่อย่างตายตัวนั้น ไม่ต้องหา อะไรมาเพิ่มเติม

คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ อย่าเข้าใจว่าท่านหาอะไรมาส่งเสริม เพิ่มเติมสิ่งที่มีอยู่แล้วให้มากขึ้นหรือให้ลดน้อยลงไป หรือไม่มีก็หาเรื่องว่ามี อย่างนี้ไม่มี ! ท่านแสดงตามหลักความจริงล้วน ๆ ทั้งนั้นไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใด

จุดของศาสนาอันแท้จริงที่สอนเพื่อดำเนินและหลีกเลี่ยง "ไตรลักษณ์" เหล่านี้ได้ พอดี ท่านก็สอนไว้แล้วว่า "สพฺพปาปสฺส อภินฺน" - การไม่ทำชั่วทั้งปวง หนึ่ง "กุสลสุ ภูสมุขปา" - การยังกุศลหรือความฉลาดในสิ่งที่ชอบธรรมให้ถึงพร้อม หนึ่ง "สจิตฺตปริ โยทปนํ" - การทำจิตของตนให้ผ่องใสจนกระทั่งถึงความบริสุทธิ์ หนึ่ง "เอตํ พุทฺธาน สาสนํ" - เหล่านี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

คือว่านี้เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์

ไม่มีองค์ใดแสดงให้แตกต่างจากนี้ไป เพราะความจริงทั้งหลายไม่มีของแตกต่าง ไม่ว่าจะเป็นสมัยใดก็ตาม มีเรื่องของ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อยู่ประจำโลกมานมนานแม้ พระพุทธเจ้ายังไม่ได้ตรัสรู้ขึ้นมา คือเป็นเวลาระหว่าง "สุญญกัป" ไม่มีคำสั่งสอนแสดง

เรื่องความจริงเหล่านี้ก็ตาม ความจริงเหล่านี้เคยมีมาดั้งเดิม มีมาตั้งกัปตั้งกัลป์โน้นอยู่แล้ว

สิ่งที่เราต้องการจะหาได้จากที่ไหน โลกอันแสนกว้างก็เต็มไปด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น เมื่อคิดอย่างนี้ก็เหมือนจะหาที่เหยียบย่าง หาที่ปลงจิตปลงใจลงไม่ได้ เพราะหมดสถานที่ที่จะวางใจพึ่งเป็นพึ่งตายได้ แต่สถานที่ว่าปลงจิตปลงใจลงไม่ได้นั่นแล คือสถานที่ที่ปลงจิตปลงใจลงได้ เพราะเป็นหลักธรรมที่พึ่งปลงลงได้ ด้วยการพิจารณาให้เห็นตามความจริง

พระพุทธเจ้าทรงสำเร็จความมุ่งหวังจากสถานที่นั้น พระสงฆ์สาวกที่เป็นสภะของพวกเราทั้งหลายก็สำเร็จความมุ่งหวังในจุดนั้น ธรรมที่ได้นำมาประกาศสอนโลกให้สัตว์ทั้งหลายได้ยึดถือตลอดมาก็ออกมาจากจุดนั้น คือใจ ซึ่งห้อมล้อมอยู่ด้วยกอง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นั้นแล

แม้เป็นที่ยอมรับกันเกี่ยวกับเรื่อง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ที่มีอยู่เต็มโลกก็ตาม แต่ก็ไม่มีการเฉลียวใจต่อไตรลักษณ์ พอจะนำมาพิจารณาเพื่อถือเอาประโยชน์ได้บ้าง นอกจากตำหนิโดยไม่คิดหาทางออกจากสิ่งเหล่านี้ ด้วยการพิจารณา "ไตรลักษณ์" นี้เป็นทางเดินเพื่อก้าวล่วงไปได้ ดังปราชญ์ทั้งหลายมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น

ด้วยเหตุนี้เราชาวพุทธจึงควรพิจารณา เพื่อแก้ไขส่งเสริมสิ่งที่บกพร่องให้สมบูรณ์ด้วยคุณธรรมชั้นต่าง ๆ ที่จะพึงได้รับจากการพิจารณา อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ซึ่งเป็นสัจธรรมอันประเสริฐ

การที่เราบำเพ็ญอยู่เวลานี้ และบำเพ็ญเรื่อยมานี้แล คือการดำเนินเพื่อหลบหลีกปลีกภัยทั้งหลายโดยลำดับ จนบรรลุถึง "มหาสมบัติอันพึงหวัง" จากนั้นจะเรียกว่า "นิจุจ" เป็นของเที่ยงก็ได้ เพราะไม่มีอะไรเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่มีอะไรเข้ามาทำลายจิตใจให้เดือดร้อนวุ่นวาย จะเรียกว่า "บรมสุข" ก็ไม่ผิด จะเรียกว่า "อตุตา" ก็ไม่น่าจะผิด เพราะเป็น "ตน" แท้ คือตนในหลักธรรมชาติ ไม่มี "สมมติ" น้อยใหญ่ แม้ปรมาณูเข้ามาเกี่ยวข้องใจ แต่ไม่ได้หมายความว่า "อตุตา" ที่เป็นคู่กับ "อนตุตา" นั้นเป็นความสมมุติอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งเป็นทางดำเนินเพื่อพระนิพพาน

แนวทางแห่งการประพฤติปฏิบัติ เพื่อความแคล้วคลาดปลอดภัยไปโดยลำดับทั้งภายนอกภายใน ไม่มีสิ่งใดจะนอกเหนือไปจากพระโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้านี้เลย เพราะฉะนั้นศาสนาจึงไม่มีทางล้าสมัย เป็น "มัชฌิมา" อยู่ในท่ามกลางแห่งความประพฤติ เพื่อแก้กิเลสทุกประเภทเสมอไป ไม่มีคำว่า "ล้าสมัย" เป็นธรรมเหมาะสมกับโลกทุกกาลทุกสมัย จึงเรียกว่า "มัชฌิมา" คือถูกต้องดีงาม เหมาะสมกับความประพฤติ

จะประพடுத்தัวให้เป็นเช่นไรในทางที่ดี ด้วยหลักธรรมที่ท่านสอนไว้แล้วนี้ ย่อมเป็นไปเพื่อความราบรื่นดีงามด้วยกันทั้งนั้น เฉพาะอย่างยิ่งการประพடுத்த้อจิตใจ การอบรมจิตใจยังเป็นสิ่งสำคัญมากในตัวเรา เวลานี้เรามีความแน่ใจหรือยังว่า เราได้หลักเป็นที่พึงพอใจ หรือเริ่มจะได้หลักเป็นที่พึงพอใจบ้างแล้ว ไม่เดือดร้อนวุ่นวายเมื่อคิดถึงเรื่องอนาคต ?

นับตั้งแต่ขณะต่อไปนี้จนกระทั่งอวสานแห่งชีวิต และตลอดไปถึงภพหน้าชาติหน้า เราเป็นที่แน่ใจได้แล้วหรือยัง ?

พระพุทธเจ้าท่านไม่สอนให้คนโง่และนอนใจ อยู่ไปอย่างไม่คิด นักปฏิบัติธรรมต้องคิดต้องพิจารณาเสมอเรื่องความเป็นมาว่า อายุเราเป็นมาผ่านมาแล้วเท่าไร เมื่อลบลแล้วมีอะไรบ้างที่เหลืออยู่ ต่อไปจะหาอะไรมาบวกมาเพิ่มขึ้นในสิ่งที่เราต้องการ หรือจะมีแต่เครื่องหมายลบ(-) ไปเรื่อย ๆ ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่า "ขาดทุน"!

เราทุกคนเกิดมาไม่ต้องการ "ความขาดทุน" การค้าขายขาดทุนย่อมไม่ดี โลกไม่ปรารถนา กัน อะไร ๆ ก็ตามขึ้นชื่อว่า "ขาดทุน" ขาดแล้วขาดเล่า ขาดไม่หยุดไม่ถอยก็ล่มจมไปได้

เราถ้าขาดทุนภายในใจ ขาดทุนจากคุณธรรมที่พึงได้พึงถึง มีแต่สิ่งที่ไม่ดีคือกิเลส เหยียบย่ำทำลายอยู่ตลอดเวลา หาเวลาเอาชนะมันไม่ได้สักที ก็ย่อมล่มจมได้เช่นเดียวกับสมบัติภายนอก เพราะฉะนั้นจึงควรสังเกตสอดรู้เรื่องของตัวตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ด้วยการใคร่ครวญโดยทางสติปัญญา

เฉพาะอย่างยิ่งจิตตภาวนาเป็นเรื่องสำคัญมาก ที่จะนำมาทดสอบตนให้เห็นประจักษ์ ไม้มีความรู้ใดที่จะแหลมคมยิ่งกว่าความรู้ที่เกิดขึ้นจากด้านจิตตภาวนา จะสอดแทรกไปหมดบรรดาความจริงที่มีอยู่ทั่วสรรพางค์กายและจิตใจ ตลอดสิ่งเกี่ยวข้องทั่วไป ไม่ว่าดี ชั่ว หยาบ ละเอียด จะนอกเหนือปัญญาไปไม่ได้

การคิดค้นดูสิ่งที่ไม่เป็นสาระในการนี้ เพื่อให้ยึดเอาสิ่งที่เป็นสาระขึ้นมา จากการค้นคิดพินิจพิจารณานี้เป็นสิ่งที่ทำได้ ดังพระพุทธเจ้าเคยดำเนินมาแล้ว

การพิจารณา อนิจจัง คือความไม่เที่ยง ความแปรสภาพแห่งสังขารร่างกายและสิ่งทั่ว ๆ ไปนั้นแล เป็นอารมณ์ให้จิตมีหลักยึดอันเป็นหลักเกณฑ์ เป็นสาระแก่นสารทางภายใน นักปราชญ์ท่านพิจารณาร่างกายซึ่งเป็นของไม่เที่ยงนี้แล ที่ได้คุณธรรมซึ่งเป็นที่แน่ใจขึ้นมาเป็นพัก ๆ ตอน ๆ จนตลอดทั่วถึง

หนังสือเราอ่านมาจนติดปากชินใจ อ่านที่ไหนก็เจอแต่เรื่อง อนิจจัง เรื่อง ทุกข์ เรื่อง อนัตตา ซึ่งมีอยู่กับตัวเราที่นั่งเฝ้านอนเฝ้ากันอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่สะดุดจิตสะดุดใจอย่างนี้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา

พระพุทธเจ้าทรงสอนไม่ได้สอนอย่างลอย ๆ นี่ ผู้ที่ท่านจดจารึกในคัมภีร์ต่าง ๆ ก็ไม่ได้จารึกแบบลอย ๆ ผู้อ่านอ่านแบบลอย ๆ ไม่ได้คิด ก็เลยกลายเป็นว่า "ศาสนา เป็นของไม่จำเป็น เป็นของลอย ๆ" ไปเสีย เหลือแต่ตำราคือตัวหนังสือในกระดาษ ทั้ง ๆ ที่ตัวเราเป็นคน "ลอย ๆ" เราก็มารู้ โพลไปเห็นศาสนธรรมอันเป็นธรรมประเสริฐเลิศ โลกกว่าเป็นเรื่อง "ลอย ๆ" ไปเสีย ความจริงก็คือตัวเรานั้นแล "ลอยลม" หาหลักยึดไม่ได้ และก็มาเสียตัวเราที่ตรงนี้ ! เพราะมองข้ามตัวและมองข้ามธรรม ซึ่งเป็นสารคุณอันยิ่งใหญ่ไปเสีย

ฉะนั้นจึงต้องใช้ความพยายามพิจารณาให้ถึงใจ เรื่อง "ทุกข์" ก็ให้ชัดในตัวเรา เพราะมีอยู่ในตัวเราทำไมไม่รู้ พระพุทธเจ้าทำไมท่านรู้ว่าอะไรเป็นทุกข์ และเป็นอะไร อันความทุกข์นั้นนอกจากขันธและจิตใจแล้ว ไม่มีอะไรเป็นทุกข์ในโลกนี้ เพราะเราเป็นผู้รับผิดชอบในธาตุในขันธนี้ ตั้งแต่วันอุบัติขึ้นมาจนกระทั่งวันอวสานแห่งชีวิต จะต้องรับผิดชอบกันเรื่อยไปเช่นนี้ หนักเบาอย่างไรเราต้องรับภาระทั้งหมดตลอดไป จนกว่าจะถึงจุดหมายปลายทางที่พ้นภัย "เรื่อง อนิจจัง" มีอะไรแปรบ้าง หรือไม่แปร ดูภายในตัว เรานั่นซิ ดูที่อื่นมันห่างไกลไป จะกลายเป็น "งมปลานอกสู่ม" งมเอาในสู่มคือในตัวเราเองนี้แหละ คันที่ตรงนี้ มีอะไรแปรบ้างเราเห็นอยู่ทุกกระยะ ถ้าใช้ปัญญาพิจารณา

ท่านว่า "ชาติปี ทุกขา ชราปี ทุกขา มรณมปี ทุกข์" เราสวดเสียจนชินปากแต่ใจไม่อยู่กับ "ชาติปี ทุกขา ชราปี ทุกขา มรณมปี ทุกข์" เผลอไปไหนก็ไม่รู้ เลยสักแต่ว่า สวด สักแต่ว่ากันไป เป็นทำนองธรรมเนียมนั่นแหละ แต่กิเลสที่อยู่บนหัวใจเรานั้นไม่ได้ "ทำนองธรรมเนียม" มันเป็นกิเลสจริง ๆ มันก่อความจริง ๆ ทำความทุกข์ให้เราจริง ๆ ไม่สนใจคิดกัน จะตามทันกิเลสตัววางเพลิง คือความทุกข์ร้อนแก่ตัวเราได้อย่างไร

การแก้กิเลส การแก้ความไม่ดีภายในตัวภายในใจ จึงต้องทำด้วยความจดจ่อ ทำด้วยความอดทนสำหรับพยายาม ทำด้วยความปักจิตปักใจจริงจังจริง ๆ ทำด้วยความพากเพียรจริง ๆ หนักก็สู้เบา ก็สู้ เช่นเดียวกับเราตถ์นี้ แล้วพยายามแหวกว่ายขึ้นบนบก กำลังมีเท่าไรต้องทุ่มเทกันลงไป จนกระทั่งชีวิตหาไม่แล้วจึงจะยอมจมน้ำตาย หากมีกำลังพอ ตะเกียกตะกายอยู่แล้วจะไม่ยอมจมน้ำตาย อันนี้ก็เช่นเดียวกัน ให้สมกับที่พระพุทธเจ้า ประทานโอวาทแก่สัตว์โลกด้วยพระเมตตาอย่างเต็มพระทัย จะเข้ากันได้กับหลักพระเมตตา ที่ทรงสั่งสอนโลกด้วยอรรถด้วยธรรมทุกส่วน เราสนองพระเมตตาท่านด้วยการ

ประพฤติกปฏิบัติเพื่อความสุขความเจริญแก่ตัว ทำไมจะทำไม่ได้ ควรสนองพระเมตตา ท่านด้วยการปฏิบัติธรรม ก็ทำเพื่อเราอย่างเดียวเท่านั้น พระพุทธเจ้าไม่ได้มาแบ่งสันปันส่วนอะไรจากพวกเราเลย !

วันหนึ่งคืนหนึ่งผ่านไป ผ่านไปอยู่เรื่อย ๆ ถ้าจะสะดุดใจเราก็ควรจะสะดุด ผ่านไปเท่าไรก็หมดไปเท่านั้น ไม่มีการย้อนกลับมาอีกในความผ่านไปแห่งร่างกายเราทุกส่วน วัน คืน ปี เดือน มีมืดกับแจ่ม จะผ่านไปหรือผ่านมาก็มีแต่ "มืด กับ แจ่ม" เท่านั้น ตื่น "มืด" ตื่น "แจ่ม" หาประโยชน์อะไรกัน ?

สังขารร่างกายนับวันเวลา "ผ่านไป ๆ" โดยลำดับ ไม่มีการย้อนกลับสำหรับร่างกายอันนี้ จะต้องผ่านไปถึงที่สุดจุดหมายปลายทางของเขาในวันหนึ่ง! ที่ว่า "ปลายทาง" นั้นก็คือที่สุดแห่งชีวิตนั้นแล ไม่ใช่ปลายทางที่เราต้องการ ความตายไม่มีใครต้องการ! ต้องกลัวด้วยกันทุกคน เพราะความเกิดกับความตายเป็นของคู่กันอยู่แล้ว เมื่อเกิดแล้วต้องตาย แต่สัตว์โลกกลัวกันแต่ความตาย ส่วนความเกิดไม่กลัว จึงโดนความตายอันเป็นผลของความเกิดอยู่ไม่หยุด

เรียนตรงนี้ให้เห็นชัดเจนจะได้หายสงสัย เรียนอะไรก็ไม่หายสงสัยถ้าไม่เรียนตัวเอง เพราะตัวเองเป็นผู้หลง ตัวเองเป็นผู้ยึด ตัวเองเป็นผู้รับผลแห่งความยึดถือของตน หรือเรียกว่า "ตัวเองเป็นผู้รับผลแห่งความทุกข์ของตัว ต้องเรียนที่ตรงนี้ ปฏิบัติให้เข้าใจที่ตรงนี้ จะได้หายสงสัย

"ชาติปี ทุกขา" เรียนให้ถึงใจ ขณะที่เริ่มเกิดนั้นมันเป็นทุกข์แสนสาหัส แต่เราจำไม่ได้ รอดตายมาแล้วถึงมาเป็นมนุษย์! ท่านบอกว่า "ชาติปี ทุกขา" ท่านพูดด้วยความจริง แต่เราจับไม่ได้เสีย จึงเหมือนไม่ใช่ของจริง "ชราปี ทุกขา" ความงก ๆ กัน ๆ สีชาห้าขา สีเทาห้าเท้า ไม่นับนูนยันนี้ดีที่ไหน ? เป็นสุขที่ไหน ? มันกองทุกข์ทั้งหมด ! "มรณมุขี ทุกข์" ก่อนที่จะตายก็เป็นทุกข์กระวนกระวายแสนสาหัส ทั้งผู้มีชีวิตทั้งผู้ที่จะผ่านไป ต่างคนต่างมีความทุกข์เดือดร้อนด้วยกัน ไม่มีกองทุกข์อันใดที่จะมากกว่ากองทุกข์ในเวลานั้น

ผู้เป็นญาติเป็นมิตร ผู้เกี่ยวข้อง ลูกเต้าหลานเหลน สามภรรยา ต้องเดือดร้อนเต็มหัวใจ ในขณะที่นั้นผู้ที่ผ่านไปก็เดือดร้อนเต็มตัว กลัวจะตายเพราะไม่อยากตายเมื่อเป็นเช่นนั้นจะไม่เรียกว่า "ทุกข์" อย่างไรเล่า

ถ้าเรียนให้เห็นตามความจริงแล้ว ทำไมจะไม่ได้สติปัญญาจากการพิจารณาสิ่งทั้งปวงทำไมจึงเป็น "ไตรลักษณ์" เล่า ก็เพราะเป็น "กฎธรรมชาติ" มาดั้งเดิม ใคร ๆ

บังคับไม่ได้ทั้งนั้นมันถึงเป็นไปเช่นนั้น หากเป็นสิ่งที่บังคับได้โลกนี้ไม่มีป่าช้า เพราะสัตว์หรือบุคคลบังคับมันได้ด้วยกันว่าไม่ให้แก่ ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้ตาย

แต่เนี่ยเป็นสิ่งที่สุดวิสัย ทั่วโลกดินแดนจึงต้องยอมรับกัน ทั้งที่ขัดใจฝืนใจ นี่คือเรื่องของ **ชาติปี ทุกขา ชาติปี ทุกขา ชาติปี ทุกขา ชาติปี ทุกขา**

สิ่งเหล่านี้อยู่ที่ไหนที่อธิบายอยู่เวลานี้ ก็อยู่กับเราทุกคนไม่บกพร่อง จำต้องเจอด้วยกัน แม้ผู้เทศน์ก็พ้นไปไม่ได้เพราะเป็นความจริงเสมอกัน ท่านจึงเรียกว่า "สังฆธรรม" พวกเราจึงเรียน "สังฆธรรม" ให้เข้าใจสังฆธรรม และพยายามตัดดวงสติปัญญา ความฉลาดแหลมคมให้พอในขณะที่ยังไม่สลายตัว ซึ่งขณะนี้กำลังเป็นเครื่องมือทำงานอยู่ด้วยดี ให้ได้รับผลประโยชน์ตามกำลัง ไม่เสียเวลาไปเปล่า

การภาวนานั้นแหละทำให้เราทราบเรื่องเหล่านี้ได้ดี พระพุทธเจ้าก็ภาวนาจึงทรงทราบเรื่องเหล่านี้ และนำธรรมเหล่านี้มาสอนสัตว์โลก เราก็ดำเนินตามท่าน ให้ทราบเรื่องธรรมเหล่านี้ประจักษ์ใจ และพ้นทุกข์ไปอย่างหายห่วง ในปัจจุบันชาติได้เป็นดีที่สุด สมภูมิผู้ปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น ไม่ต้องมาเกิดและตายอีกต่อไป

เราเคยไปเมืองนอกเมืองนา ทวีปไหนเราก็เคยไป ไปดูโลกนั้นโลกนี้ ดูโลกไหนก็ไม่หายสงสัย ดูโลกไหนก็แบกกongทุกข์ ไม่มีอะไรบกพร่อง มี "ทุกข์" ติดตามไปทุกแห่งทุกหน ตัวเราไปที่ไหนเป็นทุกข์ในที่นั้น ถ้าเป็นสุขรื่นเริงบ้างก็เป็นความสำคัญของตนต่างหาก แต่พอได้เห็นทุกข์ภายในนี้ เพราะการดูโลกภายในตัวนี้ ด้วยการปฏิบัติภาวนา ก็จะปรากฏเป็น "โลกวิทู" ผู้รู้แจ้งโลกขึ้นมา หายสงสัยเรื่องโลก โลกนอกโลกในโลกใกล้หรือไกลก็ตาม เมื่อได้พิจารณาเห็นเบญจขันธ์นี้ตลอดทั่วถึงแล้ว จะมีความสุขขึ้นมาในจุดนี้ จนถึงขั้นสุดทำอันสมบูรณ์อย่างไม่มีปัญหา

พิจารณาอย่างไร การพิจารณาขันธ์ ? เริ่มต้นก็พิจารณารูปกายอย่างที่ว่านี้แหละ ดูความแปรปรวน ซึ่งเราก็ทราบอยู่ชัดๆ ความทุกข์ก็เกิดขึ้นในขันธ์อันนี้ พิจารณาให้เห็น

ใจนั้นตามหลักธรรมชาติแล้วไม่ใช่เป็นผู้สุข ไม่ใช่เป็นผู้ทุกข์ เป็นผู้รู้เฉยๆ ถ้าพิจารณาให้เข้าถึงความจริงจริงๆ แล้วต้องเป็นอย่างนั้น

ทุกข์เป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เพราะมันเป็นไตรลักษณ์ สุขก็เป็นไตรลักษณ์ ที่อยู่ใน "วงสมมุติ" และเป็นไตรลักษณ์ด้วยกันทั้งนั้น ปัญญาพิจารณาให้ชัดเจน โดยอาศัยธาตุขันธ์เป็น "หินลับปัญญา" ให้คมกล้าขึ้นโดยลำดับ เพราะแยกส่วนแบ่งส่วนแห่งร่างกายให้เห็นตั้งแต่ยังไม่ตาย เริ่มดูป่าช้าภายในนี้แหละก่อนตาย ดูตั้งแต่ขณะยัง

เป็น ๆ นี้แหละ อย่าด่วนให้เขานำไปสู่ป่าช้าไปสู่เมรุ เราดูป่าช้าของเราก่อน ดูตั้งแต่ข้างนอกข้างใน ดูเข้าไปโดยละเอียดทั่วถึง

จิตจะมีความเพลิดเพลินใน "ธรรมวิจารณ์" เมื่อเห็นของจริงของสกลกายนี้มาน้อย แทนที่จะมีความอดทนระอาใจ มีความท้อถอยอ่อนแอ เศร้าหมองภายในจิตใจ หรืออับเฉาเศร้าใจเหมือนโลกที่สัมผัสและเป็นกัน แต่ไม่เป็นเช่นนั้น ยิ่งเป็นความรื่นเริงบันเทิงไปตามกระแสแห่งการพิจารณา เพราะเป็นสายที่จะนำใจออกจากทุกข์โดยลำดับ เนื่องจากใจถูกกีดจางจากอุปาทานเครื่องจองจำของกิเลสมานาน พอมีทางออกได้จึงกระหายว้ายแหวกเพื่อพ้นไป

ขณะพิจารณาร่างกาย จิตใจสงบเบาโดยลำดับ เพราะการพิจารณาก็ดี การรู้เห็นก็ดี เป็นไปเพื่อความเบื่อหน่ายคลายความกำหนัดยินดี และปล่อยวางภาระหนักคือ "ภารา หเว ปญฺจกฺขนุธา" "พร้อม" อุปาทานในจิต ที่เคยคิดว่าเป็นเราเป็นของเรา ทั้ง ๆ ที่กองทุกข์เต็มอยู่ด้วยความยึดความถือมั่น

เมื่อได้หยั่งทราบด้วยปัญญาแล้ว ความยึดความถือจะทนอยู่ไม่ได้ ย่อมถอยและสลัดตัวออกตามกำลังสติปัญญา จนสลัดออกได้โดยสิ้นเชิง

การพิจารณา "ขันธห้า" มีรูปเป็นต้น อันได้แก่ร่างกาย และเวทนา คือความสุข ความทุกข์ และเฉย ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ โดยยึดเอาทุกข์ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญขึ้นมาพิจารณา ให้เห็นทั้งทางที่อาศัยกายเกิดขึ้น ระหว่างกายกับทุกขเวทนากระทบกันหรือรบกัน ที่พูดว่า "รบกัน" ต่อสู้กันก็ได้ เพราะความชอกช้ำยอมเข้ามาสู่จิต ซึ่งเป็นสถานที่ตั้ง "ชัยสมรภูมิ" ของกายกับทุกขเวทนา และสติปัญญาสู้รบกัน

ส่วนกายกับทุกขเวทนาเขาไม่ทราบความหมายใด ๆ มีจิตเท่านั้นเป็นผู้รับความหมาย ถ้าปัญญาไม่สามารถต้านทานหรือปิดกั้นไว้ได้ จิตใจจะมีความชอกช้ำมากที่สุดทีเดียว

แต่เมื่อพิจารณากายและพิจารณาทุกขเวทนา ให้เห็นชัดเจนตามความจริงของกาย ของเวทนาแล้ว แทนที่จิตจะบอบช้ำ เลยกลายเป็นจิตที่ผ่องใสและอาจหาญขึ้นมา ไม่สะทกสะท้านต่อทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นมากน้อยในเวลานั้น ทั้งสามารถกำหนดดูทุกขเวทนาได้อย่างอาจหาญ นั่น !

การพิจารณาเพียงสองอย่างนี้ คือกาย กับทุกขเวทนา ก็พอแก่การพิจารณาอยู่แล้ว เพราะเป็นสิ่งที่เกี่ยวโยงกันในระหว่างขันธทั้งห้ากับจิตผู้รับผิดชอบในขันธ แต่เมื่อจิตสัมผัสในขันธใดมาก จะพิจารณาขันธนั้นเพื่อเชื่อมโยงกันก็ชอบธรรม

"สัญญา" เป็น ความจดจำ สำคัญมั่นหมาย มีความละเอียด หลอกให้คนลุ่มหลงตามได้อย่างง่ายดาย ไม่ต้องท่องคาถากล่อมก็หลับได้ "สังขาร" คือ ความคิด ความปรุง

ชั่วขณะๆ แต่สิ่งที่ปรากฏอย่างเด่นชัดก็คือ รูป ได้แก่สกลกายของเรา กับเวทนาทั้งสาม ที่แสดงตัวอยู่เสมอๆ ภายในภายในใจ อธิบายเพียงเท่านี้ก็พอจะเข้าใจได้ เมื่อเข้าใจ สองอย่างนี้แล้ว เรื่องสัญญา คือความสำคัญมั่นหมาย เรื่องกาย เรื่องเวทนา ก็ทราบกัน ชัดเจนด้วยปัญญาเหมือนกัน และเข้าใจในระยะเดียวกัน

ยิ่งเป็นวาระสำคัญ คือถึงขณะจะเป็นจะตายจริงๆ แล้ว นักปฏิบัติจะถอยไปไม่ได้ ถอยก็แพ้ นี่ เราไม่ต้องการความแพ้ว ทุกขเวทนาจะมีมากมายเพียงไร จะต้องต่อสู้ให้ เข้าใจเรื่องทุกขเวทนาด้วยปัญญา ไม่มีคำว่า "ท้อถอย"

จงพิจารณาให้เข้าใจเรื่องกายเรื่องเวทนา ที่กำลังพัวพันกันอยู่ในขณะนั้นเรียกว่า "พัวพันกัน" บ้าง "กำลังซุลมุนวุ่นวายกันอยู่ในขณะนั้น" บ้าง ถ้าสติปัญญาไม่มีเพียงพอ ในการต่อสู้ก็จะเหมาเอาว่า "เราทั้งคนนี่แหละเป็นทุกข์" เราทั้งคนนี่แหละจะตาย แต่เราก็ไม่ยอมตายไม่ยอมทุกข์ อันนี้แหละคือการสั่งสมทุกข์ขึ้นทับถมตนเองโดยเราไม่รู้ตัว จึงควรระวังให้มาก เดี่ยวจะเป็นการยื่นตามตาบให้กิเลสความสำคัญนั้นๆ พินเอา พินเอา ล้มทั้งหนายไม่เป็นท่า นำสังเวชและเสียดายนักปฏิบัติ เสียเล่ห์กลให้กิเลสบนเวที ตายไปทั้งคน

แต่ถ้าพิจารณาตามหลักธรรม คือความจริงแล้ว เอ้า! ทุกข์ก็ทุกข์ชชี่ มีเท่าไรจง แสดงขึ้นมา ! เราเป็นผู้ฟัง "สังขธรรม" คือ "ทุกข์สังขจะ" ว่า เกิดขึ้นจากอะไร เกิดขึ้นที่ ไหน ค้นดูตามเนื้อ ตามหนัง ตามเอ็น ตามกระดูก ที่ว่า "เป็นทุกข์, ๆ" ดูแล้วมันก็ไม่เห็นมีอะไร ส่วนไหนก็ส่วนนั้นอยู่ ตั้งแต่วันเกิดมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ไม่มีความเปลี่ยนแปลงไปจากหนังจากเอ็นจากกระดูก ไปเป็นอย่างอื่น มันเป็นความจริงของมัน! อยู่เช่นนั้น ทุกข์แสดงขึ้นมาก็เป็นความจริงของเขาอยู่อย่างนั้น ทุกข์ไม่แสดงขึ้นมาก็เป็น อยู่อย่างนั้น นี่แหละคือการพิจารณาด้วยปัญญา

เอ้า! จิตไม่ตาย ทุกขเวทนาเป็นสิ่งที่เกิดได้ดับได้ จิตดับไม่ได้ จิตจึงทนต่อการ พิสูจน์ ทนต่อความรู้ที่รู้อะไรต่าง ๆ เพราะจิตไม่ฉิบหาย นั่นแหละจึงมีทางพิจารณา ด้วยปัญญาอย่างเต็มที่ ไม่อึดไม่อ่อน ไม่มีอะไรมาบังคับกดขี่ขวางได้ ใช้ปัญญาขย้ำลงไปว่า "เอ้า ตายก็ตาย แดงก็แดง ผู้ไม่แดงมีอยู่ เราจะทราบถึงความแตกดับของเวทนาว่าดับ ไปเมื่อไร ให้ทราบ กายจะแตกให้ทราบ ไม่มีการท้อถอย จะแตกก็แตกไป อย่าปรารถนาอย่าอยากให้ทุกข์ และสิ่งไม่ต้องการดับไปด้วยความปรารถนา ด้วยความอยาก นั่นเป็นตัณหา นั่นคือคมดาบของกิเลสเงือดเงี้ยวไว้ อย่ากล้าเข้าไป จงสู้ความจริง ด้วยปัญญา

จงพิจารณาให้เห็นตามความเป็นจริงของมัน จะแตกก็แตกไป จะสลายก็สลายไป นี่ชื่อว่าพิจารณาตามความเป็นจริงแท้ จะสนุกเพลินในธรรมทั้งหลายที่พิจารณาเห็นความจริงอย่างเต็มสัดเต็มส่วน แม้ที่สูตรร่างกายจะสลายลงไปเราก็เป็น "สุคโต" หรือยังอยู่ ก็เป็นสุขใจ งามจากล้าหาญ ไม่มีความอับเฉาเศร้าหมองภายในใจเลย นี่เรียกว่า "สุคโต" ด้วยการพิจารณา เป็นประการหนึ่ง

ประการสำคัญก็คือพิจารณาอย่างนี้แล จนกระทั่งเข้าใจจริง ๆ ในเรื่องขั้นนี้ทั้งทำคือรูปขั้นนี้ก็ให้เป็นรูปขั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เวทนาขั้นก็เป็นเวทนา กองเวทนาหมวดของเวทนา จะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ สัญญาที่เป็นสัญญา สังขารก็เป็นสังขาร วิญญาณก็เป็นวิญญาณ แต่ละอย่าง ๆ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ จิตต้องเป็นจิต เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ต่างอันต่างจริงอย่างนำมาคละเคล้ากัน พิจารณาแยกออกตามความจริงของสิ่งนั้น ๆ ด้วยสติปัญญาอันทันสมัย ต่างอันก็ต่างจริงตามหลักธรรมชาติ จิตก็จริง

ด้วยอำนาจของปัญญา พิจารณาแยกแยะให้เห็นตามความเป็นจริง รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็จริง จริงทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ จริงทั้งเวลาสลายลงไป ก็สลายลงไปตามความจริงของเขา จิตก็จริงเต็มภูมิของจิต พอถึงขั้นนี้แล้วจิตก็หมดความหวั่นไหว ไม่กระทบกระเทือนระหว่างขั้นกับจิต เพราะต่างอันต่างจริง

เรื่องความเป็นความตายไม่เห็นมีความหมายอะไรเลย! เป็นความจริงแต่ละอย่าง ๆ เช่นเดียวกับสิ่งทั้งหลายที่แปรสภาพลงไปในนั้นแล ผู้นี้คือผู้กำชัยชนะไว้ได้อย่างสมบูรณ์ จะไม่เดือดร้อนเวลาตาย จิตเป็นธรรมตา...ธรรมตา เพราะได้พิจารณาถูกตามหลักธรรมชาติธรรมตาไม่ป็นเกลียว ไม่ฝืนกับหลักธรรมชาติหลักธรรมตา สติปัญญาเดินตามหลักธรรมชาติ เพราะธรรมท่านสอนตามหลักธรรมชาติ ท่านไม่ให้ฝืนความจริง เมื่อพิจารณาตามความจริง รู้ตามความจริงแล้ว จะไม่มีอะไรฝืนกันเลย ปล่อยตามความจริง ย่อมจะหมดภาระการแบกหามไปเป็นทอด ๆ

เอ้า เป็นก็เป็น ตายก็ตาย เมื่อยังมีชีวิตอยู่ก็รับผิดชอบกันไป หากชีวิตหาไม่แล้ว ก็ปล่อยไปเสีย เพราะเป็นบ่อความกังวลวุ่นวาย ไฟทั้งกองได้แก่ธาตุขั้นนี้เอง และได้เรียนรู้แล้ว

"ภารา หเว ปญฺจกฺขนฺธา ภารหาโร จ ปุคฺคโล" ขั้นนี้ทั้งห้านี้แลเป็นภาระอันหนักยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูก เมื่อปล่อยวางขั้นนี้ทั้งห้านี้ได้ด้วยปัญญาอันชอบแล้ว ตัวเป็นผู้นับสนธิซึ่งทุกข์ทั้งปวง หาอะไรเกิดขึ้นไม่ได้ภายในใจ ตั้งแต่บัดนั้นไปนั้นแลท่านเรียกว่า "นิพพานํ ปรมํ สุขํ" คือ สุขล้วน ๆ ไม่ได้สุขด้วยเวทนา แต่เป็นสุขในหลักธรรมชาติ เป็นสุขของจิตที่บริสุทธิ์ ไม่ใช่สุขในสมมุติ เป็นสุขในวิมุตติ จึง "ปรมํ สุขํ"

นี่คือสารคุณอันสูงสุดยอด จะเรียกว่า "นิจุจ" หรือ "นิจธรรม" ธรรมเป็นของเที่ยงก็ไม่ผิด เมื่อไม่มีอะไรจะแย้งภายในตัวแล้ว คนอื่นไม่สำคัญ ขอให้เจ้าของรู้ตามความเป็นจริงเถิดหมดทางขัดแย้งเจ้าของซึ่งเป็นตัวสำคัญ เมื่อรู้รอบเจ้าของนี้แล้วก็หมดปัญหาไปในทันที

นี่แหละ ที่กล่าวเบื้องต้นว่า "สิ่งที่จิรังถาวรโลกต้องการ" แล้วสิ่งนี้ก็มิอยู่ในสิ่งที่ไมถาวรดังกล่าวแล้วตะกี้ นี้คือ อมต ได้แก่จิตที่ไม่ตายนี้

ตอนหนึ่ง ไม่ตายแต่หมุนเวียน เพราะอำนาจของกิเลสมันผลักไสให้ไปสู่ภพต่าง ๆ เมื่อชำระกิเลสจนหมดโดยสิ้นเชิงแล้วก็ เป็น "อมต" ไม่ตายแต่ไม่หมุนเวียน เรา จะเรียกว่าธรรมชาตินี้เที่ยงหรือนิพพานเที่ยง กับอันนี้เที่ยงก็อันเดียวกัน! จิรังถาวรก็ได้ แก่อันนี้ เป็นที่พึงใจก็ได้แก่สิ่งนี้ หมดความหวาดความระแวงอะไรทั้งสิ้นก็คือธรรมชาติดันนี้ เพราะถอดถอนยาพิษอันเป็นขาศึกออกจากตนแล้วโดยสิ้นเชิง!

คำว่า "ตัว" ในสมมุติที่ถูกละวางโดยสิ้นเชิงนั้น เป็นตัวของพิษของภัย ตัวของกิเลสตัณหาอาสวะ ตัวกอง อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ซึ่งต้องเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เมื่อปล่อยธรรมชาตินี้ได้โดยสิ้นเชิงแล้ว จึงไม่มีอะไรจะพูดต่อไปอีก ถึงเวลา ก็ไปอย่างสบาย หายห่วง เมื่อชีวิตยังอยู่ก็อยู่ไป กินไป หลับนอนไป เหมือนโลกทั่ว ๆ ไป เมื่อถึงกาลจริงแล้วก็ไป ไม่มีปัญหาอะไรในความเป็นอยู่หรือความตายไป สำหรับผู้ที่สิ้นปัญหาภายในจิตใจโดยสิ้นเชิงแล้วเป็นอย่างนั้น

นี่แลคือสารคุณของมนุษย์ซึ่งได้จากศาสนธรรม สมกับนามที่ว่า "มนุษย์เป็นผู้มีความเฉลียวฉลาด" นำศาสนธรรมซึ่งเป็นของประเสริฐเลิศโลก มาเป็นเครื่องยึดและเป็นแนวทางดำเนิน หลบหลีกเลียงทุกข์ทั้งหลายไปได้ จนทะลุปรุโปร่งพ้นจากภัยโดยประการทั้งปวง ชื่อว่า "มนุษย์ผู้ฉลาดแหลมคม" ตรงกับที่ว่า

"สัจจิตปริโยทปนํ เอตํ พุทธานุสาสนํ" ทำจิตให้ผ่องใสจนกระทั่งบริสุทธิ์แล้ว นั้นแลชื่อว่า "เป็นผู้ทรงคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าไว้ได้" การทรงธรรมของพระพุทธเจ้าได้ต้องทรงไว้ที่จิตนี้แล ทั้งเป็นมหาสมบัติตลอดอนันตกาล

การแสดงธรรม ก็เห็นว่าสมควร

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณเพาพาง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๑๘

หัตถาย

การปฏิบัติถึงคราวเต็มมันต้องเต็ม ถึงคราวเฉียบขาดต้องเฉียบขาด มันเป็นไปตามจังหวะหรือตามเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับจิตนี้เองแหละ ถึงคราวจะอนุโลมก็ต้องอนุโลม ถึงคราวจะผ่อนสั้นผ่อนยาวไปตามเหตุตามกาลตามธาตุตามชั้นก็มี ถึงคราวหมุนตัวไปตามอรรถตามธรรมโดยถ่ายเดียวก็มี

เวลาจำเป็น ใจซึ่งควรจะเด็ดเดี่ยวต้องเด็ดเดี่ยวจนเห็นดำเห็นแดงกัน อะไรๆ จะสลายไปที่ไหนก็ไปเถอะ แต่จิตกับธรรมจะสลายจากกันไม่ได้ การปฏิบัติเป็นอย่างนั้น เราจะเอาแบบเดียวมาใช้ไม่ได้ เพราะธรรมไม่ใช่แบบเดียว กิเลสไม่ใช่ประเภทเดียวแบบเดียว ประเภทที่ควรจะลงกันอย่างหนักก็มี ประเภทที่ควรจะผ่อนผันสั้นยาวไปตามบ้างก็มีตามกาลตามสมัย หรือเกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องชั้นกำลังวังชาของตัวก็มี ถึงคราวจะทุ่มเทหมดไม่มีอะไรเหลือเลยก็มี เมื่อถึงคราวเช่นนั้นอะไรจะเหลืออยู่ไม่ได้ มันหากบอกในจิตเอง รู้อยู่กับจิตเอง “เฮ้ ? ทุ่มลงไปให้หมด กำลังวังชามีเท่าไรทุ่มลงไปให้หมดอย่าสงวนไว้ กระทั่งจิตตัวคงทนไม่แปรไม่แตกสลายเหมือนสิ่งอื่น ๆ ก็ไม่สงวนหวงแหนไว้ในขณะนั้น”

“เฮ้ ! จิตจะดับไปด้วยการพิจารณาในสิ่งทั้งหลายที่เห็นว่าดับไป ๆ ก็ให้รู้ว่าจิตนี้มันดับไป จะไม่มีอะไรเหลือเป็น “ความรู้” อยู่ในร่างกายเรา นี้ก็ให้รู้ด้วยการปฏิบัติธรรมนี้เท่านั้น ไม่มีสิ่งอื่นใดมาเป็นแบบฉบับ”

ถึงคราวที่จิตมันจะล้าง ล้างโลกออกจากใจนี้ละ โลกคือกิเลสนั่นแล จะรั้งรองอมืออเท้าอยู่ไม่ได้ ต้องสู้จนหัวใจขาดดิ้นไม่มีคำว่า “ถอย” สมมุติทั้งปวงที่มันแทรกอยู่ภายในจิตใจรวมเป็นกองสูงเท่าภูเขานี้ก็ตาม ต้องสู้จนตายหรือชนะแล้วหลุดพ้นอย่างเดียว! เพราะเป็น “สงครามล้างโลก” ถึงคราวที่จะล้างให้หมด ต้องสู้ตายขนาดนั้น ล้างจนจิตไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย

“เฮ้ ให้มันหมดไปด้วยกันเสีย กิเลสมันก็ดับไป ๆ จิตที่รู้นี้จะดับได้ด้วยเพราะถูกทำลายด้วยสติปัญญาทำให้มันรู้มันเห็นซิ ไม่ต้องเสียตาย ! เพราะเราหาความจริงใจจะดับลงไปด้วยก็ให้รู้ว่าเป็นความจริงอันหนึ่ง” ถ้ากิเลสดับไปใจก็ดับไปด้วย ไม่มีความ

รู้ได้ๆ เหลืออยู่ เหลือแต่ร่างกายเป็นหัวต่อเพราะไม่มีใจครอง ก็ให้มันรู้กันในขณะปฏิบัตินี้แลดีกว่ากาลอื่นใด”

“ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ทำไมยังเหลืออยู่ในโลก สาวกอรหัตตอรหันต์ท่านบำเพ็ญได้บรรลुरुธรรม อะไรๆ ขึ้นชื่อว่ากิเลสดับสูญไปหมดภายในจิตใจ แต่ทำไมใจที่บริสุทธิ์จึงไม่ดับ แล้วเหตุใดพวกเราถึงจะมาดับทั้งจิตด้วยจนหาความบริสุทธิ์ไม่เจอเลย! ถ้ามันจะแหวกแนวจากหลักธรรมของพระพุทธเจ้าจริงๆ ก็ให้มันรู้ให้มันเห็น แต่ถ้าจะไม่แหวก ลงถึงกิเลสดับหมดจริงๆ แล้วจะไม่แหวกแนว ยิ่งจะเห็นของจริงอันวิเศษได้อย่างชัดเจน” อะไรจะหนักยิ่งกว่าการสู้รบกับกิเลส และอะไรจะทุกข์ยิ่งกว่ากิเลสทับจิต เป็นไม่มีในโลกนี้!

ความโกรธเป็นกิเลสประเภทหนึ่ง ความโลภ ความหลง ก็เป็นกิเลส แต่ละประเภทล้วนทับถมจิตใจเป็นพินเป็นไฟเผาใจเราเรื่อยๆ มาไม่มีเวลาสร้างชา ไม่มีอะไรจะทุกข์ ยิ่งกว่านี้ การแก้ความโกรธด้วยอุบายต่างๆ แก้อาหารโลภ ความหลง ด้วยอุบายต่างๆ ก็ต้องได้ทำหน้าที่ ย่อมเป็นทุกข์ลำบากเพราะการกระทำเหมือนกัน กิเลสทับถมเราให้เป็นทุกข์แต่ไม่เกิดประโยชน์อะไร เวลาเรารู้กับกิเลสย่อมเป็นทุกข์ แต่ได้รับผลประโยชน์ตามกำลังของความเพียร คือกิเลสสลายตัวลงไปเป็นลำดับ จนกิเลสไม่มีเหลือเลย นั่นคือผลซึ่งเกิดจากการทำด้วยความเป็นทุกข์ การสู้กับกิเลสด้วยความเป็นทุกข์ หรือเราเป็นทุกข์เพราะการสู้กับกิเลส ผลปรากฏขึ้นมาเป็นความสุขอย่างไม่คาดไม่ถึง ต้องเทียบเคียงเหตุผลอย่างนั้น เพื่อหาทางรอดพ้นจากบ่วงแห่งมารตัวมีเล่ห์เหลี่ยมร้อยพันพันคม และทำสัตว์ให้ล่มจมอยู่ใต้ฝ่าเท้าของมันอย่างเกลื่อนกล่นล้นโลกเรื่อยมา ยากจะมีผู้เล็ดลอดไปได้

ปกติจิตใจสะอาดแสวงหาเหตุก่อกวนตนอยู่เสมอไม่ว่าจิตของใคร เรื่องของกิเลสเคยเป็นอย่างนั้นเรื่อยมา ไม่เคยเปลี่ยนแปลงแผนการมาทางดีต่อมนุษย์และสัตว์ทั่วโลกเลย

เรื่องของสติปัญญาก็ต้องตามสอดส่อง อันไหนที่เห็นว่าเป็นภัยต้องได้ระงับและต้องฝืนกัน ถ้าไม่ฝืนไม่เรียกว่า “ต่อสู้เพื่อป้องกันตัว” หรือเอาตัวรอดเพื่อแก้ความทุกข์ที่กิเลสเป็นต้นเหตุสร้างขึ้นมาขึ้นนั้นออกจากใจ แม้ลำบากก็ต้องสู้ ขึ้นคิดไปมากพูดกันไปมากก็ยิ่งปล่อยไฟให้เผาเรามากขึ้นในดวงใจ หาความสุขไม่ได้เลย

อุบายวิธีแก้เจ้าของแก้แบบนี้ ปกติของจิตถ้าเราเสริมเท่าไร คล้อยไปตามเท่าไร มันยิ่งจะปรุงแต่งเรื่องที่จะเกิดความเดือดร้อนวุ่นวายแก่ตนเรื่อยๆ นั่งอยู่ก็เป็นทุกข์

นอนอยู่ก็เป็นทุกข์ อยู่ที่ไหนก็มีแต่กองทุกข์หาความสุขไม่ได้ จิตเป็นไฟทั้งกองจากความ
ความคิดปรุงต่าง ๆ เพราะฉะนั้นการแก้งั้นแก้งที่จิตนี้

การระงับ การแก้อกิเลสต่างๆ ด้วยอุบายปัญญา ถึงจะหนักบ้างเบาบ้างทุกข์บ้าง
ลำบากบ้างยังพอสู้ เพื่อจิตได้พ้นจากภัยคือความทุกข์ความเดือดร้อนจากกิเลสก่อไฟ
เผาด้วยความคิดปรุงและความสำคัญมั่นหมายต่างๆ เราต้องยอมรับความทุกข์ที่จะ
เกิดขึ้นจากการต่อสู้นั้นๆ จะชื่อว่า "เป็นผู้รักตน" ไม่ปล่อยอะไรให้เข้ามาเผาผลาญ รวากับ
ใจไม่มีเจ้าของรับผิดชอบ ที่ปล่อยใจให้เราร้อนหากำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้วันยังค่ำคืนยัง
รุ่ง แล้วแต่จะเป็นอย่างไรตามบุญตามกรรมนั้น มันก็เจอแต่เรื่อง "ตามบุญตามกรรม"
เรื่องยถากรรมไปเรื่อย ๆ หาสาระภายในใจเลยไม่มี สุดท้ายก็หาความหมายในตัวไม่
มี!

การแก้ตัวเองนั้นเพื่อหาสารคุณ เพื่อหาความจริง เพื่อพบความมุ่งหมายอัน
สำคัญภายในใจ เพราะเราทุกคนมีความหมายเต็มตัว จะปล่อยให้สิ่งที่จะมาทำลาย
ความหมายมาทำลายสารคุณภายในจิตใจ โดยไม่มีการต้านทานไม่มีการแก้ ไม่มีการต่อ
สู้กันเลยนั้นไม่สมควรอย่างยิ่ง ถ้าเราแพ้ววันนี้วันหลังเราก็แพ้อีก เพราะเราไม่สู้ศัตรูนั้น
ถ้าเราไม่สู้แล้วเขาไม่ถอยเป็นอันขาด เพราะได้ทำได้ทีแล้ว ยิ่งจะเหยียบย่ำทำลายหนัก
มือเข้าไปโดยลำดับ

ถ้าเรามีทางต่อสู้มีทางแก้กันบ้าง สิ่งนั้นก็เบาลง อะไรที่เกิดขึ้นคิดขึ้น เห็นว่าเป็น
ของไม่ตีรับแก้มันไม่นอนใจ สิ่งนั้นก็ไม่มีทางกำเริบต่อไป เพราะมีสิ่งระงับมีสิ่งดับกัน
อยู่เสมอ

ภัยของจิตใจก็คือกิเลสนั้นแล ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรัก ความ
ชัง นั้นเป็นภัย เราให้รู้มันเราแก้มัน แม้จะยังพ้นไปไม่ได้ก็ตาม การมีสิ่งแก้กันนั้นก็พอสู้
กันไปได้ ถ้ามีแต่พิษอย่างเดียวไม่มียาแก้เลยนั้นมันก็แย่ การสั่งสมแต่พิษภัยขึ้นภายใน
จิต อุบายแก้ไขไม่มีเลยมันแยจริงๆ แม้จะบ่นตำหนิตนมากน้อยก็ไม่เกิดประโยชน์ มัน
ต้องแก้!

เราเป็นคนทั้งคน จิตทั้งดวงมีสาระเต็มดวง จะปล่อยให้กิเลสเหยียบย่ำทำลาย
โดยไม่มีการแก้ไขการต่อสู้กันเลยนั้น ไม่สมควรกับเราซึ่งเป็นเจ้าของจิตใจ ต้องคิด
อย่างนี้เสมอ และเร่งเครื่องเข้าเผชิญหน้าทำทายเป็นกับกิเลสทุกประเภทว่า "มาเถิด กิเลส
ตัวใดที่ยังไม่เคยตาย จะได้ทราบความตายเสียในวันนี้เดี๋ยวนี้ เรากำลังรอเขียนใบตาย
ให้อยู่แล้วเวลานี้ กิเลสตัวใดไม่เคยมีใบตายติดมือ ให้โผล่ตัวออกมาจับมือกับเรา" นี้
วิธีปลุกใจให้มีความอาจหาญชาญชัย เพราะใจไม่ผิตอะไรกับข้างม้ตัวพาเข้าสู่สงคราม

ในครั้งก่อน ๆ โน้น พอได้รับการปลุกใจจากเจ้าของผู้ฉลาดเท่านั้น ช่าง ม้าจะเกิดความฮึกเหิมผาดโผนโลดเต้นขึ้นทันที แล้วพาเจ้าของวิ่งเข้าสู่แนวรบไม่กลัวตาย

แต่การฝึกจิตนี้สำคัญมาก เพราะจิตเราไม่เคยฝึก เคยแต่ปล่อยไปตามยถากรรมตั้งแต่ไหนแต่ไรมา หรือตั้งแต่วันเกิด จะมาหักห้ามเอาให้ได้อย่างใจในวันหนึ่งขณะเดียวนั้นมันเป็นไปได้ การเริ่มฝึกก็คือเริ่มหักห้ามจิตใจ ใต้บ้างเสียบ้าง เพราะถือว่าเป็นขั้นเริ่มแรก ที่เรายังไม่สามารถอนุโลมปล่อยไปก่อนก็มี เมื่อมันหนักเข้าจริงๆ เราก็ต้องอนุโลมไปก่อน แต่หาทางแก้ไขหักห้ามมันอยู่เสมอภายในใจเพราะกำลังเรายังไม่พอ ถ้าไม่ปล่อยบ้างจะไปสู้เขาได้อย่างไร ก็ต้องยอมปล่อยไปก่อน โดยทำความเข้าใจไว้ แล้วค่อยขยับความเพียรเข้าไปเรื่อย ๆ เร่งไปเรื่อย ๆ ด้วยวิธีการต่างๆ

เอ้า ทุกข์บ้างทนเอาบ้างจะเป็นไรไป เพราะเราเคยทน ทำไมโลกนี้เกิดขึ้นมาใครก็ไม่เคยคิดทนเรื่องทุกข์ แต่มันจำเป็น เขาทนได้เราก็ตนได้ แต่เวลาเราจะทนบ้างก็เกี่ยวกับการฝึกจิตที่ได้รับความทุกข์ต่างๆ นั้นทำไมจะทนไม่ได้ สิ่งที่เราควรทนและพอจะทนได้เราก็ตน โลกนี้ไม่ใช่โลกสุขล้วนๆ มันมีทุกข์เจือปนอยู่ด้วยกันทุกคนและไม่ว่างานใด มันมีทุกข์เจือปนอยู่ด้วยกันทั้งนั้น ขึ้นชื่อว่าการทำงานแล้ว งานทางโลกก็ต้องมีทุกข์ เพราะการทำงาน งานทางธรรมก็ต้องมีทุกข์เพราะการทำงาน ให้อยู่เฉยๆ จะไม่ให้มีทุกข์ ทั้งๆที่เราต้องทำงานอยู่มันเป็นไปไม่ได้ ต้องมีทุกข์ เราก็ยอมรับเพราะการทำงาน แต่ทุกข์เพราะการทำงานทางด้านกุศลนี้มันเกิดผล ไม่ใช่เป็นทุกข์เฉยๆ โรคเกิดขึ้นภายในกายเรา เป็นความทุกข์ความลำบากและไม่เกิดผลดีอะไร เรายังต้องอดทนต่อมัน ถ้าเราไม่พิจารณาให้เกิดผลดี ถ้าเราพิจารณาให้เกิดผลด้วยอุบายวิธีต่างๆ ของสติปัญญาทุกข์ก็เป็นเครื่องหนุนปัญญาให้แหลมคมได้ และเกิดผลเป็นความสงบ เป็นความรู้เท่าทันกัน ปล่อยความกังวลได้ เพราะทราบความจริงด้วยการพิจารณา นี่ก็เป็นผลดี จะทำให้เกิดผลดีผลชั่วมันเกิดได้ทั้งนั้น

ที่ว่าจะทำอะไรลงไปก็กลัวจะลำบาก กลัวจะทุกข์ หาแต่เรื่องยุ่งเหยิงวุ่นวายใส่ตัวนี้ มันเคยมีเคยเป็นมาแล้ว ขออย่าให้มันมารบกวนเรามากมายนักเลย ไม่ว่าจะอะไรถ้าเป็นของดีแล้ว มักจะมีอะไรมาต้านทานมาขัดขวางไม่อยากจะให้ทำ นี่คืออุบายของกิเลสที่เคยอยู่เหนือหัวใจเรามาจน จงทราบไว้เสียบ้างว่านี่คือเรื่องของฝ่ายต่ำมาเหยียบย่ำทำลายเรา และอยู่เหนือจิตใจเราต่อไปไม่ยอมลง ควรจะผลึกมันออกไปก็ให้ผลึกไปบ้าง ควรจะต่อสู้ด้วยวิธีใดก็ต่อสู้บ้าง หรือจะต่อสู้จนเวทีพังก็เลิกสฟังกี่จะเป็นไรไป ขอแต่อย่าให้เราพังก็แล้วกัน คำว่า "เราพัง" นี้ไม่อยากได้ยินเลย

เอ้า แพ้บ้างชนะบ้างไม่เป็นไร! ยังมีการต่อสู้ แสดงว่ายังไม่ตายใจกับเขาที่เดียว ต้องฝืนกันบ้างอย่างนี้ ฝืนไปฝืนมาความฝืนก็ค่อยมี "วันเคยชิน" ขึ้นมา อุบายที่จะ

สนับสนุนการฝึกก็มีขึ้นมา ต่อไปก็ทนกันไปเอง อย่าลืมคำว่า "พุทธ ธรรม คจฺจามิ" ที่เคยแสดงแล้วว่าพระองค์เป็นนักรบ นักปราบข้าศึกองค์เอก จงยึดท่านเป็นขวัญใจเวลาเข้าสู่แนวรบหรือเวลาปกติ ไม่มีอะไรขวาง นอกจากเป็นสิริมงคลอย่างเดียว

พระพุทธเจ้าไม่เป็นผู้ล้างมือคอยเปิบ ท่านถึงขั้นสลบไสลนั้นนะ! คนไม่ทุกข์มากจะสลบไสลหรือ ท่านมีความลำบากลำบากแค่ไหน การทำงานเป็นอย่างนั้น เป็นคิดตัวอย่างได้ทุกพระอาการที่แสดงออกมา เราในฐานะพุทธบริษัทไม่ได้เหมือนพระพุทธเจ้าทุกกระเบียดนิ้วก็ตาม ได้แบบศิษย์มีครูก็ยังมี ถือท่านเป็นคิดตัวอย่างทั้งการบำเพ็ญทั้งการยึดถือ ฝากเป็นฝากตายในองค์ "พุทธะ" หรือพระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ ไม่ใช่เอากิเลสเป็นครูทำเดี่ยว จะทำความเพียรเมื่อไรทำไฉน ถูกแต่ทำกิเลสตัดเอา ๆ ฟังเสียงแพ้วว่า "ยอมแล้ว ๆ" กระเทือนไปทั่วจักรวาล เสียงข้างสารก็ไม่ดังเท่าเสียงนักรบยอมแพ้กิเลส นี่มันนำโมโหจะตายไป!

คนเราถ้าเห็นกิเลสเป็นภัยบ้างแล้ว ผู้นั้นยังมีทางจะแก้ไขและผ่านพ้นไปได้ ถ้าเห็นกิเลสกับเราเป็นอันเดียวกัน หรือเห็นว่าไม่เป็นเรื่องของกิเลส แต่เป็นเรื่องของเราหมด ก็หาทางแก้กันไม่ได้ เพราะจะกระเทือนคำว่า "เรา" ดีไม่ดีถูกกล่อมให้หลับสนิท ไม่มีวันรู้สึกตัวได้เลย แบบนี้คือแบบ "จม"

ถ้าสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อเรา สิ่งที่ทำให้ความทุกข์ความลำบากแก่เรานั้น เราเห็นว่าเป็นกิเลส เรากับกิเลสก็ถือว่าเป็นข้าศึกกันและต้องต่อสู้กัน ถ้ามีการต่อสู้กันก็แสดงว่าเป็นคนละคน ไม่ใช่เป็นอันเดียวกันเสียจนหมดเนื้อหมดตัว ยังพอมีสติบ้าง ความเป็นผู้มีสติบ้างนี้แหละ เป็นเหตุให้ต่อสู้ความคิดในแง่ต่างๆ ที่เห็นว่าไม่เป็นประโยชน์หรือเป็นโทษแก่เรา พยายามฝ่าฝืนและแก้ไขด้วยปัญญาจนเรื่องนั้นผ่านไป และพยายามแก้ไขให้ผ่านไปด้วยอุบายสติปัญญาเรื่อย ๆ ต่อไปใจก็ราบรื่นไม่ฝืนมากเหมือนชั้นเริ่มแรกฝึก แม้ทุกข์ก็ยอมรับ การทำงานต้องทุกข์ ทุกข์เพราะผลอันดีไม่เป็นไร ขณะที่เรารู้สู้ได้ขนาดไหนก็สู้กันไป ทำกันไป ฝ่าฝืนกันไปด้วยความเห็นทุกข์ นี่เป็นทางเดินของนักปราชญ์ท่านเคยตะเกียกตะกายมาแล้ว ก่อนที่ท่านจะหลุดพ้นล้วนแต่ตะเกียกตะกายมาด้วยกันทั้งนั้น จะมาล้างมือเปิบเอาเฉพาะเราคนเดียวซึ่งเป็นลูกศิษย์ของตถาคต แต่กลับแหวกแนวยิ่งกว่าครูมีอย่างหรือ!

ครูมีความทุกข์ ลูกศิษย์ก็ต้องมีความทุกข์บ้าง เพราะเดินตามครู ร่องรอยท่านเดินอย่างนั้น เราจะหนีจากร่องรอยท่านไปไหน ก็ต้องยอมรับทุกข์ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ของตนโดยชอบธรรม ทุกข์เพราะการบำเพ็ญไม่สำคัญเท่าใดนัก แต่ทุกข์เวลาจะตายนี้ใครจะช่วยเราได้! ทุกข์เวลาทำงาน ถ้ามันทุกข์มาก ๆ เรายังพักผ่อนการงานได้

ทุกข์ก็จะรับไป ถ้าจะสู้ไม่ไหวเพราะความทุกข์นี้หนักมากเกินไป เราผ่อนงานลงบ้าง ความทุกข์ก็ผ่อนลง เราหยุดงานความทุกข์ก็ดับไป เช่น เรานั่งภาวนานานมันเป็นทุกข์มาก เราหยุดเสียก่อนพักนี้ทุกข์ก็ดับไป ก็พอระงับกันไปได้

แต่ทุกข์เวลาจะตายนั้นนะมันระงับไม่ได้! นอนอยู่มันก็ทุกข์ ทุกข์หมดทั้งตัวในขณะที่นอน ลูกขึ้นนั่งมันจะหายไหม ก็ไม่หาย เดินจะหายไหม ก็ไม่หาย อากาศใดก็ไม่หายทั้งนั้น อิริยาบถทั้งสี่เอามาต่อสู้ หรือเอามาใช้กับความทุกข์ในขณะที่จะตายนั้น ไม่ได้ผลทั้งนั้น เราเอาอันนี้มาเทียบบ้างซิ เวลานั้นนานยืนานเดินนาน หรือต่อสู้กับเวทนาขณะที่มันเจ็บมากปวดมากขึ้นตอนที่เรานั่งภาวนานาน ทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นในขณะที่เราพิจารณาจะเกิดขึ้นมาน้อย ถ้าสู้ไม่ไหวเราอดได้ นี่อันหนึ่งเป็นข้อลดหย่อนผ่อนผันไปตามความจำเป็น แต่อย่าถือเป็นความจำเป็นจนกิเลสได้ใจ ถึงกับนั่งภาวนาไม่ได้ เดินจงกรมไม่ได้ ให้ทาน รักษาศีล ไม่ได้ ต้องมีทำต่อสู้อยู่เสมอ

ในขณะที่เราจะตาย ทุกขเวทนามันเผาเราหมดทั้งตัวเพราะอดไม่ได้ อดไปอิริยาบถใดก็เป็นไฟไปด้วยกัน ทุกข์อันไหนจะมีน้ำหนักมากกว่ากัน เอาสองข้อนี้มาเทียบกันดู ก่อนตายเรายังต้องทนทุกข์อยู่ ขนาดที่สู้ไม่ไหวยังต้องทนจนกระทั่งตาย การภาวนานานบ้างนี่ยังพอสู้ไหวนี้ พออดได้ ทำไมเราจะทำไม่ได้ คิดดูเรามาเทียบกันดู ความขยัน ความบึกบึน ความมีกำลังใจ ความอาจหาญยอมเกิดขึ้นได้ด้วยอุบายปัญญาแง่หนึ่ง เวลาจิตมันถอยมันท้อต้องเอาอุบายปัญญานี้มาใช้ เพื่อเป็นกำลังใจหนุนขึ้นมาให้เกิดความกล้าหาญไม่สะทกสะท้าน ต่อสู้กันได้ชัยชนะไปโดยลำดับๆ ในขณะนั้นก็มีด้วย

อุบายปัญญา คิดดูให้ดี ให้ทันกลมายาของกิเลส เวลาจะตายมันเป็นอย่างนั้นด้วยกันทุกคนไม่มีใครมีข้อยกเว้น!

อิริยาบถทั้งสี่ จะเอาไปใช้ประโยชน์ในการผ่อนคลายทุกขเวทนาซึ่งแสดงขึ้นในเวลาจะตายนั้นไม่ได้ผลเลย มีแต่จะ “แตก” ทำเดียว มีแต่ทุกข์ทำเดียว กระทั่งแตกไปขณะที่เราจะสู้กับทุกข์เพื่อการทำความคิดดี ทำไมจะสู้กันไม่ได้ ก็มันยังไม่แตกนี่ มันทุกข์ขึ้นมาจริง ๆ เราอดได้ นี่ก็ยังพอพืดพอดเหวี่ยงกันไปด้วยอุบายปัญญา เวลาจะเอาจริง “เอ้า ขณะที่มันจะตาย อะไรจะตายก็ตายไปเถอะ เรื่องสติปัญญาถึงขั้นแหลมคมเต็มที่แล้วภายในใจ จะรักษาดวงใจนี้ได้อย่างสมบูรณ์ ไม่มีทุกขเวทนาตัวใดที่จะเข้ามาเหยียบย่ำทำลายจิตใจนี้ให้เสียไปได้ นี่เรียกว่า “แนใจเต็มที!”

ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์นั้นก็ดับไป ไม่มีอะไรดับ นอกจากทุกข์ที่เกิดขึ้นแล้วดับไปเท่านั้น มีทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นภายในกาย มีกายที่เป็นตัวเกิดนี้เท่านั้นเป็นทุกข์ เป็นผู้จะดับจะสลาย ไม่มีอันใดดับอันใดสลาย นอกจากสิ่งนี้ สิ่งนี้ที่ผสมกันนี้สลายเท่านั้น

ส่วนจิตไม่มีอะไรผสม นอกจากกิเลสเท่านั้นที่มาผสมจิต กิเลสเป็นสิ่งที่ดับไป
ได้ แต่จิตล้วนๆ ดับไม่ได้ ไม่มีดับ จิตจะดับไปไหน อะไรจะสลายก็สลายไปจะเสียดาย
มันทำไม ความเสียดายเป็นความเยื่อใย เป็นเรื่องกดอ่วงจิตใจ ความเสียดายนั่นคือ
ความฝืนคตินิยามแห่งหลักธรรมที่ท่านสอนไว้ และเป็นข้าศึกและผู้อวลัยเสียดายอีก
ด้วย

เอ้า ทุกข์เกิดขึ้นมากน้อยก็เป็นเรื่องของทุกข์ ทุกข์จะดับไปก็เป็นเรื่องของทุกข์
เราเป็นผู้รู้ รู้ทั้งที่ทุกข์เกิดขึ้น ทั้งทุกข์ตั้งอยู่ ทั้งทุกข์ดับไป ธรรมชาตินี้เป็น "ผู้รู้" ไม่ใช่
ผู้เกิดผู้ดับ จะกลัวความเกิดความดับ กลัวความล่มความจมในจิตอย่างไรกัน มันจะล่ม
จมไปไหน พิจารณาอย่างนี้เพื่อจะฟื้นฟูจิตใจขึ้นมาจากตมจากโคลน เพื่อให้ใจได้เห็น
ชัดรู้ชัดตามความจริง จิตใจจะล่มจมไปไหนถึงกับนักหนาในขณะจะตาย มันหลอกกัน
เฉยๆ นี่! ตามความเข้าใจของท่านของเรา ถ้าพูดถึงว่าหลอกกันนะ แต่ไม่มีใครจะมี
เจตนาหลอกใครแหละ ตายๆ นี่นะ

โลกเขาสम्मุตินกันมาอย่างนั้นนับกับกลับไม่ได้แล้ว เมื่อพิจารณาเข้าถึงความ
จริงแล้ว "โอ้ นี่มันหลอกกัน" ความจริงไม่มีอะไรตาย! ธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ สลายลง
ไปแล้วก็ไปอยู่ตามธาตุเดิมของเขา จิตที่กลัวตายนี้ยิ่งเด่น มันไม่ได้ตายนี้ เห็นชัดๆ
อย่างนี้ อะไรเป็นสาเหตุให้จิตตายไม่มี เห็นชัดๆ อยู่ว่าไม่มี ใจยิ่งเด่น ผู้ที่รู้ที่พิจารณา
สิ่งทั้งหลายนั้นยิ่งเด่น

เราไม่หวงอะไร จะไปก็ไปเมื่อถึงคราวแล้ว ผู้ที่รู้ก็รู้ตามเหตุตามผล ไม่ถอยใน
เรื่องราว ผู้ที่สลายก็สลายไป ไม่อวลัยไม่เสียดาย ไม่หวง หวงทำไม? มันหนัก ยึดไว้ทำไม?
สิ่งเหล่านี้เป็นของหนักมาก

การรู้ตามเป็นจริง ปล่อยวางตามสภาพของมัน นั่นแหละคือความจริง ไม่กังวล ถึง
อยู่ไปอีกมันก็จะตายอย่างนี้ อยู่เพื่อตาย! อยู่เพื่อแตก! เวลานี้ พิจารณาให้เห็นความ
แตกดับเสียก่อนตั้งแต่มองไม่แตก นี่เป็นสิ่งที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับผู้มีปัญหา นี่ขั้น
สำคัญ!

ผู้พิจารณาเช่นนี้จะเป็นผู้ไม่หวั่นไหว เห็นชัดตามเป็นจริง ที่ชื่อว่า "เวทนา" นั้น
มันเป็นอะไร มันก็เวทนานั่นแหละ มันเป็นเราเมื่อไร มันเกิดขึ้นมันดับไป เราทำไมจะเกิด
ขึ้นดับไปอยู่วันยังค่ำคืนยังรุ่งเช่นนั้น ถ้าเวทนาเป็นเรา ถ้าเวทนาเป็นเราแล้ว เอาที่ไหน
เป็นที่แน่ใจว่า "เป็นเรา" หรือสาระอะไรว่าเป็นเราได้ ทุกขเวทนาเกิดขึ้นก็ว่าเราเกิดขึ้น
ทุกขเวทนาดับไปก็ว่าเราดับไป มีแต่เราเกิดเราดับอยู่วันยังค่ำคืนยังรุ่งหาความแน่นอน
ที่ไหนได้! ถ้าเราจะไปเอาเรากับทุกขเวทนามาบวกกันมันไม่ได้เรื่อง เหลวไหลทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นเพื่อความจริง เพื่อความไม่เหลวไหลต้องให้ทราบ ทุกข์มันเกิดขึ้นมากน้อย ต้องให้ทราบว่าทุกข์เกิดขึ้นคือเรื่องของทุกข์ มันตั้งอยู่ก็คือเรื่องของทุกข์ มันดับไปก็คือเรื่องของทุกข์ เราผู้รู้ทั้งทุกข์ที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปเป็นเรื่องของเรา เป็นเรื่องของ **ความรู้**นี้!

"สัญญา" จำได้แล้วมันดับ เราเห็นไหม มันเกิดมันดับอยู่อย่างนั้น เป็น "เรา" ได้อย่างไร เอาความแน่นอนกับมันได้ที่ไหน ท่านจึงว่า **"สัญญา อนิจจา สัญญา อนตตา"**

"สังขาร" ประดูดีประดูชั่ว ประดูเท่าไรมันก็ดับไปพร้อมกันทั้งนั้น ถ้าเราจะเอา "เรา" เข้าไปสู่สังขาร มันเกิดดับวันยังค่ำ หากความสุขไม่ได้เลย

"วิญญาณ" มันกระทบทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ กระทบเมื่อไรมันรู้ ๆ รู้แล้วดับไปพร้อม ๆ กัน ทั้งขณะที่เกิดที่ดับมันขึ้นในขณะเดียวกัน เราจะเกิดดับ ๆ เกิดดับอยู่อย่างนั้น หากความแน่นอนเที่ยงตรงได้อย่างไร

เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้จึงเป็นอาการอันหนึ่ง ๆ เท่านั้น ผู้ที่รู้อะไรทั้งหลายเหล่านี้แลคือใจ ความรู้เป็นสิ่งที่แน่นอน เป็นสิ่งที่ตายตัว ขอให้รู้อะไรภายนอกอันจอมปลอมทั้งหลายนี้ ว่าเป็นสภาพอันหนึ่ง ๆ เท่านั้น จิตนี้จะตั้งตัวได้อย่างตรงแนวไม่หวั่นไหว จะเกิดขึ้นก็ไม่หวั่นไหว จะไม่เกิดขึ้นก็ไม่หวั่นไหว จะดับไปก็ไม่หวั่นไหว เพราะจิตรู้อะไรทุกอย่างบรรดาอาการที่อาศัยกันอยู่ และรู้อะไรทั้งตัวจริงคือธรรมชาติของจิตแท้ว่าเป็นตัวของตัวแท้ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ ด้วยปัญญาชักพอกด้วยดีแล้ว ผู้นี้เป็นผู้แน่นอน นี้แหละท่านผู้แน่นอน คือท่านผู้รู้อะไรที่แน่นอน และรู้อะไรที่เกี่ยวข้องทั้งหลายตามความเป็นจริง ปล่อยวาง สลัดปัดทิ้งออกตามส่วนของมัน ส่วนไหนที่จริงให้อยู่ตามธรรมชาติแห่งความจริงของตน เช่น จิต เป็นต้น

นี่หลักความจริง หรือหลักวิชาที่เรียนมาเพื่อป้องกันตัว เพื่อรักษาตัว เพื่อความพ้นภัย เปลื้องทุกข์ทั้งหลายออกจากตัว นี่คือหลักวิชาแท้ เรียนธรรมเรียนอย่างนี้เรียนเรื่องของตัวเอง เรียนเรื่อง "ความรู้" ความคิดต่างๆ เรียนเรื่องกาย เรื่องเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อันเป็น "อาการ ๕ อย่าง" นี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวเนื่องกับใจ ถึงกับเหมาว่า นี่เป็นตนเป็นของตน ให้รู้ตามความเป็นจริงของมันทุกอาการ แล้วปล่อยวางไว้ตามสภาพแห่งอาการของมัน

นี่ เรียกว่า "เรียน" เรียกว่า "ปฏิบัติ" เรียกว่า "รู้" รู้ก็ละก็ถอน!

ถ้ารู้จริงแล้วต้องละต้องถอน เมื่อละถอนแล้ว ความหนักซึ่งเคยกดถ่วงจิตใจที่เนื่องมาจาก "อุปทาน" ก็หมดไป ๆ เรียกว่า "จิตพ้นจากโทษ" คือความจงจำจากความสำคัญมั่นหมายที่เป็นเหตุให้จงจำ พ้นอย่างนี้แลที่เรียกว่า "จิตหลุดพ้น" ไม่ได้เหาะเหิน

เดินฟ้าขึ้นไปที่ไหน พันตรงที่มันข้องนั้นแหละ ที่มันถูกจงจำนั้นแหละ ไม่ได้พันที่
ไหน รู้ที่มันหลงนี้แหละ สว่างที่มันมืดนั่นเอง นี่จิตสว่าง คือสว่างที่ตรงมืดๆ มีตม
อนธการ มีตอยู่ภายในตัวเอง

ทีนี้เวลาพิจารณาปฏิบัติไป สติปัญญาเกิดขึ้น ๆ ส่องแสงสว่างให้เห็นความจริง
ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตน ทราบว่าเป็นเพียงสิ่งที่เกี่ยวข้อง สลัดออกได้โดยลำดับๆ เมื่อ
ความสว่างรอบตัวก็ปล่อยได้หมด

"ธมฺโม ปทีโป" จะหมายถึงอะไร ถ้าไม่หมายถึง "จิต" ดวงที่สว่างรอบตัวไม่มี
อะไรเจือปนเลยจะหมายถึงอะไร! นี่เรียกว่า "ธรรมแท้" ธรรมแท้ที่เป็นสมบัติของเรา
หมายถึงธรรมนี้ ที่เป็นสมบัติของเราแท้ ที่เป็นสมบัติของพระพุทธเจ้าก็ที่ประทานไว้
เป็นตำรับตำรา!

เราเรียนเท่าไรก็มีแต่ความจำ ไม่ใช่เป็นตัวของตัวเองแท้ เอาความจำนั้นเข้ามา
ปฏิบัติให้เป็นความจริง จนปรากฏขึ้นเป็น "ธมฺโม ปทีโป" เฉพาะภายในใจเรานี้เป็น
สมบัติของเราแท้ นี้แลคือ "ธรรมสมบัติ" ของผู้ปฏิบัติ

พระพุทธเจ้ามีพระประสงค์อย่างนี้ที่ประทานศาสนาไว้ ให้รู้จริงเห็นจริงตามนี้
"สนฺทิกฺขุจฺจิก" ไม่ทรงผูกขาด ผู้ปฏิบัติจะพึงรู้เองเห็นเอง "ปัจจุตตฺ เวทิตพฺโพ วิญญูหิ"
ท่านผู้รู้ทั้งหลายจะพึงรู้เฉพาะตน คือหมายถึงรู้อย่างนี้" นี่เป็นผลของการปฏิบัติธรรม
เมื่อได้ผลเต็มที่แล้ว อยู่ไหนก็อยู่เถอะ แสนสบาย หมดกังวล โลกจะมีมากมีน้อยเพียง
ใดมีความวุ่นวายขนาดไหน ผู้นี้ไม่วุ่น เพราะผู้นี้ไม่เป็นโลก ผู้นี้ไม่หลง

เรื่องโลกมันกว้างขวางมาก ไกลจากตัวของเรามากไป เฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้อง
อยู่ทั้งวันทั้งคืน ก็คือ "ขันธห้า" กับ "จิต" นี้แหละ มันเกี่ยวข้องกันจนจะแยกกันไม่ออก
แต่นี้เรายังสามารถแยกออกได้ ทำไมเราจะไปหลงว่าเป็น "โลก" ด้วยกัน

นี่แหละการปฏิบัติ ผลเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างนี้แน่นอนไม่เป็นอื่น ขอให้ผลดีขึ้น
มาพิจารณาขึ้นมา ปัญญาหุงต้มกินไม่ได้ ใช้ได้แต่แก๊กเลส ใช้แก้ความมกมายของเจ้า
ของท่านั้น ให้พิจารณา เรียนตรงนี้แหละเรียนธรรม อย่าไปเรียนที่อื่นให้มากมายน่า
กอง เพราะพิษอยู่ตรงนี้ โทษภัยก็อยู่ตรงนี้ แก่ตรงนี้แล้ว คุณค่าอันสำคัญก็เกิดอยู่ที่นี้
เอง!

เอาละ การแสดงธรรมขอยุติ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

อะไรตายกันแน่

ถ้าเทียบเคียงอันตรายระหว่างกิเลสกับเรา ก็เหมือนกับแม่เนื้อกับนายพราน แม่เนื้อเที่ยวหากินไป ถูกนายพรานยิงเอา ๆ ยิงจนกระทั่งแม่เนื้อตาย แม่เนื้อเองไม่มีโอกาสจะทราบว่าใครเป็นคนยิง ใครเป็นคนทำลายตัว เพราะมองไม่เห็นนายพรานนี่ เป็นแต่ยิงปั้งมาถูกแล้วก็ตาย ตัวที่พอจะรู้เห็นได้บ้างก็ถูกความเจ็บปวดอย่างมากครอบงำเสีย สติปัญญาในเวลานั้นไม่มี ต้องตายเปล่า

เราก็ถูกกิเลสยิงเอาให้เกิดความทุกข์ ความทรมานทางร่างกายและจิตใจ เฉพาะอย่างยิ่งคือจิตที่ถูกกิเลสยิงเอา ๆ ได้รับความทุกข์ความทรมาน แต่ไม่ทราบว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดความทุกข์นี้เป็นมาจากอะไร เป็นมาจากลูกศรของกิเลสประเภทใดบ้างที่เสียบเอาแทงเอา เพราะฉะนั้นจึงต้องเรียน "วิชากิเลส" และ "วิชาธรรม" คือ สติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร ให้ทันกัน ทันกันในทีใดในระยะใด หรือในชั้นใด ก็พอแก้ไข หรือถอดถอนกันได้ในระดับนั้น ๆ ที่ยังไม่ทราบเพลงอาวุธหรือยังไม่รู้ลูกศรของกิเลส ก็จำเป็นต้องยอมให้เขายิงเอา ๆ ไปก่อน แต่ต้องเรียนและแก้ไขกันไปเรื่อย ๆ

วิชาที่เรียนเพื่อจะรู้เรื่องของกิเลสนั้นก็หลายประเภท ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ เฉพาะผู้ปฏิบัติเพื่อความรู้จริงเห็นจริงจริง ๆ ท่านก็สอน "สมาธิ" สอน "ปัญญา" ให้ นี่เป็นอาวุธที่ทันสมัย หรือเป็นเครื่องแก้เครื่องถอดถอนลูกศร คือกิเลสทุกประเภทที่ทันสมัย และปราบปรามกิเลส ตัวทำลายสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์ความลำบาก เวียนว่ายตายเกิดใน "วัฏสงสาร" ไม่แล้วไม่เล่าสักที และไม่มีต้นมีปลาย ให้หมอบราบไปได้โดยไม่สงสัย

ถ้าไม่มีเครื่องมือแก้ ก็เป็นอันว่าต้องทนทุกข์ทรมานไปตลอดอนันตกาล หาเวลาพักผ่อนทุกข์ไปไม่ได้ การแก้หรือปลดเปลื้องสิ่งใด การเรียนรู้เรื่องใดก็ตามนั้น ไม่ยากไม่ลำบากเหมือนการเรียนรู้เรื่องความเคลื่อนไหวที่ผิดถูกของตัว ที่เป็นไปกับตัวกิเลสภายในใจ เพราะเคยถือสิ่งเหล่านี้ว่าเป็น "เรา" เป็น "ของเรา" มานมนาน

การกระทำ การพูดที่แสดงออกมาจากตัวเราดีหรือชั่ว เราถือว่าเป็นเราเป็นของเราทั้งนั้น ไม่ทราบอะไรผิดอะไรถูก เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงต้องมาเรียนเรื่องตัวเรา เรื่องโง่ เรื่องฉลาด เรื่องดี เรื่องชั่ว นี่มีอยู่กับตัวเราด้วยกัน เฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้เราเรียนเรื่อง "จิต"

เรื่องของเราแท้ๆ คือเรื่องของจิต จิตแสดงอาการแรงแอนต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่เป็นมายาของกิเลสที่ทำให้แสดงทั้งนั้น ตามธรรมดาของจิตแล้วจะมีแต่ "รู้" เท่านั้น การแสดงอาการ "คิดปรุง" การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในแง่ดีแง่ร้ายเป็นต้น นี่เป็นสิ่งหนึ่งที่แสดงออกทางจิตซึ่งมีกิเลสเป็นเครื่องหนุน เป็นเครื่องผลักดันออกมาให้คิดปรุง ให้พูดให้ทำเช่นนั้น

ท่านนักปฏิบัติจึงตั้งหน้าปฏิบัติจริงๆ ให้มีเวลาโดยเฉพาะทำงานอันเดียว เช่น นักบวช รู้สึกสะดวกมากกว่าฆราวาสอยู่พอสมควรในเรื่องนี้ จะต้องตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติจริงๆ ตามหน้าที่และเพศของตนซึ่งบอกไว้แล้วว่า "เพศนักบวช" คือเพศแห่งนักรบภายในใจ แต่ไม่ว่าใครก็พันอำนาจความขี้เกียจอ่อนแอไปไม่ได้ แม้ออกสู่แนวรบแล้ว ก็ยังตายใจนอนใจ สนุกนอนหลับครอกๆ อยู่ในแนวรบได้ ให้กิเลสมันยิงเอา ๆ ตายตัวแข็งอยู่บนหมอนไม่รู้จักตื่นตัวก็มีเป็นจำนวนมาก บางวันตายสนิทจนลืมเวลาหาภิกขาจารย์วัตรก็มี หรือจนเลยเถิดไปใครก็ไม่ทราบได้ ทั้งนี้เพราะฤทธิ์ของกิเลสมันแก่หรือธรรมแก่ ก็สุดแต่จะคิดกันเอาเถอะ เรามันเรียนน้อยรู้น้อยไม่อาจทราบได้

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงทรงสอนให้มีความตื่นเนื้อตื่นตัว มีความขยันหมั่นเพียร สถานที่ใดเหมาะสมเป็นเครื่องตัดสันดานกิเลสซึ่งถือว่าเป็นตนๆ นั้น ท่านสอนให้ไปอยู่ในสถานที่นั้น แต่ส่วนมากไม่อยากไปกัน ชอบอยู่สถานที่ซึ่งกิเลสเบือๆ จะตมแกงเป็นอาหารนั้นแล พวกเรานักบวชนักปฏิบัติมันชอบกล่าวหาญในสิ่งที่กิเลสเบือๆ นั้นแล

นี้ได้เคยเห็นผลมาตามกำลัง อยู่ในที่ธรรมดากับครูอาจารย์ เพื่อนฝูง ความรู้สึกเป็นอย่างหนึ่ง ความขี้เกียจขี้คร้านก็รู้สึกว่าเด่นไม่มีใครแข่งได้ แทนที่ "ธรรม" จะเด่นกลับเป็นความขี้เกียจอ่อนแอเด่น เรื่องของกิเลสเด่น แต่พอแยกตัวออกจากครูจากอาจารย์ไปแล้ว ความรู้สึกก็เปลี่ยนไปตามสถานที่ และคิดไปว่า ไม่ได้อยู่กับเพื่อนฝูงไม่ได้อยู่ในสถานที่ธรรมดา นี่เป็นสถานที่หนึ่งต่างหาก แล้วมีความรู้สึกแปลกประหลาดขึ้นมา ส่วนมากจะเป็นความระมัดระวังตัว เพราะเราไปหาที่ที่ต้องระวังตัว ไม่ไปหาที่นอนใจ คือหาที่ที่ต้องตั้งใจระวังตัว มีสติ กลางวันก็มีสติ เพราะความกลัว สิ่งแวดล้อมมันบังคับอยู่ตลอดเวลา ในที่บางแห่งห่างจากหมู่บ้านตั้ง ๗-๘ กิโลเมตร และอยู่ในป่าในเขาด้วย ที่เช่นนั้นถ้าเราไม่ออกมาเกี่ยวกับหมู่บ้าน เช่นมาบิณฑบาต ก็ไม่มีวันที่จะพบจะเจอคนเลย เจอก็เจอแต่เราคนเดียวเท่านั้น เพราะอยู่ในป่าในเขา และเป็นป่าเป็นเขาไม่ใช่เป็นทำเลหากินของคน เขาก็ไม่ไปยุ่งกับเรา แม้เขาจะผ่านไปมาก็ไปที่อื่นไม่ได้ไปเกี่ยวข้องกับเรา จึงไม่มองเห็นใคร นอกจากได้ยินเสียงสัตว์ต่างๆ ส่งเสียงร้องไปตามประสาทของเขาเท่านั้น

สถานที่ที่สงบเงียบเป็นที่น่ากลัวอยู่แล้ว มีหน้าซำสิ่งที่เรากลัวๆ ก็แสดงออกมา เช่นเสียงเสื่อร้อง เป็นต้น ร้องคำรามตามประสาทของมันนั่นแหละ นิสัยของคนเราชอบกลัวอยู่แล้ว ไม่ว่าจะกลัวสิ่งที่น่ากลัวต้องกลัว เมื่อความกลัวเกิดขึ้นเราไม่มีที่พึ่ง เพราะเจตนาของเราที่ไปอยู่ในที่เช่นนั้น ก็เพื่อพึ่งตนเองหรือพึ่งธรรมเท่านั้น ไม่ได้หวังพึ่งศาสตราวุธใดๆ ทั้งสิ้น พึ่งอรรถพึ่งธรรม พึ่งตัวเองด้วยอรรถด้วยธรรม เป็นเครื่องมือหรือเป็นที่เกาะเป็นที่ยึด จิตใจจึงหมุ่นตัวเข้ามาสู่ภายใน จะเป็นจะตายก็ไม่หวังพึ่งอะไรทั้งนั้น แม้เสื่อเดินเข้ามากัดกินเป็นอาหารในขณะนั้น ก็ไม่ยอมไปคว่ำเอาอาวุธหรือเอามืดเอาไม้อะไรออกมาฟันมาตี เพื่อเป็นการต่อสู้ป้องกันตัวเอง ปล่อยให้มันกินตามธรรมชาติไปเลย เมื่อเป็นเช่นนั้นก็แสดงว่า ไม่มีที่พึ่งใดแล้วสำหรับภายนอกเกี่ยวกับด้านวัตถุ นอกจากนามธรรม คือ "ใจ" กับ "ธรรม" จะเป็น "พุทโธ ธัมโม สังโฆ" ก็แล้วแต่ตามขั้นของจิต ถ้าเป็นขั้นสูงยิ่งกว่านั้น "พุทโธ ธัมโม สังโฆ" ก็เปลี่ยนไป มีความรู้สึกอยู่กับตัวเอง ซึ่งเท่ากับ "พุทโธ" "ธัมโม" "สังโฆ" เหมือนกัน ใจเป็นธรรมอยู่ในนั้นไม่ยอมเปลว จิตที่มีสติ จิตที่มีสิ่งแวดล้อมที่น่ากลัวเข้าเกี่ยวข้องยอมเป็นจิตที่ตั้งตัวได้ดี เป็นจิตที่ระมัดระวัง ความระมัดระวังเป็นเรื่องของสติ

ความระมัดระวังตัวนี้ ไม่ใช่จะระมัดระวังตัวเพื่อจะเผ่นหนีไปไหน จะเป็นจะตายก็ยอมแล้ว แต่ระมัดระวังตัวเพื่อรักษาจิตใจไม่ให้เคลื่อนคลาดจากหลักธรรม ซึ่งจะทำให้เสียหลักไปได้ จิตมุ่งหน้าต่อธรรมเท่านั้น จะเป็นจะตายก็ไม่ต้องหมายป้าช้า ตายที่ไหนก็ยอมกันที่นั่น แต่ขณะที่จะตายก็ดีหรือไม่ตายก็ดี ขณะที่กลัวนั้นต้องมีธรรมอยู่ในจิตใจเสมอ คือสติไม่เปลวจากธรรมที่กำลังพิจารณาหรือกำลังยึด จิตเมื่อถูกสิ่งแวดล้อมบังคับอยู่เช่นนั้น ก็เป็นเหตุให้สงบตัวได้เร็ว หรือมีหลักยึดอย่างรวดเร็ว ถึงกับสงบตัวเข้าร่วมอยู่โดยเฉพาะ

เมื่อจิตรวมตัวเข้าเป็นอันเดียว เป็นตัวของตัวในขั้นนั้นแล้ว ความที่เคยหวาดกลัวต่างๆ ก็หายไปหมด นี่เป็นผลที่เกิดขึ้นจากการระมัดระวัง และ ความกลัวเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้เราประกอบความพากเพียรด้วยสติ ด้วยความจริงใจ เมื่อจิตสงบตัวเข้ามาเป็นตัวของตัวโดยไม่ไปเกี่ยวข้องกับสิ่งใดแล้ว อยู่ที่ไหนก็สบาย ไม่กลัวอะไรแล้ว จะเดินจะนั่งจะนอนอยู่ตามร่มไม้ชายเขาหรือที่ไหนๆ ก็ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ที่จะมาทำอย่างนั้น มาทำอย่างนี้แก่ตน เป็นความสะดวกสบายผาสุกใจ เพียงเท่านั้นก็เห็นผลของการอยู่ในสถานที่ที่น่ากลัวซึ่งเราต้องการ และเป็นไปตามความประสงค์ของเรา

กลางวันก็ตามกลางคืนก็ตาม จิตตั้งตัวอยู่เสมอไม่ละความเพียร ก็แสดงว่าจิตถูกบำรุงรักษาอยู่เสมอด้วยสติ เมื่อพิจารณาเข้ามาข้างใน ก็ถือเอาภัยที่เกิดขึ้นภายใน

ตัวเองมีร่างกายเป็นสำคัญ เพราะความทุกข์ความลำบากนี้เป็นภัยอันหนึ่ง ภัยอันสำคัญ ก็คือกิเลสที่เสียดแทงจิตใจอยู่ตลอดเวลานี้เป็นภัยอย่างยิ่ง อันนี้เป็นภัยเรื้อรัง ไม่มีเวลาจะหายได้โดยลำพังถ้าไม่ได้ชำระมัน คือถ้าเราไม่มียาคือธรรมโอสธเข้าไปแก้ไขให้หาย จะไม่มีวันหายจากภัยอันนี้เลย ฉะนั้นจิตจะต้องได้พิจารณาแก้ไขถอดถอนเต็มความสามารถ

วันคืนปีเดือนเป็นเพียง "มีด" กับ "แจ้ง" เท่านั้น ไม่เห็นมีอะไรสำคัญพอจะแก้ไขกิเลสได้ สำคัญที่ "สังขาร" ซึ่งมีอยู่กับตัว ปกปิดกำบังใจให้มีดมืดปิดตา ก็เพราะ "สังขาร" ฝ่าย "ทุกข์" กับ "สมุทัย" โดยที่เราไม่รู้ไม่เห็นว่าเป็น "สังขาร" เครื่องปกปิดกำบัง เมื่อพิจารณาเห็นเป็น "สังขารฝ่ายมรรค" คือสติปัญญา จนเป็นความจริงล้วน ๆ ทุกอย่างไป สิ่งเหล่านี้ก็เปิดเผยออกมาตามความจริงของเขาเอง

เนื่องจากใจได้เห็นความจริงจากสิ่งเหล่านั้นแล้ว ถอนตัวเข้ามาสู่ความจริงของจิต จิตก็ส่งผ่าเผย ไม่อับเฉาเมามัวมืดมืดเหมือนแต่ก่อนที่ยังไม่เข้าใจ

อะไรเป็นกิเลส? เราอ่านในคัมภีร์ไบเบิล ตำรับตำรา อ่านมาเสียจนพอ คำว่า "กิเลส" ๆ คือเครื่องเศร้าหมองที่ทำให้เกิดทุกข์แก่สัตว์ เพียงแต่ชื่อของมันไม่ทำให้เกิดทุกข์ได้ แต่ตัวกิเลสจริง ๆ คืออะไร อยู่ที่ไหน? สุดท้ายก็มารวมที่ใจนี้แหละ ซึ่งเป็นภาชนะของสิ่งสกปรกโสภณทั้งหลายเหล่านั้น จึงต้องพยายามชะล้างสิ่งเหล่านี้ออก ให้ธรรมอันเป็นคู่เคียงกับใจเข้ามาแทนที่โดยลำดับ ๆ ผลักไล่สิ่งที่สกปรกออกไปด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร

พิจารณาให้เห็นความจริงที่มีอยู่กับตัวทุกคนไม่มีอะไรบกพร่อง ความทุกข์ความลำบากเห็นประจักษ์อยู่ทั้งวันทั้งคืน ในร่างกายก็แสดงให้เห็นอยู่ จิตที่วุ่นกับสิ่งใดก็ปรากฏเป็นความทุกข์ขึ้นมาภายในใจ ก็รู้เห็นอยู่ นี้แหละภัยของใจ

พิจารณาสร้างปาชาขึ้นด้วยตัวเองนี้แหละดี คือสร้างปาชาขึ้นมาพิจารณาให้เห็นชัดในเรื่องความตาย ถ้าปล่อยให้กิเลสสร้างให้มันไม่สิ้นไม่สุด ให้เราสร้างปาชาขึ้นที่เราด้วยปัญญาของเราว่าปาชาอยู่ที่ไหน? อยู่ที่เรากำหนดลงที่นั่นให้เห็นชัด ปาชามีอะไรตายจริง ๆ หรือ? ดูไปให้ตลอดทั่วถึง ทำไมกลัวกันนักกลัวกันหนาในโลกธาตุนี้ กลัวแต่เรื่องความตาย ใครมาบอกให้กลัว? ไม่มีใครบอกมันก็กลัวเอง ไม่ต้องตั้งโรงจำโรงเรียนสอนกันเรื่องความตาย สัตว์โลกรู้กันทั้งนั้น ทำไมจึงกลัวโดยไม่ต้องพำสอนกัน? ตัวเราเองก็เช่นเดียวกันทำไมกลัว เราเรียนธรรมนั้นเรียนเรื่องความกลัวตายไม่ใช่หรือ แต่แล้วจิตทำไมกลัวตายล่ะ ? ทำไมไม่เชื่อธรรมท่านสอนบ้าง อะไรมันตาย? มันถึงได้กลัวกันนักหนา มันตายจริง ๆ หรือ?

จงเรียนลงไปให้เห็นเหตุเห็นผลของมัน ดูเรื่องธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เฉพาะอย่างยิ่งร่างกายของเรานี้ เราเรียนอยู่แล้วว่าเป็นธาตุ คือส่วนที่แข็งๆ ที่มีในร่างกายนี้ ท่านเรียกว่า "ธาตุดิน" ธาตุน้ำเราก็อธิบายว่าธาตุน้ำมีอะไรบ้าง มีน้ำลายเป็นต้น ธาตุลม ธาตุไฟ สิ่งเหล่านี้จะไรตาย? แยกลงไปให้เห็นป่าช้าของสิ่งเหล่านี้จริงๆ ถ้าสิ่งนี้ตายจริงๆ มีป่าช้าจริงๆ แล้ว ดิน น้ำ ลม ไฟ มีอยู่ในโลกได้อย่างไร?

ดูเรื่องขั้นที่ ๕ เวทนาตายแล้ว ที่เผาศพของเวทนาอยู่ที่ไหนเล่า สัญญา เวลาดับไปแล้ว มีสถานที่เผาศพมันอยู่ที่ไหน? สังขาร วิญญาณ สถานที่เผาศพมันอยู่ที่ไหน? ร่างกายของเรานี้เวลาตายแล้ว สถานที่เผาศพจริงๆ มันอยู่ที่ไหน แม้เผาลงไปแล้วมันก็เป็นธาตุดินตามเดิม ส่วนจิตล่ะ? สถานที่เผาศพของจิตอยู่ที่ไหน? มันไม่มี! จงค้นคิดด้วยสติปัญญาให้เห็นตามความจริง อย่าคาดคะเน อย่าเดาเอาเฉยๆ เมื่อถึงขั้นควรจริงจังแล้วอย่าดันเดา ต้องคิดค้นให้ถึงความจริงที่มีอยู่ จึงจะสมนามว่า "ผู้แสวงหาความจริง"

ที่แรกก็ต้องคาดไปเสียก่อน เพราะยังไม่ชำนาญ คาดหรือวาดมโนภาพสมมุติจนเข้าถึงความจริงแล้วความคาดหมายทั้งหลายก็หายไป ไม่มีอะไรที่จะรู้อีกยิ่งกว่าปัญญารู้ความจริง ไม่มีอะไรมีน้ำหนักยิ่งกว่าความจริง เพราะสามารถลบล้างความจอมปลอมได้หมด การเรียนวิชานี้เรียนเพื่อถึงความจริงจริงๆ เรียนให้ถึงสถานที่ที่อะไรตายกันแน่ เมื่อรู้ชัดภายในใจว่าไม่มีอะไรตาย นอกจากความสำคัญผิดของจิตที่หลอกตนเองมาเป็นเวลานานนี้เท่านั้น และผู้นี้แหละเป็นผู้หลอก ผู้นี้แหละเป็นผู้กลัว ผู้นี้แหละเป็นผู้ทุกข์ ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เขาไม่มีความหมายในตัวเขาเอง เขาไม่ทราบว่าเขาเป็นทุกข์ ผู้ที่หลอกตนเองนี้แหละเป็นทุกข์

เรียนให้รู้เรื่องกิเลสอาสวะที่มีมายาร้อยพันพันคม ตามไม่ค่อยทันมันง่าย ๆ เวลามันสลายไปจริง ๆ แล้วมันไม่มีป่าช้า ไม่มีหีบโลงเก็บศพ เพราะมันเกิดขึ้นจากใจ เป็นความสำคัญอันหนึ่งที่เกิดขึ้นมาจากภายในใจ เรียนเข้าไปให้ถึงจิต แยกดูธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ปกติก็เป็นธาตุอยู่เช่นนี้ สลายไปก็กลับไปเป็นธาตุเดิมอยู่เช่นนั้น จิตเวลาหลงก็เป็นธาตุ เป็น "มโนธาตุ" อยู่เช่นนี้

เวลารู้ก็เป็นมโนธาตุอยู่เช่นนี้ เป็นแต่เพียงว่ารู้ด้วยความบริสุทธิ์ตามหลักธรรมชาติของตนจริงๆ ไม่ได้รู้ด้วยความแปลกปลอม หรือมีความลุ่มหลงแฝงอยู่ นี้เรียกว่าเรียนความเกิดและความตาย ความตายอยู่กับเรา เรากลัวอะไร จึงเรียนให้รู้? ให้รู้เรื่องของความกลัว เมื่อรู้ชัดเจนแล้วความกลัวก็หายไป

อะไรๆ มันไม่มีตายดั่งที่วานั้น นั่นเป็นเพราะความสำคัญผิดต่างหาก ความสำคัญผิดนี้ต้องถือว่าเป็นข้อผิดพลาด เพราะโกหกเราให้หลงและเป็นทุกข์ แล้วเรายังจะเชื่อความสำคัญนั้นอยู่หรือ ?

พอปัญญาพิจารณาและตัดลงไป ๆ สิ่งเหล่านี้ก็สลายไปเช่นเดียวกันไม่มีอะไรมาหลอก เหลือแต่ความจริง นี่เรียกว่าเรียนวิชาธรรมโดยภาคปฏิบัติ

เรียนเรื่องของเราเรียนอย่างนี้ ไม่มีอะไรที่จำเป็นยิ่งกว่าเรื่องของเรา เพราะเราเป็นผู้รับผิดชอบ อะไรมาสัมผัสมากน้อยก็กระทบเรา เป็นทุกข์ขึ้นกับเรา เมื่อเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างแล้วใจไม่กระทบ ใจไม่หวั่นไหว เป็นธรรมทั้งดวง

ที่ว่า "กิเลสๆ" คืออะไร ? ตัวกิเลสอยู่ที่ไหน ก็ดั่งที่วานี้แล ธรรมชาติที่หลอกตัวนั้นแหละคือตัวกิเลส อย่าเข้าใจว่านั่นเป็นอะไร และอย่าเข้าใจว่านั่นเป็นเราเลย! ถ้าเข้าใจว่านั่นเป็นเรา เราก็หลงเชื่อมัน มันก็หลอกเรา แล้วเชื่อว่ามันเป็นเราไปเรื่อย ๆ หาที่ยับยั้งไม่ได้ เหมือนกระต่ายตื่นตูม

นิทานเรื่องกระต่ายตื่นตูมก็เป็นคดีได้ดี กระต่ายกำลังนอนหลับ นอนฝันอยู่ใต้ต้นตาล ไม้รู้เรื่องราวอะไร ลมพัดมาที่ต้นมะตูม มะตูมถูกลมพัดก็หล่นลงมาถูกก้านตาล แล้วตกปั้งปั้งมาที่กระต่ายกำลังนอนหลับ กระต่ายสะดุ้งตื่นทั้งหลับ กระโดดออกวิ่งทันที สัตว์อื่นๆ เจอกระต่ายกำลังวิ่งผ่านไปก็ถามว่า "วิ่งทำไม ?" กระต่ายร้องบอกไปคำเดียวว่า "ฟ้าถล่ม ๆ !" สัตว์นอกนั้นก็กลัวตาย ไม่ทันพิจารณาเหตุผลต้นปลายใด ๆ ก็วิ่งหนีตามกระต่ายไป จนขาหักแข้งหักก็ยังไม่ยอมหยุด วิ่งไปคลานไปตามกระต่ายตัวแสนโง่งวนนั้นไป จนกระทั่งไปถึงพระยาราชสีห์ พระยาราชสีห์ทวาดขู่ว่า "วิ่งมาอะไรกัน เป็นหมูเป็นฝูงมากมาย จนลั่นห้อยปากแสบ ไม่ได้สติตั้งกันบ้างเลย จะวิ่งไปอะไรกัน! สัตว์เหล่านั้นก็ตอบว่า "ฟ้าถล่ม ๆ !" พระยาราชสีห์รีบถามหาความจริงว่า ฟ้าถล่มยังงัย ชักไปชักมาก็มาจนตรอกที่กระต่าย พระยาราชสีห์จึงห้ามให้หยุดวิ่ง และให้กลับไปดูตรงที่ว่า "ฟ้าถล่ม" นั้น เมื่อกลับมาดู ที่ไหนได้เห็นมะตูมลูกหนึ่งหล่นอยู่ตรงนั้น มีก้านตาลตกลงมาด้วย พวกสัตว์ที่ตื่นหลงตามกระต่าย ก็เจ็บแข้งเจ็บขาแทบเป็นแทบตาย ขาหักไปก็มีเยอะ แนะ!

เรื่องกระต่ายตื่นตูมนั้น เมื่อนำมาเทียบเคียงแล้วจะได้แก่อะไร ก็ได้แก่พวกเราที่ตื่นเรื่องการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย หลงกันไปตื่นกันมาอยู่นี่เอง!

พอพวกสัตว์โง่งงไปถึงพระยาราชสีห์ซึ่งเป็นสัตว์ฉลาดห้ามไว้ และพาไปดูต้นเหตุ จึงพากันได้สติ ไม่ตายกันระนาวเพราะกระต่ายตัวโง่งงพาให้ล้มจม

คำว่า "พระยาราชสีห์" ที่เป็นสัตว์ฉลาดนั้นได้แก่ใคร ? ได้แก่ศาสดาผู้สอนธรรมสอนความจริงให้แก่สัตว์โลกนั่นเอง เพื่อให้พิจารณาความจริงกัน ไม่ตื่นข่าว ตื่นลมตื่นฝนกันไม่หยุด ซึ่งก็คือความทุกข์ลุ่มจมแก่ตัวเองผู้โง่นั้นแล สิ่งจอมปลอมทั้งหลายเคยหลอกมาเป็นเวลานานนั้นก็หายไป เพราะบรรดาผู้ที่รู้ตามความจริงทั้งหลายแล้ว เรื่องความหลอกอย่างนี้จะหลอกไม่ได้เลย

ดังพระพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลายที่เป็นพระอรหันตอรหันต์ ท่านไม่หลงในเรื่องความเป็นความตาย แต่พวกเรานั้นพวก "กระต่ายตื่นตูม" จึงต้องให้เรียนให้ฟังคำสั่งสอน อันเป็นความจริงของพระพุทธเจ้า เหมือนกับพระยาราชสีห์ชี้ให้สัตว์เหล่านั้นมาดูต้นเหตุที่ว่า "ฟ้าถล่ม" มันถล่มจริง ๆ หรือ เทียบกับการให้ดูเรื่องความตายว่ามันตายจริง ๆ หรือ?

เอ้า ค้นหากันให้เจออะไรมันตาย? มันก็เหมือนผลมะตูมหล่นลงถูกก้านตาลนั้นแล มะตูมหล่นคืออะไร? ก็คือความจริงมันอยู่ตามธรรมชาติของตน ๆ เท่านั้น เรามาตื่นเอาเฉย ๆ จะว้ายังไง!

แต่ผู้ที่หลอกจริง ๆ คืออะไร? มันคือ "อวิชชา" ออกมาจาก "อวิชชา" จริง ๆ ค้นดูภายในจิตให้ละเอียดลออก็รู้กันที่นั่น สลัดปิดทั้งกันที่นั่น เหลือแต่ธรรมชาติ "รู้" ล้วน ๆ นั่นแลคือความจริงสุดส่วน เป็นความบริสุทธิ์โดยสิ้นเชิง

เรื่องกระต่ายตื่นตูมก็หมดไม่มีอะไรเหลือเลย นั่นแหละ พระยาราชสีห์หมายถึงปัญญา คือถ้าหมายถึงสมมุติของเราโดยเฉพาะก็ได้แก่ปัญญา ถ้าพูดถึงศาสนาก็หมายถึงองค์ศาสดาประกาศธรรมสอนโลก ฉะนั้นจงเรียนให้ถึงความจริง เพราะความจริงมีอยู่กับทุกคน ความจอมปลอมก็มีอยู่กับทุกคน จึงได้หลงกัน เรียนให้เข้าใจถึงความจริงแล้วไม่หลง อยู่ที่ไหนก็สบาย ความเป็นความตายก็สักแต่เป็นกิริยาที่ผ่านไปผ่านมา คำว่า "เกิด" อยู่ตามสมมุติว่าเกิดว่าตายเท่านั้น

ส่วนต่าง ๆ ของธาตุรวมกันเข้าเป็นส่วนผสมแล้วสลายตัวลงไป รวมกันเข้าแล้วก็สลายตัวลงไป มีเท่านั้น ไม่มีอะไรแปลกกว่านั้นไป เข้าใจ รู้เสียอย่างเดียวเท่านั้น รู้ทั้งตัวรู้ทั้งเงาแล้วก็ไม่มีปัญหา อย่างแบบตาบอดคลำช้างมันถึงยุ้ง ถกเถียงกันอยู่ตลอดเวลาภายในพวกตัวเองนั้นแหละ พอถึงความจริงแล้วมันก็ช่าง คือความจริงอันเดียวนั้นแล

เข้าถึงความจริงแล้วก็มีธรรมแห่งเดียวภายในใจ หายความตื่นตระหนกตกใจอะไรทั้งสิ้น เรื่องกระต่ายตื่นตูมมันหมดไปทันทีภายในใจ

โลกธาตุจะมีอะไร? แม้มากมายก็ไม่ตื่นไม่เด่น เห็นไปตามความจริงทั้งหมด นี้เรียกว่า “โลกวิทู” รู้แจ้งโลก โลกเป็นอย่างไรรู้แจ้งชัดเจนหมด เป็นสภาพอย่างไรรู้แจ้งชัดเจนโดยตลอดทั่วถึง

คำว่า “โลกวิทู” เป็นไปได้ทั้งสาวก เป็นไปได้ทั้งพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธเจ้า ท่านรู้สึกซึ่งกว้างขวางยิ่งกว่าสาวกอีกมากมาย เราก็ให้เป็น “โลกวิทู” ในตัวของเรานี้ รู้แจ้งเห็นจริงในโลกแห่งชั้นนี้ชัดเจน ไม่หลงชั้นนี้ไม่ยึดชั้นนี้ รู้ตามความเป็นจริงของชั้นนี้ก็ไม่ทำอะไรเป็นภัย

ทุกข์จะเกิดขึ้นมากน้อยภายในร่างกาย เอ้า เกิดขึ้น ความจริงมีอย่างไรก็แสดงขึ้น ผู้ที่รู้ก็รู้จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย อะไรจะสลาย เอ้า ทนไม่ได้ก็สลายไป ผู้ทนได้หรือผู้อยู่ได้จึงอยู่ จิตนั้นเองเป็นผู้อยู่ เพราะผู้นี้ไม่ใช่ผู้สลาย สิ่งใดที่ทนไม่ได้ก็สลายไป สิ่งที่ทนได้ก็ทนไป ถ้าพูดในฐานะที่ว่า “ทน” นะ แต่ผู้รู้ไม่ได้ทนเพราะเป็นความจริง ผู้รู้ ๆ ๆ อยู่อย่างนั้น อะไรจะเกิดขึ้นอะไรจะดับไปก็รู้ อะไรจะสุขอะไรจะทุกข์ก็รู้ เมื่อหมดปัญหาเรื่องความสุขความทุกข์ที่เป็นส่วนสมมุตินี้แล้ว ก็หมดปัญหาภายในใจ คือไม่รับเรื่องที่ว่านวยต่อไป

นั่นแหละที่ท่านว่า “ปรม สุข” เป็นความสุขล้วน ๆ อยู่กับจิตล้วน ๆ ไม่ปลอมแปลง เราจะไปหา “ปรม สุข” ที่ไหน? ทำจิตให้บริสุทธิ์เท่านั้นก็ “ปรม สุข” อยู่ในนั้นเอง นี่ก็เป็นชื่อสมมุติอันหนึ่ง แม้ท่านจะให้ชื่อว่า “ปรม สุข” แต่เมื่อถึงที่นั่นแล้วจะว่า “ปรม สุข” หรือไม่ปรม ก็ไม่มีปัญหาอะไร ให้รู้เหมือนอย่างเรารับประทานจนอึดหน้าสำราญแล้ว จะประกาศหรือไม่ประกาศว่า “อึดแล้ว” ก็ตาม มันก็ไม่มีปัญหา เพราะรู้อยู่ในธาตุในชั้นนี้ของตัวเองอยู่แล้ว

อะไรจะกว้างขวางเหมือนอย่าง “มหาสมมุติ มหานิยม” ซึ่งทำให้จิตแหวกเวียนว่ายนน้ำเล่า อันนี้แหละกว้างก็กว้างที่ตรงนี้ ถ้าเรียนจบที่ตรงนี้แล้วก็แคบนิดเดียว ไม่ต้องมาแหวกว่าย เป็นอันว่าเลิกแล้วกันไป ที่เคยพูดว่า “ป่าช้า ๆ” ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย นั้นไม่มีปัญหากันละทีนี้!

เอาละ วันนักรู้สึกเหนื่อย

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๘

ชุดหัตถาย วิธีปฏิบัติเบื้องต้น

มนุษย์เราต่างจากสัตว์ สัตว์เขาอยู่โดยธรรมชาติ คือเกิดมาโดยธรรมชาติ อะไรๆ ก็ตามธรรมชาติ อยู่อย่างธรรมชาติ ตลอดความเป็นอยู่หลับนอน เป็นไปตามธรรมชาติจนกระทั่งวันตาย เขามีธรรมชาติของสัตว์เป็นประจำสัตว์ของเขา สัตว์ทุกจำพวกมักเป็นไปตามธรรมชาติเหมือนกัน ทั้งในน้ำ บนบก ใต้ดิน เหนือดิน

มนุษย์เราไม่เหมือนสัตว์ จึงต้องมีศาสนาเป็นเครื่องปกครอง ถ้าจะเปรียบเทียบแล้ว ศาสนาก็เหมือนแปลนบ้านแปลนเมือง การปลูกสร้างที่จะทำให้แน่นหนามั่นคงให้สวยงามได้มาตรฐาน ต้องอาศัยแปลนเป็นสำคัญ ไม่ได้ทำสุ่มสี่สุ่มห้าเหมือนสร้างกุฏิวัดป่าบ้านตาด เพราะนี่เป็นอีกแบบหนึ่ง คือแบบป่า แบบกรรมฐาน

การก่อสร้างให้ถูกต้องตามแบบแปลนแผนผังนั้นมันน่าอยู่และน่าดู เพราะสวยงามด้วยความเป็นระเบียบงามตา การที่จะสร้างมนุษย์ให้ถูกต้องกับความเป็นมนุษย์ ซึ่งมีภูมิสูงกว่าสัตว์ จึงต้องอาศัย "ศาสนา" ซึ่งเป็นเหมือนแบบแปลน ชี้แนวทางให้ประพฤติปฏิบัติในความเป็นอยู่ของคนหมู่มาก เพราะมนุษย์เราอยู่ลำพังคนเดียวไม่ได้ อยู่ที่ไหนก็ต้องมีหมู่มีพวกมีเพื่อนเป็นธรรมดา จะอยู่โดดเดี่ยวโดยลำพังไม่ได้ เพราะมนุษย์เราเป็นนิสัยซี้ซลาดแต่ไหนแต่ไรมา เมื่ออยู่ด้วยกันถ้าไม่มีกฎหมายบ้านเมือง ไม่มีศีลธรรมเป็นเครื่องปกครอง ความเห็นแก่ตัวก็ไม่มีอะไรจะเกินหน้ามนุษย์ นี่แหละสำคัญ

ถ้าความเห็นแก่ตัวมาก การแสดงออกอย่างความเห็นแก่ตัว ก็ต้องเป็นการกระทบกระเทือนเพื่อนมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน เพราะไม่มีศาสนา ไม่ทราบว่าจะใครผิดอะไร ถูก ทำอะไรได้อย่างใจแล้วก็เป็นที่พอใจ มนุษย์มีนิสัยชอบสร้างความทุกข์ความลำบากให้แก่ผู้อื่นเพื่อให้ความสุขสำหรับตน ซึ่งไม่ถูกต้องกับลักษณะของมนุษย์ผู้มีความฉลาด ที่ควรจะมีมองเห็นคุณค่าของผู้อื่นที่อยู่ร่วมกัน

แม้มีศาสนาเป็นเครื่องชักจูงอยู่ ก็ยังไม่เห็นความสำคัญของศาสนายิ่งกว่าความรู้ ความเห็นและคุณค่าของตน ซึ่งเต็มไปด้วยความมืดมนสาโหด ศาสนาโปรดไม่ได้ การมีศาสนาก็เพื่อเป็นแนวทางเทียบเคียงทดสอบในหมู่มนุษย์ด้วยกัน ว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด สิ่งใดถูกใจเราแต่ผิดใจคนอื่น อะไรเป็นการกระทบกระเทือนกัน หรือไม่เป็นการกระทบกระเทือนกัน จากการแสดงออกของตนแต่ละอาการในวงมนุษย์ด้วยกัน ด้วยความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ผู้จ้องหองพองตัวเป็นเหตุ

แม้มีศาสนาแล้ว ยังต้องมีกฎหมายบ้านเมืองไว้ปกครอง ไม่เช่นนั้นโลกต้องร้อน เพราะมนุษย์ผู้เป็นไฟเที่ยวก่อไฟเผาผลาญผู้อื่น ศาสนาจึงจำเป็นที่หมู่มนุษย์ต้องมีกันทั่วโลก เว้นแต่เดนนรก

ที่ใดเป็นแดนนรกที่นั่นไม่มีศาสนา หรือผู้ใดอยากจะเป็นสมาชิกของจำพวกแดนนรก ผู้นั้นก็ไม่มีศาสนา ถือความโหดร้ายทารุณแทนศาสนา

ศาสนาสอนคนให้เป็นคนดี ให้รู้จักความสำคัญของมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน ใครจะถือศาสนาใดก็ตามแต่อย่าศรัทธา คนนี้นับถือศาสนานั้น คนนี้นับถือศาสนาอื่น ล้วนแต่เป็นเครื่องปกครองให้คนมีความสงบร่มเย็นต่อกันนั่นเอง อย่างพวกเราที่มีพระพุทธศาสนา เป็นเครื่องเตือน เป็นที่ยึดของใจ เป็นชีวิตจิตใจ พึ่งเป็นพึ่งตายกับศาสนา มีความระลึกรู้ถึงพระพุทธเจ้าอยู่เสมอ การระลึกถึงพระพุทธเจ้าหรือการระลึกถึงศาสนากับการระลึกถึงตน มีส่วนเกี่ยวข้องกัน

การระลึกถึงศาสนา มีความหมายถึงสิ่งที่พิเศษ ที่ผู้ระลึกจะพึงหวังหรือได้รับจากศาสนา อันเป็นความเหมาะสมกับมนุษย์ผู้มีความหวังอยู่ตลอดเวลาว่าจะได้ความสุขตามกำลังแห่งความนับถือและปฏิบัติ ไม่เป็นโมฆะแบบลมๆ แล้งๆ ดังโมฆบุรุษสตรีโกหกกันเต็มโลกในสมัยปัจจุบัน

ศาสนามีหลายชั้นตามพื้นเพของจิตใจผู้ปฏิบัติ มีสูงมีต่ำ และมีสูงสุด ตามแต่ความสามารถของผู้ประพฤติปฏิบัติจะทำได้มากน้อยเพียงไร อย่างน้อยควรมีศีลห้าก็ยังมีดี มีความร่มเย็นเป็นสุข จากนั้นก็มีการเจริญเมตตาภาวนา การทำบุญให้ทานไปตามอัธยาศัย เพราะคุณธรรมเหล่านี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์จะพึงทำกัน เป็นกิจจำเป็นสำหรับมนุษย์ที่อยู่ด้วยกันเป็นจำนวนมาก จะต้องมีการสงเคราะห์ การเสียสละเพื่อกันและกัน มีความเห็นอกเห็นใจและให้อภัยกัน ให้ความเป็นใหญ่หรือให้สิทธิ์แก่กันและกันไป ตามสิทธิ์ ต่างคนต่างให้สิทธิ์ ต่างคนต่างให้ความเป็นใหญ่ในสมบัติของกันและกัน ไม่ล่วงล้ำก้ำก้ำรายสิทธิ์และสมบัติของผู้อื่น ให้ความเสมอภาคกันโดยธรรมตามหลักศาสนา

เมื่อต่างคนต่างมีกฎข้อบังคับสำหรับตัวอย่างเคร่งครัดอยู่แล้ว โลกมนุษย์แม้มีมากอยู่รวมกันก็เป็นความสงบสุขได้ และดีกว่าคนจำนวนน้อยที่หาความสงบสุขไม่ได้ เพราะความเห็นแก่ตัวเป็นเครื่องทำลายความสงบความสามัคคีเสียอีก

การกระเทือนจิตใจกันเป็นสิ่งที่กระเทือนมาก เสียหายมากกว่าสมบัติต่างๆ เสียไป สมบัติใดเป็นของใครก็ตาม เมื่อสูญหายไปเพราะถูกลักขโมยหรือปล้นจี้อะไรก็ตาม เหล่านี้เป็นสิ่งที่กระเทือนจิตใจมาก เฉพาะอย่างยิ่งการปล้นการจี้ที่สำคัญมากที่

เดียว เพราะกระเทือนใจมาก การขโมยก็เป็นอีกอย่าง เพลากว่ากันลงบ้าง ทั้งนี้แม้สมบัตินั้นจะไม่มีคุณค่ามากนักก็ตาม แต่สำคัญที่คุณค่าของใจที่เป็นเจ้าของสมบัตินั้น ๆ

ใจเป็นสมบัติที่มีค่ามาก การกระทำดังกล่าวจึงเป็นความกระทบกระเทือนใจให้เสียหายมาก จึงควรรักษาทั้งสองอย่าง คือรักษาสมบัติด้วย รักษาด้านจิตใจของกันและกันด้วย นี่หมายถึง "ศีล" และ "ธรรม" ที่มนุษย์ควรมีควรรักษา เพื่อความสงบสุขร่มเย็นแก่ตนเองและผู้อื่นทั้งปัจจุบันและอนาคต

สิ่งใดก็ตามเกี่ยวกับศีล ย่อมมีความเกี่ยวโยงกันกับเพื่อนมนุษย์ที่อยู่ร่วมกันทั้งนั้น ถ้าต่างคนต่างมี "ศีลห้า" มีธรรมในใจด้วยกันแล้ว โลกย่อมมีความร่มเย็นเป็นสุขนับแต่ส่วนย่อยไปหาส่วนใหญ่ไม่มีประมาณ เพราะศีลธรรมเป็นทำนบกั้นกิเลสบาปธรรมต่าง ๆ ไม่ให้รั่วไหลออกจากใจ กาย วาจาไปท่วมหัวใจและสมบัติของมนุษย์ ที่อยู่ร่วมโลกกัน ให้ได้รับความเดือดร้อนฉิบหาย

ผู้ไม่เข้าใจศาสนาอาจเห็นว่าศาสนาไม่จำเป็น ไม่สำคัญ ความจริงนั้นก็คือนั้นไม่เห็นความสำคัญของตัว ลำพังตัวเองไม่อาจช่วยตัวเองได้ เกี่ยวกับความสงบสุขเป็นลำดับทางด้านธรรม นอกจากศาสนาชี้แนวทางให้เข้าใจ ใครจะเก่งกล้าเห็นว่าศาสนาไม่เป็นที่สำคัญ จะเก่งกล้าสามารถฉลาดแหลมคมเพียงไรก็ตามเถอะ การแก้กิเลสซึ่งเป็นศาสตราจารย์ผู้ให้กำเนิดความฉลาดอันเป็นเรือนรังแห่งทุกข์ทั้งหลาย ถ้าไม่แก้ด้วย "วิชาธรรม" จะไม่มีทางแก้ให้เกิดความสุขอันพึงพอใจได้!

ครั้งไหน ๆ ก็มีคนฉลาดประจำโลกมาโดยลำดับเช่นกัน แม้พระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลายก็มีใช้คนโกงบัดชบ ท่านยังต้องแสวง "วิชาธรรม" มาแก้ความฉลาดแกมโกงนั้นจนเป็นความฉลาด ทางยอดความจริงขึ้นมาล้างกิเลสตัวฉลาดแกมโกงนั้น ออกจากใจโดยสิ้นเชิง จึงเป็นศาสดาสอนโลกได้เต็มภูมิ

การเกิดมาได้พบพระพุทธศาสนานี้ก็เป็นบุญลาภของเรา ที่ไม่พบศาสนาเลยนั้นมีจำนวนไม่น้อย มีมากมายที่ไม่ทราบว่ "พุทธ" เป็นอย่างไร "ธรรม" เป็นอย่างไร "สงฆ์" เป็นอย่างไร นั้นมีมากและมีมากขึ้นทุกวันเวลา จนสาระสำคัญของจิตใจไม่มีเลย เพียงอยู่ไปวันหนึ่ง กินไปวันหนึ่ง นอนไปวันหนึ่ง อาศัยด้านวัตถุพอให้เพลินไปวันหนึ่งเท่านั้น ก็เข้าใจว่าตนมีความสุข ทั้ง ๆ ที่หาหลักยึดของจิตไม่มีเลย คือจิตใจจะหา "ธรรม" ซึมซาบและบำรุงไม่มี นี่แลโลกที่ไม่มีศาสนาภายในใจ จึงขาดหลักอันสำคัญไปอย่างน่าเสียดาย ทั้งที่มนุษย์ควรจะมีจิตคุณค่าและมีคุณค่ากว่าสิ่งใด ๆ ในโลก

เพราะฉะนั้นการนิยมนทางด้านวัตถุจนลืมนด้าน "นามธรรม" คือศาสนา ที่เป็น "ธรรมโอสถ" เครื่องบำรุงรักษาใจให้มีหลักแหล่งและชุ่มเย็น ผลจึงเป็นความทุกข์ร้อน

ทั้งๆ ที่สิ่งบำรุงบำเรอมีเต็มบ้านเต็มเมืองและเต็มแผ่นดินถิ่นอาศัย เนื่องจากใจไม่มี "ธรรม" เป็นอาหารเครื่องบำรุง เวลาเกิดความห่อเหี่ยวแห้งใจ เพราะอารมณ์ต่างๆ มีวัตถุเป็นต้น เข้ามาบีบคั้นย่ำยีใจ ใจหาที่หลบซ่อนไม่ได้จึงเกิดความทุกข์ร้อนขึ้นมา และหาที่ปลงวางไม่ได้ ถึงกับเป็นโรคประสาทไปก็มี แต่ยังไม่ยอมเห็นโทษของมัน ก็ยิ่งนับวันจะจมดิ่งลงไปอย่างไม่มีจุดหมายปลายทางเลย

ที่ถูกด้านวัตถุก็ทำ เพราะกายของเราเป็นด้านวัตถุ ต้องอาศัยวัตถุเข้ามาเยียวยารักษา ร่างกายอยู่ได้ด้วยวัตถุ เช่น อาหาร บ้านเรือน เป็นต้น ส่วนจิตใจก็มีความร่มเย็นได้ด้วยศีลด้วยธรรม ไม่ใช่ต้องอาศัยวัตถุอย่างเดียว จึงควรมีศีลมีธรรมอันเป็นคุณงามความดีทางใจ ที่จะพึงสั่งสมอบรมขึ้นให้มามาก และควรจะกลัวจิตตอดอยากขาดแคลนอาหาร คือ "กุศลธรรม" เช่นเดียวกับความกลัวอาหารจะขาดแคลนจากร่างกาย จิตใจจะได้มีหลักฐานเป็นเครื่องยึด เพื่อปลดปล่อยหรือบรรเทาทุกข์ในเวลาต้องการและจำเป็น

เฉพาะอย่างยิ่งใจเป็นสิ่งสำคัญมาก ควรจะมีหลักยึดของใจ ที่ใจออกแวงคลอนแคลนเนื่องจากหาหลักยึดไม่ได้ แม้ถึงสิ่งภายนอกจะมีสมบูรณ์บริบูรณ์ ใจเมื่อขาดคุณงามความดีคือศีลธรรมอันเป็นเครื่องทำให้ชุ่มเย็นแล้ว จิตใจก็ร้อน ร้อนทั้งๆ ที่มีความรู้ความสามารถ ร้อนทั้งๆ ที่มีสมบัติมากมาย ร้อนทั้งๆ ที่อะไรเราก็ไม่อดอยากขาดแคลนทางด้านวัตถุ ตลอดญาติมิตร บริษัทบริวาร เพื่อนฝูง แต่ความร้อนของใจจะร้อนอยู่ไม่ลดละ เพราะขาดอาหารภายในใจ ขาดเครื่องบำรุงภายในใจ คือ "กุศลธรรม" ย่าบำรุงรักษาใจ!

ใครจะมีความเฉลียวฉลาดยิ่งไปกว่าพระพุทธเจ้าในโลกทั้งสาม ปรากฏว่าไม่มีเลย พระพุทธเจ้าทรงทราบความจำเป็นทั้งสองอย่าง คือทางด้านวัตถุ ที่เกี่ยวกับร่างกาย ทางด้านศีลธรรมคือคุณงามความดี ที่เกี่ยวกับจิตใจโดยเฉพาะทั้งในปัจจุบันและอนาคต ทรงทราบโดยตลอดทั่วถึง เพราะฉะนั้นจึงต้องทรงสั่งสอนบรรดาสัตว์ให้ทราบ ทั้งสิ่งภายนอกทั้งสิ่งภายใน คือใจ ทั้งปัจจุบันทั้งอดีตที่ผ่านมาแล้ว ทั้งอนาคตที่จะเป็นไปข้างหน้า ที่เป็นเรื่องของจิตใจจะพาเป็น พาไปหาสุข พาทุกข์ พาโง่ พาฉลาด พามีพาจน ตลอดพาให้พ้นทุกข์ เป็นเรื่องของใจทั้งสิ้น ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ แต่โลกไม่ค่อยสนใจคิดกัน จึงมักมีแต่ความทุกข์ร้อนเป็นเพลิงเผาใจอยู่เสมอ

อดีต ที่ผ่านมาแล้วก็ได้แก่ ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ในภพนั้นๆ จนมาถึงปัจจุบันในฐานะที่เป็นอยู่เวลานี้ ความสุข ความทุกข์ ก็ทราบกันอยู่ตามเหตุปัจจัยว่าเกิดสุขบ้างทุกข์บ้าง ดังที่ทราบกันอยู่เวลานี้ และอนาคตที่จะเป็นไปข้างหน้า มีอะไรที่

จะเป็นหลักของจิตใจ ที่จะสืบทอดสืบชาติไปได้ด้วยดี ไม่มีความทุกข์ร้อน พระพุทธเจ้าก็ทรงทราบและทรงสั่งสอนให้บำเพ็ญ “สาระ” อันสำคัญ คือคุณงามความดีไว้สำหรับใจ จะได้มีความร่มเย็นเป็นสุข ไปเกิดในภพใดชาติใดก็เป็น “สุคติ สุโคต” ไม่ว่าจะเป็ ศาสนาของพระพุทธเจ้าพระองค์ใด ที่ทรงสั่งสอนไว้ในโลกในยุคนั้นๆ ทรงสั่งสอนเป็นแบบเดียวกัน

ในโอวาทปาฏิโมกข์ “ท่านสอนไว้ย่อๆ

สพฺพปาปสฺส อกรณํ - การไม่ทำชั่วอันจะให้เกิดความเสียหายทั้งปวง หนึ่ง

กฺุสลสฺสุปฺสมฺปทา - การยังกุศลคือความฉลาดในทางที่ชอบให้ถึงพร้อม หนึ่ง

สจฺจิตฺตปริโยทปนํ - การทำจิตให้ผ่องใสจนถึงความบริสุทธิ์ หนึ่ง

เอตํ พุทฺธาน สาสนํ - เหล่านี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

นี่หลักใหญ่ของศาสนาท่านสอนเป็นแบบเดียวกัน เพราะกิเลสและสัตว์โลกเป็นชนิดเดียวกัน มีความทุกข์ความลำบาก มีกิเลสตัณหาเป็นเครื่องผูกพัน เป็นเครื่องร้อยรัดภายในจิตใจ ให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายเช่นเดียวกัน การสั่งสอนธรรมจึงต้องอาศัยเรื่องของสัตว์โลกเป็นต้นเหตุ ที่จะสั่งสอนอย่างไรจึงจะถูกต้องเหมาะสม และเป็นประโยชน์แก่มวลสัตว์

เวลานี้เราทุกคนถ้าไม่มีหลักใจ เราก็ไม่แน่ใจตัวเองอยู่ตลอดเวลา ว่าถ้าตายแล้วจะไปไหน? จะไปสุขไปทุกข์ไปคดีใด? ไปเกิดเป็นภพอะไรบ้าง เป็นสัตว์หรือบุคคลชนิดใด หรือจะไปลงนรกขุมไหน? เมื่อเชื่อตัวเองไม่ได้ การไม่ทราบได้นี้ เราก็ไม่ควรเสี่ยงต่อการไม่ทราบได้อยู่เสมอไป จึงควรสร้างความแน่ใจให้มีภายในตน การสร้างความแน่ใจก็คือสร้างตนด้วยหลักธรรมของพระพุทธเจ้า การให้ทาน การรักษาศีล การเจริญภาวนา นี่เป็นสิ่งที่แน่ใจสำหรับใจอย่างยิ่ง ไม่มีสิ่งใดที่แน่ใจยิ่งไปกว่าความดีเป็นเครื่องประกันนี้เลย

ความดีนี้มีอยู่ภายในจิตใจ จิตนั้นเรียกว่า “ประกันตัวได้” เพราะความดีเป็นเครื่องประกัน จึงควรสร้างความแน่นอนไว้ให้จิตเสียแต่ในบัดนี้ อย่าให้เสียเวล่ำเวลาที่เกิดมาเป็นมนุษย์ทั้งคนทั้งชาติ กาลเวลาล่วงเลยมาแล้วเป็นหลายเดือน โดยไม่คิดอ่านไตร่ตรองอะไรเลย ในบรรดาสาระสำคัญที่จะเป็นคุณสมบัติของจิตนั้น ไม่สมควร!

สิ่งสมควรอย่างยิ่งนั้น คือพยายามทำเสียแต่ในบัดนี้ ไม่มีใครจะพูดให้เป็นที่เชื่อถือและพูดถูกต้องแม่นยำได้ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า คนพูดกันทั้งโลกมีความปลอมแฝงอยู่เรื่อย ๆ ส่วนมากพูดออกมาด้วยความลุ่มหลง ไม่ได้พูดออกมาด้วยความจริงจัง เพราะต่างคน ต่างก็ไม่รู้จริงเห็นจริง จะเอาความจริงมาพูดอย่างอาจหาญได้อย่างไร

ส่วนพระพุทธเจ้า ในธรรมทุกบททุกบาทที่ได้ประทานไว้ ล้วนแต่ทรงทราบ ด้วยเหตุด้วยผลประจักษ์พระทัยมาแล้ว จึงได้นำมาสั่งสอนสัตว์โลก คำสั่งสอนนั้นจึง เป็นที่แน่ใจได้ ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมที่พระองค์ทรงสอนไว้ จึงเป็นผู้แน่ใจในตนเองไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งแน่ใจเต็มภูมิหาที่สงสัยไม่ได้ เมื่อถึงขั้นแน่ใจเต็มภูมิแล้วเป็นอย่างนั้น เมื่อความดีเข้าสัมผัสใจแล้ว ย่อมเป็นที่แน่ใจได้เองสำหรับผู้ปฏิบัติบำเพ็ญ

ปกติธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นที่แน่ใจสำหรับโลกทั่วไป ไม่มีโลกใดผู้ใดคัดค้าน ได้ นอกจาก "โลกเทวทัต" และพวกเทวทัตจำพวกเดียว ที่ไม่ยอมเป็นคนดีและไม่ยอม ลงกับใคร แม้นายยมบาล ก็ไม่แน่ใจว่าเทวทัตจะทะเลาะอะไรไม่ได้ ถ้าไม่มีมารเป็นสิ่ง ดลบันดาลใจ โดยเห็นสิ่งที่แน่ใจนั้นว่าเป็นของไม่แน่ใจไปเสีย เห็นสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัย ว่าเป็นของดีแล้วยึดถือ หรือคว่ำมาเผาผลาญตนนั้นก็ไม่มีใครช่วยได้ ยกให้ "เวรกรรม ของสัตว์"

เราทั้งหลายทราบอยู่ด้วยกันว่า ดี ชั่ว บาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพาน เป็นของ มีมาดั้งเดิม ไม่ใช่เป็นสิ่งเสกสรรขึ้นมาเฉย ๆ แต่เป็นสิ่งที่มีมาดั้งเดิมแล้ว พระพุทธเจ้า ทรงสอนตามสิ่งที่มีอยู่ดั้งเดิม ไม่ได้มารื้อมาถอน มาปรุงมาแต่งเอาใหม่ว่ามี ทั้ง ๆ ที่ สิ่งนั้นไม่มี นั่นไม่มีในโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ที่ทรงนามว่า "สาวกชาตธรรม" ซึ่งเป็นธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ทุกบททุกบาท ทุกแง่ทุกมุม "นียยานิก ธรรม" เอื้อมืออรอดลากลากชาวพุทธ ช่วยเหลือชาวพุทธอยู่ตลอดเวลา "อกาลิก" !

เช่น คำว่า "บาป" ก็หมายถึงความเศร้าหมอง ความสกปรกโสภม เหมือนบุตร คุณนั่นเอง ผลก็คือทุกข์ ถ้า "บาป" มันไม่มี แต่สัตว์โลกแต่ละราย ๆ ก็มีความทุกข์ ประจักษ์ตนนั้น เพราะอะไรถึงเป็นทุกข์? ก็เพราะบาปมีนั่นเอง และเพราะสาเหตุคือ "กรรม" เมื่อโลกนี้ยังมีการทำกรรมอยู่ตราบไต่ ไม่ว่าฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ผลจะแสดงให้เห็นอยู่ เสมอว่า "เป็นสุขเป็นทุกข์" เรื่อย ๆ ไป หากต้องการจะลบล้างกรรม ก็ต้องลบล้างการ กระทำเสียทั้งหมด คือลบล้างบุญด้วยการไม่ทำบุญ ลบล้างบาปด้วยการไม่ทำบาปที่ตัว เราเอง ถ้าจะเป็นไปได้ แต่อย่าไปรื้อถอน "เรือนจำ" ซึ่งเป็นที่อยู่ของนักโทษเสียก็แล้ว กัน ชาวเมืองจะเดือดร้อนและรุมตีเอาตายจะว่าไม่บอก! อย่าไปรื้อถอน "นรกสวรรค์" จงรื้อถอนที่การกระทำ "ดี ชั่ว" ของตัวเอง จะเป็นการลบล้าง "บาป บุญ" ไปในตัว

"นรก" ก็เป็นสถานที่อยู่ของสัตว์ผู้หยาบซ้าลามก "สวรรค์" เป็นสถานที่อยู่ของผู้ มีความดีหรือของผู้มีบุญ เราก็รู้เห็นอยู่แล้ว แม้นในโลกมนุษย์เราก็ยังมีสถานที่และ เครื่องดัดสันดานมนุษย์ที่ทำไม่ดี เช่น เรือนจำเป็นสถานที่อยู่ของใคร ก็เป็นที่อยู่ของ

มนุษย์บาปหนา มีสติปัญญาที่นำไปใช้ในทางไม่เข้าเรื่อง สถานที่ดีกว่านั้นก็ยังมีอีก เยอะแยะ นอกจากเรือนจำ ที่ไม่ได้ถูกกักขังไม่ได้ถูกทำโทษทำกรรม ก็เห็น ๆ กันอยู่ เพียงโลกนี้เรารู้จักเห็น ทำไมโลกอื่นจะไม่มี เมื่อโลกนี้มีโลกอื่นมี วันนี้มีวันอื่นก็มี มันเป็น คู่กันมาอย่างนี้ แต่เราไม่สามารถมองเห็น ถึงจะมีมากน้อยกว้างแคบเพียงใด แต่สายตา เราสั้น เพียงมองดูขวากดูหนามตามสายทางเดิน ก็ยังไม่เห็นและเหยียบมันจนได้ หัว ตอโดนหัวแม่เท้าก็ยังไม่เห็น โดนเอาจนนิ้วเท้าแตก แน่ ! คิดดูซิ ขณะจะโดนขณะจะ เหยียบก็ต้องเข้าใจว่า "สิ่งนั้นไม่มี" แต่ความไม่มีนั้นลบล้างความมีอยู่ได้ไหม เวลาเดิน ไปเหยียบและโดนเอาอย่างนี้ หนามปักเท้าหรือไม่ปัก มันก็ปัก เพราะสิ่งนั้นมีอยู่ ไป เหยียบถูกมันก็ปัก ไปโดนหัวตอหัวแม่เท้าแตกจนได้ ทั้ง ๆ ที่หัวตอไม่มี นี่แหละลอง คิดดู ความคิดตันแตกกับความจริงมันเข้ากันไม่ได้

สายตาเรามันสั้นอย่างนี้แหละ ประกอบกับความประมาทด้วย จึงโดนโน่นชนนี้ อยู่เสมอ เพียงแต่มองดูหัวแม่เท้าตนมันก็ยังไม่ทั่วถึง ยังต้องโดนขวากโดนหนามโดน หัวตอจนได้ แล้วยิ่งสิ่งที่จะกล่าวเหล่านี้เป็นสิ่งที่ละเอียดยิ่งกว่าขวากหนามเป็นต้นมาก มาย เป็นวิสัยของผู้ที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญ เฉลียวฉลาด มีญาณหยั่งทราบความ จริงอันละเอียดทั้งหลายเหล่านี้เท่านั้น ไม่ใช่ฐานะของคนอย่างเรา ๆ ท่าน ๆ ที่กำลัง บอด ๆ หนวก ๆ แม้มี่ด้วยกันเต็มโลก จะมองเห็นได้

แต่พวกที่บอด ๆ หนวก ๆ นี้แหละ ชอบอวดเก่งแข่งพระพุทธเจ้าไม่มีพวกอื่น สิ่งที่ท่านว่า "มี" ก็ลบล้างเสียว่า "ไม่มี" สิ่งที่ท่านว่า "ไม่มี" ก็ลบล้าง เอาคำว่า "มี" มา แทน ท่านว่าสิ่งนี้ดีก็ลบล้าง เอาชั่วเข้ามาแทน ที่ท่านว่าสิ่งนั้นชั่วยกก็ลบล้าง เอาคำว่า "ดี" เข้ามาแทน ผลแห่งการ "แข่ง" ก็คือ ความแพ้วตัวเองตลอดไป ไม่ยอมเห็นโทษ ความ เก่งไม่เข้าเรื่องของตน

พูดถึงการเชื่อ เราจะเชื่อคนตาดีหรือเชื่อคนตาบอด เราจะเชื่อคนโง่หรือเชื่อคน ฉลาด เราจะเชื่อคน "เป็นธรรม" หรือเชื่อคน "จอมโกหก" พระพุทธเจ้าเป็นคนจอม โโกหกหรือเป็นจอมปราชญ์ ? นั่น! ถ้าเชื่อคนตาบอดก็ต้องโดนไม้เรียว ๆ ไป เพราะคน ตาบอดไม่ได้เดินตามทาง ชนนั้นชนนี้ไปเรื่อย ๆ ตามประสีประสาของคนตาไม่เห็นหน ทาง ถ้าคนตาดีก็ไม่โดน นอกจากจะเผลอตัวหรือประมาท จึงไปโดนหรือเหยียบขวาก เหยียบหนาม คนตาดีเหยียบได้ในขณะที่เผลอ ขณะที่ไม่เห็น แต่คนตาบอดนี้เห็นไม่ เห็นก็ไม่ทราบละ เหยียบและชนตะไปเลย อะไรไม่ขาดหลุดไปในขณะนั้น ค่อยใส่ยาที่ หลัง

แล้วคนอย่างเราๆ ท่านๆ จะยอมเชื่อคนตาบอดไหมล่ะ? ถ้าไม่เชื่อก็ควรคำนึงในบทว่า “พุทฺธํ ธมฺมํ สงฺฆํ สรณํ คจฺจนามิ” บ้าง เวลาคนตาบอดเอื้อมมือมาจะจูงด้วยความเมตตาของเขาจะได้ระลึกทัน ไม่จมไปแบบ “ไม่เป็นท่า” นำอับอายขายขี้หน้าไปตลอดวันตาย

การเกิดของสัตว์โลกก็เกิดตะไปเลย เหมือนคนตาบอดโดนไม้ชนแล้ว เพราะไม่เห็นไม่ทราบแล้วแต่กรรมจะพาไป กรรมจูงกรรมลากกรรมจุดไปไหนก็จำต้องไป เพราะไม่มีอำนาจไม่มีกำลังที่จะฝ่าฝืนกรรมทั้งหลายได้ กรรมต้องเป็นผู้จุดลากไป ถ้าเป็นกรรมชั่วมันก็จุดลากเข้าป่าเข้ารกตกเหวลงบ่อไปเรื่อยๆ จนตกนรกอเวจีไม่มีสิ้นสุด ถ้าเป็นกรรมดีก็พยุ่งส่งเสริมให้ไปในทางที่ดี ตามแต่กำลังกรรมที่มีมากมีน้อย

พวกเกิดที่เกิดไม่รู้เรื่องรู้อาว ที่เกิดไม่มีบุญพาไปเกิด ที่เกิดไม่มีความสามารถ อาจรู้ด้วยญาณ ก็มันเป็นแบบ “เกิดตะ” ตะไปเลย สุขก็มีทุกข์ก็มี อะไรก็ค่อยรับเสวย และแบกหามเอา ไม่ทราบว่ามันจะมีมาเมื่อไร แม้แต่เราเกิดมานี้ก็ยังไม่ทราบว่า มาจาก “ภพอะไร”

คิดดูซิ เราเป็นต้วภพต้วชาติ ต้วเกิดต้วตายอยู่แล้ว ยังไม่สามารถทราบเรื่องของตัวเองได้ จะไปพูดถึงข้างหน้าอะไรได้ อะไรที่จะเป็นเครื่องให้เราเป็นที่แน่นอนใจ เราก็ควรทราบเสียตั้งแต่บัดนี้ และรีบบำเพ็ญเสียแต่บัดนี้อย่าประมาท! เพราะผลแห่งความประมาทเคยทำสัตว์โลกให้ล้มจมมานับไม่ถ้วนแล้ว

การตายแบบสุ่มๆ เตาะๆ การเกิดแบบสุ่มๆ เตาะๆ ที่ไม่แน่ใจตัวเอง ตลอดความเป็นอยู่ก็ไม่แน่ใจอย่างนี้ เรายังจะตายใจกับความไม่แน่ใจอยู่หรือ ? นั้นไม่สมควรแก่เราเลย ! ไม่สมกับเราเป็นมนุษย์ผู้ฉลาดในวงพระศาสนา อันเป็นยอดคำสอนให้คนฉลาดต่อเหตุการณ์และปฏิบัติต่อตัวเอง

เฉพาะอย่างยิ่งการผลิตความดีความเจดียวฉลาดขึ้นภายในใจ ด้วยจิตตภาวนานี้ เป็นสิ่งสำคัญมาก อาจมองเห็นได้และสามารถมองเห็นได้ใน “บาป บุญ นรกสวรรค์ หรือนิพพาน” เพราะเป็นสิ่งที่อยู่ดั้งเดิมแล้ว จึงอาจมองเห็นได้ด้วยจิตตภาวนาที่มีความสามารถต่างกัน บุญอยู่ที่ไหนใจก็ทราบ ทราบอยู่ที่ไหน อยู่ที่จิต ทราบว่าบุญอยู่ที่ใจอย่างประจักษ์แล้วใจก็เย็นสบาย ความรุ่มร้อนเกิดขึ้นเมื่อใด เพราะสาเหตุอันใดก็ทราบที่ใจดวงคอยรับทราบอยู่แล้วนั่นเอง นรก สวรรค์ ก็ทราบ ทราบอยู่ภายในใจ ทราบทั้งที่จะไปข้างหน้า ตัวนี้เป็นผู้พาไป จะไปอยู่ในสถานที่ใดเล่า คนชั่วก็ไปเข้าเรือนจำ คือติดคุกติดตะราง จิตที่ชั่วก็ไปลงนรก จิตดีมีกุศลก็ไปสู่สุคติภูมินั้น ตามกำลังแห่งบุญของตนของตน

เมื่อปฏิบัติไป ๆ สิ่งที่ปิดบังจิตใจค่อยหมดไปจางไป ๆ ความสว่างกระจ่างแจ้งค่อยเกิดขึ้นแทนที่ และสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้โดยลำดับ ๆ ก็ค่อยฉายแสงออกมาจนเต็มภูมิของจิต จะไปเกิดที่ไหนก็ทราบอยู่ในฐานของจิตในชั้นภูมิของจิต จะไม่เกิดก็ทราบตามชั้นภูมิของจิตว่า "หมดเชื้อแล้ว" ไม่มีการที่จะเกิดต่อไปอีกแล้ว ต้องทราบเมื่อถึงขั้นที่จะทราบแล้วปิดไม่อยู่

ฉะนั้นท่านจึงสอนให้อบรมจิต จิตนี้เป็นตัวรู้ตัวฉลาดแหลมคมมาก ต้องสอนให้แหลมคม อบรมใจละเอียดสุขุมเต็มภูมิจนมีความเฉลียวฉลาด มีความสามารถมากกว่าสิ่งใดในโลกไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน แต่เราไม่ได้อบรมสั่งสอน จิตจึงอาภัพและอาภัพอยู่ตลอดเวลา ยืน เดิน นั่ง นอน อาภัพทั้งนั้น เพราะสิ่งอาภัพมันปกปิดกำบังไว้ มันมีอำนาจเหนือกว่า จิตจึงเลยกลายเป็นจิตอาภัพไปตาม ๆ มัน

จำต้องช่วยจิตด้วยสติปัญญา ให้มีความสงบร่มเย็นทรงตัวได้ ไม่ถูกเขย่ำก่อกวนอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เคยเป็นมา เมื่อใจสงบภายในก็เห็นคุณค่าของใจ สงบมากก็เห็นมาก รู้มาก เข้าใจมาก และผลิตสติปัญญา

พิจารณาดูโลกธาตุอันนี้ไม่มีอะไรที่ควรชื่นชมเทิดทูนรื่นเริงอะไรนักหนา สถานที่อยู่อาศัยอาหารปัจจัยเครื่องปรนปรีอ เต็มไปด้วย อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา คอยจะให้หลังน้ำตากับมันอยู่เรื่อย ๆ นอนใจไม่ได้เลย มองไปรอบด้านล้วนแต่ป่าช้าของสัตว์ของคน เต็มไปด้วย "อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา" เข้าในบ้านก็ได้ยินเสียงบ่น ออกนอกบ้านก็ได้ยินเสียงบ่น เข้าในเมืองก็ได้ยินเสียงบ่นเพื่อไปทั่วทุกหนทุกแห่ง เพราะเรื่องความทุกข์ความทรมานของสัตว์ของคน มีอยู่ทุกแห่งทุกหนตำบลหมู่บ้าน จะสงสัยที่ไหนว่าจะมีความสุขความสบาย ไม่มีอะไรมาก่อวนให้ได้รับความทุกข์ความลำบาก แท้จริงมันล้วนกองทุกข์อยู่รอบตัว นอกจากการสร้างจิตใจเราให้มีความแน่นหนามั่นคงขึ้นด้วยศีลด้วยธรรมเท่านั้น

นี่แหละเป็นที่ปลอดภัยไร้ทุกข์ อยู่ที่ไหนก็ไม่มีอะไรมากวน นี่เป็นสิ่งสำคัญมากเมื่อสร้างให้เต็มภูมิแล้วต้องเย็น สถานที่นั้นเป็นยังไง ? สถานที่นี้เป็นยังไง ? ไม่ถามให้เสียเวลา เพราะความเย็นอยู่กับเจ้าของ ความสุขอยู่กับเจ้าของ หลักใหญ่อยู่กับเจ้าของแล้ว ก็ไม่ทราบจะถามเอาสมบัติที่ไหนกัน ตัวจริงอยู่กับเรา เรารู้ อยู่ เห็น อยู่ ครอง อยู่ จะไปเจอทุกข์ที่ไหนกัน!

นี่แหละท่านว่าการสร้างตัวในด้านธรรมสร้างอย่างนี้ สร้างตัวทางโลกก็ดังที่ทราบ ๆ กันอยู่คือ สร้างเนื้อสร้างตัวด้วยการชวนชวยในด้านกิจการทำมหาเลี้ยงชีพ

ให้มีทรัพย์สมบัติเงินทอง เรียกว่า "สร้างเนื้อ สร้างตัว สร้างฐานะในทางโลก" ผู้นั้นก็พอเป็นพอไปเกี่ยวกับสมบัติฐานะ ตลอดจนความเป็นอยู่ต่าง ๆ

สร้างภายในคือสร้างจิตใจให้มีหลักมีฐานมั่นคง ใ้รู้สิ่งดีสิ่งชั่ว พยายามแก้ไข ดัดแปลงไปโดยสม่ำเสมอ จนจิตใจมีความเชื่อถือตัวเองได้ มีความแน่ใจได้ อยู่ที่ไหนก็เป็นหลักเกณฑ์ มีความสุขความสบาย ตายแล้วก็เป็นสุข นี้ผู้มีหลักจิตใจเป็นอย่างนี้ ผิดกับผู้ไม่มีหลักใจอยู่มาก

บรรดาที่เป็นคนด้วยกันก็ไม่เหมือนกันในความรู้สึก จิตก็ว่าจิตเหมือนกัน แต่ก็ต่างกันในฐานะสูงต่ำของจิต ความโง่ความฉลาดผิดแปลกกันอยู่มาก ท่านว่า "เป็นนิสัยสมบัติ" เป็นตามบุญกรรมอำนาจาสนาที่สร้างมา จะเหมือนกันไม่ได้

ถ้าอยากเห็นใจมีสารคุณเด่นดวง จงพยายามสร้างใจให้ดี สร้างให้มีความแน่นหนามั่นคง สร้างจนเห็นประจักษ์กับตัวเอง คำพระพุทธเจ้าท่านสอน "ให้รู้ ให้เห็น ประจักษ์ในสิ่งที่มีอยู่ เช่น บุญ บาป เป็นต้น เพราะบาปนั้น ถ้าเป็นหนามก็ปักเสียบอยู่ที่หัวใจตนนั้นแล ไม่ปักเสียบที่อื่น บุญก็มีแต่สนับสนุนคนให้มีแต่ความสุขความสมหวัง เฉพาะอย่างยิ่งสนับสนุนอยู่ที่หัวใจคน เพราะใจเป็นภษณะที่ควรแก่บุญคุณธรรมทั้งหลาย

การสร้างความดีที่ใจด้วย "จิตตภาวนา" จะเป็นความดีประจักษ์ใจ เริ่มแต่ขั้นสงบเย็นเป็นสมาธิขึ้นไปจนขั้นละเอียด และละเอียดสุดคือ "วิมุตติพระนิพพาน" จะประจักษ์ที่ใจดวงนี้เอง

คำว่า "สงบ" ใจสงบกับใจไม่สงบผิดกันอย่างไรบ้าง? ความสงบของใจเกิดขึ้นมากน้อย ความสุขเป็นธรรมที่เกิดขึ้นกับความสงบ เพราะปราศจากสิ่งก่อกวนในเวลา นั้น ใจจะมีความสุขขึ้นมาโดยลำดับ เบากายเบาใจ บางครั้งเบามากจนไม่ปรากฏว่ากายมีในความรู้สึกเลย มีแต่ความรู้ล้วน ๆ เหมือนกับอยู่ในอากาศ หรือเหมือนอยู่กลางหา หรืออะไรพูดไม่ค่อยถูกตามความเป็นจริง นั้นแหละจิตสบายมาก จิตปล่อยวางทั้งหมด ในขณะนั้น เมื่อจิตสงบเต็มทีจึงไม่ทราบที่ตนอยู่ในที่สูงที่ต่ำหรือในที่เช่นไร นั่งอยู่หรือนอนอยู่ไม่สนใจทั้งนั้น

ปรากฏแต่ความรู้ล้วน ๆ ซึ่งไม่มีรูปไม่มีลักษณะอะไรปรากฏเลย มีแต่ความรู้ อย่างเดียว ถ้าจะดูลักษณะก็มีแต่ความสว่างไสวปรากฏอยู่ภายในใจ ซึ่งเป็นสุขอย่างอัศจรรย์ ผิดกับสิ่งทั้งหลายที่เคยผ่านมาในโลก ความสงบมาก ความสว่างไสวมาก ความสุขก็มาก แต่ความสงบผิดกับความไม่สงบอย่างไรนั้น กรุณาไปดูมั่งก็ (ลิง) ก็จะ

เข้าใจเอง เพราะสิ่งดังกล่าวมีอยู่กับใจของทุกคนหญิงชาย กระทบนักบวช ถ้าไม่สนใจ
อบรมใจ

จิตที่เคยมีต ๆ ต่า ๆ ที่เคยตำหนิอยู่ทุกวันนี้แล เปลี่ยนอาการขึ้นมา เพราะการ
ชำระสะสางจนเห็นได้ชัด ดังที่กล่าวมาทั้งนี้ เพราะความมืดดำมันไม่ใช่จิต เป็นสิ่งปิดบัง
ต่างหาก เหมือนกับไฟฟ้า ลองเอาแก้วหรือผ้าสีดำมาใส่เข้าซิ มันก็ดำ เอาแดงมาใส่มัน
ก็แดง เอาขาวมาใส่มันก็ขาว มันขึ้นอยู่กับสิ่งภายนอกที่นำมาใส่ต่างหาก ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ
ดวงไฟ จึงมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามสิ่งที่มาเกี่ยวข้อง จิตก็เกี่ยวกับสิ่งเกี่ยวข้อง จึงมี
อาการต่าง ๆ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาอยู่เสมอ ไม่คงที่เหมือนจิตที่บริสุทธิ์ตามธรรมชาติ

จิตก็เป็นจิตอยู่อย่างนั้น เมื่อสิ่งที่ดำสิ่งที่ขาวหมองเข้าไปแทรกไปปิดบังจิต ก็
เหมือนว่ามันเศร้ามันหมองมันดำไปหมด ความจริงก็คือสิ่งนั้นแลทำให้ดำ ชำระสิ่งนั้น
ออกแล้วจิตก็สว่างใสออกมาในขณะนั้น จะผ่านทะลุไปหมด ไม่ติดข้องกับอะไรขึ้นชื่อ
ว่า "สมมุติ" จึงไม่มีอะไรจะแหลมคมยิ่งกว่าใจ ใจนี้ถึงขั้นมีอำนาจก็มีอำนาจอย่างนี้
สาระสำคัญก็คือใจนี้เท่านั้น จงพยายามบำรุง!

เชื้อที่จะไปเกิดภพหน้าก็คือใจดวงนี้ พยายามสร้างใจให้ดี เป็นที่แน่ใจเสียแต่
บัดนี้

การตายเป็น ธรรมดา ธรรมดา ไม่น่าตื่นเต้นตกใจกลัวอะไรเลย เมื่อเรียนกล
มายาของกิเลสที่หลอกลวงใจจบสิ้นแล้ว ปัญหาทั้งหลายในแหล่งแห่ง "ไตรภพ" ก็จบลง
ที่ใจดวงที่เคยเป็น "เจ้าปัญหา" นี้แห่งเดียว

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควร

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

สู้แค่ตาย

ความหนักที่สุดก็คือ "ใจ" ความเบาที่สุดก็คือ "ใจ" ความหยาบที่สุดก็คือ "ใจ" ความละเอียดหรืออัจฉริยะอย่างยิ่งก็คือ "ใจ" อยู่ที่ใจนี้ทั้งนั้น!

โลกจะมีความสงบร่มเย็น หรือเกิดความเดือดร้อนวุ่นวายมากน้อย ก็ขึ้นอยู่กับใจ เพราะใจเป็นผู้ครองร่างและครองโลก ใจจึงควรได้รับการอบรมศึกษาไปตามเหตุตามผลซึ่งเป็นแนวทางที่ชอบ เพื่อจะได้ผู้นำที่ดี แสดงออกเป็นกิจการงานที่ชอบธรรม

การแสดงออกทุกอาการ เมื่อใจได้รับการอบรมโดยเหตุผลอันเป็นแนวทางที่ดีที่เรียกว่า "ธรรม" แล้ว กิจการงานตลอดความประพฤติย่อมเป็นไปด้วยความราบรื่นดีงาม ไม่แสดงตาแหงใจระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ไม่ว่าส่วนย่อยส่วนใหญ่ ขึ้นอยู่กับใจเป็นสำคัญ ใจนี้จะว่าหนักก็หนักจนเจ้าของยกไม่ขึ้น ถ้ายกขึ้นสู่ความดีงามได้ตั้งท่านผู้ดีทั้งหลาย ก็ควรจะผ่านพ้นความทุกข์ความไม่ดีทั้งหลายไปได้แล้ว นี่ใครก็อนจมอยู่ในกองทุกข์และความสกปรกโสภณเรื่อยมา ทำไมจึงไม่ยกใจของตนขึ้นให้พ้นไปเสีย ทั้งที่อยู่ด้วยกันว่า ทุกข์อันเกิดจากเหตุชั่วนั้นเป็นของไม่ดี ก็เพราะมันยกไม่ขึ้นนั่นเอง ใจมันชอบอยู่ในทุกข์โดยไม่รู้สึกรู้สิด

สิ่งที่เราไม่รู้มันแหละคือสิ่งที่เพื่อนายเรา พูดแล้วก็ไม่พ้นจาก "กิเลส" อันเป็นตัวก่อเหตุสำคัญ ความไม่รู้ก็ต้องทำไปแบบสุ่มเดา ทำแล้วก็เกิดผลขึ้นมาเป็นความเดือดร้อนแค้นแค้นและผู้อื่นต่อเนื่องกันไปไม่มีที่สิ้นสุด มันติดอยู่ที่ว่า "ยกของหนักคือใจไม่ไหว!" ถ้ายกไหว ก็ยกให้พ้นจากสิ่งกีดขวางทั้งหลายที่ต่ำช้าเลวทรามไปนานแล้ว ไม่ต้องมาทวนบ่นทุกข์บ่นยากกันดังที่โลกเป็นอยู่เวลานี้เลย ทั้งนี้ก็เพราะยกไม่ไหวไปไม่รอดจอดไม่ถูกตามกฎจราจรของธรรมนั่นเอง มันถึงเกิดขึ้นมาอยู่ในสภาพที่เกะกะคละเคล้ากับความทุกข์ยาก ทางปากกัดทางมือฉีก ทางใจบ่นเพ้อรำพึงอยู่ภายใน ที่เรียกว่า "กรรมของเรา กรรมของเขา ต่างคนต่างมีและรุมล้อมอยู่ที่ใจ"

ไปก่อกำเนิดที่ไหนก็ต้องเสวยสุขทุกข์มากน้อยที่จิตพกไปด้วย ส่วนกุศลกรรมนั้นต่างกัน ส่งเสริมจิตใจให้เบาและมีความสุข

คำว่า "ธรรม" เป็นความละเอียดสุขุมคัมภีรภาพมาก เมื่อจิตกับธรรมมีความเกี่ยวข้องกัน ใจแม้เคยหนักยิ่งกว่าภูเขา ก็กลายเป็นจิตเบาและเบาบางจากกิเลสกองทุกข์โดยลำดับ จะทำอะไรที่เป็นกุศลก็ง่าย ชื่อความดีความชอบแล้วทำงาน!

แต่ในระหว่างที่จิตจมอยู่กับความหนักหน่วงถ่วงใจนั้น มันยกอะไรที่เป็นความดีงามไม่ขึ้น อ่อนไปหมด ราวกับไม่มีกระดูกติดต่อกันในร่างกาย ลู่ออมจมอยู่อย่างนั้นไม่ได้ เพราะธรรมชาติที่จะให้จมนั้นมันมีน้ำหนักมากกว่า เทียบเหมือน "แม่เหล็ก" ที่ดึงดูดเหล็ก เศษเหล็กเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็วิ่งเข้าหา "แม่เหล็ก" ทั้งหมด เพราะแม่เหล็กมีกำลังมาก สามารถดึงดูดเศษเหล็กได้ตามกำลังของมัน

กิเลสต้นท้าวาสวะก็มีอำนาจดึงดูดจิตใจ ให้หลงกลมายาและรักชอบมันไม่มีวันจืดจาง เช่น ความโลภ โกรธ หลง ราคะตัณหา เป็นต้น ทั้งที่รู้แก่ใจว่าไม่ดี แต่ก็ไม่มีใครพอใจ "ละ" มัน นอกจากพอใจส่งเสริม พอใจคล้อยตามมัน โดยไม่มีการฝ่าฝืนต้านทานด้วยความพอใจ เหมือนเวลาพอใจหลงและติดมันส่งเสริมมัน ฉะนั้นจึงยากที่จะมีผู้ผ่านพ้นฝีมือของมันไปได้ เพราะต่างเคลิ้มหลับให้มันกล่อมจนหมดเพลง ความไม่เบื่อความลุ่มหลง ไม่มีสติระลึกรู้ตัวบ้าง ก็คือกิเลสกล่อมสัตว์โลกนั้นแล

ท่านที่อยากเปลี่ยนฟังเพลงคือ "ธรรม" ก็จงพยายามยับยั้งชั่งตวงตัวเอง หมุนใจเข้าหาธรรมด้วยความพยายาม ยากก็พยายามลากเข็น พยายามต่อสู้ พยายามบึกบืน อย่ายื่นมือให้กิเลสจูดลาก เดี่ยวจะไม่มีหนังติดเนื้อ จะเปื่อยผุพังไปเพราะมันเสียหายหมด

กิเลสมันเคยตัดสันดานสัตว์โลกมานาน ถ้าจะเข็ดก็ควรเข็ดได้แล้ว ไม่มีอะไรจะวิเศษวิโสไปกว่าเท่าที่รู้ได้เห็นอยู่ในวงของกิเลสครอบงำนี้

ความพากเพียรในธรรมมีเท่าไรจงทุ่มลงไป อย่ายกนิ้วกิเลสเจ็บ อย่ายกนิ้วกิเลสร้องไห้ ให้กลัวเราจมอยู่ในกองทุกข์เพราะกิเลสทำเหตุจะประเสริฐกว่า กิเลสไม่ใช่ของประเสริฐ ธรรมต่างหากประเสริฐเหนือโลก สติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียร ในธรรมทั้งหลาย ไม่ใช่เนื้อไม่ใช่ปลาพอจะสงวนไว้เพื่อตัมแกงกิน จงนำออกมาใช้เพื่อประโยชน์ เพื่อประโยชน์มหาศาลแก่ตนในอภิปหานี้ อย่ารอให้เขานิมนต์พระมาจัดการ "กุสลา มาติกา" ให้ ทั้งที่เรากำลังโง่อยู่ การนั้นจะไม่ใช่ประโยชน์ยิ่งกว่าเราสร้าง "กุสลา ธมฺมา" คือ ความฉลาดขึ้นมาเองภายในใจขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เวลานี้

จงทราบว่ "กุสลา ธมฺมา" นั้นท่านสอนคนเป็นให้ฉลาด ไม่ได้สอนให้คนโง่ เราเป็นชาวพุทธและเป็นนักปฏิบัติ จงพิจารณาไตร่ตรองความหมายของธรรมให้ถูกต้อง อย่าคอยเสวยผลบุญและความฉลาดในเวลาเข้าโลงด้วย "กุสลา มาติกา บังสุกุล" นั่นคืองานที่เขาทำให้ในเวลาผู้ตายหมดหวังจากการบำเพ็ญด้วยตนเองแล้ว เขาก็ทำสงเดชให้ อย่างนั้นเอง ตามนิสัยคนที่รักและเคยมีบุญคุณต่อกัน มันไม่แน่เหมือนเราทำเอง คือสร้างกุศลเอาเองขณะที่มีชีวิตอยู่

ถ้าแน่ใจในกุศลของตัวที่สร้างขึ้นมาว่าเต็มภูมิภายในใจแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องไปรบกวนพระท่านมา “กุสลา มาติกา” ให้ลำบากในเวลาตายหรือเวลาเข้าโลงแล้ว เพราะเราสมบูรณ์แล้ว กุสลา หรือไม่เราก็พอตัวแล้ว การตายทั้ง “อิม” ไม่ใช่ตายทั้ง “หิว” นี้ดีมาก คำว่า “ตายทั้งอิม” นั้นคือความเพียรพอในกุศลธรรมทั้งมวลภายในใจ ดังพระอรหันต์ท่านตาย ไม่เห็นใครกล้าไปอาจเอื้อมไปกุสลาให้ท่านถ้าไม่ยอมขายตัว การตายของท่านก็ไม่เห็นลำบากรำคาญ ท่านมักตายคนเดียว อย่างสบายหายวุ่น แผลงหัว แผลงวันก็ไม่ตอมเหมือนพวกเราชาวขุ่นชาววุ่น ตายแต่ละรายราวกับเกิดข้าศึกกลางเมือง

เรื่องของท่านผู้สิ้นกิเลสความกังวลและกวนใจกับเรื่องของเรา ต่างกันมาก ราวกับเกิดอยู่คนละโลก ทั้งที่ท่านก็เป็นมนุษย์เหมือนพวกเรา ฉะนั้นเราผู้เป็นศิษย์มีครูสั่งสอน ควรพยายามตัดจิตใจของตนให้เดินตามร่องรอยแห่งธรรม

แม้ไม่ได้ของท่าน ก็พอเป็นเครื่องหมายแห่ง “ลูกศิษย์” ที่มีครูสอนบ้าง สิ่งไม่ควรตัดก็ตัด สิ่งไม่ควรละก็ละบ้างตามโอกาส ไม่ควรปล่อยตัวให้ติดจมอยู่กับเรื่องต่าง ๆ สิ่งต่าง ๆ จนไม่คิดหาทางออกจากทุกข์เพื่อตัวเอง ก็ดูว่าโง่เสียจนเลยขอบเขตเหตุผล

ตามธรรมดากว่า ๆ ไป ใครมีอะไรมากน้อยใครก็รักสงวน โลกเป็นกันมาอย่างนั้นไม่ปฏิเสธ แต่ธรรมเครื่องป้องกันตัวรักษาตัว ก็ควรให้มีเป็นคู่เคียงกันไป จะไม่เสียเปรียบโลกคือกิเลสของตัวจนเกินไป

คิดดู ! พระพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดา ก็ทรงเสียสละและเสียสละจนหัวน้ไหลทั้งแผ่นดินถิ่นที่ทรงปกครอง การเสียสละขนาดนั้นเป็นสิ่งเล็กน้อยได้หรือ ต้องเป็นเรื่องใหญ่โตมาก จนไม่มีใครสามารถทำได้อย่างพระองค์ เวลาเสด็จออกไปทรงผนวชแล้ว มีใครบ้างที่มีความสามารถอาจหาญทางความเพียร ความอดความทนในทุกสิ่งบรรดาปัจจัยทั้งสิ้นเหมือนอย่างพระพุทธเจ้า การลดฐานะจากความเป็นกษัตริย์ลงเป็นนักบวชอันเป็นเพศแห่งคนขอทาน ต้องเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ฉะนั้นศาสนธรรมจึงเกิดขึ้นในท่ามกลางแห่งความลำบากทรมานของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เกิดขึ้นเพราะความขี้เกียจอ่อนแอแบบสุกเอาเผากิน แต่เกิดขึ้นจากความรอดตายของพระสิทธัตถราชกุมารองค์อาชาไนย

ใครจึงไม่ควรดูต่ำลูก ๆ หลาน ๆ ด้วยการประมาทพระศาสนาว่า “ไอนี้มันเกียจคร้านนัก เอาไปบวชเสีย” เพราะพระพุทธเจ้าไม่ใช่ช่างทำส้วม ธรรมของท่านไม่ใช่ส้วมพอจะเป็นเครื่องรับถ่ายมูลทรุดเช่นนั้น ศาสนาไม่ใช่ห้องน้ำห้องส้วมหลุมมูลทรุดทรุด

ผู้ที่ประกอบความเพียร ความเสียสละ ความอดความทน จนถึงเป็นถึงตาย จะมีใครเกินพระพุทธเจ้าไปได้เล่า นี่แหละต้นเหตุที่จะได้ธรรมอันประเสริฐเลิศโลกเกิดขึ้น และนำมาประกาศสอนโลกทั่วไป ท่านได้มาด้วยวิธีนั้นด้วยอาการนั้น ฉะนั้นการที่จะรื้อถอนตนให้พ้นจากทุกข์ จึงต้องอาศัยความพากเพียรอย่างเต็มกำลังความสามารถขาดดินไม่ยอมมลดละ ไม่ยอมถอยหลัง ถ้าถอยก็ต้องจมอีก ไม่ถอยก็ไม่จม ค่อยคืบคลานขึ้นมาด้วยความเพียรโดยสม่ำเสมอ ก็ยอมจะผ่านพ้นไปได้

ร่างกายเราไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าไม่พาทำประโยชน์เสียแต่เวลานี้ ตายแล้วมีแต่เรื่องยุ่งกัน "ไอ้โห ยุ่งมหายุ่ง นั้นชิมันดูไม่ได้ ไอ้เรื่องตายนี้ถือกันว่าเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ยุ่งกันไปหมด คนเป็นนั่นแหละตัวยุ่ง ทาอะไรมายุ่งกันไปหมด เห็นแต่พระตายก็ยุ่งยุ่งมาก ซึ่งไม่น่าจะเป็นอย่างนั้นเลยก็ยังสามารถ ท่านตายแล้วเก็บหมักเก็บดองเอาไว้ไม่ทราบวาก็เรื่องก็ร้าย จะทำปลาร้าหรือน้ำปลาก็ไม่ได้ แต่ใจชอบอย่างนั้น หลังไหลมายุ่งด้วยกันโดยไม่มีเหตุมีผลอะไรที่ไม่ควรเป็นเลย มันก็ยังเป็น เพราะใจมนุษย์นิยมชอบอย่างนั้น

เวลายังมีชีวิตอยู่ จะสนใจประพฤติกฎปฏิบัติคุณงามความดีที่เกิดจากสกลกายนี้ก็ไม่ค่อยสนใจ เวลาตายแล้วจะให้ร่างกายนี้เป็นประโยชน์ มันจะเป็นประโยชน์ได้อย่างไรกัน ถ้าไม่พาทำเสียตั้งแต่บัดนี้ ทำให้พอ ! ตายแล้วก็ทิ้งไปนั่นเอง จะเป็นประโยชน์อะไรอีก ถ้าเป็นประโยชน์อยู่จะตายไปทำไม มันไม่เป็นประโยชน์ เพราะหมดกำลังความสามารถสืบต่อแล้วมันถึงตาย ตายแล้วทิ้งลงไป อันใดที่เป็นสาระสำคัญซึ่งได้จากการกระทำของร่างกายนี้ ก็ถือเอาเป็นประโยชน์ต่อไป ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาท

เวลานี้ชีวิตร่างกายของเรากำลังเป็นประโยชน์ ทำกิจการทางโลกก็เป็นประโยชน์ ทางธรรมก็เป็นประโยชน์ ฉะนั้นงานทั้งสองประเภทนี้ที่เรายังมีความสามารถทำได้อยู่ เราก็ต้องทำไม่อยู่เปล่า

งานทางโลกก็ต้องทำ เพราะสังขารร่างกายมีความจำเป็นต่อสิ่งเสวยยารักษา อยู่เฉยๆ ไม่ได้ ต้องมีเครื่องนุ่งเครื่องห่มปกปิดสกลกาย มีที่อยู่อาศัย มีปัจจัยเครื่องสนับสนุน อาหารการบริโภคตลอดทุกข์ยา ไม่กำหนดกฎเกณฑ์ว่ามีมากมีน้อย เรื่องมนุษย์เป็นอย่างนั้น

สัตว์เขาไม่มีอะไรมากเหมือนมนุษย์ ผ้าถุงผ้าห่มเขาก็ไม่มี ที่นอนหมอนมุ้งเขาก็ไม่มี พืชผักแก๊โรคเขาก็ไม่มี เขายังมีความสืบต่อเป็นสัตว์มาได้

แต่มนุษย์เรานี่ซิ ถ้าพูดตามความจริงก็ว่าอ่อนแอกว่าสัตว์ ไปที่ไหน พระรุ้งพระรังด้วยเครื่องนุ่งห่ม ด้วยเครื่องอยู่เครื่องกิน เตรียมกันไปเต็มที่เต็มทางกลัวแต่จะอดตาย พืชผักปลาแป้งอะไรพากันหอบหิ้วให้ยุ่งไปหมด แม้จะไปวัดเพื่อภาวนาตัด

กังวล ยังไม่สนใจคิดว่าความพะรุงพะรังนี่คือความกังวลเป็นห่วงร่างกายกลัวจะอดตาย ยิ่งกว่าจะห่วงใจ

การกล่าวทั้งนี้มีได้เจตนาตำหนิมนุษย์โดยถ่ายเดียว แต่เป็นอุบายเตือนมนุษย์ให้มีความเข้มแข็ง และรู้จักผ่อนหนักผ่อนเบา ไม่เป็นคลังแห่งความกังวลบนหัวใจโดยถ่ายเดียว แทนที่จะเป็นคลังแห่งธรรม

ตามธรรมดาแล้วมนุษย์มีความฉลาดเหนือสัตว์ ความต้านทานของมนุษย์ก็ไม่เหมือนสัตว์ มันผิดกัน มนุษย์เราเกิดมาในท่ามกลางแห่งความช่วยเหลือจากผู้อื่น ฉะนั้นความเป็นอยู่ต่าง ๆ จึงต่างจากสัตว์เป็นธรรมดา แต่นักปฏิบัติธรรมควรคิดเรื่องนี้ไว้เสมอเพื่อกันความสับสนและอ่อนแอ เวลาไม่สบายมีเจ็บไข้เป็นต้น จิตใจจะไม่เข้มแข็งเพื่อค้นหาความจริงตามหลักสัจธรรม

ครั้งพุทธกาลพระบางองค์ท่านได้สำเร็จอรหันต์ เพราะทุกขเวทนาเวลาเจ็บไข้ก็มีทั้งนี้เพราะจิตใจเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นการกล่าวนี้จึงกล่าวเพื่อจิตใจ โดยเฉพาะใจสำคัญมาก เพื่อใจไม่สะดุ้งกลัว ไม่ระส่ำระสาย ขาดสติปัญญาเครื่องพิจารณาในเวลาเจ็บป่วย ดังพระกรรมฐานท่านเที่ยวตามป่าตามเขา ตัวอย่างมีท่านอาจารย์มั่น เป็นต้น หลุกยกาก็ไม่ได้ติดเนื้อติดตัวไปเลย เวลาเจ็บไข้

"เอ้า โรคนี้เวลาจะเป็นขึ้นมา เป็นมาจากที่ไหน ก็เกิดขึ้นภายในร่างกายนี้ เช่นเจ็บไข้ ปวดหัว เป็นต้น เวลาเกิดมันก็เกิดขึ้นที่นี้ เวลาหายมันจะหายจากที่ไหน มันเกิดที่นี้มันก็ดับที่นี้ ถ้าร่างกายหรือจิตใจไม่มีความสามารถต้านทานกันมันก็ตายที่นี้ เกิดกับตายเป็นของคู่กัน โรคภัยไข้เจ็บที่เกิดขึ้นกับดับไป มันก็เป็นของคู่กัน มันจะเกิดจะดับที่ไหนถ้าไม่เกิดดับที่นี้" ท่านว่า

"พวกสัตว์สาราสิงมีอยู่เต็มในป่าในเขา นี้ เขาไม่ได้มีหยุกมียา เขาก็มีธาตุขันธ์เช่นเดียวกัน เขาอาจมีเจ็บไข้ได้ป่วยได้เช่นเดียวกับมนุษย์เรา แต่ทำไมเขาจึงไม่สูญพันธุ์ทำไมเราจึงกลัวตายนัก อ่อนแอนัก!" นี่ท่านพลิกใจของท่าน

"เราต้องพิจารณาให้รู้ "สัจธรรม" เป็นธรรมโอสถเครื่องแก้กัน ไม่ให้จิตใจลุ่มหลงส่ายส่ายไปกับสิ่งเหล่านั้นอันจะก่อความทุกข์ให้กับตนมากขึ้น"

ท่านก็พิจารณาจนกระทั่งทราบเรื่องเหตุเรื่องผล ทุกสิ่งทุกอย่างภายในร่างกาย เวทนาจิตโดยตลอด โรคภัยไข้เจ็บหายไปเลยก็มีดังที่เขียนไว้ในประวัติของท่านอาจารย์มั่น

แม้โรคมันจะไม่หายก็ตาม เรื่องจิตใจนั้นจะต้องมีความเข้มแข็ง มีความเฉลียวฉลาดต่อวิธีการปฏิบัติต่อตนเอง ซึ่งเกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บเป็นพิเศษ ผิดกับคนธรรมดา

อยู่มาก นี่ก็เคยไปปฏิบัติมาอย่างนั้นเช่นเดียวกัน เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยมาก ๆ ห้ามใครเข้าไปเกี่ยวข้องเลย ถ้าสมมุติว่าอยู่กับหมู่เพื่อนอย่างนี้ ก็ปิดประตูและบอกทันที และห้ามเด็ดขาดเลยว่า “ใครอย่ามาแตะต้องหรือเปิดประตูเป็นอันขาด ถ้าประตูนี้ไม่เปิดห้ามไม่ให้ใครเข้ามาเกี่ยวข้อง วันนี้จะต้องพิจารณาชุดค้นกันอย่างเต็มภูมิเต็มฐานทีเดียว เพราะวันนี้เป็นทุกขเวทนาซึ่งเกิดขึ้นจากการเจ็บไข้”

ทุกขเวทนาที่เราเคยพบเพราะนั่งภาวนามาตั้งหลายชั่วโมง เรายังสู้ได้ พิจารณาแทงทะลุโปร่งไปได้ ได้เหตุได้ผล ได้ธรรมได้ธรรม ได้ความเฉลียวฉลาด ได้ความศักดิ์สิทธิ์ที่สำคัญขึ้นมาภายในใจแต่ละครั้ง ๆ ไม่เคยพลาดไปเลย แต่เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยนี้เราจะปฏิบัติอย่างไร ถ้าไม่ปฏิบัติอย่างนั้นเราจะปฏิบัติทางไหน ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ เพราะร่างกายนี้เป็นที่เกิดแห่งโรคต่าง ๆ ไม่มีประมาณ

สติปัญญาเป็นเครื่องพิจารณาความจริงซึ่งเกิดขึ้นนั้น โรคแต่ละชนิดที่เกิดขึ้นก็ทำให้เกิดทุกขเวทนา ทุกขเวทนานั้นเป็นสังขธรรม เราไม่พิจารณาสังขธรรมที่เกิดขึ้นกับเราเวลานี้เราจะพิจารณาอะไร เรากลัวสังขธรรมก็เท่ากับเรากลัวกิเลส เราสู้กิเลสไม่ได้ก็เท่ากับเรา “แพ้กิเลส” โดยตรง ถ้าเราพิจารณาสังขธรรมเข้าใจแจ่มแจ้งจริงแล้ว ก็ชื่อว่าเรามีความเฉลียวฉลาดเอาตัวรอดได้ เอ้า คั่นลงไปทีเดียว!

ทุกข์เกิดขึ้นมาจากไหน เป็นขั้นที่ตรงไหน คั่นลงไป สติปัญญาหมุนตัวไปตามอาการของเวทนาที่แสดงตัวอยู่ในร่างกายส่วนต่างๆ กระทั่งทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่ในขณะนั้นได้หายไป ขยายตัวออกไป ๆ เพราะสติปัญญาไล่ต้อนเข้าสู่ความจริงไป โดยลำดับ เมื่อเจอความจริงที่ตรงไหน ทุกขเวทนาจึงกระจายออก ๆ เห็นอย่างชัดเจนภายในใจ จนกระทั่งร่างกายทุกส่วนที่เป็นกองทุกข์ซึ่งเกิดจากการเจ็บไข้ นั้น หายไปหมดเลย เหลือแต่ความรู้ล้วนๆ ที่สว่างไสวครอบร่างกายในขณะนั้น แม้แต่ร่างกายที่เคยปรากฏอยู่ในขณะนั้น พร้อมกับทุกข์ที่กลมกลืนเป็นอันเดียวกันนั้น เหมือนกับจะแยกกันไม่ออก ก็กลับกลายหายไป ทั้งร่างกายก็หายไป ทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นภายในร่างกายก็หายไป คือร่างกายหายไปในการรู้สึก เหลือแต่ความรู้ซึ่งเป็นสิ่งที่อัศจรรย์ล้วน ๆ ทรงตัวอยู่ โดยไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ว่าอยู่สูงอยู่ต่ำอยู่ในดินฟ้าอากาศที่ไหน หายเงียบไม่มีร่างเป็นที่สถิตอยู่ในความรู้สึกเวลานั้น นั่น! เห็นความอัศจรรย์ขึ้นมาแล้ว! พอถอนออกมาเท่านั้น “โรคหายไปเลย!”

นี่เรียกว่า “สติปัญญาพิจารณาสังขธรรม” เมื่อรู้สังขธรรมแล้วจะไม่ถอนทุกข์ไม่ถอนกิเลสอาสวะจะถอนอะไร เพราะสังขธรรมก็เป็นความจริงแต่ละอย่าง ๆ คือทุกข์ก็เป็นความจริง สมุทัยก็เป็นความจริง สติปัญญาที่เรียกว่า “มรรค” ก็เป็นความจริง ต่าง

อันต่างจริง เมื่อเข้าถึงกันแล้วต่างก็เป็นความจริงล้วนๆ จิตจะปลอมมาจากที่ไหนอีก เมื่อได้ใช้สติปัญญาเป็นเครื่องชักฟอกแล้ว

เพราะฉะนั้นจิตจึงแน่วแน่อยู่ตามความจริงของตน คำว่า "ยา" หายไปหมด เรื่องความคิดถึงหยุดถึง "ยา" คิดไม่ได้ ไม่มีเวลาไปคิด คิดไปไหน เมื่อคิดไปแล้วมันก็ไม่ได้อะไร จึงไม่คิดให้เสียเวลา

คิดที่ตรงนี้ ตรงที่ควรจะคิดนี้ เวทนามากน้อยเกิดที่ตรงนี้ การเจ็บไข้ได้ป่วยเกิดขึ้นที่ร่างกายนี้ พิจารณาที่ตรงนี้ สติปัญญาก็มีอยู่ที่นี้ คั่นกันลงที่นี้ หมุนตัวๆ ลงไปที่นี้ พอได้ที่แล้วทุกขเวทนามาก็หายหมด! นี้เรียกว่า "ไม่เสียผลเสียประโยชน์" เรียกว่า "รบข้าศึกได้ชัยชนะ!"

หากจะตายในเวลานั้นจิตก็ไม่ย่อท้อ จิตก็สามารถรับรองตัวได้ หรือช่วยตัวเองได้ ไม่ให้ทุกขเวทนาทั้งหลายเข้ามาครอบงำจิตได้เลย เพราะอำนาจของสติปัญญารอบตัว หากว่าจะตายลงในขณะนั้น ก็ตายไปอย่าง "สุคติ" ทำให้เบาทั้งกายทั้งใจอย่างนี้เอง ใจนี้ทำให้ฉลาดก็ได้ทำให้โง่ก็ได้ แล้วแต่ผู้นั้นจะปฏิบัติตัวอย่างไร

ถ้าจะให้ "จมอยู่" ตั้งกับตั้งกัลป์ก็จมได้ ไม่มีวันอิมพอกในความจม จมอยู่ใน "วิภวสังสาร" นั้นเอง มีความ เกิด แก่ เจ็บ ตาย นั้น มันอิมพอกที่ไหนกัน ถ้าอิมพอกกันได้ สัตว์โลกก็ไม่ควรจะมาเกิดตายกันไม่หยุดอย่างนี้

ท่านจึงสอนว่า "นตฺถิ ตณฺหาสมานํ" แม่น้ำเสมอด้วยตมหาไม่มี" ก็ตมหานี้แลพาให้สัตว์เกิดตายไม่มีเวลาอิมพอก เพราะตัวเหตุคือตมหาไม่เคยมีความอิมพอก ความเกิดตายอันเป็นเครื่องผลัดกันจากตมหา จะหยุดตัวและอิมตัวได้อย่างไรเล่า

ฉะนั้นการจะให้ความอิมพอกของความทุกข์และการเกิดตายเป็นไปเอง โดยไม่กำจัดต้นเหตุคือ "ตมหาวิชชา" ให้สิ้นไปจากใจ จึงเป็นความหวังที่ลอยลม ไม่มี ความหมายใด ๆ ทั้งสิ้น อย่าพากันหาญคิด!

การเกิดนั้น เกิดเท่าไรตายเท่านั้น ตายเท่าไรเกิดเท่านั้น หรือมากยิ่งขึ้นไป เพราะสิ่งที่จะทำให้เกิดคือกิเลสอวิชชาพอตัวเมื่อไร มันไม่เคยมีความพอตัวเลย "นตฺถิ ตณฺหาสมานํ" แม่น้ำทะเลหลวงมหาสมุทร ก็สู่ความอยากที่จิตที่เต็มไปด้วย "ตมหา" นี้ไม่ได้ ความอยากก็คือกิเลสนี้เอง มันมีความพอตัวที่ไหน จงทำความเข้าใจอย่างถึงใจว่า ถ้าจะปล่อยให้สิ่งเหล่านี้พอตัวไปเอง ก็กบก็กัลป์ก็ไม่มีหวัง ไม่มีฝั่งไม่มีแดนเลย เพราะฉะนั้นจึงควรพยายามแก้ พยายามคลี่คลาย พยายามบิ๊กบั้น พยายามต่อสู้สลัด ปิดกิเลสเครื่องพัวพันทั้งหลายออก เพื่อเข้าหาฝั่งหาแดนพ้นทุกข์ไปได้โดยลำดับ ด้วยศรัทธา ความเพียร มีสติปัญญาเป็นสำคัญ!

จงค้นคิด พิจารณาลงที่นี้!

พระพุทธเจ้า สวาททั้งหลายท่านพันทุกข์ ท่านไม่ได้พ้นจากที่ไหน ท่านพันที่กองทุกข์นี้แล แต่ถ้าไม่พิจารณากองทุกข์ก็ไม่พ้น ต้องถือเอาทุกข์เป็นหินลับสติปัญญาให้มีความแก่กล้าสามารถรู้เท่าทันกันกับสังขารธรรมทั้งสี่ ทุกข์ทั้งหลายจะไม่เป็นภัยต่อจิตใจอีกต่อไป ทุกข์จะปรากฏตัว "สักแต่ว่าทุกข์" แม้จะไม่ดับไปก็ตาม เพราะอำนาจแห่งสติปัญญาพิจารณาถูกรอบทั่วถึงแล้ว ทุกขเวทนาจะตั้งอยู่ตามความจริงของตน ไม่สามารถเข้ามาระทือนจิตใจได้เลย เพราะปัญญารอบตัวอยู่แล้ว จิตก็จะตั้งอยู่ตามความจริงของตัว ต่างอันต่างจริง ไม่มีอะไรกระทบกระเทือนกัน เมื่อความจริงเข้าถึงกันแล้วไม่เกิดเรื่องต่อกัน

อันเรื่องความจริงกับความปลอมที่มันวุ่นกันอยู่นี้ ก็เพราะความจอมปลอมขึ้นแข่งหน้าไปเรื่อย ๆ มันจึงทำให้จิตจมอยู่เรื่อย ๆ เราเคยบ่นกันมากเหลือเกิน คือบ่นอยากจะได้พบความสุขความเจริญ แล้วความสุขความเจริญนั้นอยู่ที่ไหน ? เวลานี้ผู้ต้องการความสุขความเจริญจมอยู่กับอะไร ? ถึงหาความสุขความเจริญไม่ได้ไม่เจอทั้ง ๆ ที่เราปรารถนาความสุขความเจริญด้วยกันทั้งโลก ถ้าไม่แก้สาเหตุในจุดนี้แล้ว ก็ไม่มีทางพบความสุขความเจริญได้อย่างพึงใจเลย การปล่อยให้จิตพอตัวแล้วพันทุกข์ไปเอง และการปล่อยให้กิเลสพอตัวแล้วสลัดปิดทั้งคน ปล่อยคนให้เป็นอิสระ เหมือนเขาปล่อยนักโทษออกจากเรือนจำนี้ไม่มีหวัง! อย่างไรก็ตาม กิเลสจะต้องผูกมัดคนไปเรื่อย ๆ อยู่อย่างนี้! นอกจากจะใช้สติปัญญาพิจารณาดังที่ว่าแล้วเท่านั้น จึงจะมีหวังตั้งใจหมาย!

ฉะนั้นศาสนาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งกับมนุษย์ ผู้ต้องการความสงบสุขแก่ตนและครอบครัว ตลอดจนการหลุดพ้นจากการจองจำทั้งหลาย มนุษย์เราจำเป็นอย่างยิ่งที่จะนำศาสนาเข้ามาเป็นเครื่องมือดำเนินเป็นขั้น ๆ ไม่ปล่อยตัวตามอำเภอใจ เพราะกิเลสเครื่องทำลายความสุขมีหลายประเภทมาก ท่านจึงสอนตั้งแต่ ทาน ศีล ภavana

"ทาน" เพื่อประโยชน์อะไร เพื่อความเสียสละความตระหนี่ถี่เหนียว เกี้ยวเนื่องมาจากความเห็นแก่ตัว และส่งเสริมความละโมภโลภมากให้พอกพูนหัวใจ เห็นอะไร ๆ มีแต่จะเอาทำเดียวไม่มองดูสังขาร

การให้ทานย่อมเกิดประโยชน์แก่ผู้รับจากการเสียสละนั้น ๆ ดังพระเวสสันดร ท่านให้ทานเป็นตัวอย่างอันดีเลิศมาแล้วจนกระเทือนโลก "ทาน" แปลว่า การให้โดยไม่มีหวังสิ่งตอบแทนจากผู้รับตั้งเขาซื้อขायกัน ให้ด้วยความสงสาร ให้ด้วยความอนุเคราะห์ ให้ด้วยความเชื่อความเลื่อมใส ให้ด้วยการบูชาคุณแก่ท่านผู้มีคุณแก่เรา

การให้ทานด้วย "วัตถุ" ด้วยกำลัง ด้วยวิชาความรู้ เรียกว่า "ทาน" เช่น วัตถุทาน เป็นต้น ผู้รับทานก็ได้รับความสุขและความภาคภูมิใจ เย็นใจ เป็นความสุขความสบายทั้งสองฝ่าย ผู้ที่ได้รับการสงเคราะห์จากเรานั้นก็มีความสุข เราที่เสียสละให้ทานได้ ก็เท่ากับเราตัดความตระหนี่เหนียวแน่น อันเป็นสิ่งที่ผูกมัดจิตใจออกได้ด้วยเราเองก็เป็นสุข ที่ท่านสอนไว้นี้เป็นวิธีการปราบกิเลสทั้งนั้น การทำใดที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ ต้องมีความหมายทุกสิ่งทุกอย่าง

"ศีล" ก็เป็นเครื่องระงับกิเลสประเภทหนึ่ง

"ภาวนา" ภาวนานี้เป็น "ธรรมব্যอด" ที่จะฆ่ากิเลสทั้งหลายที่รวมตัวเข้าไปอยู่ในใจ นี่เคยสอนมาแล้ว การภาวนาก็คือการเรียนรู้ความจริงของตัวเอง ซึ่ง "มี" และ "เกิดขึ้น" กับ "กาย" และ "ใจ" อยู่เสมอ เวลานี้เรายังรู้ความจริงไม่ได้ เพราะจิตเรามันเที่ยวตำหนิโน้นตำหนินี้ หาความจริงในตัวไม่ได้ว่าร่างกายเป็นอย่างไร ร่างกายเป็นอย่างนั้น ส่วนนั้นเป็นอย่างนั้น ส่วนนี้เป็นอย่างนี้ ตำหนิเขาวินัยยังคำคืนยังรุ่งทั้งที่ไม่เกิดประโยชน์อะไร หากตำหนิอยู่นั้นแล ตามนิสัยมนุษย์ที่ใจ "หลุกหลิก" เพราะจิตมันปลอมไม่มีความจริง จึงชมสิ่งใดว่าจริงอย่างมีเหตุผลไม่ได้

การปฏิบัติคือการคอยสอดส่องดูจิต เฉพาะอย่างยิ่งร่างกาย จิตใจ จิตใจมีความปรุงแต่งไปอย่างไรบ้าง หนักเบาในทางใด พิจารณาจิตของตัว และคอยตำหนิติเตียนตัวเอง คอยกำจัด คอยหักห้าม คอยแก้ไขกันด้วย "สติปัญญา" ร่างกายเป็นอะไร มีความเจ็บไข้ได้ป่วยประการใดบ้าง จงพิจารณาลงเป็น "สัจธรรม" ให้เห็นตามความจริงอย่าไปฝืน อย่าฝืน "คติธรรมดา" คือความจริง อย่าเอาความ "อยากหาย" เข้าไปตั้งในทุกขเวทนานั้นๆ จะทำให้ทุกข์นั้นกำเริบมากขึ้น เพราะความอยากนั้นเป็นเรื่องของกิเลสตัณหา แต่ความต้องการรู้ความจริงนั้นเป็นเรื่องของธรรม จงพิจารณาด้วยปัญญาให้เห็นแจ่มแจ้งชัดเจนแล้ว มันจะแยกตัวออกจากกันเองไม่ต้องสงสัย

ศาสนาท่านสอนให้มีความเข้มแข็ง ไม่ย่อท้อ ไม่ตำหนิวิสาสนาของตัวว่ามีน้อย จงปราบปรามกิเลสซึ่งมีอยู่ภายในใจออกให้สิ้นไป แม้ปรมาณูอย่าให้มีเศษเหลือได้ เพราะมัน "ตัวจัญไร" ทั้งสิ้นไม่ใช่ของดีเลย การที่โลกบ่นกันว่า "ทุกข์ๆ" นั้น ล้วนเป็นสาเหตุมาจากกิเลสทั้งหมดไม่ใช่สิ่งอื่นใด กิเลสนี้แลเป็นเครื่องกีดขวางจิตใจของสัตว์โลกให้ได้รับความทุกข์ความลำบากเรื่อยมา อย่าเข้าใจว่าเป็นเพราะอะไรอื่น

ความทุกข์เพราะดินฟ้าอากาศหรือจากสิ่งอื่น ๆ นั้น ไม่กระเทือนจิตใจมากเหมือนกิเลสอันเป็น "ข้าศึก" ของใจเลย แต่เรื่องของกิเลสนี้กระเทือนมากที่สุดเพราะเป็นตัวพิษตัวภัยของใจโดยตรง ไม่มีคำว่า "อ้อม" สิ่งอื่น ๆ อะไรจะขาดตกบก

พร่องไปบ้าง ถ้าจิตใจยังมีความผาสุกอยู่ด้วยอรรถด้วยธรรมแล้ว ยังพออยู่พอเป็นพอไปพอดพอดทนกันได้

แต่ถ้าเป็นเรื่องของกิเลสแล้วมันทำให้เดือดร้อนวุ่นวายมาก ทำให้กระเสือกกระสนกระวนกระวายมาก ทำให้ทะเยอทะยานมาก ทำให้ออกให้หิวโหยมาก เป็นโรคติดต่อจิตใจมาก เวลากิเลสกำเริบมาก ๆ แม้จะมีสมบัติหรือมีกองเงินกองทองอยู่เท่าภูเขา มันก็หาความสุขไม่ได้ เพราะตัวกิเลสพาใจให้เป็นทุกข์ จะเอาความสุขมาจากไหน แม้ขึ้นไปนั่งบนกองเงินกองทอง ก็จะไปร้องครางเพราะความทุกข์ร้อนวุ่นวายระส่ำระสาย ทั้งเนื้อทั้งตัวอยู่บนกองเงินกองทองนั้นแล เพราะนี่เป็นตัวโรคอันสำคัญ จึงต้องแก้กันตรงนี้

ความโลภ ความโกรธ ความหลง แต่ละชนิด ๆ เป็นโรคภัยอันใหญ่โตมาก เป็นโรคอันสำคัญที่เกาะกินอยู่ภายในจิต และเอาจิตใจเป็นอาหาร ขูดรีดจิตใจวันยังค่ำคืน ยิ่งรุ่งไม่มีเวลาอัมพพออยู่อย่างนั้น

แต่จิตใจนี้ทนทานมาก ถึงจะถูกทรมานด้วยกิเลสประเภทใด ๆ ก็ยังทนทานตัวอยู่อย่างนั้น เราถึงได้มองเห็นความทนทานของจิตเราอยู่เรื่อยมา ถ้าหากจิตนี้ไม่แน่นหนา มันคงทนต่อการเหยียบย่ำทำลายของกิเลสประเภทต่าง ๆ แล้ว จิตนี้จะต้องแหลกเป็นผุยผงไปนานแล้ว ไม่มีจิตสิงอยู่ในร่างคนร่างสัตว์เลย เพราะความทนทานของจิตสาระสำคัญของจิตจึงทนได้อยู่ได้เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ไม่ถูกทำลายหายสูญไป ฉะนั้นจิตจึงควรได้รับความเหลียวแลจากเจ้าของอย่างใกล้ชิดเสมอ ไม่ควรปล่อยไปตามบุญตามกรรม จะเป็นการซ้ำเติมจิตให้มีความทุกข์และเศร้าหมองยิ่งขึ้น จนถึงขั้น "หมดหวัง" ดังคนไข้เข้าห้อง "ไอ.ซี.ยู."

ใจที่มีกิเลสย่อมเป็นใจที่มีภาระหนักมาก เวลาจะพาทำความดีใจมันฝืนไม่ยอมให้ทำ เหมือนจะถอนหนามออกจากฝ่าเท้า กลัวแต่จะเจ็บปวดถ่ายเดียว ฉะนั้นพอจะทำความดีมีภavanaเป็นต้นที่ไร เหมือนจะพาเข้าตะแลงแกง (เข้าสู่ที่ประหารชีวิต) เหมือนจูงสุนัขเข้าใส่ฝน เหมือนกับสัตว์ถูกล่าจะเข้าโรงฆ่าสัตว์ เหมือนจะถูกประหารชีวิต เหมือนจะถูกโยนลงในเหวในบ่อนั้นแล เพราะความเป็นข้าศึกระหว่างกิเลสกับธรรมเหมือนขมิ้นกับปูน

พอจะนั่งภาวนาบ้าง ใจเริ่มหาเรื่องมาขัดขวางนานาประการจนนั่งไม่ลง ราวกับพื้นที่มีแต่ขวากหนาม ใจอยู่ดี ๆ ก็เกิดความร้อนร้อนขึ้นมา เพราะแรงขี้เกียจมันเผาผลาญแขนขายกไม่ขึ้นอ่อนเปียกไปหมดราวกับไม่มีเส้นเอ็นติดต่อกัน การเดินจงกรมนั่งสมาธิ สวดมนต์ไหว้พระ ภาวนาเพื่อชำระจิตใจให้สะอาดปราศจากความฟุ้งซ่านวุ่นวาย ใจขัด

ขึ้นไม่ยากทำ มีแต่ความอึดอาดเนือยนาย เรื่องกิเลสเข้าครองใจ มันทำให้เป็น
ข้าศึกและเป็นอุปสรรคต่อความดีทั้งหลายอย่างนี้แล

แต่เมื่อพยายามตะเกียกตะกาย พยายามบิบบิ้นหลายครั้งหลายหนเข้า ใจขัดขึ้น
ธรรมไม่ได้ ก็ยอมทำตามบ้างขัดขึ้นบ้าง ระหว่างบาปกับบุญต่อสู้กันไป แพ้บ้างชนะบ้าง
ส่วนผลดีก็ค่อยปรากฏขึ้น ธรรมก็ค่อยแทรกถึงใจเข้าโดยลำดับ ๆ จิตก็ค่อยเบาขึ้น
มาเรื่อย ๆ ทำความเพียรก็นับวันคล่องแคล่วแกล้งกล้า สติปัญญา ก็ค่อยเกิดขึ้น ๆ
กิเลสค่อย ๆ หลุดลอยไป ใจนับวันเบาและผ่องใสขึ้นมาโดยลำดับ สติปัญญา ก็ยังมี
ความขยันหมั่นเพียรจะคิดอ่านไตร่ตรอง ความพากเพียรทุกด้านดีไปตาม ๆ กัน จน
สามารถชำระได้หมด

ทีนี้อะไรเล่าจะประเสริฐยิ่งกว่าจิต ! เอาอะไรมาเทียบไม่ได้เลย นี่แหละ "จิต
คนเรา" ถ้าวา "เยี่ยม" ก็เยี่ยมที่สุด ดีที่สุด ดีที่สุดก็คือ "จิต" เมื่อชำระแล้ว ไม่มี
อะไรเสมอเหมือนในโลก เป็นแก้วสารพัดนึกอยู่ภายในตัว แต่เวลาเลวและผาดโผนก็
เลวและผาดโผนที่สุดเช่นกัน ก่อนที่ยังไม่ได้รับการอบรมฝึกฝน

ศาสนธรรมเท่านั้นที่จะจุดลากจิตใจที่ไฟดำทำตัวให้เสียคน ขึ้นมาเป็น "จิตดี"
เป็นจิตเลิศเป็นคนประเสริฐได้ เพราะธรรมเหนือและประเสริฐกว่ากิเลสบาปธรรมแต่
ไหนแต่ไรมา จึงมีอำนาจปราบปรามกันได้ทันเหตุการณ์เรื่อยมาทุกยุคทุกสมัย

"พุทธ สรณ คจฺฉามิ" ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลายจนซาบซึ่งถึงใจแล้ว อยู่ที่ใดก็มี
"พุทธ" เข้าถึง "พุทธ" ไม่เลือกกาลสถานที่ เป็น "อภาลิโก" "ธมฺม สรณ คจฺฉามิ" ก็ถึง
ใจ "สงฺฆ สรณ คจฺฉามิ" ก็ถึงใจ อยู่ที่ไหนก็ปรากฏพระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์
สถิตอยู่ที่ใจนี้เลย ทั้งสามรัตนะซึ่งถึงใจอยู่ตลอดเวลา

คำว่า "พระพุทธรเจ้านิพพานไปเป็นเวลานานเท่านั้นเท่านี้ปี" ก็ไม่มีปัญหาข้อข้อง
ใจหนักใจอะไรเลย ไม่สนใจคิดให้เสียเวล่ำเวลา เพราะธรรมอันแท้จริงคืออะไร พุทธะ
อันแท้จริงคืออะไร สังฆะอันแท้จริงคืออะไร ก็คือธรรมที่ปรากฏชัดอยู่ภายในจิตเรา
จิตท่านที่บริสุทธิ์เท่านั้น

"ธรรม" กับใจนี้เป็นฉันใด พระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ก็เป็นฉันนั้น ฉะนั้น
ท่านผู้สิ้นสงสัยในธรรมแล้วท่านจึงไม่คิดให้เสียเวล่ำเวลาว่า "พระพุทธรเจ้านิพพานไป
นานแล้ว" เสียใจเกิดไม่ทันท่าน ปฏิบัติอย่างไรก็ได้มรรคได้ผล !" ตามเรื่องของ
"กิเลส" มันหลอกลวงไป

สำหรับท่านผู้รู้ธรรม ท่านไม่คิดแบบคนโง่ตัดหนามกันตัวเองอย่างนั้น พระพุทธเจ้า เราอยู่ที่ไหนท่านก็อยู่ที่นั่น ความรู้ที่บริสุทธิ์อันนี้กับพระพุทธเจ้าเทียบกันได้ทันที อันนี้ฉันใดอันนั้นฉันนั้น ขอให้เข้าถึงความบริสุทธิ์เถิด "พุทธะ" ของเรากับ "พุทธะ" ของพระพุทธเจ้า ไม่แยกจากกันเลย ฉันใดก็ฉันนั้น ไม่มีเรื่องอะไรจะพูดให้ยืดยาวยิ่งกว่านั้น เพราะเป็นเรื่อง "ตะครุบเงา" ไม่มีสิ้นสุด

เอาตัวจริงมาพูดเลยดีกว่า "พุทธะ" นี้ฉันใด "พุทธะ" ของพระพุทธเจ้าก็ฉันนั้น "พุทธะ" อันนี้จะอันตรายานุญไปไหน รู้อยู่ในตัวเองแล้ว แล้วพระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร ก็หมดปัญหา ธรรมแท้คืออะไร ก็อยู่ที่ใจนี้กลมกลืนเป็นอันเดียวกัน พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ โดยหลักธรรมชาติแล้ว คือธรรมทั้งแท่งอยู่ภายในใจของผู้บริสุทธิ์นั้นแล ผู้นั้นจึงไม่มีความสงสัยพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แม้แต่น้อย แม้จะไม่เคยเห็นพระองค์ก็ตาม ไม่เคยเห็นพระสงฆ์อรหันต์ที่เห็นสาวกท่านก็ตาม ความบริสุทธิ์นี้แลเป็นสักขีพยานให้ทราบชัดว่า พระพุทธเจ้าคืออะไร พระธรรมคืออะไร พระสงฆ์คืออะไร เวลาที่พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สถิตอยู่ในที่เช่นไร แล้ววันนี้พุทธท่านกับพุทธเรา ? ใจรู้อย่างไร วิเศษวิโสอย่างไรบ้าง เป็นธรรมชาติอย่างไรบ้าง อันนั้นก็ธรรมชาติอย่างนั้นเหมือนกัน จึงหาที่สงสัยไม่ได้

นี่แหละการเข้าถึง "พุทธะ" ธรรมะ สังฆะ แท้ เข้าถึงที่ใจ เมื่อกิเลสหลุดลอยออกไปหมดแล้ว ก็มีแต่ธรรมชาติที่อัศจรรย์นี้เท่านั้น "จิต" เมื่อทำให้ประเสริฐก็ประเสริฐได้อย่างนี้ !

แต่ก่อนที่ไม่ประเสริฐก็เพราะมันโง่ โง่ที่สุดก็คือจิตดวงนี้ กิเลสผู้ทำให้โง่นั้น แหละมันถึงได้โง่ แต่ "ธรรมชาติที่ทำคนให้โง่" นั้นมันอยู่บนหัวใจของเราจึงโง่ ถ้าเอาอันนั้นออกแล้ว จะว่า "โง่" ว่า "ฉลาด" ก็ไม่มีปัญหาที่จะพูดกันอีก โลกทั้งโลกจะมีความสงบร่มเย็นก็เพราะใจที่ได้รับการอบรม ซึ่งเป็นผู้พาดำเนินงานทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งกาย และวาจาที่จะเอียงไปทางใด ส่อออกมาจากใจผู้บงการ บงการถูกหรือบงการผิด กิริยาก็ออกมาตามนั้น

จิตได้รับการอบรมมาอย่างไรบ้าง การแสดงออกจะเป็นไปตามที่อบรม ถ้าไม่ได้อบรม ไม่มีเหตุมีผล มีแต่กิเลสเต็มหัวใจและบงการ แล้วก็ยิ่งพาคนอื่นให้เดือดร้อนด้วยมากมาย โลกที่ร้อนก็เพราะใจดวงนี้พาให้ร้อน คนเราที่กระสับกระส่ายระส่ำระสายหาที่ยึดที่ถือไม่ได้ อะไรก็ว่าดี ๆ ทั้งนี้เพราะกิเลสเผาจนจัญยังตั้งตัวไม่ได้ ความเป็นบ้าเพราะกิเลสรุนแรงยากที่จะมีวันสร้างลงได้ ถ้าไม่แสวงหาครูอาจารย์ที่เป็นอรุณเป็นธรรมในการอบรมสั่งสอน คน ๆ นั้นต้องเป็นบ้าโง่ บ้าโกรธ บ้าหลง บ้ายศ บ้าอำนาจ

บ้าความมั่งมีตีเดินไปเรื่อยจนวันตาย ไม่มีทางระลึกรู้ตัวได้โดยลำดับ ดับไปตายไป เพราะบ้าเหล่านั้นหลุดลากไปไม่มีวันโผล่ตัวขึ้นมาได้

ฉะนั้นคำว่า "ปณฺธิทานญจ เสวนา" การคบค้าสมาคม ได้ยินได้ฟังธรรมของ ปราชญ์และครูอาจารย์อยู่เสมอ จึงเป็นมงคลอันสูงสุด

แต่การ "สั่งสมกิเลส คือ โลก โกรธ หลง ราคะ ตัณหา มากๆ อย่าให้บกพร่องได้ เป็นมงคลอันสูงสุด" นั้นไม่เคยได้ยิน ! และไม่เคยเห็นใครในโลกมีความสุขความเจริญ ทั้งภายในใจทั้งภายนอกใจ แข่งธรรมของพระพุทธเจ้าบพนี้และบพอื่น ๆ เลยในบรรดา "สวากขาตธรรม"

อย่าย่อหย่อนอ่อนข้อต่อกิเลสทุกประเภทให้มันได้ใจและหัวเราะเยาะเย้ย ที่เคย อยู่ใต้อ่านจมันมาแล้วก็แสนอาภัพน่าอัปอายมันมาพอแล้ว ขออย่าให้เรื่องทำนองนี้มี ในใจของเราอีกต่อไป จงเอาให้กิเลสเสียน้ำตาบ้างซิ ที่เป็นมามีแต่เราเสียน้ำตาเพราะ แพ้กิเลส เพราะความบอบช้า ความทุกข์ทรมานจากกิเลสตัดสันดาน คราวนี้ชาตินี้เอา ให้กิเลสมันเสือกกลับบ้านลองดู จะมีความสุขความสง่าผ่าเผยเพียงไรเมื่อปลดแอกออกจากคอแล้ว

ขอยุติเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

สร้าง อดตา หิ ก่อนตาย

จิตของคนเราก็เหมือนกับเด็ก คือไม่สามารถจะรักษาตัวได้ ต้องอาศัยพ่อแม่พี่เลี้ยงคอยเกาะอยู่ตลอดเวลา เกาะคนนั้นเกาะคนนี้ แต่เด็กยังมีผู้คอยรักษา มีพ่อแม่พี่เลี้ยงคอยตามรักษาเสมอ เด็กจึงมีความปลอดภัย ไม่ค่อยได้รับอันตรายต่าง ๆ

ส่วนจิตใจที่คอยจะเกาะสิ่งนั้นสิ่งนี้ จึงไม่เป็นความแน่นอนเหมือนเด็กเกาะพ่อแม่พี่เลี้ยงซึ่งเป็นที่ปลอดภัย จิตที่เกาะเพราะความพึ่งตนไม่ได้ ต้องชอบเกาะสิ่งต่างๆ อยู่ตลอดเวลา ซึ่งส่วนมากมักเกาะสิ่งที่ผิดให้โทษแก่จิตใจ การชอบเกาะหรือการแสวงหาสิ่งที่เกาะนั้น ก็เพื่อหาความปลอดภัย หาความสะดวกสบายสำหรับตน แต่สิ่งที่เกาะของจิตนั้นไม่เป็นสิ่งที่แน่ใจ จึงมักเป็นภัยแก่จิตเรื่อย ๆ แม้จะเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตามเด็กก็ตาม วิสัยของจิตย่อมเป็นเช่นนั้นไม่หวังพึ่งตนเอง มีแต่หวังพึ่งผู้อื่นสิ่งอื่นอยู่เสมอ ไม่เป็นตัวของตัวเอง ทั้งนี้เพราะจิตไม่ฉลาดต่ออารมณ์ที่ตนเข้าเกาะ ว่าผิดถูกดีชั่วประการใด ไม่รู้วิธีปฏิบัติ ไม่รู้วิธีช่วยตัวเอง เพราะไม่มีใครสอน ไม่มีใครบอก ไม่มีใครแนะนำวิธีให้ พอจะทราบได้ว่าสิ่งใดเป็นภัยสิ่งใดเป็นคุณ สิ่งใดที่ควรเกาะสิ่งใดไม่ควรเกาะ จึงต้องเกาะไปเรื่อย ๆ และเกาะตะไปหมดไม่ว่าสิ่งดีสิ่งชั่ว ขอให้เป็นที่ชอบใจหรือแม้ไม่ชอบใจ เป็นนิสัยของจิตจะต้องเกาะเรื่อย ๆ ไป ไม่ชอบใจก็เกาะ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ?

ตามธรรมดาสิ่งหรืออารมณ์ที่ไม่ชอบใจไม่น่าเกาะ แต่จิตไม่ชอบใจก็เกาะ เช่น โกรธก็เกาะ หลงหรือรักก็เกาะ ชังก็เกาะ เกลียดก็เกาะ เพราะจิตเป็นอารมณ์อยู่กับสิ่งนั้น ๆ ไม่มีคำว่ารู้เป็นตัวของตัวเองโดยเฉพาะ มีแต่ "ไปเป็นอารมณ์อยู่กับสิ่งนั้น ๆ" และเกาะอยู่กับสิ่งนั้น ๆ ตลอดไป สิ่งเหล่านั้นส่วนมากไม่ใช่ของดี

ทำไมจิตจึงต้องไปเกาะ ? ทั้งนี้เพราะเป็นความติดใจของจิต โดยที่จิตเองก็ไม่ว่าการเกาะนั้นจะมีผลอย่างไรบ้าง ตนเองก็อยากจะแยกตัวออกไป แต่มันแยกไม่ออกเพราะสิ่งที่เหนืวจิตยังมี เป็นเครื่องบังคับให้จิตจำเป็นต้องได้เกาะได้ยึดได้เป็นอารมณ์ ให้เกิดความชุ่มฉ่ำแก่ตนอยู่เสมอ นี่พูดถึงอารมณ์

พูดถึงวัตถุ มีอะไรใจก็ต้องเกาะสิ่งนั้นยึดสิ่งนั้นจนได้ ไม่ว่าจะส่วนย่อยส่วนใหญ่ หรือมีคุณค่าราคา ราคาเล็กน้อยเพียงไร ใจยึดได้ถือได้ทั้งนั้น แม้จะให้นามว่า "จิตเป็นนักยึดนักเกาะ" ก็ไม่ผิด เพราะยังไม่สามารถพึ่งตนเองได้ จึงต้องอาศัยสิ่งภายนอกไป

จนกว่าจะถึงที่สุดของธาตุขันธ์ ที่พาให้เปลี่ยนแปลงไป ดีไม่ดียังอาศัยสิ่งภายนอกเป็นอำนาจจนลืมนั่นก็มี ทั้ง ๆ ที่ไม่มีอำนาจไม่ถูกทาง

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า “อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ” ให้พยายามแก้ไขความเกาะเกี่ยวของจิตที่หวังพึ่งพิงสิ่งต่างๆ และแยกตัวหันเข้ามาพึ่งตนเองด้วยความสามารถของตนบ้าง ไม่อาศัยพ่ออาศัยแม่ อาศัยเพื่อนฝูง อาศัยใครๆ อื่นๆ ไปเสียจนลืมนั่น นิสัยมนุษย์เราที่อาศัยผู้อื่นอยู่เป็นประจำ เลยติดเป็นนิสัยประจำตัวทั่วประเทศเขตแดน สู้สัตว์บางชนิดก็ไม่ได้ ท่านจึงสอนให้หวังพึ่งตัวเอง

เรื่องหยาบๆ เช่นหน้าที่การงาน ก็ควรหวังพึ่งตนเองบ้าง ย่นเข้ามาทางด้าน “ธรรม” คือการปฏิบัติธรรมภายในใจ เมื่อได้รับการฝึกอบรมจากครูอาจารย์พอเป็นปากเป็นทางแล้ว การบำเพ็ญธรรมต้องเป็นหน้าที่ที่หวังพึ่งตนเองโดยเฉพาะ จะเป็นที่แน่ใจในการพึ่งตนเองตามหลักธรรม เช่น ท่านสอนให้บำเพ็ญคุณงามความดี มีทาน ศีล ภาวนา เป็นต้น ก็เพื่อความพึ่งตนเอง คือจิตได้ยึดเหนี่ยวในสิ่งดีงาม และมีความร่มเย็นเป็นสุขทั้งปัจจุบันและภพชาติต่อไป เพราะสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดี เกิดจากการกระทำที่ดี เป็นอารมณ์หรืออาหารที่ดีของใจ

และสอนให้ภาวนา ซึ่งละเอียดขึ้นไปเป็นลำดับ การพยายามอบรมทางด้าน “จิตตภาวนา” อันเป็นวิธีการพึ่งตัวเองให้แนบแน่นเข้าไปตามลำดับ โดยอาศัยธรรมบทนั้นๆ เข้ามาเป็นเครื่องกำกับใจ โดยอาศัยพึ่งธรรมบทนั้นเป็นอารมณ์ กล่อมเกล้าจิตใจให้สงบเย็น ก่อนที่จิตยังไม่สามารถดำรงตนได้โดยลำพัง เช่น กำหนด “พุทโธ ๆ” เป็นต้น เป็นอารมณ์ที่ถูกต้องเหมาะสมในการพึ่งธรรม

การเริ่มฝึกหัดใหม่ใจยังฟุ้งซ่าน ยังหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ ยังเป็นตัวของตัวเองไม่ได้ ต้องอาศัยบทธรรมกำกับรักษา จนกระทั่งจิตมีความกลมกลืนกันกับบทธรรมนั้นๆ แล้วหัดตัวเข้าสู่ความสงบ แม้บทธรรมที่เคยได้อาศัยบริกรรมมาแต่ก่อน ก็หมดปัญหาไปในขณะที่ใจก้าวเข้าสู่ความสงบ นี้เรียกว่า “พึ่งตนเองได้ขั้นหนึ่ง” ขณะใจกำลังสงบย่อมปล่อยคำบริกรรมได้ ใจมีความสงบอยู่ด้วยดี นี่ก็เป็นหลักเป็นที่พึ่งอันหนึ่งของจิตอย่างเห็นได้ชัด เพียงเท่านั้นก็มีความร่มเย็นในใจที่เคยฟุ้งซ่านจนหาความสงบสุขไม่ได้ เพราะจิตใจตามธรรมดาแล้วไม่เคยเป็นสุขร่มเย็น มีแต่ความรุ่มร้อน มีแต่ความทิวกระหาย มีแต่ความระเวียงระวังด้วยเรื่องต่างๆ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์อะไรกับจิตใจเลย ส่วนมากก็คือความคิดปรุงของจิต เป็นยาพิษเผาลนตนเองโดยไม่มีใครมาช่วย

พระพุทธเจ้าทรงรู้อะไรเห็นแล้วในวิธีที่ถูกต้อง ตลอดผลที่ได้รับเป็นที่พึงพอใจ พระทัย จึงได้นำทั้งเหตุคือวิธีการ และผลที่พึงใจมาสอนพวกเรา "วิธีการพึ่งตัวเอง" นั้นคือ

การบำเพ็ญ "จิตตภาวนา" เป็นทางตรงแนวต่อการพึ่งตนได้อย่างมั่นคง จิตผู้ใดมีความสงบ มีหลักมีเกณฑ์มากน้อยเพียงใด จะเป็นความแน่ใจและมั่นใจตนเองยิ่งขึ้นไปโดยลำดับ ไม่ต้องถามใคร รู้ที่อยู่ในตัวเองที่เรียกว่า "ปัจจุตต" หรือ "สนธิภูมิจิต" สิ่งที่เราเห็นดีชั่ว ควรแก้ควรถอดถอนควรบำเพ็ญ ย่อมปรากฏขึ้นภายในใจ เมื่อใจแน่นหนามั่นคงขึ้นโดยลำดับก็ทราบเอง

เพียงขั้นสมาธิก็พอเป็นหลักใจ พอเป็นเรื่อใจได้ให้มีความรุ่มเย็น ขณะที่เราคิดอะไรมากรู้สึกอ่อนเพลียในใจ ย้อนจิตเข้าสู่ "จิตตภาวนา" ใจพักสงบจากอารมณ์ทั้งหลาย ใจก็สงบรุ่มเย็น นี้ชื่อว่า "เข้าหาที่พึ่ง เข้าหาที่พักผ่อนหย่อนใจ" เข้าหาที่อาศัยอันรุ่มเย็น เป็นที่พึ่งขั้นหนึ่ง

ขั้นต่อไปแม้จะเป็น "สมาธิ" ด้วยกันก็ตาม แต่เป็นความละเอียดของจิต "ขณิกะ" บ้าง "อุปะจาระ" บ้าง "อัปปนา" บ้าง เป็นขั้น ๆ "อัปปนา" หมายถึง ความละเอียดของสมาธิ เต็มภูมิของสมาธิเพียงเท่านั้น เลขนั้นไปไม่ได้ในขั้นสมาธิ

เมื่อจิตมีความสงบเป็นสมาธิขั้นนั้น ๆ แล้ว ถ้าไม่ใช่สติปัญญาพิจารณา จิตจะมีความสงบและละเอียดอยู่ในสมาธิขั้นนั้น ๆ โดยไม่มีปัญญาเป็นเครื่องถอดถอนกิเลสเลย ถ้ากิเลสเป็นเหมือนต้นไม้ ก็เพียงแต่ตัดกิ่งก้านของมันออก แต่ต้นของมันยังไม่ตัดยังไม่โค่น มันก็แตกแขนงออกมาอีกจนได้

ท่านจึงสอนให้พิจารณาทางด้านปัญญา "ปัญญา" คือความเฉลียวฉลาดแหลมคม คิดอ่านไตร่ตรองไปเท่าไรไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อละเอียดกว่าปัญญาขึ้นไปท่านเรียกว่า "ปัญญาญาณ" ไปแล้ว ดังที่ท่านแสดงไว้ใน "ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร" "ญาณ อุตปาติ ปญญา อุตปาติ วิชชา อุตปาติ อาโลโก อุตปาติ" พึงชี้

"วิชา" ก็คือ วิชาสาม เป็นหลักใหญ่

"ปัญญา อุตปาติ" ปัญญาเกิดขึ้น "ญาณ อุตปาติ" ญาณอันละเอียดเป็นลำดับเกิดขึ้นแล้ว ก็เกิดขึ้นจากใจอันเดิวนั้นแล "ปัญญา" เป็นเครื่องถอดถอนกิเลสที่ปกคลุมใจ สมาธิเป็นแต่เพียงกวาดต้อนกิเลสเข้ามาให้รวมตัวสงบอยู่ภายในใจเท่านั้น ยังไม่สามารถตัดกิเลสได้ ๆ ได้ อุปทานของจิตที่เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ นั้นยังมีอยู่ และเบาบางลงไป พอจิตได้รับความสงบรุ่มเย็นบ้างแล้ว ปัญญาซึ่งเป็นอาวุธสำคัญ จึงฟาดฟันถอดถอนกิเลสประเภทต่าง ๆ บรรดาที่มีอยู่ในใจมากน้อยออกไปเป็นลำดับ ๆ

"สมาธิปริภาวิตา ปญญา มหปผลา โหติ มหานิสสา" นั่น! "ปัญญาที่สมาธิอบรมแล้ว ย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก" การพิจารณาคล่องแคล่วแกลัวกล้าวองไว สามารถตัดกิเลสได้โดยลำดับๆ

"ปัญญาปริภาวิต จิตตํ สมุทเทว อาสเวหิ วิมฺจุจติ" "จิตที่มีปัญญาอบรมแล้ว ย่อมหลุดพ้นจากกิเลสทั้งปวงโดยชอบ" นั่น! ฟังชื่อ "ปัญญา" เท่านั้นที่จะเป็นผู้สามารถ ถอดถอนกิเลส ไม่ว่าส่วนหยาบ ส่วนกลาง ส่วนละเอียดได้โดยตลอดทั่วถึง ไม่มีกิเลส ตัวใดที่จะเหนี่ยวปัญญาไปได้ นี่เป็นธรรมดั้งเดิม คือธรรมรับรองคุณภาพ คุณสมบัติ ในการปฏิบัติ เพื่อกำจัดกิเลสออกจากใจโดยสิ้นเชิง ของพระพุทธเจ้าและพระสาวกที่ท่านได้ดำเนินมาแล้ว "สมาธิ ปัญญา" นี้จึงแยกกันไม่ออก แม้จะเป็นจรตนิสัยใด ๆ ก็ตาม สมาธินี้จะต้องมีแนบอยู่เสมอ คือความพักสงบของจิต ความพักงานของจิต ด้วยการสงบอารมณ์คิดอ่านในสมาธิ

งานทางโลกเขายังต้องพักเมื่อถึงเวลาพัก ไม่พักไม่ได้ การพักนั้นจะเสียเวลาไปบ้าง การรับประทานอาหารเพื่อบำรุงร่างกาย จะสิ้นเปลืองสมบัติ สิ้นเปลืองอาหารที่กินลงไป สิ้นเปลืองเงินทอง เพื่อซื้ออาหารมารับประทานก็ตาม แต่สิ้นเปลืองไปเพื่อบำรุงร่างกายให้มีกำลังควรแก่หน้าที่การงานต่อไปอีก การพักผ่อนนอนหลับถึงจะเสียเวลาไปบ้าง ก็เพื่อกำลังวังชาของร่างกายที่ควรต่อหน้าที่การงานต่อไปอีก ไม่เช่นนั้นก็ไปไม่ตลอด

เพราะฉะนั้นการเสียเวลาที่ดี การเสียวัตถุอะไรที่ดีที่เรานำมารับประทาน เพื่อย่อยยาธาตุนั้นให้กำลังนั้น จึงไม่ใช่เป็นการเสีย แต่เป็นการเพิ่มกำลังแก่ร่างกาย ถ้าเป็นรถก็เติมน้ำมัน ไม่มีน้ำมันรถก็วิ่งไปไม่ได้ สมาธิ ปัญญา ก็มีความเกี่ยวเนื่องกันเช่นนั้น ต้องมีเวลาพักสงบอารมณ์ในสมาธินั้นๆ หลังจากการพักสงบแล้วก็ทำการคิดค้นด้วยสติปัญญา ตามความสามารถของแต่ละราย ๆ

คำว่า "ปัญญา" นี้ละเอียดมาก กว้างขวางมากไม่มีสิ้นสุด ตามแต่จรตนิสัยของผู้ที่นำมาใช้ ความคิดอ่านใดที่พิจารณาลงไปเพื่อถอดถอนกิเลสได้โดยลำดับ ความคิดอ่านนั้นท่านเรียกว่า "ปัญญาชอบ" ไม่จำเป็นจะต้องไปอ่านตำรับตำรา และได้จากตำรับตำรา มาแกกิเลสทุกประเภทไปถึงจะเป็น "ธรรม" เพราะในตำรานั้นก็ถอดออกได้จากจิตใจซึ่งเป็น "ธรรม" และ "ผู้ทำ" เป็นผู้ถอดถอนกิเลสจนได้เห็นผลประจักษ์แล้ว จึงได้เขียนลงในตำรานั้นๆ ไม่ใช่ตำรานั้นเกิดก่อนความจริง คือการปฏิบัติ

พระพุทธเจ้าท่านทรงบำเพ็ญพระองค์แรก ไม่ปรากฏว่ามีตำราที่ไหน เวลาสั่งสอนสาวกหรือเรียน "อริยสัจ" นั้นก็เหมือนกัน ไม่ได้จารึกลงในคัมภีร์ไบเบิล ทรงสอน

ด้วยพระโอรุของพระองค์เอง สวาก็สอนด้วยปากทั้งนั้น ท่านเอาอะไรมาสอน? ก็เอามาจากความจริงที่มีอยู่ภายในใจ ซึ่งได้รู้ได้เห็นจากการปฏิบัติมาแล้วนี่ไปสอน เพราะฉะนั้นอุบายของสติปัญญา จึงสำคัญอยู่ที่ผู้คิดผู้พิจารณาจะแยกแยะออกมาใช้ด้วยอุบายความฉลาดของแต่ละราย ๆ ไป ตามสติกำลังความสามารถของแต่ละราย ๆ ไปไม่มีสิ้นสุด จึงไม่จำเป็นที่จะไปเอาจากตำรับตำราเสียทุกแห่งทุกมุมจึงจะเป็น "ธรรม" "เราคิดขึ้นเองไม่สามารถจะแก้กิเลสได้" นี่เป็นความคิดเห็นที่ผิดจากหลักธรรม ไม่อาจเรียกว่า "ปัญญาชอบ" ได้ แม้จำมาจากตำรา แต่ไม่สามารถแก้กิเลสน้อยใหญ่ให้ขาดจากใจได้ ก็ไม่อาจเรียกได้ว่า "ปัญญาชอบ" สำหรับผู้นั้น เป็น "ปัญญาชอบ" เฉพาะในตำรา แต่ "ไม่ชอบ" สำหรับนำมาใช้

ธรรมที่ท่านแสดงไว้ตามตำรับตำรานั้นมีพอประมาณเท่านั้น ไม่ได้มากมายอะไรนักเลย ถ้าเป็นยากก็เป็น "ยาหม้อใหญ่" ไม่ใช่ยาที่เจาะจงโรคนั้น ๆ โดยเฉพาะ ที่เราคิดค้นได้ขึ้นมาให้เหมาะสมกับการแก้กิเลสแต่ละประเภทนี้เป็น "ยา" ที่เหมาะสมกับกิเลสประเภทนั้น ๆ ที่จะถอดถอนกิเลสประเภทนั้น ๆ ให้หมดไปได้โดยลำดับ เพราะฉะนั้นท่านผู้ปฏิบัติในทางปัญญา อยู่ที่ไหนท่านก็มีอรรถมีธรรม มีสติปัญญาค้นคว้าอยู่ตลอดเวลา ดังที่ท่านอาจารย์มั่นเคยแสดงไว้ว่า "ฟังธรรมทั้งกลางวันกลางคืน" นั่น! ฟังซิ อะไรก็สัมผัสอยู่ตลอดเวลาทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย สัมผัสกันอยู่เรื่อย ๆ

การสัมผัสเมื่อไม่เข้าไปรับทราบที่จิตซึ่งเป็นผู้คอยรับทราบ จะไปรับทราบกันที่ไหน และอะไรจะเป็นผู้รับทราบ การที่จิตรับทราบก็กระเทือนถึงสติปัญญา ที่จะต้องค้นคว้าพิจารณาตามเหตุตามผลในสิ่งที่มาเกี่ยวข้องนั้น ๆ ว่าเป็นอย่างไรบ้าง เมื่อทราบแล้วก็ถอดถอนหรือปล่อยวางกันไปได้โดยลำดับ นี่ท่านเรียกว่า "ฟังธรรมทั้งกลางวัน กลางคืน" คือธรรมในหลักธรรมชาติที่มีอยู่ดั้งเดิม กิเลสก็เป็นหลักธรรมชาติที่มีอยู่ภายในจิต ธรรมคือ ศีล สมาธิ ปัญญาที่เป็นหลักธรรมชาติที่มีอยู่ภายในใจ สุดแล้วแต่ผู้จะผลัดคิดค้นขึ้นมาพิจารณา ใช้ประโยชน์ตามสติกำลังความสามารถแห่งสติปัญญาที่เป็นเครื่องมือ

ธาตุขันธ์ แน่ะ! ฟังซิว่าธาตุว่าขันธ์ ว่าสกลกาย พระพุทธเจ้าก็มี สวาททั้งหลายก็มี และท่านเคยติดเคยยึดเคยถือ เคยเป็นอุปาทานในขันธ์เช่นเดียวกับพวกเรา เป็นกิเลสได้เช่นเดียวกับพวกเรา เมื่อยึดให้เป็นกิเลสเมื่อทำให้เป็นกิเลส สิ่งเหล่านี้ก็เป็นต้นเหตุจะให้สิ่งสมกิเลสขึ้นมาที่ใจได้

พระพุทธเจ้าและสวาทที่เป็นอรหัตตอรหันต์เหล่านั้น แต่ก่อนท่านก็มีอยู่เช่นเดียวกับพวกเรา แต่ทำไมท่านจึงถอดถอนออกได้ ร่างของท่านก็เหมือนกับร่างกายของพวก

เรา ชั้นห้าของท่านก็เหมือนชั้นห้าของพวกเขา ทำไมท่านถอดถอนได้ แต่พวกเรา ทำไมจะถอดถอนไม่ได้จะรู้ไม่ได้ ทำไมท่านรู้ได้ ทำไมพวกเราไม่รู้ได้ ใจเราก็มี สติ ปัญญาเป็นสิ่งที่ผลิตขึ้นได้ในแง่ต่าง ๆ ตามแต่ผู้ชอบคิดในแง่ใดขึ้นมาพิจารณา

ธาตุชั้นที่เป็นอยู่กับตนนี้เป็นสิ่งที่ทำตัวรู้ได้ นี่แหละจิตที่ว่าพึ่งตัวเองไม่ได้ สรุปลงมาในตัวเราก็คือต้องพึ่งธาตุชั้นนี้ นอกจากพึ่งชั้นนี้แล้วยังถือชั้นนี้เป็นตนอีก นั่น! พึ่งเขาแล้วยังถือว่าเขาเป็นตนอีกโดยไม่ละอายเลย จะว่ายังไง ? แม้ละอายขนาด ไหนมันก็ยังจำเป็นได้ทนถือเมื่อยังไม่รู้เท่าและปล่อยวางได้ จะว่าไม่ละอายก็ถูก และ ยอมรับว่าโง่ แต่ต้องพยายามฝึกตนให้ฉลาด จนรู้และปล่อยวางได้ ด้วยความเข้มแข็ง แห่ง “ความเพียร”

พูดให้ถึงเหตุถึงผลกันเสียที เขาเป็นเขาตามหลักธรรมชาติ แต่เรายังอุตสาหไป ยึดเอาเขามาเป็นตัวของเรามาก มันก็ยุ่งนะซี เพราะมันฝืนความจริงนี้ เพื่อให้ตรงกับ ความจริง จึงพิจารณาเห็นตามความจริงของมัน พิจารณาแล้วพิจารณาเล่าซ้ำ ๆ ซาก ๆ เอาจนเป็นที่เข้าใจ เมื่อเข้าใจแล้วไม่ต้องบอกปล่อยบอกวาง ปล่อยเองวางเองทีเดียว เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นพิษเป็นภัย เป็นโทษแก่เรา เพราะการยึดถือของเราเอง ไม่ใช่ เป็นคุณอะไรด้วยการยึดถือ ! หากเป็นบุญเป็นคุณแล้ว พระพุทธเจ้าก็ต้องสอนให้ยึดถือ หรือไม่ต้องสอนใจก็ยึดอยู่แล้ว แต่ที่มันเป็นพิษเป็นภัยเพราะการยึดถือสิ่งเหล่านี้

แม้เขาจะเป็นภัยต่อเราก็ตาม แต่เราก็ไปยึดเอามาเป็นภัย ด้วยความสำคัญว่า เราเป็นอย่างนั้น เราเป็นอย่างนี้ เขาเป็นเรา เขาเป็นของเรา เป็นต้น มันยุ่งตรงที่ไป สำคัญ ไปหมายเอาด้วยความลุ่มหลงของเรานี้แล

ชั้นนั้น ๆ ก็ไม่มีความหมายอะไรในตัวของมันเอง อยู่ตามความจริง เช่นเดียวกับ ต้นไม้ ภูเขา ฯลฯ นั้นแล ที่รับทราบในแง่ต่าง ๆ ก็เป็นเรื่องของจิต คนตายแล้วรับ ทราบไม่ได้ นี่มันไปจากจิตตัวอยู่ไม่เป็นสุข ไปไม่เป็นสุข ยึดไม่เป็นสุข อยู่รำไป นี่แลจึง นำโมโห!

จิตนี้บรรจุไว้ซึ่งความลุ่มหลงเต็มตัว แสดงออกมาในแง่ใดมีแต่ความลุ่มหลง ความยึดความถืออันจะเป็นภัยแก่ตนทั้งนั้น ที่ว่า “จิตพึ่งตนเองไม่ได้” ก็มันยังต้องไป เกาะนั้นเกาะนี้อยู่รำไปนี่ การพิจารณาทางด้านปัญญาก็เพื่อจะให้รู้เรื่องสิ่งทั้งหลาย แล้ว ผลักออกไป ดันออกไป แก้ออกไป เพื่อเป็นตัวของตัวเองโดยลำดับ ๆ นั้นเอง

เราดูสิ่งอื่นยังดูตลอดทั่วถึง พอเข้าอกเข้าใจ ดูดีกรรมบ้านช่อง ดูอะไร ๆ ดูหญิง ดูชาย ดูสัตว์ ดูบุคคล ดูวัตถุสิ่งของต่าง ๆ เรายังทราบว่ามันดี สิ่งนี้ชั่ว สิ่งนี้มีราคา สูง สิ่งนี้มีราคาต่ำ สิ่งนั้นควรจะมีเอา สิ่งนี้ไม่ควรเอา เรายังรู้ แต่ดูร่างกายเรานี้ ทำไมไม่

รู้ไม่รู้แล้วก็รักด้วย ยึดด้วย ติดด้วย สิ่งภายนอกเรายังไม่กล้ารักไม่กล้าถือเอา ยิ่งรู้ว่าไม่ดีแล้วเราก็กไม่กล้าเอา

อันนี้ดีไม่ดีเอาทั้งหมด ยึดทั้งสิ้น จะว่าอย่างไร ? ตอนนี่ซี ตอนมันโง่ ตาเนื้อก็เห็นอยู่ว่าร่างกายเป็นยังไง จิตใจก็ทราบอยู่ แต่มันทราบอย่างผิวเผิน ทราบอย่างธรรมดาสามัญชน จึงชนตะไม่ยอมถอย ไม่ได้ทราบตามความจริง ทราบอย่างสามัญชนก็คือทราบอย่างสามัญวิชชานั้นเอง สามัญของความลุ่มหลงในวงแห่งความรู้ตัวเอง ไม่ได้เป็นไปตามความจริง เพราะเหตุนี้จึงต้องแสวงหาความจริงแทรกเข้าไปในจิต คือปัญญา เมื่อปัญญามีแล้วเราจะทราบความจริงของตนที่มีอยู่ในร่างกายนี้ ซึ่งไม่ปิดบังอะไรเลย!

ดูให้ชัด มันไม่ได้กว้างขวางอะไรเลยร่างกายนี้ กว้างศอกยาววาหนาคีบเท่านั้น มันน่าจะทั่วถึง ดูภายนอกครู่เดียวก็ทั่วถึง ภายในก็ดูให้ซึ่ง พิจารณาให้ซึ่ง ตามอาการตามความเป็นอยู่ของมัน ตลอดถึงความสลาย ความแตกสลาย ไม่ไปไหน จะเข้าสู่ความแตกสลายทำลายโดยถ่ายเดียว และลงสู่ธาตุตามเดิมเท่านั้นไม่เป็นอย่างอื่น พิจารณาให้ซึ่งตามความเป็นจริงนี้ด้วยปัญญา เมื่อซึ่งตามความจริงนี้อย่างหาที่ค้ำตัวเองไม่ได้แล้ว เรื่องอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นจะถอนตัวทันที เมื่อยังไม่ซึ่ง พิจารณาให้ซึ่ง ให้ชัดเจนด้วยปัญญา

ปัญญานี้ไม่มีใครบอก ปัญญาที่จะซึ่งไปในร่างกายซึ่งมีอยู่กับตัวเรานี้ เป็นสิ่งที่เราพิจารณาเองเข้าใจเอง เมื่อเข้าใจเต็มภูมิก็ปล่อยเต็มที่! เราเป็นคนถือเอง คนอื่นจะปล่อยวางให้เราไม่ได้ เราต้องพิจารณาเพื่อปล่อยวางเอาเอง ให้เห็นว่าเป็นสิ่งที่อาศัยเพียงเท่านั้น จะเห็นว่าเป็นเราเป็นของเราด้วยความโง่เขลาเบาปัญญา ก็จะก่อความทุกข์ให้เราไม่มีสิ้นสุด ยิ่งในวาระสุดท้ายชั้นธจะแตกสลาย ก็จะเกิดความเสียหายความหวงใย ความรัก ความสงวน ก็ยิ่งจะไปกันใหญ่ ยิ่งกว่า "ว่าวเชือกขาดบนอากาศ" หมุนตัวไปตามลม ตกทิศไหนไม่มีใครทราบได้ ทั้งๆที่ไม่มีอะไรให้นำรักให้นำเสียหายเลยหมดทั้งร่างมีแต่สิ่งที่จะแตกสลายถ่ายเดียวเท่านั้น

เรายังจะฝืนความจริงอยู่หรือ ชั้นธจะแตกสลายไปตามกาลเวลาของมันอย่างไม่มีที่แย้ง นี่เป็นความจริง เรายังจะฝืนความจริงไม่ยอมให้มันแตก ไม่ยอมให้มันดับ ยังรักยังสงวนอยู่อย่างนี้ คือการฝืนความจริง การฝืนความจริงนี้จะต้องก่อทุกข์ให้เรามากมายจนไม่มีที่ปลง ถ้าไม่รีบปลงเสียด้วยปัญญาแต่บัดนี้ แต่ถ้าปลงได้สำเร็จบัดนี้ จะมีลาภใหญ่หลวงคือ "นิพพาน ปรหม์ สุข"!

ถ้าฝืนธรรม ดีไม่ดีไม่ได้สติสตั้งในขณะนั้นเสียด้วย

ปัญญาเป็นอาวุธทันสมัย จึงต้องพิจารณาให้ถึงความจริงทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว
ปล่อยวางไว้ตามความจริง ทั้งยังมีชีวิตอยู่เวลานี้ ทั้งเวลาสลายไป ปัญญาได้เห็นชัดเจน
ทั้งปัจจุบันและอนาคตแล้ว ไม่มีอะไรเป็นปัญหา

ความสุขความทุกข์ยังมีอยู่ เพราะชั้นยังทรงตัวอยู่ สิ่งเหล่านี้อาศัยกันเกิดขึ้น
จิตเป็นผู้รับผิดชอบเป็นผู้รับทราบ รู้แต่ไม่ติด ความรู้ตามความจริงเป็นอย่างหนึ่ง
ความรู้ด้วยความยึดถือเป็นอย่างหนึ่ง โปรดเข้าใจเอาไว้

เวทนาทุกชั้นทุกภูมิมีอยู่กับชั้นนี้เท่านั้น ไม่มีในจิต เมื่อจิตบริสุทธิ์แล้วพระ
อรหันต์จึงไม่แบกหามเวทนาทั้งทางชั้นและทางจิต เหมือนเรากองรับหมากก่อสร้าง
“วิภูจักร” เพียงอาการของชั้นต่างๆ เอนเราก็เอน เขาเอียงเราก็เอียง เขาล้มเราก็ล้ม
แบบไม่เป็นท่า! เพราะเราอาศัยเขา นี่ เขาพาเอียงก็เอียง เขาพาล้มก็ล้ม เขาพาตั้งอยู่ก็
พอตั้งได้บ้าง แต่มันไม่ยอมตั้ง ถึงเขาตั้งอยู่ ยังไม่ตาย เราก็เดือดร้อนจะตายก่อนเขา
เสียอีก

เพราะฉะนั้นจึงต้องพิจารณาให้เห็นชัดด้วยปัญญาของเราว่า เป็นเครื่องอาศัยทั้ง
นั้น วันเวลานาทีกินเข้าไปโดยลำดับๆ ถ้าเราเห็นความกดดันความแทะของวันเวลา ของ
ธรรมชาติที่มันสึกหรอ มันกร่อนไปโดยลำดับๆ แล้ว ก็เหมือนสุนัขทั้งเนื้อและกระดูก
นั่นเองไม่ติดอะไรกัน ทั้งอยู่ตลอดเวลา กัดแทะ ทั้งอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งหมดไม่มีอะไร
จะกัดจะแทะ

นี่ก็กัดอยู่อย่างนั้นแหละ คือสลายไปโดยลำดับๆ จนกระทั่งถึงความจริงของมัน
นั่งอยู่ ยืนอยู่ นอนอยู่ เดินอยู่ก็ตาม หลับสนิทอยู่ก็ตาม มันกัดมันแทะมันทิ้ง คือเวล่ำ
เวลาความสลาย ความหมดไป ๆ มันกัดมันแทะมันทิ้งอยู่เสมอๆ เรายังจะแย่งเขาไม่ให้
เป็นอย่างนั้นได้หรือ ? แย่งไม่ได้ นั่นเป็นคติธรรมดาซึ่งเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ความ
สำคัญของเรานั้นผิด ความผิดจึงแย่งความถูกไปไม่ได้ ความสลายเป็นความถูกต้อง
เป็นหลักธรรมชาติของเขา ความผิดหลักธรรมชาตินั้นเป็นความผิดของใจ จึงต้องเกิด
ความทุกข์แก่เรา

พิจารณาให้รอบคอบในสิ่งเหล่านี้เสียแต่เวลานี้ ถึงเวลาแล้วจะไม่ต้องห่วงไหว
เพราะได้พิจารณารู้หมดแล้วว่า สิ่งเหล่านี้จะเป็นไปตามนั้นแน่นอน ไม่เป็นอย่างอื่น

เอ้า ต่างอันต่างเป็นไป อะไรจะแสดงอาการขึ้นมาก็ให้เป็นไป อย่าหักห้ามความ
จริง ทุกขเวทนามันแผ่ร่างกายนี้ ร่างกายนี้ค่อยกรอบเกรียมลงไปโดยลำดับๆ และแตก
สลายลงไป

จิตใจมีสติปัญญารอบตัวแล้วไม่แตกไม่ดับ ไม่ติด เป็นตัวของตัวโดยลำพัง! ฟังตัวเองได้ ไม่ต้องฟังสิ่งเหล่านี้! แสนสบาย!

การพิจารณาที่มีความสำคัญอย่างนี้ มีคุณค่าต่อจิตใจอย่างนี้ นักปราชญ์ท่านมีพระพุทธเจ้าเป็นต้น จึงต้องสอนเรื่องสติกับปัญญานี้เป็นสำคัญ เพื่อนำจิต ฆูดลาก จิตออกจากกองเพลิงให้พ้นจากภัยไป

ศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์ไหนๆ ก็สอนแบบเดียวกัน เพราะธรรมชาติเหล่านี้ มีแบบเดียวกัน กิเลสแบบเดียวกัน ไม่มีองค์ใดที่จะสอนให้แตกให้แยกออกไปจากนี้เลย ท่านสอนแบบเดียวกัน การประพฤติปฏิบัติเพื่อจะถอดถอนกิเลสมากน้อยออกจากใจ ก็เป็นแบบเดียวกัน คือตามหลักธรรมที่ท่านสอนไว้ ดำเนินตามแบบนั้น ถ้าผิดจากแบบนั้นกิเลสก็หัวเราะ!

เอ้า พิจารณาได้ ไม่ว่าจะกว้างว่าแคบ เอาทั้งโลกธาตุนี้ จิตจะหวังพึ่งอะไรพอให้ปลอดภัย ? เพราะคำว่า "พึ่ง" ฟังดูให้ดี แม้แต่สิ่งที่ติดแนบอยู่กับตัวของเรานี้มันยังไม่ปลอดภัย และเราจะหวังพึ่งอะไรที่นอกไปจากร่างกายนี้จึงจะปลอดภัย หาไม่เจอ!

แต่สิ่งที่ติดอยู่กับตัวยังไม่ปลอดภัย ยังเป็นตัวภัยอยู่ได้ เรายังไม่เห็นตัวภัยนี้จะไปเห็นภัยที่ไหน? ต้องเห็นภัยที่นี้ แล้วถอดถอนจิตใจออกจากตัวภัยนี้ ก็เป็นคุณขึ้นมา นี้เรียกว่า "อตุตา หิ อตุตโน นาโต" โดยสมบูรณ์ ไม่พึ่งอะไรทั้งสิ้น! แม้ที่สุดคำว่า "ศีล" ก็ดี "สมาธิ" ก็ดี "ปัญญา" ก็ดี เมื่อถึงขั้นสุดท้ายปลายแดนแห่งความหลุดพ้นแล้วก็ไม่พึ่ง! จะพึ่งอะไรกับเครื่องมือ แก้กิเลสทั้งหมดสิ้นไปแล้ว เครื่องมือก็ปล่อยวางไว้ตามสภาพเช่นเดียวกับมิดเราเอาไปหั่นผัก ปอกผลไม้ต่าง ๆ เอาผักและผลไม้มารับประทานแล้วมิดก็ทิ้งไว้อย่างนั้น เราไม่รับประทานมิดนี้

ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นเครื่องมือแก้กิเลส พอกิเลสหมดสิ้นไปแล้วก็หมดปัญหากับใจเอง เวลามีสีวิตอยู่จะนำมาใช้ ก็ใช้เพื่อโลกสงสารไปตามสมมุตินิยมเท่านั้น ไม่ได้ใช้เพื่อมาแก้กิเลสแต่อย่างใดอีกต่อไป ยิ่งวาระสุดท้ายที่จะผ่านธาตุผ่านชั้นธด้วยแล้วก็ยิ่งไม่มีอะไรเลย

สติปัญญาก็เรียกว่าไม่มีปัญหา ธาตุชั้นนี้ก็ไม่มีปัญหา เพราะหมดปัญหาภายในใจแล้ว อะไรๆ ก็หมดปัญหาไปโดยสิ้นเชิง ก้าวเข้าสู่ความหมดปัญหาเสียมันก็หมดกังวล!

ถ้ายังมีปัญหายุ่งมันก็เป็นปัญหา ฟังแต่ว่าปัญหาเรื่องของความทุกข์ความลำบาก ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย มันก็ตามกันไปกับคำว่า "ปัญหา" นะ

พอสิ้นปัญหาแล้วก็หมดสิ้นด้วยประการทั้งปวง จงพิจารณาให้รู้ สิ่งทีกล่าวกวามาทั้งหลายนี้มีอยู่กับกายกับใจเรา แยกแยะให้ได้ด้วยอำนาจของสติปัญญา พิจารณาวินหนึ่งๆ อย่างอนใจ สติปัญญาเอามาหุงต้มกินไม่ได้ ได้แต่เอามาแกกัเลส ถ้าเราจะผลิตเอามาใช้ในการแกกัเลสแก่ได้วันยังค่ำ ถ้าจะพานอนจมนก็จมนกันอยู่อย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไร ผลที่สุดปัญญาก็ไม่ทราบว่าจะอยู่ที่ไหน เวลาจนตรอกจนมุมก็เอาหัวชนฝาใช้ไม่ได้เลย!

เราไม่ใช่ลูกศิษย์ของ "ตถาคต" ผู้เอาหัวชนฝา พระพุทธเจ้าไม่ใช่ผู้เอาหัวชนฝา นี้ "สงฆ์ สรณ คัจฉามิ" พระสงฆ์ที่เรานับถือก็ไม่ใช่ผู้เอาหัวชนฝา เราจะไปเอาหัวชนฝายังไง เมื่อมีทางพอจะปลีกตัวออกได้ด้วยอุบายใดต้องพยายาม จนหมดความสามารถขาดสิ้น

เมื่อหมดความสามารถแล้วก็สุดวิสัย เอ้า ! อยู่ไป ถึงขั้นใดภูมิใดก็อยู่กันไป เพราะมันสุดวิสัยจะทำยังไงได้ เมื่อยังไม่สุดวิสัย เอ้า พยายามตะเกียกตะกาย เสือกคลานไปให้ได้

การมอล่มจมใน "วิภูสงสาร" มันก็เหมือนเรือล่ม อะไรก็ล่มไปด้วยกันหมดจะว่ายังไง เรือก็ล่ม วัตถุสิ่งของต่างๆ ที่อยู่ในเรือก็จม คนก็ตาย แน่ะ! เรามอล่มมาจมกับธาตุกับขันธด้วยความลุ่มหลงนะ ธาตุขันธก็ลุ่มไปตามสภาพของเขา จิตใจของเราก็ลุ่มจมไปด้วยความโง่ของตนมันดีแล้วเหอ ความลุ่มจมไม่ใช่ของดี จิตใจลุ่มจมเพราะความลุ่มหลงบิบบังคับให้จมดิ่งลงไปก็ไม่ใช่ของดี นอกจากเหลวหรือเหลวถ่ายเดียวที่ไม่พึ่งปรารถนา กัน เพราะฉะนั้นต้องเอาให้เล็ดลอดออกไปได้โดยลำดับ

พิจารณาให้เห็นความจริง เฉพาะอย่างยิ่งทุกขเวทนาที่มีอยู่ในกายในจิตนี้แหละ สำคัญมาก จิตเข้าไปยึดจนกลายเป็นโรคในจิตซ้ำเข้าไปอีก ให้ทราบว่าอาการทำไม่ใช่เรา รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นอาการอันหนึ่ง ๆ ที่อาศัยกันอยู่ในธาตุในขันธนี้เท่านั้น จิตเป็นอันหนึ่งต่างหาก แยกแยะกันให้ได้ด้วยสติปัญญาของตนจะเป็นผู้พ้นภัย

ตายก็ตายไปเถอะ โลกตายกันทั้งนั้น มันของตายจะให้เที่ยงได้ยังไง ถึงคราวตายมันต้องตาย ถึงวาระแล้วห้ามไม่ได้ แม้แต่พระอรหันต์ท่านก็ต้องตาย จะติดกันที่ท่านตายอย่างแบบหายห่วง ส่วนเราห่วงทั้งๆ ที่ยังไม่ตายก็ห่วงก็หวง เวลาตายไปแล้วก็ยิ่งห่วงยิ่งหวงไปใหญ่ เลยเป็นภัยทั้งกองใหญ่ยิ่งกว่าภูเขา ระวางอย่าให้เป็นอย่างนั้น เอาให้หายห่วงเลย ดังได้เคยพูดเสมอ "กุสลา ธมฺมา สร้างให้พอ ความเฉลียวฉลาดให้เรา นั้นแหละ" "กุสลา" เราเอง "กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา" แน่ะ! อกุศลที่ตรงไหน มันโง่

ที่ตรงไหนให้กำจัดมันออกไปด้วยกุศลคือความฉลาด ได้แก้สติปัญญาของเราเอง นี่แหละที่ท่านเรียกว่า "สวดกุสลาให้ตัวเอง" ฟังตัวเองต้องทำอย่างนี้ ฟังคนอื่นนั้นเวลาตายแล้วเที่ยวกว้านเอาพระมาสวด "กุสลา ธมฺมา" ยุ่งไปหมด เฮ้อ! ไม่เอา

"กุสลา ธมฺมา" ทำความฉลาดให้ตัวเองให้มันพอ รอบคอบทุกสิ่งทุกอย่างแล้วไม่จำเป็นกับอะไร ไม่ต้องยุ่งเหยิงวุ่นวาย ตายอย่าง "สุคติ"

เอาละ แสดงเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทคนิคโปรดคุณแพพงา วรรณะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

งานล้างป่าช้า

คำว่า "จิต" โดยปกติก็มีความละเอียดยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ อยู่แล้ว แม้จะมีสิ่งละเอียดด้วยกัน ซึ่งเป็นฝ่ายต่ำฝ่ายมัวหมองปกคลุมหุ้มห่ออย่างหนาแน่นก็ตาม จิตก็ย่อมจะมีความละเอียดยิ่งกว่าสิ่งทั้งหลายอยู่นั้นแล คิดดู!

พระท่านตัดเย็บจีวร โดยโยมอุปฐากรากท่านถวายผ้ามาให้ตัดเย็บเป็นจีวร ซึ่งมีพระสงฆ์ในวัดช่วยตัดเย็บ เพราะแต่ก่อนเย็บด้วยมือ พอเย็บย่อมเสร็จก็นำจีวรนั้นไปตากไว้ ขณะนั้นท่านคงมีความรักชอบและยินดีในจีวรผืนนั้นมาก บังเอิญตอนกลางคืนเกิดโรคเจ็บท้องขึ้นมาในปัจจุบัน และตายในกลางคืนนั้น ด้วยความหวังใยในจีวร ท่านเลยเกิดเป็นเส้นเกาะอยู่ที่จีวรผืนนั้น

บรรดาพระสงฆ์มีจำนวนมากที่อยู่ในวัดนั้นก็ไม่มีองค์ใดพูดว่าอย่างไร พระพุทธเจ้าต้องเสด็จมารับสั่งว่า "จีวรผืนนี้จะแจกใครไม่ได้ภายใน ๗ วันนี้ เพราะพระตีสสะตายแล้วมาเกิดเป็น "เส้น" เกาะอยู่ที่จีวรนี้แล้ว และหึ่งหวงอยู่ในจีวรนี้ ต้องรอนกว่า "เส้น" นี้ตายไปแล้วจึงจะแจกกันได้ สมควรแจกให้องค์ไหนก็ค่อยแจกไป แต่ในระยะเจ็ดวันนี้ยังแจกไม่ได้"

พระตีสสะตายแล้วมาเกิดเป็น "เส้น" มาเกาะอยู่ที่จีวรนี้ และมีความหึ่งหวงจีวรนี้มากมายเวลานี้ กลัวใครจะมาแย่งเอาไป นั้น ! ฟังดูซี จนกระทั่ง ๗ วันผ่านไปแล้วยังรับสั่งว่า "เวลานี้แจกได้แล้ว เส้นตัวนั้นตายแล้ว ไปสวรรค์แล้ว" นั้น ! ไปสวรรค์แล้ว !

ตอนที่ไปไม่ได้ที่แรกก็คงเป็นเพราะความหวังใยนั่นเอง จึงต้องมาเกิดเป็นเส้น แต่เวลาจะตายจากความเป็นเส้นนี้คงหายหวังแล้ว จึงไปสวรรค์ได้ นี่เป็นเรื่องของพระพุทธเจ้าตรัสไว้มีใน "ธรรมบท" ซึ่งเป็นพยานทางด้านจิตใจอย่างชัดเจน นี่แหละความเกาะความหวังใย เหมือนกับสัตว์ตัวกำลังรออยู่ปากคอก เช่น วัวเป็นต้น จะเป็นตัวเล็กตัวใหญ่ ตัวผู้ตัวเมียก็ตาม ตัวไหนอยู่ปากคอกตัวนั้นต้องออกก่อน

จิตใจขณะใดที่จะออกก่อนได้ จะเป็นฝ่ายต่ำฝ่ายสูงก็ออกแสดงผลก่อนได้ เรื่องความจริงเป็นอย่างนั้น ท่านจึงสอนให้ระมัดระวัง เพราะจิตเป็นของละเอียดและไม่มีกำลังโดยลำพังตนเอง ต้องอาศัยสิ่งอื่นผลักดัน เช่น ฝ่ายต่ำผลักดัน ฝ่ายสูงพยุ่งส่งเสริมให้เป็นอย่างไรก็เป็นไปได้

เราจึงต้องสั่งสมความดีอันเป็น “ฝ่ายสูง” ให้มาก ๆ เพื่อจะผลักดันหรือส่งเสริมไปในทางดี กระทั่งจิตหมดสิ่งผลักดันโดยประการทั้งปวงแล้ว ไม่มี “ฝ่ายต่ำ” “ฝ่ายสูง” หรือว่า “ฝ่ายดี” ฝ่ายชั่ว” เข้าเกี่ยวข้อง จิตเป็นอิสระโดยลำพังแล้วนั้นจึงหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง นั่นท่านเรียกว่า “จิตบริสุทธิ์”

จะมีผู้ใดสามารถมาสั่งสอนอุบายวิธีต่าง ๆ ในการแก้จิตใจ ในการชำระความพยายของใจ ในการชำระสิ่งที่มัวหมองของใจ ให้ออกจากใจได้โดยสิ้นเชิงเหมือนพระโอวาทของพระพุทธเจ้าบ้างไหม?

การเกิดของโลกมนุษย์นั้น ยอมรับกันว่าเกิดกันมานานแสนนาน แต่ไม่อาจยอมรับว่ามนุษย์ที่เกิดมานั้น ๆ จะมีความสามารถสั่งสอนโลกได้เหมือนศาสตรา

โลกเรากว้างแสนกว้าง มีประมาณสักกี่ล้านคน? ใครจะมีอุบายวิธีหรือความรู้ความสามารถในทางความรู้ความฉลาด เกี่ยวกับทางด้านจิตใจ และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับใจนี้ และสั่งสอนให้ทราบทั้งสองอย่าง คือจิตหนึ่ง สิ่งที่มาเกี่ยวข้องกับใจมีอะไรบ้างหนึ่ง จะแก้ไขกันด้วยวิธีใดหนึ่ง ไม่มีใครสามารถเหมือนพระพุทธเจ้าแม้รายเดียว ท่านจึงกล่าวว่า “เอกนามก” หนึ่งไม่มีสอง คืออะไร คือพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ที่ได้ตรัสรู้ขึ้นมาในโลกแต่ละครั้ง มีเพียงพระองค์เดียวเท่านั้น เพราะความหาได้ยาก ได้แก่ผู้เป็น “สัพพัญญู” แล้วมาสอนโลกนั่นเอง

ส่วนผู้ที่คอยรับจากผู้อื่น เพราะไม่สามารถที่จะช่วยตัวเองได้นั้นมีมากมาย เช่น พระสาวก “สาวก” แปลว่าผู้ฟัง ต้องได้ยินได้ฟังอุบายต่าง ๆ จากพระพุทธเจ้ามาแล้วถึงจะรู้วิธีปฏิบัติต่อไปได้ แม้กระนั้นก็ยังต้องอาศัยพระองค์คอยตักเตือนสั่งสอนอยู่ตลอดเวลา คือต้องคอยสั่งสอนอยู่เรื่อย ๆ

สมนามว่า “เอกนามก” คือหนึ่งไม่มีสอง ได้แก่พระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้ได้แต่เพียงครั้งละหนึ่งพระองค์เท่านั้น มีจำนวนน้อยมาก เพราะเป็นสิ่งที่เกิดได้ยาก นี้ประการหนึ่ง

ประการที่สอง พระวาจาที่แสดงออก แสดงออกด้วยความรู้ความฉลาดอาจหาญที่เต็มไปด้วยความจริงทุกอย่าง ได้ตรัสอย่างไรแล้วสิ่งนั้นต้องเป็นความจริงแท้ไม่มีสอง พระญาณหยั่งทราบเหตุการณ์ทั้งหลายได้อย่างแน่นอนแม่นยำ

โลกไม่เป็นเช่นนั้นได้นี้ ชอบหยั่งทราบแต่เรื่องหลอกลงตัวเอง หยั่งทราบอย่างนั้น หยั่งทราบอย่างนี้ หลอกลงตัวเองแบบนี้ หลอกลงตัวเองแบบนี้ อยู่วันยังค่ำคืนยังรุ่งก็ยังไม่เห็นโทษแห่งความหลอกลงนั้น ๆ ยังอุตสาห์เชื่อไปตาม ไม่มีวันเวลาถอย

กลับ ตะเกียกตะกายล้มลุกคลุกคลาน บึกบึนไปกับความหลอลวงโดยไม่เห็นโทษของ
มันบ้างเลย พวกมันเชื่อตามมันอย่างเอาจริงเอาจัง

นั่น ! ดุชิ มันผิดกันแค่นั้นละกับพระญาณของพระพุทธเจ้า ที่ทรงหยั่งทราบ
อะไร ๆ แล้วสิ่งนั้น ๆ จริงทุกอย่าง ไม่มีโกหกปกคลุมเลย แต่พวกเรายังทราบอะไร แม้
เรื่องผ่านไปตั้งกัปตั้งกัลป์นานกาละ ยังอุตุสำหิงไปยังทราบจนได้ และกวันเข้ามาเผา
ตัวเอง หลอกตัวเองให้เป็นไฟไปจนได้ พวกเราคือพวกตื่น “เงา” ตัวเอง พวกเล่นกับ
“เงา” ตัวเอง

ก็ “เงาเรา” นะชิ อารมณณะไม่รู้หรือ อารมณอดีตเป็นมาลิกที่ปีทีเดือน ดีชั่ว
อะไร ยังมาครุ่นมาคิดมาปริกรรมมาครุ่นอยู่ในใจ เผาเจ้าของให้ยุ่งไปหมด ทั้งนี้ส่วน
มากไม่ใช่ของดี มีแต่ของชั่วแทบทั้งนั้น อารมณอดีตไปคิดขึ้นมายุ่งเจ้าของยิ่งกว่าสุนัข
เกาหมัด อยู่ทีนั้นก็ว่าไม่สบาย อยู่ทีนี้ก็ว่าไม่สบาย ก็จะไม่สบายได้อย่างไร มัวเกาแต่
อารมณที่อดีตอนาคตยุ่งไปตลอดเวลาและอิริยาบถ

สิ่งทีกล่าวมานักปฏิบัติจำต้องพิจารณาด้วยปัญญา ไม่เช่นนั้นจะเป็นทำนอง
“หมาเกาหมัด” เกาหมัดอยู่นั้นแล หากความสุขกายสบายใจไม่ได้เลย ตลอดวันตายก็ตาย
เปล่าอย่างน่าสงสาร เอ้า พูดอย่างถึงเหตุถึงผลเป็นที่แน่ใจสำหรับเราผู้ปฏิบัติ

ไม่ว่ามนุษย์จะมีมากน้อยเพียงไร คนในโลกนี้มีเท่าไร เราจะเชื่อผู้ใด เพราะต่าง
คนต่างหูหนวกตาบอด ทางความรู้ความเห็นอันเป็นอรรถเป็นธรรม มีแต่ตัน ๆ เดา ๆ
ไปด้วยกัน ถามใครก็แบบเดียวกับถามเรื่องแสงเรื่องสีกับคนตาบอด มันได้อะไรทีเป็น
คำตอบทีเชื่อถือได้? เปล่าทั้งเพ ! ถามเรื่องเสียงกับคนหูหนวก มีทีคนถ่าเป็นคนหู
หนวกมาแต่กำเนิดด้วยกันแล้ว มันก็ไม่ได้เรื่องทั้งนั้น !

คนประเภท “หูหนวก บอด ภายในใจ” นี้ก็ทำนองเดียวกัน จำพวกนี้ไม่ว่าทำว่า
เราโกหกตัวเองและโกหกผู้อื่นเก่งไม่มีทีใครเกินหน้า เราจะเชื่อผู้ใดให้ยิ่งกว่าพระ
โอรุาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ทีแสดงออกมาจากความรู้อจริงเห็นจริงจริง ๆ ใน
สามโลกธาตุนี้ไม่มีทีใครเกินพระองค์ !

เมื่อคิดโดยทางเหตุผลเป็นที่ลงใจได้แล้วอย่างนี้ กำลังทางด้านจิตใจก็เพิ่ม
ขึ้น ศรัทธาก็เพิ่ม วิริยะก็เพิ่ม สติ สมาธิ ปัญญา ก็เพิ่มขึ้นตาม ๆ กัน เพราะอำนาจ
แห่งความเชื่อ “พุทธ ธรรม สงฆ์” เป็นเครื่องสนับสนุนให้มิกำลังใจ เพราะเราเชื่อตัวเอง
ก็ยังไม่เชื่อไม่ได้ รวนเรเรร้อนอยู่ตลอดเวลา ไม่ทราบว่าจะไปทางไหน จะยึดอะไรเป็นหลัก
ใจ สถานที่จะไปของจิตก็ยังไม่ทราบ จะไปยังังก็ไม่วู้ ไม่ทราบว่าจะไปดีไปชั่ว เพราะความ

แน่นอนใจไม่มี เนื่องจาก "ธรรม" ซึ่งเป็นความแน่นอนไม่ได้หยั่ง หรือไม่ซึมซาบเข้าถึงจิตใจพอจะเป็นที่เชื่อถือตนได้

ใจเมื่อมีสิ่งที่แน่นอน มีสิ่งที่อาจหาญ มีสิ่งที่แน่ใจเข้าแทรกใจได้ ย่อมสามารถย่อมแน่ใจได้ เพราะฉะนั้นจึงควรสร้างความแน่ใจขึ้นภายในจิตใจด้วยข้อปฏิบัติ

เอ้า ทุกข์ก็ทุกข์ ทราบกันมาตั้งแต่วันเกิด ! เกิดก็เกิดมากับกองทุกข์นี้ เราไม่ได้เกิดมากับสวรรค์นิพพานที่ไหน ในขณะที่เกิดก็เกิดมากับกองทุกข์ รอดจากทุกข์ขึ้นมาเมื่อไม่ตายถึงมาเป็นคน เราจะไปตื่นตื่นตกใจเสียอกเสียใจกลัวอะไรกับทุกข์ ก็เกิดมากับความทุกข์ อยู่กับความทุกข์ตลอดเวลา หากจะเป็นอะไรก็เป็นไปแล้ว เวลานี้ไม่ได้เป็นอะไร จะฉิบหายวายปวงหรือตายไปเราก็ไม่ได้ตาย เราผ่านพ้นมาโดยลำดับจนถึงปัจจุบันนี้

ยิ่งเวลานี้เป็นเวลาที่เราจะประพฤติปฏิบัติตัว ด้วยความรู้แจ้งเห็นจริงโดยทางสติปัญญา เราจะกลัวทุกข์ ซึ่งขัดกับหลักเหตุผลที่จะให้ทราบเรื่องของทุกข์ จะทราบความจริงได้อย่างไร? ถ้ากลัวต้องกลัวด้วยเหตุผล อย่างพระพุทธเจ้าท่านกลัวทุกข์ พระสาวกท่านกลัวทุกข์ ท่านพิจารณาเพื่อหาทางหลบหลีกจากทุกข์โดยทางสติปัญญา ศรัทธาความเพียร นั้นถูกต้อง ! การกลัวทุกข์ด้วยความท้อแท้อ่อนแอไม่ใช่ทาง ! ทุกข์เป็นยังงัยกำหนดให้รู้ เกิดกับทุกข์ทำไมไม่รู้เรื่องของทุกข์ เกิดกับ "สมุทัย" คือกิเลสตัณหาอสาเว ทำให้ไม่รู้เรื่องของสมุทัย สิ่งที่จะให้รู้มีอยู่ สติ ปัญญา มีอยู่กับทุกคน

ศาสนารธรรมท่านสอนไว้กับ "หัวใจของบุคคล" แท้ ๆ สติได้หามาจากไหน ไม่ต้องไปซื้อหามาจากตลาด ปัญญาที่เช่นนั้น จงพิจารณาพิจารณา พยายามคิดอ่านชอกแซกทบทวนทวนหลัง อย่าคิดไปหน้าเดียว ถ้าคิดไปหน้าเดียวไม่รอบคอบ มีช่องโหว่ตรงไหนนั่นแหละ ถ้าเป็นบ้านโจรผู้ร้ายก็เข้าช่องนั้น ช่องโหว่ของจิตอยู่ที่ตรงไหน กิเลสอสาเวเข้าที่ตรงนั้น เพราะกิเลสอสาเว "คอยที่จะแทรกจิตใจ" อยู่ตลอดเวลา ต้องฝึกหัดสติปัญญาให้ดี อย่าให้เสียเวล่ำเวลากับสิ่งใดยิ่งกว่าเสียกับความเพียร ซึ่งเป็นผลประโยชน์อย่างยิ่งกับตัวเราโดยเฉพาะ

นี่เป็นจุดสำคัญ พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนบรรดาสงฆ์สาวก พระสงฆ์ที่ทูลลาพระองค์ไปเที่ยวกรรมฐาน ไปเที่ยวบำเพ็ญสมณธรรมในที่ต่าง ๆ ท่านเหล่านี้เป็นผู้กำลังศึกษา ถ้าสำเร็จเป็นอริยบุคคล ก็ต้องอยู่ในชั้น "เสขบุคคล" ที่จะต้องศึกษาเพื่อธรรมขั้นสูงขึ้นไป เวลามาทูลลาพระพุทธเจ้าจะไปบำเพ็ญสมณธรรม ท่านก็รับสั่งว่า

"เธอทั้งหลายไปอยู่ในสถานที่ใด อย่าปราศจาก "ที่พึ่ง" นะ" "การอยู่ไม่มีที่พืงนั้นหาความหมายไม่ได้เลย ไม่มีความหมายในตัวเอง หากคุณค่าไม่ได้ พวกเธอทั้งหลาย

จงหาธรรมที่มีคุณค่ามากเป็นที่พึง ธรรมที่มีคุณค่านั้นจะเกิดขึ้นได้เพราะสถานใดเหตุใด ถ้าไม่เกิดขึ้นได้กับความมีสติ ความมีความเพียร มีสติปัญญาอยู่ตลอดเวลาในอิริยาบถต่าง ๆ นี้แลธรรมมีคุณค่าที่จะให้สมณธรรมเจริญรุ่งเรือง กลายเป็นคนที่มีคุณค่าขึ้นมาภายในตน”

เราฟังพระโอวาทท่านซี นำฟังใหม่ !

บรรดาพระสงฆ์ที่ได้รับพระโอวาทจากพระองค์แล้ว ต่างองค์ต่างเสาะแสวงหา “สมณธรรม” บำเพ็ญธรรมอยู่ในสถานที่ใด ท่านจึงได้ไปด้วยความสงบเสงี่ยมเป็นสุขใจ เป็นไปด้วยความเจียมเนื้อเจียมตัวอยู่ตลอดเวลา ไม่ประมาท แล้วหาที่เด็ด ๆ เดี่ยว ๆ เพื่อความเหมาะสมแก่การแกกิลเลส การฆ่ากิเลสนั่นเอง พุดง่าย ๆ

เมื่อเข้าไปอยู่ในสถานที่เช่นนั้นแล้วเรื่องความเพียรก็มาเองแหละ ตามปกติมีแต่ความซี้เกียจทับถมอยู่ตลอดเวลามองหาตัวจนแทบไม่เห็นไม่เจอนั้นแล มีแต่ความเกียจคร้าน มั่งง่าย ความอ่อนแอ เต็มอยู่ในตัวของบุคคลทุกคน เหยียบย่างไปไหนโดนแต่ความซี้เกียจของตน

แต่เวลาเข้าไปสู่สถานที่เช่นนั้น ความซี้เกียจมันหมอบตัว ความขยันหมั่นเพียรค่อยปรากฏตัวขึ้นมา เพราะสถานที่เป็นสิ่งแวดล้อมอันสำคัญประมาทไม่ได้ เรามีความมุ่งหมายอย่างไรจึงต้องมาอยู่สถานที่นี้?

ความมุ่งหมายเดิม เจตนาเดิมเป็นอย่างไร ก็คือมุ่งหาสมณธรรม มาหาที่สำคัญที่เด็ด ๆ เดี่ยว ๆ เพื่อจะได้ตั้งสติ คิดอ่านด้วยปัญญา พยุงความเพียรอย่างเข้มแข็ง เมื่อเป็นเช่นนั้นทั้งไปอยู่สถานที่เช่นนั้นด้วยแล้ว “สติ” ก็มาเอง เพราะความระวังตัว ใครจะไม่กลัวและเสียดายชีวิตล่ะ ไม่เสียดายชีวิต ไม่หึงหวงชีวิตมีหรือ? คนทั้งคนนะ แม้ว่าธรรมจะมีคุณค่ามาก แต่ในระยะที่จิตมีความหึงหวงในชีวิต ซึ่งกลายเป็นของมีคุณค่ามากกว่าธรรมยังมี ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสอันหนึ่ง แต่กิเลสคือความหึงหวงชีวิต เป็นกิเลสที่จะให้เกิด “ธรรม” ได้ คือให้เกิดความขยันหมั่นเพียรในการที่จะประกอบความเพียร

เอ้า เป็นก็เป็น ตายก็ตาย ที่นี้หมอบได้แล้ว ตายกับธรรมอย่างเดี่ยวไม่เกี่ยว เกาะกับอะไร มีสติตั้ง อยู่ตลอดเวลา เดินอยู่ในสถานที่ใด นั่งอยู่ในสถานที่ใด เป็นกับตายไม่ต้องเอามาโยง ขอให้รู้เรื่องของจิตที่กระดิกตัวออกมาหลอกดวงตนเองว่ามันปรุงเรื่องอะไร ปรุงเรื่องเสีย เรื่องซำ เรื่องอันตราย เรื่องงู เรื่องอะไรก็แล้วแต่ มันปรุงขึ้นที่ตรงไหนก็แล้วกัน

มันปรุงขึ้นที่ใจ ตัวนี้เป็นตัวหลอกลวง จิตขยับเข้าไปตรงนี้ ๆ เรื่องว่าเสียว่าข้างที่เป็นอันตรายภายนอก มันเลยหายกังวล เพราะตัวนี้เป็นตัวก่อกรรม ตัวนี้เป็นตัวหลอกลวง สติปัญญาโหมตัวเข้ามาจับจุดที่ตรงนี้ ซึ่งเป็นตัว "โจรผู้ร้าย" ยุแหย่ก่อกวนจนได้ที เมื่อเห็นจุดสำคัญที่เป็นตัวก่อเหตุแล้ว จุดที่ก่อเหตุนี้ก็จะจับตัวลงได้ เพราะอำนาจของสติ อำนาจของปัญญาค้นคว้าลง จนเข้าถึงที่จะปรุงเป็นเสียเป็นข้างเป็นต้นหมอบราบลง

เรื่องความกลัวหายหมด จะไม่หายยังงี้ ก็ผู้ไปปรุงมันไม่ปรุงนี้ เพราะรู้ตัวของมันแล้วว่า "นี่ตัวอันตรายอยู่ที่นี้ ไม่ได้อยู่กับเสียกับข้างอะไรที่ไหน ถึงความตายอยู่ที่ไหนก็ตาย คนเรามี "ป่าช้า" อยู่ทุกแห่งทุกหนทุกอิริยาบถ แน่ะ! ไปไหนไปไหนอะไรกับเรื่องความเป็นความตาย ก็เลสที่มันครอบคลุมอยู่ที่หัวใจนี้เป็นภัยอันสำคัญอยู่ตลอดเวลา ทุกภพทุกชาติด้วย จึงควรจะแก้ที่ตรงนี้ เช่น ความกลัวมันเป็นกิเลสอย่างหนึ่งต้องใช้สติปัญญาหันเข้ามาที่นี้ ย้อนเข้าที่นี้ จิตก็สงบตัวลงไปเท่านั้น เมื่อจิตสงบตัวลงไป ถึงจะคิดจะปรุงได้อยู่ก็ตาม แต่ความกลัวไม่มี เพราะจิตได้ฐานที่มันคงภายในใจแล้ว นี่เราเห็นคุณค่า เราเห็นผลประโยชน์จากสถานที่นี้ด้วยความเพียรอย่างนี้ ก็ยิ่งขยันเข้าไปเรื่อย ๆ เพื่อธรรมชั้นสูง ต้องหาที่เด็ดเดี่ยวไปโดยลำดับ เพื่อธรรมชั้นสูงยิ่งกว่านี้ขึ้นไป

การประกอบความเพียรในที่คับขันเช่นนั้น เป็นผลประโยชน์ได้เร็วยิ่งกว่าที่ธรรมดา เมื่อเป็นเช่นนั้น ทุนมีน้อยก็อยากจะได้กำไรมาก ๆ จะทำอะไรถึงจะเหมาะสม ก็ต้องหาที่เช่นนั้นเป็นทำเลหากินและซื้อขายละซี

เมื่อกิเลสหมอบลงแล้ว ใจรื่นเริงบันเทิงอยู่กับอรรถกับธรรม เห็นทั้งโทษเห็นทั้งคุณภายในจิตใจผู้หลอกลวง ผู้ก่อกวน ผู้ยุแหย่ต่าง ๆ ให้เกิดความสะทกสะท้านหัวนไหว ให้เกิดความกลัวเป็นกลัวตายอะไร มันอยู่ในจิตใจ รู้เรื่องของมันในที่นี้แล้ว กิเลสก็สงบ ธรรมก็ก้าวหน้า

เรื่องเหล่านี้สงบก็เรียกว่า "เข้าถึงสงบ" ใจก็เย็นสบาย เอ้าเดิน เสียจะกระหึ่ม ๆ อยู่ก็กระหึ่มไป เพียงเสียงอันหนึ่งเท่านั้น เขาก็ตายนี่ เสียก็มีป่าช้าเต็มตัวของมัน เราก็มีป่าช้าเต็มตัวของเรา กลัวอะไรกับสัตว์กับเสือ! กิเลสกัดหัวใจอยู่ตลอดเวลาทำไมไม่กลัว นี่! เอาที่ตรงนี้!

บทเวลาจะพาเอาจริงเอาจัง ให้หมุนตัว ๆ จนเกิดความกล้าหาญชาญชัยขึ้นมาที่นี้ จิตก็จริงจางอย่างเต็มภูมิ เสียจะมีสักที่ร้อยตัวก็พันตัวก็มาเถอะ เสือนั่นนะ! เราก็เป็นสัตว์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันเหมือนสัตว์ทั้งหลายเหล่านั้นหมด ไม่เห็นมีอะไรยิ่ง

หย่อนกว่ากัน จิตมันคิดไปอย่างนั้นเสีย มันรู้ไปอย่างนั้นเสีย จิตก็เลยรีนเริงบันเทิงสบาย แล้วกิเลสค่อยหมดไป ๆ หรือหมอบลง ๆ ราวกับตัวแบนแนบติดพื้นนั่นแล โพล่หัวขึ้นมาไม่ได้เดี่ยวถูกสังหารเรียบไป

อ้าว ทีนี้คั่นทางด้านปัญญา เมื่อสิ่งกังวลภายนอกที่จิตไปเกี่ยวข้องระงับตัวลงไป ๆ เพราะไม่คิดไม่ยุ่ง เนื่องจากสติปัญญาตีต้อนเข้ามาแล้ว เราคั่นวงภายในที่นี้ แอ้คั่นลงไปเรื่องธาตุเรื่องขันธ เรื่องอายตนะ

เอาหลักพระพุทธเจ้า เอาหลัก "สวากขาตธรรม" เข้าไปเป็นเครื่องพิสูจน์เป็นเครื่องยืนยัน เพราะเป็นธรรมชาติที่ให้ความเชื่อถือได้ คั่นลงไป!

ท่านว่า "อนิจจัง" อะไรเป็นอนิจจัง ? ดูให้เห็นชัดเจนตามความจริงที่พระองค์ทรงสอนไว้ซึ่งเป็นความจริงล้วน ๆ นั้น เวลานี้จิตของเรามันปลอม อันนี้เป็น "อนิจจัง" มันก็ว่าเป็น "นิจุจ" อันนี้เป็นทุกขุ มันก็ว่า "สุข" อันนี้เป็น "อนตตา" มันก็ว่าเป็น "อตตา" ตัวตนอยู่อย่างนั้นแหละ อะไร ๆ มันก็ไปก้าวหน้าเป็นตัวเป็นตนไปหมด มันฝืนธรรมของพระพุทธเจ้าอยู่รำไป

เมื่อเข้าไปอยู่ในที่คับขันเช่นนั้นแล้วมันไม่ฝืน มันยอม! เมื่อยอมพระพุทธเจ้าแล้วมันก็เป็นธรรมเท่านั้นเอง

(๑) อย่างน้อยก็ "สมณธรรม" คือ ความสงบเย็นใจ

(๒) ยิ่งกว่านั้น ก็คือความเฉลียวฉลาดทางด้านปัญญา แยกธาตุแยกขันธให้เห็นอย่างประจักษ์ เวลาเห็นชัดเจนแล้วก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไรนี่

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบจริง ๆ เปิดเผยอยู่ด้วยความจริง สอนด้วยความจริง สิ่งที่สอนก็เป็นความเปิดเผยอยู่ตามธรรมชาติของตน ไม่มีอะไรปิดบังลึกลับ นอกจากความโง่ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสเท่านั้น ปิดบังตัวเองไม่ให้ความจริงที่เปิดเผยอยู่ตามหลักธรรมชาติของตนได้ เมื่อพิจารณาไม่หยุดไม่ถอย มันก็รู้เข้ามาเอง ให้ถือธาตุขันธ อายตนะนี้แลเป็นสนามรบ เป็นสถานที่ทำงาน ที่เรียกว่า "กัมมภูมิจาน" ๆ" นะ กรรมฐานก็ใช้ได้ไม่เป็นกรรมฐานปลอม พิจารณาตรงนี้แหละ มันติดที่ตรงนี้ ไม่ติดอะไรเป็นสำคัญ แต่ติดตรงนี้

จงค้นคว้าดูเรื่องธาตุเรื่องขันธ ดูทุกแห่งทุกมุมแห่งอวัยวะ เมื่อถึงกาลที่ธรรมจะซึมซาบแล้วก็เหมือนไฟได้เชื้อ มันสืบทอดไปไหม้ลูกกลมไปเรื่อย จนหมดเชื้อจึงจะหยุด

(๓) พอถึงขั้นปัญญาที่จะซึมซาบให้เห็นอวัยวะส่วนต่าง ๆ ซึ่งมีความเสมอกัน มันแทงทะลุปรุโปร่งไปหมด หายสงสัย ปล่อยวางได้ตามความจริง เบาหัวไปเลย นะ! การพิจารณา พิจารณาอย่างนั้น นี่แหละตัวจริง! ตำรับตำราท่านสอนไว้มากน้อยก็

คัมภีร์ สอบเข้ามาหาตัวจริงนี่แล เช่น "สมาธิ" อะไรเป็นสมาธิ หนังสือไม่ได้เป็นสมาธิ เป็นตัวหนังสือ กิเลส หนังสือไม่ได้เป็นกิเลส ใจของเราเป็นกิเลส แน่ะ! ปัญญา หนังสือไม่ได้เป็นปัญญา เป็นชื่อของปัญญาต่างหาก เป็นชื่อของกิเลส เป็นชื่อของกองทุกข์ต่างหาก ตัวทุกข์จริง ๆ คือตัวเรา ตัวกิเลสจริง ๆ คือใจของเรา ตัวปัญญาจริง ๆ อยู่ที่ใจของเรา ตำราท่านสอนชี้เข้ามาที่นี้ ๆ จึงว่า "ให้อิโพนโยโก น้อมเข้ามาสู่ตัวเรา" ให้ความจริงอยู่ในสถานที่นี้ ความมืดมืดปิดตาก็ปิดอยู่ที่นี้ เวลาสว่างก็สว่างขึ้นที่นี้!

การพิจารณาด้วยปัญญา ก็เพื่อจะเปิดสิ่งที่ปิดกำบังอันฝืนธรรมชาติทั้งหลายนั้น ออกไปถึงขั้นความจริง จิตใจของเราก็จะโล่งและเห็นตามความจริง "โลกวิทู" รู้แจ้งโลก รู้อะไร ถ้าไม่รู้แจ้งสิ่งที่ปิดบังอยู่ในธาตุในชั้นธรรมาสน์ก่อนอื่นไม่มีอะไรจะรู้ ต้องรู้ที่นี้ก่อน!

ทุกข์ก็ปิดบัง สมุทัยก็ปิดบัง เมื่อเกิดทุกข์ขึ้นมา ธรรมอยู่ที่ไหนก็ล้มเหลวไปหมด แน่ะ! มันปิดบังมันทำลายธรรมของเราได้หมด วิริยธรรมก็ถูกทำลาย สติปัญญาธรรมก็ถูกทำลาย ชั้นศีลธรรมก็ถูกทำลายด้วยอำนาจแห่งความทุกข์

ถ้าสติปัญญาไม่สามารถแก้กล้า ไม่มีความสามารถจริง ๆ จะเปิดความทุกข์นี้ขึ้นมาให้เห็นเป็นของจริงไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ทุกข์นั้นเป็นของจริงอันหนึ่ง แต่เราก็คว้าเอามาเป็นของปลอม เป็นพินเป็นไฟเผาจิตใจของตนจนแหลกเหลวไปได้ ทำความเพียรติดต่อกันไม่ได้เลยเพราะทุกข์เข้าไปทำลาย

อะไรปิดบังจิตใจ? ก็ทุกข์นี้เองเป็นเครื่องปิดบัง สมุทัยก็เหมือนกัน คิดอะไรหลอกขึ้นมาตั้งแต่เรื่องปิดบังเรื่องจอมปลอมทั้งนั้น เราก็เชื่อมั่นไปโดยลำดับ ๆ ก็ยิ่งเพิ่มทุกข์ขึ้นมามากมาย

ต้องใช้ "สติ ปัญญา" เปิดสิ่งเหล่านี้ให้เห็นตามความจริงของมัน เมื่อสติปัญญา "จ่อ" เข้าไปถึงไหน รู้เข้าไปถึงไหน ความรู้แจ้งเห็นจริงและการปล่อยวาง จะปรากฏขึ้นมา เด่นขึ้นมา แล้วความปล่อยวางจะเป็นไปเอง ค่อยปล่อยวางไปเรื่อย ๆ ปล่อยวางไปเรื่อย ๆ ตามความซาบซึ้งของปัญญาที่มีกำลังเป็นลำดับ จนหมดปัญหา

คำว่า "ธาตุขันธ์" พระพุทธเจ้าท่านทรงสอนไว้ได้ ๒๕๐๐ กว่าปีแล้ว ล้วนแต่เป็นความจริงตลอดมาจนกระทั่งปัจจุบัน ทำไม่ถึงเพิ่งมาทราบกันวันนี้รู้กันวันนี้ ธาตุขันธ์มีมาตั้งแต่วันเกิดทำไมแต่ก่อนไม่เห็น กายของเราว่าเป็น "อนิจจัง" ก็ไม่เห็น เป็น "ทุกข์" ก็ไม่เห็น เป็น "อนตตา" ก็ไม่เห็น เป็น "อสุภะอสุภัง อะไร ๆ" ก็ไม่เห็น ทั้งที่มันก็เป็นความจริงของมันอยู่อย่างนั้นแต่ใจก็ไม่เห็น แล้วทำไมเพิ่งมาเห็นกันวันนี้! สิ่งเหล่านี้เพิ่งมีวันนี้เท่านั้นหรือ? เปล่า! มีมาตั้งแต่วันเกิด! แต่เพราะความมืดมืดปิดตาทิ้งอยู่

อย่างหนาแน่น แม้สิ่งเหล่านี้จะมีอยู่กับตัวเราก็ไม่เห็น ตัวเราอยู่กับ "อนิจจัง" ก็ไม่เห็น อนิจจัง อยู่กับทุกซอกก็ไม่เห็นทุกซอก อยู่กับบนตูดาก็ไม่เห็นบนตูด แล้วจะเห็น "ธรรมหรือความจริงแท้แน่นอน" ได้ที่ไหนกัน!

เมื่อสติปัญญาหยังลงไปก็เปิดเผยออกมาเรื่อย ๆ ไม่ต้องบอกเรื่อง "อุปาทาน" จะขาดสะบั้นไปมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับสติปัญญา ให้พิจารณาเต็มพลัง ฉะนั้น จงผลิตสติปัญญาขึ้นให้มาก อย่างลัวจิตตาย อย่างลัวจิตฉิบหาย อย่างลัวจิตลุ่มจม ธรรมชาตินี้ไม่ลุ่มจม เพราะธรรมชาตินี้เท่านั้นที่จะพิจารณาสิ่งทั้งหลาย สิ่งเหล่านี้ก็อาศัยธรรมชาตินี้อยู่ด้วยกันไป ถ้าเราหลงถือว่าเป็นเรา สิ่งนั้นก็เป็นภัยต่อเราได้ ถ้าเรารู้ ก็ต่างอันต่างจริง อยู่ด้วยกันสะดวงสบายในที่ทั้งหลาย!

นักรบต้องเป็นผู้กล้าหาญต่อความจริง ให้เห็นความจริง จิตเป็นผู้ที่ชอบรู้ชอบ เห็น มีนิสัยอยากรู้อยากเห็นอยู่ตลอดเวลา ขอให้หมั่นความอยากรู้อยากเห็นนั้นเข้ามาสู่ "สัจธรรม" ให้อยากรู้อยากเห็นใน "สัจธรรม" คือความจริง

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่าเป็นความจริง จริงแค่ไหนให้เห็นด้วยสติปัญญาของตัวเอง จะเป็นที่หายสงสัยว่า อ้อ พระพุทธเจ้าท่านว่าสัจธรรมเป็นของจริง จริงอย่างนี้ อย่างที่เราเห็นในปัจจุบันนี้ ทุกซอกก็จริงอย่างนี้ สมุทัยก็จริงอย่างนี้ ปัญญาที่จริงอย่างนี้ จิตก็จริงอย่างนี้ เห็นได้ชัด ๆ หายสงสัย เรื่องพระพุทธเจ้าก็หายสงสัย เรื่องความพากเพียรของพระพุทธเจ้าที่ทรงบำเพ็ญอย่างไรมาบ้าง ก็หายสงสัย อุปายวิธีต่าง ๆ ที่ทรงสอนไว้อย่างไร หายสงสัยไปหมด นั่น! เมื่อถึงขั้นนั้นหายสงสัย หายไปโดยลำดับจนไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย

เพราะฉะนั้นจงพิจารณา "ขั้นธ" ของเรา นี้ เอาให้ดี ยิ่งเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อด้วย แล้วเราจะนอนใจไม่ได้ เอาลงให้เห็นเหตุเห็นผลกันจนกระทั่งสิ้นลม

เอ้า ลมมันสิ้นไปจากตัวของเรานี้ก็ไม่ฉิบหาย มันก็ไปเป็น "ลม" ตามเดิม มันเพียงผ่านจากเราไปต่างหาก คำว่า "เรา" เอาดินเอาน้ำเอาลมเอาไฟมาเป็น "เรา" ดินสลายลงไปจากคำว่าเรานี้ก็ไปเป็นดิน น้ำสลายลงไปจากคำว่าเรานี้ก็ไปเป็น "น้ำ" ไปเป็นลม ไปเป็นไฟ ธรรมชาติคือใจนี้ก็เป็น "ใจ" แยกกันให้เห็นตามกำลังของสติปัญญาของเราอย่าท้อเลย!

นี่แหละความช่วยตัวเองช่วยอย่างนี้ ไม่มีผู้ใดที่จะสามารถช่วยเราได้ ยิ่งถึงขั้นจำเป็นจำใจ ชั้นจนตรอกจนมุมจริง ๆ แล้ว มีแต่นั่งดูกันเฉย ๆ นั่นแหละ ไม่มีใครที่จะช่วยเราได้ ถ้าเราไม่รีบช่วยเราด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร ของเราเสียตั้งแต่บัดนี้ จนเป็นที่พอใจ เป็นที่แน่ใจ

ส่วนความต้องการเฉย ๆ โดยไม่ทำอะไรนั้นไม่มีความหมาย ถ้าความเพียรไม่
เป็นเครื่องสนับสนุน ความเพียรจึงเป็นสิ่งสำคัญ อดทนต่อความจริง อดทนต่ออรรถ
ต่อธรรมไม่เสียหาย เราอดทนต่อสิ่งอื่น ตรากตรำต่อสิ่งอื่น ๆ เราเคยตรากตรำมาก
แล้ว เราเคย! คำว่า “เราเคย” แล้วสิ่งนี้ทำไมเราจะไม่สามารถ

ธรรมของพระพุทธเจ้าไม่ใช่ “เพชฌฆาต” พอจะฆ่าคนที่มีความเพียรอันกล้า
หาญให้ฉิบหายวายปวงไปนี้ นอกจากฆ่ากิเลสอาสวะซึ่งเป็นตัวข้าศึกอยู่ภายในจิตใจให้
เราลุ่มหลงไปตามเท่านั้น

จงพิจารณาให้เห็นชัดเจน ดูให้ดีสิ่งเหล่านี้กับจิตมันสนิทกันมาเป็นเวลานาน
ติดกันมาเป็นเวลานาน จนแยกไม่ออกว่า “อะไรเป็นเรา อะไรเป็นธาตุเป็นชั้น” จึง
รวมเอามาหมดนี้ว่าเป็นเรา ทั้ง ๆ ที่มันไม่ใช่เรา ตามหลักความจริงของท่านผู้รู้ไปแล้ว
ท่านเห็นอย่างนั้นจริง แต่จิตของเรามันฝืนอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเรื่องทุกขมันจึงแทรกเข้า
มาตามความฝืนซึ่งเป็นของผิดนั้น ให้ได้รับความลำบากอยู่เสมอ

ถ้าเดินตามหลักความจริงที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้วนี้ และรู้ตามนี้แล้วจะไม่
มีปัญหาอะไร ธาตุก็เป็นธาตุ ชั้นก็เป็นชั้น ให้เชื่อมั่นว่าอย่างไรก็เถอะ “เขา” เป็น
สภาพของเขานั้นแหละ เราเป็นผู้ให้ชื่อ “เขา” ว่า “นี่เป็นธาตุ นั่นเป็นชั้น นี่เป็นรูป นั่น
เป็นเวทนา นั่นเป็นสัญญา นี่เป็นสังขาร นั่นเป็นวิญญาน”

ขอให้ปัญญาารู้ทั่วถึงเท่านั้นแหละ มันหมดสมมุติไปเอง แม้ไม่ไปสมมุติมันก็
เป็น “อาการหนึ่ง ๆ” เท่านั้น เมื่อทราบความหมายของจิตเสียอย่างเดียวเท่านั้น สิ่ง
นั้น ๆ ก็เป็นความจริงของมันล้วน ๆ จิตก็มาเป็นความจริงของตนล้วน ๆ ไม่คละเคล้า
กัน

จงพิจารณาให้เห็นชัดอย่างนี้ เห็นสิ่งเหล่านั้นแล้วก็ค้นลงไป มันอะไรกัน จิตดวง
นี้ทำไมถึงได้ขยับขึ้นกับเรื่องเกิดเรื่องตาย ทั้ง ๆ ที่โลกก็กลัวกันนักหนา เราเองก็กลัว
ความตาย แต่ทำไมความเกิดนี้จึงขยับขึ้นกับตายปั๊บเกิดปั๊บ แน่ะ! เกิดปั๊บก็แบกเอาทุกข์
ปั๊บ แน่ะ! ทำไมจึงขยับขึ้นกับพิจารณาให้เห็น

มันเกิดไปจากอะไร? เรื่องอะไรพาให้เกิด? ถ้าไม่ใช่จากจิตที่มีเชื้ออันสำคัญแฝง
อยู่ภายในนี้ จะเป็นอะไรพาให้เกิดพาให้เป็นทุกข์ การเกิดเป็นบ่อเกิดแห่งทุกข์
พิจารณาลงไปค้นลงไป เอ้า อะไรจะฉิบหายให้เห็นให้รู้ เพราะเราต้องการความจริงนี้
อะไรจะฉิบหายลงไปให้มันรู้ด้วยปัญญาของเรา รู้ด้วยจิตของเรา อะไรมันไม่ฉิบหายก็
ให้รู้ด้วยจิตของเราอีกนั่นแหละ จะหมดปัญหาอยู่ที่จุดนั้น

ปัญหาใหญ่อยู่ที่จิตกว้านอะไร ๆ รวมเข้ามาไว้ในตัวหมด ไปกว้านเอาข้างนอกเข้ามา พอถูกตัดด้วยสติปัญญาแล้วก็หลุดตัวไปอยู่ภายใน ไปหลบซ่อนอยู่ภายในจิตนั้น จิตก็ถืออันนี้ว่าเป็นตนอีก ก็หลงอีก เพราะฉะนั้นจึงต้องใช้ปัญญาพิจารณาเข้าไปอีก ฟันเข้าไป ฟาดเข้าไปให้แหลกละเอียดไปตาม ๆ กันหมด

อะไรที่ไม่ใช่ของจริงในหลักธรรมชาติซึ่งมีอยู่ภายในจิตนั้นแล้ว มันจะสลายตัวลงไป อันใดเป็นธรรมชาติของตัวเองแล้วจะไม่สลาย เช่นความรู้ เมื่อแยกสิ่งที่แปลกปลอม สิ่งที่แทรกซึมทั้งหลายออกหมดแล้ว จิตก็เลยเป็นจิตล้วน ๆ เป็นความบริสุทธิ์ จะฉิบหายไปไหนความบริสุทธิ์นี้! ลองค้นหาดูซิ ป่าช้าแห่งความบริสุทธิ์ ป่าช้าแห่งจิตนี้ไม่มี ไม่ปรากฏ!

ยิ่งชำระสิ่งจอมปลอมที่พาให้ไปเที่ยวเกิดในร่างนั้น ถือในร่างนั้นร่างนี้ ออกหมดแล้ว ยิ่งเป็นความเด่นชัด นี้แลท่านว่า "ธรรมประเสริฐ"! ประเสริฐที่ตรงนี้ แต่ก่อนผู้นี้แหละเป็นตัวสำคัญหลอกหลวงตัวเองอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่ทำให้หลอกมันอยู่ในจิต จิตนี้จึงเป็นเหมือนลูกฟุตบอลนั้นแหละ ถูกเตะกลิ้งไปกลิ้งมา กิเลสนี้แหละมันเตะ ฟันขา กิเลสให้แหลกเสียมันจะได้ไม่เตะ ฟันด้วยปัญญาของเรา ด้วยสติของเราให้แหลกหมดให้ตรงแนว นิพพานเที่ยงจะไปถามที่ไหนเล่า? พอถึงจุดที่เที่ยง คือไม่มีอะไรที่จะเข้ามาแทรกสิ่งได้อีกแล้ว มันก็ไม่เอนไม่เอียง นั่นแหละ "สนทิกฺกุฎฺฐิโก" รู้กันตรงนี้ เป็น "สนทิกฺกุฎฺฐิโก" อันเต็มภูมิ

"ปจฺจตฺตํ เวทิตพฺโพ วิญญูหิ" ท่านผู้รู้ทั้งหลายรู้จำเพาะตน รู้ที่ตรงนี้เป็นจุดสุดท้าย รู้ที่ตรงนี้แล้วเรื่องทั้งหมดที่ตรงนี้

เรื่อง "ป่าช้า"ทั้งหลาย เคยเป็นความเกิดความตายมาเท่าไร ๆ แล้ว มาดับกันที่ตรงนี้ นี้เรียกว่า "งานล้างป่าช้า" คืองานกรรมฐาน! ฐานนี้แหละ งานล้างป่าช้าของตนล้างที่ตรงนี้ ภาวน้อยภาวนิใหญ่ล้างออกให้หมดไม่มีอะไรเหลือ นี้ผลที่เกิดขึ้นจากประพฤติปฏิบัติตั้งแต่ขั้นเริ่มแรก เข้าอยู่ในป่าในเขา การฝึกฝนทรมาณไม่ว่าจะอยู่ในสถานที่ใด ๆ ที่พระพุทธรเจ้าทรงสั่งสอนให้ไป "เที่ยวกัมมัฏฐาน" ไปเที่ยวแบบนี้แหละ

ที่นี้คำว่า "กัมมัฏฐาน" (กรรมฐาน) นี้มีอยู่ด้วยกันทุกคน ไม่ว่านักบวช ไม่ว่าฆราวาส "กัมมัฏฐาน" คืออะไร? เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นั่น! "ตจปัญจกัมมัฏฐาน" แปลว่า กัมมัฏฐานมี "หนั่ง" เป็นที่ห้า เป็นคำรบห้า ก็มีอยู่กันทุกคนนี้ไม่ว่าพระว่าเณร พิจารณาตรงนี้เรียกว่า "พิจารณากัมมัฏฐาน" เที่ยวอยู่ตรงนี้เรียกว่า "เที่ยวกัมมัฏฐาน" หลงก็หลงอันนี้ พิจารณาอันนี้รู้แล้วก็รู้กัมมัฏฐาน ถอดถอนกัมมัฏฐาน

ถอดถอนภพถอดถอนชาติ รื้อวิภูสงสารก็รื้อที่ตรงนี้ รวมเข้าไปถึงรื้อที่ใจ ก็หมด ปัญหาที่ตรงนั้น นั่นแหละกรรมฐานสมบูรณ์แล้ว "วุสิต พุทฺทมจฺริย" พรหมจรรย์ได้อยู่ จบแล้ว หรือว่างานกรรมฐานเสร็จสิ้นแล้ว จบที่ตรงนี้ จบทุกสิ่งทุกอย่าง

ศาสนาลงที่จุดนี้ เมื่อถึงจุดนี้แล้วพระพุทธเจ้าไม่ทรงสั่งสอนอะไรต่อไปอีก เพราะศาสนาธรรมมุ่งจุดนี้ คือมุ่งล้างป่าช้าของสัตว์ที่ตรงนี้ เมื่อถึงจุดนี้แล้วก็เป็นอย่างอันว่าหมดปัญหา

สาวกจะอยู่ด้วยกันก็ร้อยก็พันองค์ ท่านจะไม่มีอะไรสอนกัน เพื่อการบำรุงอย่าง ไน้บำรุงอย่างนี้ แม้จะรุ่มล้อมพระพุทธเจ้าอยู่ก็ตาม พระองค์ก็ไม่ทรงสอนเพื่อการละกิเลส เพราะได้ละกันหมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ดังใน "โอวาทปาฏิโมกข์" ในวันมาฆบูชาที่ได้เทศน์เมื่อคืนนี้

"สพฺพปาปสฺส อภฺรณํ กุสลสฺสุปฺสมฺปทา สจฺจิตฺตปริโยทปนํ เอตํ พุทฺธาน สาสนํ" นะ! ท่านประกาศ แสดงเป็นสัมโมทนิยยกถา เครื่องรื่นเรียงสำหรับสาวกเท่านั้น ไม่ได้จะแสดงให้เห็นสาวกจะถอนอะไร เพราะบรรดาสาวกเหล่านั้นล้วนแต่เป็นพระอรหันต์ เป็นผู้สิ้นกิเลสอาสวะโดยประการทั้งปวงแล้ว การทำบาปก็ไม่มี ความฉลาดก็ถึงพร้อม จิต ก็บรรลุถึงขั้นบริสุทธิ์หมดจดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว ถูกต้องตามหลักว่า "เอตํ พุทฺธาน สาสนํ" นี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์แล้ว ท่านไม่สอนเพื่อให้ละกิเลส อันใดอีกต่อไปเลย

พระอรหันต์ท่านอยู่กันจำนวนเท่าไรท่านจึงสะดวกสบาย ท่านไม่มีอะไรกระทบ กระเทือนตนและผู้อื่น เพราะเป็นความบริสุทธิ์ล้วน ๆ ด้วยกันแล้ว

แต่พวกเรามันมีกิเลสอยู่ภายในนี้ ไม่ได้ทะเลาะกับคนอื่นก็ทะเลาะกับตนเอง ยุ่งกับตัวเอง นอกจากยุ่งกับตัวเองแล้ว ก็เอาเรื่องตัวเองนี้ไปยุ่งกับคนอื่นอีก ระบาดไปหมด ชี้โลก ชี้โกรธ ชี้หลง เอาไปป้ายไปทาคนนั้นคนนี่แหลกเหลวไปหมด ร้องกัน อลหม่านวุ่นไปหมด เลยเป็นสภามวยผีปาก สภามวยน้ำลายขึ้นมาในวัดในวาอย่างนี้ก็มี มากมายหลายแห่ง แข่งตีกันก็เพราะของสกปรกที่มีอยู่ภายในจิตใจนี้เอง ถ้าหมดนี้แล้ว ก็หมดปัญหา

เอาละ การแสดงธรรมก็เห็นสมควร

<<สารบัญ

ธรรมะ

จากจดหมายของท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

มีถึง นางแพพงา วรรณะกุล

เมื่อวันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๙

การปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ที่ประทานไว้ด้วยพระเมตตาสุดส่วนไม่มีใครเสมอในโลก นั่นคือการบูชาพระองค์ท่านแท้ การเห็นความจริงที่มีอยู่กับตัวตลอดเวลา ด้วยปัญญาโดยลำดับ นั่นก็คือการเห็นพระตถาคตโดยลำดับ การเห็นความจริงอย่างเต็มใจด้วยปัญญานั้นแล คือการเห็นพระพุทธเจ้าเต็มพระองค์ พระพุทธเจ้าแท้ ธรรมแท้ที่อยู่ที่ใจ การอุปัฏฐากใจตัวเอง คือการอุปัฏฐากพระพุทธเจ้า การเฝ้าดูใจตัวเองด้วยสติปัญญา คือการเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ อย่างแท้จริง พญามัจจุราช เตือน และบุกธาตุนั้นของสัตว์โลกตามหลักความจริงของเขา เราต้องต้อนรับการเตือน และการบุกของเขาด้วยสติ ปัญญา ศรัทธา ความเพียรไม่ถอยหลัง และชนสมบัติ คือ มรรค ผล นิพพาน ออกมาอวดเขาซึ่งๆ หน้า ด้วยความกล้าตาย โดยทางความเพียร เขากับเราที่ถือว่าเป็นอริศัตรูกันมานาน จะเป็นมิตรกันโดยความจริงด้วยกัน ไม่มีใครได้ใครเสียเปรียบกันอีกต่อไปตลอดอนันตกาล

ธาตุนั้นเป็นสิ่งที่โลกจะพึงสละทิ้งที่เสียดาย เราพึงสละด้วยสติปัญญาก่อนหน้าที่จะสละชั้นแบบโลกสละกัน นั่นคือความสละอย่างเอก ไม่มีสองกับอันใด กรุณาพึงให้ถึงใจ เพราะเขียนด้วยความถึงใจ เอวัง ฯ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

จงสร้างสมณะขึ้นที่ใจ

ท่านอาจารย์มั่นท่านพูดเสมอ เวลาเทศน์ไปสัมผัสหรือพูดไปสัมผัส ดังที่เขียนไว้ใน "มุตโตทัย" ก็ดูเหมือนมี แต่ท่านไม่แยก ท่านพูดรวม ๆ เอาไว้ ทีนี้เวลาเราเขียนเราถึงได้แยกออกเป็นตอน ๆ คือผู้เขียน "มุตโตทัย" ไม่แยกออกเป็นขั้นตอน ท่านพูดบางครั้งท่านก็ไม่แยก แต่ก็พอทราบได้ เพียงยกต้นขึ้นมาแล้วกิ่งก้านก็มาด้วยกัน โดยท่านว่า

"ธรรมของพระพุทธเจ้าตามธรรมชาติแล้วเป็นของบริสุทธิ์ แต่เมื่อมาสถิตอยู่ในปุถุชนก็กลายเป็น "ธรรมปลอม" เมื่อลึงสถิตอยู่ในพระอริยบุคคลจึงเป็น "ธรรมจริงธรรมแท้" นี่ท่านพูดรวม ๆ เอาไว้

คำว่า "อริยบุคคล" มีหลายชั้น คือ

"พระโสดา" เป็นอริยบุคคลขั้นต้น ขั้นสูงขึ้นไปก็มี "พระสกิทาคา, อนาคา, อรหัต" เป็นสี่ เมื่อแยกแล้วพระอริยบุคคลผู้บรรลุ "พระโสดาบ้น" ธรรมในชั้นพระโสดาบ้นก็เป็นธรรมจริง ธรรมบริสุทธิ์สำหรับพระโสดา แต่ธรรมชั้น "สกิทาคา, อนาคา, อรหัต" เหล่านี้ พระโสดายังต้องปลอมอยู่ภายในใจ แม้จะจดจำได้ รู้แนวทางที่ปฏิบัติอยู่อย่างเต็มใจก็ตามก็ยังปลอม ทั้ง ๆ ที่รู้ ๆ อยู่นั่นเอง

"พระสกิทาคา" ก็ยังปลอมอยู่ในชั้น "อนาคา", อรหัต", พระอนาคา" ก็ยังปลอมอยู่ในชั้น "อรหัตธรรม" จนกว่าจะบรรลุถึงขั้น "อรหัตภูมิ" แล้วนั้นแล ธรรมทุกชั้นจึงจะบริบูรณ์สมบูรณ์เต็มเปี่ยมในจิตใจ ไม่มีปลอมเลย

บางรายก็ค้านว่า "ธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นของจริงของบริสุทธิ์ อยู่ที่ไหนก็ต้องบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับทองคำ จะเป็นตมเป็นโคลนไปไม่ได้"

ถ้าไม่แยกออกพอให้เข้าใจ "ทองคำต้องเป็นทองคำ ไม่เป็นตมเป็นโคลนไปไม่ได้" แต่เราจะปฏิเสธได้อย่างไรว่าไม่มีตมมีโคลนติดเปื้อนทองคำนั้น ขณะที่คละเคล้ากันอยู่? ทองคำที่ไม่ตกในตมในโคลนกับทองคำที่ตกในตมในโคลน มันต่างกันหรือไม่ มันต่างกันนะ!

ทองคำที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ หนึ่ง ทองคำที่เจือไปด้วยตมด้วยโคลนหนึ่ง เราจะว่ามันบริสุทธิ์เหมือนกันได้อย่างไร? นั่น ! ต้องต่างกัน ! ถ้าเราจะแยกมาพูดเป็นประการที่

สอง เช่น อาหารที่ควรแก่การรับประทานอยู่แล้ว หยิบยกขึ้นมากำลังจะรับประทาน แต่พลัดจากมือลงไปถูกสิ่งสกปรกเสีย อาหารแม้จะควรแก่การรับประทานก็ไม่ควร เพราะมันเปื้อนสกปรก จนกลายเป็นสิ่งน่าเกลียดไปหมดแล้ว หรือภาชนะที่เปื้อน อาหารแม้จะสะอาดน่ารับประทานเพียงไรก็ตาม เมื่อนำมาสู่ภาชนะที่เปื้อน อาหารนั้นก็เปื้อนไปตาม แล้วมันจะบริสุทธิ์ได้อย่างไร เมื่อมันเจือด้วยของเปื้อนหรือสกปรกอยู่เช่นนั้น

นี่ธรรมของพระพุทธเจ้าก็เช่นเดียวกัน ภาชนะในที่นี้ก็หมายถึงใจ มีใจเท่านั้นเป็นคู่ควรแก่ธรรม

ที่นี้ใจนั้นมีความสกปรกมากน้อยเพียงไร ธรรมที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับก็ต้องมีความสกปรกไปด้วยเพียงนั้น ที่ท่านเรียกว่า "ปลอม" หมายถึงไม่บริสุทธิ์แท้ ที่นี้ถัดจากนั้นมา เช่น มาดูกันในคัมภีร์ไบเบิลตามตำรับตำราที่เป็นธรรม แต่เราไปเรียนจากนั้น จดจำเอามาไว้ในใจ แต่ใจเราเต็มไปด้วยกิเลส ธรรมที่เข้ามาสู่จิตใจเราก็กกลายเป็น "ธรรมจดจำ" ไปเสียไม่ใช่ธรรมจริง!

ถ้าว่าเป็นธรรมจริงซึ่งต่างคนต่างเรียนและจดจำมาด้วยกันแล้ว ทำไมกิเลสจึงไม่หมดไปจากใจ ยังมีเต็มใจอยู่ ทั้ง ๆ ที่เรียนรู้อยู่แล้วทุกสิ่งทุกอย่างจนกระทั่งถึงนิพพาน แต่ใจก็ยังไม่พ้นจากความมีกิเลสอยู่เต็มตัว ฉะนั้นธรรมจึงปลอมอย่างนี้เอง

ถ้าเราได้นำธรรมของพระพุทธเจ้า ทั้งด้านปริยัติและด้านปฏิบัติ ออกคลี่คลายด้วยการประพฤติปฏิบัติตามที่ท่านสอนไว้โดยถูกต้องแล้ว ธรรมจะเริ่มจริงไปตั้งแต่ความจดจำ เมื่อจดจำเพื่อเป็นแบบแปลนแผนผังจริง ๆ ไม่ใช่จดจำสักแต่ว่าจดจำแล้วไม่ทำตามแบบแปลนแผนผัง เช่นเดียวกับบ้านเรือนจะมีที่แปลนก็ตาม ย่อมไม่สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมาได้ จะมีแต่ "แปลน" เท่านั้น ก็ร้อยที่พันชิ้นก็มีแต่แปลน เรียกว่าเป็น "บ้าน" ไม่ได้ จนกว่าทำการปลูกสร้างขึ้นมาจนแล้วเสร็จสมบูรณ์ตามแปลนนั้น ๆ จึงจะเรียกว่า "บ้านเรือน" โดยสมบูรณ์ได้

การจดจำเพื่อประพฤติปฏิบัติเป็นอีกอย่างหนึ่ง การจดจำเฉย ๆ ไม่สนใจประพฤติปฏิบัติเป็นอีกอย่างหนึ่ง แต่ถึงยังงี้ก็ไม่พ้นจากการปฏิบัติตามที่เรียนมา ต้องได้ปฏิบัติ

เมื่อปฏิบัติแล้ว "ปฏิเวธ" คือความรู้แจ้งแทงทะลุไปโดยลำดับ ไม่ต้องหวังไม่ต้องสงสัย จิตจะต้องเป็นไปโดยลำดับตามความสามารถแห่งการปฏิบัตินั้นแล

หากชาวพุทธเราได้หยิบยก "ปริยัติ" และ "ปฏิบัติ" ขึ้นเป็นความจำเป็น ความจำเป็นเป็นความสำคัญภายในตัว สมกับศาสนาเป็นธรรมสำคัญ แล้วศาสนาหรือ

บุคคลจะเป็นผู้เด่นอยู่ด้วยคุณธรรม เเด่นด้วยความประพฤติ เเด่นด้วยความรู้ความเห็น ที่เป็นไปเพื่อความสงบร่มเย็นแก่ตนและส่วนรวมมากมายทีเดียว

นี่ศาสนาก็สักแต่ว่าจำได้ และมีอยู่ในคัมภีร์ไบเบิลนเฉยๆ คนก็ไปอีกแบบหนึ่ง ความจดจำก็ไปอีกแบบหนึ่ง ภาคปฏิบัติก็เป็นอีกแบบหนึ่ง เข้ากันไม่ได้ ทะเลาะกันทั้งวันทั้งคืนภายในบุคคลคนเดียวนั้น แล้วยังทำให้แสงแทงตาแทงใจบุคคลอื่น สะดุดใจคนอื่นอีกด้วยว่า "ทำไมชาวพุทธเรานับถือพระพุทธศาสนาถึงเป็นอย่างนั้น!" นั่นมันถูกที่เขาตำหนิ เราหาที่ค้านเขาไม่ได้! ส่วนไหนที่ผิดต้องยอมรับว่าผิด

หากได้นำการปฏิบัติออกแสดงเป็นคู่เคียงกับปริยัติแล้ว ผลจะพึงปรากฏเป็นคู่เคียงกัน สิ่งที่ปรากฏขึ้นด้วยใจจากการปฏิบัติที่ารู้จริงเห็นจริงตามขั้นตามภูมิของตนแล้ว ย่อมพูดได้ถูกต้องตามหลักแห่งการปฏิบัติที่รู้ได้เห็นตามขั้นนั้นๆ ไม่สงสัย และการพูดก็จะมีอำนาจหาญไม่สะท้านหวั่นไหว และเกรงกลัวใครจะคัดค้าน เพราะรู้จริง ๆ เห็นจริง ๆ จะสะท้านสะท้านเพื่ออะไร! ไม่มีการสะท้านสะท้าน เพราะไม่ได้ลู่ได้คล้ำแบบสุมเตา ไม่ได้ยืมเอาของใครมาพูด แต่นำออกจากสิ่งที่เป็นที่เห็นที่เข้าใจแล้วมาพูดจะผิดไปไหน! แล้วจะสะท้านสะท้านหาอะไร เพราะต่างคนต่างหาความจริงอยู่แล้ว เราก็รู้ความจริงตามกำลังของเรา พูดออกตามความรู้ความสามารถของตน จะมีความสะท้านสะท้านที่ไหนกัน ไม่มี!

พระพุทธเจ้าเราก็ไม่เคยทราบว่าจะไปเรียนเรื่องพระนิพพานมาจากไหน มรรคมีองค์แปด ที่เรียกว่า "มัชฌิมาปฏิปทา" ก็ไม่ได้ไปเรียนมาจากไหน ทรงชุดค้นขึ้นตามพระกำลังความสามารถในพระองค์เอง จนกระทั่งได้ทรงรู้ทรงเห็นธรรมเป็นที่พอพระทัย แล้วนำมาสอนโลกได้ทั้งนั้น ใครจะมีความสามารถยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า ซึ่งมีได้ทรงเรียนมาจากไหน ยังเป็น "สัพพัญญู" รู้ด้วยพระองค์เองได้

พุทธศาสนาถ้าอยากให้มีความค่า สมกับศาสนาเป็นของมีคุณค่าจริงดังกล่าวอ้างแล้ว คนก็ควรจะทำตัวให้มีคุณค่าขึ้นมาตามหลักศาสนาที่ท่านสอนไว้ ตัวเองก็ได้รับประโยชน์ ไม่ต้องแบกคัมภีร์อยู่เฉยๆ ให้นำหนักบ้าง นอกจากนั้นจิตใจก็ยังไม่มีการกิเลสตัวไหนที่พอถลอกบ้าง จึงไม่เกิดประโยชน์ ไม่สมชื่อสมนาม สมกับพระประสงค์ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้เพื่อถอดถอนกิเลสอาสวะตามหลักธรรม

เรากลับมาแบกกิเลสด้วยการจดจำ การเรียนได้มากน้อย เลยเข้ากันไม่ได้กับความมุ่งหมายของศาสนา นี่แลธรรมกลายเป็นโลก! เป็นได้อย่างนี้เอง

ธรรมเป็นธรรมก็ตั้งที่ว่าการเรียนมาแล้วก็ต้องปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติตามธรรมแล้วต้องรู้ความจริง เพราะแนวทางแห่งการสอนนั้น พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้วโดยถูก

ต้องเป็น "สวากขาตธรรม" ด้วยกันทั้งสิ้น ไม่มีทางปลีก และไม่เป็นการผิด นอกจากผู้ปฏิบัติจะเห็นผิดโดยลำพังตนเองก็ช่วยไม่ได้ เพราะเป็นเกลียวกับความจริงคือธรรม

ถ้าศาสนธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นดังสินค้าต่าง ๆ ซึ่งสามารถประกาศทำทนายด้วยคุณภาพและการพิสูจน์ ไม่ว่าจะนำไปสู่ตลาดใดที่มีสินค้าอื่น ๆ อยู่มากมายหลายชนิด พอนำสินค้าคือศาสนธรรมนี้ออกไปถึงที่ใด ที่นั่นตลาดสินค้าชนิดต่าง ๆ ล้มไปในทันทีทันใด เพราะคนหาของดี ของจริงอยู่แล้ว เมื่อเจอเข้ากับสิ่งที่ต้องตาต้องใจทำมาจะไม่ทราบ แม้แต่เด็กก็ยังทราบได้

แต่นี้ไม่ใช่วัตถุที่จะออกประกาศขายหรือแข่งขันกันได้ดังสินค้าทั้งหลาย นอกจากความประทับใจของผู้สัมผัส และผู้ปฏิบัติจะพึงรู้พึงเห็นโดยลำพังตนเองเท่านั้น เพราะการที่รู้เห็นก็ไม่ใช่อยากเห็นเพื่อสั่งสมกิเลส เพื่อสั่งสมความโอ้อวด ความเยอหยิ่งจองหองล่ำฟองตนซึ่งเป็นเรื่องของกิเลส

ท่านผู้ใดมีความรู้ความเห็นมากน้อยเพียงไร ก็เป็นการถอดถอนกิเลส ซึ่งเป็นข้อดีแก่ตนและผู้อื่นออกได้มากน้อยเพียงนั้น แล้วไหนจะไปที่โอ้อวด ซึ่งเป็นการส่งเสริมกิเลสขึ้นมาให้โลกเอือมระอา ซึ่งไม่สมกับตัวว่าปฏิบัติเพื่อแก้เพื่อถอดถอนกิเลสเลย

ด้วยเหตุนี้ผู้ปฏิบัติเป็นธรรม รู้มากรู้่น้อยเพียงไร ท่านจึงเป็นไปด้วยความสงบ ควรจะพูดหนักเบาตามเหตุ ท่านก็พูดไปตามควรแก่เหตุ ไม่ควรพูดก็นิ่งไปเสีย ไม่ทวิโหย ไม่เสียดาย อยู่ไปแบบ "สมณะ" คือ สงบด้วยเหตุด้วยผล พูดก็พูดด้วยเหตุด้วยผล นี้แหละท่านว่า

"สมณานัญ ทสฺสนํ เอตมฺมงฺคลมุตฺตมํ" "การเห็นสมณะผู้สงบจากบาป ความลามก เป็นมงคลอันสูงสุด"

คำว่า "สมณะ" ตั้งแต่ "สมณะ ที่หนึ่ง สมณะ ที่สอง ที่สาม ที่สี่ สมณะที่หนึ่งก็คือ "พระโสดา" ที่สองคือ "สกิทาคา" ที่สามคือ "อนาคา" ที่สี่คือ "พระอรหันต์" เรียกว่า "สมณะ" เป็นชั้น ๆ"

ถ้าเราพูดเป็นบุคคลาธิษฐาน ก็หมายถึง ท่านผู้เป็นสมณะตามชั้นภูมิแห่งธรรมนั้น ๆ เช่น พระโสดา พระสกิทาคา พระอนาคา พระอรหันต์ ซึ่งเป็นมงคลแก่ผู้ได้เห็นได้กราบไหว้บูชาท่าน นี้เป็นสมณะภายนอก

เมื่อย้อนเข้ามาภายใน การเห็นสมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ภายในจิตใจ ด้วยการพิจารณา "สังขาร" ซึ่งเป็นเครื่องเปิดมรรคผลขึ้นมาประจักษ์ใจนั้น เป็นมงคลอันสูงยิ่งประการหนึ่ง

ต้องยื่นเข้ามาเป็นประโยชน์สำหรับตัว ไม่งั้นเราก็คอยมองหาแต่ "สมณะภายนอก" สมณะองค์ใดท่านเป็นพระโสดา องค์ไหนท่านเป็นพระสกิทาคา องค์ไหนท่านเป็นพระอนาคา องค์ไหนท่านเป็นพระอรหันต์" แม้องค์ไหนๆ ท่านก็ไม่มี "เบอร์" เหมือนเบอร์ นายร้อย นายพัน ติดตัวติดบ่า จะไปรู้ท่านได้อย่างไร!

ถ้าท่านเป็นพระโสดา พระสกิทาคา พระอนาคา หรือ พระอรหันต์จริงๆ จะไม่มีทางทราบได้ ด้วยอากัปกริยาที่ท่านจะมาแสดงออกทำออกทาง ดังที่โลกสภปรกทำกันอยู่นี้เลย ท่านไม่ทำ ท่านทำไม่ลง ไม่ใช่วิสัยของท่านผู้สะอาด ผู้มุ่งต่ออรรถต่อธรรมจะทำได้เช่นนั้น การที่จะหา "สมณะ" อย่างนี้มาราบมาไต้หวันไกลมาก อยู่ห่างเหินมาก ไม่ทราบจะได้พบปะท่านเมื่อไร

โอวาทใดที่ท่านสอนเพื่อบรรลุถึง "สมณะ" ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ "นำโอวาทนั้นเข้ามาปฏิบัติต่อตัวเอง เพื่อให้สำเร็จเป็น "สมณะ" ที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่" ขึ้นมาภายในนี้ เป็นความเหมาะสมอย่างยิ่ง เรียกว่า "จับถูกตัว" เลย ไม่ต้องไปตามหาร่องรอยหรือตะครุบเงาที่ไหนให้เสียเวลาลำเวลา

เอ้า! เราพบครูบาอาจารย์ที่ท่านเป็นอรรถเป็นธรรม ผู้มีกายวาจาใจสงบ หรือท่านผู้เป็นสมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ ก็เป็นการดี เมื่อได้พบแล้วอย่าให้พลาดจากสมณะที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สี่ ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ภายในใจเราเอง ด้วยการปฏิบัติของเราให้พระพุทธรูปเจ้าไม่ทรงผูกขาด จะพึงได้ผลโดยทั่วถึงกันเมื่อเหตุสมบูรณ์แล้ว เราจึงควรน้อมธรรมเหล่านั้นเข้ามาเพื่อตน

"โสดะ" แปลว่า กระแส คือบรรลุถึงกระแสพระนิพพาน แต่พวกเรามากคาคันไปต่างๆ จนไม่มีประมาณว่า กระแสพระนิพพานนั้นเป็นอย่างไรบ้าง กระแสกว้างแคบลึกตื้น หยาบละเอียดขนาดไหน ซึ่งกลายเป็นสัญญาอารมณ์ไป โดยไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

ความจริงกระแสก็คือ แดนแห่งความแน่นอน ที่จะก้าวถึงความพ้นทุกข์ไม่เป็นอย่างอื่นนั่นเอง

ผู้ปฏิบัติบำเพ็ญ ขอให้มีความร่มเย็นภายในใจเถอะ จะกระแสไม่กระแสก็ตามคือจิตดวงนี้เอง ซึ่งได้รับการบำรุงส่งเสริมในทางดีอยู่เสมอไม่ลดละล่าถอย

อะไรจะเป็นพระนิพพานได้ บ้านเป็นบ้าน เรือนเป็นเรือน ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ ดินฟ้าอากาศ แต่ละชั้นละอันไม่สามารถที่จะเป็นพระนิพพาน หรือนำมาเป็นพระนิพพานได้เลย จะปรับปรุงให้เป็นพระนิพพานก็ไม่ได้ จะปรับปรุงให้เป็นพระโสดาบันก็ไม่ได้ พระสกิทาคาก็ไม่ได้ พระอนาคาก็ไม่ได้ พระอรหันต์ก็ไม่ได้

แล้วจะปรับปรุงให้เป็นพระนิพพานได้อย่างไร นอกจากจิตดวงเดียวเท่านั้นเป็นผู้ที่สามารถจะเป็นไปได้ ด้วยการประพฤติปฏิบัติ กำจัดสิ่งที่ปกปิดกำบังซึ่งมีดมืดปิดตาอยู่ภายในใจนี้ออกไปได้โดยลำดับ ความสงบสุขหากเกิดขึ้นมาเอง ที่ไม่สงบก็เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นผู้ก่อกวน เป็นผู้ยุยงให้กังวลุ่นวายอยู่ทั้งวันทั้งคืน ยืน เดิน นั่ง นอน ทุกอิริยาบถ หาแต่เรื่อง วุ่นวายตัวเอง ก็คือเรื่องของกิเลส จะให้ใจสงบได้อย่างไร เรื่องของกิเลสจึงไม่ใช่ของดีสำหรับสัตว์โลกแต่ไหนแต่ไรมา

สัตว์ทั้งหลายชอบถือว่าเป็นของดีไม่คิดปล่อยวาง ฤทธิ์ของมันจึงทำให้บ่นกันอันโอ้อวดไปหมด ถ้ามันดีจริง ๆ ทำไมจึงได้บ่นกัน การที่บ่นกันก็เพราะเรื่องของกิเลสพาให้เกิดทุกข์เกิดความลำบาก ท่านจึงสอนให้สร้าง "สมณธรรม" ขึ้นที่นี่!

"สมณะ" แปลว่า ความสงบ เมื่อสงบแล้วก็ค่อย ๆ กลายเป็น "สมณะที่หนึ่ง" ที่สอง ที่สาม ที่สี่ ขึ้นไปโดยลำดับภายในใจเรา

การปฏิบัติเพื่อบรรลุ "สมณธรรม" ทั้งสี่นี้ปฏิบัติอย่างไร?

ใน "ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร" ท่านแสดงไว้เป็นรวม ๆ ไม่ค่อยละเอียดลอออะไร ผู้เริ่มปฏิบัติอาจเข้าใจยากนัก

"ทุกขํ อริยสัจจํ" สัจธรรมหนึ่ง ท่านว่าอย่างนั้น "ชาติปิ ทุกขา ชราปิ ทุกขา มรณมฺปิ ทุกขํ โสภปริเทวทุกขโทมนสฺสุปายาสापิ ทุกขา" เรื่อยไป ว่าเป็นเรื่องความทุกข์ ทุกข์ที่แสดงตัวออกมานี้มีสาเหตุเป็นมาจากอะไร? ก็มาจากความเกิด เกิดเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดความทุกข์ ที่นี้ตัวเกิดจริง ๆ มีต้นเหตุมาจาก "อวิชชา" "อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา" แล้วอะไรที่ทำให้เกิด ถ้าไม่ใช่ "อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา" จะเป็นเพราะอะไร ท่านขึ้นตรงนี้เลย

ท่านอาจารย์มั่นท่านแยกยังอีกน่าฟังมาก ท่านว่า "ฐิติภูตํ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา" อวิชชา ไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีพ่อแม่เป็นที่เกิดจะเกิดได้อย่างไร อยู่ได้อย่างไร ก็ต้องอาศัย "ฐิติภูตํ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา" นี้เป็นสาเหตุที่จะให้เกิดเป็นภพเป็นชาติขึ้นมา อันนี้มีแยกออกเป็นสามประเภท "นฺนุทฺติราคสฺสทคฺคา ตตฺตร ตตฺตราภินฺนุทฺติ. เสยฺยถิทํ. กามตณฺหา ภวตณฺหา วิภวตณฺหา" นี้! ท่านว่า นี้แลคือ "สมุทฺทัย" "สมุทฺทัย อริยสัจจํ" นี้ก็เป็นอริยสัจ แล้วจะนำอะไรเข้ามาแก้!

"สมุทฺทัย อริยสัจ" นี้ ล้วนแต่สิ่งที่จะทำจิตใจให้ชุ่มฉ่ำ เป็นเรื่องหรือเป็นธรรมชาติที่รบกวนจิตใจให้ชุ่มฉ่ำจนเป็นลมเป็นโคลนไปได้ ถ้าเป็นวัตถุ ในบรรดาสมุทฺทัยมากน้อยที่กล่าวมานี้ กามตัณหาที่ตาม ภวตัณหาที่ตาม วิภวตัณหาที่ตาม เป็นความหิวความโหย

ความทนอยู่เป็นปกติสุขไม่ได้ หมดความสงบสุข อยู่โดยลำพังตนเองไม่ได้ เพราะคำว่า "ตัณหา" ต้องหิวโหยดิ้นรน ดิ้นไปทางโน้นดิ้นมาทางนี้ ดิ้นไปทางหนึ่งเป็นกามตัณหา ดิ้นมาทางหนึ่งเป็นภวตัณหา ดิ้นไปอีกทางหนึ่งเป็นวิภวตัณหา มันล้วนแต่ความหิวโหย ที่จะทำให้จิตใจตื่นด้วยอำนาจของกิเลสสามเหล่านี้เป็นเครื่องกดขี่บังคับหรือรีดไถ พุดง่าย ๆ เอาอย่างนี้ถึงใจดี สำหรับนักปฏิบัติเพื่อแก้ไขกิเลสตัวให้โทษตลอดมา

จิตที่ทรงตัวไม่ได้ตามปกติของตน ก็เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นผู้ทำลายหรือก่อกวน เป็นผู้แห่ เป็นผู้ทำความวุ่นวายอยู่ตลอดเวลาหาความสงบไม่ได้ แล้วจะแก้อันนี้ด้วยวิธีใด?

ท่านก็สอน "สมุมาทิกฺขุณี สมุมาสกุปโป" ขึ้นเลย โดยทาง "มคฺค อริยสจฺจํ" เป็นเครื่องแก้ธรรมชาติที่ก่อกวนวุ่นวายระส่ำระสาย เพราะอำนาจแห่งความหิวโหยทนอยู่ไม่ได้เหล่านี้ ไม่ว่าจะสัตว์ไม่ว่าบุคคลถ้าเกิดความหิวโหยขึ้นมาแล้ว ไม่ได้สุจริตก็เอาทางทุจริต ไม่ได้ทางที่แจ่มก็เอาที่ลับ เอาจนได้ เพราะความหิวโหยมันบีบบังคับให้ต้องทำ หรือเพราะความทะเยอทะยานอยากต่าง ๆ ตลอดความหิวโหยนั่นเอง มันบีบบังคับจิตใจให้ต้องเสือกต้องคลานไปต่าง ๆ นานา เพราะอยู่ใต้อำนาจของมัน ต้องเป็นความทุกข์ ทุกข์ทรมานทั่วหน้ากัน

ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์เพราะ "สมุทัย" เป็นผู้ลากผู้เข็นใจสัตว์โลก จนถลอกปอกเปิกไปทุกภพทุกชาติ ทั้งวัน ทั้งคืน ยืน เดิน นั่ง นอน อากาโรที่คิดออกมาแฉ่ใด มีแต่ถูกสมุทัยจุตลากเข็นเข่นตีทั้งนั้น แล้วเราจะเอาอะไรมาดับสิ่งเหล่านี้ เอาอะไรมาแก้ไขสิ่งเหล่านี้ ?

"สมุมาทิกฺขุณี สมุมาสกุปโป สมุมาวาจา สมุมากมฺมุโนโต สมุมาอาชีโว สมุมาวาโย สมุมาสติ สมุมาสมาธิ" นี้แลเป็นเครื่องมือที่ทันสมัย และเหมาะสมที่สุด ที่จะปราบปรามกิเลสทั้งสามประเภทนี้ให้สิ้นซากลงไปจากใจ ไม่มีเครื่องมืออื่นใดที่จะเหนือไปกว่า "มัชฌิมาปฏิปทา" นี้

"สมุมาทิกฺขุณี" ความเห็นชอบนั้นเห็นอะไรเล่า? เวลาที่ใจเรามันเห็นผิดทั้งนั้น กามตัณหา ก็คือความเห็นผิด ภวตัณหา ก็คือความเห็นผิด วิภวตัณหา ล้วนแต่เรื่องความเห็นผิดทั้งนั้น มันถึงได้เป็นทางกายทางใจไม่ลดหย่อนผ่อนคลาย ทำไม่ถึงรัก รักเพราะเหตุใด เอาสติปัญญาค้นลงไป ซึ่งก็ไม่หนีจากกายนี้ รักก็รักกายนี้ก่อนอื่น รักกายนี้ก็รักกายนั้น! กามตัณหามันมีอยู่ที่ตรงนี้ แยกหาเหตุหาผลออกมา มันรักเพราะอะไร

รักเนื้อ รักหนัง รักเอ็น รักกระดูก รักผม รักขน ยังงั้นหรือ? ของใครของเรามันก็เหมือนกันนี่ รักอะไรมัน ?

กิริยาที่แยกหรือทำการแยกนี้ ท่านเรียกว่า "มรรค สมุมาทิจฺฉฐิ" คือ ปัญญา ไตร่ตรองกลั่นกรองดูหาสิ่งที่มันยึดมันถือ ว่ามันยึดถือเพราะเหตุใด มีสารคุณอะไรมันถึงได้ยึดได้ถือ ความยึดถือแทนที่จะเกิดผลเกิดประโยชน์ เกิดความสุขความสบาย แต่มันกลายเป็นไฟขึ้นมาทั้งกองภายในใจ ทำให้เกิดความลำบากลำบาก ทนทุกข์ทรมาน เพราะความยึดความถือ

ความยึดถือมาจากความสำคัญผิด เข้าใจว่านั่นเป็นเรา นี่เป็นของเรา มันเป็นความผิดไปทั้งนั้น ปัญญาจึงต้องตามแก้ไขให้เห็นตามความเป็นจริงของมัน ท่านจึงสอนให้พิจารณาภายใน "กายคตาสติ" เอ้า! พิจารณาลงไป ทั้งข้างนอกข้างใน ข้างบนข้างล่าง ภายในภายนอกภายใน พิจารณาให้ละเอียดทั่วถึง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้งชัดเจน นี่คือเรื่องของปัญญา ซึ่งเป็นเครื่องปราบความอยากความทิว ความกระหาย ซึ่งเกิดขึ้นจากอำนาจของกิเลส ไม่มีอันใดที่จะระงับดับสิ่งเหล่านี้ให้หายความอยากได้ นอกจาก "สมุมาทิจฺฉฐิ" "สมุมาสกุบฺโป" อันเป็นองค์แห่งมรรคแปดนี้เท่านั้น

"มคฺค อริยสจฺจํ" นี่คือเครื่องมือปราบกิเลสทุกประเภท ควรดำเนินตามนี้ สติปัญญาเป็นเครื่องมือที่ทันกลมารยาของกิเลส ฟาดฟันลงไปพิจารณาลงไปอย่ารั้งรอ ตรงไหนที่มีติดตา ตรงนั้นระอสรพิษมันอยู่ตรงนั้น ปัญญาติดตามไม่ทันที่ตรงไหน ตรงนั้นจะเป็นตัวเป็นตน เป็นสัตว์เป็นบุคคล เป็นเราเป็นเขา เป็นของเราของเขาขึ้นมาที่ตรงนั้น

ปัญญาสอดแทรกลงไป เห็นลงไปตามคัมภีร์ธรรมชาติ คือกายกับจิต แล้วความจริงจะเปิดเผยขึ้นมา ไม่มีคำว่า "บุคคล" คำว่า "สัตว์" คำว่า "เขา,เรา" ไม่มี ! มีได้ยังไง ปัญญาหลงหยั่งถึงความจริงแล้ว ความเสกสรรเหล่านี้เป็นเรื่องจอมปลอม ที่เกิดจากกิเลสจอมหลอกลวงต่างหาก

ทีนี้ปัญญาตามชะล้างให้สะอาดลงไปโดยลำดับจนตลอดทั่วถึง จิตที่ถูกกีดขวางเพราะอำนาจ "อุปาทาน" มาเป็นเวลานาน ย่อมถูกสติปัญญาเป็นผู้ถอดถอนขึ้นมา ถอนกรรมสิทธิ์ ไม่ปักปันเขตแดนไว้ว่า อันนั้นเป็นเราเป็นของเรา นั่นเป็นเขตแดนของเรา เฉพาะอย่างยิ่งก็ในวงขันธุ์ห้านี้ มันเป็นเขตแดนที่เราปักปันมาตั้งแต่วันเกิด นี่เป็นเรา นี่เป็นของเรา เนื้อเป็นเรา เอ็นเป็นเรา กระดูกเป็นเรา แขนเป็นเรา ขาเป็นเรา เป็นของเรา อวัยวะทุกชิ้นทุกส่วนเป็นเราเป็นของเราเต็มไปหมด ทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านั้นเขาไม่ได้รับ

ทราบรับรู้อะไรจากเราเลย แต่เราปักปันเขตแดนเอาเอง เมื่อมีอะไรว่างล้ำหรือมาสัมผัสสัมพันธ์ให้เกิดความเจ็บความไม่สบายขึ้นมา ก็เกิดความทุกข์ขึ้นภายในจิตใจ

นอกจากเกิดความทุกข์ขึ้นภายในกายแล้ว ยังเกิดความทุกข์ขึ้นภายในใจอีก เพราะความรักความสงวน ความปักปันเขตแดน อันนั้นเป็นต้นเหตุ

การพิจารณาดูให้เห็นตามความจริงนั้นท่านเรียกว่า "พิจารณา สัจธรรม" ด้วยปัญญาสมาธิปฏิสนธิ สรูปแล้วก็ได้แก่ความเห็นชอบในสัจธรรมทั้งสี่ มีทุกข์สี่ เป็นต้น

ความดำริที่เป็นไปเพื่อการถอดถอนกิเลสทั้งหมดนั้นแล "สมาสกุบโป" ท่านแยกเป็น ๓ คือ (๑) ความไม่พยาบาลบองร้ายผู้อื่น ที่เป็นบาลีว่า "อพยาบาทสกุบโป" เรื่องของกิเลสนั้นไฝทางพยาบาลเป็นพื้นฐาน

(๒) "อวิหีสาสกุบโป" คือ ไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น และ

(๓) "เนกขมุมสกุบโป" ความคิดดำริเพื่อออกจากเครื่องผูกพัน มีกามฉันทะ เป็นต้น

โดยหลักธรรมชาติก่อนที่จะออกไปกระทบกระเทือนคนอื่น ต้องกระทบกระเทือนตนเสียก่อน เพราะความเห็นผิดของจิตด้วยอำนาจของกิเลสนี้แล สมาสกุบโป จึงต้องแก้กันตรงนี้ รวมกันแล้ว สมาสกุบโป สมาธิปฏิสนธิ ก็เหมือนเชือกสองเกลียวที่พันกันเข้าเป็นเกลียวเดียวให้เป็นเชือกเส้นหนึ่งขึ้นมา เพื่อให้มีกำลังนั้นเป็นเพียงอาการของจิตที่คิดในแง่ต่างกัน รวมแล้วก็คือปัญญาความแยกกายของจิตดวงเดียวนั้นแล เหมือนเชือกหนึ่งเส้นหรือเชือกเส้นหนึ่งเอง รวมทั้งแปดนั้นก็มาเป็นเชือกเส้นหนึ่ง คือ "มัชฌิมาปฏิปทา" ทางสายกลาง หรือเครื่องมือแก้กิเลส ที่เหมาะสมอย่างยิ่งตลอดมาแต่ครั้งพุทธกาลนั้นแล

จะพิจารณาอะไร ถ้าไม่พิจารณาลึกลงที่พัวพันจิตใจเราอยู่เวลานี้ และแก้ที่ตรงนี้ด้วย "มรรค" คือ "สมาสกุบโป" เป็นต้นนี้แล มรรคเท่านั้นที่จะแก้กิเลสออกจากจิตใจได้ ถึอร่างกายหรือชั้นนี้เป็นเวที ค้นคว้าด้วยสติปัญญา ต่อสู้กับความลุ่มหลงของตน สู้กันบนเวที คือ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ นี่เป็นที่พิสูจน์สิ่งเหล่านี้ อันเป็นเป้าหมายแห่งการพิจารณา จนเห็นตามความจริงของมัน

เทศน์ไปที่อื่นไม่สะดวงใจ ถ้าเทศน์ลงตรงนี้รู้สึกถนัดใจ จูใจ เพราะนี่เป็นตัวจริง กิเลสก็อยู่ที่ตรงนี้ มรรคก็อยู่ที่ตรงนี้ หรือสัจธรรม ทุกข์ สมุทัย ก็อยู่ที่ตรงนี้ นิโรธกับมรรคก็อยู่ที่ตรงนี้ เมื่อ "มรรค" ทำการดับกิเลสไปโดยลำดับ นิโรธคือความดับทุกข์ก็ปรากฏขึ้นมาเอง ตามกำลังของมรรคซึ่งเป็นผู้ดำเนินงาน สติปัญญาเป็นผู้ฟาดฟันกิเลสให้ลึบหายไปเป็นลำดับ ก็เป็นการดับทุกข์ไปโดยลำดับ ใครจะไปตั้งหน้าตั้งตาดับ

ทุกข์โดยไม่ต้องดำเนิน "มรรค" ย่อมเป็นไปได้ ท่านบอกว่า "นิโรธ ควรทำให้แจ้ง" จะเอาอะไรไปทำ? ถ้าไม่เอามรรคไปทำให้แจ้งขึ้นมาซึ่งนิโรธ เราจะพยายามทำนิโรธให้แจ้งเฉยๆ โดยไม่อาศัยมรรคเป็นเครื่องบุกเบิกทางแล้วไม่มีทางสำเร็จ เพราะธรรมนี้เป็นผลของมรรคที่ผลิตขึ้นมา

ท่านสอนไว้เป็นอาการเฉยๆ หลักใหญ่แล้วพอสติปัญญาจ่อลงไป เพียงจุดหนึ่งเท่านั้นจะกระเทือนไปถึง "สัจธรรมทั้งสี่" นั้นโดยลำดับ ทำงานพร้อมกันเหมือนกับจักรตัวเล็กตัวใหญ่ ทำงานพร้อมกันในวงงานอันเดียวกัน ถ้าไปแยกแยะยังงั้นแล้วย่อมจะวอกวน เหมือนตามรอยวัวในคอกนั้นแล หาทางไปไม่ได้

จึงควรพิจารณาลงในอาการใดก็ได้ ในรูปธรรมหรือนามธรรม มีอยู่ในกายอันเดียวกัน เช่น รูปก็มีหลายอาการด้วยกัน ขณะพิจารณารูป แม้เวทนาเกิดขึ้นก็ไม่หวั่นไหว รูปเป็นรูป เวทนามก็สักเป็น "นามธรรม" หาดนหาตัว หาสัตว์หาบุคคล หาเราหาเขาได้ที่ไหน ไม่ว่าจะสุขเวทนาหรือทุกข์เวทนา มีลักษณะคล้ายคลึงกัน เขาเป็นตนหรือเป็นตัว เป็นสัตว์เป็นบุคคลที่ไหน เพียงเป็นนามธรรมอย่างเดียวกันเท่านั้น ปรากฏขึ้นในจิต

เมื่อจิตได้ทราบว่าการปรากฏขึ้นเป็นลักษณะแห่งความทุกข์ เป็นลักษณะแห่งความสุข แล้วก็ดับลงไปตามเหตุปัจจัยที่พาให้ดับ แนะ! ปัญญาจึงมีทางที่จะทราบได้ตามสิ่งที่มียู่ เพราะไม่ใช่สิ่งที่ลึกลับ แต่เป็นสิ่งที่เปิดเผยด้วยความมียู่และปรากฏขึ้นตามเหตุปัจจัยที่พาให้เป็นเท่านั้น

รูปชั้นนี้ ก็อยู่ทุกวันทุกเวลา พาหลับพานอน พาขับพาถ่าย พาเย็นพาเดิน ก็รูปชั้นนี้เอง เวทนาชั้นนี้ก็แสดงตัวอยู่ทุกเวลา แม้ในขณะนี้นั้นก็แสดงให้เห็นเรารู้อยู่เช่นกัน ไม่สุขก็ทุกข์สลับเปลี่ยนกันไปมาอย่างนี้แหละ สำคัญที่ใจอย่าให้ทุกข์ด้วย ทุกข์ก็ให้ทราบ ว่าชั้นนี้เป็น อนิจจัง ทุกข์ อนตตา อย่าให้จิตไปยุ่งกับเขา จิตก็ไม่เป็นทุกข์

คำว่า "เวทนา" เวทนานี้เทศน์ทุกวัน จึงควรฟังให้เข้าใจ กิเลสมันเกาะแน่นอยู่กับชั้นนี้ ไม่มีวันมีคืน มีปีมีเดือน ไม่ทราบว่าของเก่าของใหม่ แต่เกาะเสียแน่น เกาะมากี่ปีก็เดือนก็ปีก็กลับมาแล้ว เพราะฉะนั้นการพิจารณาวันหนึ่ง ๆ เวลาหนึ่ง ๆ จึงไม่พอ การเทศน์วันหนึ่งเวลาหนึ่งจึงไม่พอ ต้องเทศน์ซ้ำกันให้เข้าใจ เป็นที่แน่ใจ

พิจารณาก็พิจารณาซ้ำให้เป็นที่เข้าใจแล้วก็ปล่อยเอง เอาให้เห็นชัดเวทนา, ทุกขเวทนามีที่ไหนบ้าง? มีที่ไหนก็เป็นทุกขเวทนาจะให้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ต้องเป็นธรรมชาติความจริงของเขาอยู่เช่นนั้น

"สัญญา" ก็จำได้ เคยจำมาเท่าไรแล้วตั้งแต่วันเกิดจนบัดนี้ แล้วหาอะไรเป็นสาระได้บ้าง ถ้ามันเป็นตัวเป็นตน เป็นสัตว์เป็นบุคคลจริงๆ นำมาใส่ตู้ก็คงไม่มีตู้ที่ไหน

ใส่ เพราะมันจำไม่หยุดไม่ถอย แต่พอจำได้แล้วก็ผ่านไป ๆ ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย นั่น!
ฟังซิ เอาสาระแก่นสารอะไรกับสิ่งเหล่านี้

“สังขาร” ปรงวันยังค่ำคืนยังรุ่ง ปรงเสียจนร้อนหัวอกก็มี ถ้าปรงมาก ๆ ปรงเสีย
จนหัวใจแทบจะไม่ทำงาน เพื่อยไปหมด สังขารคือความปรง ถ้าไม่ระงับมันด้วยสติ
ปัญญาไม่มีทางระงับได้ตลอดไป และตายด้วยมันได้จริง ๆ เช่นคนคิดมากเพราะความ
เสียใจ เรื่องของกิเลสมันเอาสังขารเป็นเครื่องปรง เป็นเครื่องมือ และผลักดันออกมาให้
ปรงไม่หยุดไม่ถอย ปรงสิ่งนั้น สำคัญสิ่งนี้

ทั้งสัญญา ทั้งสังขารเป็นเครื่องมือของกิเลส แล้วก็พุ่งลงไปที่หัวใจของเรา ให้
เกิดความทุกข์ความทรมานไม่ใช่บ่อย ๆ มากกว่านั้นก็เป็นอย่างนี้ คนเราเป็นทุกข์เพราะ
คิดมากมันตึ๊งเหอสังขาร ?

“วิญญูณ” ก็เพียงรับทราบ รับทราบแล้วก็ดับไปพร้อม ๆ ในขณะที่รับทราบจาก
สิ่งที่มาสัมผัส มีสาระแก่นสารที่ไหน เราหลงสิ่งเหล่านี้แหละเราไม่ได้หลงสิ่งอื่น ๆ นะ
นอกนั้นมันก็เป็นผลพลอยได้ของกิเลสไปอีกประเภทหนึ่ง

หลักใหญ่จริง ๆ มันอยู่ตรงนี้ จึงต้องพิจารณาตรงนี้ให้เห็นชัด นี้เรียกว่า “ดำเนิน
มรรคปฏิบัติ” หรือเรียกว่า “มรรคสังขาร” เครื่องแก้ความหลง วุ่นวาย ความยึดมั่นถือ
มั่นของใจให้ถอยตัวออกมา ใจจะได้สบายหายห่างจากสิ่งเหล่านี้ เพราะการปล่อยวาง
ได้

อันความตายเป็นหลักใหญ่เหนือโลกจะห้ามได้ กฎอนิจจัง ทุกข์ อนตตา เป็น
เหมือนทางหลวง เพราะเป็นคติธรรมดา ไม่ถึงกาลเวลามันก็ไม่สลาย ถึงแม้จะยึดถือมัน
สักเท่าใดก็ตาม เมื่อถึงกาลมันแล้วห้ามไม่ฟัง มันก็ไปของมัน ซึ่งเรียกว่า “ทางหลวง”
ตามคติธรรมดา ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ทั่วโลกดินแดนเป็นอย่างนี้ด้วยกันทั้งนั้น จะไม่
เรียกว่าเป็นทางหลวงได้อย่างไร ใครจะไปกีดขวางห้ามไม่ได้ มันต้องเดินตามทาง
หลวงตามคติธรรมดาซึ่งเป็นเรื่องใหญ่โตมาก ทั่วโลกดินแดนเป็นอย่างนี้ด้วยกันทั้งนั้น
พิจารณาให้เป็นไปตามความจริงของมัน ที่เรียกว่า “โค่นไม้ตามลม”

อย่าไปขัดขวางธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้ตามหลักคติธรรมดา ให้รู้
ตามความจริง ใจก็จะสบาย การอยู่กับกิเลสใจอยู่กับความวุ่นวาย ผลแห่งความวุ่นวายก็
คือความทุกข์ เราเคยเห็นโทษของมันมาแล้ว

ที่นี้ให้ใจอยู่กับธรรม ใจอยู่กับสติ ใจอยู่กับปัญญา ใจนั้นจะได้มีความปลอดภัย
ใจจะได้มีความร่มเย็นขึ้น ชื่อว่า “กิเลส” แล้วไม่ว่าอยู่ที่ไหนพยายามแก้ไขให้หมด ! แก้

ภายนอกได้แล้ว เข้ามาแก้ภายในธาตุในชั้นนี้ แล้วก็ภายในจิตด้วยปัญญาอีก จนรอบตัว ทะลุโปร่งไปหมดไม่มีอะไรเหลือเลย

คำว่า "ตน" ว่า "ตัว" ว่าสัตว์ ว่าบุคคล มันหมดปัญหาไปในทันทีทันใด เมื่อกิเลส ซึ่งเป็นตัวเสกสรรว่าเป็นสัตว์เป็นบุคคลได้สิ้นไปจากใจแล้ว คำว่าสัตว์ก็ตาม บุคคลก็ตาม ไม่คิดให้เสียเวลาลำเวลา จริงอย่างไรก็อยู่ตามความจริงล้วนๆ เพื่อหายกังวล เวลาหายจริงๆ หายที่ตรงนี้

อันนี้ไม่ใช่ "สังขารม" ! สังขารมก็คือทุกข์ ทุกข์กาย ทุกข์ใจ นี้เรียกว่า "ทุกข์สังขาร" "สมุทัย" เป็นเรื่องของกิเลสอาสวะทั้งหมด นี้เรียกว่า "สมุทัยสังขาร" "มรรค" มีสมมามาภิภูจิ เป็นต้น สมมาสมาธิเป็นที่สุด คือเครื่องมือ เป็น "สังขารม" ประเภทหนึ่ง เครื่องแก้กิเลสคือตัว "สมุทัย" ให้หมดสิ้นไป "นิโรธ" ก็ทำหน้าที่ดับทุกข์ไปตามๆ กัน โดยลำดับ จนกระทั่งรู้แจ้งแทงตลอดในสมุทัยตัวสำคัญซึ่งมีอยู่ภายในใจโดยเฉพาะ ไม่มีอะไรเหลือแล้ว นิโรธแสดงความดับทุกข์ เพราะกิเลสดับไปจากใจในขณะนั้นอย่าง เต็มภูมิ

ผู้ที่รู้ว่าทุกข์ดับไป กิเลสดับไปเพราะมรรคเป็นเครื่องทำลาย นั่นคือ "วิมุตติ" ไม่ใช่ "สังขารม" นั่นคือผู้บริสุทธิ์ ไม่ใช่สังขารมทั้งสิ้น

"สังขารม" เป็นเครื่องก้าวเดินเท่านั้น เมื่อถึงจุดหมายปลายทางแล้ว สังขารมทั้งสี่ก็หมดหน้าที่ไปตามหลักธรรมชาติของตน โดยไม่ต้องไปกดขี่บังคับให้สิ้นให้สุด ให้หมดความจำเป็น หากเป็นไปตามเรื่อง เช่นเดียวกับเราก้าวจากบันไดขึ้นสู่สถานที่อันเป็นจุดที่ต้องการแล้ว บันไดกับเราก็ก่อนหมดความจำเป็นกันไปเอง

ฉะนั้นเรื่องของ "มรรค" คือสติปัญญาเป็นต้น ทำหน้าที่ให้สมบูรณ์เต็มภูมิ จิตได้ถึงขั้นแห่งความหลุดพ้นแล้ว เรื่องสติปัญญาที่จะช่วยแก้ไขกิเลสอาสวะทั้งหมด ก็หมดปัญหาไปตามๆ กัน

นี่แลคือความเด่นของเรา นี่แลคือ "สมณะธรรม" หรือสมณะที่สุดยอดแห่งสมณะที่สี่ ! สมณะที่หนึ่งคือพระโสดา สมณะที่สองคือพระสกิทาคา สมณะที่สามพระอนาคา เราเจอมมาเป็นลำดับด้วยการปฏิบัติ สมณะที่สี่คืออรหันต์ อรหัตธรรมเจดเต็มภูมิด้วย "มรรคปฏิบัติ อันแหลมคม" นี้เป็นผู้ทรงไว้แล้ว ซึ่งสมณะทั้งสี่รวมลงในใจดวงเดียว "เอตมมมงคลมุตตม" มงคลอันสูงสุดนี้อยู่ที่ใจเราเอง ไม่ต้องไปหา "สิริมงคล" มาจากไหน ! ใจที่พ้นจากเครื่องกีดขวางทั้งหลายถึงความบริสุทธิ์เต็มภูมิแล้ว นั่นแลเป็นมงคลอันสูงสุดเต็มภูมิ

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ไม่อยู่ในที่อื่น ลัทธิธรรมทั้งสี่ก็ดี สมณธรรมทั้งสี่ก็ดี ตั้งแต่ที่หนึ่ง, ที่สอง, ที่สาม จนกระทั่งถึงที่สี่ ก็ผู้ที่รู้ ๆ นี้แหละ เป็นผู้ทรงไว้ซึ่งสมณธรรมทั้งสี่ และเป็นผู้ที่จะทำหน้าที่ปลดเปลื้องตนออกจากสิ่งที่กดขี่บังคับทั้งหลาย จนถึงขั้น "อิสรเสรี" คือสมณะทั้งสี่รวมอยู่กับเรานี้ทั้งสิ้น สรุปแล้วอยู่กับผู้ที่รู้ ๆ ผู้นี้เป็นผู้ "ที่ตายตัวอย่างยิ่ง" คงเส้นคงวาที่จะรับทราบทุกสิ่งทุกอย่าง กิเลสก็ทำลายจิตใจนี้ให้ฉิบหายไปไม่ได้ กิเลสจะทำลายสิ่งใดได้ก็ตาม แต่ไม่สามารถทำลายจิต ได้แก่การทำจิตใจให้ได้รับความลำบากนั้นมีฐานะเป็นไปได้ แต่จะทำจิตนั้นฉิบหายยอมเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะธรรมชาตินี้เป็นธรรมชาติที่ตายตัว หรือเรียกว่า "คงเส้นคงวา" เป็นแต่สิ่งที่มาเกี่ยวข้องหรือสิ่งที่มาละเคล้า ทำให้เป็นไปในลักษณะต่าง ๆ เท่านั้น นั่นเป็นไปได้

เมื่อสลัดตัด หรือชำระชะล้างสิ่งเหล่านั้นหมดไม่มีอะไรเหลือแล้ว ธรรมชาตินี้จึงทรงตัวได้อย่างเต็มภูมิ เป็นบุคคลก็เรียกว่า "สมณะที่สี่" อย่างเต็มภูมิ ถ้าเรียกว่าเป็น "ธรรม" ก็เรียก "อรหัตธรรม" อยู่ภายในจิตดวงนั้น

จิตดวงนั้นเป็นธรรมทั้งดวง จิตเป็นธรรม ธรรมเป็นจิต เป็นได้ทั้งนั้น ไม่มีอะไรที่ค้าน ไม่มีอะไรที่จะแย้ง เมื่อไม่มีกิเลสมาแย้งแล้วมันก็ไม่มีความแย้ง กิเลสหมดไปแล้วจะเอาอะไรมาแย้ง

นั่นแหละความหมดเรื่องหมดราว หมดอะไร ๆ หมดที่ตรงนั้น ความดับทุกข์ดับที่ตรงนั้น ดับภพดับชาติดับที่ตรงนั้น ที่อื่นไม่มีที่ใดเป็นที่ดับ! การไปเกิดภพเกิดชาติก็ผู้นี้แลเป็นเชื้อแห่งภพแห่งชาติ มาจากกิเลสซึ่งอยู่กับจิต จิตจึงต้องเร็ว ๆ ร้อน ๆ ไปเกิดในภพน้อยใหญ่ ได้รับความทุกข์เดือดร้อนลำบากรำคาญมาโดยลำดับ เพราะมีเชื้อพาให้ไป มีเครื่องหมุนพาให้ไป

เมื่อสลัดตัดสิ่งฉาบทาหรือเชื้อออกหมดแล้ว จึงหมดปัญหา หมดลงที่ตรงนี้!

ขอให้พากันพิจารณาให้ได้ ใจนี้สามารถรู้ได้เห็นได้ทั้งหญิงทั้งชาย นักบวชและฆราวาส ด้วยการปฏิบัติของตน ๆ ไม่ขึ้นอยู่กับเพศวัยอะไรทั้งสิ้น!

จึงขอยุติเพียงเท่านี้

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๐ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๑๙

นิพพานสัจฉิกิริยา จ

ธรรมของพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้อย่างถูกต้องไม่มีปิดบังลึกลับ แสดงตามความจริงที่มีอยู่ทุกอย่างไม่ว่าชั้นไหนแห่งธรรม เช่นว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ นิพพานมีจริง อย่างนี้เป็นต้น จนกระทั่งเข้าถึงเรื่องราวของกิเลสซึ่งเป็นที่ที่มีอยู่เป็นอยู่ เป็นความจริง ด้วยกันหมด จึงหาที่ค้านไม่ได้ แต่ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเป็นปัญหาสำหรับพวกเรา ?

ธรรมท่านแสดงไว้อย่างเปิดเผยไม่มีอะไรเป็นปัญหา ไม่มีอะไรลึกลับเลย แสดงตามความจริงล้วน ๆ ซึ่งความจริงนั้นก็ยังมีอยู่ แสดงตามความจริงนั้น ๆ ทุกชั้นแห่งความจริง แต่พวกเราก็ไม่เข้าใจ เหมือนท่านบอกว่า " นี่นะ, ๆ !" ซึ่งชี้ให้คนตาบอดดู คนหูหนวกฟัง คงจะเป็นอย่างนั้น มีคาล่าถูกแต่ตาไม่เห็น ไปที่ไหนก็โดนกันแต่ทุกซ์ ทั้ง ๆ ที่ท่านสอนว่าทุกซ์เป็นอย่างไรก็รู้อยู่ แต่ก็โดนเอาจนได้ ! บอกว่าทุกซ์ไม่ใช่ของดี ก็โดนแต่ทุกซ์ เพราะสาเหตุ และเดินตามสาเหตุการกอบโกยทุกซ์ขึ้นมาเผาตัวเองทั้งนั้น

ใน "ธรรมคุณ" ท่านแสดงว่า "สนฺทิลฺลิก" สุขทุกซ์เป็นสิ่งที่รู้เห็นอยู่กับตนด้วยกัน มีการตายเป็นต้น "เอหิปสฺสฺลิก" "โอบนยฺลิก" นี้เป็นหลักสำคัญมาก "เอหิปสฺสฺลิก" ท่านจงย้อนจิตเข้ามาดูธรรมของจริง ไม่ได้หมายถึงให้ไปเรียกคนอื่นมาดูธรรมของจริง "เอหิ" ก็คือสอนผู้หนึ่งและผู้ฟังธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมนั้นแหละ ให้ท่านจงย้อนใจเข้ามาดูที่นี้แล คือความจริงอยู่ที่นี้

ถ้าพูดแบบ "โลก ๆ" ก็ว่า "ความจริง" ประกาศตนให้ทราบอยู่ตลอดเวลา หรือทำทายเป็นอยู่ตลอดเวลาจริงขนาดที่เรียกว่า "ทำทายเป็น" วางั้นแหละ ให้ดูที่นี้ "เอหิ" ให้ดูที่นี้ ไม่ได้หมายความว่าให้เรียกคนอื่นมาดู ใครจะมาดูได้! ก็เขาไม่เห็นของจริง ไม่รู้ของจริง! ของจริงอยู่กับเขาเขายังไม่เห็น เขายังไม่รู้ จะให้มาดูของจริงอยู่ที่เราได้อย่างไร "เอหิปสฺสฺลิก" ท่านสอนให้ดูความจริงของจริงของเจ้าของซึ่งมีอยู่นี่ต่างหาก "โอบนยฺลิก" เห็นอะไรได้ยินอะไร สัมผัสอะไร ให้นำเข้ามาเป็นประโยชน์สำหรับตน เรื่องดีเรื่องชั่ว เรื่องสุขเรื่องทุกซ์ ที่สัมผัสทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย หรือปรากฏขึ้นภายในใจเกี่ยวกับเรื่องภายนอก คืออดีตอนาคต เป็นเรื่องอะไรของใครก็ตาม ให้โอบนยฺลิก นำเข้ามาสู่ใจซึ่งเป็นต้นเหตุสำคัญ อันจะก่อเรื่องต่างๆ ให้เกิดขึ้นภายในตน ไม่นอกเหนือไปจากจิตนี้เลย

จิตจึงเป็นเรื่องใหญ่โตมาก "มโนปุพฺพคมา ธมฺมา" เท่านั้นที่กระเทือนโลกธาตุ แล้ว จะเคลื่อนเล็กน้อยก็ใจเป็นต้นเหตุ ธรรมทั้งหลายจึงมีใจเป็นสำคัญ มีใจเท่านั้นจะเป็นผู้รับทราบสิ่งต่างๆ ไม่มีอันใดที่จะรับทราบได้นอกจากใจ

ธรรมทั้งหลายคืออะไร? กุศลธรรม อกุศลธรรม มีอยู่ในสถานที่ใดถ้าไม่มีอยู่ที่ใจ กุศลธรรมเกิดขึ้นเพราะความฉลาดของใจ ปรับปรุงใจให้มีความเฉลียวฉลาดทันกับเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งออกมาจากภายในใจของตนเอง เมื่อ "อกุศลธรรม" เกิดขึ้นที่ใจ ก็ให้ "กุศลธรรม" อันเป็นเรื่องของปัญญาพิจารณาแก้ไขความโง่ของตน ความโง่ของตนที่เรียกว่า "อกุศล" นั้นให้หมดไปจากใจ

"โอบนยโก" น้อมเข้ามาที่นี้ เห็นเรื่องโง่เรื่องฉลาด เรื่องสุขเรื่องทุกข์ของใครก็ตาม ให้น้อมเข้ามาเป็นคติเตือนใจ "เอหิพัสสโก" ให้ดูที่ตรงนี้ บ่อแห่งเหตุทั้งหลายคือใจ แสดงอยู่ตลอดเวลาไม่มีวันเวลาหยุดยั้ง ทำงานอยู่อย่างนั้นยิ่งกว่าเครื่องจักรเครื่องยนต์ ซึ่งเขาเปิดเป็นเวล่ำเวลาและปิดไปตามกาลเวลา ใจไม่มีที่ปิด เปิดจนกระทั่งวันตายไม่มีปิด แล้วก็บ่นว่า "ทุกข์" บ่นไปเท่าไรก็ไม่เกิดประโยชน์ เพราะไม่แก้ที่ต้นเหตุที่ควรแก้ ซึ่งถ้าแก้ได้แล้วทุกข์ก็ดับไปเป็นลำดับ ตามความสามารถและความเฉลียวฉลาดรอบคอบ

ฉะนั้นจึงไม่สอนไปที่อื่นนอกจากใจผู้ปฏิบัติ ถ้าสอนไปที่อื่นเหมือนสอนให้ตะครุบเงา โนน ๆ ไม่มองดูตัวจริงอันเป็นต้นเหตุ

สอนที่ต้นเหตุเป็นสำคัญ เพราะกิเลสเกิดขึ้นที่นี้ จะเอาอย่างไร? อะไรเป็นตัวเหตุที่จะให้เกิดความทุกข์ความลำบากแก่สัตว์โลกทั้งหลาย? ตลอดถึงความเกิด แก่ เจ็บ ตาย ? นี่เป็นผลมาจากกิเลสซึ่งเป็นเชื้อเป็นเหตุสำคัญ มันเกิดขึ้นอย่างไร? ถ้าไม่เกิดขึ้นจากใจ มันอยู่ที่นี้ จึงไม่ไปสอนที่อื่น เพราะเวลาพิจารณาก็เอาจริงเอาจัง เอาเหตุเอาผลให้รู้ความจริง และถอดถอนกิเลสไปได้โดยลำดับ ก็ถอดถอนที่ตรงนี้ เพราะตรงนี้เป็นผู้ผูกมัดตัวเอง เป็นผู้สั่งสมกิเลสขึ้นมาในขณะที่โง่เขลาเบาปัญญา ไม่รู้เรื่องรู้ราว เวลาถอดถอนด้วยอุบายของสติปัญญาที่มีความเฉลียวฉลาด พอดถอดถอนได้ก็ถอดถอนกันที่ตรงนี้ สติให้มีอยู่ที่ตรงนี้ จุดนี้เป็นจุดที่ควรระวังอย่างยิ่ง เป็นจุดที่ควรบำรุงรักษาอย่างยิ่งคือใจ! บำรุงก็บำรุงที่นี้ ด้วยการภาวนาและส่งเสริมสติที่มีอยู่แล้วให้มีความเจริญขึ้นเรื่อยๆ อย่าให้เสื่อม และรักษาจิตด้วยดี อย่าให้อะไรเข้ามาเกี่ยวข้อง ระวังระวังอย่าให้จิตนี้แส่ออกไปยุ่งกับเรื่องต่างๆ แล้วนำสิ่งนั้นเข้ามาเผาตน นี่ท่านเรียกว่า "รักษา"

กำจัดก็คือค้นคว้าหาเหตุผลของมัน อันใดที่มีอยู่แล้วและเป็นของไม่ดี ให้พยายามแก้ไขและค้นคว้าหาเหตุผล เพื่อแก้ไขถอดถอนตามจุดของมันที่เกิดขึ้น

เรื่องใหญ่โตแท้ๆ อยู่ที่จิต เรื่องเกิดก็คือจิตที่ท่องเที่ยวอยู่ใน "วิภังขณ" จนไม่รู้ประมาณว่านานเท่าไร เพียงคนคนเดียวเท่านั้นก็เต็มโลกแล้วชะกาศพที่เกิดตาย เกิดตายซ้ำๆ ซากๆ แต่เจ้าของรู้ไม่ได้ นับไม่ได้ นับไม่ถ้วน ไม่รู้จักนับ เพราะมีมากต่อมาก และความงอปิดบังตัวเอง ความจริงของตัวที่เป็นมาเท่าไรก็ถูกปิดบังเสียหมด ยังเหลือแต่ความหลอกลวง โลๆ เลๆ หากความจริงไม่ได้ ท่านจึงสอนให้แก้สิ่งเหล่านี้ให้หมดไป

พยายามอบรมสติให้ดีให้ทันกันกับความคิดปรุง มันปรุงขึ้นที่จิตและปลุกปั่นจิต อยู่ตลอดเวลา ถ้ามีสติอยู่แล้วเพียงความกระเพื่อมของจิตปรุงแย็บออกมาเท่านั้น จะเป็นการปลุกสติปัญญาให้เกิดขึ้นในขณะเดียวกัน เรานั่งอยู่กับที่ เราเฝ้ามันอยู่กับที่ ที่จะเกิดขึ้นแห่งเหตุทั้งหลายได้แก้ไข เราต้องทราบ พอกระเพื่อมตัวออกมาก็ทราบ ทราบโดยลำดับนี้แหละ

การหลอกลวงของจิตก็หลอกลวงที่นี้ จิตที่จะเข้าใจความจริงก็เข้าใจด้วยปัญญานอกจากนั้นก็พิจารณาดูเรื่องธาตุเรื่องชั้นให้เห็น จนกระทั่งฝังจิต คือมันซึ่งในจิตว่าอาการแต่ละอาการนั้นเป็นความจริงอย่างนั้น ให้พิจารณาหลายครั้งหลายหนหากซึ่งไปเอง คราวนี้ก็ทราบ คราวนั้นก็ทราบ คราวนี้ก็เข้าใจ คราวนั้นก็เข้าใจ เข้าใจหลายครั้งหลายหน เลยเป็นความซาบซึ่งแนใจ

รูป นามะ ฟังซิ ! อะไรเป็นรูป รวมทั้งหมดผมก็เป็นรูป ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูกก็เป็นรูป รวมเข้าไปทั้ง "อวัยวะ" ที่เป็นด้านวัตถุ ท่านเรียกว่า "กองรูป" หรือเรียกว่า "กาย"

เอ้า ! ดูนี่ เวลาท่องเที่ยวให้สติตามความรู้ที่เดินไปในอวัยวะส่วนใดอาการใดของร่างกาย ให้สติเป็นผู้คุมงาน ปัญญาเป็นผู้ตรงไป ความรู้ รู้ไปตามอาการนั้นๆ ปัญญาตรงไปให้ซึ่งๆ สติรับทราบไปทุกระยะ นี่คืองานของเราแท้

ส่วนงานเร็วๆ ร่อนๆ งานคิดปรุงโดยไม่มีสตินั้นเราเคยทำมาพอแล้ว และเคยเป็นโทษ เกิดโทษ กระทบกระเทือนจิตใจเรามากแล้วเพราะความคิดปรุงนั้นๆ

งานเช่นนี้เป็นงาน เป็นงานรื้อถอนทุกขภัยออกจากใจโดยตรง เป็นงานจำเป็น งานคือการกำหนดด้วยความมีสติ ประกอบด้วยปัญญา ไตร่ตรองใน "ชั้น" โดยสม่ำเสมอไม่ลดละ ความรู้เดินไปตามอาการนั้นๆ และถึงอาการนั้นๆ เป็นเหมือน "เส้นบรรทัด" ให้ใจเดินไปตามนั้น สติปัญญาแนบไปตามไม่ลดละ เหมือนกับเขียน

หนังสือไปตามเส้นบรรทัด ให้ใจเดินไปตามนั้น สติปัญญาแนบไปตามไม่ลดละ เหมือนกับเขียนหนังสือไปตามเส้นบรรทัด สติประคองไปด้วย ดูไปด้วย นี่เรียกว่า "เที่ยวกรรมฐานตามป่าช้าซึ่งมีอยู่กับตัว"

ความอยาก رؤ้อยากเห็นอย่างรวดเร็วตามใจนั้น อย่าเอาเข้ามาเกี่ยวข้องให้เห็นือความจริงที่กำลังพิจารณา รื้ออย่างไรให้เข้าใจตามความรู้นั้น แล้วกำหนดตามไปเรื่อย ๆ แยกดูความเป็นอยู่ของชั้นต่าง ๆ ว่าเป็นอย่างไร มีหนังสือหุ้มอยู่ภายนอกบาง ๆ เท่านั้น แลที่หลอกลวงตาโลก ลวงตาทำนลวงตาเรา ไม่ได้หนาเท่าใบลานเลย นั่นคือผิวหนัง

เราจะพิจารณาในแง่หนึ่งแง่ใด ก็เป็นการพิจารณาเพื่อถอดถอนความหลงของตัว เวลาพิจารณาอย่างนี้ทำให้เพลินดี เอ้า! ดูขึ้นไปข้างบน ดูลงไปข้างล่าง ดูออกไปข้างนอกข้างในกายเรานี้แล เป็นการท่องเที่ยวให้เพลินอยู่ในนี้ สติตามอย่าให้ "สักแต่ว่าไป" ให้สติตามไปด้วย ปัญญาตรงไปตามความรู้ที่รู้กับอาการนั้น ๆ ไปด้วย ขึ้นข้างบน ลงข้างล่างที่ไหนถูก "สัจธรรม" ทั้งนั้น

งานนี้เรียกว่า "งานรื้องานถอนพิษภัย" ที่ "อุปาทาน" เข้าไปแทรกสิง ไปยึดไปถือทุกชั้นทุกอันภายในร่างกายนี้ออก จนไม่มีอะไรเหลืออยู่ภายในใจอีกต่อไป เพราะฉะนั้นทุกขจึงมีอยู่ทุกแห่งทุกหน เพราะ "อุปาทาน" เป็นตัวการสำคัญ คำว่า "ทุกข มีอยู่ทุกแห่งทุกหน" หมายถึงทุกขเพราะความยึดถือ ทำให้ไปเป็นทุกขที่ใจ ไม่ใช่เป็นทุกขที่อื่น

เพียงร่างกายเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วเป็นทุกขนั้น พระพุทธเจ้าก็เป็นได้ พระสาวกก็เป็นได้ เพราะชั้นนี้อยู่ในกฎของ "อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา" อยู่แล้ว จะต้องแสดงตามกฎของมัน แต่สำหรับจิตผู้พ้นจาก อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา และมีฐานะที่จะพ้นจาก อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นี้ ให้พิจารณาสิ่งที่ว่านี้ อย่าให้กระทบกระเทือนตัวเองได้ด้วยความเผอเรอใด ๆ เพราะการวาดภาพของตัวเอง เพื่อพิจารณาความจริงนั้นเป็นสิ่งสำคัญ ที่จะไม่ให้สิ่งเหล่านี้มากระทบกระเทือนใจได้ คือไม่ให้ทุกขเกิดขึ้นภายใน เพราะความเสกสรรว่า "กายเป็นเรา, เป็นของเรา," เป็นต้น

พิจารณาลงไป ดูลงไป จนกว่าจะเห็นชัดด้วยปัญญาจริง ๆ เอ้า! หนังสือเป็นอย่างไร หนังสือสัตว์ที่เขาใช้ทำเป็นกระเป๋านั้นเป็นอย่างไร หนังสือรองเท้าเป็นอย่างไร ดูกันให้หมด ตลอดเนื้อ เอ็น กระดูก เอ้า! ดูเนื้อสัตว์ ดูเนื้อบุคคล มันก็เหมือนกัน ดูเข้าไปกระดูกเป็นอย่างไร กระดูกสัตว์ กระดูกคน ต่างกันที่ตรงไหน ดูเข้าไปให้เต็มความจริง

ที่มีอยู่กับตัว ดูเข้าไป ดูภายในร่างกายนี้แหละ เพราะอันนี้เป็นสิ่งที่ทำทนายอยู่แล้วตามความจริงของเขา

ทำไมใจเราจึงไม่รู้ ไม่อาจหาญ เพียงเห็นตามความจริงนั้นแล้ว ก็เริ่มทำทนายของปลอมได้ด้วยความจริงที่ตนรู้ตนเห็น ความจริงที่รู้เห็นด้วยปัญญานี้มีอำนาจมาก สามารถกลบล้างความเห็นอันจอมปลอมได้โดยลำดับ จนความปลอมหมดสิ้นไป

ความจริงที่เกิดขึ้นกับใจย่อมเกิดได้ด้วยสติปัญญา คำว่า "ความจริง" นั้นถูกทั้งสองเงื่อนไข เงื่อนไขหนึ่งความจริงทั้งหลาย ไม่ว่าฝ่ายรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็เป็นความจริง เป็นของมีอยู่ ทำทนายอยู่ด้วยความมีอยู่ของตน และปัญญาที่หยั่งทราบตามความจริงของเขา จนปรากฏเป็นความจริงขึ้นมาภายในใจ นี่คือวิธีการถอดถอนกิเลสเป็นอย่างนี้

นี่แหละความจริงกับความจริงเข้าถึงกันแล้วไม่เป็นภัย นอกจากถอดถอนพิษภัยทั้งหลายได้โดยสิ้นเชิงเท่านั้น

ตอนที่พิจารณาเดินกรรมฐาน เทียบกรรมฐานตามที่ว่านี้ เทียบไปตามอวัยวะน้อยใหญ่ ตรวจสอบไปตรงไป ออกจากกรรมฐานตอนนั้นแล้ว ก็เทียบกรรมฐานให้ถึงที่สุด ว่าร่างกายนี้จะสลายแปรสภาพไปอย่างไรบ้าง กำหนดลงไป มันจะเปื่อยจะผุจะพังอย่างไร ? ให้กำหนดลงไป ๆ จนสลายจากกันไปหมดไม่มีเหลืออยู่เลย เพราะร่างกายนี้จะต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน

แต่การกำหนดนั้น ต่าง ๆ กันตามความถนัดใจ สมมุติว่าจะกำหนดอาการนั้นให้เห็นชัดภายในจิต เราจะจับอาการใด เช่น หัน เป็นตัน ให้จับอาการนั้นไว้ให้แน่ ให้ภาพนั้นปรากฏอยู่ภายในจิต สติจับหรือจดจ้องอยู่ที่ตรงนั้น

ภาพนั้นจะปรากฏสูงต่ำไปไหนก็ตาม เรื่อยๆ ไปคาดไปหมาย ความสูง ความต่ำ สถานที่ที่เราจะพิจารณานั้น ให้ถือเอาเป้าหมายของการทำงาน ให้ความรู้ติดแนบกันอยู่นั้น ด้วยสติเป็นผู้ควบคุม อย่าปล่อยตัวคิดไปที่อื่น

อาการนี้จะขยายตัวมากน้อยก็ให้เห็นประจักษ์ใจในปัจจุบัน คือขณะที่ทำ จะสูงจะต่ำก็ให้รู้อยู่อย่างนั้น อย่าไปคาดว่าเป็นสูงเกินไป นี่ต่ำเกินไป นี่นอกจากกายไปแล้ว

ที่แรกเรานึกว่าเราพิจารณาอยู่ภายในกาย อาการนี้อยู่ในกาย ทำไมจึงกลายเป็นนอกกายไป เรื่อยๆ ไปคิดอย่างนั้น แม้จะสูงจะต่ำ จะออกนอกออกในก็ตาม ถ้าเราไม่ปล่อยความรู้ในเป้าหมายที่เรากำลังพิจารณานั้น นั้นแหละจะเห็นความแปลกประหลาด และจะเห็นความอัศจรรย์ขึ้นมาจากอาการนั้นแหละ เช่นเรากำหนดเนื้อ จะเป็นเนื้ออวัยวะส่วนใดก็ตาม กำหนดลงตรงนั้น ให้เห็นชัดอยู่ภายในนั้น แล้วจะค่อยกระจายไปกระจายไปเอง

เมื่อสติตั้งมั่นอยู่ด้วยดี คือรู้สึกตัวจำเพาะหน้า จิตก็รู้ว่าทำงาน ปัญญาก็ตรองตามนั้น ลักประเดี๋ยวอาการนั้นก็ค่อยกระจายลงไป คือหมายความว่า มันเปื่อยลงไป ๆ อันนั้นก็พัง อันนี้ก็พัง

ดูให้มันชัดเจนลงไป เราไม่ต้องกลัวตาย จะกลัวอะไรเราดูความจริงนี้ ไม่ใช่ดูว่าเราจะตายนี่นา! เอ้า! สลายลงไป ๆ นี่เราเคยพิจารณาอย่างนั้น อันนั้นขาดลงไปอันนี้ขาดลงไป มันเพลินขณะที่พิจารณา พิจารณาร่างกายตัวเรานี่เองแหละ แต่ในขณะที่พิจารณาด้วยความเพลินนั้น ร่างกายปรากฏว่าหายไปหมดไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลย ทั้ง ๆ ที่เรากำหนดพิจารณากายอยู่นั้นแล

เอ้า ! ร่างกายพังลงไป ๆ หัวขาดลงไป แขนขาดลงไป ตกลงไปต่อหน้าต่อตา แขนท่อนนั้นกระดูกท่อนนั้นขาดลงไป กระดูกท่อนนี้ขาดลงไป ภายในกายนี้ทะลักออกไป เอ้า ! ดูไปเรื่อย ๆ เพลิน ดูเรื่อย ๆ แดกลงไป ๆ

ส่วนน้ำก็ซึมลงไปในดิน และเป็นไอไปในอากาศ ฉะนั้นเวลาปรากฏน้ำซึมซาบลงไป ในดินและออกเป็นอากาศไปหมดแล้ว ส่วนต่าง ๆ ก็แห้ง อวัยวะส่วนนี้แห้ง แห้งแล้ว กรอบเข้า ๆ แห้งเข้าไปจนกลายเป็นดินไป ดินกับกระดูกของอวัยวะเลยกลมกลืนเป็นอันเดียวกันไป ! นี่เห็นชัด

ส่วนที่แข็งคือกระดูก กำหนดเห็นเป็นลำดับ และกำหนดเป็นไฟเผาบ้าง กำหนดให้ค่อยยุพังลงไปบ้าง กระจายลงไปตามลำดับบ้าง จนกลืนเข้าเป็นอันเดียวกับดินอย่างเห็นได้ชัด

ที่ชัดที่สุดเกี่ยวกับการพิจารณานี้ คือธาตุดินกับธาตุน้ำ สิ่งที่ติดใจซึ่งภายในใจก็คือธาตุดิน ส่วนน้ำนั้นก็ปรากฏเป็นอย่างนั้น ลม ไฟ ไม่ค่อยจะมีปัญหาอะไรนัก ไม่เป็นข้อหนักแน่นสำหรับการพิจารณา และไม่เป็นสิ่งที่จะซึ่งภายในใจเหมือนอย่างเราพิจารณาร่างกายซึ่งเป็นอวัยวะหยาบ

พออันนี้กระจายลงไป กลายเป็น "ดิน" หมด จิตก็แว้งแว้งละชิ ! ขณะนั้นแว้งแว้งไปหมด! อย่างนี้ก็มี

แต่เวลาพิจารณากรุณาอย่าได้คาดได้หมาย ให้เอาความจริงในตน เป็นสมบัติของตน เป็นสักขีพยานของตน อย่าเอาความคาดคะเนมาเป็นสักขีพยาน มาเป็นข้อดำเนิน จะไม่ใช่สมบัติของเรา นั้นเป็นสมบัติของท่าน สมบัติของเราคือเรารู้อเอง เราเป็นอย่างไรให้เป็นขึ้นภายในตัวเราเอง นั้นแลคือความรู้ของเรา ความเห็นของเราแล เป็นสมบัติของเราแท้! ควรกำหนดอย่างนี้

บางครั้งไม่เป็นอย่างนั้นเสมอไป หากเป็นไปของมันเองโดยหลักธรรมชาติ พอการสลายลงไปเป็นดินเช่นนั้นแล้ว บางทีกระดูกมันค่อยผุพังลงไป ๆ ยังไม่หมด แต่อันหนึ่งมันปรากฏขึ้นภายในจิตใจว่า "ที่มันยังไม่หมด ส่วนที่เหลือจะต้องเป็นดินเช่นเดียวกันอีก" มันมีความปรู้งขึ้นในจิต ทั้ง ๆ ที่ในขณะนั้นไม่มีกายเลยในความรู้สึก แต่จิตหากปรู้งขึ้นอย่างนั้น

สักประเดี๋ยวไม่ทราบว่าเป็นดินมาจากไหน มาทับกระดูกที่ยังเหลืออยู่ ปรึบเดียว คือมาทับส่วนที่ยังผุพังไม่หมดให้กลายเป็นดินไปหมดด้วยกัน พอกระดูกส่วนที่เหลือกลายเป็นดินไปหมดแล้ว จิตไม่ทราบว่าเป็นอย่างไร มันพลิกตัวของมันอีกแง่หนึ่ง ขณะที่จิตพลิกกลับอีกทีเลยหมด! แผ่นดินก็ไม่มี ทั้ง ๆ ที่แผ่นดินมันไหลมาทับกันอย่างรวดเร็ว พลิกมาทับกระดูกของเราที่ยังละลายไม่หมดลงเป็นดิน

ทีนี้ก็รู้ขึ้นมาพบ! อีกว่า "อ้อ! ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็เป็นดินหมด ในร่างกายอันนี้ที่มันลงไปก็เป็นดินหมด!" หลังจากนั้นครู่หนึ่งจิตก็พลิกตัวอีกที และพลิกอย่างไรไม่ทราบความสมมุติได้ ดินเลยหายไปหมด อะไร ๆ หายไปหมด เหลือแต่ความรู้ล้วน ๆ โลงไปหมดเลย เกิดความอัศจรรย์ขึ้นมาอย่างพูดไม่ถูก ซึ่งการพิจารณาเช่นนี้เราไม่เคยเป็น! มันเป็นขึ้นมาให้รู้ให้เห็นอย่างชัดเจน จิตเลยอยู่นั้นเสีย คืออยู่อันเดียวเท่านั้น จะมีขณะใดขณะหนึ่งของจิตว่าเป็นสองไม่มีเลย! เพราะมันตายตัวด้วยความเป็นหนึ่งแท้ ๆ

พอขยับจิตขึ้นมาก็แสดงว่าเป็นสองกับความปรู้ง แต่ไม่มีมีความปรู้งอะไรทั้งสิ้น เหลือแต่ความรู้ที่สักแต่ว่ารู้ และเป็นของอัศจรรย์อยู่ในความรู้นั้น ขณะนั้นมันแว้งว่างไปหมดเลยโลกธาตุนี้ ต้นไม้ ภูเขา อะไรไม่มีในความรู้สึกตอนนั้น จะว่าเป็นอากาศไปหมด แต่ผู้นั้นก็ไม่สำคัญว่าเป็นอากาศอีกเหมือนกัน มีอยู่เฉพาะความรู้นั้นเท่านั้น!

แต่จิตสงบตัวอยู่เป็นเวลาชั่วโมง ๆ! พอจิตถอนออกมาแล้วแม้จะกำหนดอะไรก็แว้งว่างไปอีกเหมือนกัน นี่อาจเป็นได้คนละครั้งเท่านั้น นี่ก็เคยเป็นมาเพียงครั้งเดียวไม่เคยซ้ำอีกเลย! ส่วนการพิจารณาลงไปโดยเฉพาะ ๆ มันเป็นได้ตามความชำนาญของจิต จนกระทั่งเป็นไปทุกครั้งที่เราพิจารณา

การพิจารณาความแปรสภาพเป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ยังชัดเจนอยู่ทุกเวลาที่เรพิจารณา ความที่เป็นเช่นนี้แลเป็นความสามารถ ที่จะทำจิตเราให้มีกำลังและความเคยชินกับความจริงคือ ดิน น้ำ ลม ไฟ แท้ สามารถถอดถอนความเป็น "เรา" เป็น "ของเรา" ออกได้โดยลำดับ เพราะตามความจริงแล้ว ร่างกายนี้ถ้าธาตุมันก็ธาตุ

ถ้าว่า "ธาตุดิน" มันก็ธาตุดินเราดี ๆ นี้เอง ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราตามคำเสกสรรมันหมายต่าง ๆ

การพิจารณาซ้ำ ๆ ซาก ๆ รู้ไม่หยุดยั้ง รู้เรื่อย ๆ เพราะการพิจารณาอยู่เรื่อย ๆ ย่อมจะเพิ่มความซาบซึ้งโดยลำดับจนเข้าใจชัด แล้วถอดตัวออกจากคำที่ว่า "กายเป็นเราเป็นของเรา" ก็เลยกายสักแต่ว่ากาย ถ้าให้ชื่อว่ากายก็สักแต่ว่ากาย ถ้าจะให้ชื่อว่ากายสักแต่ว่าปรากฏสภาพเท่านั้นก็พูดได้ เมื่อจิตรู้อย่างพอตัวแล้วไม่มีอะไรเป็นปัญหาใจจะว่าเขาเป็นอะไรเขาไม่มีปัญหา เพราะเป็นปัญหาอยู่กับใจดวงเดียว

ฉะนั้นจำต้องแก้ปัญหามาเองออกจากความลุ่มหลง ความสำคัญมั่นหมายต่าง ๆ ให้เข้าสู่ความจริงแห่งธรรม คือ รู้ล้วน ๆ นั่นก็ธาตุล้วน ๆ แม้จะสมมุติว่า "กาย" ก็คือ ธาตุล้วน ๆ ย้อนเข้ามาในจิตก็จิตล้วน ๆ ทั้งสอง "ล้วน ๆ" นี้ต่างก็เป็นความจริงล้วน ๆ เมื่อทราบความจริงชัดอย่างนี้แล้ว เอ้า! เวทนาจะเกิดขึ้นก็เกิด เพราะเวทนาจึงเป็นธาตุอันหนึ่ง หรือเป็นสภาวะธรรมอันหนึ่งเช่นเดียวกับร่างกาย มันวิ่งถึงกันอย่างนั้น

"สัญญา" ความหมาย พอปรุงแผลสัปราก็ทราบเสียว่า มันออกไปจากจิตนี้ไปปรุงอย่างนั้นไปสำคัญอย่างนี้ เมื่อทราบแล้วจิตก็ถอนตัว สัญญาก็ดับไปทันที ถ้าเราไม่ทราบ มันก็ต่ออันนี้ดับอันนั้น ต่อสืบต่อกันไปเรื่อย ๆ เหมือน "ลูกโซ่" พอทราบมันก็ดับของมันดับในขณะที่สติรู้ทัน และไม่ปรุงเป็นเรื่องเป็นราวอะไรขึ้นมาได้ นี้เรียกว่า "สติทัน" ถ้าไม่ทันเรื่องก็ต่อเรื่อย ๆ การพิจารณาความจริงในร่างกายจึงเป็นเรื่องใหญ่ที่สุด

พระพุทธเจ้าจึงทรงสอน "สติปัฏฐานสี่" ซึ่งมีอยู่ในร่างกายจิตใจนี้ทั้งนั้น สัจธรรมก็มีอยู่ที่นี้ ท่านจึงสอนลงที่นี้ สรุปลงแล้วลงที่จิต การที่ว่าพิจารณาไปทั้งหมดนั้นพิจารณาเพื่ออะไร? ก็พิจารณาเพื่อให้จิตรู้ตามความเป็นจริง แล้วจะได้ปล่อยวางความงมงายในการยึดถือ เข้ามาสู่ความเป็นตน

เอ้า! เมื่อหมดความงมงายในธาตุสี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ นี้แล้ว เลยหมดความงมงายในเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อันเกี่ยวกับชั้นห้านี้ แล้วก็เข้ามาพิจารณาความงมงายของจิตอีก แน่ะ! มันยังมีเรื่องของมันอีก!

ความงมงายตามชั้นของกิเลสที่ละเอียดนี้ เรียกว่า "เป็นความละเอียดของกิเลส" เป็นความงมงายอันละเอียดของจิต ย้อนเข้ามาพิจารณาเข้ามาอีก จะเอาอะไรเป็นหลักเกณฑ์ที่นี้ ?

ก็เราพิจารณาจิต จิตเป็นนามธรรม เวทนาจึงเป็นนามธรรม กิเลสก็เป็นนามธรรม ปัญญาที่เป็นนามธรรม ไม่ว่าแต่เพียงจิตจะเป็นนามธรรม สิ่งที่เป็น

"นามธรรม" กับสิ่งที่เป็น "นามธรรม" มันอยู่ด้วยกันได้ ติดกันได้ กิเลสกับจิตต่างก็เป็นนามธรรมด้วยกันจึงติดกันได้

เอ้า! ปัญญาค้นลงไปเพราะเป็นนามธรรมด้วยกัน จะพิจารณาเช่นเดียวกับเรา พิจารณารูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ แยกแยะให้เห็นตามความจริงของมัน แล้วจับจิตนี้ขึ้นมาเป็นตัวผู้ต้องหา เป็นตัวนักโทษทีเดียว ฟาดฟันหั่นแหลกลงในตัวผู้ต้องหาหรือนักโทษนี้

นี่แหละคือผู้ต้องหาหรือนักโทษ มันเป็น "โทษ" เข้ามารวมไว้ในตัวนี้หมด ถือว่าตัวเก่งตัวรู้ตัวฉลาด สิ่งนั้นสิ่งนี้รู้ไปหมดแล้วในโลกธาตุนี้ รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส รู้หมด! รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณภายในร่างกาย ที่เป็นชั้นนี้ห่านี้ก็รู้หมด! แต่ไม่ยอมรู้ตัวเอง! นั่นนะซี! มาติดตรงนี้ มาโง่ตรงนี้! พร้อมทั้งย้อนปัญญาเข้าภายในจิตนี้อีก ฝ่าฟันตรงนี้ออกให้ทะลุไป แทะเข้าไปตรงนี้ เข้าไปหาความรู้ที่ความรู้นี้ ความรู้ที่ว่าเก่ง ๆ นั่นแหละคือ "ตัวม गया ของจิต" แท้!

เมื่อพิจารณาคลีคลายโดยละเอียดถี่ถ้วนแล้ว สภาพที่แทรกอยู่กับจิตก็เป็นสภาวะธรรมอันหนึ่งเท่านั้น จิตจะคงตัวอยู่ไม่ฉิบหายเพราะการพิจารณาหาความจริง ก็ให้ฉิบหายไป ไม่ต้องอาลัยเสียดาย ถ้าจิตมันคงต่อความจริงแล้ว! จิตคงอยู่ไม่ฉิบหาย! ถ้าจิตทรงความจริงไว้ตามธรรมชาติของตัวเองซึ่งเป็นความจริงจริง ๆ แล้ว ก็จิตนี้แลจะพ้นโทษ ถึงความบริสุทธิ์ จิตจะสูญหรือไม่สูญก็ให้รู้กัน!

ค้นลงไปไม่ต้องเสียดายอะไรทั้งสิ้น จิตก็ไม่ต้องเสียดาย ไม่ต้องกลัวว่าจิตจะต้องถูกทำลายจะสลาย จิตจะฉิบหายไป จิตจะสูญสิ้นไปไหน!

เมื่อถูกปัญญาทำลายสิ่งแทรกซึมหมดแล้ว กิเลสทุกประเภทสูญสิ้นไปเอง เพราะเป็นสิ่งที่จอมปลอมอยู่ในจิต เมื่อกำหนดพิจารณาลงไปจริง ๆ แล้ว ใ้สิ่งที่ควรสูญสิ้นไปยังงั้นก็ทนอยู่ไม่ได้ มันต้องสูญ ส่วนธรรมชาติที่สูญไม่ได้ ทำยังไงก็ต้องอยู่ คงตัวอยู่ คือจิตนี้จะสูญไปไหน! นั่นแหละผู้ที่ถูกกิเลสนี้ครอบงำอยู่ก็คือจิต ปัญญาฟาดฟันกิเลสแหลกละเอียดลงไปจากจิตแล้ว จิตนี้ก็เลยกลายเป็นความบริสุทธิ์ขึ้นมา ผู้นี้แลคือผู้บริสุทธิ์แท้ จะเอาอะไรไปสูญ! สูญแล้วจะบริสุทธิ์ได้อย่างไร ? อันนั้นตาย อันนี้ฉิบหาย แต่อันนี้เป็น "อมต" แท้ อมต ด้วยความบริสุทธิ์ ไม่ใช่ อมต ที่กลิ้งไปมาตาม "วิฏวน" ทั้งหลายที่เคยเห็นมา อันนั้นก็ไม่ได้ตาย แต่มันกลิ้งไปอยู่อย่างนั้นตามกฎ "วิฏจักร"

แต่ "อมต" นี้ไม่ตายด้วยไม่กลิ้งด้วย นั่นเป็น "วิฏฎณะ" คือไม่ตายและไม่หมุน นี้ตัวจริงอยู่ในท่ามกลางชั้นของเรา อันนี้แหละตัวสำคัญ!

เจ้าตัวยุแห่ยกอ้อมนั้เข้าไปกลุมมัจฉิตนี้ให้หลงไปตามโลก ตามธาตุตามขันธ ตามทุกขเวทนา ความเจ็บไข้ได้ป่วยต่างๆ วุ่นวายไปหมด ความจริงเขาไม่ได้ว่าอะไรนี้ ร่างกายมีอะไรก็มีอยู่อย่างนั้น เวทนาเกิดขึ้นก็เกิดตามเรื่องของมัน มันไม่ทราบว่าเป็นเวทนา ไม่ทราบว่าเป็นทุกข์ เป็นสุข เป็นเฉยๆ อะไรเลย ก็จิตนี้เป็นผู้ไปให้ความหมาย แล้วก็ไปหลงความหมายของตัวเองโดยไม่เกิดประโยชน์อะไร นอกจากเกิดโทษแก่ตัวถ่ายเดียวเท่านั้น

เพราะฉะนั้นจึงต้องพิจารณาด้วยปัญญา ให้เห็นตามความเป็นจริงของมัน แล้วอะไรจะฉิบหาย เราจะขาดทุนเพราะอะไร ร่างกายแตกก็แตกไปซี ก็ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ท่านบอกไว้แล้วว่าธรรมเหล่านี้ครอบโลกธาตุ จะไม่ครอบชั้นธ้อย่างไร ไตรลักษณ์ เคยครอบโลกธาตุอยู่แล้วทำไมจะไม่ครอบชั้นธเราได้ นี้เมื่อมันเป็นไปตามกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา เราจะไปขัดขวางได้อย่างไร

เอ้า! ปล่อยมันไป อะไรไม่ทน เอ้อ! แตกไป มันมีแต่สิ่งที่แตกที่สลายทั้งนั้นอยู่ในโลกธาตุนี้ เป็นแต่เพียงว่าช้าหรือเร็วต่างกัน มีเท่านั้น แล้วขันธของเราจะทนไปได้อย่างไรตั้งกัปตั้งกัลป์ เพราะอยู่ในกรอบอันเดียวกัน เอ้า! พิจารณาให้เห็นตามความจริงไว้ก่อนที่ยังไม่แตกซึ่งเป็นความรอบคอบของปัญญา ให้เห็นชัดเมื่อถึงเวลาทุกขเวทนาเกิดขึ้น เอ้า! ขึ้นเวทีกันวันนี้ ว่างันเลย!

วันนี้เราจะขึ้นเวทีเพื่อเห็นความจริง รู้ความจริงตามหลักธรรม ไม่ใช่ขึ้นเวทีเพื่อลุ่มจม ทุกขเวทนาเกิดขึ้นเป็นเรื่องของทุกขเวทนา การพิจารณาเรื่องของทุกขเวทนาซึ่งมีอยู่ในขันธนี้ เป็นเรื่องของสติปัญญา เราต้องการทราบความจริงจากการพิจารณา มันจะลุ่มจมไปไหน เพราะเราไม่ได้ทำเพื่อความลุ่มจม เราไม่ได้ทำเพื่อความฉิบหายใส่ตัวเรา เราทำเพื่อชัยชนะ เพื่อความรู้ตามสัดส่วนของความจริง ที่มีอยู่ที่เป็นอย่างนี้ให้รอบภายในใจต่างหาก แล้วรอดพ้นไปได้จากสิ่งนี้ นั่นเป็นมงคลอันสูงสุด!

ที่ท่านว่า “เป็นมงคลอันสูงสุด” “นิพพานสัจฉิกิริยา จ เอตมมุงคฺลมุตฺตม” นี้แหละ การทำพระนิพพานให้แจ้งทำอย่างนี้แหละ พระนิพพานถูกปิดบัง ก็คือจิตนั้นแหละถูกปิดบัง ด้วยกิเลสตัณหาวิชา มันปิดบังให้มีมืดมิดปิดตา จึงแก้ไขกันด้วยวิธีนี้คือพิจารณาแยกแยะให้เห็นตามความจริง เป็นการเปิดสิ่งที่ปิดบังทั้งหลายออก ที่เรียกว่า “ทำพระนิพพานให้แจ้ง” ให้แจ้งชัดภายในใจ เมื่อแจ้งชัดหมดแล้วก็ “เอตมมุงคฺลมุตฺตม” เป็นมงคลอันสูงสุด!

อะไรจะสูงยิ่งกว่า “นิพพานสัจฉิกิริยา จ” อันนี้เป็นสูงสุด

นอกจากนั้นก็ "ผู้ภรุส โลภธมเมหิ จิตต์ ยสฺส น กมฺปติ อโสภํ วิรชํ เขมํ
เอตมฺมฺกฺลฺมฺตฺตมํ" จิตนี้อะไรมาสัมผัสก็ตาม ไม่มีความหวั่นไหวพรั่นพรึง สิ่งทั้งหลาย
เข้ามาแตะต้องสัมผัสไม่ได้ ที่เข้าไม่ได้เพราะมันหมดสิทธิ์

"เขม" ท่านว่าเป็นจิตดวงเกษม "เอตมฺมฺกฺลฺมฺตฺตมํ" มงคลสองข้อที่กล่าวมานี้
อยู่ที่ใจนี้ไม่ได้อยู่ที่ไหน ใจนี้แหละเป็นตัวมงคลและเป็นอัปมงคล ก็อยู่ในฉากเดียว
กัน

เวลานี้เราแก้อัปมงคล เพราะมันมีจิตใจเราอยู่ ให้เป็น "มงคล" ขึ้นมา "นิพ
พานสัจฉิกิริยา จ" เอ้า! แก้เปิดเผยลงไป "ตโป จ พุทฺทมฺจริยญฺจ อริยสจฺจาน ทสฺสนํ"
นี่ ตโป คือความแผดเผากิเลส กิเลสเป็นของร้อน จึงเผากิเลสด้วย "ตปธรรม" คือสติ
ปัญญา ซึ่งเป็นของร้อนสำหรับกิเลส และแผดเผากิเลสลงไป

"อริยสจฺจาน ทสฺสนํ" คือรู้เห็นอริยสัจ ทุกข์ก็รู้เต็มจิต สมุทัยก็ละได้เต็มใจ
มรรคก็บำเพ็ญได้เต็มภูมิของมหาสติ มหาปัญญา แนะ! จะว่าอย่างไรอีก นิโรธก็แสดง
ความดับทุกข์เต็มภูมิ

คำว่า "เห็นสัจธรรม" ท่านเห็นอย่างนั้น ผู้เห็นผู้รู้ "สัจธรรม" โดยสมบูรณ์นั้นแล
คือผู้ทำพระนิพพานให้แจ้ง และผู้ไม่หวั่นไหวในโลกธรรมทั้งหลายคือจิตนี้แล อยู่ที่นี้!

นี่พวกเราน่าจะเอาสาระสำคัญนี้ให้ได้! จิตเป็นตัวสำคัญ ส่วนร่างกายอะไร ๆ
ในชั้นนี้หาก็อย่างว่า! อย่างที่เราเห็นเราพิจารณาแล้วแล! ขอให้ได้ตัวนี้ซึ่งเป็นตัวสำคัญ!

เอ้า! อะไรจะขาดก็ขาดไปเถอะ โลกนี้มันเป็นอย่างนี้อยู่แล้ว มันเป็นมาแต่ไหน
แต่ไร เราก็กเคยเป็นมาแล้ว ก็กัปกัปปกัปปเกิดตาย ๆ นี้แหละ คราวนี้ก็เดินตามทางหลวงที่
เคยเดินนั้นแล

"ทางหลวง" คือคติธรรมดาใครห้ามไม่ได้ ต้องเดินไปตามนี้ เรารู้ความจริงของ
คติธรรมดาอยู่บ้างแล้วนี่จะว่าอย่างไรต่อไปอีก ความรู้ในการแสดงก็มีเท่านี้ กรุณานำไป
พิจารณาอย่าได้ประมาทอนใจ

คำว่า "นิพพานสัจฉิกิริยา จ เอตมฺมฺกฺลฺมฺตฺตมํ การทำพระนิพพานให้แจ้งเป็น
มงคลอันสูงสุด" ย่อมจะเป็นสมบัติของท่านพุทธบริษัทผู้พยายามไม่ลดละ ในวันหนึ่ง
แน่นอน

จึงขอยุติการแสดงเพียงเท่านี้ ๆ

<<สารบัญ

เทศน์โปรดคุณแพพวง วรธนะกุล ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๑๙

คืนอำนาจ

การที่อยากให้คนดีไม่มีใครที่จะเกินพระพุทธเจ้าไปได้ พระโอวาทที่ประทานไว้แก่โลกก็เพื่อให้โลกเป็นคนดีกันทั้งนั้น เป็นคนดีมีความสุข ไม่ต้องการให้โลกเกิดความเดือดร้อนเสียหายอันเกิดจากความชั่วของการกระทำ เพราะความไม่รู้เรื่องวิธีปฏิบัติตัวนั่นเอง

เพราะฉะนั้นการที่จะสร้างพระบารมีให้ถึงความเป็นพระพุทธเจ้า ผู้มีพระเมตตาอันเปี่ยมต่อสัตว์โลกนั้น จึงเป็นการลำบาก ผิดกับบารมีทั้งหลายอยู่มาก ความสามารถกับพระเมตตาเหมือนกันไปพร้อม ๆ กัน ถ้าต่างคนต่างได้ยินได้ฟังพระโอวาทของพระพุทธเจ้าในที่เฉพาะพระพักตร์ก็ตาม ได้ฟังตามตำรับตำราก็ตาม มีความเชื่อตามหลักความจริงที่ประทานไว้นั้น ต่างคนต่างพยายามปรับปรุงแก้ไขตนเองให้เป็นคนดี นับเป็นจำนวนว่าคนนี้ก็เป็นคนดี คือคนที่หนึ่งก็เป็นคนดี คนที่สองก็เป็นคนดี ในครอบครัวมีกี่คน ได้รับการอบรมสั่งสอนเพื่อความเป็นคนดีด้วยกัน ครอบครัวนั้นก็เป็นคนดี ในบ้านนั้นก็เป็นคนดี เมืองนี้ก็เป็นคนดี เมืองนั้นก็เป็นคนดี ประเทศนี้ประเทศนั้นก็เป็นคนดีด้วยกันแล้ว เรื่องความสงบสุขของบ้านเมืองเราไม่ต้องถามถึงก็ได้ ต้องได้จากความดีของผู้ทำดีทั้งหลายแน่นอน

ความทุกข์ร้อนต่างๆ ที่เกิดขึ้นมานั้น เกิดขึ้นเพราะความไม่ดีต่างหาก คนไม่ดีมีจำนวนมากน้อยเพียงใด ก็เหมือนมีเสี้ยนหนามจำนวนมากน้อยเพียงนั้น ยิ่งมีมากเท่าไรโลกนี้ก็จะเป็น "โลกันตนรก" ได้ ซึ่งมีดทั้งกลางวันกลางคืน มีความรุ่มร้อนอยู่ตลอดเวลาโดยไม่ต้องไปถามหาหนรกขุมไหนลูกไหน เพราะสร้างอยู่ที่หัวใจของคน แล้วก็ระบดสาตกระจายออกไปทุกแห่งทุกหน เลยกลายเป็นไฟไปด้วยกันเสียสิ้น นี่เพราะความผิดทั้งนั้นไม่ใช่เพราะความถูกต้องดีงาม

ถ้าหากเป็นไปตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าแล้ว เรื่องเหล่านี้จะไม่มีผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกาอะไรย่อมไม่มี เพราะไม่มีเรื่องจะให้ ต่างคนต่างมีเจตนามุ่งหวังต่อความเป็นคนดี พยายามฟังเหตุฟังผลเพื่อความเป็นคนดีด้วยกัน การพูดกันก็รู้เรื่อง ไม่ว่าเด็ก ผู้ใหญ่ หญิง ชาย นักบวช ภรรยา สพูดกันรู้เรื่องทั้งนั้น

ความพูดกันรู้เรื่องก็คือ รู้เรื่องเหตุผลดีชั่วภายในใจอย่างซาบซึ้ง ทั้งมีความมุ่งหวังอยากรู้เหตุผล ความสัตย์ความจริง ความดีงามอยู่แล้ว ฟังกันยอมเข้าใจได้ง่ายและปฏิบัติกันได้อย่างสม่ำเสมอ ไม่มีที่แ้งที่ลับเท่านั้น ที่โลกไม่ได้เป็นไปตามใจหวัง! ไป

อยู่ในสถานที่ใด บ่นแต่ความทุกข์ความร้อน ระวังระสายวุ่นวายไปหมดทั้งแผ่นดิน
 ทั้งๆ ที่ต่างคนต่างเรียน ต่างคนต่างหาความรู้ ความรู้นั้นก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรนอก
 จากเอามาเผาตัวเท่านั้น เพราะความรู้ประเภทนั้นๆ ไม่มีธรรมเข้าเคลือบแฝง ไม่มี
 ธรรมเข้าอุดหนุน ไม่มีธรรมเข้าเป็น "เบรก" เป็น "คันเร่ง" เป็นพวงมาลัย จึงเป็นไป
 ตามยถากรรมไม่มีขอบเขต

เมื่อพิจารณาอย่างนี้ ย่อมจะเห็นคุณค่าแห่งธรรมของพระพุทธเจ้าว่ามีมากมาย
 เพียงไร เพียงแต่เราพยายามทำตัวให้เป็นคนดี แม้ไม่สามารถแนะนำสั่งสอนผู้ใดให้
 เป็นคนดีได้ก็ตาม ลำพังประพฤติปฏิบัติตัวให้เป็นคนดี อยู่ในสถานที่ใด อิริยาบถใด
 เราก็มั่น ความเย็นความผาสุกสบายเกิดขึ้นจากความถูกต้องแห่งการกระทำของตนเอง
 ความเย็นจึงปรากฏขึ้นกับบุคคลนั้น

คำว่า "ความถูกต้อง" "ความร่มเย็น" นั้นมีเป็นชั้นๆ ชั้นทั่วๆ ไปก็มีได้ทุกคนถ้า
 ตั้งใจประพฤติปฏิบัติให้มี ไม่มองข้ามตนไปเสีย โลกนี้ก็เป็นโลกผาสุกร่มเย็น น่ายู่น่า
 อาศัย น่ารื่นรื่นบันเทิง

ยิ่งไปกว่านั้น ผู้จะปฏิบัติให้ได้ความสุขความเจริญภายในจิตใจกว่าภาคทั่วๆ ไป
 ก็พยายามบำเพ็ญตนให้เข้มงวดกวดขัน หรือขยับตัวเข้าไปตามลำดับแห่งความมุ่งหวัง
 ความสุขอันละเอียดสุขุมก็จะปรากฏขึ้นมา

เฉพาะอย่างยิ่งผู้สนใจทางจิตตภาวนา ถ้าถือว่าเป็นแนวรบ เป็นการก้าวเข้าสู่
 สงคราม ก็เรียกว่าเป็นแนวหน้าที่เดียว จำพวกนี้จำพวกแนวหน้า ถ้ามุ่งหวังขนาดนั้น
 แล้วเจ้าตัวจะทำอ่อนแอไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องมีความเข้มงวดกวดขันตนเองอยู่เสมอ
 สุดท้ายก็ค่อยกลายเป็นผู้มีสติอยู่ตลอดเวลาได้ ไม่นั่นก็ไม่จัดว่าเป็นผู้เข้มแข็งเพื่อชย
 ชนะในสงคราม ความเข้มแข็งต้องขึ้นอยู่กับความเพียรและสติปัญญา สังเกตความ
 เคลื่อนไหวไปมาของตนว่าจะเป็นที่ไปในทางถูกหรือผิด ซึ่งเป็นส่วนละเอียดไปโดยลำดับ
 ว่า ต้องอาศัยสติปัญญาเป็นเครื่องระงับ ระวังรักษาอย่างเข้มงวดกวดขันอยู่ตลอดเวลา

กระแสของจิตหรือความคิดปรุงต่างๆ ก็ไม่ไปเที่ยวกว้านเอาอารมณ์ที่เป็นพิษ
 เป็นภัยเข้ามาเผาผลาญตนให้ได้รับความเดือดร้อน จิตเมื่อได้รับความบำรุงรักษาโดยถูก
 ทาง ยิ่งจะมีความสงบผ่องใสและผาสุกร่มเย็นไปโดยลำดับ ไม่อับเฉาเหมามัวดั่งที่เคย
 เป็นมา

ฉะนั้นบรรดาลูกศิษย์ทั้งหลายได้มาอบรมในสถานที่นี้ ก็เป็นเวลาานพอสมควร
 จึงกรุณานำเอาธรรมของพระพุทธเจ้าน้อมเข้ามาสถิตไว้ที่จิตใจของตนเถิด อย่าได้คิดว่า
 "เราจากครูจากอาจารย์ไป เราจากวัดวาอารามไป" นั้นเป็นเพียงกิริยาเท่านั้น สิ่งสำคัญ
 ควรคิดถึงข้อธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า "ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ผู้นั้น

ได้ชื่อว่าบูชาเรตถาคต"ได้แก่ ประพฤติปฏิบัติตัวเราด้วยสติปัญญา ศรัทธา ความเพียร อยู่ในสถานที่ใดอิริยาบถใดมีความเข้มงวดกวดขัน มีความประพฤติปฏิบัติอยู่ภายในจิตใจ อยู่ด้วยความระมัดระวังตัวเช่นนี้ชื่อว่า "เป็นผู้ปฏิบัติสมควรแก่ธรรมและบูชาตถาคต" คือพระพุทธเจ้าอยู่ตลอดเวลา

บทที่สอง "ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเรตถาคต" เห็นธรรมนี้เห็นอย่างไร ? รู้ธรรมนี้รู้อย่างไร? ก็ตั้งที่เราปฏิบัติอยู่นี้แหละ ทางจิตตภาวนาเป็นสำคัญ นี่คือการปฏิบัติธรรม การเห็นธรรมก็จะเห็นอะไร ถ้าไม่เห็นสิ่งที่กีดขวางอยู่ภายในตนเองเวลานี้ ซึ่งเราถือว่ามันเป็นข้าศึกต่อเรา ได้แก่ "สังขธรรม สองบทเบื้องต้น คือทุกข์หนึ่ง สมุทัยหนึ่ง"

เราพิจารณาสິงเหล่านี้ให้เข้าใจตามความจริงของมันที่มีอยู่กับทุกคน ทุกตัวสัตว์ไม่มีเว้น เว้นแต่พระอรหันต์เท่านั้นที่สมุทัยไม่เข้าไปแทรกทานได้ นอกนั้นต้องมีไม่มากก็น้อย ที่ท่านเรียกว่า "สังขธรรม"

พิจารณาให้เห็นความจริงของสิ่งเหล่านี้แล้วก็ชื่อว่า "เห็นธรรม" ละได้ถอนได้ เกิดเป็นผลความสงบสุขเย็นใจขึ้นมาจากการละการถอน การปล่อยวางสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ได้ เรียกว่า "เห็นธรรม" คือเห็นเป็นขั้นๆ เห็นเป็นระยะๆ จนกระทั่งเห็นองค์ตถาคตโดยสมบูรณ์

ถ้าเราจะพูดเป็นขั้นเป็นภูมิก็เช่น

(๑) ผู้ปฏิบัติได้สำเร็จ พระโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล ชื่อว่าได้เห็นพระพุทธเจ้าขั้นหนึ่ง ด้วยใจที่ยังลงสู่กระแสธรรม เรียกว่าเริ่มเห็นพระพุทธเจ้าแล้ว ถ้าเป็นทუნาก็เริ่มเห็นท่านอยู่ทางโน้น เราอยู่ทางนี้

(๒) สกิทาคา ก็เห็นพระพุทธเจ้าใกล้เข้าไป

(๓) อนาคา ใกล้เข้าไปอีกโดยลำดับ

(๔) ถึงอรหัตผลแล้ว ชื่อว่าเห็นพระพุทธเจ้าโดยสมบูรณ์ และธรรมที่จะให้สำเร็จมรรคผลนั้นๆ ในทางภาคปฏิบัติก็อยู่กับเราด้วยกันทุกคน

การที่เรายึดถือการประพฤติปฏิบัติอยู่ตลอดเวลาที่ชื่อว่า "เราเดินตามตถาคต และมองเห็นพระตถาคตด้วยข้อปฏิบัติของเราอีกแง่หนึ่ง เห็นตถาคตโดยทางเหตุ คือการปฏิบัติ เห็นโดยทางผลคือสิ่งที่พึงได้รับโดยลำดับ เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าทรงรู้ทรงเห็นทรงได้รับ และทรงผ่านไปโดยลำดับแล้วนั้น"

เพราะฉะนั้นพระพุทเจ้าก็ดี พระธรรมก็ดี พระสงฆ์ก็ดี ไม่ได้ห่างเหินจากใจของผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อบูชาพระตถาคต หรือบูชาพระธรรม พระสงฆ์นี้เลย นี่เป็นการบูชาแท้ นี่เป็นการเข้าเฝ้าพระพุทเจ้าอยู่ตลอดเวลาด้วยความพากเพียรของเรา

การจากไปเป็นกิริยาอาการอันหนึ่งเท่านั้น อยู่ที่นี้ก็จาก เช่น นั่งอยู่ที่นี้ แล้วก็จากไปที่นั่น นั่งที่นั่น ลุกจากที่นั่นก็จากมาที่นี่ มันจากอยู่ตลอดเวลาเรื่องความจากนี้เราอย่าไปถือว่าจากนั้นจากนี้ จากเมืองนั้นมาเมืองนี้ จากบ้านนี้ไปบ้านนั้น จากสถานที่นี้ไปสู่สถานที่นั้น ก็เรียกว่า "จาก" คือ จากใกล้จากไกล จากอยู่โดยลำดับลำดับแห่งโลก อนิจจัง มันเป็นของไม่เที่ยงอยู่เช่นนี้ มีความเปลี่ยนแปลงแปรปรวนอยู่เสมอ

สิ่งนี้เรานำมาพิจารณาให้เป็นอรรถเป็นธรรมได้ โดยหลักของ "ไตรลักษณ์" เป็นทางเดินของผู้รู้จริงเห็นจริงทั้งหลาย ต้องอาศัยหลักไตรลักษณ์เป็นทางเดิน เราอยู่ที่นี้เราก็บำเพ็ญธรรม เราไปอยู่ที่นั่นเราก็บำเพ็ญธรรมเพื่อละเพื่อถอดถอนกิเลส เพื่อระงับดับความทุกข์ทั้งหลายที่มีอยู่ในจิตใจ อยู่ที่ไหนเราก็บำเพ็ญเพื่อความละความถอนย่อมจะละได้ถอนได้ด้วยการบำเพ็ญด้วยกัน โดยไม่หมายถึงสถานที่นั้นสถานที่นี้ เพราะสำคัญอยู่ที่การปฏิบัติเพื่อการถอดถอนนี้เท่านั้น

พระพุทเจ้าจึงทรงสั่งสอนสาวกว่า "ไปเถิดภิกษุทั้งหลาย เธอไปหาอยู่ในที่สงบ สัจ เป็นผู้เหนียวแน่นแก่นักรบ อยู่สถานที่เช่นนั้นชื่อว่า เธอทั้งหลายเข้าเฝ้าเราอยู่ตลอดเวลา ไม่จำเป็นที่เธอทั้งหลายจะมานั่งห้อมล้อมเราอยู่เช่นนี้ถือว่าเป็นการเข้าเฝ้า ไม่ใช่อย่างนั้น ! ผู้ใดมีสติผู้ใดมีความเพียร อยู่ในอิริยาบถใด ๆ ชื่อว่า "ผู้บูชาเรตถาคต" หรือเฝ้าตถาคตอยู่ตรงนั้น แม้จะนั่งอยู่ตรงหน้าเรตถาคต ถ้านั่งอยู่ด้วยความประมาทก็หาได้พบตถาคตไม่ หาได้เห็นตถาคตไม่ เราไม่ถือว่าการเข้ามารอกออกไปเช่นนี้เป็นการเข้าเฝ้าตถาคต และการออกไปจากตถาคต แต่เราถือความเพียรเพื่อถอดถอนกิเลสภายในใจต่างหาก

การถอดถอนกิเลสได้มากน้อยชื่อว่า "เข้าเฝ้าเราโดยลำดับ" นี้ชื่อว่า "เราเห็นตถาคตไปโดยลำดับ ๆ !" ซึ่งเป็นหลักใหญ่ที่พระพุทเจ้าทรงสั่งสอนพุทธบริษัททั้งหลายว่า "ไปเถิด ไปหาประกอบความพากเพียรเพื่อถอดถอนกิเลสที่เป็นขันธ์ที่อยู่ภายในจิตใจของตนให้หมดสิ้นไปโดยลำดับ แล้วพวกเธอทั้งหลายจะเห็นตถาคตเองว่าอยู่ในสถานที่ใด โดยไม่จำเป็นต้องมามองดูตถาคตด้วยดวงตาอันฝ้าฟาง ไม่มีสตินี้ว่าเป็นตถาคต ขอให้ถอดถอนสิ่งที่ เป็นขันธ์แก่จิตใจของพวกเธอทั้งหลายให้ได้ จนกระทั่งหมดไปโดยสิ้นเชิงแล้ว เธอทั้งหลายจะเห็นตถาคตอันแท้จริง ซึ่งเป็น "สมบัติของพวกเธอแท้" อยู่ภายในใจพวกเธอนั้นแล "แล้วนำธรรมชาตินั้นมาเทียบเคียงกับตถาคตว่า

เป็นอย่างไรร ? ไม่มีอะไรสงสัย เพราะธรรมชาติที่บริสุทธิ์นั้นเหมือนกัน !” นี้ ! ฟังพระโอรสของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นหลักสำคัญอย่างนี้ !”

การทำจิตใจ การทำตัว ให้เป็นคนดี ชื่อว่าเป็นการสั่งสมความสุขความเจริญขึ้นภายในจิตใจโดยลำดับ ผลก็คือความสุขนั่นเอง

ที่หาความสุขไม่ได้หรือมีความสุขไม่สมบูรณ์ ก็เพราะมีสิ่งที่กีดขวางอยู่ภายในจิตใจของเรา ได้แก่กิเลสนั่นเองไม่ใช่อะไรอื่น มีกิเลสเท่านั้นที่เป็นเครื่องกีดขวางเสียแต่ทางจิตใจของสัตว์โลกอยู่ ไม่ให้เห็นความสุขความสมบูรณ์ ความทุกข์ความลำบากทั้งภายในภายนอกส่วนมากเกิดขึ้นจากกิเลสไม่ใช่เรื่องอื่น เช่น มีเจ็บไข้ได้ป่วยภายในร่างกาย ก็จะมีเรื่องของกิเลสแทรกเข้ามาว่า “เราเจ็บนั้นเราปวดนี้” เกิดความกระวนกระวายระส่ำระสายขึ้นมาภายในใจ ซึ่งเป็นทุกข์ทางใจอีกประการหนึ่ง แทรกขึ้นมาจากโรคภายในร่างกาย

ถ้าเพียงโรคกายธรรมดา พระพุทธเจ้า พระสาวกท่านก็เป็นได้ เพราะชั้นธัมมนี้เป็นกฏธรรมชาติแห่งสมมุติอยู่แล้ว คือไตรลักษณ์ ใครจะมาข้ามพ้นสิ่งนี้ไปไม่ได้ เมื่อมีธาตุมีชั้นธัมม์ก็ชื่อว่า “สมมุติ” และต้องอยู่ใต้กฏธรรมชาติกฏธรรมดา ต้องมีความแปรสภาพไปเป็นธรรมดา

แต่ใจนั้นไม่มีความหวั่นไหว เพราะรู้เท่าทันกับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นแล้วโดยรอบคอบ ไม่มีช่องโหว่ภายในใจ แต่พวกเราไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อทุกข์เกิดขึ้นภายในร่างกายมากน้อย ก็เป็นการสื่อถึงจิตใจที่จะสั่งสมความทุกข์ขึ้นภายในตนอีกมากน้อยไม่มีประมาณ ดีไม่ดีความทุกข์ภายในใจยิ่งมากกว่าความทุกข์ภายในร่างกายเสียอีก

เพราะฉะนั้นจึงเรียกว่า “กิเลสมันเข้าแทรกได้ทุกแ่งทุกมุม” ถ้าเราปล่อยไม่มีสติ ปัญญา รู้เท่าทันมัน กิเลสเข้าได้ทุกแ่งทุกมุมโดยไม่อ้าเวลาอ้าเวลา อ้าสถานที่ อิริยาบถใดๆ ทั้งสิ้น มันเกิดได้ทุกกระยะ ขอแต่ความเคลื่อนไหวของจิตแสดงออกโดยไม่มีสติ ปัญญาก็กลายเป็นสัญญา จิตจึงกลายเป็นเรื่องของกิเลส ช่วยกิเลสโดยไม่รู้ตัว แล้วจะเป็นอรรดเป็นธรรมขึ้นมาได้อย่างไร ! นอกจากเป็นกิเลสทั้งตัวของมัน แล้วเพิ่มพูนขึ้นโดยลำดับเท่านั้น

จึงต้องทุ่มเทศิปัญญา ศรัทธา ความเพียร ของเราลงให้ทันกับเหตุการณ์ที่เป็นอยู่ภายในใจ

เรียนธาตุเรียนชั้นเป็นบุคคลประเสริฐ เรียนอะไรจบก็ยังไม่พอกับความต้องการ ยังมีความหิวโหยเป็นธรรมดาเหมือนโลกทั่วไป แต่เรียนธาตุเรียนชั้นเรียนเรื่องของใจจบ ย่อมหมดความหิวโหย อิ่มตัวพอดีอย่างเต็มที่ประจักษ์ใจ !

เวลานี้เรายังบกร่องใน "วิชาชั้นธ" และภาคปฏิบัติใน "ชั้นธวิชา" คือ สติปัญญา ความรู้แจ้งแทงทะลุในธาตุในชั้นธว่า เขาเป็นอะไรกันแน่ตามหลักความจริง แยกแยะให้เห็นความจริงว่าอะไรจริงอะไรปลอม เรียนยังไม่จบ เรียนยังไม่เข้าใจ มันจึงวุ่นวายอยู่ภายในธาตุในชั้นธในจิตไม่มีเวลาจบสิ้น

ความวุ่นวาย ไม่มีที่ไหนด่วนไปกว่าที่ธาตุชั้นธและจิตใจ ซึ่งเกิดเรื่องเกิดราวอยู่ตลอดเวลาที่ชำระสะสางกันยังไม่เสร็จสิ้นนี้แล เพราะฉะนั้นการเรียนที่รู้ที่นี้ จึงเป็นการชำระคดีซึ่งมีความเกี่ยวข้องกันอยู่มากมาย มีสติปัญญาเป็นผู้พิพากษาเครื่องพิสูจน์ และตัดสินไปโดยลำดับ

เข้าใจ เรียนให้จบ ธาตุชั้นธมีอะไรบ้าง ดังเคยพูดให้ฟังเสมอ

"รูปชั้นธ" ก็ร่างกายทั้งร่างไม่มีอะไรยกเว้น รวมแล้วเรียกว่า "รูปชั้นธ" คือกายของเราเอง

"เวทนาชั้นธ" ความสุข ความทุกข์ เฉยๆ เกิดขึ้นภายในร่างกายและจิตใจ ท่านเรียกว่า "เวทนาชั้นธ"

"สัญญาชั้นธ" คือ ความจำได้หมายรู้ในสิ่งต่างๆ ท่านเรียกว่า "สัญญาชั้นธ"

"สังขารชั้นธ" คือ ความปรุงของใจ คิดดีคิดชั่ว คิดเรื่องอดีตอนาคต ไม่มีประมาณ ท่านเรียกว่า "สังขารชั้นธ" เป็นหมวดเป็นกอง

"วิญญานชั้นธ" ความรับทราบ เวลา รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส มากกระทบตา หู จมูก ลิ้น กาย ารายงานเข้าไปสู่ใจให้รับทราบในขณะที่สิ่งนั้นๆ สัมผัสแล้วดับไปพร้อมตามสิ่งนั้นที่ผ่านไป นี่ท่านเรียกว่า "วิญญานชั้นธ" ซึ่งเป็น "วิญญานในชั้นธห้า"

"วิญญานในชั้นธห้า" กับ "ปฏิสนธิวิญญาน" นั้นต่างกัน ปฏิสนธิวิญญานหมายถึง "มโน" หรือหมายถึงจิตโดยตรง จิตที่จะก้าวเข้าสู่ "ปฏิสนธิวิญญาน" ในกำเนิดต่างๆ ท่านเรียกว่า "ปฏิสนธิวิญญาน" คือใจโดยตรง

ส่วน "วิญญานในชั้นธห้า" นี้ มีความเกิดดับไปตามสิ่งที่มาสัมผัส สิ่งนั้นมาสัมผัสแล้วดับไป วิญญานก็ดับไปพร้อม คือความรับทราบ ดับไปพร้อมขณะที่สิ่งนั้นผ่านไป

แต่ "ปฏิสนธิวิญญาน" นั้นหมายถึงใจ ซึ่งมีความรู้ที่อยู่โดยลำพังแม้ไม่มีอะไรมาสัมผัสอันนี้ อันนี้ไม่ดับ !

เรียนชั้นธห้าเรียนทบทวนให้เป็นที่เข้าใจ เรียนให้หลายตลบทบทวน ค่อยเขียนชุดค้น ค้นจนเป็นที่เข้าใจ นี่คือสถานที่ทำงานของผู้ที่จะรื้อกิเลสตัณหาอัสวะออกจากจิต

ใจที่เรียกว่า "รื้อถอนวิญญาน" คือความหม่นเวียนแห่งจิตที่ไปเกิดในกำเนิดต่างๆ ไปเที่ยวจับจองป่าช้าไม่มีสิ้นสุด ทั้งๆ ที่ยังไม่ตายก็ไปจับจองไว้แล้ว ก็เพราะเหตุแห่งความหลงในขันธ ความไม่รู้เรื่องของขันธ จึงต้องไปหายึดขันธ ทั้งๆ ที่ขันธยังอยู่ก็ยังไม่พอ ยังไปยึดไปหลงติดเรื่อย ๆ ไม่มีความสิ้นสุด ถ้าไม่เอาปัญญาเข้าไปพิสูจน์

พิจารณาจนกระทั่งรู้จริงและตัดได้ ท่านจึงให้เรียนธาตุขันธ รูปขันธ "ก็คือ ตัวสังขาร" ตัว "สติปัญญานี้" นั้นเอง อะไรๆ เหมือนกันหมด เป็นไวพจน์ของกันและกัน ใช้แทนกันได้ เราพิจารณาอาการใดอาการหนึ่งก็ถูกเรื่องของสังขาร ถูกเรื่องของสติปัญญานี้ ปกติไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเกิดขึ้น กายก็เป็นกายอยู่อย่างนี้ รูปก็เป็นรูปอยู่เช่นนี้เอง

แต่ความวิการของธาตุขันธก็วิการไปตามเรื่องของมัน ทุกขเวทนาเกิดขึ้นจากความวิการของสิ่งนั้น ที่ไม่อยู่คงที่ยืนนาน จิตก็ให้ทราบตามเรื่องของมัน ชื่อว่า "เรียนวิชาขันธ" อย่าไปตื่นเต้น อย่าไปตระหนกตกใจ อย่าไปเสียอกเสียใจกับมัน เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นธรรมชาติธรรมดาของสมมุติ จะต้องแปรอยู่โดยลำดับ แปรอย่างลึกลับก็มี แปรอย่างเปิดเผยก็มี แปรอยู่ตามหลักธรรมชาติของตน ทุกกระยะทุกวินาที หรือว่าวินาทีก็ยังห่างไป ทุกขณะหรือทุกเวลาไปเลย มันแปรของมันอย่างนั้น แปรเรื่อยๆ ไม่มีการพักผ่อนนอนหลับเหมือนสัตว์เหมือนคน

เรื่องของทุกซึกก็แสดงตัวอยู่เรื่อยๆ ไม่เคยหยุดนิ่งนอนเลย คนเรายังมีการหลับ การนอนการพักผ่อนกันบ้าง เรื่องสังขารเรื่องไตรลักษณ์นี้ไม่เคยหยุด ไม่เคยผ่อนผัน สันยาวกับใคร ดำเนินตามหน้าที่ของตัวทั้งวันทั้งคืน ยืน เดิน นั่ง นอน กับสิ่งต่างๆ เป็นสภาพจะต้องหมุนไปอยู่เช่นนั้น ในร่างกายของเรานี้ก็หมุนของมันอย่างนั้นเหมือนกัน คือแปรสภาพ นี้เรานั่งสักประเดี๋ยวก็เจ็บปวดขึ้นมาแล้ว นี่มันแปรไหมละ มันไม่แปรจะเจ็บปวดขึ้นมาทำไม!

ความเจ็บปวดนี้เรียกว่า "ทุกขเวทนา" มันเป็นอาการหนึ่งที่เกิดขึ้นให้เราทราบที่เรียกว่า "สังขาร" ประการหนึ่ง พิจารณาให้เห็นตามความเป็นจริงของมัน เวลาจำเป็นจำใจขึ้นมาเราจะอาศัยใครไม่ได้ จะไปหวังพึ่งคนนั้นพึ่งคนนี้เป็นความเข้าใจผิด ซึ่งจะทำให้กำลังทางด้านจิตใจลดลงไป จนเกิดความท้อถอยอดทนระอาใจต่อการช่วยตัวเอง นี่เป็นความเข้าใจผิด หรือเป็นความเห็นผิดของจิตซึ่งมีกิเลสเป็นเครื่องกระชับหลอกลวงอยู่เป็นประจำ ทั้งเวลาปกติ ทั้งเวลาเจ็บไข้ได้ป่วย ทั้งเวลาจวนตัว เพื่อให้เราเสียหลักแล้วคว้าน้ำเหลวไปตามกลอุบายของมันจนได้

เวลาจวนตัวเข้าจริง ๆ ก็เหมือนนักมวยขึ้นเวที ครูเขาจะสั่งสอนอบรมกันตั้งแต่ยังไม่ขึ้นเวที เมื่อก้าวขึ้นสู่เวทีแล้วไม่มีทางที่จะแนะนำสั่งสอนอย่างใด ผิดกับถูก ตีกับชู้ เป็นกับตาย ก็ต้องพึ่งตัวเอง ต้องช่วยตัวเองอย่างเต็มกำลังความสามารถ อุบายวิธีที่จะชกต่ออย่างไรวินั้น จะไปสอนกันไม่ได้เวลานั้น

เวลาเราเข้าสู่สงคราม คือตาจน ระหว่างชั้นธกับจิตจะแยกทางกัน คือเวลาจะแตกสลายนั้นแล ซึ่งเหมือนกับฮีโร่ที่มากับต้นไม้ เวลามากับก็ไม่ค่อยทำกิ่งไม้ให้สะเทือนนัก แต่เวลาจะบินไปละ มันเขย่ากิ่งจนไหวทั้งต้น ถ้าเป็นกิ่งที่ตายแล้วต้องหักไปก็มี

นี่เวลาธาตุชั้นธจะจากเราไปมันจะเขย่าเราขนาดไหน เราจะทนต่อการเขย่าได้ด้วยอะไร ? ถ้าไม่ด้วยสติกับปัญญา เมื่อทนไม่ได้ก็แน่นอนว่าต้องเสียหลัก ฉะนั้นเราต้องสู้ให้เต็มสติปัญญา กำลังความสามารถทุกด้าน ไม่ต้องคิดว่าเราจะล้มจม เพราะการสู้ การพิจารณาชั้นธให้เห็นตามความเป็นจริงเพื่อปลดปล่อยไม่ใช่ทางให้ล้มจม ! นี่คือการช่วยตัวเองโดยเฉพาะอย่างเต็มความสามารถในเวลาคับขัน! และเป็นการถูกต้องตามทางดำเนินของปราชญ์ท่านด้วย

เมื่อถึงคราวจำเป็นเข้ามาจริง ๆ จะมีแต่ทุกขเวทนาเท่านั้นแสดงอย่างเด่นชัดทีเดียว ภายในกายทุกชิ้นทุกส่วนจะเป็นเหมือนกองไฟหมดทั้งตัว ภายในกายของเราจะกลายเป็นไฟทั้งกองไปเลย แดงโรไปหมดด้วยความรุ่มร้อน แล้วเราจะทำอะไร ? ต้องนำสติปัญญาหยั่งลงไปให้เห็นความทุกข์ความร้อนนั้น ประจักษ์ด้วยปัญญา แล้วย้อนดูใจเรามันแดงโรอย่างนั้นด้วยไหม? มันร้อนอย่างนั้นด้วยไหม? หรือมันร้อนแต่ธาตุแต่ชั้นธ ?

ถ้าเป็นผู้มีสติปัญญา เคยพิจารณาทางด้านปัญญาอยู่โดยสม่ำเสมอแล้ว ใจจะไม่ร้อน ! ใจจะเย็นสบายอยู่ในท่ามกลางกองเพลิง คือธาตุชั้นธที่กำลังลุกโพลง ๆ อยู่ด้วยความทุกข์นั้นแล นี่ผู้ปฏิบัติต้องให้เป็นอย่างนี้ ! นี่ชื่อว่าเราช่วยตัวเราเอง ให้พิจารณาอย่างนี้ ไม่ต้องไปหวังพึ่งใครในขณะนั้น เรียกว่า "ขึ้นเวทีแล้ว" เมื่อตั้งหน้าต่อสู้กันแล้วสู้ให้ถึงเหตุถึงผลเต็มเม็ดเต็มหน่วย เอ้า! เป็นก็เป็น ตายก็ตาย! ใครจะหามลงเวทีหรือไม่สำคัญ สู้จนเต็มกำลังความสามารถขาดดินด้วยปัญญานั้นแล อย่าสู้เอาเฉย ๆ แบบทนที่เอาเฉย ๆ ก็ไม่ใช่ ! เช่น ขึ้นไปให้เขาชกต่อ เขาต่อเอา ๆ โดยที่เราไม่มีปัดมีป้องไม่ชกต่อยสู้เขาเลย นี่ใช้ไม่ได้! เราต้องสู้เต็มกำลังเพื่อความชนะกัน เอาความตาย

เป็นเดิมพัน แม้จะตายก็ยอมตายแต่ไม่ยอมถอย ! ต้องต่อสู้ทางสติปัญญาอันเป็นอาวุธ
ทันสมัย!

การต่อสู้กับเวทนาจึงคือพิจารณาให้เห็นตามความเป็นจริงของมัน อย่าไปบังคับ
ให้มันหาย ถ้าบังคับให้หายย่อมฝืนคตินิยาม นอกจากการพิจารณาให้รู้ตามความ
เป็นจริงและหายเอง! ถ้าไม่หายก็รู้เท่าทันเวทนา ไม่หลงยึดถือ

รูปก็เป็นรูป อย่าไปเอาอะไรมาขัดมาแย้งมาแทรกแซงให้เป็นอย่างอื่น รูปเป็น
รูป กายเป็นกาย สักแต่ว่ากาย สักแต่ว่ารูป, เวทนาสักแต่ว่าเวทนา, จะสุขก็ตาม จะทุกข์
ก็ตาม เฉย ๆ ก็ตาม มันเป็นเรื่องเวทนาอันหนึ่ง ๆ เท่านั้น

ผู้รู้ร่างกาย รู้ว่าเวทนา ความสุข ความทุกข์ ความเฉย ๆ คือใคร? ถ้าไม่ใช่ใจ! ใจ
ไม่ใช่ธรรมชาตินั้น ๆ ให้แยกกันออกให้เห็นกันด้วยปัญญาอย่างชัดเจน ชื่อว่าเป็นผู้
พิจารณาสัจธรรมโดยถูกต้อง แล้วจะไม่หวั่นไหว ถึงร่างกายจะทนไม่ไหว เอ้า! ตั้งท่า
สู้! ตั้งหน้าสู้ อะไรจะดับไปก่อนไปหลังให้รู้มัน! เพราะเราแน่ใจแล้วด้วยสติปัญญา ทั้ง
ความจริงก็เป็นอย่างนั้นด้วยว่า "ใจ ไม่ใช่ผู้ดับผู้ตาย" ใจเป็นแต่ผู้คอยรับทราบทุกสิ่ง
ทุกอย่าง

เอ้า! อะไรไม่ทนทานให้ไป! ร่างกายไม่ทน เอ้า แดกไป! เวทนาไม่ทน เอ้า สลาย
ไป! อะไรไม่ทนให้สลายไปหมด เอ้า สลายไป อะไรทนจะคงตัวอยู่ ส่วนที่คงตัวอยู่นั้น
คืออะไร? ถ้าไม่ใช่ผู้รู้คือใจจะเป็นอะไร? นั่น! ก็คือผู้รู้เด่นอยู่ตลอดเวลา!

เมื่อได้ฝึกหัดตนโดยทางสติปัญญาจนมีความสามารถแล้ว จะเป็นอย่างนี้แน
นอนไม่เป็นอื่น แต่ถ้าสติปัญญาอาภัพ จิตใจก็ท้อแท้อ่อนแอถอยหลังอย่างไม่เป็นท่า
ความทุกข์ทั้งหลายจะรุมกันเข้ามาอยู่ที่ใจทั้งหมด เพราะใจเป็นผู้สั่งสมทุกข์ขึ้นมาเอง
ทั้งนี้อยู่กับความโง่ของตัวเอง เพราะฉะนั้นความท้อถอยจึงไม่ใช่ทางที่จะชำระตนให้พ้น
จากภัยทั้งหลายได้ นอกจากความขยันหมั่นเพียร นอกจากความเป็นนักต่อสู้ด้วยสติ
ปัญญาเท่านั้น ไม่มีอย่างอื่นที่จะได้ชัยชนะ ไม่มีอย่างอื่นที่จะได้ความเด่น ความดิบ
ความดี ความสง่างามเผย ความองอาจกล้าหาญขึ้นภายในใจ

ให้พิจารณาอย่างนี้ สมมุติว่าเราอยู่ในบ้าน ปราศจากครูปราศจากอาจารย์ ครู
อาจารย์ได้สอนไว้แล้วอย่างไร ปราศจากที่ไหน? ท่านสอนว่าอย่างไร นั่นแลคือองค์ท่าน!
นั่นแลคือองค์ถาคต! นั่นแลคือองค์พระธรรม! เราอยู่กับพระธรรม เราอยู่กับพระพุทธ
เจ้า เราอยู่กับพระสงฆ์ตลอดเวลา โดยพระโอวาทที่นำมาประพฤติปฏิบัติ ก็ล้วนแล้วแต่
เรื่องของท่านทั้งนั้น เราไม่ได้ปราศจากครูปราศจากอาจารย์ เราอยู่ด้วยความมีที่พึ่ง คือ
มีสติปัญญา มีศรัทธา ความเพียร ครอบงำหันเหลอกอยู่กับสิ่งที่เป็นข้าศึกอยู่เวลานี้ จะว่า

เราปราศจากครูอาจารย์ได้อย่างไร ! เราอยู่กับครู และรู้ก็ต้องรู้แบบมีครู ! ผู้ก็ต้องรู้แบบมีครู !

นี่คือวิธีการแห่งการปฏิบัติตน ไม่มีความว่าเหว ไม่มีความหวั่นไหว ให้มีความแน่วแน่ตามความจริงแห่งธรรมที่ครูอาจารย์ได้สั่งสอนไว้แล้ว ยึดถือเป็นหลักเกณฑ์อยู่ภายในใจโดยสม่ำเสมอ อยู่ที่ไหนก็เรียกว่าเราอยู่กับครูกับอาจารย์ กับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เพราะพุทธะ ธรรมะ สังฆะ อันแท้จริงแล้วอยู่กับจิต มีจิตเท่านั้นจะเป็น "พุทธ ธรรม สงฆ์" ได้ หรือธรรมทั้งดวงได้ มีจิตเท่านั้นที่จะอยู่กับพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ได้ ไม่ใช่อะไรทั้งหมด!

กายไม่รู้เรื่อง จะไปรู้เรื่องพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ได้อย่างไร เวทนาที่ไม่รู้เรื่อง สัญญาเพียงจำมาให้แล้วหายเจียบไป สังขารปรุงขึ้นแล้วหายเจียบไป จะเป็นสาระอะไรที่พอจะรับพระพุทธเจ้าเข้าไว้ในตนได้ ผู้ที่รับไว้ได้จริงๆ คือผู้ที่เข้าใจเรื่องของพระพุทธเจ้าจริงๆ และเป็นผู้ที่ "เป็นพุทธะ" อันแท้จริง ก็คือจิตนี้เท่านั้น

ฉะนั้นจึงให้พิจารณาจิตให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย อย่าทำอ้อยออ่อนแอ อยากรู้เราทุกคนต้องก้าวเข้าสู่สงครามที่เป็นเรื่องใครช่วยไม่ได้ด้วยกันทุกคน นอกจากเราจะช่วยตัวเอง และแน่ที่สุดว่าเราต้องช่วยตัวเองทุกคน ถึงคราวจำเป็นมาไม่มีใครจะช่วยให้

พ่อก็พ่อ แม่ก็แม่ ลูกก็ตาม สามีกี่ตาม ภรรยา ก็ตาม เป็นแต่เพียงดูอยู่เฉยๆ ด้วยความอาลัยรักเสียดาย อยากช่วยแต่ช่วยไม่ได้ สุดวิสัย!

ถึงวาระแล้วที่จะช่วยเราให้พ้นจากความทุกข์ความทรมาน ให้พ้นจากสิ่งพัวพันทั้งหลายนั้น เครื่องช่วยนั้นนอกจากปัญญา สติ และความเพียรของเราเองแล้ว ไม่มี!

ฉะนั้นเราจึงเข้มงวดกวดขันและมีความเข้มแข็งอยู่กับใจ แม้ร่างกายจะหมัดกำลัง และให้เข้าใจในเรื่องเหล่านี้เสียตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จะไม่เสียท่าเสียที

ไม่ว่าเรื่องของชั้นนี้จะแสดงขึ้นอย่างไร มันไม่เหน็ดตาย แสดงขึ้นมาอย่างน้อยเพียงไรมันก็จะถึงแค่ตายเท่านั้น

ผู้รู้ก็รู้กันถึงตาย เมื่อธาตุขันธ์สลายไปแล้ว ผู้รู้ก็หมดปัญหาเรื่องความรับผิดชอบ ขณะนี้ต้องพิจารณาให้เต็มที่ เอาให้มันถึงพริกถึงขิงถึงเหตุถึงผล เราก็ถึงธรรมอันแท้จริงภายในใจ

การแสดงธรรมก็เห็นว่าสมควร ขอยุติเพียงแค่นี้

<<สารบัญ